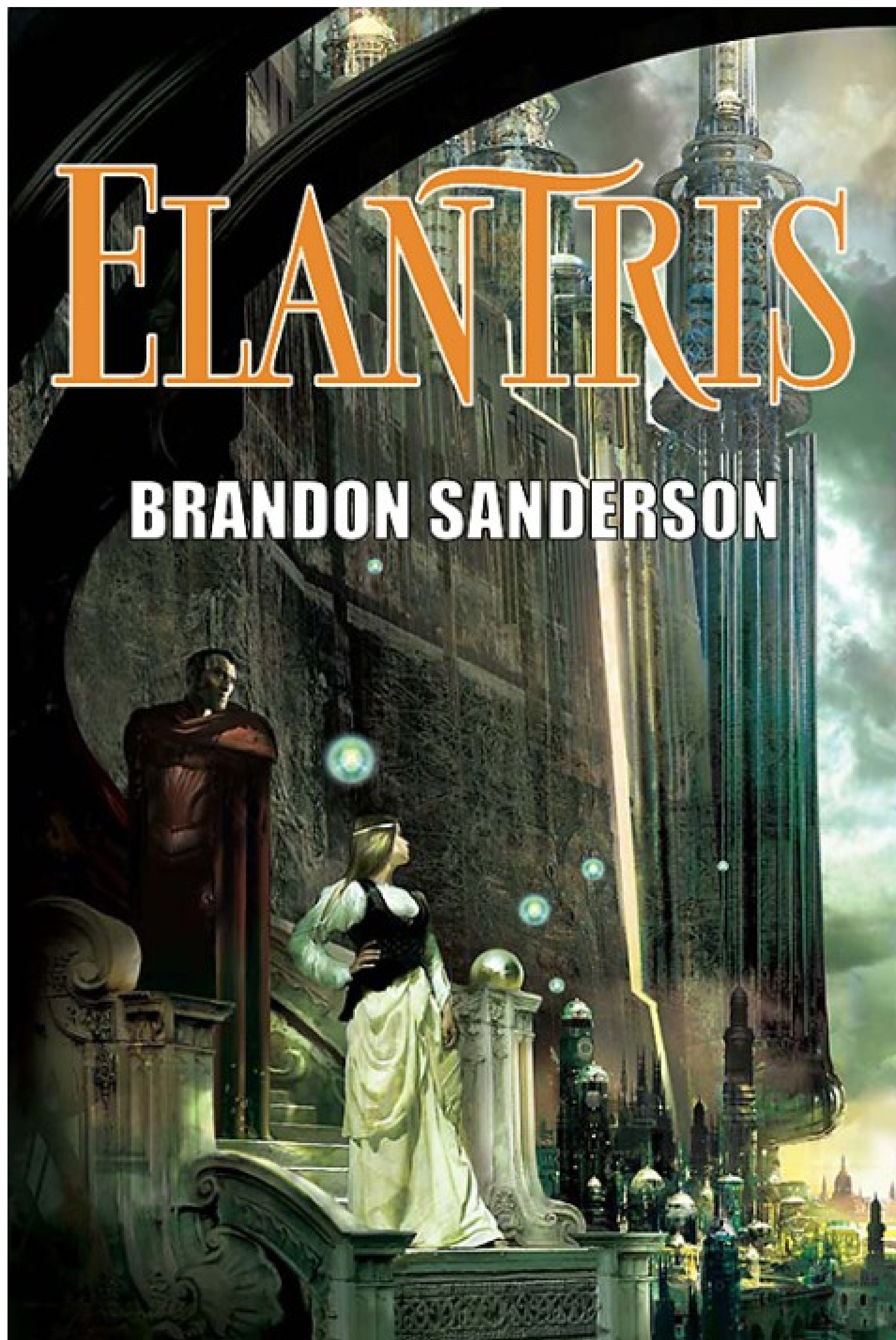

ELANTRIS
BRANDON SANDERSON

BRANDON SANDERSON

ELANTRIS

Traducere de CRISTINA ISPAS
Coordonator: MICHAEL HĂULICĂ

TRITONIC Grup Editorial
2007

Cuprins

Dedicată mamei mele,
Care şi-a dorit un doctor,
Şi s-a trezit cu un scriitor
Pe care l-a iubit suficient de mult,
Încât să nu se plângă niciodată
(Foarte mult.)

PROLOG

Elantris era minunat cândva. Îl numeau oraşul zeilor: un loc puternic, strălucitor, magic. Călătorii spuneau că până şi pietrele străluceau cu o lumină lăuntrică şi că oraşul era plin de nemaivăzute minuni. Noaptea, Elantris strălucea ca un imens foc argintiu, vizibil chiar de la mare distanţă.

Dar chiar dacă Elantris era magnific, locuitorii săi îl întreceau. Părul le era de un alb scânteietor, pielea de un argintiu aproape metalic; elantrienii păreau să strălucească asemenea oraşului. Legendele spun că erau nemuritori, sau cel puţin pe aproape. Trupurile li se vindecau repede şi erau binecuvântaţi cu putere, intuiţie şi viteză deosebite. Puteau înfăptui magii cu o simplă mişcare din mână; oameni din tot Opelonul veneau să primească vindecare, mâncare sau înţelepciune de la elantrieni. Erau divinităţi.

Şi oricine putea deveni unul dintre ei.

Shaod, aşa a fost numit. Transformarea. Lovea la întâmplare – în general noaptea, în timpul orelor misterioase când viaţa încetineşte ca să se odihnească. Shaodul putea să ia pe oricine – cerşetor, meşteşugar, nobil sau luptător. Când venea, viaţa norocosului lua sfârşit şi apoi începea din nou; îşi lepăda vechea existenţă lumească şi se muta în Elantris. Elantris, unde putea să trăiască în beatitudine, să conducă înţelept şi să fie venerat pentru o eternitate.

Eternitatea s-a sfârşit acum zece ani.

PARTEA ÎNTÂI
UMBRA ELANTRISULUI

Capitolul 1

Prinţul Raoden de Arelon se trezi mai devreme decât de obicei în acea dimineaţă, fără să aibă nici cea mai vagă idee că fusese condamnat pentru eternitate. Încă somnoros, se ridică în capul oaselor, clipind în lumina blândă a dimineţii. Chiar din poziţia în care se afla, putea vedea prin ferestrele deschise corpul mătăhălos al Elantrisului întinzându-se spre orizont, cu zidurile lui imense întunecând cerul micuţului oraş Kae, în care locuia. Deşi zidurile erau incredibil de înalte, Raoden putea vedea cum se înalţă dincolo de ele vârfurile turnurilor negre, cu clopotniţele lor şubrede stând mărturie pentru măreţia de odinioară.

Oraşul abandonat îi părea acum chiar mai mohorât decât în alte zile. Îl contemplă timp de câteva momente, apoi îşi întoarse privirea. Uriaşele ziduri din Elantris nu puteau fi ignorate, cu toate că oamenii din Kae încercau din răsputeri să o facă. Era dureros pentru ei să-şi amintească frumuseţea de altădată a oraşului şi să se tot întrebe cum a fost posibil ca în urmă cu zece ani binecuvântarea Shaodului să se transforme într-un astfel de blestem…

Raoden se scutură ca străbătut de un fior şi coborî din pat. Era neobişnuit de cald pentru acea oră matinală; nu simţi niciun pic de răcoare în timp ce-şi arunca pe el halatul de casă. Trase de şnurul de lângă pat ca să anunţe că ar dori să ia micul dejun şi aşteptă.

Ăsta era un alt lucru ciudat. Îi era foame – *foarte* foame. Era aproape hămesit. Nu îi plăcuse niciodată să mănânce mult la micul dejun, dar în această dimineaţă aştepta cu nerăbdare să îi fie servită masa. În sfârşit, se hotărî să

trimită pe cineva să vadă de ce dura atât.

— Ien? strigă spre încăperile cufundate în întuneric.

Niciun răspuns. Raoden se încruntă uşor, de data asta din cauza absenţei seonului. Unde putea fi Ien?

Se ridică apoi, şi privirea îi căzu din nou asupra oraşului. Ascuns sub grozava umbră a giganticei citadele, Kae abia părea un sat prăpădit. Elantris. Un enorm bloc întunecat de piatră – nu mai era cu adevărat un oraş, ci mai degrabă cadavrul unuia. Raoden simţi cum se înfioară.

Cineva bătu în sfârşit la uşă.

— Era şi timpul, exclamă, grăbindu-se să deschidă. Bătrâna Elao era în prag cu o tavă cu fructe şi pâine caldă.

Tava alunecă în secunda următoare din mâinile bătrânei menajere, care se holba la el cu o expresie de groază întipărită pe faţă, şi căzu făcând un zgomot asurzitor, chiar dacă Raoden întinsese mâna după ea. Prinţul rămase şi el înmărmurit, neînţelegând ce se întâmplă. Zgomotul metalic sparse în ecouri liniştea matinală a holului.

— Domi Iertătorule! apucă să strige Elao, privind în continuare înspăimântată şi cu mâinile tremurându-i îngrozitor, încercă să apuce talismanul Korathi pe care-l purta la gât.

Raoden se oferi s-o ajute, însă menajera se feri de el, se dădu câţiva paşi în spate şi se împiedică în grabă de un mic pepene verde care se afla în hol.

— Ce e? întrebă Raoden. Apoi îşi văzu mâna. Ce rămăsese până atunci ascuns în întunericul camerei era acum descoperit de lumina slabă a felinarului care abia pâlpâia în întuneric.

Raoden se întoarse brusc şi se repezi spre oglindă. Se lovi de tot ce-i stătea în cale. Lumina zorilor era acum suficient de puternică încât să-i permită să deslușească bine chipul care se holba la el din oglindă. Chipul unui străin.

Ochii lui albaştri rămăseseră aceiaşi, deşi păreau acum să bată într-o nuanţă spălăcită, probabil din cauza spaimei. Părul se transformase dintr-un castaniu deschis într-un gri şters. Iar pielea, pielea arăta cel mai râu. Chipul din oglindă

era acoperit cu nişte pete ca nişte contuzii provocate de boală, închise la culoare. Petele nu aveau decât o singură semnificaţie.

Shaodul coborâse asupra lui.

*

Porţile oraşului Elantris se închiseră în urma lui cu un sunet ciudat, care părea să pecetluiască un sfârşit. Raoden se prăbuşi pe ele, cu gândurile încă amorţite de întâmplările de peste zi.

Era ca şi cum amintirile lui aparţineau acum altcuiva. Tatăl său, regele Iadon, se ferise să întâlnească, măcar şi pentru o secundă, privirile cercetătoare ale fiului său în timp ce le ordona preoţilor să-l pregătească pentru a fi aruncat în Elantris. Totul fusese făcut în tăcere şi în mare grabă; Iadon nu îşi putea permite să se afle că prinţul moştenitor era un elantrian. Cu zece ani în urmă, Shaodul l-ar fi făcut pe Raoden zeu. Acum însă, în loc de a-i face pe oameni să devină zeităţi cu pielea argintie, îi transforma în monştri bolnăvicioşi.

Raoden dădu din cap, nevenindu-i să creadă. Shaodul era ceva ce li se întâmpla altora – unor străini. Unora care meritau să fie blestemaţi. Dar nu prinţului moştenitor al Arelonului. Nu lui Raoden.

Oraşul se întindea acum la picioarele lui. Zidurile înalte erau păzite de soldaţi şi gărzi – însă nu pentru a ţine duşmanii afară, ci pentru a-i împiedica pe cei dinăuntru să evadeze. De la Reod, toţi cei luaţi de Shaod fuseseră azvârliţi să putrezească în Elantris; oraşul decăzut devenise astfel un mormânt uriaş pentru cei ale căror trupuri nu mai ştiau cum să moară.

Raoden îşi amintea cum îi privise de sus, de pe ziduri, pe aceşti locuitori înspăimântaţi ai Elantrisului, exact aşa cum gărzile îl priveau acum pe el. Oraşul părea foarte îndepărtat atunci, chiar dacă Raoden îl contemplase din apropiere. Pe atunci se întrebase, în meditaţiile sale, cum ar fi fost să se plimbe de-a lungul străzilor întunecate din Elantris.

Şi acum iată că avea să afle.

Raoden împinse cu toată greutatea în poartă, ca şi cum

ar fi vrut să-şi forţeze trupul să treacă prin ea, să se cureţe de infecţie. Curând însă, obosit, îşi lăsă capul în jos. Gemu uşor. Avea senzaţia că se ghemuieşte ca o minge pe pietrele soioase. Aştepta să se trezească din vis, cu toate că ştia că nu se va trezi niciodată. Preoţii îi spuseseră că acest coşmar va fi unul fără sfârşit.

Dar, cumva, ceva dinăuntru îl împingea să meargă mai departe. Ştia că trebuie să se mişte pentru că, dacă s-ar fi oprit, îi era teamă că ar fi renunţat pur şi simplu. Shaodul îi luase trupul. Nu-l putea lăsa să-i fure şi minţile.

Aşadar, folosindu-şi mândria ca un scut împotriva disperării şi – lucrul cel mai important – împotriva autocompătimirii, Raoden îşi ridică ochii din pământ pentru a-şi privi blestemul în faţă.

*

Înainte, când Raoden privea de sus, de pe zidurile Elantrisului – la propriu şi la figurat *de sus* – la locuitorii lui, observase mizeria care înghiţea totul, oraşul în întregime. Acum însă mizeria era în jurul lui.

Fiecare suprafaţă, de la zidurile clădirilor la numeroasele crăpături din bolovanii de piatră cu care erau pavate străzile, totul părea atins de murdărie. Substanţele lucioase, uleioase, aveau un efect uniformizator asupra culorilor din Elantris, împletindu-le într-o singură nuanţă deprimantă, o culoare care amesteca pesimismul negrului cu verdele poluanţilor şi cafeniului apei din canalizări.

Înainte, Raoden văzuse câţiva locuitori ai oraşului blestemat. Acum putea să-i şi audă. O duzină de elantrieni era împrăştiată pe bolovanii fetizi din curtea de la intrarea în oraş. Mulţi zăceau în delăsare, inconştienţi, în bălţi cu apă stătută strânse în urma unei furtuni din timpul nopţii. Şi gemeau. Majoritatea bombănea sau plângea chinuită de o durere nevăzută. O femeie dintr-un colţ îndepărtat al curţii striga ca şi cum ar fi fost supusă chiar atunci unei torturi extrem de brutale. După o clipă însă tăcu epuizată, ca şi cum ar fi leşinat.

Majoritatea era îmbrăcată în nişte haine care semănau mai degrabă cu nişte zdrenţe, extrem de largi şi la fel de

murdare ca şi străzile. Privind mai de aproape însă, Raoden le recunoscu. Se uită în jos la propriile veşminte. Erau hainele de înmormântare, lungi şi uşoare, ca nişte panglici cusute împreună pentru a imagina o robă. Pânza se pătase deja în dreptul mâinilor şi picioarelor de când se sprijinise de poarta oraşului şi de stâlpii de piatră şi Raoden înţelese că în curând şi hainele lui vor arăta exact la fel ca ale celorlalţi locuitori din Elantris.

Iată ce voi deveni, se gândi. *A început deja. În câteva săptămâni nu voi fi altceva decât un trup descurajat, o bucată de carne ce geme într-un colţ.*

O vagă mişcare în cealaltă parte a curţii îl făcu să iasă din autocompătimirea în care alunecase. Câţiva elantrieni stăteau ghemuiţi în faţa unei uşi aflate în diagonală faţă de el. Nu îşi putea da seama de mare lucru numai zărindu-le siluetele, dar păreau să aştepte ceva anume. Le putea simţi ochii aţintiţi asupra lui.

Raoden ridică un braţ pentru a obtura lumina ca să vadă mai bine, şi abia atunci îşi aminti de micuţul coş cu merinde din mâinile sale. Conţinea jertfa Korathi, pe care preoţii o trimiteau cu mortul în lumea de dincolo – sau, în acest caz, în Elantris. Coşul conţinea o felie de pâine, câteva legume, o mână de grâu şi o sticluţă cu vin. Jertfele ritualice aduse în cazul unor morţi obişnuite erau mult mai semnificative, dar chiar şi unei victime a Shaodului trebuia să i se dea ceva.

Raoden privi înapoi înspre siluetele din uşă şi încercă să-şi amintească zvonurile pe care le-auzise când încă mai era în afara zidurilor – poveştile despre brutalitatea din Elantris. Chipurile din umbră încă nu se mişcau, dar ochii cu care îl studiau erau destul de neliniştitori.

Trase puternic aer în piept, ca pentru a prinde forţă, apoi Raoden făcu un pas în lateral şi alunecă de-a lungul zidului înspre partea de est a curţii. Încă mai păreau să-l privească, dar nu-l urmară. În curând se depărtase atât de mult încât nu-i mai putea vedea, iar o secundă mai târziu trecuse deja pe una dintre străduţele laterale.

Raoden răsuflă uşurat, simţind că a scăpat de ceva, deşi

nu ştia exact de ce anume. După câteva momente se asigură că nu-l urmărise nimeni şi atunci începu să se simtă ridicol din cauză că se agitase atât. Până acum nu văzuse nimic care să îndreptăţească zvonurile despre Elantris. Raoden scutură din cap şi continuă să meargă.

Duhoarea era de-a dreptul copleşitoare. Noroiul omniprezent avea un miros de mucegai, de stricat. Mirosea a ciupercă putredă. Era atât de copleşit de miros încât era cât pe ce să calce direct pe trupul noduros al unui bătrân chircit lângă un zid. Omul scotea nişte gemete jalnice, în acelaşi timp întindea un braţ ca pentru a cere de pomană. Raoden îl privi şi deodată un fior îi trecu pe şira spinării. „Bătrânul” nu avea mai mult de şaptesprezece ani. Pielea îi era neagră, acoperită de jeg, dar chipul aducea clar cu cel al unui copil, nu cu cel al unui bărbat. Raoden se feri instinctiv.

Băiatul, de parcă ar fi realizat că şansa lui urma să piară în curând, îşi întinse braţul mai mult, cu forţa pe care ţi-o dă doar disperarea.

— Ceva de mâncare? bolborosi cu o gură numai pe jumătate plină cu dinţi. Te rog?

Apoi braţul îi căzu înapoi cuprins de epuizare, iar trupul i se prăbuşi din nou lângă zidul rece. Ochii însă continuau să-l urmărească pe Raoden. Ochi plini de durere, încărcaţi de o tristeţe apăsătoare. Raoden mai văzuse şi înainte cerşetori şi probabil se lăsase fraierit de şarlatani de nenumărate ori. Acest băiat însă nu se prefăcea.

Luă felia de pâine din coşul pe care îl ducea şi i-o întinse. Privirea deconcertată care urmă gestului se dovedi însă chiar mai greu de suportat decât disperarea pe care o înlocuise. Această creatură renunţase să mai spere cu mult timp în urmă; probabil că cerşea mai degrabă din obişnuinţă decât din speranţa că va primi ceva.

Raoden îl lăsă pe băiat în urmă, coborând în continuare pe străduţă. Spera ca oraşul să fie mai puţin întunecat pe măsură ce se depărta de curtea principală. Gândi că poate mizeria era rezultatul folosirii frecvente a perimetrului acelei curţi. Se înşela; aleile erau acoperite cu tot atâta jeg

ca şi curtea principală, dacă nu chiar cu mai mult.

O bufnitură înfundată se auzi în spatele lui. Raoden se întoarse surprins. O masă de siluete întunecate se înghesuiau la intrarea pe o alee lăturalnică, în jurul a ceva ce zăcea pe jos. Cerşetorul! Raoden privi înspăimântat cum zece oameni devorau felia de pâine pe care el o oferise băiatului. Se luptau între ei şi ignorau strigătele disperate ale celui căzut. Târziu, unul dintre nou-veniţi, enervat de urletele tânărului, îl lovi în cap cu o bâtă improvizată, iar scrâşnetul oaselor răsună puternic pe toată aleea.

După ce terminară pâinea, se întoarseră să-l privească pe Raoden. Se dădu precaut cu un pas înapoi; se părea că se grăbise când trăsese concluzia că nu fusese urmărit. Cei cinci bărbaţi înaintau ameninţători spre el, şi atunci Raoden, fără să mai stea pe gânduri, se răsuci pe călcâie şi o rupse la fugă.

Tropăiturile urmăritorilor se auzeau în spate. Raoden alerga înfricoşat – lucru pe care, în calitatea sa de prinţ, nu mai fusese niciodată nevoit să îl facă. Alerga înnebunit, parcă aşteptând ca în scurt timp să se sufoce şi să simtă o durere ascuţită într-o parte, aşa cum se întâmpla de obicei când se forţa prea tare. Nimic de genul ăsta nu se întâmplă. În schimb, se simţi dintr-o dată foarte obosit, atât de mult încât ştia că în curând urma să se prăbuşească. Era o senzaţie pustiitoare, ca şi cum viaţa i s-ar fi scurs încet din trup.

Disperat, Raoden azvârli coşul cu mâncare pe deasupra capului. Mişcarea îl dezechilibra uşor, iar o vibraţie ce venea parcă din pietrele slinoase îl făcu să se ciocnească de o grămadă de lemn putrezită. Lemnul îi atenuă puţin căderea.

Se ridică apoi repede, se scutură de aşchii şi se pregăti să fugă din nou. Nu mai prezenta însă niciun interes pentru urmăritori. Cei cinci bărbaţi se ghemuiseră în noroiul străzii, culegând legumele şi grâul împrăştiate pe jos, chiar şi de prin bălţi. Raoden simţi cum stomacul i se întoarce pe dos când unul dintre bărbaţi îşi vârî degetul printr-o crăpătură din pavaj, scoase o mână mai mult de noroi decât de grâu,

şi o împinse întreagă printre buze. Scuipatul sălciu îi curse pe bărbie dintr-o gură care semăna mai degrabă cu un vas plin cu noroi fierbând pe o plită.

Unul dintre bărbaţi îl surprinse pe prinţ în timp ce îi privea. Creatura mormăi ceva şi pipăi înfrigurată după bâta de care se părea că uitase până atunci. Raoden începu să caute şi el frenetic o armă. Găsi până la urmă o bucată de lemn mai puţin putrezită. Cu arma în mâinile care nu se mai opreau din tremurat, încercă să proiecteze o aură de pericol în jurul său.

Bătăuşul se oprise însă. O secundă mai târziu, un strigăt de bucurie îi atrase atenţia: unul dintre ceilalţi bărbaţi găsise vinul. Lupta care urmă păru să distragă complet atenţia monştrilor de la el şi, după puţin timp, cei cinci chiar dispăreau după un colţ, patru dintre ei urmărindu-l pe cel care fusese destul de norocos – sau nesăbuit – să fugă cu valorosul lichid.

Raoden se aşeză copleşit de eveniment pe o grămadă de moloz. *Iată ce vei deveni…*

— Se pare că au uitat de tine, sole, îl trezi din ale lui o voce.

Prinţul tresări spre direcţia din care se auzise vocea. Un bărbat, a cărui chelie reflecta slab lumina dimineţii, era întins pe nişte scări nu departe de el. Era clar că era un elantrian, dar înainte de transformare fusese cu siguranţă de o altă rasă, nu arelonian ca Raoden. Pielea lui purta semnele evidente ale Shaodului, dar peticele de piele care nu erau afectate nu erau palide, ci mai închise la culoare, brune.

Raoden se puse în gardă în faţa unui eventual pericol, dar acest bărbat nu părea să aibă apucături primitive sau să sufere de slăbiciunea decrepită care îi marcase pe ceilalţi. Înalt şi drept, omul avea mâini mari şi nişte ochi pătrunzători care străluceau pe o figură întunecată. Îl studia pe Raoden, gânditor.

Prinţul răsuflă uşurat.

— Oricine ai fi, mă bucur să te văd. Începusem să cred că toţi cei de pe-aici sunt fie muribunzi, fie complet nebuni.

— Noi nu putem muri, îi răspunse bărbatul. Noi suntem deja morţi. Kolo?

— Kolo.

Cuvântul străin îi era vag familiar, aşa cum îi era şi accentul puternic al bărbatului.

— Nu eşti din Arelon, nu?

Omul dădu din cap în semn că nu.

— Sunt Galladon. Din tărâmul suveran Duladel. De curând însă pot spune că sunt din Elantris, tărâmul zloatei, al nebuniei şi al damnării eterne. Îmi pare bine să te cunosc.

— Duladel? repetă, dus pe gânduri, Raoden. Dar Shaodul îi afectează numai pe cei din Arelon!

Se ridică apoi, se curăţă de aşchiile de lemn în stadii variate de putreziciune şi se strâmbă din cauza unei dureri la picior provocate de o aşchie care îi intrase în deget. Era acoperit de noroi, duhoarea grea din Elantris fiind de-acum impregnată şi în el.

— În Duladel trăiesc mai multe rase de oameni, sole. Arelonieni, fjordelezi, teozieni – le vei găsi pe toate. Eu…

Raoden blestemă încet.

Galladon ridică o sprânceană.

— Ce este, sole? Ţi-a intrat o aşchie în locul greşit. Deşi nu sunt sigur că sunt prea multe locuri *potrivite* pentru aşa ceva.

— Mi-a intrat în deget, spuse Raoden, şchiopătând de-a lungul pietrelor alunecoase. E ciudat, dar m-am înţepat când am căzut şi durerea încă persistă.

Galladon dădu din cap a compătimire.

— Bine ai venit în Elantris, sole. Eşti mort, trupul tău nu se mai reface aşa cum ar trebui.

— Adică? Raoden se lăsă să cadă alături de Galladon. Degetul continua să îl doară cu aceeaşi durere ascuţită.

— Orice durere, sole, îi explică Galladon, orice tăietură, orice crestătură, orice julitură şi orice altă durere vor rămâne cu tine până când vei înnebuni de suferinţă. Repet, bine ai venit în Elantris.

— Dar tu cum suporţi? întrebă Raoden în timp ce îşi masa

degetul, lucru care se dovedi însă inutil. Era o rană cu desăvârşire stupidă, dar cu toate astea trebuia să lupte cu durerea ca să nu izbucnească în lacrimi.

— De fapt, niciunul dintre noi nu o suportă. Fie suntem foarte precauţi, fie sfârşim ca acei rulos pe care i-ai văzut în curtea principală.

— În curte… pentru numele lui Domi! Raoden îşi trase piciorul şi şontâcăi înspre curtea principală. Găsi acolo cerşetorul, exact în acelaşi loc în care-l lăsase, lângă intrarea pe aceeaşi alee. Era încă viu… Într-un fel.

Ochii priveau în gol, cu pupilele tremurând. Buzele i se mişcau fără să scoată niciun sunet. Gâtul îi fusese complet strivit şi avea o rană adâncă într-o parte, care-i dezvelea vertebrele şi gâtlejul. Se chinuia să respire, în ciuda dezastrului.

Brusc, durerea din degetul lui Raoden păru că dispare.

— Domi iartă! exclamă şi-şi întoarse capul ca să nu vomite. Se sprijini de o clădire pentru câteva clipe ca să se mai liniştească, cu capul aplecat, încercând să se abţină de la a îngroşa mâzga de pe jos.

— Pentru el n-au mai rămas multe de făcut, zise Galladon pe un ton uşor ironic, târându-se mai aproape de cerşetor.

— Cum…? bâigui Raoden, oprindu-se apoi din cauza unei noi ameninţări a stomacului. Se aşeză direct în noroi, cu un plescăit, şi după ce trase de câteva ori aer în piept continuă: Cât timp o să mai trăiască aşa?

— Încă nu înţelegi, sole, îi spuse Galladon, cu vocea plină de tristeţe. Nu este viu, niciunul dintre noi nu este viu. De asta suntem aici. Kolo? Băiatul va rămâne aşa pentru totdeauna. Atât durează în fond, în percepţia comună, damnarea eternă.

— Şi nu putem face chiar nimic pentru el?

Galladon ridică din umeri.

— Putem încerca să-i dăm foc, asta presupunând că putem face un foc. Trupurile elantrienilor par să ardă mai bine decât cele ale oamenilor obişnuiţi şi unii chiar cred că asta e moartea potrivită pentru cei ca noi.

— Şi… începu prinţul, nefiind încă în stare să privească în

direcţia băiatului, …şi dacă facem asta, ce se va întâmpla cu el, cu sufletul lui?

— Nu are suflet, îi răspunse Galladon. Sau cel puţin aşa ne-au spus preoţii. Korathi, Derethi, Jesker – toţi au spus acelaşi lucru. Suntem damnaţi.

— Asta nu e un răspuns. Va dispărea durerea dacă îl ardem?

Galladon privi spre băiat. După o vreme, ridică iarăşi din umeri.

— Unii spun că dacă trupurile noastre ard sau dacă ni se taie capul sau dacă trupul ne este complet distrus, vom înceta să mai existăm. Alţii însă spun că durerea rămâne, că *devenim* durere. Aceştia din urmă cred că plutim fără gânduri, incapabili să simţim altceva decât agonie. Nu îmi surâde niciuna dintre opţiuni, aşa că încerc pur şi simplu să mă păstrez intact. Kolo?

— Da, şopti Raoden. Kolo. Se întoarse apoi, făcându-şi în sfârşit curaj să privească în direcţia băiatului. Rana enormă îi readuse însă puternica senzaţie de vomă. Sângele se prelingea încet din rană, ca şi cum lichidul băltea pur şi simplu în vene ca apa într-o piscină.

Înfiorat, prinţul îşi strânse mâinile pe lângă corp.

— Nu îmi bate inima, realiză atunci pentru prima dată.

Galladon îl privi ca şi cum ar fi spus cea mai mare idioţenie.

— Sole, eşti *mort.* Kolo?

*

Nu l-au ars pe băiat. Nu numai pentru că nu aveau cu ce să facă focul, dar Galladon nu căzu de acord.

— Nu putem lua nicio decizie de felul ăsta. Dacă într-adevăr nu are suflet? Dacă va înceta să existe când îi ardem trupul? Pentru mulţi, a exista în agonie e mai bine decât a nu exista deloc.

Aşa că îl părăsiră pe băiat acolo unde căzuse. Galladon reuşi să o facă fără nicio ezitare, în timp ce Raoden se tot întorcea să-l privească, pentru că pur şi simplu nu ştia ce altceva putea face. Simţea durerea vinovăţiei chiar mai ascuţit decât cea din deget.

În mod evident, lui Galladon nu-i păsa dacă Raoden îl urma sau dacă o luase în altă direcţie sau dacă se oprise pur şi simplu să se holbeze la o pată de pe zid. Solidul, întunecatul om o luase înapoi înspre locul de unde venise. Trecu pe lângă un trup care gemea într-o gură de canalizare, se întoarse spre Raoden şi afişă o totală indiferenţă.

Raoden încercă să-şi adune gândurile. Fusese pregătit pentru o viaţă în politică; ani şi ani fusese pregătit pentru a fi capabil să ia decizii rapide. Hotărî pe loc să se încreadă în Galladon.

Bărbatul pur şi simplu inspira încredere, avea ceva care îl atrăgea pe Raoden, chiar dacă acel ceva era învelit într-o peliculă groasă de pesimism, la fel de groasă cât noroiul de pe străzi. Era mai presus de luciditatea lui, mai presus de atitudinea lui nonşalantă. Raoden îl privise când îşi aruncase ochii asupra copilului. Galladon pretindea că acceptă inevitabilul, dar regreta că trebuia să o facă.

Bărbatul din Duladel îşi regăsi stinghia pe treptele pe care stătuse şi se aşeză din nou. Trăgând cu hotărâre aer în piept, Raoden făcu doi paşi şi se aşeză în faţa lui.

— Ce e? întrebă Galladon ridicând privirea.

— Am nevoie de ajutorul tău, Galladon, zise prinţul şi se aşeză pe vine în faţa scărilor.

— Ăsta e Elantrisul, sole, pufni Galladon. Aici nu există ajutor. Durere, nebunie şi o mizerie infinită, astea sunt singurele lucruri pe care le găseşti aici.

— O spui atât de convingător… de parcă ai şi crede-o.

— Întrebi pe cine nu trebuie, sole.

— Eşti singura persoană conştientă pe care am întâlnit-o aici şi care nu m-a atacat încă, zise Raoden. Ceea ce faci spune mult mai multe decât ceea ce zici.

— Poate că nu am încercat să te atac pur şi simplu pentru că ştiu că nu am ce să-ţi iau.

— Nu cred asta.

Galladon ridică din nou din umeri de parcă ar fi vrut să spună „Nu-mi pasă ce crezi” şi îi întoarse spatele, sprijinindu-se de peretele unei clădiri. Închise ochii.

— Ţi-e foame, Galladon? întrebă Raoden încet.

Ochii bărbatului se deschiseră larg.

— Obişnuiam să mă întreb când îi hrăneşte regele Iadon pe elantrieni, bâigui Raoden. Nu am auzit niciodată de provizii trimise în oraş, dar bănuiam că totuşi existau. *În definitiv,* m-am gândit, *elantrienii rămân în viaţă.* Niciodată n-am înţeles. Dacă oamenii din oraşul ăsta există fără să le bată inima, probabil că pot exista şi fără hrană. Bineînţeles, asta nu înseamnă că foamea dispare. M-am simţit înfometat când m-am trezit dimineaţă şi încă sunt înfometat. Din privirile celor care m-au atacat am înţeles că senzaţia asta de foame se tot înrăutăţeşte.

Raoden căută apoi sub cămaşa murdară şi scoase un obiect pe care i-l arătă lui Galladon. O bucată de carne uscată. Ochii lui Galladon deveniră şi mai mari, expresia feţei lui se schimbă rapid de la cel mai mare plictis la cel mai intens interes. Era o sclipire în ochii lui, puţin din acea sălbăticie pe care Raoden o văzuse în ochii atacatorilor de mai devreme. Era mai controlată, dar era acolo. Pentru prima dată, Raoden înţelese cât de mult riscase când se decisese prima dată să aibă încredere în dula.

— Asta de unde-a apărut? întrebă Galladon stins.

— A căzut din coşul meu când preoţii m-au condus încoace, aşa că am îndesat-o sub cordon. O vrei sau nu?

Galladon întârzie răspunsul…

— Ce te face să crezi că nu o să te atac pur şi simplu ca să ţi-o iau? Cuvintele nu emiteau doar o ipoteză; Raoden îşi putea da seama că o parte din Galladon chiar lua în considerare în mod serios această posibilitate. Cât de serios era însă pericolul era greu de spus.

— Mi-ai spus „sole”, Galladon. Cum ai putea să ucizi pe cineva pe care l-ai numit prieten?

Galladon străpunse cu privirea bucata de carne. Un strop de salivă începu să-i curgă din gură fără să-şi dea seama. Privi către Raoden, a cărui nelinişte creştea. Când ochii lor se întâlniră, o scânteie se aprinse în Galladon şi tensiunea dispăru. Dula izbucni dintr-o dată într-un râs nebun.

— Vorbeşti duladena, sole?

— Numai câteva cuvinte, răspunse Raoden cu modestie.

— Un om educat? O recoltă bogată pentru Elantris astăzi! Bine, rulo, ce vrei?

— Treizeci de zile, zise Raoden. Timp de treizeci de zile îmi arăţi cum merg lucrurile şi îmi spui tot ce ştii despre Elantris.

— Treizeci de zile? Sole, eşti kayana.

— Aşa cum văd eu lucrurile, zise Raoden, învelind înapoi în eşarfă carnea, singura hrană care intră aici este cea pe care o aduc nou-veniţii. Oricine devine înfometat cu o ofertă atât de nesemnificativă şi cu atât de multe guri de hrănit. Unii chiar ar putea crede că foamea devine pe aici înnebunitoare.

— Douăzeci de zile, licită Galladon, şi ceva din intensitatea dinainte se arătă din nou.

— Treizeci, Galladon. Dacă nu mă vei ajuta tu, o va face altcineva.

Galladon scrâşni din dinţi timp de câteva secunde.

— Rulo, mormăi. Treizeci de zile. Din fericire, nu aveam plănuită nicio excursie luna viitoare.

Raoden îi aruncă bucata de carne râzând.

Galladon o înhăţă, dar, deşi mâna i se duse instinctiv la gură, se opri.

— Deci, cum ar trebui să-ţi spun?

Raoden se gândi un pic. *Probabil ar fi mai bine ca oamenii să nu ştie că sunt un membru al familiei regale.*

— Sole e perfect.

Galladon chicoti la auzul răspunsului.

— Tipul discret, văd. Ei bine, atunci să mergem. E timpul pentru marele tur.

Capitolul 2

Sarene coborî de pe vas şi descoperi că era văduvă. Vestea o şocă, dar nu fu devastatoare. Până la urmă, nu îşi întâlnise soţul niciodată. De fapt, când Sarene părăsise casa părintească, ea şi Raoden erau numai logodiţi.

Presupunea că regatul Arelon aştepta să facă nunta după ce ea avea să sosească. Cel puţin acolo de unde venea ea, ambii parteneri erau necesari pentru ca nunta să poată avea loc.

— Niciodată nu mi-a plăcut clauza aceea din contractul de căsătorie, prinţesă, zise companionul lui Sarene, o minge de lumină de dimensiunea unui pepene care plana undeva la înălţimea umerilor ei.

Sarene bătea nerăbdătoare din picior în timp ce hamalii îi încărcau bagajele în trăsură. Contractul de nuntă era o chestie de cincizeci de pagini, iar unul dintre nenumăratele puncte pe care le cuprindea prevedea că logodna avea să fie considerată o legătură legală chiar dacă ea sau logodnicul ei mureau înainte ca nunta, căsătoria propriu-zisă, să aibă loc.

— Este o clauză destul de obişnuită, Ashe, zise ea. De aceea, tratatul unei căsătorii politice nu devine invalid atunci când unuia dintre protagonişti i se întâmplă ceva. Nu am auzit niciodată însă ca această clauză să fie invocată.

— Până astăzi, îi replică mingea de lumină şi pronunţă cuvintele clar şi răspicat.

— Până astăzi, admise Sarene. Cum era să ştiu că prinţul Raoden nu va supravieţui celor cinci zile de care am avut nevoie ca să traversăm Marea Fjorden? Tăcu apoi, frământată de gânduri. Citează-mi exact ce spune clauza, Ashe. Trebuie să ştiu exact ce scrie acolo.

— „În cazul în care unul dintre cei doi protagonişti menţionaţi mai sus este chemat la Preamilostivul Domi înainte de data stabilită anterior pentru nuntă”, cită Ashe, „atunci angajamentul de logodnă va fi considerat echivalent cu căsătoria propriu-zisă, având în vedere toate aspectele sociale şi legale ce decurg din aceasta”.

— Nu prea ai ce interpreta, nu?

— Mă tem că nu, prinţesă.

Sarene se încruntă distrasă, încrucişă braţele pe lângă corp şi îşi lovi uşor bărbia cu degetul arătător. Privi în acelaşi timp către hamali. Un bărbat înalt, slab, dădea instrucţiuni cu o expresie de resemnare întipărită pe chip.

Bărbatul, un curtean din Arelon pe nume Ketol, reprezenta întreg cortegiul pe care regele Iadon îl trimisese în întâmpinarea ei. Ketol fusese acela care „o informase cu regret” că logodnicul ei murise „răpus de o boală neaşteptată” în timp ce ea călătorea spre Arelon. Îi spusese toate astea cu aceeaşi expresie plictisită întipărită pe chip şi pe acelaşi ton neutru pe care le avea şi acum când dădea instrucţiuni hamalilor.

— Aşadar, reluă Sarene, din punct de vedere legal sunt deja prinţesă în Arelon.

— Aşa este, încuviinţă Ashe.

— Şi văduva unui bărbat pe care nu l-am întâlnit niciodată.

— Din nou corect.

Sarene dădu din cap.

— Tata o să râdă cu lacrimi când o să audă tărăşenia asta. Nu mă va ierta niciodată, sunt sigură. Îmi va aminti iar şi iar.

Ashe pulsă iritat.

— Dar, prinţesă, regele nu ar trata niciodată cu superficialitate o asemenea veste. Moartea prinţului Raoden a adus probabil multă durere în sânul familiei regale din Arelon.

— Da, atât de multă durere, încât nici măcar n-au binevoit să vină în întâmpinarea noii lor fiice.

— Poate că regele Iadon ar fi venit dacă ar fi fost avertizat mai din timp despre sosirea ta…

Sarene privi cu subînţeles, dar seonul avea dreptate. Sosirea ei în grabă, cu câteva zile înainte de data stabilită pentru nuntă, fusese premeditată ca o surpriză pentru prinţul Raoden. Îşi dorise să aibă măcar câteva zile pe care să le petreacă împreună cu logodnicul ei înainte de nuntă. Secretul însă se întorsese, iată, împotriva ei.

— Spune-mi, Ashe, cât timp prevede tradiţia din Arelon că trebuie să treacă din ziua în care cineva îşi dă sufletul şi până la cea a înmormântării?

— Nu sunt sigur, prinţesă, recunoscu Ashe. Am părăsit Arelonul cu mult timp în urmă şi am locuit aici atât de puţin

timp încât nu îmi amintesc foarte multe lucruri despre specificul locurilor. Oricum, din cercetările mele, ştiu că obiceiurile areloniene sunt, în general, apropiate de cele din ţara noastră.

Sarene se întoarse încet şi îi făcu semn cu mâna intendentului regelui Iadon.

— Da, prinţesă? întrebă Ketol leneş.

— Va avea loc o ceremonie funerară în cinstea prinţului? întrebă.

— Da, prinţesă, îi răspunse intendentul. Lângă capela Korathi. Înmormântarea va avea loc în seara asta.

— Aş vrea să merg să văd sicriul.

Ketol tăcu şi abia într-un târziu răspunse:

— Ah… dar Maiestatea Sa a dat ordin să vă duc numaidecât în faţa Luminăţiei Sale…

— Atunci voi rămâne în cortul funerar numai timp de câteva secunde, adăugă Sarene şi se îndreptă spre trăsură.

*

Sarene măsură cu un ochi critic cortul funerar al prinţului Raoden, în timp ce îl aştepta pe Ketol să-i facă loc ca să se poată apropia de sicriu. Trebuia să recunoască, totul era ireproşabil – florile, ofrandele, preoţii Korathi care se rugau. Singura ciudăţenie părea să fie îmbulzeala din cort. Cortul era pur şi simplu înţesat de lume.

— Chiar sunt o grămadă de oameni aici, îi spuse lui Ashe.

— Prinţul a fost foarte iubit, se pare, prinţesă, răspunse seonul, levitând în apropiere. Potrivit cercetărilor noastre, era cea mai populară persoană din ţară.

Sarene încuviinţă şi o luă încet pe micuţa cărare pe care Ketol o făcuse pentru ea. Coşciugul prinţului Raoden era aşezat chiar în mijlocul cortului, fiind păzit de un cerc de soldaţi care nu lăsau pe nimeni să se apropie foarte mult. Pe măsură ce înainta, percepu o durere adevărată, reală, pe feţele celor care asistau.

Deci este adevărat, se gândi. *Chiar era iubit de oameni.*

Soldaţii îi făcură loc şi o lăsară să se apropie de sicriu. Era sculptat cu aoni – majoritatea simboluri ale speranţei şi ale păcii – în spirit Korathi. Sicriul, în întregime din lemn,

era înconjurat din abundenţă de alimente, ofranda adusă celui decedat.

— Pot să-l văd? întrebă tânăra, întorcându-se spre unul dintre preoţii Korathi, un bărbat micuţ, cu trăsături blânde.

— Îmi pare rău, copilă, îi răspunse preotul, dar boala l-a desfigurat pe prinţ. Regele a poruncit ca sicriul să rămână închis, astfel încât prinţul să-şi poată păstra demnitatea şi în moarte.

Sarene se întoarse înspre sicriu ca prin vis. Nu era sigură de ce anume trebuia să simtă în faţa cadavrului celui care-i fusese sortit de soţ. În mod ciudat se simţea… furioasă.

Respinse însă pentru mai târziu acele emoţii puternice şi-şi întoarse capul spre cort. Aproape că i se părea *prea* formal. Cu toate că cei care vizitau sicriul păreau cu adevărat îndureraţi, ofrandele şi decorul erau seci.

Un bărbat de vârsta lui şi care se presupune că fusese în putere, răpus doar de tremurături. E posibil – dar cu siguranţă e puţin probabil.

— Prinţesă, o strigă Ashe încet. S-a întâmplat ceva?

Sarene îi făcu semn seonului şi o porniră apoi amândoi spre trăsură.

— Nu ştiu, îi răspunse în şoaptă. Pur şi simplu ceva pare să nu fie în regulă, Ashe.

— Eşti suspicioasă din fire, prinţesă, îi replică Ashe.

— Dar cum de nu se află regele Iadon aici pentru a se ruga pentru fiul său? Ketol mi-a zis că ţine un sfat la curte, de parcă moartea propriului său fiu nici măcar nu l-ar deranja. Am vorbit cu Raoden chiar înainte de a pleca din Teod şi părea să fie bine. Ceva nu e în regulă, Ashe, şi vreau să ştiu ce.

— Ah, oftă Ashe. Ştii, prinţesă, tatăl tău m-a rugat să încerc să te ţin la distanţă de buclucuri.

Sarene zâmbi.

— Asta e o misiune imposibilă. Hai, trebuie să mergem să-l întâlnim pe noul meu tată.

*

Sarene îşi sprijini uşor fruntea de fereastra trăsurii, privind oraşul în timp ce înainta spre castel. Rămase tăcută.

O singură întrebare îi stăruia în minte:

Ce caut eu aici?

În faţa lui Ashe se prefăcea a fi încrezătoare, dar întotdeauna se pricepuse să-şi ascundă bine temerile. Era adevărat, era curioasă să afle cum murise prinţul, dar se cunoştea mult prea bine ca să se poată înşela singură că era numai asta. O mare parte din această curiozitate era o tentativă menită să-i distragă atenţia de la sentimentul de inferioritate şi slăbiciune – făcea orice ca să nu se gândească la ce era ea de fapt: o femeie slăbănoagă, aspră, aproape trecută de prima tinereţe. Avea 25 de ani; ar fi trebuit să se mărite cu ani în urmă. Raoden fusese ultima ei şansă.

Cum ai îndrăznit să-mi mori, prinţule de Arelon! se gândea Sarene indignată. Oricum, ironia nu-i scăpa. Era cum nu se poate mai „firesc” ca acest bărbat, o dată ce ea se hotărâse că s-ar putea totuşi să înveţe să-l placă, să moară înainte să ajungă să-l întâlnească. Acum se afla singură într-o ţară străină, legată politic de un rege în care nu avea încredere. Era descurajant, se simţea singură.

Ai fost singură şi înainte, Sarene, se încurajă apoi singură. *Vei trece şi peste asta. Trebuie numai să găseşti ceva cu care să-ţi ocupi mintea. Ai un întreg palat de explorat. Profită de asta.*

Oftând, Sarene îşi concentra din nou atenţia asupra oraşului. Cu toate că avea o experienţă considerabilă ca diplomat, deoarece lucrase ani de zile cu tatăl său, nu vizitase niciodată Arelonul. Încă de la căderea Elantrisului, Arelonul fusese considerat de către toate celelalte regate, neoficial, în carantină. Nimeni nu ştia de ce oraşul mistic fusese blestemat şi toţi erau îngrijoraţi că boala din Elantris s-ar putea răspândi.

Prinţesa era surprinsă de abundenţa pe care o vedea în Kae. Magistralele erau largi şi bine întreţinute. Oamenii care se vedeau pe stradă erau bine îmbrăcaţi şi nu văzuse nici un singur cerşetor. Pe o parte a străzii nişte preoţi Korathi îmbrăcaţi în robe albastre înaintau liniştiţi prin mulţime, sprijinind o persoană cu o înfăţişare ciudată,

înveşmântată într-o robă albă. Urmări cu privirea procesiunea. Se întrebă ce ar putea însemna, până când grupul dispăru după colţ.

Din ce vedea ea, Kae nu reflecta nimic din presupusa criză economică pe care o suferea Arelonul. Trăsura trecuse pe lângă numeroase vile spaţioase înconjurate de garduri, fiecare construită într-un stil arhitectonic diferit. Unele erau masive, cu aripi largi şi acoperişuri ascuţite, după modelul construcţiilor din Duladel. Altele păreau mai degrabă nişte castele, cu pietrele aduse direct din regiunea militară a Fjordenului. Toate aveau însă ceva în comun: bunăstarea. Oamenii din această ţară poate mureau de foame, dar Kae – oraşul aristocraţiei din Arelon – nu părea să observe.

Bineînţeles, o umbră încă plutea deasupra oraşului. Giganticul zid al Elantrisului se ridica în depărtare şi Sarene simţi cum o cuprinde un fior rece când îşi ridică ochii să privească într-acolo. Auzise poveşti despre Elantris, despre magia pe care o produsese altădată şi despre monstruozităţile care se petreceau acum acolo.

În ciuda măreţiei caselor şi a bogăţiei străzilor, acest monument singur stătea mărturie faptului că lucrurile nu mergeau totuşi prea bine în Arelon.

— Oare de ce au ales să locuiască aici, mă-ntreb?

— Prinţesă? întrebă Ashe.

— De ce a ales regele Iadon să-şi construiască palatul în Kae? De ce să alegi un oraş care se află atât de aproape de Elantris?

— Bănuiesc că motivele sunt în principal de ordin economic, prinţesă, răspunse Ashe. Sunt numai câteva porturi viabile în partea de nord a coastei areloniene, şi ăsta este cel mai bine poziţionat.

Sarene dădu din cap în semn că înţelegea. Golful format de vărsarea fluviului Aredel în ocean oferea un loc minunat pentru amplasarea unui port. Dar chiar şi aşa…

— Poate că motivele sunt mai degrabă politice, spuse gânditoare Sarene. Iadon a preluat puterea în vremuri tulburi, poate se gândeşte că dacă rămâne lângă vechea capitală câştigă mai multă autoritate.

— E posibil, prinţesă, răspunse Ashe.

Nu e ca şi cum chiar ar conta lucrul ăsta, se gândi ea. În aparenţă, apropierea de Elantris – sau de elantrieni – nu sporea şansele cuiva de a fi luat de Shaod.

Se întoarse să-l privească pe Ashe, care plutea undeva lângă ea. Nu văzuse încă niciun seon pe străzile din Kae, deşi se spunea că aceste creaturi sunt chiar mai des întâlnite în Arelon decât în ţara ei natală. Dacă îngusta puţin ochii, abia dacă putea zări punctul aon care strălucea în mijlocul luminii lui Ashe.

— Cel puţin tratatul este în siguranţă, zise Sarene într-un sfârşit.

— Presupunând că rămâi în Arelon, prinţesă, îi răspunse Ashe cu o voce puternică. Cel puţin aşa scrie în contractul de căsătorie. Cât timp rămâi aici, şi rămâi „fidelă soţului tău”, regele Iadon este nevoit să onoreze tratatul pe care l-a încheiat cu Teod.

— Să rămân fidelă unui mort, oftă Sarene. Asta înseamnă că trebuie să rămân aici, cu sau fără soţ.

— Cum spui, prinţesă.

— Avem nevoie de tratatul ăsta, Ashe. Fjorden îşi lărgeşte aria de influenţă cu o viteză uimitoare. Acum cinci ani aş fi spus că nu e nevoie să ne facem griji, că preoţii fjordelezi nu vor deveni niciodată o putere în Arelon. Dar acum…

Sarene scutură din cap. Prăbuşirea Republicii Duladel schimbase foarte mult lucrurile.

— N-ar fi trebuit să rămânem atât de îndepărtaţi de Arelon în ăştia zece ani, Ashe, zise ea. Probabil nu am fi ajuns în situaţia asta dacă am fi întărit la timp relaţiile cu noul guvern arelonian. Acum zece ani adică.

— Tatălui tău i-a fost teamă că haosul politic din Arelon ar putea infesta şi Teodul, zise Ashe. Ca să nu mai vorbim despre Reod; nimeni nu putea fi sigur că blestemul ce a lovit Elantrisul nu avea să afecteze şi viaţa oamenilor obişnuiţi.

Trăsura încetini şi Sarene lăsă discuţia în aer. Tatăl său ştia că Fjordenul reprezintă un pericol şi înţelesese că

vechile alianţe trebuiau reîntărite; ăsta era motivul pentru care ea venise acum în Arelon. În faţa lor, porţile palatului se deschideau. Cu prieteni sau nu, prinţesa sosise, şi Teod depindea acum de ea. Aşadar, trebuia să pregătească Arelonul pentru războiul care urma, un război care devenise inevitabil în momentul căderii Elantrisului.

*

Noul tată al Sarenei, regele Iadon de Arelon, era un bărbat slab cu un chip ager, inteligent. Tocmai se sfătuia cu câţiva dintre administratorii săi când Sarene intră în sala tronului. Rămase neobservată timp de aproape cincisprezece minute, până când regele se întoarse în sfârşit spre ea. De fapt, prinţesa nu se simţise cu adevărat ofensată de faptul că fusese lăsată să aştepte, pentru că avusese astfel şansa să-l cerceteze pe cel care urma să-i fie de-acum încolo stăpân, cu toate că demnitatea ei fusese totuşi puţin lezată de un astfel de tratament. Luând în considerare numai rangul ei de prinţesă de Teod, şi ar fi trebuit să fie onorată cel puţin cu o primire punctuală, dacă nu cu una fastuoasă.

Pe când aştepta, remarcă un lucru. Iadon nu părea un bărbat care jelea moartea fiului şi moştenitorului său. Nu era nici urmă de amărăciune în ochii lui şi nimic din acea oboseală care se simţea pe chipurile celor cărora le murise de curând cineva drag. De fapt, aerul general de la curte părea să fie departe de vreo urmă de tristeţe.

Regele Iadon chiar n-are deloc inimă? se întreba Sarene. *Ori pur şi simplu face parte din acel gen de oameni care ştiu să-şi controleze foarte bine emoţiile?*

Anii pe care Sarene îi petrecuse la curtea tatălui său o ajutaseră să devină un bun cunoscător al nobleţei umane. Şi, deşi nu putea auzi ce spunea Iadon – i se spusese să rămână în fundul sălii şi să aştepte permisiunea regelui pentru a se apropia – gesturile lui Iadon o ajutară să îşi formeze o primă părere despre caracterul acestuia. Regele vorbea răspicat, dădea instrucţiuni directe, oprindu-se ocazional pentru a arăta ceva cu degetul pe harta întinsă pe masă. Era un bărbat cu personalitate puternică, unul

dintre aceia care ştiu clar ce şi cum vor să facă. Nu era un semn rău. Pentru moment, Sarene decise că regele era un om cu care ar fi putut să lucreze.

Avea însă să-şi revizuiască curând această primă impresie.

Regele îi făcu semn. Sarene îşi ascunse cu grijă iritarea datorată faptului că fusese lăsată să aştepte şi se apropie de el cu o atitudine de nobilă supunere. Regele o întrerupse la jumătatea reverenţei.

— Nu mi-a spus nimeni că eşti atât de înaltă, zise el.

— Înălţimea voastră? zise ea privind în sus.

— Ei bine, presupun că singurul căruia i-ar fi putut păsa nu mai este prin preajmă să vadă. Eshen! strigă apoi. Apăru o femeie care stătuse până atunci nevăzută în partea îndepărtată a sălii.

— Condu-o, te rog, pe prinţesă în camerele ei şi vezi să-i aduci tot ce are nevoie pentru a nu se plictisi. Dă-i să brodeze sau dă-i să facă ceva ce vă distrează pe voi, femeile. Şi cu asta, regele se întoarse iarăşi către un grup de comercianţi care veniseră în audienţă.

Sarene rămase la jumătatea reverenţei, şocată de totala lipsă de curtoazie a regelui. Numai nenumăraţii ani de practică la curtea tatălui său o ajutară să-şi controleze expresia de uimire care ameninţa să i se întipărească pe faţă. Se mişca repede, deşi cu o expresie vie de dezaprobare, femeia căreia Iadon îi ordonase – *regina* Eshen, soţia regelui. O apucă pe Sarene de braţ. Eshen era o femeie mărunţică. Părul ei şaten abia începuse să încărunţească.

— Vino, copilă, spuse Eshen cu o voce subţire. Nu trebuie să irosim timpul regelui.

Sarene se lăsă trasă pe una dintre uşile laterale ale sălii.

Domi Preamilostiv, îşi spuse în sine, *în ce m-am băgat?*

*

— …şi îţi va plăcea la nebunie când vei simţi parfumul de trandafiri. Am pus grădinarii să-i planteze în aşa fel încât să-i poţi mirosi fără să fie nevoie să te apleci pe fereastră. Aş fi vrut să fie mai mici totuşi.

Sarene nu înţelese:
— Trandafirii?
— Nu, draga mea, continuă regina aproape fără să se oprească, ferestrele. Nu o să îţi vină să crezi cât de puternică e lumina soarelui dimineaţa. Le-am ordonat – grădinarilor, vreau să zic – să-mi găsească nişte trandafiri portocalii, pentru că pur şi simplu ador culoarea portocalie, dar tot ce-au găsit până acum au fost nişte trandafiri de un galben palid. Dacă aş fi vrut galbeni, le-am spus, v-aş fi pus să plantaţi abertine. Să-i fi văzut cum îşi cereau iertare – sunt convinsă că vom avea câţiva trandafiri portocalii până la sfârşitul anului. Nu crezi că ar fi nemaipomenit, draga mea? Desigur, ferestrele vor fi încă prea mari. Poate voi reuşi să pun pe cineva să astupe câteva.
Sarene rămăsese fascinată şi nu de conversaţie, ci de regină. Presupusese că lectorii de la academia tatălui său erau maeştri în a spune nimic folosind o mulţime de cuvinte, dar Eshen i-ar fi făcut pe toţi de râs. Regina trecea de la un subiect la altul ca un fluture care căuta un locşor unde să aterizeze, dar care nu reuşea să găsească unul potrivit. Oricare dintre subiecte ar fi putut furniza combustibil pentru o conversaţie interesantă, dar regina nu îi lăsa niciodată timp Sarenei să stăruiască asupra vreunuia suficient de mult timp.
Sarene trase calm aer în piept, spunându-şi că trebuie să aibă răbdare. Nu o putea condamna pe regină pentru starea în care se afla; Domi spunea că personalităţile tuturor oamenilor sunt daruri de care trebuie să ştii să te bucuri. Regina era încântătoare, în felul ei alambicat. Din nefericire, după ce îi întâlnise şi pe rege şi pe regină, Sarene începuse să se gândească că va fi destul de dificil să găsească aliaţi politici în Arelon.
Altceva însă o deranja; era ceva ciudat în felul în care se purta Eshen. Nimeni nu putea vorbi *atât* de mult cât vorbea regina; nu lăsa să treacă nici o singură secundă în linişte, ca şi cum femeia nu se simţea în largul ei în prezenţa Sarenei. Apoi, brusc, îşi dădu seama despre ce e vorba. Eshen vorbea despre orice subiect posibil cu excepţia

unuia: prinţul decedat. Sarene îşi îngustă ochii, suspicioasă. Nu era sigură – Eshen era, până la urmă, o persoană nestatornică – dar i se părea că regina este de departe mult prea voioasă pentru o femeie care abia îşi pierduse fiul.

— Asta e camera ta, draga mea. Ţi-am despachetat lucrurile şi am mai adăugat câteva. Ai haine în toate culorile posibile, chiar şi galbene, deşi nu-mi pot imagina de ce ai vrea să porţi culoarea asta. O culoare îngrozitoare. Asta nu înseamnă că părul tău e oribil, bineînţeles. Blond nu înseamnă galben. Blondul nu seamănă cu galbenul aşa cum un cal nu seamănă deloc cu o legumă. Nu avem încă un cal pentru tine, dar poţi folosi orice cal din grajdurile regelui. Avem o mulţime de specimene foarte frumoase, vei vedea, Arelonul arată minunat în această perioadă a anului.

— Desigur, zise Sarene rotindu-şi ochii în jurul camerei. Era mică, dar se potrivea gusturilor ei. Prea mult spaţiu putea fi la fel de intimidant pe cât de apăsător putea fi prea puţin spaţiu.

— Acum, vei avea nevoie de astea, draga mea, zise Eshen, arătând cu o mână micuţă spre un teanc de haine care nu erau atârnate ca restul, ca şi cum ar fi fost aduse de curând. Toate aceste rochii aveau un element comun.

— Negru? întrebă Sarene.

— Desigur. Eşti… eşti în… se încurcă Eshen în cuvinte.

— Sunt în doliu, realiză Sarene. Bătu apoi din picior nervoasă. Negrul *nu* era una dintre culorile ei favorite.

— Poţi purta una dintre rochii la funeraliile din seara asta. Ar trebui să fie o slujbă frumoasă, doar eu am făcut aranjamentele.

Apoi începu din nou să vorbească despre florile ei preferate. Monologul degeneră în curând într-un discurs despre cât de mult ura bucătăria fjordeleză. Cu blândeţe, dar ferm, Sarene o conduse pe regină spre uşă. Imediat ce ajunseră în hol, Sarene invocă oboseala şi curmă astfel torentul verbal al reginei închizându-i uşa în nas.

Asta o să devină stresant foarte repede, îşi spuse Sarene în gând.

— Regina are un extraordinar dar al conversaţiei,

prinţesă, confirmă o voce din spatele ei.

— Ce ai aflat? întrebă Sarene îndreptându-se spre mormanul de rochii negre, în timp ce Ashe intra pe fereastra deschisă.

— Nu am întâlnit atât de mulţi seoni pe cât mă aşteptam. Parcă îmi amintesc că oraşul ăsta era altădată plin de cei ca mine.

— Am observat şi eu asta, îi răspunse Sarene. Ridică o rochie să o privească în faţa oglinzii, apoi o lăsă să cadă cu o scuturătură din cap. Bănuiesc că lucrurile stau altfel acum.

— S-au schimbat, într-adevăr. Conform instrucţiunilor tale, i-am întrebat pe ceilalţi seoni ce ştiu despre moartea prinţului. Din păcate, prinţesă, ezită cu toţii să discute acest subiect. Ei cred că e de rău augur faptul că prinţul a murit cu atât de puţin timp înainte de data fixată pentru căsătoria sa.

— În special pentru el, mormăi Sarene. Trase hainele de pe ea pentru a le proba pe cele noi. Ashe, se întâmplă ceva ciudat aici. Cred că cineva l-a ucis pe prinţ.

— Ucis, prinţesă? Ashe părea să nu fie deloc de acord. Dar cine să facă aşa ceva?

— Nu ştiu, dar... ceva nu e în regulă. Asta nu seamănă deloc cu o curte îndoliată. De exemplu, regina. Nu părea deloc mâhnită când a vorbit azi cu mine; te-ai gândi că este măcar un pic deranjată de faptul că fiul ei a murit ieri.

— Există o explicaţie foarte simplă pentru asta, prinţesă. Regina Eshen nu este mama prinţului Raoden. Raoden este fiul primei soţii a regelui, care a murit acum 12 ani.

— Când s-a recăsătorit?

— Imediat după Reod, spuse Ashe. La câteva luni după ce a preluat puterea.

Sarene scutură din cap.

— Sunt încă suspicioasă, zise şi-şi pipăi spatele pentru a găsi închizătoarea rochiei. Apoi se uită în oglindă, cu un ochi critic. Ei bine, cel puţin e mărimea potrivită, chiar dacă mă face să par palidă. Îmi era teamă că îmi va ajunge numai până la genunchi. Aceste femei areloniene sunt

toate atât de scunde!

— Dacă aşa spui, prinţesă, îi răspunse Ashe ironic. Ştia la fel de bine ca şi el că femeile din Arelon nu erau scunde; chiar şi în Teod, Sarene era mai înaltă cu cel puţin un cap decât majoritatea femeilor. Tatăl ei o striga Băţ Leky când era mică, împrumutând numele de la stâlpul care marca linia porţii în sportul lui preferat. Chiar şi după ce se mai împlinise în timpul adolescenţei, Sarene rămăsese o lungană.

— Prinţesă, îi întrerupse Ashe contemplaţia.

— Da, Ashe.

— Tatăl tău probabil abia aşteaptă să audă ceva veşti. Cred că ai totuşi să-i spui câte ceva.

Sarene se întoarse spre el. Oftă şi Ashe începu să pulseze mai luminos. O secundă mai târziu mingea de lumină care forma esenţa seonului se topi şi luă forma unui bust: regele Eventeo din Teod.

— Ene? întrebă tatăl ei. Buzele capului de lumină se mişcară.

Era un bărbat robust, cu un cap oval şi o bărbie mică şi îndesată.

— Da, tată, sunt aici.

Tatăl ei stătea alături de un alt seon, probabil Dio, care se schimbase astfel încât să capete chipul Sarenei.

— Eşti agitată înainte de nuntă? o întrebă Eventeo nerăbdător.

— Păi, în legătură cu nunta… începu Sarene, tărăgănând răspunsul…probabil va trebui să-ţi anulezi planurile legate de sosirea ta aici săptămâna viitoare. Nu vei avea mare lucru de văzut.

— Ce vrei să spui cu asta, Sarene?

Ashe avusese dreptate, tatăl ei nu râse deloc când auzi că Raoden era mort. În schimb, vocea lui căpătă inflexiuni de nelinişte. Îngrijorarea lui crescu şi mai mult când Sarene îi aminti de clauza din contract şi de modul în care moartea pecetluia la fel de bine legătura între Arelon şi Teod ca şi nunta propriu-zisă.

— Ah, Ene, îmi pare rău, zise tatăl ei. Ştiu cât de multe

aşteptări aveai de la această căsătorie.

— Prostii, tată! Eventeo o cunoştea mult prea bine. Nici măcar nu-l cunoscusem pe prinţ, cum puteam avea aşteptări?

— Nu l-ai întâlnit, dar ai vorbit cu el prin seon şi i-ai trimis toate acele scrisori. Te cunosc, Ene, eşti o romantică. Nu te-ai fi hotărât niciodată să mergi mai departe dacă nu ai fi fost convinsă că l-ai putea iubi pe Raoden.

Cuvintele sunau atât de adevărat, încât Sarene se trezi dintr-o dată că toată singurătatea pe care o simţise înainte revine asupra ei. În timpul călătoriei pe marea Fjordenului se simţise continuu cuprinsă de o stare de nervozitate de neimaginat, în acelaşi timp entuziasmată şi îngrijorată la gândul iminentei întâlniri cu cel care urma să-i devină soţ. Totuşi, mai mult entuziasmată decât îngrijorată.

Părăsise de multe ori Teodul înainte, dar întotdeauna fusese însoţită de alţi oameni din ţara sa. De data asta însă venise singură, călătorind cu câteva zile înainte de nuntă, în ideea de a-l surprinde pe Raoden. Citise şi recitise scrisorile prinţului de atâtea ori încât avea senzaţia că deja îl cunoaşte, iar persoana pe care o reconstruise din acele fragmente pe hârtie era o persoană foarte complexă, cu un suflet bun, pe care era nerăbdătoare s-o întâlnească.

Şi acum aflase că nu îl va întâlni niciodată. Se simţea mai mult decât singură, se simţea respinsă, din nou. Nedorită. Aşteptase atâţia ani, alături de un tată răbdător care suferea pentru ea şi care nu ştia că bărbaţii din ţara lor o evitau, nu ştia că le era frică de ea, de personalitatea ei puternică, chiar arogantă. În sfârşit, găsise un bărbat care o voia şi Domi îl îndepărtase şi pe acesta în ultima clipă.

Sarene se lăsă în sfârşit în voia emoţiilor pe care şi le reprimase încă de la coborârea de pe vas. Era bucuroasă că seonii nu puteau transmite decât trăsăturile fizice ale celui care vorbea, pentru că ar fi fost distrusă dacă tatăl ei ar fi putut să vadă lacrimile care i se rostogoleau acum pe obraz.

— Asta e o prostie, tată, zise. Era vorba de o simplă căsătorie politică şi nimic mai mult, şi o ştiam. Acum ţările

noastre au mai mult în comun decât o limbă, familiile noastre regale sunt unite.

— Ah, draga mea… îi şopti tatăl, micuţa mea Sarene. Am sperat atât de mult că lucrurile se vor termina cu bine, nici nu ştii cât de mult ne-am rugat eu şi mama ta pentru fericirea ta acolo. Oh, Domi! Nu ar fi trebuit să fiu de acord cu asta.

— Te-aş fi convins până la urmă, tată, zise Sarene. Avem mult prea multă nevoie de tratatul cu Arelon. Armata noastră nu va reuşi să ţină mult timp Fjordenul departe de ţărm. Întreaga flotă din Svorden este acum sub comanda lui Wyrn.

— Cum a mai crescut micuţa mea Sarene, observă Eventeo oftând.

— A crescut şi este cum nu se poate mai pregătită să se mărite cu un cadavru.

Sarene râse încet.

— Probabil ăsta e lucrul cel mai bun pe care-l putem face. Nu cred că prinţul Raoden ar fi fost aşa cum mi l-am imaginat. Ar fi trebuit să-l vezi pe tatăl lui.

— Am auzit multe despre el. Sper că nu a fost nimic adevărat.

— Oh, ba a fost adevărat, zise Sarene, lăsând resentimentele împotriva regelui Arelonului să irumpă. Regele Iadon este probabil cea mai dezagreabilă persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Abia m-a văzut şi m-a şi expediat. În cuvintele lui: „du-te şi croşetează sau fă ce mai fac femeile!” Dacă Raoden semăna măcar puţin cu tatăl lui, atunci e mult mai bine că nu l-am cunoscut.

Tatăl său făcu o scurtă pauză înainte să răspundă.

— Sarene, nu vrei să te întorci acasă? Pot anula contractul dacă vreau, indiferent de ce spune legea.

Oferta era tentantă, mult mai tentantă decât voia ea să admită. Tăcu pentru câteva secunde.

— Nu, tată, răspunse într-un final, dând abia perceptibil din cap. Trebuie să rămân. A fost ideea mea şi moartea lui Raoden nu schimbă cu nimic faptul că avem nevoie de alianţă. În plus, dacă m-aş întoarce acasă, ar însemna să

încalc tradiţia şi amândoi ştim că Iadon este acum tatăl meu. N-ar fi potrivit pentru tine să mă primeşti înapoi acum.

— Voi fi întotdeauna tatăl tău, Ene. Domi să blesteme tradiţia. Teod va rămâne întotdeauna casa ta.

— Îţi mulţumesc, tată, spuse Sarene încet. Aveam nevoie să aud asta. Dar tot cred că ar trebui să rămân. Cel puţin pentru o vreme. În plus, ar putea fi interesant. Am o întreagă curte total necunoscută şi plină de curteni străini cu care să mă joc.

— Ene… zise tatăl său. Îţi cunosc tonul ăsta. Ce pui la cale?

— Nimic, tată. Vreau numai să fac câteva cercetări înainte de a renunţa pentru totdeauna la această căsătorie.

După o pauză, regele chicoti.

— Atunci Domi să te protejeze. Habar nu au arelonienii ce le-am trimis. Ia-i uşor, Băţ Leky. Nu vreau să primesc o reclamaţie de la ministrul Naolen în care să fiu înştiinţat că regele Iadon a fugit să se ascundă la o mănăstire Korathi şi că arelonienii te-au numit pe tine monarh în locul lui.

— Bine, îi răspunse Sarene cu un zâmbet abia schiţat, voi aştepta cel puţin două luni atunci.

Regele izbucni într-un nou hohot şi râsul lui caracteristic îi făcu mai mult bine Sarenei decât oricare dintre încercările lui de a o consola sau sfătui.

— Stai puţin, Ene, spuse regele după ce râsul se mai potoli. Stai să o chem pe maică-ta. Şi ea doreşte să-ţi vorbească. Apoi chicoti: o să leşine când o să audă că deja ai reuşit să-l extermini pe săracul Raoden.

— Tată! exclamă Sarene, dar regele deja plecase.

Capitolul 3

Niciunul dintre locuitorii Arelonului nu-şi salută salvatorul când acesta îşi făcu apariţia. Era o insultă, evident, dar nu una la care să nu se fi aşteptat. Arelonienii, în special aceia care locuiau în apropierea infamului Elantris, erau

recunoscuţi pentru lipsa lor de credinţă, chiar pentru căile lor eretice. Hrathen venise să schimbe asta. Avea trei luni la dispoziţie în care să convertească întregul regat al Arelonului; altfel, Sfântul Jaddeth – Domnul creaţiei – avea să distrugă aceste tărâmuri. Venise momentul ca Arelonul să accepte adevărurile religiei Derethi.

Hrathen păşi încrezător de-a lungul pasarelei. Dincolo de docuri, cu agitaţia lor continuă de încarcă-descarcă, se întindea până la orizont Kae. Şi mai departe, nu mult dincolo de Kae, Hrathen vedea cum se înalţă un turn de piatră: bătrânul Elantris. De partea cealaltă a oraşului Kae, la stânga lui Hrathen, o pantă abruptă se ridica într-un deal înalt – un indiciu că undeva acolo se ridicau munţii Dathreki. În spatele dealului se întindea oceanul.

Per total, Hrathen nu era impresionat. În trecut, patru orăşele înconjurau Elantrisul, dar numai Kae – actuala capitală a Arelonului – era încă locuit. Kae era însă mult prea haotic, prea răspândit ca să poată fi apărat, singura fortificaţie părea să fie un zid mic din pietre de numai un metru şi jumătate, mai degrabă o graniţă decât altceva.

Retragerea în Elantris ar fi fost dificilă şi nu ar fi ajutat propriu-zis la nimic. Clădirile din Kae ar fi oferit un scut perfect pentru eventualele forţe invadatoare, iar o parte din zidurile periferice ale oraşului păreau chiar construite ca un sistem de apărare împotriva Elantrisului. Era clar, acesta nu era un popor obişnuit cu războaiele. Şi totuşi, dintre toate regatele de pe continentul Syclan, teritoriu pe care Arelonienii îl numiseră Opelon, Arelonul fusese singurul care nu fusese invadat de Imperiul Fjorden. Bineînţeles, acesta era un alt lucru pe care Hrathen avea să-l remedieze cât de curând.

Hrathen coborî de pe vas, prezenţa sa cauzând agitaţie printre cei aflaţi pe ţărm. Muncitorii se opriră din treabă la trecerea lui, holbându-se curioşi. Conversaţiile rămaseră în aer. Hrathen nu-şi încetini mersul, dar nici nu era nevoie, pentru că ceilalţi se dădeau grăbiţi la o parte din calea lui. Poate ochii lui erau aceia care impresionau astfel, deşi mult mai probabil era vorba de armură. De un roşu sângeriu şi

strălucind puternic în lumina soarelui, armura specifică înalţilor preoţi ai Imperiului Derethi impresiona pe oricine, chiar şi pe cei care erau obişnuiţi cu vederea ei.

Începea să creadă că va trebui să-şi găsească singur drumul spre capela Derethi, când în sfârşit observă o pată roşie făcându-şi loc prin mulţime. Pata se concretiză în cele din urmă într-o creatură mică şi îndesată, îmbrăcată într-o robă roşie Derethi.

— Lord Hrathen! strigă omuleţul.

Hrathen se opri, lăsându-l pe Fjon, cel mai înalt preot Derethi din Kae, să se apropie. Fjon gâfâia şi-şi ştergea întruna sprâncenele cu o batistă de mătase.

— Îmi pare cumplit de rău, înălţimea voastră. În registrul nostru eraţi trecut cu un alt vas. Şi nu am aflat că nu eraţi la bordul aceluia decât abia când marinarii descărcaseră deja pe jumătate. În plus, mă tem că am fost nevoit să las trăsura destul de departe, pentru că nu am mai reuşit să mă strecor cu ea prin mulţime.

Hrathen se încruntă, vizibil enervat, dar nu spuse nimic. Fjon continuă să toarne inepţii, dar până la urmă se hotărî să-l conducă pe Hrathen spre capela Derethi, după ce îşi ceru încă o dată scuze pentru lipsa trăsurii. Hrathen îşi urmă bondocul ghid prin mulţime, cu un pas măsurat şi cu aceeaşi expresie de dezaprobare întipărită pe chip. Fjon alerga cât putea de repede, cu paşi mici şi iuţi, cu un zâmbet abia perceptibil pe buze. Din când în când saluta trecătorii. Oamenii răspundeau binevoitori, cel puţin până apucau să-l vadă în spatele lui pe Hrathen cu armura lui exagerată, tăiată în unghiuri ascuţite şi linii dure. Atunci deveneau brusc tăcuţi, cu salutul în aer şi cu ochii urmărindu-l pe Hrathen. Aşa cum şi trebuia să se întâmple, de altfel.

Capela era o clădire înaltă din piatră, cu tapiserii roşii şi turnuri în spirală. Cel puţin aici Hrathen regăsi ceva din măreţia cu care era obişnuit. Şi totuşi, ce se întâmpla înăuntru nu era la fel de mulţumitor. O mulţime de oameni implicaţi într-un fel de activitate socială. Se mişcau în cerc, ignorând sfinţenia locului în care se aflau. Râdeau şi

glumeau. Era prea mult! Hrathen auzise, şi crezuse, rapoartele despre cum stăteau lucrurile în Kae. Şi iată că acestea i se confirmau încă o dată.

— Artet Fjon, adună preoţii şi adu-i la mine, ordonă Hrathen. Erau primele cuvinte pe care le rosti de când coborâse de pe vas pe pământ arelonian.

Artetul sări ca ars, luat prin surprindere de sunetele pe care le articula distinsul său oaspete.

— Desigur, lord Hrathen.

Făcu semn înspre ceilalţi.

Durǎ destul de mult, dar Hrathen răbdă totul cu o expresie impasibilă. Când oamenii părăsiră în sfârşit locaşul sfânt, se apropie de preoţi, picioarele sale învelite în armură răsunară prelung pe podeaua de piatră. Când în sfârşit începu să vorbească, i se adresă lui Fjon.

— Artet, începu folosindu-se de titlul Derethi al preotului, nava care m-a adus aici se va întoarce în Fjorden într-o oră. Tu vei fi la bord.

Fjon simţi cum îi cade faţa.

— Dar ce…

— Vorbeşte limba fjordeleză, omule! îi trânti Hrathen. Sunt convins că cei zece ani petrecuţi printre arelonieni nu te-au corupt chiar în aşa măsură încât să uiţi limba ta maternă.

— Nu, nu, sigur că nu, înălţimea voastră, răspunse Fjon, de data asta în fjordeleză, dar…

— Destul, îl întrerupse Hrathen din nou. Am ordin de la Wyrn însuşi. Ai petrecut deja prea mult timp în cultura areloniană, ţi-ai uitat chemarea divină şi eşti incapabil să ai grijă de progresul Imperiului lui Jaddeth. Aceşti oameni nu au nevoie de un prieten; au nevoie de un preot. Un preot Derethi. Tu pari mai degrabă un Korathi, gata să fraternizeze. Noi nu ne aflăm aici ca să iubim poporul; suntem aici să-l ajutăm. Vei pleca!

Fjon se dădu înapoi şi se sprijini de unul dintre stâlpi, cu ochii rătăcind, parcă neînţelegând bine ce i se întâmplă şi cu membrele tremurând.

— Dar cine va prelua de azi încolo conducerea capelei în

absenţa mea, înălţimea voastră? Ceilalţi arteţi sunt cu toţii complet lipsiţi de experienţă.

— Trăim vremuri de răscruce, Artet, zise Hrathen. Eu voi rămâne în Arelon şi voi conduce personal frăţia. Fie ca Jaddeth să mă ajute să izbândesc.

*

Sperase ca biroul său din capelă să aibă o vedere mai bună, dar capela, aşa maiestuoasă cum era, avea un singur etaj. Din fericire, grădina era bine întreţinută şi biroul său, vechea cameră a lui Fjon, dădea înspre gardul viu şi înspre straturi de flori aranjate cu grijă.

Acum, după ce curăţise pereţii de picturi, peisaje în cea mai mare parte, şi aruncase numeroasele obiecte personale ale lui Fjon, camera începea să arate ceva din acea ordine demnă corespunzătoare unui gyorn Derethi. Tot ce îi mai lipsea erau câteva tapiserii şi o armură sau două.

Încuviinţând din cap ca pentru sine, Hrathen se întoarse şi îşi concentră atenţia asupra pergamentului aflat pe biroul său. Ordinele sale. Abia îndrăznea să le ţină în mâinile sale profane. Citise cuvintele iarăşi şi iarăşi în minte, imprimându-şi în suflet în acelaşi timp şi forma lor fizică şi înţelesul lor teologic.

— Înălţimea voastră? o voce slabă întrebă în fjordeleză din uşă.

Hrathen îşi ridică privirea. Fjon intră în cameră şi se ghemui în faţa gyornului într-o postură umilă, iar fruntea-i atinse podeaua. Hrathen îşi permise un zâmbet, ştiind că artetul nu-i putea vedea faţa. Poate că încă mai existau speranţe pentru Fjon.

— Spune, zise.

— Am greşit, stăpâne. Am acţionat diferit faţă de planurile lui Jaddeth.

— Păcatul tău a fost automulţumirea, Artet. Aceasta a distrus mai multe naţiuni decât o armată şi a distrus sufletele mai multor oameni decât au făcut-o ereziile din Elantris.

— Aşa este, stăpâne.

— Dar tot trebuie să pleci, artet, adăugă Hrathen.

Umerii lui Fjon se prăbuşiră încet.

— Nu mai e nicio speranţă pentru mine atunci, stăpâne?

— Acesta e felul prostesc de a vorbi al arelonienilor, artet, şi nu felul mândru al fjordelezilor. Hrathen se aplecă şi-l prinse pe Fjon de cot. Ridică-te, frate, îi porunci.

Fjon îşi ridică privirea cu noi licăriri de speranţă în ochi.

— Chiar dacă mintea ta a fost tentată de gânduri areloniene, sufletul îţi este încă fjordelez. Te-ai născut în poporul ales al lui Jaddeth şi toţi cei din Fjorden au un loc în Imperiul Său. Întoarce-te în ţara ta, alătură-te unei mănăstiri pentru a te refamiliariza cu acele lucruri pe care probabil le-ai uitat, şi apoi se va găsi o altă cale prin care să poţi servi Imperiul.

— Da, stăpâne.

— Înţelege asta înainte să pleci, artet. Sosirea mea este o binecuvântare mai mare chiar decât poţi tu înţelege. Toate lucrările lui Jaddeth îţi sunt închise acum; nu încerca să-l critici pe Dumnezeul nostru.

Se opri, gândindu-şi următoarea mutare. După o clipă se hotărî: omul acesta încă mai valorează ceva. Hrathen avea şansa unică de a şterge întreaga pervertire a sufletului lui Fjon de către cultura areloniană printr-un singur gest.

— Priveşte acolo pe masă, artet. Citeşte pergamentul acela.

Fjon privi pe birou. Dădu cu privirea de pergament. Hrathen îi eliberă cotul, îl lăsă să se apropie de birou şi să citească.

— Acesta e sigilul oficial al lui Wyrn însuşi? bâigui preotul în timp ce ridica pergamentul.

— Nu numai sigiliul, artet, ci şi semnătura. Documentul pe care îl ţii acum în mână a fost atins de însuşi Sfinţia Sa. Asta e mai mult decât o scrisoare, este o scriptură.

Fjon deschise ochii larg şi degetele începură să-i tremure.

— Wyrn însuşi? Apoi, realiză brusc ce ţinea în mâinile lui păcătoase şi scăpă pergamentul pe birou cu un strigăt înăbuşit. Nu-şi luă însă ochii de la document. Artetul străpungea cu voracitate cuvintele, ca un om înfometat care devora o bucată de friptură. Foarte puţini oameni

aveau şansa să citească cuvinte scrise chiar de mâna profetului lui Jaddeth, împăratul Sfânt.

Hrathen îi lăsă preotului timp să îşi revină. Acesta citi şi apoi reciti şi iar şi iar. Când în sfârşit Fjon îşi ridică ochii de pe document, chipul lui exprima înţelegere şi recunoştinţă. Omul era destul de inteligent. Ştia ce i-ar fi cerut aceste ordine să facă dacă ar fi rămas în Kae.

— Mulţumesc, mormăi.

Hrathen se înclină graţios.

— Ai fi fost în stare s-o faci? Ai fi putut urma ordinele lui Wyrn?

Fjon negă din cap, în acelaşi timp întorcându-şi ochii înspre pergament.

— Nu, Sfinţia ta. Nu aş fi putut… Nu aş fi putut… nu aş fi putut nici măcar gândi, cu aşa ceva pe conştiinţă. Nu vă invidiez misiunea, stăpâne. Acum nu.

— Întoarce-te în Fjorden cu binecuvântarea mea, frate, îi mai zise Hrathen, ridicând un mic plic de pe masă. Dă asta preoţilor de-acolo. Este o scrisoare în care le scriu că ai acceptat noua ta misiune cu graţia corespunzătoare unui servitor al lui Jaddeth. Vor vedea că ai fost trimis unei mănăstiri. Poate într-o bună zi vei putea conduce din nou o capelă, una din Fjorden.

— Da, stăpâne. Mulţumesc, stăpâne.

Fjon se retrase, închizând uşa în urma lui. Hrathen se duse şi se aşeză la birou scoţând apoi din servieta sa un alt plic, identic cu cel pe care i-l dăduse lui Fjon. Se uită la el câteva clipe apoi îl apropie de una dintre cele două lumânări de pe birou. În această a doua scrisoare artetul Fjon era numit trădător şi apostat, dar ea nu avea să fie citită niciodată şi bietul artet nu avea să afle vreodată ce pericol îl pândise.

*

— Cu permisiunea Domniei voastre, lord gyorn, începu cu o reverenţă preotul, un dorven minor care servise mai mult de o decadă sub Fjon. Hrathen îi făcu semn cu mâna să plece. Uşa se închise fără zgomot în urma preotului care ieşi cu spatele.

Fjon le făcuse destul de mult rău subordonaţilor săi. Chiar şi o slăbiciune minoră putea deveni un defect enorm, iar problemele lui Fjon puteau fi numite oricum în afară de minore. Omul fusese atât de indulgent, până la infamie. Condusese o capelă într-un mod haotic, mai degrabă se plecase în faţa culturii areloniene decât să-i ajute pe oameni să fie puternici şi disciplinaţi. Jumătate dintre preoţii din Kae erau corupţi fără speranţă, inclusiv aceia care veniseră aici numai cu câteva luni în urmă. În următoarele săptămâni, Hrathen trimise o veritabilă flotă de preoţi înapoi în Fjorden şi fu nevoit să aleagă un nou conducător artet dintre cei doar câţiva care rămăseseră.

Cineva bătu în uşă.

— Intră, zise Hrathen. Îi întâlnise pe rând pe preoţi, pentru a-şi da seama de gradul de contaminare al fiecăruia. Şi nu fusese prea des impresionat.

— Artet Dilaf, se recomandă preotul care intrase.

Hrathen îşi ridică privirile. Numele şi cuvintele erau fjordeleze, dar accentul era uşor străin. Suna aproape…

— Eşti arelonian? întrebă fără să-şi ascundă surpriza.

Preotul făcu o reverenţă aşa cum se cuvenea, dar păstră o urmă de sfidare în privire.

— Cum de ai devenit un preot Derethi?

— Am vrut să servesc Imperiul, răspunse omul. Jaddeth mi-a oferit şansa şi mi-a arătat calea.

Nu, realiză Hrathen, *nu este sfidare în ochii lui, ci fervoare religioasă.* Nu întâlneai prea des fanatici în religia Derethi; astfel de oameni erau mai degrabă atraşi de frenezia ordinului nelegiuit al Misterelor Jeskeri decât de organizarea de tip militar a Shu-Dereth. Cu toate acestea, chipul bărbatului era înflăcărat de pasiune. Nu era un lucru rău; cu toate că Hrathen dispreţuia o asemenea lipsă de control, îi găsea adesea utili pe fanatici.

— Jaddeth găseşte întotdeauna o cale, artet, îi spuse preotului cu grijă. Fii mai explicit.

— Am întâlnit un artet Derethi în Duladel acum 12 ani. Mi-a ţinut o predică şi am crezut în vorbele lui. Mi-a dat copii ale *Do-Kesegului* şi *Do-Derethului* şi le-am citit pe

amândouă într-o singură noapte. Sfântul artet m-a trimis atunci înapoi în Arelon să ajut la convertirea celor din ţara mea de baştină şi m-am stabilit în Rain. Am ţinut predici acolo timp de şapte ani, până când am auzit că o capelă Derethi a fost ridicată chiar în Kae. Mi-am învins atunci repulsia pentru elantrieni, ştiind că Jaddeth i-a condamnat pentru eternitate, şi am venit să mă alătur fraţilor mei fjordelezi. I-am adus cu mine şi pe cei pe care-i convertisem. Aproape jumătate dintre credincioşii din Kae au venit cu mine din Rain. Fjon a fost impresionat de devotamentul meu şi mi-a conferit titlul de artet, permiţându-mi totodată să continuu să predic.

Hrathen îşi frecă bărbia dus pe gânduri. Analiza situaţia preotului arelonian.

— Ştii că ceea ce a făcut Fjon a fost o greşeală.

— Da, stăpâne. Un artet nu poate numi un alt artet. Când le vorbesc oamenilor, nu mă refer niciodată la mine drept preot Derethi, ci drept învăţător.

Un foarte bun învăţător, părea să lase Dilaf să se înţeleagă.

— Ce părere aveai despre artetul Fjon? îl întrebă Hrathen.

— Era un neghiob indisciplinat, stăpâne. Numai nepăsarea şi delăsarea lui au făcut ca arelonienii să rămână necredincioşi şi ca religia noastră să pară mai degrabă un subiect de batjocură.

Hrathen zâmbi: Dilaf, chiar dacă nu era născut în rasa aleasă, era în mod evident un om care înţelegea doctrina şi cultura religiei sale. Oricum, frenezia lui putea fi periculoasă. Intensitatea sălbatică din ochii lui abia dacă era ţinută sub control. Prin urmare, existau numai două variante: sau îl supraveghea îndeaproape, sau scăpa de el.

— Se pare însă că artetul Fjon a făcut totuşi ceva corect, chiar dacă nu avea autoritatea corespunzătoare, îi zise Hrathen. Ochii lui Dilaf începură să ardă încă şi mai intens.

— Te fac artet plin, Dilaf.

Dilaf făcu o plecăciune, atingând podeaua cu fruntea. Manierele lui erau perfect fjordeleze şi Hrathen nu auzise

niciodată un străin vorbind Limba Sfântă atât de bine. Acest om s-ar fi putut dovedi util într-adevăr; până la urmă, o plângere la ordinea zilei împotriva religiei Shu-Dereth era că îi favoriza pe fjordelezi. Un preot arelonian îl putea ajuta să dovedească că toţi oamenii erau bineveniţi în imperiul lui Jaddeth, chiar dacă fjordelezi erau totuşi favorizaţi.

Hrathen se felicită pentru această nouă unealtă, care avea bineînţeles să se dovedească extrem de utilă, însă satisfacţia sa păli când Dilaf se îndreptă din plecăciune. Pasiunea încă era acolo în ochii preotului, dar mai era ceva. Ambiţie. Hrathen se încruntă uşor, întrebându-se dacă nu cumva tocmai fusese manipulat.

Nu putea face decât un singur lucru:

— Artet, eşti odivul cuiva?

Surpriză. Ochii lui Dilaf se deschiseră larg, holbându-se confuzi la Hrathen.

— Nu, stăpâne.

— Foarte bine. Atunci ai să fii al meu.

— Stăpâne... sunt, desigur, umilul vostru servitor.

— Vei fi mai mult de-atât, artet, a zis Hrathen. Dacă vei fi odivul meu, eu voi fi hrodenul tău. Vei fi al meu, trup şi suflet. Dacă îl urmezi pe Jaddeth, îl vei urma *prin mine.* Dacă serveşti Imperiului, o vei face sub ordinele mele. Orice gândeşti, faci sau spui va fi dirijat de mine. S-a înţeles?

Ochii lui Dilaf ardeau.

— Da, şuieră preotul printre dinţi. Frenezia şi fanatismul nu-l lăsau să decline o astfel de ofertă. Deşi gradul lui umil de artet rămânea acelaşi, ca odiv al unui gyorn avea să aibă puteri considerabil sporite şi să capete mai mult respect. *Va fi* sclavul lui Hrathen, dacă această sclavie îl va ajuta să urce în rang. Era un mod de a acţiona foarte fjordelez. Ambiţia era singura emoţie pe care Jaddeth o accepta la fel de uşor ca pe devotament.

— Bine, zise Hrathen. Atunci primul ordin pe care ţi-l dau este să-l urmezi pe preotul Fjon. Probabil că urcă pe vas chiar în acest moment; vreau să te asiguri că o face într-adevăr. Dacă vezi că Fjon coboară, indiferent sub ce

pretext, omoară-l.

— Am înţeles, stăpâne, răspunse Dilaf, grăbindu-se să iasă din cameră. În sfârşit avea unde să îşi canalizeze entuziasmul. Tot ce trebuia să facă Hrathen era deci să concentreze acest entuziasm în direcţia corectă.

Hrathen rămase câteva minute pe gânduri după ce arelonianul plecă, apoi scutură din cap şi se întoarse iarăşi spre birou. Pergamentul încă se mai afla unde căzuse dintre degetele păcătoase ale lui Fjon; Hrathen îl ridică zâmbind şi îl atinse cu pioşenie. Nu era genul de om care să se lase atras de posesiuni; ţintea realizări mult mai importante decât simpla acumulare de jucării inutile. Oricum, din când în când, apărea câte un obiect care era atât de unic, încât Hrathen fremăta numai la gândul că-i aparţine. Un astfel de obiect însă nu era deţinut ca trofeu sau pentru a impresiona, ci pentru că a-l avea reprezenta un privilegiu. Pergamentul era un astfel de obiect.

Fusese scris chiar în faţa lui Hrathen, de către Wyrn însuşi. Era o revelaţie de la Jaddeth; scriptură dedicată unui singur om. Erau foarte puţini aceia care ajungeau să cunoască un uns al lui Jaddeth, şi, chiar printre gyorni, audienţele private erau foarte rare. Să primeşti ordine direct din mâna lui Wyrn… era una dintre cele mai desăvârşite experienţe.

Hrathen îşi aruncă ochii asupra rândurilor sacre, deşi le întipărise deja de multă vreme în memorie.

Iată cuvintele lui Jaddeth, prin intermediul servitorului Lui Wyrn Wulfden al IV-lea, Împărat şi Rege.

Înalt Preot şi Fiu, cererea ta a fost aprobată. Mergi la păgânii din Vest şi fă-le cunoscut ultimul meu avertisment că, deşi Imperiul meu este etern, răbdarea mea se va termina în curând. Nu mai e mult până când mă voi trezi şi mă voi ridica din mormântul de piatră. Ziua Imperiului este acum foarte aproape şi gloria mea va străluci în curând înaintea voastră, un al doilea soare îşi va răspândi razele din Fjorden.

Popoarele păgâne din Arelon şi Teod au fost deja mult prea mult timp cicatrice întunecate pe pământul meu. Trei sute de ani au servit preoţii mei printre acei oameni corupţi, păcătoşi, din Elantris, şi numai puţini au fost aceia care le-au dat ascultare. Ia aminte, Înalte Preot: Războinicii mei credincioşi sunt gata şi aşteaptă numai semnalul lui Wyrn. Ai trei luni la dispoziţie să le faci cunoscută profeţia mea celor din Arelon. După ce aceste trei luni se vor fi scurs, sfinţii soldaţi ai Fjordenului vor coborî ca nişte animale de pradă asupra păgânilor, să smulgă din piept inimile nevrednice ale acelora care nu au băgat de seamă la cuvintele mele. Numai trei luni au mai rămas până la distrugerea tuturor acelora care se opun Imperiului meu.

Timpul gloriei mele se apropie, fiul meu. Fii viteaz şi fii neobosit!

Cuvintele lui Jaddeth, Lordul Creaţiei, prin intermediul servitorului său Wyrn Wulfden al IV-lea, Împărat al Fjordenului, Profet Shu-Dereth, Conducător al Regatului Sfânt al lui Jaddeth şi Regent al Creaţiei.

Venise în sfârşit timpul. Numai două popoare rezistaseră. Fjordenul îşi recâştigase gloria din trecut, glorie pe care o pierduse cu sute de ani în urmă, când Primul Imperiu se prăbuşise. Încă o dată, Arelon şi Teod erau singurele două regate care rezistau în faţa dominaţiei fjordeleze. De data asta însă, cu toată forţa lui Jaddeth alături de ei, fjordelezii vor triumfa. Apoi, cu toată omenirea unită sub mâna lui Wyrn, Jaddeth se putea ridica de pe tronul său de dedesubtul pământului pentru a domni în glorie.

Şi Hrathen era acela care trebuia să facă totul posibil. Convertirea Arelonului şi Teodului era datoria lui urgentă. Avea la dispoziţie trei luni pentru a schimba convingerile religioase ale unei întregi culturi; era o sarcină extrem de dificilă, dar era vital să reuşească. Dacă dădea greş, armatele Fjordenului urmau să distrugă orice fiinţă vie din Arelon, iar Teodul urma la rând; cele două popoare, deşi

erau separate de apă, erau de aceeaşi rasă, religie şi erau la fel de încăpăţânate.

Oamenii poate n-o ştiau încă, dar Hrathen era singurul care mai stătea între ei şi anihilarea totală. Rezistaseră în faţa lui Jaddeth şi a oamenilor lui arătând dispreţ mult prea multă vreme. Hrathen era ultima lor şansă.

Într-o bună zi îl vor numi salvatorul lor.

Capitolul 4

Femeia continuă să strige după ajutor, să cerşească milă şi să-l implore pe Domi, până când căzu jos epuizată. O vreme zgârie porţile, unghiile sale lăsând urme fine în stratul de jeg. Până la urmă, se ghemui la pământ, zguduită de sughiţuri din când în când. Urmărindu-i agonia, Raoden îşi aminti de propria sa durere, de junghiul ascuţit pe care îl simţea în deget, de pierderea vieţii lui de dincolo.

— Nu va mai dura mult, şopti Galladon, strângând cu putere braţul lui Raoden pentru a-l opri.

Femeia se ridică în picioare, privi în jur ameţită, de parcă n-ar fi ştiut unde se află. Făcu un singur pas nesigur la stânga şi îşi lipi mâna de zid, de parcă asta ar fi fost o alinare, o conexiune cu lumea de-afară şi nu chiar bariera care o separa de ea.

— Gata, zise Galladon.

— Aşa, pur şi simplu? întrebă Raoden.

Galladon ridică din umeri.

— A ales bine sau, cel puţin, cât se putea de bine. Priveşte.

Umbrele începuseră să se agite pe o alee aflată exact în diagonală de locul unde se aflau ei în curtea principală; Raoden şi Galladon priveau dinăuntrul unei hardughii de piatră, una dintre multele răspândite în curte. Umbrele se dovediră a fi un grup de oameni, care se apropiară de femeie cu paşi hotărâţi. O încercuiră. Unul dintre bărbaţi se apropie şi îi smulse coşul cu ofrande din braţe. Femeia nu mai avea destulă putere să le reziste; pur şi simplu se

prăbuşi din nou. Raoden simţea cum degetele lui Galladon i se înfigeau tot mai puternic în carne, în timp ce el încerca inconştient să se elibereze pentru a ieşi să-i înfrunte pe hoţi.

— Nu e o idee prea bună. Kolo? Păstrează-ţi curajul pentru tine. Dacă o simplă înţepătură la deget aproape că te-a doborât, gândeşte-te ce ar însemna o lovitură de ciomag în cap.

Raoden se dădu uşor înapoi. Femeia fusese jefuită, dar acum nu mai părea să fie în pericol. Îl durea oricum să o privească. Nu era foarte tânără; avea chipul unei femei care fusese obişnuită cu întreţinerea unei gospodării şi creşterea copiilor. O mamă, nu o domnişoară. Trăsăturile dure care-i marcau chipul trădau o înţelepciune şi un curaj greu cucerite şi, cumva, asta făcea să-i fie mai greu să o privească. Dacă o astfel de femeie putea să fie înfrântă de Elantris, ce speranţă mai putea avea Raoden?

— Ţi-am spus că a ales bine, continuă Galladon. E adevărat că nu mai are mâncarea, dar a scăpat fără nicio rană. În schimb, dacă s-ar fi întors la dreapta, aşa cum ai făcut tu, sole, ar fi ajuns la mila oamenilor lui Shaor. Stânga e în mod evident o mai bună alegere. Oamenii Karatei îţi iau mâncarea, dar rar te rănesc. Mai bine să fii flămând decât să-ţi petreci următorii câţiva ani cu durerea provocată de un braţ rupt.

— Următorii câţiva ani? întrebă Raoden şi se întoarse să-l privească în faţă pe înaltul şi oacheşul său companion. Parcă ai spus că rănile noastre vor durea o eternitate.

— Numai presupunem că va fi aşa, sole. Arată-mi un elantrian care a reuşit să-şi păstreze judecata timp de o eternitate şi poate el va fi în măsură să ne demonstreze teoria.

— Cât timp rezistă oamenii pe-aici?

— Un an, poate doi, zise Galladon.

— Cum, numai atât?

— Credeai că suntem nemuritori, nu-i aşa? Numai pentru că nu avem vârstă, crezi că suntem nemuritori?

— Nu ştiu, răspunse Raoden. Credeam că ai spus că nu

putem muri.

— Nu putem. Dar tăieturile, juliturile, degetele înţepate… se adună. Până la urmă cedezi.

— Se sinucid? întrebă Raoden în şoaptă.

— Asta nu este o opţiune. Nu, majoritatea zac gemând. Bieţi rulos.

— Tu de cât timp eşti aici?

— De câteva luni.

Realizarea acestui fapt îl şocă. Raoden presupusese că Galladon era în Elantris de cel puţin câţiva ani. Dula vorbea despre Elantris de parcă asta ar fi fost casa lui de decenii şi era un expert în enormul labirint al străzilor din oraş.

Raoden se uită înapoi înspre curte, dar femeia deja plecase. Poate fusese menajeră în palatul tatălui său, o negustorească bogată sau o simplă gospodină. Shaodul nu ţinea cont de clase; toate îi erau egale. Femeia dispăruse în imensa groapă care era Elantrisul. Ar fi trebuit să o poată ajuta.

— Toate astea pentru o singură felie de pâine şi câteva legume deshidratate, mormăi Raoden.

— Nu pare mult acum, dar aşteaptă numai câteva zile. Singura hrană care intră aici este cea din braţele celor nou-sosiţi. Aşteaptă numai, sole. Vei simţi şi tu aceeaşi dorinţă. E nevoie să ai o fire deosebit de puternică pentru a rezista chemării foametei.

— Tu rezişti, zise Raoden.

— Nu prea bine. Şi eu sunt aici numai de câteva luni. Nu sunt sigur că voi mai rezista la fel după încă un an.

Raoden fornăi.

— Aşteaptă întâi să treacă cele 30 de zile ale mele şi după aia poţi să te transformi liniştit într-un animal primitiv, la fel ca şi restul. Urăsc ideea că e posibil să-mi fi prăpădit bucata de carne degeaba.

Galladon se opri câteva momente şi apoi începu să râdă.

— Pe tine nu te sperie nimic, sole?

— De fapt, aproape tot ce e în jur mă sperie, sunt numai foarte priceput în a ignora ce mă înspăimântă. Dacă însă apuc să realizez cât sunt de înspăimântat, în clipa

următoare o să mă găseşti probabil ascuns după grămada aia de pietre. Acum spune-mi mai multe despre bandele astea.

Galladon ridică din umeri şi se îndepărtă de uşa spartă. Îşi trase o piatră din zid drept scaun. Îşi privi critic picioarele, apoi se aşeză cu infinite precauţii. Se ridică la loc când picioarele începură să-i pocnească. Îndepărtă scaunul dezgustat şi se aşeză direct pe jos.

— Sunt trei zone mari în Elantris, sole, şi trei bande corespunzătoare. Zona pieţei este dominată de banda lui Shaor; ai întâlnit ieri câţiva dintre membrii acesteia, deşi erau mult prea preocupaţi să lingă mizeria de pe bucatele aduse de tine pentru a mai avea timp să se prezinte. În zona palatului o vei găsi pe Karata. Ea este cea care i-a luat hrana femeii cu atâta delicateţe. Ultimul este Aanden. El îşi petrece cea mai mare parte a timpului în zona universităţii.

— Un învăţat?

— Nu, un oportunist. El a fost primul care şi-a dat seama că multe dintre textele vechi din bibliotecă au fost scrise pe piele. Clasicii de ieri au devenit astfel prânzul de mâine. Kolo?

— Idos Domi! Dar asta e o atrocitate. Se presupune că vechile pergamente ale Elantrisului conţin opere originale de o valoare inestimabilă. Sunt nepreţuite!

Galladon se întoarse şi îl privi cu tristeţe.

— Sole, chiar e nevoie să repet din nou discursul despre foamete? La ce e bună literatura când stomacul te doare atât de tare încât îţi curg lacrimile?

— Ăsta e un argument îngrozitor. O piele de miel veche de două secole nu poate avea un gust prea bun.

Galladon ridică din umeri.

— E mai bun decât noroiul. Oricum, se zvoneşte că Aanden a terminat pergamentele cu câteva luni în urmă. Au încercat să fiarbă cărţile, dar nu prea au avut succes.

— Mă mir că n-au încercat şi să se fiarbă unii pe alţii.

— Oh, dar au încercat. Din fericire, se pare că, după Shaod, carnea de om nu mai are un gust prea bun. Kolo? De fapt, este atât de amară încât nimeni nu poate s-o

mănânce.

— Ce drăguţ să constaţi că varianta canibalismului a fost aşa de elegant eliminată, constată Raoden sec.

— Ţi-am spus, sole. Foamea îi îndeamnă pe oameni să facă lucruri ciudate.

— Şi atunci totul e-n regulă, nu?

Înţelept, Galladon nu răspunse.

Raoden continuă.

— Vorbeşti despre foame şi durere de parcă ar fi nişte forţe cărora nu le poţi opune niciun fel de rezistenţă. Orice devine acceptabil dacă foamea e cea care te-a împins de la spate. Elimină confortul şi vei deveni animal.

Galladon dădu din cap.

— Îmi pare rău, sole, dar pur şi simplu aşa stau lucrurile.

— Nu trebuie neapărat să fie aşa.

*

Zece ani nu puteau să însemne atât de mult. Chiar şi în clima umedă din Arelon, ar fi trebuit să treacă mai mult timp până când oraşul să atingă acel grad cumplit de deteriorare. Elantrisul arăta de parcă fusese abandonat timp de secole. Zidurile lui erau pe cale să se prăbuşească, iar cărămizile şi tencuiala se măcinau. Până şi clădirile din piatră începuseră să se fărâmiţeze. Şi, pretutindeni, stratul gros de noroi.

Raoden se obişnuise până la urmă să calce pe pietrele neuniforme, alunecoase. Se străduia să nu se murdărească, dar asta era o misiune aproape imposibilă. Orice zid atins, orice pervaz de care se agăţa lăsau o urmă.

Cei doi oameni alunecau încet de-a lungul unui bulevard, mult mai larg decât oricare altul din Kae. Elantrisul fusese construit la o altă scară, şi, deşi grandoarea aceasta părea descurajatoare când oraşul era privit din afară, Raoden începea abia acum să înţeleagă cât de imens era de fapt oraşul. El şi Galladon mergeau de ore şi Galladon încă mai spunea că mai au „puţin” de mers până unde voiau să ajungă.

Era adevărat, nu se grăbeau. Ăsta era unul dintre primele lucruri pe care i-l spusese Galladon: în Elantris nu trebuie să

te grăbeşti. Tot ce făcea dula era executat cu un aer de precizie absolută, mişcările sale fiind în acelaşi timp relaxate şi precaute. Cea mai uşoară zgârietură, indiferent cât de mică, se adăuga la durerile celelalte. Cu cât erai mai atent, cu atât rămâneai mai mult timp sănătos. Aşa că Raoden urma exemplul lui Galladon şi păşea la fel de atent. Şi de câte ori avea senzaţia că grija îi era exagerată, tot ce trebuia să facă era să privească spre numeroasele forme care zăceau înghesuite una în alta în canalizările din intersecţii şi motivaţia se întorcea.

Galladon îi numea hoezi: aceşti elantrieni care cedaseră durerii. Minţile lor erau pierdute, vieţile lor nu mai cunoşteau decât o continuă, nemiloasă durere. Rar se mişcau, deşi mulţi dintre ei aveau încă suficient instinct încât să rămână ascunşi în umbră. Majoritatea erau tăcuţi, deşi foarte puţini erau aceia care nu scoteau niciun sunet. Trecând pe lângă ei, Raoden le putea auzi gemetele, suspinele şi scâncetele. Majoritatea păreau că îşi repetă ca pentru sine fraze sau cuvinte, o incantaţie care să le acopere suferinţa.

— Domi, Domi, Domi…

— Atât de frumos, odată atât de frumos…

— Încetează, încetează, încetează. Fă-o să înceteze…

Raoden se forţa să nu audă. Pieptul său începuse să se contracte, de parcă ar fi suferit în rând cu formele acelea fără chip. Dacă le-ar fi acordat mai multă atenţie, ar fi înnebunit cu mult mai devreme ca propria durere să-l copleşească.

Oricum, şi dacă şi-ar fi lăsat mintea să zburde, s-ar fi întors cu siguranţă spre viaţa lui anterioară. Vor continua prietenii lui să se întâlnească pe ascuns? Vor fi Kiin şi Roial în stare să menţină grupul unit? Dar prietenul lui cel mai bun, Lukel? Raoden abia dacă apucase s-o cunoască pe noua soţie a lui Lukel; şi nu va apuca niciodată să-l cunoască pe primul născut.

Şi lucrurile se înrăutăţeau şi mai mult dacă se gândea la propria lui căsătorie. Nu o întâlnise niciodată pe femeia cu care urma să se căsătorească, deşi vorbise cu ea prin

intermediul seonului de mai multe ori. Era oare chiar atât de interesantă şi înţeleaptă pe cât părea? Nu va şti niciodată. Iadon muşamalizase probabil transformarea lui, pretinzând că fiul lui e mort. Sarene nu va mai veni niciodată în Arelon. De îndată ce va auzi vestea, va rămâne în Teod şi îşi va căuta un alt soţ.

Numai de-aş fi putut să o întâlnesc, măcar o dată. Dar astfel de gânduri erau inutile. Acum era elantrian.

În schimb, se concentră asupra oraşului. Era greu să crezi că Elantrisul fusese odată cel mai frumos oraş din Opelon, şi probabil chiar din lume. Tot ce vedea acum era acoperit de mizerie. Vedea putreziciunea şi eroziunea. Totuşi, sub zloată, se putea ghici încă măreţia apusă. Un turn, rămăşiţele unui zid frumos sculptat, capele grandioase şi reşedinţe vaste, piloni şi arcade. Cu zece ani în urmă acest oraş strălucise cu o lumină magică proprie – un oraş de alb pur şi aur.

*

Universitatea şi Palatul se învecinau. Potrivit lui Galladon, armistiţiul dintre Karata şi Aanden era destul de fragil, astfel încât de ambele părţi erau gărzi care supravegheau orice mişcare. Încă o dată, companionul lui Raoden îl conduse înspre nişte scări şubrede care duceau pe acoperişul plat al unei case.

Oricum, după ce urcară scările şi după ce fuseseră gata să cadă când o treaptă cedase sub ei, Raoden se văzu nevoit să admită că priveliştea merita tot efortul. Palatul era îndeajuns de mare ca să pară magnific chiar şi în gradul de decădere în care se afla. Cinci turnuri cu turle se ridicau spre cer, marcând cele cinci aripi. Numai una dintre turle – cea din mijloc – rămăsese intactă, dar aceasta se înălţa atât de sus încât părea de departe cea mai impresionantă structură din câte văzuse prinţul vreodată.

— Se spune că aici ne aflăm exact în centrul oraşului, zise Galladon, arătând spre turlă. Înainte puteai să urci scara în spirala care ducea sus şi să priveşti de-acolo întregul oraş. Acum însă nu m-aş aventura. Kolo?

Universitatea era imensă, dar mai puţin magnifică. Era

formată din cinci sau şase clădiri lungi, neinteresante, şi mult spaţiu liber, pământ pe care probabil odată creştea iarbă sau erau amenajate grădini, ambele fiind acum de multă vreme roase până la rădăcini de locuitorii înfometaţi ai Elantrisului.

— Karata este în acelaşi timp cel mai aspru şi cel mai blând dintre liderii bandelor, zise Galladon, privind înspre universitate.

Era ceva ciudat în privirea lui, de parcă vedea lucruri pe care Raoden nu putea să le vadă. Îşi continuă descrierea în acelaşi stil confuz, încurcat, care-i era caracteristic, de parcă gura îi era independentă de minte.

— Admite cu greu noi membri în banda ei şi este extrem de atentă să nu-i încalce cineva teritoriul. Oamenii lui Shaor s-ar putea să te mai urmărească o vreme dacă vei continua să rătăceşti pe platoul ăsta, dar numai dacă au chef s-o facă. Karata în schimb nu suportă intruşii. Oricum, dacă o laşi în pace, atunci şi ea te lasă în pace. Rar se întâmplă să rănească vreun nou-venit când îi ia mâncarea. Ai văzut-o ieri. Ea ia întotdeauna personal mâncarea. Poate nu are destulă încredere în subalternii ei să-i lase să facă singuri asta.

— Probabil, zise Raoden. Ce altceva mai ştii despre ea?

— Nu prea multe – liderii celor trei bande nu prea par genul de oameni care să-şi petreacă după-amiaza stând la taclale.

— Acum cine ia lucrurile prea uşor? zâmbi Raoden.

— Eşti un exemplu rău, sole. Se presupune că morţii nu sunt glumeţi. Oricum, singurul lucru pe care ţi-l pot spune despre Karata este că nu e deloc fericită că se află în Elantris.

Prinţul se încruntă:

— Cine e?

— Nimeni, dar puţini dintre noi au curajul să încerce să evadeze. Karata a fost deja de trei ori prinsă în Kae până acum. Şi întotdeauna în apropierea palatului regal. Încă o dată, şi preoţii o vor arde.

— De ce vrea atât de mult la palat?

— Să ştii că nu a fost destul de drăguţă să-mi explice, îi răspunse Galladon. Cei mai mulţi cred că vrea să-l asasineze pe regele Iadon.

— Pe rege? Şi ce-ar rezolva cu asta?

— S-ar răzbuna, şi-ar potoli setea de sânge. Motive suficiente când eşti blestemat pe vecie. Kolo?

Raoden se încruntă. Poate faptul că trăise alături de tatăl său, care devenea absolut paranoic când era vorba de o tentativă de asasinat, îl făcuse imun, dar asasinarea regelui chiar nu i se mai părea un scop bun pentru un elantrian.

— Dar ceilalţi lideri?

— Aanden? întrebă Galladon, privind iarăşi oraşul. Pretinde că a fost nobil înainte de a intra în Elantris: baron, cred. Încearcă să se autoproclame monarhul Elantrisului şi îl enervează îngrozitor faptul că palatul se află în teritoriul Karatei. El domină curtea şi promite hrană celor care li se vor alătura lui, deşi nu are decât câteva cărţi fierte, şi îşi face planuri să atace Kae.

— Ce să facă? întrebă Raoden surprins. Să atace Kae?

— Nu vorbeşte serios. Dar e foarte bun la propagandă. Pretinde că are un plan pentru a elibera Elantrisul şi asta i-a adus foarte mulţi adepţi. În fine, este un om brutal. Karata le face rău numai acelora care încearcă să se furişeze în palat, Aanden însă este celebru pentru judecăţile lui pripite. Părerea mea, sole, este că nu prea e întreg la minte.

Raoden se încruntă. Dacă acest Aanden fusese într-adevăr baron, atunci prinţul trebuia să-l cunoască. Oricum, nu recunoştea numele. Ori Aanden minţise şi îşi inventase alt trecut, ori îşi schimbase numele după ce intrase în Elantris.

Raoden cercetă atent zona dintre universitate şi palat. Un anumit obiect îi atrase atenţia. Ceva atât de banal încât l-ar fi trecut fără probleme cu vederea, dacă nu ar fi realizat că era prima dată când vedea aşa ceva în Elantris.

— Ăla e un puţ? întrebă nesigur.

— Singurul din oraş, îi răspunse Galladon arătând înspre puţ.

— Cum este posibil?

— Canalizare, sole. Graţie magiei AonDor. Puţurile nu erau necesare în oraş.

— Atunci de ce să construieşti unul?

— Cred că era folosit în ceremoniile religioase. Câteva dintre serviciile religioase ale elantrienilor cereau apă, care era scoasă chiar atunci dintr-un fluviu.

— Atunci fluviul Aredel chiar curge pe sub oraş, zise Raoden.

— Bineînţeles, pe unde altundeva să curgă. Kolo?

Raoden căzu pe gânduri, dar nu spuse nimic. În timp ce stătea aşa, privind oraşul, observase o mică minge de lumină plutind pe una dintre străzi. Seonul părea să rătăcească fără ţintă, din când în când desenând în aer cercuri de lumină. Era mult prea departe de el ca să poată face contactul.

Galladon observă concentrarea lui Raoden.

— Un seon, observă şi el. Nu e un lucru neobişnuit în oraş.

— E adevărat, atunci?

Galladon se uită în direcţia seonului.

— Atunci când stăpânul unui seon este luat de Shaod, seonul o ia şi el razna. Sunt câţiva care tot rătăcesc prin oraş. Nu vorbesc. Pur şi simplu rătăcesc aşa, fără scop.

Raoden îşi întoarse privirea. De când fusese aruncat în Elantris, evitase să se gândească la propriul lui seon, Ien. Raoden auzise ce se întâmplă cu seonii când stăpânii lor erau aruncaţi în Elantris.

Galladon îşi ridică privirile spre cer:

— Va ploua în curând.

Raoden ridică o sprânceană spre cerul înnorat.

— Dacă spui tu…

— Crede-mă. Ar trebui să intrăm dacă nu vrei să-ţi petreci următoare zile în haine ude. Nu e prea uşor să faci un foc în Elantris; lemnul este ori prea umed ori prea putred ca să ardă.

— Unde să mergem?

Galladon ridică din umeri.

— Alege o casă, sole. Sunt şanse mari să nu fie locuită.

Îşi petrecuseră noaptea trecută dormind într-o casă abandonată, dar de data asta lui Raoden îi veni o idee.

— Tu unde locuieşti, Galladon?

— În Duladel, răspunse Galladon imediat.

— Mă refer acum.

Galladon se gândi o clipă, un pic nesigur. Apoi, ridică din umeri şi îi făcu semn să-l urmeze pe nişte scări şubrede.

— Vino.

*

— Cărţi! exclamă Raoden entuziasmat.

— Ştiam eu că nu trebuia să te aduc aici. Acum n-o să mai pot niciodată scăpa de tine.

Galladon îl conduse pe Raoden într-o cameră care părea că fusese un fel de cramă, deşi până la urmă se dovedi a fi altceva. Aerul era mai uscat aici, deşi construcţia era sub pământ. Şi era mai frig. Parcă pentru a-şi retrage afirmaţia de mai devreme în legătură cu cât de greu era să faci un foc în Elantris, Galladon scoase un felinar dintr-o firidă ascunsă şi îl aprinse cu puţină cremene şi oţel. Ce dezvălui lumina reprezenta într-adevăr o surpriză.

Părea biroul unui învăţat. Aoni, caracterele mistice antice din spatele limbajului aonic, erau pictate pretutindeni pe pereţi şi erau şi câteva rafturi pline cu cărţi.

— Cum ai găsit locul ăsta?

— M-am împiedicat de el, îi răspunse Galladon, ridicând din umeri.

— Poate cărţile astea, zise Raoden şi ridică una de pe un raft – era un pic mucegăită, dar încă se putea citi –, ne pot învăţa secretul din spatele aonilor, Galladon!

— Aonilor?

— Magia Elantrisului. Se spune că înainte de Reod, elantrienii puteau face vrăji puternice numai desenând aoni.

— Oh, asta voiai să spui? întrebă uriaşul negricios ridicând mâna. Contură un simbol în aer, aonul Deo, şi degetul său lăsă în urmă o dâră strălucitoare.

Raoden făcu ochii mari şi cartea îi căzu din mână. Aonii. Legenda spunea că numai elantrienii aveau darul de a

chema puterea lor. Şi acea putere se presupunea că dispăruse; se credea că dispăruse o dată cu prăbuşirea oraşului.

Galladon îi zâmbi de dincolo de simbolul luminos care plutea între ei în aer.

Capitolul 5

— Pentru numele lui Domi! exclamă Sarene surprinsă, de unde-a apărut?

Gyornul intră în sala tronului la fel de arogant ca întotdeauna. Purta armura sângerie strălucitoare de înalt preot Derethi, cu o mantie de un roşu aprins unduind în spatele lui, deşi nu purta nicio armă. Era o costumaţie menită să impresioneze şi, în ciuda părerii pe care o avea Sarene despre el, trebuia să admită că prezenţa lui era totuşi impunătoare. Bineînţeles, era gândită tocmai pentru a fi impunătoare; chiar şi în societatea marţială din Fjorden, puţini erau aceia care se descurcau să meargă atât de uşor ca acest gyorn care purta o armură din metal pur. Probabil metalul era atât de subţire şi uşor, încât ar fi fost de fapt inutil în luptă.

Gyornul trecu pe lângă ea aproape fără să o privească, privirea lui fiind acaparată exclusiv de rege. Era destul de tânăr pentru un gyorn, probabil în jur de 40 de ani. Părul său bine tuns, scurt, era foarte puţin grizonat.

— Ştiai că există reprezentanţi ai ordinului Derethi în Elantris, stăpână, zise Ashe, care plutea ca de obicei alături de ea, fiind unul dintre cei doi seoni din cameră. De ce eşti atunci surprinsă că vezi un preot din Fjorden?

— Este chiar un *gyorn* plin, Ashe. Sunt numai douăzeci în întregul imperiu. Poate că sunt câţiva credincioşi Derethi în Kae, dar nu destui încât să motiveze prezenţa unui mare preot. Gyornii sunt deosebit de zgârciţi când vine vorba despre timpul lor.

Sarene îl urmări cu privirea pe fjordelez, care înainta mândru, făcându-şi loc printre grupurile de oameni, ca o

pasăre planând printr-un roi de ţânţari.

— Vino, îi zise lui Ashe şi-şi făcu la rândul ei loc prin mulţime către camera principală. N-avea de gând să piardă discursul gyornului.

Nu avea însă de ce să-şi facă griji. Când omul începu să vorbească, vocea lui fermă se auzi în toată sala.

— Rege Iadon, începu cu un uşor semn cu capul în semn de plecăciune. Eu, gyorn Hrathen, îţi aduc un mesaj de la Wyrn Wulfden al IV-lea. El crede că e timpul ca popoarele noastre să aibă mai mult în comun decât o simplă graniţă. Vorbea cu accentul puternic, melodic, caracteristic fjordelezilor.

Iadon îl privea de pe tronul său abia stăpânindu-şi furia din priviri.

— Şi ce altceva mai vrea Wyrn? Avem deja o înţelegere comercială cu Fjorden.

— Sfinţia Sa se teme pentru sufletele supuşilor voştri, Maiestate, zise Hrathen.

— Ei bine, atunci să-i convertească. Le-am dat întotdeauna preoţilor tăi deplină libertate să predice în Arelon.

— Oamenii reacţionează prea greu, Maiestate. Au nevoie de un stimul, de un semn, dacă doriţi. Wyrn crede că este timpul ca însuşi Măria ta să se convertească la Shu-Dereth.

De data asta Iadon nici măcar nu se mai deranjă să-şi ascundă iritarea din glas.

— Dar eu deja cred în Shu-Korath. Servim acelaşi Dumnezeu.

— Derethi este singura formă adevărată a Shu-Kesegului. Zise Hrathen pe un ton misterios.

Iadon îi făcu semn că e liber.

— Nu mă interesează certurile dintre cele două doctrine, preotule. Du-te şi încearcă să converteşti un necredincios. Sunt încă destul areolieni care au rămas adepţi ai vechii religii.

— N-ar trebui să desconsideri oferta lui Wyrn într-un mod atât de superficial, rege, îl avertiză gyornul.

— Să fim serioşi, preotule, chiar trebuie să facem asta?

Ameninţările tale n-au nicio bază solidă. Fjordenul nu mai are deloc influenţa pe care o avea acum două secole. Chiar crezi că mă intimidezi cu puterea pe care o aveaţi?

Privirea lui Hrathen deveni ameninţătoare.

— Fjorden este mult mai puternic acum decât a fost vreodată.

— Într-adevăr? întrebă Iadon. Unde este vastul vostru imperiu? Unde sunt armatele voastre? Câte ţări aţi cucerit în ultimul secol? Poate într-o zi oamenii tăi vor ajunge în sfârşit să realizeze că Imperiul lor s-a prăbuşit acum trei sute de ani.

Hrathen tăcu preţ de câteva clipe; apoi repetă salutul pe care-l făcuse şi în introducere şi se întoarse, cu mantia fluturând dramatic în urma lui în timp ce se îndrepta spre uşă. Însă rugăciunile Sarenei nu fuseră ascultate – Hrathen nu călcă pe mantie şi nici nu se împiedică. Şi, chiar înainte de a ieşi, acesta se mai întoarse o dată să arunce o ultimă privire dezamăgită înspre tron. Privi, dar, în loc să-l vadă pe rege, dădu cu ochii de Sarene. Ochii ei rămaseră blocaţi pentru câteva secunde şi avu astfel timp să surprindă o urmă de confuzie în ochii gyornului, în timp ce acesta-i studia statura înaltă şi părul blond teozian. Apoi părăsi sala, şi mulţimea îşi reluă ca la un semnal conversaţiile zgomotoase.

Regele Iadon se întoarse fornăind la treburile lui.

— Nu vede, şopti Sarene. Nu înţelege.

— Ce să înţeleagă, stăpână?

— Cât de periculos este acest gyorn.

— Regele este un simplu negustor, stăpână, nu este un adevărat politician. Nu vede lucrurile aşa cum le vezi tu.

— Chiar şi aşa, zise Sarene, vorbind foarte încet, astfel încât Ashe să fie singurul care s-o poată auzi, regele Iadon ar fi trebuit să aibă destulă experienţă ca să înţeleagă că ce a spus Hrathen – cel puţin despre Fjorden – e complet adevărat. Supuşii lui Wyrn sunt mult mai puternici acum decât erau cu secole în urmă, chiar şi decât atunci când Imperiul era la apogeu.

— Este greu să priveşti înspre puterea militară din trecut,

în special atunci când eşti monarh de destul de puţin timp. Iar Regele Iadon nu poate înţelege că armata de preoţi a Fjordenului este mai puternică decât au fost războinicii lui cu secole în urmă.

Sarene îşi duse mâna la bărbie şi se gândi câteva clipe.

— Ei bine, Ashe, acum cel puţin nu mai trebuie să-ţi faci griji cum că aş stârni prea multe proteste printre nobilii din Kae.

— Mă îndoiesc, stăpână. Cum altfel îţi vei petrece timpul?

— Of, Ashe, se alintă ea. De ce mi-aş pierde vremea cu o grămadă de incompetenţi când aş putea să port o conversaţie inteligentă cu un gyorn? Apoi continuă pe un ton mai serios: Wyrn îşi alege bine înalţii preoţi. Dacă Iadon n-are de gând să-l supravegheze pe acest om – şi se pare că n-are – atunci Hrathen va converti acest oraş chiar sub nasul lui. Cu ce ar ajuta căsătoria mea de sacrificiu Teodul, dacă Arelonul se predă inamicilor?

— Poate că totuşi exagerezi, stăpână, spuse Ashe îngrijorat. Cuvintele îi păreau mult prea familiare. Ashe simţea foarte des nevoia să i le spună.

Sarene scutură din cap.

— De data asta nu. Ziua de astăzi a fost un test, Ashe. Acum Hrathen se va simţi justificat şi va simţi că are tot dreptul să acţioneze împotriva regelui. S-a convins că Arelonul este într-adevăr condus de un blasfemiator. Va încerca să găsească o cale să-l dea jos de pe tron pe Iadon, iar guvernul se va prăbuşi pentru a doua oară în zece ani. Şi de data asta nu clasa comercianţilor va umple golul lăsat de putere, ci ordinul Derethi.

— Aşadar, îl vei ajuta pe Iadon?

— Este totuşi regele meu.

— În ciuda faptului că îl consideri atât de nesuferit?

— Orice este mai bine decât domnia Fjordenului. În plus, poate că m-am înşelat în privinţa lui Iadon.

Lucrurile nu merseseră prea rău între ei de la acea primă întâlnire stânjenitoare. Iadon practic o ignorase la funeraliile lui Raoden, ceea ce îi convenise de minune Sarenei: fusese prea ocupată să observe discrepanţele din

timpul ceremoniei. Din păcate, evenimentul fusese marcat de o dezamăgitoare bună-cuviinţă, şi niciunul dintre nobilii care predominau la ceremonie nu se trădaseră prin neprezentare sau afişând o figură prea vinovată în timpul serviciului religios.

— Da… zise. Poate că eu şi Iadon ne vom putea înţelege pur şi simplu dacă ne ignorăm.

— Ce faci iarăşi în sala tronului, fato! Pentru numele lui Domi Arzând! strigă furios regele de undeva din spatele ei.

Sarene dădu resemnată ochii peste cap şi Ashe chicoti în timp ce ea se întorcea cu faţa înspre Iadon.

— Poftim? se strădui ca tonul ei să pară inocent.

— Tu! lătră Iadon, arătând spre ea. Era bineînţeles într-o dispoziţie proastă. De fapt, din câte auzise, Iadon era foarte rar într-o dispoziţie bună. Nu înţelegi că femeilor le este permis să vină în sala tronului numai atunci când sunt invitate?

Sarene clipi confuză.

— Nu mi-a spus nimeni asta, Maiestate, şi încercă să pară că prin capul ei bate vântul.

Iadon bombăni ceva despre nesăbuinţa femeilor. Clătină din cap la evidenta ei lipsă de inteligenţă.

— Voiam numai să văd tablourile, zise Sarene cu o voce tremurată, ca şi cum ar fi fost gata să plângă.

Iadon întinse mâna în faţă cu palma întinsă ca s-o împiedice să continue şi se întoarse spre tronul său. Sarene abia se abţinu să nu zâmbească în timp ce îşi ştergea ochii şi se prefăcea că studiază tabloul de deasupra ei.

— Asta ne-a luat pe nepregătite, zise Ashe încet.

— Mă voi ocupa de Iadon mai târziu, mormăi Sarene. Acum sunt alte lucruri mai importante care mă îngrijorează.

— Adevărul e că nu mă aşteptam ca tocmai tu, dintre toate femeile, să te foloseşti de stereotipul feminin, chiar dacă e vorba numai despre o prefăcătorie.

— Ce vrei să spui, se alintă Sarene clipind des, să mă prefac, eu?

Ashe fornăi.

— Ştii, niciodată nu mi-am dat seama cum reuşiţi voi,

seonii, să scoateţi asemenea sunete, zise Sarene. Dacă nu aveţi nas, atunci cum fornăiţi?

— Ani de exerciţiu, stăpână, îi explică Ashe. Voi fi aşadar nevoit să-ţi ascult suspinele ori de câte ori vorbeşti cu regele?

Sarene ridică din umeri.

— Crede că femeile sunt proaste, aşa că voi fi proastă. Este mult mai uşor să manipulezi pe cineva care crede că nu eşti destul de inteligent să ştii măcar cum te cheamă.

— Ene? se auzi brusc o voce. Tu eşti? Vocea puternică, puţin răguşită, era ciudat de familiară. Era ca şi cum vorbitorul avea o rană în gât, deşi nu mai auzise pe nimeni care să aibă probleme cu gâtul şi totuşi să strige atât de tare.

Sarene se întoarse încă ezitând. Un bărbat enorm – mai înalt, mai solid, mai îndesat şi mai musculos decât părea posibil – îşi făcea loc prin mulţime îndreptându-se spre ea. Era îmbrăcat într-un pieptar de mătase albastru – prinţesa se cutremură gândindu-se câţi viermi munciseră din greu că să fie făcut – şi purta pantalonii încreţiţi ai curtenilor din Arelon.

— Eşti chiar tu! exclamă bărbatul. Credeam că soseşti abia peste o săptămână.

— Ashe, mormăi Sarene, cine e nebunul ăsta şi ce vrea de la mine?

— Pare cunoscut, stăpână. Îmi pare rău, dar memoria mea nu mai este ce era odată.

— Ha! o ridică uriaşul de la pământ şi o îmbrăţişă cu braţele lui de urs. Era o senzaţie destul de ciudată, jumătatea de sus a trupului ei era presată de stomacul lui imens în timp ce faţa îi era zdrobită de pieptul musculos. Rezistă eroic impulsului de a scânci, aşteptând ca bărbatul să îi dea drumul înainte să leşine. Tot ce spera era că Ashe avea să ceară ajutor dacă vedea că faţa ei se schimbă la culoare.

Din fericire, bărbatul îi dădu drumul cu mult înainte ca ea să se asfixieze, în schimb o ţinea de după umeri.

— Te-ai schimbat. Când te-am văzut ultima dată abia

dacă îmi ajungeai până la genunchi. Apoi o măsură din nou. Ei, de fapt mă îndoiesc că ai fost vreodată atât de mică, dar cu siguranţă nu-mi ajungeai mai sus de talie. Mama ta spunea întotdeauna că vei ajunge o deşirată!

Sarene scutură din cap. Vocea îi era vag familiară, dar nu putea plasa figura. De obicei avea o memorie aşa de bună a figurilor… Numai dacă…

— Uchiu' Kay? ezită. Milostive Domi! Ce s-a întâmplat cu barba ta?

— Nobilii arelonieni nu poartă barbă, micuţo. Nu mai am barbă de ani de zile.

Era chiar el. Vocea era puţin diferită, figura fără barbă nefamiliară, dar ochii erau aceiaşi. Îşi amintea cum privea în sus înspre ochii aceia căprui, întotdeauna râzând.

— Uchiu' Kay, întrebă ea distrată, unde e cadoul meu?

Unchiul Kay râse, vocea lui ciudată făcând chicotitul să semene mai degrabă cu o hârâială. Acestea fuseseră întotdeauna primele ei cuvinte când unchiul venea în vizită; Kay îi aducea cele mai exotice cadouri, cadouri atât de extravagante încât erau unice chiar şi pentru o fiică de rege.

— Mă tem că am uitat de cadou de data asta, micuţo.

Sarene roşi. Oricum, înainte de a putea bolborosi o scuză, unchiul Kay o trase mai aproape de el cu braţul lui de uriaş şi o târî în afara sălii tronului.

— Vino, trebuie s-o cunoşti pe soţia mea…

— Soţie? întrebă Sarene şocată.

Trecuse mai bine de un deceniu de când nu-l mai văzuse pe Kay, dar un lucru şi-l amintea destul de limpede. Unchiul ei fusese un burlac convins şi un poznaş.

— Uchiu' Kay este *căsătorit?*

— Nu eşti singura care a crescut în timpul ăsta, îi răspunse Kiin iritat. Oh, şi oricât de drăguţ ar fi să-mi spui Uchiu' Kay, probabil ar fi mai bine ca de-acum încolo să-mi spui totuşi unchiul Kiin.

Sarene roşi din nou. Uchiu' Kay fusese creaţia unui copil care nu putea să-i pronunţe lui Kiin numele cum trebuie.

— Deci, ce mai face tatăl tău? întrebă bărbatul. Face ce

trebuie să facă un rege presupun…

— Este bine, unchiule, îi răspunse. Deşi cred că ar fi destul de surprins să afle că tu locuieşti acum la curtea din Arelon.

— Ştie.

— Ba nu. Crede că ai plecat într-una din călătoriile tale pe insule îndepărtate.

— Sarene, dacă eşti la fel de isteaţă şi acum, ca femeie, pe cât erai când erai copil, atunci ar trebui să fii în stare să deosebeşti adevărul de basme.

Observaţia veni ca o găleată plină cu apă îngheţată. Abia dacă îşi mai amintea când petrecuse cu privirea corabia unchiului şi îl întrebase pe tatăl ei când urma acesta să se întoarcă. Eventeo răspunsese însă iritat că Uchiu’ Kay urma să facă o călătorie foarte, foarte lungă.

— Dar de ce? întrebă. În tot acest timp ai locuit la numai câteva zile distanţă de casă şi n-ai venit niciodată în vizită?

— O să-ţi povestesc altădată, micuţo, zise Kiin, dând din cap. Acum însă trebuie să cunoşti monstrul de femeie care a reuşit până la urmă să-l captureze pe unchiul tău.

*

Soţia lui Kiin era orice altceva, dar nu un monstru. De fapt, era una dintre cele mai frumoase femei mature pe care le văzuse Sarene vreodată. Daora avea o figură cu trăsături puternice, clasice şi o coroană bogată, aranjată foarte stilat, de păr roşcat. Nu era nici pe departe genul de femeie pe care Sarene şi-ar fi închipuit-o lângă unchiul său – evident, cele mai recente amintiri ale ei despre acesta datau de un deceniu.

Casa magnifică, aproape castel, în care locuia Kiin, nu reprezenta o surpriză. Îşi amintea că unchiul său fusese un fel de negustor, care aducea mereu cadouri scumpe şi care purta haine exotice. Nu fusese numai mezinul regelui, dar fusese şi un om de afaceri foarte abil. Şi încă era, după cum se dovedea. Fusese plecat din oraş până în dimineaţa aceea, de aceea nu-l văzuse la funeraliile lui Raoden.

Şocul cel mai mare însă fuseseră copiii. În ciuda faptului că Sarene ştia de-acum că este căsătorit, pur şi simplu nu

avusese timp să reconcilieze ceea ce ştia despre neastâmpăratul Uchiu' Kay cu conceptul de tată. Prejudecăţile ei fuseseră spulberate total în momentul în care Kiin şi Daora deschiseseră uşa sălii de mese.

— A venit tata! strigă o voce de fetiţă.

— Da, a venit tata, zise Kiin cu un oftat. Şi nu, nu v-am adus nimic. Am fost plecat numai câteva minute.

— Nu mă interesează ce mi-ai adus sau ce nu mi-ai adus. Nu vreau decât să *mănânc.*

Vorbitorul, o fetiţă în jur de zece ani, avea o voce foarte serioasă, de adult. Purta o rochiţă roz legată cu o panglică albă şi avea o claie de păr blond tuns în stil bob.

— Când *nu* vrei tu să mănânci, Kaise? observă acru un băieţel care era aproape identic la înfăţişare cu fata.

— Copii, nu vă certaţi! îi apostrofă Daora ferm. Avem un oaspete.

— Sarene, zise Kiin, aceştia sunt verişorii tăi: Kaise şi Daorn. Cele mai mari dureri de cap în biata viaţă a unchiului tău.

— Ei, tată, ştii că ai fi înnebunit demult de plictiseală dacă n-ar fi fost ei, interveni un bărbat care stătea în dreptul unei uşi mai îndepărtate.

Noul venit avea înălţimea medie a unui arelonian, ceea ce însemna că era cu trei-patru centimetri mai scund decât Sarene. Avea o constituţie fragilă şi era de o frumuseţe frapantă, cu o figură de vultur. O femeie cu părul negru îi stătea alături, strângând uşor din buze în timp ce o studia pe Sarene.

Bărbatul făcu o plecăciune uşoară în faţa Sarenei:

— Înălţimea ta, zise, cu o urmă de zâmbet pe buze.

— Fiul meu, Lukel, îl prezentă Kiin.

— Fiul? întrebă Sarene surprinsă. Putea să înţeleagă prezenţa celor mici, dar Lukel era chiar cu câţiva ani mai mare decât ea, ceea ce însemna…

— Nu, îi explică Kiin negând din cap. Lukel este fiul Daorei dintr-o căsătorie anterioară.

— Nu că asta m-ar face mai puţin fiul lui, zise Lukel cu un zâmbet larg. Nu poţi să scapi de responsabilităţile faţă de

mine atât de uşor.
— Domi însuşi nu ar putea fi responsabil pentru tine, spuse Kiin. În orice caz, cea de lângă el este Jalla.
— Fiica ta? întrebă Sarene în timp ce Jalla făcea o plecăciune.
— Nora, explică femeia, cu un uşor accent.
— Eşti din Fjorden? întrebă Sarene. Părul ar fi putut fi un indiciu, dar ce o trăda de fapt erau accentul şi numele.
— Din Svorden, o corectă Jalla.
Nu că ar fi fost mare diferenţă. Micul regat Svorden nu era altceva decât o provincie a Fjordenului.
— Jalla şi cu mine am fost colegi la Universitatea din Svorden, îi explică Lukel. Ne-am căsătorit luna trecută.
— Felicitări, le ură Sarene. E o uşurare să aflu că nu sunt singura proaspăt căsătorită din încăpere.
Sarene voise să facă un comentariu neutru, dar nu fusese în stare să-şi ascundă amărăciunea din glas. Atunci simţi mâna uriaşă a lui Kiin apăsând-o de umăr.
— Îmi pare rău, Ene, zise blând. Nu aveam de gând să aduc vorba despre asta… Meritai mai mult de-atât; ai fost întotdeauna un copil atât de fericit!
— Nicio pierdere, zise Sarene cu o indiferenţă pe care de fapt nu o simţea. Nici măcar nu l-am cunoscut, unchiule.
— Chiar şi aşa, zise Daora, trebuie să fi fost un şoc.
— Poţi s-o mai spui o dată.
— Dacă te ajută cu ceva, zise Kiin, prinţul Raoden a fost un om bun. Unul dintre cei mai buni pe care i-am cunoscut. Dacă ai fi ştiut ceva mai multe despre politica din Arelon, atunci ai fi înţeles că nu folosesc atât de uşor astfel de cuvinte când vorbesc despre un membru al curţii lui Iadon.
Sarene încuviinţă uşor din cap. O parte din ea se bucura să audă că nu se înşelase în privinţa lui Raoden, în timp ce cealaltă parte prefera să creadă că fusese ca tatăl lui.
— Dar destul despre prinţi morţi! se auzi o voce de copil din zona mesei. Dacă nu mâncăm în curând, tata va trebui să înceteze să se mai plângă despre mine, pentru că voi fi moartă.
— Da, Kiin, aprobă Daora, ar trebui să te duci în

bucătărie şi să te asiguri că festinul tău e pe foc.

Kiin fornăi.

— Fiecare vas este programat. Este imposibil ca vreunul să… zise uriaşul coborând din ce în ce mai mult glasul. Apoi ieşi grăbit din cameră.

— Unchiul Kiin găteşte cina? întrebă Sarene şocată.

— Unchiul tău este unul dintre cei mai buni bucătari din oraş, draga mea.

— Unchiul Kiin? repetă Sarene. *Găteşte?*

Daora încuviinţă distrată, de parcă era vorba despre un lucru care se întâmpla în fiecare zi.

— Kiin a călătorit mai mult decât oricine altcineva din Arelon şi a adus reţete speciale din fiecare călătorie. Cred că în seara asta ne pregăteşte o reţetă adusă din Jindo.

— Asta înseamnă că mâncăm în sfârşit? întrebă Kaise prompt.

— Urăsc mâncarea din Jindo, se plânse Daron, cu o voce aproape la fel ca a surorii sale. Este prea condimentată.

— Ţie nu-ţi place să mănânci nimic dacă nu are şi o mână de zahăr în ea, îl tachină Lukel, înfigându-şi degetele în părul băiatului.

— Daorn, du-te după Adien.

— Încă unul? întrebă Sarene.

Daora încuviinţă:

— Ultimul. Fratele bun al lui Lukel.

— Probabil doarme, zise Kaise. Adien doarme aproape tot timpul. Cred că e din cauză că mintea lui este numai pe jumătate trează.

— Kaise, fetiţele care spun astfel de lucruri despre fraţii lor ajung de obicei cu stomacul gol în pat, o informă Daora. Daorn, mişcă-te.

*

— Nu arăţi ca o prinţesă, zise Kaise. Fetiţa se aşezase strâmbând din nas pe scaunul ei de lângă cel al Sarenei. Salonul avea un aer familiar care îi amintea de casă, cu lambriuri de lemn, încărcat cu tot felul de relicve din călătoriile lui Kiin.

— Ce vrei să spui? o întrebă Sarene, încercând să-şi dea

seama cum se foloseau ciudatele ustensile jindoeze cu care ar fi trebuit să mănânce. Erau două, una cu un vârf ascuţit şi cealaltă cu un capăt bont. Toţi ceilalţi le foloseau cu uşurinţă, aşa că Sarene se hotărî să nu spună nimic. Avea să se descurce până la urmă sau rămânea nemâncată. Cea de-a doua variantă părea din ce în ce mai probabilă.

— Păi, în primul rând, eşti prea înaltă, zise Kaise.

— Kaise, o avertiză Daora pe un ton ameninţător.

— Dar e adevărat! În toate cărţile scrie că prinţesele sunt *petite.* Nu sunt complet sigură ce înseamnă *petite,* dar nu cred că ea are vreo legătură cu termenul ăsta.

— Sunt din Teod, îi răspunse Sarene, înfigând cu succes una dintre unelte în ceva ce semăna cu o bucată marinată de crevete. Acolo toţi suntem aşa de înalţi.

— Şi tata e din Teod, observă Daorn, şi ştii cât de înalt e el.

— Şi tata e gras, continuă ideea Kaise, tu de ce nu eşti grasă, Sarene?

Kiin, care tocmai apăruse din bucătărie, o atinse uşor pe fiica sa, ca din greşeală, cu fundul unei tăvi.

— Exact cum am bănuit, mormăi ascultând sunetul metalic, capul tău este complet gol. Cred că asta explică multe.

Kaise îşi masă capul, iritată că nu obţinea ce vrea şi se întoarse către mâncare. Bombăni:

— Tot cred că o prinţesă ar trebui să fie mai scundă. Şi oricum, se presupune că o prinţesă are maniere; verişoara Sarene a scăpat aproape jumătate din mâncare pe podea. Cine-a mai auzit de o prinţesă care nu ştie să folosească beţele Maipon?

Sarene roşi, privind ustensilele străine.

— Nu o băga în seamă, Ene, râse Kiin şi aşeză o altă tavă cu mâncare suculentă pe masă.

— Asta e mâncare din Jindo. Este făcută cu atâta grăsime, încât dacă nu ajunge cel puţin jumătate pe covor, atunci ceva nu e în regulă. Până la urmă o să înveţi şi să mânuieşti beţele astea.

— Poţi să foloseşti o lingură dacă vrei, zise Daorn, ca să-i

sară în ajutor. Adien foloseşte întotdeauna o lingură.

Ochii Sarenei se întoarseră automat înspre cel de-al patrulea copil. Adien era un adolescent cu o faţă micuţă. Era palid şi avea o rană nu prea plăcută la vedere pe faţă. Mânca ciudat, cu mişcări ţepene şi necontrolate. În timp ce mânca, mormăia ceva ca pentru sine – repeta numere, din câte îşi putea da Sarene seama. Sarene mai întâlnise şi înainte oameni ca el, copii retardaţi.

— Tată, mâncarea este delicioasă, zise Lukel, distrăgându-le atenţia de la fratele său. Nu cred că ai mai preparat vreodată reţeta asta de crevete.

— Se numeşte Haiko, zise Kiin cu o voce răguşită. Am învăţat reţeta de la un negustor, în timp ce tu erai plecat la studii în Svorden anul trecut.

— Şaisprezece milioane patru sute de mii şapte sute şaptezeci şi doi, mormăi Adien. Atâţia paşi sunt până în Svorden.

Sarene se blocă, dar văzu că restul familiei nu îi acordă nicio atenţie băiatului şi le urmă exemplul.

— Este într-adevăr minunată, unchiule, zise Sarene. Niciodată nu mi-aş fi imaginat că eşti bucătar. Şi încă unul aşa de bun.

— Întotdeauna mi-a plăcut să gătesc, îi răspunse Kiin, aşezându-se pe scaun. Ţi-aş fi preparat ceva în timpul vizitelor mele în Teod, dar şeful bucătarilor mamei tale avea ideea asta fixă că prinţii n-au ce căuta în bucătărie. Am încercat să-i explic că, într-un fel, eram parţial *proprietarul* bucătăriei, dar tot n-am reuşit niciodată să-l conving să mă lase să pregătesc ceva.

— Ei bine, ne-a făcut tuturor un deserviciu, zise Sarene. Dar nu găteşti tu tot timpul, nu?

— Din fericire, nu. Daora *este* bucătăreasa.

Sarene clipi surprinsă.

— Vrei să spui că nu aveţi un bucătar?

Kiin şi Daora negară din cap la unison.

— Şi nici servitori, şi nici valeţi? întrebă Sarene. Presupusese că absenţa servitorilor în timpul cinei se datora pur şi simplu dorinţei lui Kiin de a păstra un pic de

intimitate.

— Nu. N-avem, îi răspunse Kiin.

— Dar de ce?

Kiin îşi privi soţia, apoi o privi din nou pe Sarene:

— Sarene, tu ştii ce s-a întâmplat aici în urmă cu zece ani?

— Reodul? întrebă Sarene. Pedeapsa?

— Da, dar ştii ce înseamnă asta?

Sarene tăcu o clipă apoi ridică din umeri.

— Sfârşitul Elantrisului.

Kiin încuviinţă.

— Probabil că tu n-ai apucat niciodată să întâlneşti un elantrian. Erai încă foarte tânără la Reod. Este greu de explicat cât de mult s-a schimbat ţara asta atunci. Elantrisul era unul dintre cele mai frumoase oraşe din lume şi crede-mă, am fost peste tot. Era un monument de piatră strălucitoare şi metal lucitor, iar locuitorii lui arătau ca şi cum ar fi fost făcuţi din aceleaşi materiale. Apoi… au căzut.

— Da, am studiat asta, încuviinţă Sarene. Pielea a început să li se întunece şi au căpătat pete întunecate, iar părul a început să le cadă.

— Da, dar n-ai fost aici când s-a întâmplat. N-ai cum să afli din cărţi ce îngrozitor este să vezi zeii transformându-se în nişte bieţi sărmani, cu mintea rătăcită. Căderea lor a distrus guvernul arelonian şi a aruncat ţara într-un haos total.

Tăcu pentru câteva clipe:

— Servitorii au fost aceia care au început revoluţia, Sarene. Chiar în ziua în care stăpânii lor au căzut, servitorii s-au răsculat. Câţiva – majoritatea nobililor de acum – au spus că asta s-a întâmplat în principal din cauză că această clasă a servitorilor fusese prea bine tratată în Elantris. Egoul lor umflat i-a îndemnat să-i înlăture pe foştii lor stăpâni la primul semn de slăbiciune. Cred că pur şi simplu le-a fost frică – frica ignorantă că elantrienii ar fi putut fi purtătorii unei boli îngrozitoare, amestecată cu teama provocată de vederea decăderii cuiva pe care erai obişnuit să-l venerezi.

— Oricum, servitorii sunt cei care au făcut până la urmă cel mai mult rău. Mai întâi adunaţi în grupuri mici, apoi pornind o incredibilă răscoală, ucigând orice elantrian întâlneau în cale. Cei mai puternici elantrieni au fost doborâţi primii, dar asasinatele au continuat. Şi nici măcar nu s-au oprit la elantrieni. Au atacat familiile, prietenii, şi chiar pe aceia care fuseseră numiţi în diferite posturi cheie de către elantrieni nu i-au cruţat. Eu şi Daora am văzut totul, înfricoşaţi şi recunoscători că nu aveam niciun elantrian în familie. Din cauza acelei nopţi, nu ne-am mai putut învinge teama şi nu am mai angajat niciodată servitori.

— Nici nu mai cred că avem nevoie, zise Daora. Ai fi surprinsă să vezi câte poţi face şi singur.

— În special când mai ai şi câţiva copii care pot să facă în locul tău treaba murdară, zise Kiin cu un zâmbet larg.

— Numai la asta suntem buni, tată, râse Lukel, să ştergem podelele?

— Este singurul motiv pentru care m-am hotărât să fac copii, zise Kiin. Eu şi cu mama ta l-am făcut şi pe Daorn numai pentru că mai aveam nevoie de ajutorul a încă două mâini să spele vasele de noapte din cameră.

— Tată, *te rog,* protestă Kaise. Încerc să mănânc.

— Milostive Domi, apără-l pe cel care încearcă să întrerupă cina lui Kaise, zise Lukel cu un chicotit uşor.

— *Prinţesa* Kaise, îl corectă cea mică.

— Oh, aşadar micuţa mea este acum o prinţesă, observă Kiin amuzat.

— Dacă Sarene poate să fie una, şi eu pot. În fond, tu eşti unchiul ei, şi asta te face prinţ. Nu-i aşa, tată?

— Teoretic, da. Deşi nu cred că oficial mai am vreun titlu.

— Probabil ţi l-au luat pentru că vorbeai despre vasele de noapte din cameră în timpul cinei, zise Kaise. Prinţii nu pot face aşa ceva. Astea nu sunt maniere.

— Bineînţeles, acceptă Kiin, zâmbind blând. Mă-ntreb cum de nu mi-am dat seama până acum.

— Aşadar, continuă Kaise, dacă tu eşti prinţ, atunci şi fiica ta este prinţesă.

— Mă tem că lucrurile nu stau chiar aşa, Kaise, zise Lukel. Tata nu e rege, aşadar copiii lui vor fi baroni sau conţi, nu prinţi.

— Este adevărat? întrebă Kaise dezamăgită.

— Mă tem că da, zise Kiin. Oricum, crede-mă, Kaise, dacă cineva pretinde că tu nu eşti o prinţesă, e cu siguranţă pentru că nu te-a auzit niciodată plângându-te la ora de culcare.

Fetiţa se gândi puţin, apoi, nefiind sigură cum trebuie să interpreteze comentariul, pur şi simplu se întoarse la cină. Sarene nu era foarte atentă, mintea ei se blocase la ce spusese unchiul său: „nu cred că oficial mai am vreun titlu”. Semăna a politică. Sarene credea că ştia toate evenimentele importante care se întâmplaseră în Teod în ultimii cincisprezece ani, dar nu ştia nimic despre faptul că lui Kiin îi fusese oficial retras titlul.

Dar, înainte să-şi termine gândurile, Ashe intră pe fereastră. În agitaţia din jurul cinei, Sarene aproape uitase că îl trimisese pe seon să îl urmărească pe Hrathen.

Ghemul de lumină ezită aproape de fereastră.

— Întrerup, stăpână?

— Nu, Ashe, intră să-mi cunoşti familia.

— Ai un seon! exclamă Daorn uimit. Pentru prima dată, sora lui părea mult prea şocată ca să mai poată vorbi.

— El este Ashe, explică Sarene. A fost în slujba casei mele mai mult de două secole şi este cel mai înţelept seon pe care-l cunosc.

— Stăpână, exagerezi, zise Ashe modest, deşi prinţesa observă că strălucirea lui deveni pentru câteva secunde mai puternică.

— Un seon, zise Kaise încet de tot, uitând de cină.

— Întotdeauna au fost rari şi acum mai mult ca niciodată.

— De unde îl ai? întrebă Kaise.

— De la mama mea, zise Sarene. Mi l-a dat mie pe Ashe când m-am născut.

Un seon era unul dintre cele mai frumoase cadouri pe care îl putea primi cineva. Într-o bună zi, Sarene va trebui să-l dăruiască pe Ashe unui alt copil pe care să-l protejeze.

Plănuise să fie unul din copii săi, sau poate un nepot. Posibilitatea însă ca aceştia să existe vreodată părea din ce în ce mai vagă…

— Un seon, se miră Kaise. Se întoarse spre Sarene, cu ochii încărcaţi de entuziasm. Pot să mă joc cu el după cină?

— Să te *joci* cu mine? întrebă Ashe nesigur.

— Pot, pot, mătuşă Sarene? imploră Kaise.

— Nu ştiu, zise Sarene zâmbind. Parcă îmi amintesc ceva de nişte apropouri la înălţimea mea.

Dezamăgirea care se lăsă pe chipul micuţei fu un motiv de mare amuzament pentru toată lumea. În acea clipă, printre râsete, Sarene simţi cum o părăseşte tensiunea pe care o simţise tot timpul, începând cu momentul în care plecase din ţara sa natală.

Capitolul 6

— Mă tem că nu mai există nicio speranţă pentru rege, mormăi Hrathen gânditor, în timp ce arunca o privire înapoi spre sala tronului.

— Stăpâne? întrebă Dilaf.

— Regele Iadon, explică. Am sperat că o să-l pot salva, deşi nu am crezut niciodată cu adevărat că nobilimea ar putea să mă urmeze pur şi simplu, fără să lupt. Sunt mult prea prinşi în ale lor. Poate dacă i-am fi abordat imediat după Reod… Dar, bineînţeles, atunci nu puteam fi siguri dacă boala asta care-i afecta pe elantrieni nu ne-ar fi atins şi pe noi.

— Jaddeth i-a doborât pe elantrieni, îi replică Dilaf cu furie.

— Da, aşa e, răspunse Hrathen, fără a se obosi să privească în jos spre măruntul preot. Dar Jaddeth se foloseşte deseori de fenomene naturale pentru a-şi impune voinţa. O epidemie i-ar ucide în acelaşi timp şi pe fjordelezi şi pe arelonieni.

— Jaddeth şi-ar fi protejat aleşii.

— Bineînţeles, răspunse Hrathen distrat şi aruncă o

ultimă privire scârbită înapoi. Aruncase oferta de mai devreme numai pentru a fi el mulţumit că făcuse tot ce-i stătuse în putinţă. Dar ştia că cea mai uşoară cale de a salva Arelonul era să-l convertească pe rege. Nu se aşteptase însă ca regele să-i vină numaidecât în întâmpinare. Poate numai dacă ar fi ştiut de câtă suferinţă şi-ar fi scutit supuşii cu o simplă declaraţie de credinţă.

Acum însă era prea târziu; Iadon îl respinsese oficial pe Jaddeth. Urma să fie nevoit să îl transforme într-un exemplu. Totuşi, Hrathen trebuia să fie precaut. Amintirea revoluţiei din Duladel era încă proaspătă în mintea lui: moartea, sângele şi haosul. Un asemenea cataclism trebuia evitat. Hrathen era un om dur şi hotărât, dar nu simţea nicio atracţie faţă de carnagii.

Bineînţeles, cu doar trei luni de care să se folosească, se putea să nu aibă de ales. Ca să reuşească, poate va fi nevoit să incite la revoltă. Moarte şi haos, lucruri oribile pe care să le foloseşti împotriva unui popor care abia dacă şi-a revenit de pe urma ultimei revoluţii violente. Oricum, Imperiul lui Jaddeth nu putea aştepta după o mână de nobili ignoranţi, care refuzau să accepte adevărul.

— Presupun că i-am supraestimat, mormăi Hrathen. Sunt totuşi numai nişte arelonieni.

Dilaf nu făcu nicio remarcă asupra ultimului comentariu.

— Am observat o persoană ciudată în sala tronului, artet, i se adresă Hrathen lui Dilaf în timp ce ieşeau din palat, trecând pe lângă statui şi servitori, cu aceeaşi indiferenţă şi fără a risipi măcar o privire spre ei. Poate mă poţi ajuta să o identific. Era aonică, dar mai înaltă decât majoritatea arelonienilor şi avea părul mai deschis la culoare. Arăta de parcă locul ei nu era acolo.

— În ce era îmbrăcată, Sfinţia voastră? întrebă Dilaf.

— Negru. Era numai în negru şi purta o eşarfă galbenă.

— Era noua prinţesă, Sfinţia voastră, îl informă Dilaf, şuierând cuvintele printre dinţi.

— Noua prinţesă?

— A sosit ieri, la fel ca şi Domnia voastră. Trebuia să se căsătorească cu prinţul Raoden.

Hrathen ridică din umeri. Nu participase la funeraliile prinţului, dar auzise despre asta. Nu ştia, oricum, nimic despre această căsătorie. Probabil că logodna avusese loc de curând.

— Este încă aici, se miră, cu toate că prinţul a murit?

Dilaf ridică din umeri.

— Din nefericire pentru ea, contractul regal de căsătorie a făcut-o soţia prinţului chiar în momentul în care acesta a murit.

— Ah, scăpă Hrathen. De unde e?

— Din Teod, Luminăţia voastră.

Hrathen ridică din umeri la ura care se simţea în vocea lui Dilaf. Arelonul, în ciuda oraşului blestemat Elantris, cel puţin lăsase loc pentru o posibilă căire. Teodul în schimb era templul ordinului Shu-Korath, o sectă degenerată a Shu-Kesegului, religia mamă a Shu-Derethului. Ziua în care Teodul avea să cadă îngenunchiat de gloria Fjordenului avea să fie într-adevăr o zi fericită.

— O prinţesă din Teod ar putea fi o problemă, zise Hrathen gânditor.

— Nimic nu poate sta în cale venirii Imperiului lui Jaddeth.

— Dacă nimic nu putea împiedica această venire, artet, atunci Imperiul Lui ar fi fost deja întins pe întreg pământul. Lui Jaddeth îi face plăcere să-şi lase servitorii să-L servească şi ne lasă nouă gloria de a fi reuşit să-i închinăm pe nebuni voinţei noastre. Şi, dintre toţi nebunii din lume, cei din Teod sunt cei mai periculoşi.

— Dar cum poate o femeie să reprezinte un pericol pentru Sfinţia voastră?

— Păi, în primul rând, căsătoria ei reprezintă o legătură oficială de sânge între Teod şi Arelon. Dacă nu suntem atenţi, vom ajunge să luptăm cu ambele popoare în acelaşi timp. De obicei, atunci când au un aliat, oamenii încep să se creadă eroi.

— Înţeleg, Luminăţia voastră.

Hrathen ieşi în lumina soarelui:

— Fii atent, artet, te voi învăţa un lucru foarte important.

Unul pe care puţini îl ştiu şi încă şi mai puţini îl folosesc cum trebuie.

— Ce lucru? întrebă Dilaf, urmându-l îndeaproape.

Hrathen zâmbi.

— Îţi voi arăta cum să distrugi un popor. Îţi voi arăta cum poate un om al lui Jaddeth să topească regate şi să preia controlul sufletelor oamenilor.

— Sunt… nerăbdător să învăţ, Sfinţia voastră.

— Perfect, privi Hrathen peste Kae enormul zid al Elantrisului. Se înălţa deasupra oraşului ca un munte. Du-mă acolo sus. Vreau să văd lorzii decăzuţi ai Arelonului.

*

Când Hrathen pusese pentru prima dată piciorul pe ţărmul de la marginea oraşului Kae, observase cât de lipsit de apărare era acest oraş. Acum, stând sus pe zidul Elantrisului, îşi putea da seama că supraapreciase fortificaţiile jalnice din Kae. Trepte superbe duceau spre vârful zidului Elantrisului. Erau construcţii de piatră, durabile; dar puteau fi distruse destul de repede, dacă era cazul. Dacă locuitorii din Kae s-ar fi retras în Elantris, ar fi fost practic prinşi în propria lor capcană, în loc să fie la adăpost.

Nu erau arcaşi. Membrii Gărzii din Elantris aveau numai nişte suliţe, prea mari şi prea incomode pentru a putea fi aruncate în caz de nevoie. Stăteau în poziţii mândre, îmbrăcaţi în uniforme în galben şi cafeniu, fără armură, şi, bineînţeles, se considerau mult deasupra banalei poliţii civile. Din câte auzise Hrathen, gărzile nu erau cu adevărat necesare pentru a-i ţine pe elantrieni înăuntru. Creaturile încercau foarte rar să evadeze, iar zidul oraşului era mult prea mare ca gărzile să poată acoperi toată zona. De fapt, gărzile astea erau mai mult de reclamă, decât militari propriu-zişi; locuitorii din Kae se simţeau mult mai confortabil când ştiau că o armată de soldaţi veghea asupra lor. Oricum, Hrathen bănuia că într-un război membrii gărzii ar fi rămas să protejeze singuri întreaga populaţie din Kae.

Arelonul era o bijuterie gata să fie culeasă. Hrathen auzise de zilele de haos care urmaseră căderii Elantrisului

şi de nemăsuratele comori care fuseseră aruncate din magnificul oraş. Toate aceste valori erau acum în Kae, unde noua nobilime trăia practic nepăzită. Auzise de asemenea că, în ciuda jafului, o mare parte din bogăţia Elantrisului, cum ar fi obiecte de artă prea grele pentru a putea fi mutate cu uşurinţă, sau chiar obiecte mai mici, dar care nu apucaseră să fie scoase înainte ca Iadon să poruncească izolarea oraşului, rămăseseră închise între zidurile blestemate.

Numai superstiţia şi teama îi ţinuseră pe prădători departe de Elantrieni şi de cei din Kae. Micile bande de hoţi erau încă mult prea înspăimântate de reputaţia Elantrisului. Bandele mai mari erau fie controlate de Fjorden – şi deci nu ar fi atacat dacă nu ar fi primit instrucţiuni în acest sens –, fie fuseseră mituite să stea departe de nobilii din Kae. Ambele situaţii erau extrem de temporare în natură.

Şi ăsta era motivul principal cu care îşi justifica Hrathen misiunea de a lua măsuri extreme împotriva Arelonului şi de a-l aduce sub controlul şi protecţia Fjordenului. Întregul popor era ca un ou care se balansa pe vârful unui munte, aşteptând numai prima briză să-l arunce în viteză spre pământul tare de dedesubt. Dacă Fjordenul nu cucerea Arelonul, atunci regatul avea să se prăbuşească cu siguranţă singur, sub greutatea miilor de probleme de diferite naturi care-l măcinau pe dinăuntru. Lăsând la o parte conducerea ineptă, Arelonul avea o clasă muncitorească înglodată în taxe, haos religios şi resurse pe terminate. Toţi aceşti factori urmau să ducă la colapsul final.

Gândurile îi fuseră însă întrerupte de respiraţia grea a cuiva în apropiere. Dilaf stătea pe partea cealaltă a zidului-alee, privind Elantrisul. Ochii îi erau larg deschişi, ca aceia ai unui om care tocmai primise o lovitură dură în stomac, iar dinţii îi erau încleştaţi. Hrathen aproape că se aştepta să-l vadă făcând spume la gură.

— Îi urăsc, strecură Dilaf printre dinţi, cu o voce aproape de nerecunoscut.

Hrathen făcu doi-trei paşi şi se aşeză alături de Dilaf.

Cum zidul nu fusese construit pentru scopuri militare, nu existau creneluri, dar un parapet fusese totuşi ridicat pentru siguranţă. Hrathen se rezemă de acest parapet şi studie atent oraşul.

Nu era mare lucru de văzut; fusese în cartiere mai mizere decât părea să fie oraşul damnat. Clădirile erau atât de şubrede, încât era un adevărat miracol că încă mai aveau acoperişuri, iar duhoarea era revoltătoare. La început avusese îndoieli că oraşul ar putea adăposti o fiinţă vie, apoi însă văzuse câteva siluete furişându-se de-a lungul unei clădiri. Creaturile alunecau ghemuite şi cu mâinile întinse în faţă, de parcă erau pregătite să cadă în orice moment. Una dintre ele se opri şi privi în sus. Hrathen putu astfel să vadă pentru prima dată cum arăta un elantrian.

Era chel şi la început lui Hrathen i se păru că avea pielea întunecată, ca cea a unui membru al castei nobile Jindo. Avea însă şi pete de un gri mai deschis – zone largi, neuniforme, de culoare mai deschisă, cum sunt lichenii depuşi pe o piatră. Privirea îi era saşie. Continua să alunece de-a lungul zidului. Deşi nu izbutise să prindă privirea elantrianului, Hrathen intuia că aceasta trebuie să fi fost sălbatică şi bestială, rotindu-şi ochii în jur precum cei ai unui animal neliniştit.

Creatura dispăru împreună cu companionii ei – cu haita ei. *Deci asta a făcut Reodul,* îşi spuse Hrathen în gând. *A prefăcut zeii în animale.* Jaddeth le smulsese pur şi simplu inima şi apoi o arătase întregii lumi. Conform filosofiei Derethi, singurul lucru care îl separa pe om de animal era religia. Oamenii puteau servi Imperiul lui Jaddeth; animalele nu-şi puteau servi decât propriile pofte. Elantrienii reprezentau aroganţa supremă: ei se autoproclamaseră zei. Orgoliul lor justifica soarta pe care o primiseră. În alte circumstanţe, Hrathen ar fi fost încântat să-i lase să-şi ispăşească liniştiţi pedeapsa.

Dar acum se întâmpla să aibă nevoie de ei.

Hrathen se întoarse înspre Dilaf.

— Primul pas care trebuie făcut atunci când vrei să preiei controlul unei naţiuni, artet, este cel mai simplu. Găseşti o

ţintă pentru ura ta.

*

— Povesteşte-mi despre ei, artet, îi ceru Hrathen, în timp ce intra în camera lui din capelă. Vreau să ştiu tot ce ştii şi tu.

— Sunt creaturi fără minte, dezgustătoare, şuieră Dilaf printre dinţi, venind în urma lui. Numai când mă gândesc la ei simt că inima mi se îmbolnăveşte şi mintea îmi este infestată. Mă rog în fiecare zi să fie complet distruşi.

Hrathen închise uşa camerei, complet nesatisfăcut. Se putea ca un om să fie *prea* pătimaş.

— Artet, înţeleg că sentimentele tale sunt foarte puternice, îi spuse pe un ton sever, dar, dacă vrei să fii adeptul meu, va trebui să scapi de prejudecăţi. Jaddeth i-a pus pe aceşti elantrieni înaintea noastră cu un scop şi eu nu pot descoperi care este acest scop dacă tu refuzi să-mi spui ceva util.

Dilaf clipi şi se dădu un pas în spate. Apoi, pentru prima dată de la vizita făcută Elantrisului, Hrathen putu vedea o urmă de raţiune în ochii lui.

— Sigur, Prea Sfinţia voastră.

Hrathen scutură din umeri.

— Ai văzut vreodată Elantrisul înainte de cădere?

— Da.

— Era atât de frumos pe cât se spune?

Dilaf ridică din umeri posomorât.

— Imaculat, păstrat de un alb strălucitor de către sclavi.

— Sclavi?

— Toţi arelonienii au fost sclavi ai elantrienilor, înălţimea voastră. Elantrienii erau nişte zei falşi, făcând promisiuni de salvare în schimbul sudorii şi a muncii grele a oamenilor.

— Şi puterea lor legendară?

— Minciuni, ca şi presupusa lor divinitate. O farsă meşteşugită cu grijă pentru a-i ajuta să câştige respect şi teamă.

— După Reod, a urmat haosul, nu?

— Haos, crime, revolte şi panică, Sfinţia voastră. Apoi negustorii au preluat puterea.

— Şi elantrienii? întrebă Hrathen, îndreptându-se spre scaunul de la biroul său de lucru.

— Rămăseseră numai câţiva. Cei mai mulţi fuseseră ucişi în timpul revoltelor. Cei rămaşi au fost închişi în Elantris, aşa cum au fost toţi cei luaţi de Shaod din acea zi înainte. Arătau cam aşa cum i-aţi văzut şi acum, mizerabili şi subumani. Pielea lor a căpătat nişte pete negre, ca şi cum cineva ar fi dat la o parte bucăţi de piele pentru a dezvălui întunecimea dinăuntru.

— Şi transformările? Au încetat după Reod?

— Au continuat, Sfinţia voastră. Au loc şi azi în întregul Arelon.

— Spune-mi, cum de îi urăşti atât de mult?

Întrebarea picase pe neaşteptate şi Dilaf ezită înainte de a răspunde:

— Pentru că sunt păgâni.

— Şi?

— Şi ne-au minţit. Ne-au promis eternitatea, dar nu şi-au putut păstra nici măcar propria lor divinitate. I-am ascultat secole de-a rândul şi am fost recompensaţi numai cu o ceată de impotenţi, informi, detestabili.

— Îi urăşti pentru că te-au dezamăgit?

— Nu pe mine, ci pe poporul meu. Eu eram deja un adept al ordinului Derethi, cu mulţi ani înainte de Reod.

Hrathen se încruntă.

— Aşadar, eşti convins că nu e nimic supranatural în toată povestea asta cu elantrienii, în afară de faptul că Jaddeth i-a blestemat?

— Da, Sfinţia voastră, asta cred. După cum am spus, elantrienii au inventat multe neadevăruri pentru a-şi menţine statutul de divinităţi.

Hrathen dădu din cap, apoi se aşeză şi începu să-şi scoată armura. Dilaf se apropie să-l ajute, dar Hrathen îi făcu semn cu mâna să rămână unde era.

— Atunci, cum îţi explici transformarea extraordinară a unor oameni obişnuiţi în elantrieni?

Dilaf nu avea niciun răspuns pregătit.

— Ura ţi-a slăbit capacitatea de a înţelege, artet, zise

Hrathen şi-şi atârnă armura pe un perete de lângă birou. Zâmbi. Tocmai avusese o revelaţie: o parte din planul său părea să se lege.

— Presupui că dacă Jaddeth nu le-ar fi dat puteri, atunci nu ar fi putut să le aibă.

Dilaf păli.

— Ce vreţi să spuneţi este că…

— Nu blasfemie, artet. Doctrină. Mai există şi alte forţe supranaturale în afara Dumnezeului nostru.

— Svrakiss, zise Dilaf încet.

— Da, Svrakiss.

Sufletele morţilor care îl urau pe Jaddeth, cei care urau tot ceea ce era sfânt. Potrivit Shu-Derethului, nu exista nimic mai rău decât un suflet care a avut o şansă şi a irosit-o.

— Credeţi că elantrienii au fost aliaţi cu Svrakişii? întrebă Dilaf ameţit deja.

— Este un lucru acceptat că Svrakişii au puterea de a controla trupurile răului, zise Hrathen, desfăcându-şi platoşa de la picioare. Este chiar aşa de greu de crezut că în tot acest timp ei au controlat trupurile elantrienilor, făcându-i să apară drept zei pentru a păcăli minţile oamenilor simpli?

Pentru o secundă o lumină învie în ochii lui Dilaf; ideea nu îi era complet nouă artetului, realiză Hrathen. Dintr-o dată, momentul său de inspiraţie nu mai păru atât de strălucitor.

Dilaf îl privi pe Hrathen timp de câteva secunde, apoi vorbi.

— Nu credeţi cu adevărat că s-a întâmplat aşa, nu? întrebă el, cu o voce destul de neplăcut acuzatoare pentru unul care vorbea cu hrodenul lui.

Hrathen încercase să nu lase să se vadă care era opinia lui.

— Nu contează, artet. Conexiunea făcută este una logică; oamenii o vor îmbrăţişa ca atare. Tot ce văd ei acum sunt nişte rămăşiţe ale unei aristocraţii – oamenii nu sunt chiar atât de înverşunaţi împotriva elantrienilor, mai degrabă le e

milă de ei. Dacă îi denunţăm pe elantrieni ca fiinţe fundamental malefice, atunci vom izbândi. Tu îi urăşti deja pe elantrieni; şi e perfect că e aşa. Dar ca să-i facem şi pe ceilalţi să ţi se alăture, trebuie să le dai un motiv mult mai puternic decât „ne-au dezamăgit”.

— Aşa e, Sfinţia voastră.

— Noi suntem credincioşi, artet, şi trebuie să avem duşmani în numele religiei. Elantrienii sunt Svrakişii noştri, indiferent dacă ei sunt posesori ai unor suflete moarte de mult sau încă vii.

— Bineînţeles, înălţimea voastră. Îi vom distruge atunci? Chipul artetului trăda nerăbdare.

— Într-un final, da. Deocamdată însă îi vom folosi. Vei afla cum ura îi poate uni pe oameni, chiar mai repede şi mai eficient decât o poate face devotamentul.

Capitolul 7

Raoden înţepă aerul cu un deget. Sângera lumină. Buricul degetului lăsa o urmă albă strălucitoare în urmă pe măsură ce el îşi mişca braţul, ca şi cum ar fi scris cu vopsea pe un zid. Numai că nu era vopsea şi nu exista niciun zid.

Se mişca alene cu infinite precauţii, astfel încât să nu-i tremure degetul. Trase o linie de la stânga la dreapta, cam cât lungimea unei palme, apoi îşi retrase degetul într-un unghi uşor, desenând o linie curbă spre colţ. Apoi îşi ridică degetul de pe paleta invizibilă şi puse un punct exact în centru. Aceste trei semne, două linii şi un punct, erau baza oricărui aon.

Continuă. Trasă din nou acelaşi model cu trei linii în unghiuri diferite, apoi adăugă câteva linii diagonale. Desenul terminat arăta ca o clepsidră sau mai degrabă ca două cutii puse una peste alta, subţiate uşor de tot în centru. Era aonul Ashe, simbolul străvechi al luminii. Litera străluci timp de câteva secunde, apoi se stinse ca un om care îşi dă ultima suflare. Aonul dispăru, lumina lui pălind treptat, până se stinse de tot.

— Te pricepi la asta mult mai bine decât mine, sole, zise Galladon. În general eu trasez o linie prea lungă sau prea curbată, şi întregul desen piere chiar înainte de a fi terminat.

— N-ar trebui să se întâmple aşa, se plânse Raoden. Trecuse o zi de când Galladon îl învăţase cum să deseneze un aon şi îşi petrecuse tot acest timp exersând. Fiecare aon reuşit se comporta însă la fel: dispărea în întuneric fără a produce niciun efect vizibil. Primul lui contact cu magia elantrienilor nu era deloc o reuşită.

Lucrul cel mai surprinzător era însă cât de uşor era. Din ignoranţă, el presupusese că AonDor, magia aonilor, necesita un fel de incantaţii sau ritualuri. Un deceniu fără AonDor dăduse naştere la numeroase zvonuri: unii oameni, majoritatea preoţi Derethi, susţineau că magia fusese o înşelăciune; alţii, majoritatea tot preoţi Derethi, denunţaseră arta aceasta ca fiind o blasfemie ce implica puteri malefice. Adevărul era însă că nimeni, nici măcar preoţii Derethi, nu ştia exact ce fusese AonDor. Toţi cei care practicaseră această magie căzuseră victime Reodului.

Cu toate astea, Galladon pretindea că pentru a practica magia AonDor nu aveai nevoie de nimic altceva decât de o mână sigură şi de cunoştinţe aprofundate. Cum numai elantrienii puteau desena caracterele din lumină, numai ei puteau practica AonDor, şi nimeni din afara Elantrisului nu putea şti cât de simplu era de fapt. Nicio incantaţie, niciun sacrificu, nicio poţiune specială sau alte ingrediente; oricare dintre cei care fuseseră luaţi de Shaod putea practica AonDor, presupunând, bineînţeles, că ştia literele.

Problema era că ceva nu mergea. Se presupunea că aonii făceau ceva sau, cel puţin, ceva mai mult decât să pâlpâie vag şi să dispară. Raoden îşi amintea cum arăta Elantrisul când era copil: vedea oameni zburând prin aer, incredibile demonstraţii de putere şi vindecări miraculoase. Odată îşi rupsese piciorul, şi, cu toate că tatăl său obiectase, mama sa îl adusese în Elantris ca să fie vindecat. Un chip împodobit cu un păr castaniu deschis reaşezase oasele lui Raoden cu o simplă mişcare de mână. Desenase aonul,

exact aşa cum o făcuse şi el mai devreme, dar litera eliberase atunci o putere secretă, magică.

— Ar trebui să facă ceva, repetă Raoden, de data asta cu voce tare.

— Făceau odată, sole, dar nu şi după cădere. Orice a fost ce a luat viaţa din Elantris, a furat şi puterea magiei AonDor. Acum, tot ce putem face noi e să desenăm litere frumoase în aer.

Raoden se încruntă, desenându-şi în continuare propriul aon – Aonrao. Patru cercuri cu un pătrat mare în centru, toate figurile fiind conectate prin linii. Aonul reacţionă în acelaşi mod ca şi ceilalţi.

— Dezamăgitor. Kolo?

— Foarte, admise Raoden şi-şi trase sub el un scaun. Se aflau încă în micuţa încăpere subterană a lui Galladon.

— Voi fi sincer cu tine, Galladon. Când am văzut acel prim aon luminând chipul tău, am uitat de toate: de mizerie, de depresie, chiar şi de deget.

Galladon zâmbi.

— Dacă magia AonDor ar fi funcţionat, elantrienii încă ar mai domni în Arelon, cu sau fără Reod.

— Ştiu. Mă întreb numai ce s-a întâmplat. Ce s-a schimbat?

— Lumea întreagă se întreabă împreună cu tine, sole, răspunse Galladon.

— Toate lucrurile astea trebuie să fie legate într-un fel, zise Raoden gânditor. Schimbarea din Elantris, felul în care Shaodul s-a decis să transforme zeii în demoni, AonDor care nu mai funcţionează…

— Nu eşti prima persoană care se gândeşte la asta. Nici pe departe. Oricum, nimeni nu pare să găsească răspunsuri. Cei care deţin puterea în Arelon stau mult prea confortabil cu Elantrisul fiind aşa cum este acum.

— Crede-mă că ştiu, zise Raoden. Dacă secretul trebuie să fie descoperit, atunci noi suntem cei care trebuie să facă descoperirea.

Raoden privi în jur prin micul laborator. Era remarcabil de curat şi ferit de slinul care stăpânea tot restul oraşului.

Camera chiar emana un aer de siguranţă, de locuinţă umană, ca o cameră de zi sau una de studiu într-o reşedinţă în toată regula.

— Poate că răspunsul se află aici, Galladon, zise Raoden. În aceste cărţi, undeva.

— Poate, răspunse vag Galladon.

— De ce ai ezitat să mă aduci aici?

— Pentru că ăsta e un loc special, sole. Vezi şi tu asta, nu-i aşa? Dacă se află secretul, nu voi mai putea ieşi de-aici de frică că locul o să fie devastat în timp ce sunt plecat.

Raoden înconjură încăperea.

— Atunci, cum de m-ai adus până la urmă?

Galladon ridică din umeri, de parcă nici el n-ar fi putut răspunde.

— Nu eşti primul care crede că răspunsul s-ar putea afla în aceste cărţi. Doi oameni pot citi mai repede cărţile astea decât ar putea-o face unul singur.

— De două ori mai repede, probabil, aprobă Raoden. De ce e aşa de întuneric aici tot timpul?

— Suntem în *Elantris,* sole. Nu putem merge pur şi simplu la magazin să cumpărăm gaz pentru lampă ori de câte ori rămânem fără.

— Ştiu, dar trebuie să fie încă destul gaz în oraş. Elantrisul a avut probabil magazine cu aşa ceva înainte de Reod.

— Oh, sole, îi zise Galladon în loc de răspuns, în acelaşi timp negând din cap, încă nu înţelegi, nu? Suntem în Elantris, oraşul zeilor. Ce nevoie au zeii de lucruri atât de pământeşti precum gazul de lampă? Priveşte zidul din faţa ta.

Raoden se întoarse. O farfurie de metal era prinsă pe zid. Deşi devenise mată de veche ce era, Raoden putu încă distinge formele care fuseseră pirogravate pe suprafaţa ei: aonul Ashe, litera pe care tocmai o desenase el puţin mai înainte.

— Farfuriile astea străluceau altădată mai puternic decât orice lampă, sole, îi explică Galladon. Elantrienii le stingeau cu o simplă atingere de mână. Elantrisul nu avea nevoie de

gaz, pentru că avea o sursă de lumină mult mai bună. Din acelaşi motiv nu vei găsi nici cărbune – sau cuptoare – în Elantris, şi nici prea multe puţuri, pentru că apa curgea prin nişte ţevi îngropate în pereţi. Fără AonDor oraşul aproape că nu e de locuit.

Raoden pipăi farfuria cu degetul, pe urmele liniilor aonului Ashe. Avusese probabil loc un dezastru, ceva a cărui amintire dispăruse în numai zece ani. Ceva atât de îngrozitor încât făcuse pământul să se cutremure şi zeii să cadă. Oricum, dacă nu înţelegea cum funcţiona magia AonDor, nu putea nici măcar să-şi imagineze ce îi provocase dispariţia. Se întoarse cu spatele la farfurie şi cântări cele două valize încărcate până la refuz cu cărţi. Era puţin probabil ca vreuna dintre cărţi să conţină explicaţii directe, concise, simple, despre AonDor. Oricum, dacă ele fuseseră scrise de elantrieni, atunci era foarte posibil să se facă referiri şi la magie. Referinţe care să-l conducă apoi pe cititor spre o înţelegere a AonDorului. Posibil.

Gândurile îi fură însă întrerupte de o durere cruntă în stomac. Nu era aceeaşi senzaţie de foame pe care o experimentase şi înainte de intrarea în Elantris. Nu-şi simţea stomacul frământându-se. Şi totuşi durerea era acolo, într-un fel poate şi mai cruntă. Trecuseră de-acum trei zile de când nu mâncase şi foamea începea să se facă simţită tot mai violent. Aproape că începea să înţeleagă cum era posibil ca durerea asta provocată de foame, asociată cu celelalte dureri, să facă din oameni bestiile care îl atacaseră în prima sa zi în oraş.

— Vino, îl strigă Galladon. Avem ceva de făcut.

*

Piaţa arăta la fel ca în ziua precedentă: murdărie, nefericiţi gemând, porţi uriaşe neîndurătoare. Soarele era aproape de apus. Era vremea ca noi recruţi să fie introduşi în Elantris. Raoden studie piaţa, privi împreună cu Galladon de pe acoperişul unei clădiri. În timpul acesta, îşi dădu brusc seama că ceva se schimbase. O mică mulţime se strânsese pe unul dintre zidurile care împrejmuiau oraşul.

— Cine e acolo? întrebă Raoden, arătând înspre un

bărbat înalt din mulţimea de pe zid. Bărbatul stătea cu braţele întinse, iar mantia de un roşu aprins îi flutura în vânt. Era aproape imposibil să auzi ce spune de la o asemenea distanţă, dar era limpede că striga.

Galladon era şi el în mod evident surprins.

— Un gyorn Derethi. Nu ştiam să existe vreunul în Arelon.

— Un gyorn? Adică un preot de rang înalt?

Raoden miji privirea şi încercă să distingă trăsăturile figurii de pe zid.

— Sunt surprins că un gyorn a venit atât de departe în est, zise Galladon. Fjordelezii urau Arelonul încă de dinainte de Reod.

— Din cauza elantrienilor?

Galladon se încruntă.

— Deşi nu atât de mult din cauza credinţelor religioase ale elantrienilor, indiferent de ce pretindeau. Preoţii Derethi au simţit întotdeauna o ură puternică pentru ţara ta pentru că nu reuşeau să găsească o cale să treacă de munţi şi să o atace.

— Ce crezi că face acolo sus? întrebă Raoden.

— Predică. Ce altceva poate face un preot? Încearcă probabil să convingă lumea că blestemul asupra Elantrisului a fost aruncat de Dumnezeul său. Sunt surprins numai că le-a luat atât de mult timp ca să se gândească la asta.

— Oamenii şuşotesc pe ascuns de ani întregi, zise Raoden, dar nimeni n-a avut până acum curajul să spună cu voce tare despre asemenea lucruri. Oamenilor le e de fapt frică, chiar dacă nu o spun, că elantrienii nu fac decât să-i testeze şi că se vor întoarce la gloria de altădată şi îi vor pedepsi pe toţi cei necredincioşi.

— Încă se mai gândesc la asta? se miră Galladon. Mă gândeam că teama asta trebuie să fi dispărut totuşi în zece ani.

Raoden dădu din cap.

— Chiar şi acum au rămas mulţi care se roagă pentru sau se tem de întoarcerea elantrienilor. Oraşul a fost foarte puternic, Galladon. Nu-ţi poţi imagina cât era de frumos pe-atunci.

— Ştiu, sole, zise Galladon. Nu mi-am petrecut toată viaţa în Duladel.

Vocea preotului crescu în intensitate, până când, după un ultim asalt de strigăte, se întoarse pe călcâie şi dispăru. Chiar şi de la o asemenea distanţă, Raoden putea simţi furia şi ura din vocea gyornului. Galladon avea dreptate: cuvintele acestui om nu erau în niciun caz cuvinte de binecuvântare.

Raoden tresări şi apoi îşi mută privirea de la zid la porţi.

— Galladon, întrebă, ce şanse sunt ca cineva să fie adus astăzi aici?

Galladon ridică din umeri.

— E greu de spus, sole. Uneori trec săptămâni întregi până când un alt elantrian e aruncat aici, alteori sunt aduşi câte cinci o dată. Tu ai venit acum două zile, femeia ieri, dar cine ştie, poate Elantrisul va avea parte de carne proaspătă a treia zi consecutiv. Kolo?

Raoden se încruntă, privind spre porţi.

— Sole, ce vrei să faci? îl întrebă Galladon neliniştit.

— Să aştept.

*

Nou-venitul era un bărbat mai în vârstă, probabil în jur de patruzeci de ani, cu o figură osoasă şi ochi nervoşi. În timp ce uşa se închidea cu zgomot în urma lui, Raoden se dădu jos de pe acoperiş şi se opri chiar în curte. Lui Galladon îi era teamă că Raoden avea să facă un lucru nesăbuit.

Şi avea dreptate.

Nefericitul nu făcea altceva decât să privească porţile cu o expresie nefericită întipărită pe chip. Raoden îl aşteptă să facă un pas, să se hotărască încotro s-o ia, pentru că în funcţie de asta avea să vadă care era banda care urma să aibă privilegiul de a-l jefui. Bărbatul nu se mişca, privea în jur agitat, strângându-se în robă de parcă ar fi vrut să se ascundă cu totul acolo. După câteva minute de aşteptare, făcu în sfârşit un prim pas ezitant către dreapta, adică exact în direcţia pe care o alesese Raoden.

— Vino, îi zise Raoden, ieşind de pe alee. Galladon scoase un oftat şi apoi mormăi ceva în dula.

— Teoren? întrebă Raoden, alegând un nume aonic comun.

Slăbănogul îşi ridică privirea surprins, apoi aruncă o privire peste umăr neştiind ce să facă.

— Teoren, eşti chiar tu! exclamă Raoden şi-l luă pe bărbat de după umeri. Apoi, pe un ton mai jos, continuă:

— În momentul ăsta, ai două posibilităţi, prietene. Ori faci ce îţi spun eu, ori îi laşi pe oamenii ăştia care stau ascunşi în umbră să te urmărească şi să te bată măr.

Omul se întoarse pentru a scruta umbrele. Din fericire, exact în acel moment, oamenii lui Shaor se hotărâseră să vină în lumină. Acum îl priveau furioşi pe nou-venit cu ochii lor animalici. Privirea lor era exact genul de încurajare de care avea nevoie proaspătul elantrian.

— Ce să fac? întrebă omul cu un glas gâtuit.

— Aleargă! îi ordonă Raoden, şi apoi fugi şi el pe una dintre alei.

Omul nu mai aşteptă să i se spună de două ori: o luă la sănătoasa atât de repede, încât lui Raoden i se făcu frică să nu se rătăcească. În acel moment, Galladon scoase un strigăt de surpriză, văzând ce avea de gând să facă Raoden. Dula nu avea nicio problemă în a ţine pasul; chiar dacă era de mai mult timp în Elantris, era clar că era într-o formă mai bună decât Raoden.

— Ce crezi că faci, idiotule, pentru numele lui Doloken? îl întrebă Galladon furios.

— Îţi spun imediat, îi răspunse scurt Raoden, încercând să-şi păstreze energia pentru alergat. Din nou, observă că respiraţia nu i se îngreuna, deşi senzaţia de oboseală creştea. Se simţea din ce în ce mai obosit, dovedindu-se, dintre cei trei, cel mai slab alergător. În schimb, era singurul care ştia încotro se îndreptau.

— La dreapta! urlă la Galladon şi la nou-venit şi apoi o luă în jos pe o alee lăturalnică. Cei doi îl urmară, ca şi grupul de criminali, care părea să câştige teren. Din fericire, destinaţia la care se gândea Raoden nu era departe.

— Rulo, blestemă Galladon, după ce înţelese încotro se

îndreptau. Era una dintre casele pe care i-o arătase lui Raoden cu o zi înainte, cea cu scările şubrede. Raoden grăbi viteza, se îndreptă spre uşă şi aproape căzu în două rânduri din cauza treptelor care se surpau sub el. O dată ajunşi pe acoperiş, îşi folosi ultimele puteri pentru a împinge o grămadă de cărămizi, rămăşiţele a ceea ce fusese odată un plantator şi răsturnă întreaga grămadă de argilă pe scări imediat ce Galladon şi celălalt ajunseră pe acoperiş. Scările şubrede se surpară imediat, cu un zgomot infernal.

Galladon se apropie şi privi în jos cu un ochi critic. Oamenii lui Shaor se adunaseră la baza scărilor, dezorientaţi pentru câteva clipe şi nu realizară ce se întâmplase.

Galladon ridică o sprânceană.

— Şi, acum ce facem, geniule?

Raoden se apropie de nou-venit, care se prăbuşise imediat după ce terminase de urcat scările. Îi luă atent toată mâncarea, şi, după ce înfăşură o anumită bucată în brâu, aruncă restul la ceata de jos. Imediat oamenii lui Shaor începură să se lupte între ei pentru mâncare.

Raoden se dădu înapoi de la gaură.

— Să sperăm numai că îşi dau seama că nu mai au ce obţine de la noi şi că pleacă.

— Şi dacă nu? întrebă Galladon rapid.

Raoden ridică din umeri.

— Putem trăi la nesfârşit fără apă şi mâncare nu?

— Da, dar aş prefera să nu-mi petrec restul eternităţii pe un acoperiş.

Apoi aruncă o privire către necunoscut. Galladon îl împinse pe Raoden într-o parte şi îi şopti:

— Pentru ce-ai făcut asta, sole? Puteai pur şi simplu să arunci mâncarea în curte. De fapt, de ce anume l-ai salvat? Din câte ştim, exista o şansă destul de mare ca oamenii lui Shaor să nu-i fi făcut niciun rău.

— Nu aveam de unde să ştim. Oricum, în felul ăsta o să creadă că îmi datorează viaţa.

Galladon fornăi.

— Aşadar, acum ai un nou adept, pe care l-ai obţinut la preţul infim al urii unei treimi din criminalii Elantrisului.

— Şi ăsta e numai începutul, zâmbi Raoden. Oricum, lăsând la o parte cuvintele mari, nu era chiar convins că făcuse ce trebuie. Era încă uimit de cât de puternică era durerea din deget şi în plus îşi rănise şi mâinile în timp ce împingea cărămizile. Deşi durerea nu era la fel de puternică ca cea din deget, mâinile continuau totuşi să-l doară şi ameninţau să-i deturneze atenţia de la planul pe care-l avea în minte.

Trebuie să continuu să mă mişc, îşi tot repeta Raoden. *Continuă să lucrezi, nu lăsa durerea să te copleşească.*

*

— Sunt bijutier, le spuse nou-venitul. Mă cheamă Mareshe.

— Un bijutier, exclamă Raoden dezamăgit şi braţele îi căzură în timp ce îl privea pe Mareshe. Asta nu ne va fi de prea mare ajutor. Ce altceva mai ştii să faci?

Mareshe îl privi indignat, de parcă ar fi uitat deja cum, numai cu câteva clipe în urmă, alerga disperat.

— Meseria de bijutier este una foarte utilă, domnule.

— Nu şi în Elantris, sole, îi răspunse Galladon, uitându-se prin gaură să vadă dacă tâlharii se hotărâseră să plece sau nu. Şi se pare că nu, din moment ce se întoarse şi îi aruncă lui Raoden o privire dojenitoare.

Ignorându-l cu bună ştiinţă pe bărbatul din Dula, Raoden se întoarse la Mareshe.

— Ce altceva mai ştii să faci?

— Orice.

— Orice înseamnă cam multe, prietene, zise Raoden. Poţi să fii puţin mai clar?

Mareshe îşi duse mâna la frunte cu un gest dramatic.

— Sunt meşteşugar. Pot să fac orice. Domi însuşi m-a binecuvântat cu un suflet de artist.

Galladon fornăi de la locul lui de lângă gaura scărilor.

— De exemplu pantofi ştii să faci? întrebă Raoden.

— Pantofi? se miră Mareshe jignit.

— Da, pantofi.

— Presupun că da, zise Mareshe, deşi lucrul ăsta nu solicită prea mult pe cineva care e un meşteşugar complet.

— Şi un complet idi… începu Galladon, oprit însă de Raoden.

— Meştere Mareshe, continuă Raoden, pe cel mai diplomatic ton cu putinţă. Elantrienii sunt condamnaţi să se plimbe prin oraş înveliţi într-un simplu giulgiu. Un om care să ştie să facă pantofi ne-ar fi într-adevăr de foarte mare ajutor.

— Ce fel de pantofi? întrebă Mareshe.

— De piele, zise Raoden. Nu va fi un lucru uşor. Vezi tu, Mareshe, elantrienii nu îşi permit luxul de a încălţa o pereche de pantofi care să-i strângă. Dacă perechea de pantofi nu li se potriveşte, atunci le provoacă băşici. Băşici care nu vor mai dispărea niciodată.

— Cum adică „nu vor mai dispărea niciodată”? întrebă Mareshe cu nelinişte.

— De-acum suntem elantrieni, Mareshe, explică Raoden. Rănile noastre nu se vor mai vindeca niciodată.

— Nu se vor mai vindeca…?

— Ai vrea să-ţi dăm un exemplu, ca să înţelegi mai bine, meştere? îi sări Galladon în ajutor. Pot să-ţi ofer un exemplu chiar acum fără prea mare efort. Kolo?

Mareshe păli şi se întoarse să privească spre Raoden.

— Nu prea pare să mă placă, îi zise încet.

— Prostii, îl linişti Raoden îi puse braţul pe umăr şi-l întoarse în aşa fel încât să nu mai vadă figura acră a lui Galladon. Aşa îşi arăta el afecţiunea.

— Dacă spui tu, stăpâne…

Raoden făcu o pauză.

— Pur şi simplu spune-mi Spirit, se decise, folosind traducerea aonului Rao.

— Stăpâne Spirit. Apoi sprâncenele lui Mareshe se ridicară. Nu ştiu de ce, dar îmi pari familiar.

— Nu m-ai mai văzut niciodată în viaţa ta. Acum, referitor la pantofii ăia…

— Trebuie să se potrivească perfect, fără nici cea mai mică bătaie sau frecare? repetă Mareshe.

— Ştiu că pare dificil. Dacă este prea greu pentru tine…

— Nimic nu e prea greu pentru *mine*, zise Mareshe. O să-i fac, stăpâne Spirit.

— Excelent.

— Tot nu pleacă, mârâi Galladon în spatele lor.

Raoden se întoarse să-l privească pe dula.

— Ce contează? Nu e ca şi cum am avea ceva urgent de făcut. De fapt, este destul de plăcut aici sus. Ar trebui pur şi simplu să te aşezi şi să te relaxezi.

Un tunet ameninţător veni dinspre norii de deasupra lor şi Raoden simţi că o picătură rece de ploaie îi atinse ceafa.

— Fantastic, mormăi Galladon. Deja mă simt mai relaxat.

Capitolul 8

Sarene decisese să refuze oferta unchiului Kiin de a se muta cu familia lui. Oricât de tentantă i se părea ideea, îi era teamă că şi-ar pierde poziţia la palat. Curtea era un adevărat izvor de informaţie, iar nobilimea areloniană un izvor nesecat de bârfe şi intrigi. Dacă voia să lupte cu Hrathen, atunci avea nevoie să fie tot timpul informată.

Astfel, în ziua de după întâlnirea sa cu Kiin, Sarene îşi procură un şevalet şi vopseluri şi se instală cu ele chiar în mijlocul sălii tronului lui Iadon.

— Pentru numele lui Domi, ce faci aici, fetiţo?! exclamă regele când intră dimineaţa în sala tronului urmat de un grup de curteni.

Sarene îşi ridică privirile de la pânza ei cu o mină prefăcută de surpriză.

— Pictez, tată, zise, şi îşi ridică la vedere pensula, demonstraţie care împrăştie stropi de vopsea roşie pe faţa Cancelarului Apărării.

Iadon oftă.

— Văd că pictezi. Te întrebam ce faci *aici?*

— Oh, îi răspunse Sarene inocent. Pictez după tablourile tale, tată. Îmi plac mult.

— Pictezi…? întrebă Iadon cu o mină consternată. Dar…

Sarene îşi întoarse pânza spre el, cu un zâmbet mândru întipărit pe chip, arătându-i regelui un desen care semăna vag de tot cu un tablou cu nişte flori de pe peretele sălii tronului.

— Pentru numele lui Domi! urlă regele. Pictează dacă vrei, fetiţo, numai nu în mijlocul sălii tronului meu!

Sarene făcu ochii mari, clipi de câteva ori, apoi îşi trase şevaletul şi scaunul în lateral înspre unul dintre stâlpii laterali din sală, se aşeză, şi continuă să picteze.

Iadon gemu.

— Am vrut să spun… Ah, cum o vrea Domi! Nu meriţi efortul.

Şi cu asta, regele se întoarse şi se îndreptă ţanţoş spre tron. Ordonă secretarului să anunţe primul lucru pe ordinea de zi: o ceartă pentru avere între doi nobili de rang mai mic.

Ashe se aşeză plutind lângă pânza Sarenei şi-i şopti:

— Credeam că te dă afară din castel pentru totdeauna, stăpână.

Sarene dădu din cap cu un zâmbet de mulţumire pe chip.

— Iadon e iute la mânie şi poate deveni uşor frustrat. Cu cât îi dau mai multe motive să creadă că n-am pic de creier, cu atât mai puţin îşi va bate capul cu mine. Ştie că s-ar putea să-l înţeleg pur şi simplu pe dos şi că va termina prin a se enerva.

— Încep să mă întreb cum a reuşit unul cu un aşa temperament să urce pe tron de la bun început, se întrebă Ashe.

— Bună întrebare, admise Sarene şi-şi lovi bărbia cu un deget. Deşi poate îl subestimăm într-o anumită măsură. Poate că nu e un rege grozav, dar se pare că a fost un foarte bun om de afaceri. Pentru el, eu sunt pur şi simplu în plus. El a obţinut tratatul. Eu nu mai reprezint o sursă de îngrijorare.

— Nu sunt sigur, stăpână, observă Ashe. Nu cred că are destulă viziune ca să mai reziste mult timp.

— Şi din cauza asta probabil îşi va pierde tronul. Bănuiesc că de-asta se află şi gyornul aici.

— O observaţie corectă, stăpână, aprecie Ashe cu vocea puţin îngroşată. Se deplasă în faţa pânzei ei pentru un moment, studiind petele neregulate şi liniile semidrepte. Devii din ce în ce mai bună, stăpână.

— Nu râde de mine.

— Nu, sunt cât se poate de serios. Când te-ai apucat de pictură acum câţiva ani, n-aş fi putut spune în niciun chip ce reprezentau tablourile tale.

— Şi acesta este un tablou cu...

Ashe se gândi.

— Un platou cu fructe? întrebă plin de speranţă.

Sarene oftă frustrată. Era bună în aproape tot ce făcea, dar secretele picturii nu i se dezvăluiseră niciodată. La început, fusese pur şi simplu bulversată de cumplita ei lipsă de talent, dar insistase să picteze în continuare pentru a-şi demonstra că e capabilă să o facă şi pe asta. Din păcate, tehnica artistică refuzase să se aplece în faţa voinţei ei regale. Era un maestru în ale politicii, un lider incontestabil şi putea înţelege chiar şi matematica jindoeză cu uşurinţă. Dar era o pictoriţă îngrozitoare. Asta însă nu o oprise să arunce în continuare culorile pe pânză, pentru că era fără îndoială şi încăpăţânată.

— Într-una din zilele astea, Ashe, ceva se va declanşa acolo sus şi îmi voi da seama cum să fac ca imaginile din capul meu să invadeze şi pe pânză.

— Desigur, stăpână.

Sarene zâmbi.

— Până atunci însă, hai să ne prefacem pur şi simplu că am fost eleva cuiva de la şcoala de artă abstractă din Svordish.

— Oh. Da! Şcoala de linii greşite în mod creativ. Foarte bine, stăpână.

Doi oameni intrară în sala tronului pentru a-şi prezenta cazul în faţa regelui. Era greu să-i deosebeşti; amândoi purtau veste la modă peste cămăşi cu volane puternic colorate şi pantaloni largi. Mai interesant i se păru Sarenei cel de-al treilea personaj, care fusese adus în cameră de una dintre gărzi. Era greu de descris, avea părul de un

blond deschis, părea să aibă sânge aonic şi era îmbrăcat într-o salopetă cafenie simplă. Era evident că nu fusese hrănit şi avea o privire de groază, fără nicio urmă de speranţă, pe care Sarene o găsi obsedantă.

Disputa îl avea ca obiect pe ţăran. Aparent, fugise de la unul dintre nobili cu câţiva ani în urmă, dar fusese capturat de cel de-al doilea. În loc să-l returneze, cel de-al doilea nobil îl pusese la muncă. Cearta oricum nu se dădea pentru ţăran propriu-zis, ci pentru copiii lui. Acesta se căsătorise cu doi ani în urmă şi avusese doi copii în timp ce stătuse la cel de-al doilea nobil. Ambii nobili cereau drept de stăpânire asupra bebeluşilor.

— Credeam că sclavia este ilegală în Arelon, zise Sarene încet.

— Aşa şi este, stăpână, îi răspunse Ashe, vizibil nedumerit. Nici eu nu înţeleg.

— Vorbesc de proprietate figurativă, verişoară, o lămuri o voce din faţă. Sarene se uită pe lângă pânză cu surpriză. Lukel, fiul cel mare al lui Kiin, zâmbea în faţa şevaletului ei.

— Lukel! Ce faci aici?

— Sunt unul dintre negustorii cei mai de succes din oraş, verişoară, îi explică el şi ocoli şevaletul pentru a studia pânza. Pot veni la curte oricând. Sunt surprins că nu m-ai văzut când ai intrat.

— Erai aici?

— Eram în spate şi discutam cu unele dintre contactele mele mai vechi. Am fost plecat din oraş ceva vreme.

— De ce n-ai zis nimic?

— Eram prea interesat de ce anume voiai să faci, îi răspunse. Nu cred că i-a trecut prin cap cuiva până acum să transforme sala de tron a lui Iadon într-un atelier de pictură.

Sarene simţi cum se înroşeşte.

— Dar a mers, nu?

— A fost minunat. Ceea ce nu pot să spun despre tablou. Se opri câteva clipe. E un cal, nu-i aşa?

Sarene se încruntă.

— O casă?

— Nu este niciun platou de fructe, domnule, zise Ashe. Am încercat eu deja varianta asta.

— Păi, a zis că e o copie după unul din tablourile din încăpere, zise Lukel. Tot ce trebuie să facem e să continuăm să ghicim până când îl găsim pe cel potrivit.

— O excelentă soluţie, stăpâne Lukel, zise Ashe.

— Destul, mormăi Sarene. Este cel din faţa noastră. Cel în faţa căruia stăteam când pictam.

— Acela, întrebă Lukel. Dar acela e un tablou cu flori.

— Şi?

— Ce reprezintă pata asta întunecată din centrul tabloului tău?

— Flori, răspunse Sarene defensivă.

— Oh, exclamă Lukel privind încă o dată tabloul lui Sarene şi modelul. Cum spui tu, verişoară.

— Poate mai bine îmi explici despre ce e vorba în cazul acesta pe care trebuie să-l judece Iadon, vere, şi asta înainte să devin agresivă, zise Sarene cu o dulceaţă de rău augur în voce.

— Bine atunci. Ce vrei să ştii?

— Studiile noastre ne spun că sclavia este ilegală în Arelon, dar aceşti doi oameni vorbesc despre ţăran ca despre o posesiune a lor.

Lukel se încruntă, privind înspre cei doi nobili:

— Sclavia este încă ilegală, dar probabil nu va mai fi pentru mult timp. Acum zece ani nu existau nobili sau ţărani în Arelon, numai elantrieni şi restul. Însă în ultima decadă oamenii obişnuiţi s-au transformat din oameni care îşi stăpâneau propriul pământ în ţărani supuşi lorzilor feudali, în servitori umili, în ceva ce seamănă mai degrabă cu sclavii din Fjordenul antic. Nu mai e mult până când toţi vor deveni simple proprietăţi.

Sarene se încruntă. Simplu fapt că regele judeca un asemenea caz, că lua în considerare chiar varianta smulgerii unui copil de lângă tatăl său pentru a salva onoarea unui oarecare nobil, era o atrocitate. Se presupunea că societatea evoluase. Ţăranul privea procesul cu o privire fără expresie, dar din când în când câte o

scânteie de lumină apărea în ochii aceia tulburi.

— E chiar mai rău decât mi-am imaginat, zise Sarene.

Lukel ridică din umeri alături de ea.

— Primul lucru pe care l-a făcut Iadon când s-a suit pe tron a fost să elimine drepturile de proprietate individuală asupra pământurilor. Arelonul nu avea atunci o armată, dar Iadon îşi permitea să angajeze mercenari pentru a-i forţa pe oameni să i se supună. A declarat că tot pământul aparţinea Coroanei, iar apoi i-a răsplătit cu titluri şi proprietăţi pe acei negustori care îi fuseseră alături. Numai câţiva oameni, cum ar fi tatăl meu, aveau suficienţi bani şi pământuri încât Iadon să nu îndrăznească să i le ceară.

Sarene simţi cum dezgustul faţă de noul ei tată creştea tot mai puternic. Odată Arelonul se putuse lăuda cu cea mai dezvoltată şi cea mai luminată societate din lume. Iadon zdrobise acea societate şi o transformase într-un sistem pe care nici măcar cei din Fjorden nu-l mai foloseau.

Sarene îi aruncă o privire lui Iadon, apoi se întoarse spre Lukel.

— Vino, îl trase înspre un colţ mai întunecat din încăpere, unde puteau discuta în voie. Erau destul de aproape încât să-l poată spiona în continuare pe Iadon, dar suficient de departe de alte grupuri de oameni încât să păstreze conversaţia lor secretă.

— Ashe şi cu mine vorbeam despre asta mai devreme, începu. Cum a reuşit omul ăsta se se urce pe tron?

Lukel ridică din umeri.

— Iadon este… un om foarte complex. Este extrem de miop în ceea ce priveşte unele chestiuni, dar poate fi deosebit de viclean în ceea ce priveşte manipularea anumitor oameni. Şi talentul ăsta l-a făcut să ajungă un aşa de bun negustor. A fost liderul breslei negustorilor înainte de Reod, ceea ce l-a făcut probabil să devină cel mai puternic om din regiune care nu era direct legat de elantrieni.

Breasla negustorilor era o organizaţie autonomă şi mulţi dintre membrii ei nu se înţelegeau bine cu elantrienii. Vezi tu, Elantrisul oferea mâncare gratis tuturor în regiune, lucru

care îi făcea deosebit de fericiţi pe oameni, dar foarte nefericiţi pe negustori.

— De ce nu importau pur şi simplu alte lucruri? întrebă Sarene. Altceva în afară de mâncare?

— Elantrienii puteau face aproape orice, verişoară, zise Lukel. Iar atunci când nu dădeau totul pe gratis, ofereau oricum preţuri mult mai mici decât cele oferite de negustorii care erau nevoiţi să includă şi preţurile de transport pe mare. În cele din urmă, breasla negustorilor a făcut un contract cu elantrienii, făcându-i pe aceştia din urmă să promită că vor oferi gratis populaţiei numai strictul necesar, astfel încât negustorii puteau importa produsele de lux pentru cei mai înstăriţi din zonă care, în mod ironic, tindeau să fie şi ei tot membri ai breslei negustorilor.

— Şi apoi a urmat Reodul, începu Sarene să înţeleagă.

Lukel aprobă din cap.

— Elantrisul a căzut, iar breasla negustorilor – al cărui lider era Iadon – era cea mai puternică organizaţie în cele patru Oraşe Exterioare. Membrii ei erau bogaţi şi erau prieteni intimi cu ceilalţi oameni înstăriţi din regiune. Faptul că se ştia că negustorii avuseseră altercaţii cu elantrienii nu a făcut decât să le întărească reputaţia în faţa oamenilor. Iadon era cel mai potrivit pentru a fi rege. Asta nu înseamnă totuşi că este un monarh bun.

Sarene se încruntă. Stând pe tronul lui. Iadon luase în sfârşit o decizie în cazul care i se prezentase. El declarase cu o voce puternică că ţăranul fugar aparţinea într-adevăr primului nobil, dar copiii aparţineau celui de-al doilea.

— Pentru că, sublinie Iadon, copiii au fost hrăniţi în tot acest timp de stăpânul lor actual.

Sărmanul nu plânse la pronunţarea verdictului. Pur şi simplu îşi lăsă privirea în jos şi Sarene se umplu de tristeţe. Când însă omul îşi ridică privirea, era ceva în ochii lui: ură. Mai avea încă destul spirit în el ca să simtă acea emoţie dătătoare de forţă.

— Asta nu va mai dura mult, îşi zise Sarene în şoaptă. Oamenii nu vor mai suporta.

— Clasa muncitoare a trăit timp de secole sub asuprirea

sistemul feudal fjordelez, zise Lukel. Şi erau trataţi mai rău decât animalele de la fermă.

— Da, dar aşa fuseseră şi crescuţi, zise Sarene. Oamenii din Fjordenul antic nu cunoşteau un alt trai mai bun. Pentru ei sistemul feudal era singurul sistem. Aceşti oameni sunt însă diferiţi. Zece ani nu înseamnă chiar aşa de mult. Ţăranii din Arelon îşi pot aminti vremea când cei pe care acum îi numesc stăpâni erau simpli negustori. Ei ştiu că există şi o viaţă mai bună. Şi, mai mult, ei ştiu că un guvern poate să şi cadă, transformându-i pe cei care odată erau stăpâni în servitori, şi invers. Iadon i-a umilit prea mult în prea puţin timp.

Lukel zâmbi.

— Vorbeşti exact ca prinţul Raoden.

Sarene se opri.

— Îl cunoşteai bine?

— A fost cel mai bun prieten al meu, răspunse Lukel întristat. Cel mai grozav om pe care l-am cunoscut.

— Povesteşte-mi despre el, Lukel, îi ceru, cu o voce înmuiată.

Lukel se gândi câteva clipe apoi îi vorbi pe un ton nostalgic.

— Raoden îi făcea pe oameni să se simtă fericiţi. Ziua putea să fie la fel de tristă ca o zi de iarnă, dar atunci când venea prinţul cu optimismul care îi era atât de caracteristic, cu numai câteva cuvinte blânde te făcea să realizezi cât de ridicolă era tristeţea ta. Era de asemenea un om foarte inteligent. Cunoştea fiecare aon şi îl putea desena la perfecţie, şi întotdeauna venea cu cine ştie ce filosofie ciudată, pe care nimeni în afară de tata nu o putea înţelege. Chiar şi cu pregătirea mea şi cu universitatea din Svorden, tot nu puteam urmări nici jumătate din teoriile lui.

— Vorbeşti de parcă era perfect.

Lukel zâmbi.

— În orice, dar nu la cărţi. Pierdea întotdeauna când jucam tooledoo, chiar dacă tot mă convingea să plătesc cina de după. Ar fi fost un negustor groaznic de nepriceput. De fapt, nici nu-i prea păsa de bani. Şi cred că era în stare

să piardă un joc de tooledoo numai pentru că ştia că îmi face mie plăcere să câştig. Nu l-am văzut niciodată trist sau furios, cu excepţia vizitelor pe plantaţiile exterioare. Făcea asta des; apoi se întorcea la curte şi îşi spunea părerea destul de clar şi fără ocolişuri.

— Pun pariu că regele nu prea aprecia asta, zise Sarene zâmbind uşor.

— Ura lucrul ăsta, zise Lukel. Iadon făcea tot ce îi stătea în putere să-l facă pe Raoden să tacă, dar fără succes.

*

— Este vreunul dintre ei aici? scană Sarene mulţimea.

— Roial nu, dar cel de-acolo este ducele Telrii. Lukel se încruntă în direcţia unui bărbat înveşmântat în straie extravagante aflat undeva lângă un perete mai îndepărtat. Slab, dar cu o figură impozantă, ar fi putut fi un bărbat arătos dacă ar fi scăpat de aspectul de toleranţă a propriilor defecte. Hainele lui străluceau din cauza pietrelor preţioase cusute pe ele, iar degetele împrăştiau raze puternice de aur şi argint. Întorcându-se să-l vadă mai bine, Sarene observă că partea stângă a feţei ducelui era marcată de un semn purpuriu destul de vizibil, probabil din naştere.

— Să sperăm că tronul nu va cădea niciodată în mâinile lui, zise Lukel. Iadon este fără îndoială dezagreabil, dar cel puţin este responsabil din punct de vedere financiar. Iadon este un cărpănos. Telrii în schimb este un cheltuitor. Îi plac banii şi îi plac cei care îi oferă bani. Ar fi probabil cel mai bogat bărbat din Arelon dacă n-ar fi atât de cheltuitor. Oricum, e al treilea în ordinea averii, după rege şi ducele Roial.

Sarene se încruntă.

— Regele l-ar fi dezmoştenit pe Raoden, lăsând ţara fără niciun moştenitor clar? Nu ştie chiar nimic despre războaiele de succesiune?

Lukel ridică din umeri.

— Se părea că preferă mai degrabă să nu aibă niciun moştenitor, decât să-l lase la cârmă pe Raoden.

— Nu putea lăsa asemenea lucruri precum libertatea şi compasiunea să ruineze mica lui monarhie perfectă, zise

Sarene.

— Exact.

— Nobilii aceştia care îl urmau pe Raoden, se mai întâlnesc?

— Nu, se încruntă Lukel. Le-a fost mult prea teamă ca să mai continue şi după moartea prinţului. Am reuşit să-i convingem numai pe câţiva dintre cei mai devotaţi să se întrunească mâine pentru ultima dată, dar mă îndoiesc că va ieşi ceva din asta.

— Vreau să fiu şi eu acolo, zise Sarene.

— Oamenii ăştia nu-i plac pe nou-veniţi, verişoară, o avertiză Lukel. Au devenit din ce în ce mai iritaţi. Ştiu bine că pentru aceste întâlniri pot fi acuzaţi de trădare.

— Oricum e pentru ultima dată când se întâlnesc. Ce pot să facă dacă mă văd şi pe mine? Să refuze să mai vină?

Lukel se gândi pentru câteva momente, apoi zâmbi.

— Bine atunci. O să-i spun tatălui meu şi el se va gândi la o cale ca să te poată introduce cercului.

— Îi putem spune împreună la prânz, adăugă Sarene, în timp ce aruncă o ultimă privire plină de nemulţumire înspre tablou, apoi se apucă să-şi strângă vopselurile.

— Deci vii până la urmă la prânz, să înţeleg?

— Ei bine, unchiul Kiin mi-a promis că-mi va repara revertisul fjordelez. În afară de asta, după câte am aflat astăzi, nu cred că mai pot sta aici să-l ascult pe Iadon în continuare. Sunt pe punctul de a începe să arunc cu vopsea în dreapta şi stânga, dacă mă mai enervează.

Lukel râse.

— Asta cu siguranţă nu ar fi o idee prea bună, Prinţesă. Haide, Kaise va fi foarte încântată de prezenţa ta. Tata prepară întotdeauna o mâncare mult mai bună când avem companie.

*

Lukel avea dreptate.

— A venit! exclamă Kaise vizibil entuziasmată când intră Sarene. Tată, trebuie să prepari masa.

Jalla apăru şi ea imediat din spatele unei uşi din apropiere şi veni să-şi întâmpine soţul, cu o îmbrăţişare şi

un sărut scurt. Femeia din Svorden îi şopti ceva lui Lukel în fjordeleză şi el zâmbi, masându-i uşor umărul. Sarene îi privi cu invidie, apoi se pregăti să strângă din dinţi. Era o prinţesă din Teod; nu se cădea să se plângă din cauza frustrărilor cauzate de statutul ei matrimonial. Dacă Domi hotărâse să-i ia soţul chiar înainte de a-l fi întâlnit măcar, atunci era evident că El hotărâse să-i lase mintea limpede pentru alte scopuri.

Unchiul Kiin ieşi din bucătărie, înghesuind o carte în buzunarul şorţului, şi o îmbrăţişă pe Sarene cu toată forţa de care era în stare, aşa cum obişnuia.

— Până la urmă n-ai putut sta departe de noi. Ispita bucatelor magice ale lui Kiin a fost prea puternică pentru a-i rezista, aşa e?

— Nu, tată, pur şi simplu îi este *foame,* anunţă Kaise.

— Oh, asta e tot. Atunci aşează-te, Sarene. Prânzul e gata în numai câteva momente.

Prânzul decurse cam în acelaşi fel în care decursese şi cina cu o seară înainte, cu Kaise plângându-se de încetineala cu care se aduceau bucatele, cu Daorn care încerca să pară mai matur decât sora lui şi cu Lukel care îi tachina pe amândoi nemilos, conform datoriei solemne a oricărui frate mai mare. Adien îşi făcu apariţia mai târziu, distrat şi tot repetând nişte numere, ca pentru sine. Kiin aduse câteva platouri cu mâncare aburindă şi se scuză pentru absenţa soţiei sale, care avusese o altă întâlnire aranjată.

Mâncarea era delicioasă şi conversaţia agreabilă. Mai exact, până când Lukel îşi luă sarcina să informeze întreaga familie despre talentul de pictoriţă al Sarenei.

— Picta ceva care venea probabil din noul abstracţionism, explică verişorul ei pe un ton foarte serios.

— E adevărat? întrebă Kiin.

— Da, zise Lukel. Deşi nu pot să-mi dau seama prea bine ce voia să exprime. Cred că un buchet de flori printr-o pată maronie care semăna vag cu un cal.

Sarene roşi în timp ce toţi ceilalţi izbucniră în râs. Mai mult, ca şi cum n-ar fi fost destul, Ashe îşi alese exact acel

moment ca s-o trădeze şi el.

— Ea numeşte asta şcoala de linii greşite în mod creativ, explică seonul solemn, cu vocea sa baritonală. Eu cred că prinţesa se simte împuternicită să creeze artă care să deruteze complet pe oricine ar încerca să distingă despre ce e vorba în respectivul tablou.

Era deja prea mult pentru Kiin, care aproape că se prăbuşea din cauza râsului. Chinul Sarenei se sfârşi însă în curând, când conversaţia luă o altă turnură şi în discuţie apăru un subiect de deosebit interes pentru prinţesă.

— Nu există nicio şcoală de linii greşite în mod creativ, îi informă Kaise.

— Nu? o întrebă tatăl său.

— Nu. Există şcoala impresionistă, cea neo-referenţială, cea abstract-derivativă şi cea revivaţionistă. Atât.

— Oh, chiar aşa? o tachină Lukel amuzat.

— Da, răspunse Kaise. A existat mişcarea realistă, dar asta e la fel ca şcoala neo-referenţială. I-au schimbat pur şi simplu numele, ca să sune mai important.

— Încetează să te mai dai mare în faţa prinţesei, îi aruncă Daorn printre dinţi.

— Nu mă dau mare, fornăi Kaise. Sunt doar *educată.*

— Te dai mare şi încă cum, o apostrofă Daorn. Şi oricum, şcoala realistă şi şcoala neo-referenţială *nu* înseamnă acelaşi lucru.

— Daorn, încetează s-o mai bombăni pe sora ta. Şi tu, Kaise, încetează să te mai dai mare.

Kaise începu să arunce în jur priviri furioase, apoi se trase mai în spate şi începu să producă nişte zgomote incoerente.

— Ce face? întrebă Sarene neînţelegând.

— Oh, ne înjură în jindoneză, îi răspunse Daorn. Întotdeauna face asta când pierde o dispută.

— Crede că îşi poate recâştiga demnitatea vorbind în limbi străine, zise Lukel. Ca şi cum asta ar dovedi că ea e de fapt mai inteligentă decât restul lumii.

Micuţa blondă schimbă însă tonalitatea torentului de cuvinte. Sarene realiză că începuse să vorbească în

fjordeleză. Şi Kaise nu-şi epuizase încă resursele: îşi încheie tirada cu o scurtă, dar muşcătoare acuzaţie, în ceva ce semăna a dula.

— Câte limbi vorbeşte? întrebă Sarene uimită.

— Oh, patru sau cinci, dacă nu cumva o mai fi învăţat vreuna în timp ce nu eram atent, zise Lukel. Deşi va trebui să se oprească totuşi la astea pe care le ştie. Oamenii de ştiinţă din Svorden pretind că mintea umană nu poate învăţa mai mult de şase limbi fără să le amestece între ele.

— Unul dintre scopurile vieţii lui Kaise este însă să le dovedească acestora că se înşală, îi explică Kiin, cu o voce răguşită. Aşa cum un alt scop al vieţii ei este să înfulece orice îmbucătură de mâncare din Arelon.

Kaise ridică bărbia în direcţia tatălui său şi pufni scurt pe nas, după care se întoarse spre mâncare.

— Sunt amândoi atât de… bine informaţi, zise Sarene surprinsă.

— Nu te lăsa impresionată, zise Lukel. Profesorii lor le-au predat istoria artei în ultima vreme, şi au muncit din greu ca să se dovedească unul pe celălalt.

— Chiar şi-aşa, insistă Sarene.

Kaise, încă dezamăgită de înfrângerea pe care o suferise, mormăia ceva deasupra farfuriei cu mâncare.

— Ce-a fost asta? întrebă Kiin de data asta pe un ton ferm.

— Am spus că dacă prinţul ar fi fost aici, *el* m-ar fi ascultat. El întotdeauna îmi lua partea.

— Se *prefăcea* numai că este de acord cu tine, îi replică Daorn. Asta se numeşte sarcasm, Kaise.

Kaise scoase limba la fratele ei.

— Credea că sunt frumoasă şi mă iubea. Aştepta să mă fac mare şi apoi s-ar fi căsătorit cu mine. Apoi eu aş fi devenit regină şi v-aş fi închis pe toţi în turn până aţi fi admis că eu am dreptate.

— Nu s-ar fi însurat cu tine, proasto, îi replică Daorn furios. S-a căsătorit cu Sarene.

Kiin observase probabil cum se schimbase la faţă Sarene când auzise numele prinţului, pentru că imediat începuse

să-i săgeteze pe cei doi copii cu priviri furioase. Oricum, răul fusese făcut. Cu cât afla mai multe despre el, cu atât mai des îşi amintea Sarene blândeţea prinţului, vocea lui încurajatoare călătorind sute de mile prin intermediul seonului, ca să-i vorbească. Îşi amintea de modul haotic în care îi povestea despre viaţa din Arelon, explicându-i cum îi pregăteşte şi ei un loc în lumea asta. Era atât de nerăbdătoare să-l întâlnească, încât se hotărâse să părăsească Teodul cu o săptămână mai devreme. Nu suficient de devreme, se pare.

Poate ar fi trebuit să-l asculte pe tatăl ei. El ezitase în a accepta mariajul, chiar dacă ştia câtă nevoie avea Teodul de o alianţă cu guvernul din Arelon. Deşi cele două ţări descindeau din aceeaşi rasă şi aveau aceeaşi moştenire culturală, existaseră prea puţine contacte între ele în ultima decadă. Revoltele care urmaseră Reodului îi ameninţau pe toţi cei asociaţi cu elantrienii – şi asta includea în mod clar şi regalitatea din Teod. Dar cum Fjordenul împingea graniţele influenţei sale, de data aceasta provocând prăbuşirea Republicii Duladel, devenise evident că Teodul avea numai două variante la dispoziţie: fie să reia legăturile cu vechiul său aliat, fie să încerce să-i facă faţă lui Wyrn singur.

Aşa că Sarene sugerase nunta. La început tatăl ei se opusese ideii, dar apoi se înduplecase în faţa utilităţii ei practice. Nu exista o altă legătură mai strânsă decât cea de sânge, mai ales când căsătoria implica un prinţ moştenitor. N-avea nicio importanţă că un contract de căsătorie regal îi interzicea Sarenei să se mai căsătorească vreodată, prinţul era tânăr şi puternic. Toţi presupuseseră că va trăi zeci de ani.

Kiin îi vorbea.

— Ce spuneai, unchiule?

— Te întrebam numai dacă ai vrea să vezi ceva anume în Kae. Eşti deja de câteva zile aici; e timpul ca cineva să te însoţească într-un tur. Sunt sigur că Lukel ar fi încântat să-ţi arate împrejurimile.

Lukel însă ridică mâinile să se apere.

— Îmi pare rău, tată, mi-ar face mare plăcere s-o însoţesc pe frumoasa mea verişoară într-un asemenea tur, dar eu şi Jalla avem de negociat cumpărarea unor mătăsuri pentru un transport spre Teod.

— Amândoi? întrebă Sarene surprinsă.

— Bineînţeles, îi răspunse Lukel, lăsându-şi şerveţelul pe masă, Jalla este un negociator de temut.

— Asta e singurul motiv pentru care s-a căsătorit cu mine, comentă femeia, cu accentul ei ascuţit şi cu un zâmbet abia schiţat pe faţă. Lukel este un negustor. Profit din orice, inclusiv din căsătorie.

— Exact, râse Lukel şi luă mâna soţiei în timp ce aceasta se ridica de la masă. Faptul că este extrem de inteligentă şi frumoasă nici măcar n-a intrat în calcul. Mulţumim pentru mâncare, tată. A fost delicioasă. O zi bună tuturor.

Şi cu asta cuplul părăsi încăperea, privindu-se în ochi în timp ce păşeau. Ieşirea lor fu imediat urmată de o serie de sunete din partea lui Daorn, care mima greaţa.

— Tată, ar trebui să le vorbeşti. Sunt atât de orbiţi unul de altul încât nici mâncarea nu mai pică bine.

— Mintea dragului nostru frate s-a transformat în terci, fu de acord şi Kaise.

— Aveţi răbdare, copii, comentă Kiin. Lukel e căsătorit numai de o lună. Mai lăsaţi să treacă puţin timp şi o să-şi revină la normal.

— Sper, zise Kaise, îmi face rău. Bineînţeles, Sarenei nu i se părea că micuţa se simţea prea rău; continua să mănânce ca şi cum s-ar fi răzbunat pe mâncare.

Alături de Sarene, Adien îşi văzu mai departe de numărat. Nu părea să aibă prea multe de spus, cu excepţia şirurilor de numere şi din când în când a unui cuvânt care semăna cu „Elantris”.

— Mi-ar plăcea să văd oraşul, unchiule, zise Sarene, făcând legătura cu cuvintele băiatului. Mai ales Elantrisul. Vreau să văd pentru ce se face atâta caz.

Kiin îşi mângâie bărbia gânditor.

— Bine, zise, presupun că gemenii te-ar putea conduce. Ştiu cum să ajungă la Elantris, şi cu ocazia asta îi şi iei de

pe capul meu pentru ceva vreme.

— Gemenii?

— E porecla pe care le-a dat-o Lukel.

— Una pe care o urâm, adăugă Daorn. Nu suntem gemeni. Nici măcar nu semănăm.

Sarene îi studie pe cei doi copii, cu părul lor blond de aproximativ aceeaşi nuanţă şi cu expresia hotărâtă a feţei identică şi zâmbi.

— Deloc, se declară ea de acord.

*

Zidul Elantrisului trona deasupra lui Kae ca o santinelă dispreţuitoare. Mergând pe lângă el, Sarene realiză cât era de minunat. Vizitase odată Fjordenul şi fusese impresionată atunci de numeroasele oraşe fortificate, dar nici măcar acelea nu putea concura cu zidul Elantrisului. Era atât de înalt şi marginile lui erau atât de netede, încât era evident că nu fusese construit de mâini omeneşti. Era enorm, cu aoni complicaţi sculptaţi pe părţile laterale, mulţi fiind necunoscuţi pentru Sarene, cu toate că îi plăcea să se considere o persoană educată.

Copiii o conduseră la nişte scări masive din piatră situate în exteriorul zidului. Minunat sculptate, cu borte şi platforme, scările înseşi erau de o impozanţă regală. Era de asemenea şi un fel de aroganţă în construcţia scărilor. Făceau în mod evident parte din arhitectura iniţială a Elantrisului şi dovedeau că zidurile uriaşe nu fuseseră construite în scopuri de apărare, ci mai degrabă pentru separare. Numai cei care au suficientă încredere în ei îndrăznesc să construiască o asemenea fortificaţie uimitoare, numai pentru a ridica apoi scări în exterior, care să urce până pe buza zidului.

Acea încredere se dovedise însă nejustificată, având în vedere că Elantrisul se prăbuşise. Şi totuşi, îşi aminti Sarene, nu invadatorii supuseseră oraşul, ci altceva. Ceva ce nimeni nu ştia exact ce fusese: Reodul.

Prinţesa se opri la jumătatea drumului, privind înapoi către panorama oraşului Kae. Micuţul orăşel stătea ca un frate mai mic lângă giganticul Elantris şi se străduia din

greu să-şi dovedească importanţa, deşi era clar că nu avea nicio şansă. Clădirile lui ar fi putut impresiona poate în alte circumstanţe, dar acum păreau mici, mărunte, în comparaţie cu maiestuosul Elantris.

Mărunte sau nu, îşi spuse Sarene, *Kae trebuie să rămână preocuparea mea principală. Zilele Elantrisului au trecut.*

Câteva mici pete de lumină pluteau de-a lungul zidului exterior al Elantrisului. Erau unii dintre primii seoni pe care Sarene îi văzuse în zonă. La început se entuziasmă, dar apoi îşi aminti ce auzise. În trecut, seonii nu puteau fi afectaţi de Shaod, dar asta se schimbase o dată cu căderea Elantrisului. Acum, când o persoană era luată de Shaod, seonul său înnebunea. Seonii din jurul ei pluteau haotic, ca nişte copii pierduţi. Ştia şi fără să întrebe că oraşul era locul unde asemenea seoni dezorientaţi se adunau, o dată ce stăpânii lor căzuseră.

Îşi întoarse privirea de la ei, se încruntă la copii, şi apoi îşi continuă urcuşul pe scările enormului zid. Kae urma să fie preocuparea ei principală, da, dar în continuare voia să vadă Elantrisul. Avea ceva aparte – mărimea, aonii, reputaţia – pe care dorea să îl simtă personal.

Mergând, îşi întinse mâna şi o trecu peste un aon sculptat într-o laterală a zidului oraşului. Linia era la fel de lată ca mâna ei. Nu exista absolut nicio gaură acolo unde piatra se îmbina cu piatra. Zidul era la fel de neted ca palma ei. Era exact aşa cum citise că este: întregul zid era o bucată uriaşă de piatră.

Cu excepţia faptului că nu mai era chiar atât de perfect. Pietrele din enormul monolit crăpau şi se dezintegrau, mai ales cele din vârf. Cu cât se apropiau mai mult de capătul călătoriei lor, puteau vedea mai multe locuri pe zid din care piatra se desprinsese, lăsând în urmă nişte răni crestate pe margine, ca şi cum cineva muşcase din zid. Oricum, zidul rămânea impresionant, mai ales când cineva privea în jos, chiar de pe buza lui.

— Oh, spuse Sarene, simţindu-se puţin ameţită.

Daorn trase imediat de partea din spate a rochiei prinţesei.

— Nu te apropia prea mult, Sarene.

— Sunt bine, răspunse cu o voce slabă. Oricum, îl lăsă pe copil să o tragă puţin înapoi.

Ashe plutea lângă ea şi lumina îngrijorat.

— Poate că asta nu a fost o ideea prea grozavă. Ştii că ai rău de înălţime.

— Prostii, replică Sarene şi-şi reveni puţin. Apoi observă pentru prima dată o adunare la câţiva paşi de ei pe buza zidului. O voce sfredelitoare se ridica deasupra grupului, dar Sarene nu reuşea să înţeleagă prea bine ce spune.

— Ce-a fost asta?

Gemenii schimbară între ei nişte priviri confuze.

— Nu ştiu, zise Daorn.

— De obicei nu e nimeni pe-aici, cu excepţia gărzilor.

— Haideţi să aruncăm o privire, zise Sarene. Nu era prea sigură, dar i se părea că recunoaşte accentul acelei voci. Pe măsură ce se apropiau de mulţime, Sarenei i se confirmau suspiciunile.

— Este gyornul, zise Kaise entuziasmată. Chiar voiam să-l văd. Şi ţâşni în mulţime. Imediat Sarene auzi nişte strigăte înfundate şi iritate pe măsură ce micuţa îşi croia drum să ajungă în faţa grupului. Daorn îi aruncă o privire lungă surorii lui şi apoi făcu un pas în faţă, dar se întoarse spre Sarene şi decise să rămână alături de ea, pentru a-şi face în continuare datoria de ghid.

Daorn nu trebuia însă să-şi facă griji că nu va apuca să-l vadă pe gyorn. Sarene era puţin mai rezervată decât verişoara ei mai mică, dar era în schimb la fel de hotărâtă să audă ce spunea Hrathen. Aşa că, având-ul pe micuţul ei ghid alături, Sarene îşi făcu şi ea loc într-o manieră politicoasă, dar hotărâtă, prin mulţime, până când ajunse în faţă.

Hrathen stătea pe o mică platformă care ieşea din zidul Elantrisului, întors cu spatele la mulţime, dar în aşa fel încât să se facă totuşi auzit. Discursul lui era fără nicio îndoială pentru cei din spate şi în niciun caz pentru cei de jos, din Elantris. Sarene abia dacă aruncă o privire Elantrisului, lăsând grija asta pentru mai târziu.

— Priviţi-i! ordonă Hrathen şi arătă spre Elantris. Şi-au pierdut dreptul de a fi numiţi oameni. Sunt animale, fără dorinţa sau voinţa de a-l servi pe Jaddeth. Ei nu cunosc niciun Dumnezeu şi se lasă îndrumaţi numai şi numai de propriile lor pofte.

Sarene se încruntă. Shu-Dereth învăţa că singura diferenţă dintre om şi animal este aceea că omenirea are capacitatea de a-l iubi pe Dumnezeu – „Jaddeth” în fjordeleză. Doctrina îi era cunoscută Sarenei; tatăl său avusese grijă să includă învăţarea religiei Shu-Dereth în educaţia sa. Ce nu putea însă înţelege era de ce îşi pierdea un gyorn timpul cu elantrienii. Ce ar fi putut oare câştiga, denunţând un grup care fusese deja pedepsit mai mult decât suficient?

Un lucru era oricum cert. Dacă gyornul avea un motiv să le predice elantrienilor, atunci era clar de datoria ei să-i apere. Era posibil să reuşească să dejoace planurile adversarului ei, chiar înainte de a le fi înţeles ea însăşi.

— …după cum ştim cu toţii, Jaddeth consideră că oamenii sunt net superiori animalelor, continuă Hrathen, apropiindu-se de concluzii.

Sarene profită atunci de şansa care i se oferea. Deschise ochii mari, afişă o figură confuză, şi, pe tonul cel mai inocent cu putinţă, îl întrebă:

— De ce?

Hrathen se opri. Prinţesa calculase astfel încât întrebarea să cadă exact în spaţiul dintre două propoziţii ale gyornului. Gyornul se clătină puţin la auzul întrebării, dar încercă totuşi din răsputeri să-şi recâştige aplombul. Sarene îşi plasase însă prea bine întrebarea, şi momentul pierise. Se întoarse cu o expresie dură în ochi pentru a-l căuta în mulţime pe cel care îl întrerupsese atât de prostesc. Tot ce găsi fu o Sarene sfioasă, nedumerită.

— De ce, ce? întrebă.

— De ce consideră Dl. Jaddeth animalele mai prejos decât oamenii? întrebă ea.

Hrathen scrâşni din dinţi la auzului apelativului Dl. Pentru Jaddeth.

— Pentru că, spre deosebire de oameni, animalele nu ştiu să facă altceva decât să-şi urmeze poftele.

Întrebarea standard care ar fi trebuit să urmeze unui astfel de răspuns ar fi fost „dar şi oamenii îşi urmează propria lăcomie”, care i-ar fi oferit lui Hrathen posibilitatea să explice care este diferenţa dintre un om supus lui Dumnezeu şi unul păcătos, carnal, lacom. Sarene însă întrebă altceva:

— Dar am auzit că Dl. Jaddeth răsplăteşte aroganţa, zise, vizibil confuză.

Ochii gyornului deveniră suspicioşi. Întrebarea fusese un pic prea bine plasată ca să vină de la o persoană atât de simplă pe cât încerca Sarene să se arate. Ştia, sau cel puţin bănuia, că se juca cu el. Oricum, tot trebuia să răspundă la întrebare, dacă nu pentru ea, atunci pentru restul celor prezenţi.

— *Stăpânul* Jaddeth răsplăteşte ambiţia, nu aroganţa, răspunse cu grijă.

— Nu înţeleg, zise Sarene. Nu serveşte ambiţia propriei noastre lăcomii? De ce Dl. Jaddeth răsplăteşte asta?

Hrathen îşi pierdea audienţa şi o ştia. Întrebarea Sarenei era un argument teologic vechi de un secol care se aducea împotriva religiei Shu-Dereth, dar mulţimea nu ştia nimic de dispute antice pe teme religioase. Tot ce ştia mulţimea era că cineva îi punea lui întrebări la care nu putea da răspunsuri suficient de rapide, sau suficient de interesante pentru a le putea reţine atenţia.

— Aroganţa este diferită de carnalitate, declară pe un ton vizibil iritat, încercând totodată să se folosească de poziţia lui pentru a prelua controlul conversaţiei. În Imperiul lui Jaddeth oamenii sunt răsplătiţi pentru supunerea lor atât în viaţa pe pământ, cât şi în cealaltă viaţă.

Era o încercare dibace: reuşise nu numai să schimbe subiectul, dar şi să atragă atenţia mulţimii asupra unei alte idei. Toţi găseau răsplata fascinantă. Din nefericire pentru el, Sarene încă nu terminase.

— Aşadar, dacă-l servim pe Jaddeth, poftele noastre se împlinesc?

— Nimeni nu îl serveşte pe Jaddeth, în afară de Wyrn. Hrathen răspunse vizibil distras, din cauza faptului că încerca să găsească cea mai bună soluţie pentru a răspunde la obiecţiile femeii.

Sarene zâmbi. Sperase ca el să facă greşeala asta. Unul dintre cele mai importante principii Shu-Dereth spunea că numai un singur om îl poate servi pe Jaddeth direct; religia era foarte bine structurată, şi structura ei semăna destul de mult cu guvernul feudal care deţinuse odată puterea în Fjordell.

Sistemul era stratificat, astfel încât fiecare trebuia să-l servească pe cel de deasupra lui, care îl servea pe cel de deasupra lui şi tot aşa până la Wyrn, care-l servea direct pe Jaddeth. Toţi serveau Imperiului lui Jaddeth, dar unul singur era considerat destul de sfânt încât să-l servească pe Jaddeth direct. Distincţia era destul de confuză, astfel încât preoţii Derethi obişnuiau să facă tot timpul corecţia pe care o făcuse şi Hrathen.

Din nefericire pentru el, tocmai asta aşteptase Sarene.

— Nimeni nu-l poate servi pe Jaddeth? Nici măcar tu?

Era un argument prostesc, o interpretare greşită a ceea ce spusese Hrathen, şi nu un atac adevărat la adresa religiei Shu-Dereth. Într-o adevărată dispută religioasă, Sarene nu s-ar fi simţit în niciun caz în stare să ţină piept unui gyorn. Oricum, acum ea urmărea nu să dezaprobe învăţăturile lui Hrathen, ci numai să-i distrugă discursul.

Hrathen o privi câteva secunde şi înţelese imediat ce greşeală făcuse. Tot ce gândise şi plănuise înainte era acum inutil şi mulţimea rămăsese cu gândul la această ultimă întrebare.

Cu nobleţe, gyornul încercă să readucă tonul conversaţiei pe un făgaş mai familiar, dar mulţimea era acum de partea Sarenei, care se ţinea de ea cu puterea pe care numai o femeie în prag de istericale o are.

— Şi-atunci ce facem? scutură ea din cap. Mi-e teamă că lucrurile astea preoţeşti depăşesc înţelegerea unui om obişnuit aşa cum sunt eu.

Şi totul se încheie. Oamenii începură să vorbească între

ei, punându-şi fel de fel de întrebări. Cei mai mulţi se amuzau pe seama excentricităţii preoţilor şi a absurdităţii raţionamentelor teologice. Sarene mai observă şi că majoritatea erau nobili: probabil că îi luase ceva timp gyornului să-i convingă să urce pe zidul Elantrisului. Se surprinse zâmbind viclean la gândul că reuşise să-i dejoace toate planurile.

Hrathen tocmai privea cum i se scurgea în toate părţile mulţimea de oameni pe care o alese cu atâta grijă. Nu mai încercă să-şi reia discursul; ştia probabil că dacă ar fi încercat să ridice tonul sau să strige ar fi făcut chiar mai mult rău.

În mod surprinzător, gyornul îşi întoarse privirea de la mulţimea care se împrăştia în toate direcţiile şi se încruntă apreciativ la Sarene. Nu era propriu-zis o plecăciune, dar era cu siguranţă cel mai respectuos gest pe care-l făcuse în faţa ei un preot Derethi. Era recunoaşterea unei înfrângeri bine conduse, o concesie făcută unui oponent demn de respect.

— Te joci cu focul, prinţesă, îi spuse cu vocea sa cu un accent abia remarcabil.

— Oh, vei vedea că sunt foarte bună la jocuri, gyorn, îi replică.

— Până la următoare rundă atunci, îi mai spuse, în timp ce-i făcea semn cu mâna unui preot blond să-l urmeze pe scări. Nu exista urmă nici de respect şi nici de toleranţă în ochii acestuia din urmă. Dinţii preotului erau încleştaţi şi Sarene avea senzaţia că preotul abia se abţinea s-o ia de gât şi s-o arunce de pe zid. Simţi că ameţeşte numai la gândul acesta.

— Preotul ăsta mă îngrijorează, zise Ashe de alături. Am mai cunoscut asemenea oameni înainte şi experienţa mea nu le este prea favorabilă. Un baraj atât de prost construit se poate prăbuşi în orice secundă.

Sarene se încruntă.

— Era arelonian, nu fjordelez. Pare să fie un paj sau un ajutor al lui Hrathen.

— Ei bine, atunci să sperăm că gyornul ştie să-şi ţină

animăluţul sub control, stăpână.

Se încruntă, dar răspunsul îi fuse bruiat de o cascadă de râs care venea de undeva de jos. Se uită şi o văzu pe Kaise care se tăvălea de râs; se pare că reuşise să-şi ţină hohotele în ea până la plecarea gyornului.

— Sarene, zise printre sughiţuri, a fost *minunat.* Ai fost atât de proastă. Şi faţa lui… s-a înroşit chiar mai mult decât tata când află că i-am mâncat toate dulciurile. Faţa aproape că ajunsese să i se asorteze cu armura.

— Nu mi-a plăcut deloc tipul, comentă şi Daorn solemn de lângă Sarene. Privea în jos de pe parapet înspre Hrathen care cobora nesfârşita scurgere de scări a oraşului. Era prea… dur. Nu ştia că pur şi simplu *faci* pe proasta?

— Probabil, îi explică Sarene şi făcu semn micuţei Kaise să se ridice de pe jos. Îi scutură apoi rochiţa roz. Dar nu putea să demonstreze asta, aşa că nu putea face altfel decât să pretindă că sunt serioasă.

— Tata spune că gyornul se află aici pentru a ne converti pe toţi la Shu-Dereth, adăugă Daron.

— Aşa zice? întrebă Sarene.

— Mai spune şi că îi este frică să nu reuşească. Spune că recoltele nu au fost prea bogate anul trecut şi că mulţi oameni au rămas fără bucate din cauza asta. Dacă însămânţarea de luna asta nu dă roade bune, iarna următoare va fi şi mai dură, iar vremurile grele îi fac de obicei pe oameni să-i asculte pe preoţii care propovăduiesc schimbarea.

— Tatăl tău este un om foarte înţelept, Daorn, zise Sarene. Confruntarea ei cu Hrathen fusese ceva mai mult decât o simplă distracţie; minţile oamenilor erau capricioase şi tind să uite repede asemenea incidente. Orice ar fi vrut Hrathen să facă, era numai o mică piesă într-o schemă mult mai mare, o schemă care implica şi Elantrisul, iar Sarene avea nevoie să descopere care îi erau intenţiile. Acum însă îşi aminti brusc de ce venise de fapt până aici şi aruncă prima privire în jos, înspre Elantris.

Probabil fusese foarte frumos odată. Pulsul oraşului, modul în care se îmbinau clădirile, felul în care se

încrucişau străzile, totul era făcut aşa… în mod intenţionat. Artă la scară uriaşă. Majoritatea boltelor se prăbuşiseră, multe dintre acoperişuri căzuseră şi chiar multe dintre ziduri păreau că nu mai au mult de trăit. Totuşi, încă putea să spună asta: Elantrisul fusese frumos odată.

— Sunt atât de trişti, zise Kaise care se ridicase pe vârfuri şi se aplecase ca să poată vedea mai bine de partea cealaltă a parapetului.

— Cine?

— Ei, insistă Kaise, arătând în jos.

Erau oameni acolo jos, forme zgribulite care abia se târau. Erau camuflaţi de străzile întunecate. Sarene nu le putea auzi gemetele de-acolo de sus, dar le putea simţi. Nu putea desluşi prea multe detalii, dar vedea clar că e vorba de siluete umane; citise multe lucruri contradictorii despre Elantris.

— Nimeni, zise Daorn din partea opusă. Nimeni nu-i hrăneşte. Ar trebui să fie cu toţii morţi. Nu au absolut nimic de mâncare.

— Probabil fac rost de undeva, îl contrazise Sarene.

Kaise dădu din cap.

— Sunt morţi, Sarene. Nu au nevoie de mâncare.

— Poate că nu se mişcă ei prea mult, ripostă Sarene, dar totuşi nu sunt morţi. Uite, cei de colo stau în picioare.

— Nu, Sarene. Şi ei sunt morţi. Şi nu au nevoie nici să mănânce, nici să doarmă şi nici nu îmbătrânesc. Sunt cu toţii morţi, zise Kaise pe un ton solemn care nu era al ei.

— De unde ştii atâtea despre ei? întrebă Sarene, încercând să alunge informaţiile primite ca fiind pur şi simplu produse de imaginaţia unui copil.

Din păcate, copiii aceştia se dovediră a fi remarcabil de bine informaţi.

— Pur şi simplu ştiu. Crede-mă, sunt morţi, insistă Kaise.

Sarene simţi cum i se ridică părul pe mâini, deşi încerca să se convingă singură să nu alunece în misticisme. Elantrienii erau ciudaţi, era adevărat, dar nu erau morţi. Trebuia să existe şi o altă explicaţie.

Mai cercetă încă o dată oraşul, încercând să uite

cuvintele micuţei. Privirea îi căzu însă pe un grup de elantrieni care ieşea puţin în evidenţă şi care nu părea la fel de demn de milă ca restul locuitorilor din oraşul gigantic. Se concentră să distingă mai bine chipurile. Erau elantrieni, dar unul părea să aibă tenul puţin mai închis decât ceilalţi. Se urcaseră pe acoperişul unei clădiri şi păreau mai vii, mai mobili decât restul elantrienilor. Era ceva diferit la ei.

— Stăpână? întrebă Ashe pe un ton îngrijorat, şi abia atunci realiză că se aplecase prea mult peste parapet.

Din instinct însă primul lucru pe care îl făcu fu să se uite în jos şi realiză astfel la ce înălţime grozavă se afla. Ochii i se înceţoşară şi începu să se clatine, paralizată de terenul neregulat de sub…

— Stăpână, strigă Ashe din nou şi o smulse din transă.

Sarene se trase înapoi, se ghemui şi îşi cuprinse genunchii cu palmele. Respiră adânc timp de câteva momente.

— Sunt bine, Ashe.

— Plecăm de-aici de îndată ce îţi recapeţi echilibrul, ordonă seonul, cu o voce fermă.

Sarene se încruntă distrată.

Kaise fornăi.

— Şi când te gândeşti că, văzând cât este de înaltă, oricine ar putea crede că este obişnuită cu înălţimile…

Capitolul 9

Dacă Dilaf ar fi fost un câine, ar fi lătrat, se gândea Hrathen. Şi ar fi făcut şi spume la gură, adăugă, tot în gând. Artetul se comportase chiar mai rău decât de obicei, când se întorseseră de la zidul Elantrisului.

Hrathen se întoarse să privească oraşul. Aproape că ajunseseră la capelă, dar zidul enorm din spatele lor încă se mai vedea. În vârful acestui zid, undeva, rămăsese acea femeie enervantă, care aproape reuşise să-l scoată dintr-ale lui.

— A fost magnifică, se contrazise Hrathen singur. Ca

oricare dintre ai lui, avea formată o prejudecată solidă împotriva teozilor. Teodul izgonise preoţii Derethi cu cincizeci de ani în urmă ca urmare a unei neînţelegeri, şi nu-i mai primise apoi înapoi sub nicio formă. Regele Eventeo aproape că ajunsese să-i interzică şi pe ambasadorii fjordelezi. Nu exista nici măcar un singur membru al ordinului Shu-Derethi care să fie originar din Teod, iar familia regală teoziană era recunoscută pentru modul în care respingea tot ceea ce venea de la Derethi.

Oricum, era revigorant să întâlnească o persoană care să reuşească atât de uşor să-i zădărnicească un discurs. Hrathen predicase Shu-Dereth atât de mult timp, încât făcuse o adevărată artă din a manipula minţile oamenilor şi abia dacă mai simţea o plăcere în asta. Succesul lui în Duladel cu un an în urmă dovedise că o singură persoană putea îngenunchea o naţiune întreagă, dacă era destul de abilă.

Din păcate, în Duladel nici nu întâmpinase cine ştie ce opoziţie. Oamenii erau prea deschişi, prea toleranţi pentru a reprezenta o provocare. În final, cu ruinele unui guvern la picioarele sale, Hrathen se simţise dezamăgit. Fusese aproape prea uşor.

— Da, este impresionantă, îşi zise.

— Este mai blestemată decât toţi ceilalţi, şuieră Dilaf printre dinţi. Este membră a singurei rase urâte de Jaddeth.

Deci asta îl deranja atât de tare. Mulţi fjordelezi credeau că nu mai există nicio şansă pentru Teod. Era o prostie, bineînţeles. O simplă justificare care proiecta ură teologică în duşmanii tradiţionali ai Fjordenului. Oricum, mulţi credeau asta. Şi Dilaf era printre ei.

— Jaddeth nu-i urăşte decât pe aceia care îl urăsc pe El, zise Hrathen.

— Păi ei îl urăsc.

— Majoritatea nici nu l-au auzit numele, artet, adăugă Hrathen. Regele lor da, ştie despre Jaddeth; şi el este probabil deja blestemat pentru faptul că a izgonit preoţii Derethi. Oricum, oamenilor nici măcar nu li s-a dat o şansă. O dată ce Arelonul va cădea în mâinile lui Jaddeth, vom fi

liberi să ne concentrăm şi asupra Teodului. Ţara nu va putea rezista mult cu restul lumii civilizate împotriva ei.

— Va fi distrusă, profeţi Dilaf cu ochii încărcaţi de furie. Jaddeth nu va aştepta ca arteţii noştri să predice numele Lui în faţa inimilor goale ale teozilor.

— Stăpânul Jaddeth va putea veni numai atunci când toţi oamenii vor fi uniţi sub domnia Fjordelului, zise Hrathen, întorcându-şi privirea de la contemplarea Elantrisului şi intrând în capelă. Asta îi include şi pe teozi.

Răspunsul lui Dilaf abia dacă fusese rostit, dar fiecare cuvânt răsună cu o forţă nebănuită în urechile lui Hrathen.

— Poate, şopti preotul arelonian. Dar mai există o cale. Jaddeth se va ridica atunci când toate sufletele vii vor fi unite. Teozii nu vor reprezenta un obstacol dacă îi distrugem. Când ultimul teod îşi va da ultima suflare, când elantrienii vor fi fost arşi de pe suprafaţa Scylei, atunci toţi oamenii îl vor urma pe Wyrn. Şi Jaddeth va veni.

Cuvintele nu picaseră prea bine. Hrathen venise să salveze Arelonul, nu să-l ardă. Poate era necesar să slăbească monarhia, şi probabil era necesar să verse ceva sânge nobil, dar rezultatul final urma să fie salvarea unei naţiuni resemnate. Pentru Hrathen, unirea tuturor oamenilor însemna convertirea lor la Shu-Derethi, nu uciderea acelora care nu credeau.

Dacă nu cumva greşea. Wyrn părea să aibă numai cu puţin mai multă răbdare decât Dilaf. Cele trei luni pe care i le oferise pentru convertirea Arelonului păreau o dovadă în acest sens. Brusc, Hrathen simţi toată presiunea aceea invadându-l. Wyrn nu glumea: dacă Hrathen nu reuşea să convertească Arelonul, atunci acesta avea să fie distrus.

— Divin Jaddeth, invocă Hrathen numele zeităţii, lucru pe care îl făcea numai în momente solemne. Oricum, indiferent dacă avea dreptate sau nu, cert era că nu voia sângele unui întreg regat, chiar dacă era vorba de unul eretic, pe mâinile lui. Trebuia să izbutească.

*

Oricum, pierderea suferită de el în faţa prinţesei din Teod nu fusese chiar atât de iremediabilă pe cât probabil crezuse

ea. Când Hrathen sosise la locul de întâlnire, o sală imensă într-unul dintre cele mai bune hoteluri din Kae, mulţi dintre nobilii pe care îi invitase îl aşteptau deja. Discursul de pe zidul Elantrisului era numai o mică parte din planul lui de a-i converti pe aceşti oameni.

— Salutări, nobili domni, zise Hrathen cu o uşoară reverenţă.

— Să nu pretinzi că totul e bine între noi, gyorn, începu Idan, unul dintre cei mai tineri nobili. Ai promis că ne vei aduce puterea cu cuvintele tale. Se pare însă că aceste cuvinte au reuşit să producă o confuzie puternică şi nimic mai mult.

Hrathen îi făcu semn să tacă.

— Discursul meu a derutat o fată simplă. Se spune că prinţesa nu ştie bine care îi e dreapta şi care stânga. Nici nu mă aşteptam să înţeleagă ceva. Nu-mi spune, lord Idan, că şi dumneata te-ai simţit pierdut.

Idan roşi.

— Bineînţeles că nu, gyorn. Numai că… N-am reuşit să înţeleg cum o simplă conversaţie ne poate da mai multă putere.

— Puterea, domnul meu, vine din modul în care îţi percepi duşmanul. Hrathen începu să măsoare sala, cu veşnicul Dilaf alături, şi îşi alese un scaun. Unii gyorni preferau să rămână în picioare, ca să intimideze audienţa, dar lui Hrathen i se părea o mult mai bună alegere să se aşeze. Cel mai adesea, faptul că se aşeza îi făcea pe cei din jur, mai ales pe cei care alegeau să rămână în picioare, să simtă o stare de disconfort. Se părea că deţinea mai bine controlul atunci când vorbea unei audienţe fără a o privi de sus.

Idan şi ceilalţi îşi găsiră şi ei câte un scaun. Hrathen îşi lăsase braţele să se odihnească pe fotoliu. Sprâncenele i se ridicară brusc când dădu cu ochii de cineva în spatele camerei. Bărbatul era mai în vârstă, probabil avea înjur de patruzeci de ani, şi purta straie bogate. Ceea ce se făcea însă imediat remarcat era o pată roşie destul de mare pe obrazul stâng şi pe gât.

Hrathen nu îl invitase pe ducele Telrii la întrunire. Ducele era unul dintre cei mai puternici bărbaţi din Arelon, iar Hrathen dorise deocamdată să-i vadă numai pe nobilii mai tineri. Presupusese că erau slabe şanse să reuşească să convingă un nobil mai în vârstă; tinerii erau însă nerăbdători să urce pe scara socială şi erau deci mai uşor de manipulat. Hrathen trebuia să aibă grijă ce spune şi ar fi putut fi răsplătit cu o alianţă puternică.

— Ei bine? se agită Idan în faţa holbării lui Hrathen. Cine sunt aceştia? Cine crezi tu că sunt duşmanii noştri?

— Elantrienii, răspunse Hrathen simplu. Îl simţi imediat pe Dilaf cum se încordează lângă de el la auzul cuvântului.

Disconfortul care se simţea în privirea lui Idan dispăru ca prin minune şi acesta arunca priviri amuzate celorlalţi din sală.

— Elantrienii sunt morţi de zece ani. Nu prea mai prezintă cine ştie ce pericol.

— Dimpotrivă, tinere lord. Ei sunt încă vii.

— Dacă aşa vrei tu să le spui…

— Nu mă refer la făpturile acelea demne de milă care se târăsc pe străzile oraşului, adăugă Hrathen. Mă refer la elantrienii care încă mai trăiesc în minţile oamenilor. Ia spune-mi, Idan. Ai întâlnit vreodată pe cineva care credea în reîntoarcerea elantrienilor?

Zâmbetul amuzat al lui Idan dispăru în timp ce cântărea întrebarea.

— Domnia lui Iadon este departe de a fi absolută, zise Hrathen. De fapt, el este mai mult un regent decât un rege. Oamenii nu se aşteaptă ca el să aibă o domnie îndelungată. Îi aşteaptă pe binecuvântaţii elantrieni să se întoarcă. Mulţi spun că Reodul a fost o înscenare, un fel de „test” pentru ca elantrienii să vadă cine va rămâne în final fidel vechii religii păgâne. Aţi auzit cu toţii cum vorbesc oamenii în şoaptă despre elantrieni.

Cuvintele lui Hrathen aveau greutate. Venise în Kae cu numai câteva zile în urmă, dar ascultase şi cercetase bine în acest timp. Exagera, dar ştia că aceste opinii despre elantrieni există.

— Iadon nu vede pericolul nicăieri, continuă Hrathen cu blândeţe. Nu vede că actuala conducere este mai degrabă tolerată decât acceptată. Atâta timp cât oamenii îşi mai amintesc de elantrieni, se vor teme, şi atâta timp cât se tem de ceva mai mult decât se tem de rege, niciunul dintre voi nu va deţine cu adevărat puterea. Titlurile voastre nobiliare v-au fost oferite de rege; puterea voastră este conectată la puterea lui. Dacă el devine neputincios, atunci şi voi veţi fi la fel.

Acum da, îl ascultau. În inima lui, orice nobil se simţea nesigur. Hrathen nu întâlnise încă niciun aristocrat care să nu fie măcar în parte convins că ţăranii râdeau de el pe la spate.

— Shu-Korath nu recunoaşte pericolul, continuă Hrathen. Preoţii Korathi nu fac nimic ca să-i denunţe pe elantrieni şi perpetuează astfel speranţa populaţiei. Indiferent cât de iraţional pare, oamenii vor să creadă în reîntoarcerea elantrienilor. Ei îşi amintesc măreţia de altădată, memoria lor s-a încărcat cu zece ani de poveşti. Este o caracteristică a naturii umane să crezi că alte timpuri şi alte locuri erau mai bune decât cele de acum, de aici. Dacă vreţi să deţineţi cu adevărat puterea în Arelon, dragii mei prieteni nobili, atunci trebuie să scăpaţi de speranţele prosteşti pe care şi le fac oamenii. Trebuie să găsiţi o cale să-i eliberaţi de sub forţa de atracţie a Elantrisului.

Tânărul Idan aproba cu entuziasm. Hrathen îşi strânse buzele dezgustat. Nobilul fusese prea uşor de dominat. Ca în multe alte situaţii, şi de data asta se dovedi că cel mai guraliv avea şi cel mai puţin discernământ. Hrathen încercă să ghicească şi ce gândeau ceilalţi privindu-le chipurile. Reflectau la cele auzite, dar nu convinşi. Telrii, care era mult mai matur, stătea în spate tăcut şi-şi freca unul dintre rubinele de la degete. Se uita totodată meditativ la Hrathen.

Nesiguranţa lor era bună. Cei slabi la minte ca Idan nu îi erau de niciun folos; cei care sunt câştigaţi cu atâta uşurinţă se şi pierd foarte uşor.

— Spuneţi-mi, bărbaţi din Arelon, aţi călătorit vreodată

spre est?

Câţiva dădură din cap în semn că da. În ultimele zile, estul avusese parte de un flux de vizitatori din Arelon care făceau turul vechiului Imperiu Fjorden. Hrathen bănuia că noua aristocraţie areloniană, chiar mai nesigură decât majoritatea nobililor, simţea nevoia de a-şi dovedi rafinamentul asociindu-se cu regate precum Svorden, centrul cultural al Estului.

— Dacă aţi vizitat puternicele ţări din est, prieteni, atunci ştiţi de câtă influenţă se bucură cei care se alătură preoţilor Derethi.

„Influenţă” era, probabil, un cuvânt prea moale. Niciun rege nu putea domni la est de munţii Dathreki dacă nu se convertea la Shu-Dereth, iar cele mai dorite şi mai profitabile poziţii guvernamentale erau deţinute de aceia care erau cu adevărat sârguincioşi în slujba lui Jaddeth.

Cuvintele lui Hrathen conţineau implicit şi o promisiune şi, indiferent ce altceva ar mai fi discutat în acea seară, indiferent de ce alte argumente ar mai fi adus Hrathen, ăsta era lucrul care avea să-l ajute să obţină sprijinul lor. Nu era niciun secret că preoţii Derethi erau foarte interesaţi de politică; şi majoritatea oamenilor ştiau că, o dată cu câştigarea binecuvântării bisericii, victoria politică devenea aproape sigură. Aceasta era promisiunea pe care nobilii o aşteptaseră venind aici. Disputele teologice erau departe de preocupările lor; Shu-Dereth sau Shu-Korath contau prea puţin pentru ei. Tot ce aveau nevoie era o asigurare că o subită dovadă de pietate din partea lor va fi răsplătită cu o binecuvântare temporară, foarte tangibilă şi care să poată fi cheltuită.

— Destul cu jocurile de cuvinte, preotule, zise Ramear, unul dintre cei mai tineri nobili. Avea înfăţişarea unui vultur şi era fiul unui important baron, un bărbat cu un nas aonic ascuţit şi cu reputaţia unui om foarte direct, o reputaţie pe care se părea că o merită. Vreau promisiuni. Spui că dacă ne convertim la Derethi, ne vei da proprietăţi?

— Jaddeth îi răsplăteşte pe cei care-l urmează, zise Hrathen neutru.

— Şi cum anume ne va răsplăti? întrebă iarăşi Ramear. Shu-Dereth nu are nicio putere în *acest* regat, gyorn.

— Puterea lui Jaddeth este nemărginită, prietene, zise Hrathen. Apoi, pentru a opri şi alte intervenţii, continuă: Este adevărat că El are deocamdată prea puţini supuşi în Arelon. Universul este, oricum, dinamic, şi puţini i se pot împotrivi lui Jaddeth. Amintiţi-vă de Duladel, prieteni. Arelonul a rămas neatins atâta timp pentru că nu ne-am bătut capul cu convertirea lui.

O minciună, dar numai una modesta.

— Prima problemă este Elantrisul. Îndepărtaţi-l din minţile oamenilor şi-atunci ei vor gravita în jurul Shu-Dereth. Shu-Korathul este prea liniştit, prea indulgent. Jaddeth va creşte în conştiinţa oamenilor, şi, pe măsură ce o va face, ei vor căuta modele de credinţă în rândurile aristocraţiei, oameni care să aibă aceleaşi idealuri ca ale lor.

— Şi apoi ne vom primi răsplata? întrebă iarăşi Ramear.

— Oamenii nu vor suporta niciodată să aibă conducători care nu cred în aceleaşi lucruri în care cred ei. Ne-o arată istoria recentă, dragii mei, nobilii şi monarhii nu domnesc o eternitate.

Ramear se trase puţin înapoi ca să se gândească mai bine la cuvintele preotului. Hrathen trebuia să rămână în continuare foarte atent; era foarte posibil să reuşească să câştige numai foarte puţini dintre aceşti oameni de partea lui, şi nici nu voia să le dea celorlalţi motive să-i fie împotrivă. Cu toată toleranţa lui vis-a-vis de religii, regele Iadon n-ar fi suportat predicile lui Hrathen prea mult timp dacă le-ar fi considerat trădătoare.

Mai târziu, când va simţi o convingere fermă în nobilii din faţa lui, urma să le facă şi câteva promisiuni reale. Şi, indiferent de ce ar fi spus oponenţii săi, promisiunile lui Hrathen erau demne de încredere: oricât de puţin i-ar fi plăcut să lucreze cu oameni a căror alianţă trebuia cumpărată, era un principiu ferm Shu-Dereth care spunea că ambiţia trebuie răsplătită. În afară de asta, era important ca cineva să aibă reputaţia unui om onest, măcar

pentru ca în momente cruciale acesta să poată minţi şi să fie crezut.

— E nevoie de timp ca să detronezi o religie pentru a ridica alta pe piedestal, zise Waren, un om slab cu un păr de un blond foarte deschis, aproape alb. Waren era cunoscut pentru pietatea lui absolută; Hrathen fusese surprins când îl văzuse pe acesta alături de vărul său, Idan, la întrunire. Se părea însă că acea credinţă reînnoită a lui Waren se datora mai degrabă unor ambiţii politice, decât unei fervori religioase. Să îl câştige pe el, cu reputaţia lui, l-ar fi ajutat destul de mult pe Hrathen.

— Ai fi surprins, lord Waren, zise Hrathen. Până de curând, în Duladel trona una dintre cele mai vechi religii de pe pământ. Acum, potrivit rapoartelor fjordelezilor, acea religie a dispărut complet, cel puţin în forma ei pură.

— Aşa e, zise Waren, dar căderea religiei Jesker şi a Duladelului au fost plănuite timp de ani de zile, poate chiar timp de secole.

— Dar nu poţi să negi că atunci când a avut loc schimbul de putere, acesta s-a petrecut foarte rapid, zise Hrathen.

Waren se gândi.

— Da, e adevărat.

— Căderea Elantrisului a fost şi ea la fel de rapidă, adăugă Hrathen. Schimbarea poate veni cu o viteză uimitoare, lord Waren, iar cei care sunt pregătiţi pot profita cu vârf şi îndesat de ea. Spui că acea cădere a religiei Jesker a fost pregătită ani întregi… ei bine, îţi pot spune la fel că prăbuşirea religiei Korathi e pregătită tot de-atâta timp. În trecut, îşi răspândea influenţa şi în est. Acum însă şi-o exercită numai în Arelon şi Teod.

Waren căzu pe gânduri. Părea un om inteligent şi ager, şi părea doborât de logica lui Hrathen. Era posibil ca Hrathen să fi judecat greşit nobilimea din Arelon. Majoritatea nobililor erau într-adevăr la fel de neajutoraţi ca şi regele lor, dar destui păreau totuşi să promită. Poate pentru că realizaseră cât de precară era poziţia lor: poporul murea de foame, aristocraţia era lipsită de experienţă, iar întreaga atenţie a Fjordelului era îndreptată asupra lor. Când furtuna

îi va lovi, cei mai mulţi arelonieni vor fi surprinşi ca de o lumină orbitoare. Aceşti câţiva lorzi însă s-ar putea să merite să fie salvaţi.

— Dragi lorzi, sper că vă veţi gândi la oferta mea cu mai multă înţelepciune decât a dovedit regele vostru, zise Hrathen. Trăim în vremuri tulburi, şi cei care nu vor beneficia de sprijinul Bisericii vor vedea că viaţa le va deveni mai grea în următoarele luni. Amintiţi-vă pe cine şi ce reprezint.

— Amintiţi-vă de Elantris, o voce, cea a lui Dilaf, şuieră din spatele lui Hrathen. Nu uitaţi de pângărirea care a acoperit pământurile noastre. Ei aşteaptă, la fel de vicleni ca întotdeauna. Aşteaptă să vă prindă în capcanele lor, pe voi toţi, şi să vă tragă în braţele lor. Trebuie să curăţaţi lumea de ei, înainte să vă cureţe ei pe voi.

Urmă un moment de tăcere stânjenitoare. Într-un final, cu intervenţia subită a artetului dându-i peste cap ritmul, Hrathen se lăsă pe spătarul scaunului şi le făcu semn tuturor că şedinţa se încheiase. Nobilii plecară, figurile lor îngrijorate demonstrau că Hrathen reuşise să le insufle ideea că au de luat o decizie foarte dificilă. Hrathen îi studie şi încercă să ghicească pe care dintre ei îi va mai putea contacta în viitor fără probleme. Idan era clar de partea lui, şi cu el încă vreo câţiva nobili care îl urmau îndeaproape. De asemenea, Ramear urma să fie trup şi suflet de partea lui, cu condiţia să-l întâlnească în privat şi să-i facă o promisiune fermă. Mai erau câţiva în situaţia lui Ramear, şi mai era Waren, ai cărui ochi păreau să fie plini de respect. Da, ar fi putut face lucruri măreţe cu acesta din urmă.

Ei reprezentau un grup politic mai slab, relativ neimportant, dar era un bun început totuşi. Pe măsură ce Shu-Dereth îşi câştiga adepţi în rândul populaţiei, tot mai mulţi nobili importanţi se vor apleca în faţa lui Hrathen. Şi, în final, când în sfârşit ţara se va prăbuşi din cauza conflictelor politice, a incertitudinii economice şi a ameninţărilor din exterior, Hrathen îi va răsplăti pe cei care se vor arăta de partea lui cu poziţii în noul guvern.

Cheia acestui succes însă stătea încă undeva în spatele

sălii, în tăcere. Ducele Telrii afişa o privire calmă, dar reputaţia lui de om extravagant oferea un important potenţial.

— Un moment, vă rog. Lord Telrii, se ridică Hrathen. Am o propunere specială care v-ar putea interesa.

Capitolul 10

— Nu cred că este o idee prea grozavă, sole, şopti Galladon lipsit de entuziasm, ghemuindu-se lângă Raoden.

— Linişte, ordonă Raoden, spionând de după colţ curtea. Găştile auziseră despre recrutarea lui Mareshe de către Raoden şi erau convinse acum că acesta intenţiona să pună bazele unei noi grupări rivale. Când Raoden şi Galladon veniseră în curte cu o zi în urmă să vadă dacă soseşte cineva nou, descoperiseră că un grup al lui Aanden îi aştepta. Primirea nu fusese foarte plăcută. Din fericire, reuşiseră să scape fără oase rupte sau degete rănite, iar de data asta Raoden intenţiona să fie ceva mai subtil.

— Dacă ne aşteaptă din nou? întrebă Galladon.

— Probabil că ne aşteaptă, zise şi Raoden. De-asta trebuie să vorbeşti mai încet. Haide.

Raoden se furişă după colţ şi apoi o luă uşor pe alee. Degetul îl durea când mergea, aşa cum îl dureau şi mâinile julite şi o vânătaie pe care o avea pe braţ. În plus, foamea îl rodea din ce în ce mai tare, o fantomă iritantă care venea dinăuntru.

Galladon oftă:

— Nu sunt chiar în halul ăla de plictisit de moarte, încât să fiu dispus să o schimb cu experienţa durerii pure. Kolo?

Raoden îl privi cu blândeţe.

— Galladon, într-una din zilele astea o să scapi de pesimismul ăsta al tău şi atunci tot Elantrisul se va prăbuşi din cauza şocului.

— Pesimism? întrebă Galladon în timp ce Raoden aluneca în jos pe alee. Pesimist? Eu? Dula sunt cel mai senin, cel mai optimist popor din Opelon! Noi privim fiecare zi cu…

Sole? Să nu îndrăzneşti să pleci când eu încerc să mă apăr.

Raoden îl ignoră pe uriaşul dula. Aşa cum încerca să-şi ignore durerile, tot mai ascuţite. Noii lui pantofi de piele îl ajutau totuşi enorm; cu toate rezervele lui Galladon, Mareshe crease un produs care se potrivea perfect egoului lui imens. Pantofii erau solizi, cu talpă tare, iar pielea moale de deasupra, care fusese luată de la cărţile lui Galladon, se mula perfect pe picior şi nu-l bătea deloc.

De după cort, Raoden studia curtea. Oamenii lui Shaor nu se vedeau, dar mai mult ca sigur se ascundeau în apropiere. Raoden îşi ridică fruntea la auzul scârţâitului porţii care se deschidea. Ziua aducea un nou elantrian. Totuşi rămase şocat când gărzile împinseră înăuntru nu una, ci trei forme înveşmântate în alb.

— *Trei?* se miră.

— Shaod este imprevizibil, sole, se strecură Galladon în spatele lui.

— Asta schimbă totul, comentă Raoden iritat.

— Foarte bine, atunci să plecăm. Să-i lăsăm pe ceilalţi să ia proviziile zilei. Kolo?

— Ce? Şi să pierdem aşa o şansă minunată? Mă dezamăgeşti, Galladon.

Dula mormăi ceva ce Raoden nu putu înţelege, aşa că prinţul se apropie şi îi puse mâna pe umăr:

— Nu te îngrijora. Am un plan.

— Deja?

— Trebuie să ne mişcăm repede. În orice moment, oricare dintre cei trei poate face un pas în faţă şi atunci totul e pierdut pentru noi.

— Doloken, gemu Galladon. Ce vrei să faci?

— Nimic. În schimb tu va trebui să faci o plimbare frumoasă prin curte.

— *Ce?* Sole, eşti kayana din nou. Dacă ies, atunci o să mă vadă găştile!

— Exact, zâmbi Raoden. Fă numai în aşa fel încât să alergi cu forţă, prietene. N-am vrea să fii prins.

— Tu vorbeşti serios, se miră Galladon.

— Din nefericire, da. Acum mişcă-te, ghidează-i înspre

stânga, iar eu mă ocup de restul. Ne întâlnim acolo unde l-am lăsat pe Mareshe.

Galladon mormăi ceva despre cum „nicio mâncare din lume nu merită aşa ceva”, dar îl lăsă totuşi pe Raoden să-l împingă în curte. O secundă mai târziu o mulţime de strigăte de surpriză se auziră dinspre clădirea unde se ascundeau de obicei oamenii lui Shaor. Bestiile o zbughiră după Galladon şi uitară de cei nou-sosiţi în ura lor pentru cel care-i păcălise cu numai trei zile în urmă.

Galladon îi mai aruncă o ultimă privire acuzatoare lui Raoden, apoi o zbughi şi el, alergând pe o stradă la întâmplare. Toţi oamenii lui Shaor îl urmăreau. Raoden mai aşteptă un moment, apoi se opri în mijlocul curţii, prefăcându-se că respiră cu dificultate din cauza efortului.

— Încotro a luat-o? îi întrebă grăbit pe cei trei nou-sosiţi extrem de confuzi.

— Cine? se aventură unul dintre ei într-un final.

— Dula! Mai repede oameni buni, încotro a luat-o? El avea leacul.

— Leacul? întrebară oamenii surprinşi.

— Bineînţeles. Este foarte rar, dar ar trebui să fie suficient pentru noi toţi, dacă îmi spuneţi încotro a luat-o. Nu vreţi să ieşiţi de-aici?

Unul dintre cei trei ridică o mână şi arătă înspre strada pe care o luase Galladon.

— Haideţi, îi grăbi Raoden. Dacă nu ne mişcăm mai repede, îl pierdem definitiv. Şi cu asta, începu să alerge.

Cei trei mai stătură în loc o clipă; apoi, copleşiţi, o zbughiră şi ei după el. Toţi trei făcuseră primii paşi înspre nord, ceea ce i-ar fi făcut proprietatea lui Shaor. Celelalte două bande nu mai avură ce să facă decât să privească frustrate scena cu cei trei dispărând.

*

— Ce ştiţi să faceţi? întrebă Raoden.

Femeia ridică din umeri.

— Numele meu este Maare, am fost casnică. Nu sunt pricepută la nimic în mod special.

Raoden fornăi.

— Dacă eşti la fel ca celelalte gospodine pe care le ştiu, atunci ar trebui să fii pricepută la mult mai multe decât toţi ceilalţi la un loc. Ştii să ţeşi?

— Bineînţeles, Domnule.

Raoden îşi mângâie bărbia gânditor.

— Şi tu? îl întrebă pe următorul.

— Riil, muncitor. Mi-am petrecut aproape întreaga viaţă construind pe plantaţia stăpânului meu.

— Făceai cărămizi?

— La început, zise omul. Avea mâini mari şi figura inocentă a unui muncitor, dar ochii îi erau isteţi. Ani de zile am învăţat de la diferiţi meşteşugari. Speram că stăpânul mă va trimite să învăţ mai departe, să fiu ucenic pe lângă cineva.

— Eşti prea bătrân ca să fii ucenic, observă Raoden.

— Ştiu. Dar aveam o speranţă. Nu mulţi ţărani mai pot să spere, chiar dacă e vorba de o speranţă atât de puţin pretenţioasă ca asta.

Raoden se gândi iarăşi. Omul nu vorbea ca un ţăran, dar puţini arelonieni o făceau. Cu zece ani în urmă, Arelonul era ca un tărâm al oportunităţilor, al speranţei, şi majoritatea locuitorilor lui erau educaţi, cel puţin la un prim nivel. Mulţi dintre cei de la curtea tatălui său se plânseseră că învăţătura îi distrusese definitiv pe ţărani, care nu mai munceau la fel de bine, uitând cu toţii că ei înşişi fuseseră „ţărani” numai cu o decadă în urmă.

— Bine, şi tu? îl întrebă Raoden pe ultimul dintre cei trei.

Acesta, un bărbat musculos, cu un nas care arăta de parcă ar fi fost spart cel puţin de zece ori, îl privea pe Raoden cu oarecare neîncredere:

— Înainte să răspund, aş vrea să ştiu de ce trebui să te ascult pe tine.

— Pentru că tocmai v-am salvat viaţa, zise Raoden.

— Nu înţeleg? Ce s-a întâmplat cu celălalt bărbat?

— Trebuie să apară în câteva minute.

— Dar…

— De fapt noi nu îl urmăream pe el, explică Raoden. Încercam să vă scoatem pe voi din pericol. Mareshe,

explică-le tu, te rog.

Meşteşugarul se simţi măgulit. Cu gesturi ample el le explică celorlalţi despre cum scăpase el din ghearele bestiilor cu numai două zile în urmă. Din povestirea lui, părea că fusese cât pe ce să moară, şi că ar fi murit dacă nu-l salva Raoden şi nu-l ducea într-un loc sigur. Raoden zâmbi; Mareshe era puţin melodramatic. Vocea lui se ridica şi cobora ca o simfonie bine scrisă. Chiar şi Raoden începea să creadă că făcuse ceva cu adevărat nobil.

Mareshe termină prin a sublinia că Raoden era demn de încredere şi îi încurajă pe ceilalţi să-l asculte. La final, chiar şi uriaşul cu nasul spart devenise atent.

— Numele meu este Saolin, lord Spirit, zise. Am fost soldat în legiunea personală a contelui Eondel.

— Îl ştiu pe Eondel, zise Raoden. E un om bun. El însuşi a fost un simplu soldat înainte să capete titlul. Probabil că eşti foarte bine antrenat.

— Suntem cei mai buni soldaţi din ţară, se lăudă Saolin.

Raoden zâmbi.

— Nu e prea greu să fiţi cei mai buni soldaţi din sărmana noastră ţară. Saolin. Oricum, aş pune legiunea lui Eondel alături de oricare altă legiune a oricărei alte naţiuni din lume. Întotdeauna voi găsi că soldaţii lui Eondel sunt oameni de onoare, curajoşi, disciplinaţi şi pricepuţi la multe. Aşa cum este şi liderul lor. Acordarea acestui titlu lui Eondel a fost unul dintre puţinele lucruri inteligente pe care le-a făcut regele Iadon în ultima vreme.

— Din câte am înţeles eu, lord Spirit, Regele nu avea prea multe variante, arătă Saolin o dantură din care lipseau câţiva dinţi. Eondel strânsese o avere bunicică angajându-şi forţele personale, din când în când, în slujba Coroanei.

— E adevărat, râse Raoden. Ei bine, Saolin, mă bucur că eşti aici. Un soldat aşa de bine antrenat ca tine ne va ajuta pe toţi să ne simţim ceva mai în siguranţă pe-aici.

— Orice aveţi nevoie, deveni Saolin serios. Vă închin sabia mea. Ştiu prea puţine despre religie, în afară de rugăciunile mele, şi nu prea înţeleg ce se întâmplă pe-aici, dar un om care vorbeşte frumos despre lord Eondel este un

om care merită tot respectul meu.

Raoden îl bătu pe Saolin pe umăr şi ignoră faptul că soldatul nu mai avea la dispoziţie o sabie pe care să i-o închine.

— Apreciez şi accept protecţia ta, prietene. Dar te avertizez, nu e o sarcină prea uşoară cea pe care o iei asupra ta. Am parte de tot mai mulţi duşmani pe-aici şi e nevoie de extrem de multă vigilenţă ca să ne asigurăm că nu ne atacă cineva pe la spate.

— Înţeleg, interveni Saolin nerăbdător. Dar vă promit, stăpâne, că nu o să vă dezamăgesc.

— Şi cu noi cum rămâne? întrebă Riil, constructorul.

— Am un proiect şi pentru voi doi, zise Raoden. Ridicaţi-vă privirile şi spuneţi-mi ce vedeţi.

Riil făcu întocmai, dar rămase confuz.

— Nu văd nimic, stăpâne. Ar trebui?

Raoden râse.

— Nimic, Riil. Exact asta e problema. Acoperişul acestei clădiri a căzut probabil cu ani în urmă. Şi totuşi este una dintre cele mai mari şi cel mai puţin afectate clădiri de pe-aici. Dar presupun că nu ai experienţă şi în ridicarea acoperişurilor.

Riil zâmbi.

— Bineînţeles că am. Aveţi materiale?

— Asta e marea problemă, Riil. Tot lemnul din Elantris este vechi şi putred.

— Asta e o problemă, într-adevăr, zise Riil. Dar poate dacă am usca lemnul şi l-am amesteca apoi cu argilă…

— Nu veţi avea o sarcină prea uşoară, Riil, Maare, recunoscu Raoden.

— Bine, încheie el. Răbdarea lui, combinată cu insecuritatea lor, îi transformase rapid în supuşi. Nu deveniseră încă loiali. Din fericire, cu timpul avea să vină şi încrederea lor.

— Acum, Mareshe, continuă Raoden, explică-le tu prietenilor noştri ce înseamnă să fii elantrian. N-aş vrea ca Riil să cadă de pe acoperişul clădirii fără să fi înţeles în prealabil că dacă îşi frânge gâtul nu înseamnă neapărat că

va muri şi că toate durerile vor dispărea.

— Da, stăpâne, zise Mareshe, cu ochii pe mâncarea pe care nou-veniţii o aveau încă la ei şi pe care o aşezaseră într-un loc relativ mai curat de pe podea. Foamea deja îl afecta şi pe el serios.

Raoden alese cu grijă câteva bucate, apoi arătă către restul.

— Împărţiţi astea între voi şi mâncaţi. Păstrarea lor nu ajută la nimic: foamea va începe să muşte imediat.

Cei patru stăteau pe gânduri, aşa că, în timp ce împărţea mâncarea, Mareshe începu să le explice limitele vieţii în Elantris. Raoden privi câteva clipe, apoi se întoarse să se gândească.

— Sole, bunica mea te-ar fi iubit. Întotdeauna se plângea de mine că nu fac destulă mişcare.

Raoden îşi ridică privirea la Galladon care tocmai intra în încăpere.

— Bine ai revenit, prietene, zâmbi Raoden. Începusem să-mi fac griji.

Galladon fornăi.

— Nu prea mi s-a părut că îţi faci griji când m-ai împins în curte. Am văzut viermi trataţi mai cu blândeţe. Kolo?

— Oh, dar ai fost o momeală nemaipomenită, zise Raoden. Şi în plus, a mers. Îi avem pe nou-veniţi aici, iar tu ai apărut întreg şi nevătămat.

— Un lucru care îi face acum pe câinii lui Shaor să se simtă destul de nefericiţi.

— Cum ai reuşit să scapi de ei? întrebă Raoden şi-i întinse lui Galladon felia de pâine pe care i-o păstrase. Galladon o privi, apoi o înjumătăţi şi-i oferi lui Raoden jumătate. Acesta însă îi făcu semn că nu vrea.

Galladon ridică din umeri, spunând parcă „bine, înfometează-te dacă aşa vrei”, şi începu să muşte din pâine.

— Am alergat până la clădirea ale cărei scări se prăbuşiseră şi apoi am ieşit prin spate, îi explică cu gura plină. Am aruncat câteva pietre pe acoperiş când oamenii lui Shaor au intrat în clădire. După ce le-ai făcut acum

câteva zile, au presupus pur şi simplu că sunt acolo sus. Probabil încă mai stau la pândă să cobor.

— Inteligent, zise Raoden.

— Cineva nu prea mi-a dat de ales.

Galladon continuă apoi să mănânce în tăcere şi trase în acelaşi timp cu urechea la noii oaspeţi, care discutau despre „îndatoriri importante”.

— O să le spui tuturor nou-veniţilor asta? întrebă aproape în şoaptă.

— Ce?

— Nou-veniţii, sole. Îi faci pe toţi să creadă că sunt de o importanţă vitală, aşa cum ai făcut şi cu Mareshe. Pantofii sunt foarte buni, dar nu sunt chiar o chestiune de viaţă şi de moarte.

Raoden ridică din umeri.

— Oamenii fac de obicei treabă mai bună când se cred importanţi.

Galladon păstră tăcerea câteva momente apoi continuă:

— Au dreptate.

— Cine?

— Celelalte găşti. Vrei să-ţi construieşti propria bandă.

Raoden negă din cap.

— Galladon. Asta e numai o mică parte a planului. Nimeni nu reuşeşte să înfăptuiască ceva în Elantris. Sunt toţi prea ocupaţi sau să caute în gunoi după mâncare sau să-şi plângă de milă. Oraşul are nevoie de un scop.

— Suntem morţi, sole. Ce alt scop mai putem avea în afară de suferinţă?

— Exact asta e problema. Toţi sunt convinşi că viaţa lor s-a terminat numai pentru că inima a încetat să le mai bată. Nu Shaod cauzează durerea asta. Am văzut şi afară oameni care şi-au pierdut speranţa, iar sufletele lor au sfârşit la fel de rău ca şi cele ale ale bietelor umbre din piaţă. Dacă le putem da măcar un rest de speranţă acestor oameni, atunci viaţa lor se va îmbunătăţi semnificativ. Subliniase cuvântul „viaţă”, privindu-l pe Galladon direct în ochi.

— Celelalte găşti nu vor sta pur şi simplu în umbră

privindu-te cum le furi mâncarea, zise Galladon. Se vor plictisi de tine foarte curând.

— Atunci va trebui să mă pregătesc pentru când vor veni, zise Raoden şi arătă cu un gest larg clădirea în care se aflau. Va fi o bază de operaţii destul de bună, nu crezi? Are camera asta în mijloc, şi toate camerele acelea micuţe în spate.

Galladon privi în sus dezaprobator:

— Puteai să alegi o clădire cu acoperiş.

— Da, ştiu, dar asta se potriveşte mai bine scopului meu. Mă întreb la ce servea?

— A fost o biserică, zise Galladon. Korathi.

— De unde ştii? întrebă Raoden surprins.

— Nu ştiu, senzaţia asta mi-o dă.

— Dar existau biserici Korathi în Elantris? se miră Raoden. Elantrienii erau proprii lor zei.

— Dar erau nişte zei deosebit de toleranţi. Din câte ştiu eu, exista o capelă imensă Korathi în Elantris. Cea mai frumoasă dintre toate. A fost construită în semn de prietenie pentru Teod.

— Pare atât de ciudat, se scutură Raoden înfiorat. Zei care să construiască o capelă pentru Domi.

— Cum spuneam, elantrienii erau zei foarte toleranţi. De fapt nici nu le păsa dacă oamenii îi venerau. Erau prea siguri în divinitatea lor. Până la Reod. Kolo?

— Pari să ştii multe despre asta, observă Raoden.

— Şi de când e ăsta un păcat? întrebă Galladon arţăgos. Ai trăit în Kae toată viaţa ta, sole. Ai face mai bine să te întrebi nu cum de ştiu eu toate astea, ci de ce nu le ştii tu.

— Punct lovit, fu de acord Raoden şi privi în lateral. Mareshe încă mai continua să le explice celor trei ce înseamnă viaţa în Elantris.

— Nu cred că are să termine în curând. Vino, vreau să fac ceva.

— Ceva care implică şi o tură de alergare? îşi plânse Galladon de milă.

— Numai dacă suntem detectaţi.

*

Raoden îl recunoscu pe Aanden. Nu putea vedea foarte bine. Shaodul presupunea schimbări importante ale fizionomiei, dar Raoden avea o bună memorie a feţelor. Aşa-zisul baron de Elantris era un om scund, cu o burtă imensă şi o mustaţă stufoasă, bineînţeles falsă. Aanden nu arăta ca un nobil – dar prea puţini dintre nobilii pe care îi cunoscuse Raoden aveau înfăţişarea aristocratică.

Lăsând însă asta la o parte, Aanden nu era deloc un baron. Omul din faţa lui Raoden, care trona pe un scaun de aur şi prezida o gaşcă de elantrieni terminaţi, se numea de fapt Taan. Fusese unul dintre cei mai buni sculptori din Kae înainte să-l ia Shaodul, dar nu avusese sânge nobil. Bineînţeles, nici tatăl lui Raoden nu fusese altceva decât un simplu negustor până când prinsese oportunitatea şi devenise rege. Se pare că Taan profitase în Elantris de o oportunitate similară.

Anii petrecuţi în Elantris nu fuseseră prea blânzi cu sculptorul. Omul ţinea un discurs incoerent în faţa găştii lui de renegaţi.

— E nebun? întrebă Raoden, furişându-se la loc sigur de la fereastra prin care-l spionau pe Aanden.

— Fiecare a ales propria lui cale de a se confrunta cu moartea, sole, îi şopti Galladon. Zvonurile spun că nebunia lui Aanden a fost o decizie conştientă. Se spune că după ce a fost aruncat în Elantris s-a uitat în jur şi a zis: „Nu voi fi în stare să înfrunt toate astea cu o minte sănătoasă”. Şi imediat s-a declarat baronul Aanden de Elantris şi a început să dea ordine.

— Şi oamenii l-au urmat pur şi simplu?

— Unii da, şopti Galladon. Poate că e nebun, dar nu mai mult decât ceilalţi – cel puţin din perspectiva unui elantrian. Kolo? Aanden e o autoritate. În afară de asta, poate chiar a fost baron şi afară.

— N-a fost. A fost sculptor.

— L-ai cunoscut?

— L-am întâlnit o dată, zise Raoden. Apoi se întoarse spre Galladon cu ochi cercetători. Când ai auzit zvonurile astea despre el?

— Nu putem mai întâi să ne întoarcem, sole? îl rugă Galladon. N-aş vrea să sfârşesc ca personaj într-unul din aşa-zisele procese şi execuţii ale lui Aanden.

— Aşa-zise?

— Păi da, totul e o joacă, cu excepţia toporului.

— Ah. Bună idee, am văzut tot ce voiam să văd.

Cei doi făcură cale întoarsă. Câteva străzi mai încolo, Galladon îi răspunse lui Raoden.

— Am vorbit cu oamenii, sole; de-acolo am informaţiile. E adevărat, majoritatea oamenilor din oraş sunt animale, dar mai sunt încă destui conştienţi cu care poţi vorbi. Desigur, tot gura mea m-a vârât şi în buclucul ăsta cu tine. Poate dacă mi-aş fi ţinut-o închisă aş fi stat liniştit acum pe treptele acelea, în loc să-l spionez pe unul dintre cei mai periculoşi oameni din oraş.

— Poate, zise Raoden. Dar în acelaşi timp n-ai fi avut parte de atâta distracţie. Te-ai fi plictisit de moarte.

— Sunt atât de fericit că m-ai salvat de la plictiseală, sole.

— Oricând.

Raoden se gândea în timp ce mergeau. Încerca să se hotărască asupra unui plan de acţiune care să-l facă pe Aanden să vină în căutarea lui. Nu-i luase prea mult timp prinţului să înveţe să se adapteze la străzile jegoase ale Elantrisului; degetul care încă îi mai provoca durere era destul de motivant. Aproape că ajunsese să i se pară că zidurile acoperite de murdărie erau ceva normal, lucru care-l deranja chiar mai mult decât mizeria propriu-zisă.

— Sole, întrebă într-un final Galladon, de ce ai vrut să-l vezi pe Aanden? N-aveai de unde să ştii că îl cunoşti.

Raoden dădu din cap.

— Dacă Aanden ar fi fost baron şi afară, ar fi trebuit să-l recunosc imediat.

— Eşti sigur?

Raoden aprobă absent.

Galladon rămase tăcut cale de încă două-trei străzi, apoi vorbi din nou, dintr-o dată luminat:

— Fii atent, sole, nu sunt eu prea priceput la aonii pe

care voi arelonienii îi preţuiţi atât de mult, dar, dacă nu mă înşel, aonul pentru „spirit” este Rao.

— Da, ezită Raoden.

— Şi nu are regele vostru un fiu pe care-l cheamă Raoden?

— Ba da.

— Iar tu eşti aici pretinzând că-i cunoşti pe toţi baronii din Arelon. Şi eşti în mod cert un om cu o educaţie aleasă, şi dai ordine fără nicio problemă.

— Poţi spune asta, zise Raoden.

— Şi, mai mult decât atât, îţi spui „Spirit”. Destul de suspicios, nu-i aşa? Kolo?

Raoden oftă.

— Ar fi trebuit să-mi aleg un alt nume.

— Pe Doloken, băiete! Vrei să spui că eşti însuşi prinţul moştenitor al Arelonului?

— Am *fost* prinţul moştenitor al Arelonului, Galladon, îl corectă Raoden. Mi-am pierdut titlul când am murit.

— Atunci nu-i de mirare că eşti aşa frustrat. Mi-am petrecut întreaga viaţă încercând să-i evit pe cei de spiţă regală şi am sfârşit cu tine. Sfinte Doloken!

— Acum taci, zise Raoden. Nu e ca şi cum aş fi cu adevărat de spiţă regală. Titlul a fost luat de tatăl meu cu numai zece ani în urmă.

— Zece ani sunt destui, sole, zise Galladon pe o voce mai joasă.

— Dacă te ajută cu ceva, tata nu credea că sunt destul de bun să devin rege. A încercat tot ce se putea ca să mă ţină departe de tron.

Galladon fornăi.

— Mi-ar fi frică să văd omul pe care Iadon îl consideră potrivit să domnească. Fără nicio supărare, tatăl tău e un idiot.

— Stai liniştit, îi răspunse Raoden. Şi să ştii că am încredere în tine că îmi vei păstra secretul.

Galladon oftă.

— Dacă vrei…

— Vreau. Dacă vreau să-mi reuşească planurile în

Elantris, atunci am nevoie să-mi câştig adepţi prin ceea ce fac şi nu pentru că simt ei că au o obligaţie patriotică.

Galladon aprobă din cap.

— Dar puteai cel puţin să-mi spui mie.

— Tu singur ai spus că n-ar trebui să vorbim despre trecutul nostru.

— Aşa e.

Raoden se gândi:

— Bineînţeles, ştii ce înseamnă asta.

Galladon îl privi suspicios:

— Ce?

— Acum că ştii cine sunt eu, trebuie să-mi spui şi tu cine eşti.

Răspunsul lui Galladon se lăsa aşteptat. Aproape că ajunseseră la biserică când se hotărî totuşi să vorbească. Raoden încetini. Nu dorea să întrerupă povestirea prietenului său ajungând la destinaţie. Nu trebuia însă să-şi facă griji. Declaraţia lui Galladon se dovedi cât se poate de concisă.

— Am fost fermier, zise el scurt.

— Fermier? Raoden se aştepta evident la mai mult.

— Şi am avut şi o livadă. Mi-am vândut pământurile şi mi-am cumpărat o livadă. Credeam că îmi va fi mai uşor aşa, pentru că, bineînţeles, copacii nu trebuie replantaţi în fiecare an.

— Şi? A fost mai uşor?

Galladon ridică din umeri.

— Mie aşa mi s-a părut, dar ştiu o familie de fermieri cultivatori de grâu care m-ar contrazice. Kolo?

Îl scrută pe Raoden cu o privire cercetătoare.

— Nu mă crezi, nu-i aşa? Nu crezi că spun adevărul despre trecutul meu?

Raoden deschise braţele larg.

— Îmi pare rău, Galladon, pur şi simplu nu pari a fi un fermier. Eşti destul de bine făcut pentru asta, dar pari prea…

— Inteligent? întrebă Galladon. Sole, am văzut câţiva fermieri cu o minte aşa de ascuţită încât le-o puteai folosi

să seceri grâul cu ea.

— Nu mă îndoiesc că e aşa, zise Raoden. Dar, cu toată inteligenţa lor, fermierilor ăstora le lipseşte o anumită educaţie. Tu eşti un om învăţat, Galladon.

— Cărţile, sole, sunt un lucru minunat. Un fermier înţelept are timp să studieze dacă trăieşte într-o ţară precum Duladel, unde oamenii sunt liberi.

Raoden ridică o sprânceană.

— Aşadar, te încăpăţânezi să insişti cu povestea asta cu fermierul?

— Dar e purul adevăr, sole, zise Galladon. Înainte să ajung în Elantris, am fost un simplu fermier.

Raoden ridică din umeri. Era posibil. Galladon prezisese că vine ploaia, şi mai dăduse dovadă şi în alte rânduri de o gândire practică. Oricum, mai era ceva, ceva ce omul din Duladel nu se simţea în stare să-i împărtăşească încă.

— Bine, zise Raoden, te cred.

Galladon se arătă bucuros că discuţia era încheiată. Indiferent de ce anume ascundea, nu avea să dezvăluie astăzi. Raoden profită în schimb ca să-l întrebe ceva ce îl tot rodea de când venise în Elantris.

— Galladon, întrebă, unde sunt copiii?

— Copiii, sole?

— Da, dacă Shaodul alege la întâmplare, atunci ar trebui să fie şi copii pe-aici.

Galladon aprobă.

— Alege şi copii. Am văzut copilaşi care abia învăţaseră să meargă aruncaţi pe poartă.

— Şi atunci unde sunt? Am văzut numai adulţi.

— Viaţa în Elantris e dură, sole, îi spuse Galladon pe un ton şoptit, în timp ce intrau pe poarta bisericii. Copiii nu rezistă prea mult.

— Da, dar... Raoden se opri însă, pentru că văzuse cu coada ochiului o lumină care clipea. Se întoarse surprins.

— Un seon, zise Galladon.

— Da, întări şi Raoden. Priviră seonul care plutea încet, încercând să iasă prin gaura din tavan. E aşa de trist să-i vezi rătăciţi fără noimă prin oraş. Eu... Se opri, mijind ochii.

Încercă să vadă ce aon sclipea în centrul seonului straniu şi tăcut.

— Sole? întrebă Galladon.

— Idos Domi, şopti Raoden. E Ien.

— Seonul? Îl recunoşti?

Raoden încuviinţă, întinzând mâna cu palma în sus. Seonul pluti şi se opri pentru un moment în palma lui; apoi începu să se îndepărteze. Zbura prin cameră ca un fluture fără griji.

— Ien a fost seonul meu, spuse Raoden. Înainte să fiu aruncat aici.

Vedea aonul din centrul lui Ien acum. Simbolul părea… slab, cumva. Strălucea inegal, unele secţiuni erau foarte şterse, ca…

Ca petele de pe pielea unui elantrian, îşi dădu Raoden seama în timp ce îl privea pe Ien. Seonul se îndreptă spre zidul bisericii, zbură până se lovi de el. Mingea de lumină pluti pentru un moment, contemplă zidul, apoi se întoarse şi porni în altă direcţie. Seonul se mişca oarecum stângaci, ca şi cum Ien de-abia ar fi putut să se menţină drept în aer. Tresărea ocazional şi se mişca tot timpul în cercuri lente, ameţit.

Stomacul lui Raoden se întoarse pe dos în timp ce privea ceea ce mai rămăsese din prietenul său. Evitase să se gândească la Ien prea mult în timpul zilelor petrecute în Elantris; ştia ce se întâmpla cu seonii atunci când stăpânii lor erau luaţi de Shaod. Presupusese – sperase, poate – că Ien fusese distrus de Shaod, aşa cum se întâmpla uneori.

Raoden scutură din cap.

— Ien era atât de înţelept. Nu am cunoscut nicio fiinţă, om sau seon, mai preocupată decât el.

— Îmi… pare rău, sole, spuse Galladon solemn.

Raoden întinse din nou mâna şi seonul se apropie ascultător, aşa cum făcuse odinioară şi pentru băiatul Raoden – un băiat care încă nu învăţase că seonii erau mult mai valoroşi ca prieteni decât ca servitori.

Oare mă recunoaşte? se întrebă Raoden, urmărind seonul care se clătina uşor în aerul din faţa sa. *Sau*

recunoaşte doar gestul familiar?

Raoden probabil nu avea să afle vreodată. După ce pluti deasupra palmei sale o secundă, seonul îşi pierdu interesul şi zbură mai departe.

— Ah, prietenul meu drag, şopti Raoden. Şi eu care credeam că Shaodul a fost dur cu *mine.*

Capitolul 11

Numai cinci oameni răspunseseră apelului lui Kiin. Lukel era furios.

— Raoden avea în jur de treizeci de oameni la întâlnirile lui înainte să moară, îi explică tânărul negustor. Nu mă aşteptam să vină cu toţii alergând încoace, dar nici numai cinci?! Abia dacă merită timpul pierdut.

— E suficient, fiule, îi replică Kiin gânditor. Spiona prin uşa de la bucătărie. Poate sunt numai cinci aici, dar îi avem pe cei mai buni dintre toţi. Aceştia sunt cinci dintre cei mai puternici oameni din Arelon, ca să nu mai adăugăm că sunt şi cinci dintre cei mai inteligenţi. Raoden ştia să-şi atragă de partea sa oameni deştepţi.

— Kiin, urs bătrân, îl strigă unul dintre bărbaţi din camera alăturată. Era un bărbat impunător cu părul grizonat, îmbrăcat într-o uniformă foarte la modă. Ai de gând să ne hrăneşti astăzi, sau nu? Numai Domi ştie că am venit pentru că se zvoneşte că o să găteşti o friptură ketathum pentru noi.

— Porcul se răsuceşte în cuptor în timp ce vorbim, Eondel, îi răspunse Kiin. Şi m-am asigurat că tu vei avea o porţie dublă. Ţine-ţi stomacul în frâu încă puţin.

Omul râse din toată inima. Se ţinea de burtă – care, din câte vedea Sarene, era la fel de suplă şi tare ca a unuia cu mult mai tânăr.

— Cine e? întrebă.

— Contele de Eon, îi răspunse Kiin. Lukel, du-te şi vezi ce se întâmplă cu porcul în timp ce eu îi bârfesc pe oaspeţii noştri cu verişoara ta.

— Da, tată, acceptă Lukel şi se îndreptă spre camera unde se afla cuptorul.

— Eondel e singurul om, în afară de Raoden, pe care l-am văzut vreodată să se opună regelui fără niciun fel de ezitare şi fără ca îndrăzneala lui să aibă repercursiuni ulterioare, îi explică Kiin. Este un geniu în chestiuni militare şi are o armată personală. Sunt numai câteva sute de oameni, dar sunt toţi extrem de bine antrenaţi.

Kiin îi arătă apoi un bărbat cu tenul mai închis la culoare şi cu trăsături delicate.

— Cel de lângă Eondel este baronul Shuden.

— Un jindoez?

Unchiul aprobă din cap.

— Familia sa a venit aici acum aproximativ un secol, şi de-atunci a făcut avere redirecţionând rutele comerciale jindoneze prin Arelon. Când Iadon a preluat puterea, le-a oferit titlul de baron pentru a-i convinge să continue să-şi îndrume caravanele prin Arelon. Tatăl lui Shuden a murit însă acum cinci ani, şi fiul este încă mult mai conservator. El crede că felul în care înţelege Iadon să conducă ţara contrazice cele mai importante principii Shu-Keseg, acesta fiind şi motivul principal care l-a adus aici.

Sarene îşi mângâia bărbia şi-l studia pe Shuden.

— Dacă inima lui este la fel de jindoneziană pe cât îi este pielea, unchiule, atunci poate fi într-adevăr un aliat foarte important.

— Exact la asta s-a gândit şi soţul tău, zise Kiin.

Sarene îşi strânse buzele.

— De ce de fiecare dată când vorbeşti de Raoden îl numeşti „soţul tău?” Ştiu că sunt măritată. Nu trebuie să-mi aminteşti tot timpul.

— O ştii, îi răspunse Kiin cu o voce guturală, dar încă nu realizezi cu adevărat.

— Lângă Shuden este ducele Roial de Ial, arătă Kiin spre cel mai în vârstă dintre cei prezenţi. Printre proprietăţile lui se află şi portul Iald – al doilea oraş ca avere după Kae. Dintre toţi cei prezenţi, el deţine cea mai mare putere, şi este probabil şi cel mai înţelept dintre toţi. Este ceva mai

reticent la ideea de a acţiona împotriva regelui. Roial şi Iadon sunt prieteni încă de la Reod.

Sarene ridică o sprânceană.

— Şi ce caută aici, atunci?

— Roial este un om bun, îi explică Kiin. Prieten sau nu, el ştie că domnia lui Iadon a făcut mult rău poporului. Asta, şi cred că şi de plictiseală.

— Vine la discuţii despre trădare numai pentru că se simte plictisit? întrebă Sarene intrigată.

Unchiul ei ridică din umeri.

— Când ajungi la o vârstă ca cea pe care o are Roial, ţi-e din ce în ce mai greu să găseşti ceva de făcut care să-ţi stârnească interesul. Ducele e de-atâta timp implicat în politică încât probabil nu mai poate dormi noaptea dacă nu e implicat în cel puţin cinci comploturi diferite. A fost guvernator de Iald înainte de Reod, şi a fost singurul oficial care a rămas la putere şi după. Are o avere imensă – singurul mod prin care Iadon îl întrece este pentru că adaugă veniturile din taxele naţionale la propriile lui venituri.

Sarene îl studie pe duce în timp ce ceilalţi râdeau la unul dintre comentariile lui. Părea diferit de ceilalţi oameni de stat în vârstă pe care îi cunoscuse: Roial era plin de viaţă şi agitat în loc să fie rezervat, mai mult ştrengar decât distins. În ciuda staturii lui mici, domina conversaţia. Şuviţele de păr alb îi jucau la fiecare nou hohot de râs. Şi totuşi un personaj dintre cele cinci nu părea să se lase captivat ca ceilalţi de compania ducelui.

— Cine e cel care stă lângă duce?

— Cel puţin mai gras?

— Puţin mai gras? repetă Sarene întrebarea. Omul era atât de umflat încât se revărsa peste marginile scaunului.

— Ei, aşa ne descriem noi, graşii, unul pe altul, îi răspunse Kiin.

— Dar, unchiule, îi zise Sarene pe un ton îndulcit. Tu nu eşti gras. Eşti... robust.

Kiin izbucni în râs.

— Ei bine, atunci, personajul „robust” de lângă Roial este

contele Ahan. Nu ţi-ai da seama numai privindu-i, dar el şi ducele Roial sunt foarte buni prieteni. Trebuia să vezi ce feţe au făcut când au înţeles că sunt amândoi de aceeaşi parte a baricadei – Raoden a râs zile întregi pe faza asta. Se pare că îi vizitase şi le câştigase adeziunea separat, şi amândoi veniseră la prima şedinţă convinşi că i-au luat faţa celuilalt.

— Şi de ce continuă să vină?

— Păi se pare că amândoi împărtăşesc viziunea noastră – ca să nu mai menţionăm că le face plăcere să se afle unul în compania celuilalt. Asta, sau pur şi simplu se supraveghează reciproc. Kiin ridică din umeri. Oricum ar sta lucrurile, nouă ne sunt de folos, aşa că nu ne plângem.

— Şi ultimul personaj? întrebă Sarene, studiindu-l pe cel care mai rămăsese dintre cei cinci. Era un bărbat slab, cu început de chelie şi o pereche de ochi nervoşi. Ceilalţi nu lăsau să se vadă că sunt agitaţi; râdeau şi vorbeau între ei de parcă se întâlniseră aici să discute despre vânătoare şi nu despre trădare. Acesta însă se vedea că nu se simţea în largul lui, privea în toate părţile agitat, de parcă încerca să-şi dea seama care e cea mai simplă cale de evadare în caz de necesitate.

— Edan, zise Kiin, pe un ton mai rece. Baronul de Tii. Niciodată nu mi-a plăcut, dar este probabil unul dintre cei mai înverşunaţi susţinători pe care-i avem.

— De ce e aşa de nervos?

— Sistemul de guvernare al lui Iadon este gândit în aşa fel încât cu cât un om are mai multă avere, cu atât rangul lui nobiliar creşte. În consecinţă, nobilii minori sunt disperaţi tot timpul să găsească noi căi de parvenire. Mai mult, sistemul încurajează jocurile de noroc. Averea lui Edan nu a fost de fapt niciodată una impresionantă – proprietăţile lui sunt pe marginea unei prăpăstii, şi pământurile pe care le are nu sunt prea fertile. Disperat să-şi mărească averea, Edan a făcut nişte investiţii riscante – dar a pierdut. Acum nu mai are destulă avere care să-i justifice titlul nobiliar.

— Şi-ar putea aşadar pierde titlul?

— Nu „s-ar putea”, ci îl va pierde sigur după următoarea perioadă de colectare a taxelor, când Iadon va realiza cât de sărac a ajuns. Edan mai are la dispoziţie trei luni în care trebuie fie să descopere o mină de aur, fie să desfiinţeze sistemul prin care Iadon acordă titlurile de nobleţe.

Kiin începu să se scarpine pe faţă de parcă ar fi căutat nişte mustăţi de care să tragă. Sarene zâmbi – probabil trecuseră mai mult de zece ani de când unchiul său renunţase la barbă, dar vechile obiceiuri erau mai greu de eliminat.

— Edan e disperat, continuă Kiin, şi oamenii disperaţi se angajează în afaceri disperate. Nu am încredere în el, dar dintre toţi oamenii din această încăpere el este probabil cel mai nerăbdător să dobândească succesul.

— Care ar fi…? întrebă Sarene. La ce se aşteaptă, de fapt, oamenii ăştia?

Kiin ridică din umeri.

— Vor face orice ca să scape de acest sistem ridicol care-i forţează să-şi dovedească constant bogăţia. Nobilii rămân nobili, Ene – sunt îngrijoraţi că îşi voi pierde statutul social.

Şi discuţia se încheie aici pentru că o voce nerăbdătoare se auzi din salon.

— Kiin, observă ducele Roial, în timpul acesta ne-am fi putut creşte proprii porci şi i-am fi şi tăiat.

— Ca să prepari o masă pe cinste e nevoie de timp, Roial, scoase Kiin capul pe uşa bucătăriei. Dacă te crezi în stare să faci o friptură mai bună decât a mea, te poftesc să ţi-o prepari.

Ducele îl asigură însă rapid că nu e cazul. Din fericire, aşteptarea nu mai dură mult. Kiin anunţă că friptura era perfectă şi îl puse pe Lukel să o taie. Restul bucatelor apărură şi ele – un festin atât de grandios încât ar fi mulţumit-o probabil chiar şi pe Kaise, dacă tatăl ei nu i-ar fi ordonat ei şi celorlalţi copii să se ducă în vizită la mătuşa lor în acea seară.

— Eşti la fel de hotărâtă să ni te alături? o întrebă Kiin pe Sarene în timp ce intra în bucătărie să recupereze şi ultimul platou.

— Da, răspunse Sarene categoric.

— Aici nu suntem în Teod, o avertiză Kiin. Bărbaţii de pe-aici sunt ceva mai… tradiţionalişti. Nu li se pare potrivit ca o femeie să se implice în politică.

— Asta vine de la un bărbat care tocmai a pregătit cina? îl întrebă Sarene.

Kiin zâmbi.

— Punct ochit, punct lovit, îi răspunse pe un ton răguşit.

Într-o zi va trebui să afle ce se întâmplase cu gâtul lui.

— Îmi pot purta singură de grijă, unchiule, zise Sarene. Ducele Roial nu e singurul care savurează o provocare.

— Bine atunci, zise Kiin. Hai să mergem.

Kiin o conduse în sala mesei şi, după ce lăsă din mână platoul cu care era ocupat, făcu un gest spre Sarene.

— Presupun că o ştiţi cu toţii pe nepoata mea, Sarene, noua noastră prinţesă.

Sarene făcu o plecăciune în faţa ducelui Roial, apoi se aplecă şi în faţa celorlalţi, şi abia după aceea se aşeză.

— Chiar mă întrebam pentru cine era pregătit scaunul acesta, mormăi Roial. Nepoată spui? Asta înseamnă că ai relaţii cu curtea regală din Teod?

— Asta-i bună, râse Ahan. Nu-mi spune că nu ştiai că Kiin este fratele lui Eventeo. Spionii mei au aflat asta cu mulţi ani în urmă.

— Încercam numai să fiu politicos, Ahan, îi replică Roial. Nu e frumos să-i strici omului surpriza numai pentru că ai spioni eficienţi.

— Ei bine, nu e frumos nici să aduci la un asemenea gen de întâlniri pe cineva din afară, observă Ahan.

Toţi îşi întoarseră privirile înspre Kiin, dar Sarene fu în cele din urmă cea care răspunse.

— Şi eu care mă gândeam, domnul meu, că după o aşa reducere drastică de personal veţi aprecia un ajutor în plus – indiferent cât de nefamiliar, sau de feminin, ar fi acesta.

Toţi cei prezenţi tăcură, zece perechi de ochi privind-o pe prinţesă printre aburii care se ridicau din opera de artă creată de Kiin. Sarene simţi că devine uşor agitată cu atâta perechi de ochi holbate la ea. Oamenii aceştia erau pur şi

simplu extrem de conştienţi de faptul că o singură greşeală putea aduce cu sine destrămarea definitivă a caselor lor. Nimeni nu se putea juca atât de uşor cu trădarea într-o ţară care păstra o amintire atât de recentă a unei răscoale civile.

Într-un sfârşit, ducele Roial izbucni în râs.

— Ştiam eu, zise. Draga mea, nimeni nu poate fi atât de prost pe cât ai încercat tu să pari – nici măcar regina nu este atât de lipsită de creier.

Sarene lăsă un zâmbet să-i alunece pe faţă, peste toată nervozitatea.

— Cred că te înşeli asupra reginei Eshen, duce. Este pur şi simplu… energică.

Ahan pufni:

— Dacă aşa vrei tu să-i spui…

Şi apoi, cum nimeni altcineva nu se încumeta, se apucă să guste din bucate. Roial însă nu-i urmă exemplul; râsul nu-i alungase pe deplin îngrijorarea. Îşi aduse mâinile în faţă şi şi le împreună, scrutând-o pe Sarene.

— Poate eşti o bună actriţă, draga mea, zise ducele în timp ce Ahan se întindea prin faţa lui să ia un coş cu chifle, dar tot nu văd de ce este nevoie să participi la cină. Deşi nu e vina ta, eşti totuşi prea tânără şi neexperimentată. Lucrurile pe care le-am putea noi discuta aici ar putea fi prea periculoase să le auzi şi să ţi le aminteşti. Nu avem nevoie de o pereche de urechi în plus, indiferent de cât de drăguţ este capul care le poartă.

Sarene îşi îngustă ochii, încercând să înţeleagă dacă ducele încerca să o provoace sau nu. Roial nu era deloc uşor de citit.

— Veţi vedea că sunt departe de a fi lipsită de experienţă, duce. În Teod nu ţinem femeile ascunse după o cortină de cusături şi ţesături. Ani de-a rândul am servit ţării mele ca diplomat.

— Se poate, zise Roial, dar eşti departe de a fi familiară cu situaţia politică delicată de aici, din Arelon.

Sarene ridică o sprânceană.

— Am avut ocazia, şi nu de puţine ori, să constat că o

opinie proaspătă, obiectivă, este un instrument de nepreţuit în orice discuţie.

— Nu vorbi prostii, fato, scuipă Edan printre dinţi în timp ce-şi umplea farfuria. Nu am de gând să-mi risc siguranţa numai pentru că tu ai chef să-ţi proclami libertatea.

Lui Sarene îi veniră în minte o mulţime de replici usturătoare. Dar, în timp ce reflecta pe care s-o aleagă, o voce nouă se făcu auzită.

— Vă rog, domnii mei, interveni tânărul jindonez, Shuden. Vorbea molcom, dar totuşi cu o distincţie desăvârşită. Nu credeţi totuşi că nu este potrivit să te adresezi cu „fato” unei persoane care, dacă lucrurile ar fi stat puţin altfel, ar fi putut ajunge regina noastră?

Furculiţele se opriră pentru câteva clipe în drumul lor spre guri şi Sarene se trezi din nou în centrul atenţiei. De data asta privirile erau un pic mai apreciative. Kiin aprobă din cap, iar Lukel îi zâmbi încurajator.

— Vă avertizez, domnilor, continuă Shuden, respingeţi-i sau aprobaţi-i prezenţa, dar nu-i arătaţi lipsă de respect. Titlul ei arelonian nu este nici mai puternic, dar nici mai prejos de ale noastre. Dacă ignorăm titlul ei, atunci trebuie să le ignorăm pe toate celelalte.

Sarene roşi puternic în interior, făcându-şi dur autocritica. Uitase de unul dintre cele mai importante atuuri pe care le avea. Fusese prinţesă în Teod toată viaţa; titlul acela reprezenta chiar centrul personalităţii sale. Din nefericire, lucrurile se mai schimbaseră. Nu mai era simplu Sarene, fiica lui Teod; era acum şi Sarene, soţia prinţului moştenitor al Arelonului.

— Vă apreciez prudenţa, domnii mei, zise. Aveţi destule motive care să vă îndemne să fiţi prudenţi – v-aţi pierdut de curând liderul, singurul care avea puterea să vă protejeze. Amintiţi-vă însă că sunt soţia lui. Nu-l pot înlocui pe prinţ, dar sunt totuşi legată de tron. Şi nu numai de tronul Arelonului, dar şi de altele.

— Asta e foarte bine, Sarene, zise Roial, dar „legăturile” acestea şi promisiunile ne vor folosi destul de puţin în faţa furiei dezlănţuite a lui Iadon.

— „Destul de puţin” e ceva mai mult decât deloc, duce, îi replică Sarene. Apoi, pe un ton puţin îndulcit, continuă: Duce, nu voi ajunge să-l cunosc niciodată pe cel pe care acum îl numesc soţul meu. Nu-l voi cunoaşte niciodată pe cel pe care voi toţi l-aţi respectat, şi, după spusele unchiului meu, iubit. Acest proiect în care sunteţi voi acum implicaţi era pasiunea lui. Vreau şi eu să fac parte din acest proiect. Dacă nu-l pot cunoaşte pe Raoden, măcar să-i pot împărtăşi visele.

Roial o privi preţ de câteva secunde şi încercă să ghicească cât era de sinceră. Ducele nu era genul de om care să se lase uşor păcălite de sentimentalisme ieftine, în final însă aprobă din cap şi începu să-şi taie o bucată de carne.

— Nu mă deranjează dacă rămâne.

— Nici pe mine, zise şi Shuden.

Sarene îi privi pe ceilalţi. Lukel zâmbea larg, iar masivului mercenar Eondel aproape că îi curgeau lacrimile.

— Sunt de acord cu prezenţa ei.

— Ei bine, dacă Roial o acceptă, atunci eu ar trebui să fiu împotrivă din principiu, interveni şi Ahan. Dar, din fericire, se pare că sunt copleşit de majoritate. Îi făcu cu ochiul şi îi zâmbi. Oricum m-am săturat să privesc tot timpul aceleaşi chipuri veştejite şi obosite.

— Atunci poate să rămână? întrebă Edan surprins.

— Rămâne, zise Kiin. Unchiul Sarenei încă nu se atinsese de mâncare. Nu era singurul – nici Shuden şi nici Eondel nu mâncaseră. De îndată ce dezbaterea se încheie, Shuden îşi aplecă fruntea pentru rugăciune şi apoi începu să mănânce. Eondel însă aşteptă până când Kiin luă prima îmbucătură – lucru pe care Sarene îl observă cu interes. Cu toate că rangul lui Roial era cel mai mare, acum se aflau cu toţii în casa lui Kiin. Potrivit vechii tradiţii, ar fi trebuit să fie privilegiul lui să mănânce primul. Ceilalţi însă erau probabil atât de obişnuiţi să fie cea mai importantă persoană la mesele lor încât nu se mai gândiseră când era potrivit să înceapă să mănânce.

După intensitatea cu care se dezbătuse dacă Sarene

trebuia să rămână sau nu, nobilii se grăbeau să discute subiecte mai uşoare.

— Kiin, începu Roial, asta e de departe cea mai savuroasă masă pe care am luat-o în ultimele zeci de ani.

— Mă simt flatat, Roial. Kiin evita se pare să-i numească pe nobili după titlurile lor, dar, în mod straniu, nimeni nu părea să observe.

— Sunt de acord, cu lord Roial, Kiin, zise şi Eondel. Niciun bucătar din ţara asta nu te poate întrece.

— Arelon e o ţară întinsă, Eondel, îi răspunse Kiin. Fii atent să nu mă lauzi prea mult acum, şi dup-aia să găseşti pe cineva mai bun şi să mă dezamăgeşti.

— Prostii, zise Eondel.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut toate astea de unul singur, scutură Ahan din capul lui imens. Sunt sigur că ai o armată întreagă de bucătari ascunşi pe-aici pe undeva.

Roial fornăi.

— Numai pentru că e nevoie de o armată întreagă ca să te sature pe tine, Ahan, nu înseamnă că un singur bucătar nu e suficient pentru noi restul.

Apoi i se adresă lui Kiin:

— Oricum, Kiin, mi se pare foarte ciudat că insişti să faci toate astea singur. Nu poţi măcar să angajezi un asistent?

— Îmi face plăcere, Roial. De ce aş lăsa pe altcineva să-mi fure plăcerea?

— În afară de asta, duce, adăugă Lukel, de fiecare dată când aude că un bărbat cu averea tatălui meu insistă să facă o muncă atât de joasă precum gătitul, regele simte o durere ascuţită în piept.

— Destul de inteligent, admise Ahan. Dizidenţă prin subservienţă.

Kiin ridică mâinile în sus ca să se apere.

— Tot ce ştiu, domnii mei, este că un bărbat poate avea grijă de sine şi de familia lui destul de uşor şi fără niciun fel de asistenţă, indiferent de cât de bogat se presupune că este.

— Se presupune, prietene? râse Eondel. Puţinul pe care ne-ai lăsat să-l vedem este suficient ca să-ţi aducă cel puţin

titlul de baron. Cine ştie, poate dacă ai face public cam care este valoarea averii tale, n-ar mai trebuit să ne facem griji din cauza lui Iaoden – ai fi rege.

— Presupunerile tale sunt puţin exagerate, Eondel, zise Kiin. Sunt un simplu bărbat căruia îi place să gătească.

Roial zâmbi.

— Un simplu bărbat căruia îi place să gătească – şi al cărui frate este regele Teodului, şi a cărui nepoată este fiica a *doi* regi, şi a cărui soţie are un rang de nobleţe la curte.

— Dar ce să fac dacă am relaţii cu oameni importanţi? zise Kiin. Domi ne supune pe fiecare unor încercări.

— Că tot veni vorba de încercări, se întoarse Eondel spre Sarene. A apucat Înălţimea ta să se decidă ce să ofere la Pomană?

Sarene se arătă surprinsă.

— Pomană?

— Da, ăă… Bărbatul se opri şi se uită jenat în jurul lui.

— Se referă la Pomana Văduvei, îi explică Roial.

Kiin dădu din cap.

— Nu-mi spuneţi că te aştepţi de la ea să facă o pomană din asta, Roial? Nu l-a întâlnit niciodată pe Raoden – este absurd să vă aşteptaţi de la ea acum să-l jelească, ca să nu mai vorbim de Pomană.

Sarene devenea din ce în ce mai iritată. Indiferent cât de mult pretindea că-i plac surprizele, nu-i convenea cum decurgea conversaţia asta.

— E cineva amabil să-mi explice şi mie totuşi despre ce este vorba, ce e aceea o Pomană? întrebă până la urmă pe un ton ferm.

— Când o femeie nobilă areloniană rămâne văduvă, domniţă, îi explică Shunde, atunci ea trebuie să facă o Pomană.

— Şi ce anume ar trebui mai exact să fac? se încruntă Sarene. Nu-i plăcea deloc să fie acuzată de faptul că nu-şi împlineşte obligaţiile.

— Oh, nimic altceva decât să oferi ceva de mâncare şi câteva pături celor săraci, îi explică Ahan cu un gest expeditiv. Nu se aşteaptă de fapt nimeni cu adevărat să

faci asta, este pur şi simplu vorba de o tradiţie din vremurile străvechi pe care Iadon a decis să o păstreze – elantrienii făceau şi ei ceva de genul ăsta atunci când cineva dintre ei murea. Mie nu mi-a plăcut niciodată obiceiul ăsta. Sunt de părere că oamenii n-ar trebui încurajaţi să aştepte cu nerăbdare ca unul dintre noi să moară; faptul că un aristocrat devine cu adevărat popular abia după ce moare nu e deloc de bun augur.

— Eu cred că e o tradiţie frumoasă, lord Ahan, zise Eondel.

Ahan chicoti.

— Bineînţeles, Eondel. Tu eşti atât de conservator încât până şi o şosetă de-a ta e mai tradiţională decât noi toţi la un loc.

— Nu-mi vine să cred că nu mi-a spus nimeni nimic despre asta, zise Sarene.

— Ei, zise Ahan, poate cineva ţi-ar fi spus ceva dacă nu ţi-ai fi petrecut atât de mult timp în palat sau în casa lui Kiin.

— Păi şi ce ar trebui să fac?

— Curtea regală a Arelonului e una care se respectă, prinţesă, îi explică Roial. Cred că au fost deja două baluri de când ai sosit şi încă unul are loc chiar acum.

— În cazul ăsta, ar trebui să întreb, de ce nu m-a invitat nimeni?

— Pentru că eşti în doliu, îi explică în continuare Roial. Şi în afară de asta, invitaţiile se trimit de obicei bărbaţilor, care îşi aduc apoi cu ei surorile sau soţiile.

Sarene se încruntă.

— Oh, voi, arelonienii, sunteţi atât de înapoiaţi.

— Nu înapoiaţi, Înălţimea ta, zise Ahan. Numai tradiţionalişti. Dacă vrei, putem face în aşa fel încât să te invite cineva.

— Dar nu ar părea ciudat? întrebă Sarene. Eu, văduvă de o săptămână, să apar în compania unui burlac tânăr la petrecere?

— Are dreptate, observă Kiin.

— De ce nu mă invitaţi Domniile voastre?

— Noi? întrebă Roial.

— Da, zise Sarene. Înălţimile voastre au o vârstă potrivită şi oamenii nu vor comenta prea mult – nu veţi face altceva decât să prezentaţi curţii o prietenă mai tânără.

— Mulţi dintre cei prezenţi sunt căsătoriţi, Înălţimea ta, îi zise Shuden.

Sarene zâmbi.

— Ce coincidenţă! Şi eu sunt.

— Nu-ţi face griji în privinţa onoarei noastre, Shuden, zise Roial. Voi face în aşa fel încât intenţiile prinţesei să fie cunoscute, şi, atâta timp cât nu este văzută prea des cu niciunul dintre noi, nimeni nu va comenta nimic.

— Atunci rămâne stabilit, zâmbi Sarene. Voi aştepta un semn, domnii mei. Este foarte important pentru mine să ajung la balurile astea – dacă vreau să reuşesc să mă integrez vreodată în Arelon, atunci trebuie mai întâi să cunosc aristocraţia.

Toată lumea era de acord, şi conversaţia se concentră pe alte subiecte, precum aşteptata eclipsă de lună. În timp ce vorbeau, Sarene realiză că nu se lămurise prea bine ce era cu acea Pomană. Va trebui să nu uite să-şi chestioneze unchiul mai târziu.

Un singur om stătea rigid şi nu reuşea să savureze conversaţia şi, aparent, nici mâncarea. Lord Edan îşi umpluse farfuria cu mâncare, dar abia dacă luase câteva îmbucături. În schimb, se încrunta nemulţumit la mâncare. Amestecă feluritele specialităţi într-un terci de nedescris care numai vag mai semăna cu vreuna din delicatesurile pregătite de Kiin.

— Credeam că hotărâsem să nu ne mai vedem, izbucni în final. Comentariul lui pică în conversaţie ca o căprioară în mijlocul unei haite de lupi. Ceilalţi tăcură, întorcându-se spre el.

— Am hotărât să nu ne mai întâlnim o vreme, Edan. Intenţia noastră nu a fost niciodată să oprim întâlnirile definitiv.

— Ar trebui însă să te bucuri, Edan, zise Ahan, fluturând o furculiţă în care atârna o bucată de porc. Tu ar trebui să-ţi

doreşti cel mai mult dintre noi toţi ca aceste întâlniri să continue. Cât timp a mai rămas până la următoarea perioadă de colectare a impozitelor?

— Cred că este în prima zi de Eostek, lord Ahan, îi sări Eondel în ajutor. Asta înseamnă exact peste trei luni şi nu mai târziu.

Ahan zâmbi.

— Mulţumesc, Eondel – e aşa de bine să te aibă omul pe-aproape. Întotdeauna ştii exact ce, cum şi când. Dar să revenim… trei luni, Edan. Cum stai cu seifurile? Ştii cât sunt de vigilenţi auditorii lui Iadon.

Edan se făcu şi mai mic şi deveni şi mai agitat după ce contele îl luă în derâdere. Era evident că nu uita o clipă că timpul lui se scurgea rapid – dar, în acelaşi timp, se părea că încearcă să uite de problemele pe care le avea în speranţa că acestea vor dispărea de la sine. Tensiunea între aceste două atitudini era vizibilă pe chipul lui, iar Ahan părea că se distrează de minune privind spectacolul.

— Domnilor, zise Kiin, nu ne-am adunat aici ca să ne certăm. Amintiţi-vă că toţi vom avea de câştigat imens de pe urma reformei – şi asta include şi stabilitatea ţării noastre, şi libertatea celor care o locuiesc.

— Bunul baron a scos la lumină însă o problemă reală totuşi, se lăsă Roial pe spate în scaunul său. În ciuda promisiunii acestei tinere domniţe că ne va da o mână de ajutor, fără Raoden rămânem expuşi. Oamenii îl iubeau pe prinţ – şi chiar dacă Iadon ar fi aflat de întâlnirile noastre, nu putea acţiona împotriva lui Raoden.

Ahan aprobă.

— Nu mai suntem la fel de puternici ca să ne opunem făţiş regelui. Înainte forţele noastre creşteau cu fiecare zi – şi probabil nu ar mai fi trecut mult timp până când am fi avut de partea noastră o parte suficientă a nobilimii pentru a face publice planurile noastre. Acum însă nu mai avem nimic.

— Încă nu v-a luat nimeni visul, conte, zise Sarene încet. Şi asta e departe de a fi nimic.

— Un vis? râse Ahan. Visul era al lui Raoden, domniţă.

Noi nu făceam altceva decât să rămânem prin preajmă în caz că se realiza.

— Nu pot să cred asta, lord Ahan, se încruntă Sarene.

— Poate Înălţimea Sa ne poate spune care era acel vis? îi ceru Shuden, pe un ton interogativ, dar nu combativ.

— Sunteţi cu toţii oameni inteligenţi, domnilor, răspunse Sarene. Aveţi şi inteligenţa, şi experienţa necesară pentru a înţelege că ţara nu va mai putea suporta mult timp presiunea la care o supune Iadon. Arelon nu este o simplă afacere pe care s-o conduci cu o mână de fier – ci este ceva mai mult decât un simplu calcul: producţia minus costurile. Visul, domnii mei, este o ţară în care oamenii lucrează cu regele lor şi nu împotriva lui.

— O observaţie fină, prinţesă, zise Roial. Tonul lui rămase însă expeditiv. Se întoarse spre ceilalţi şi continuară să vorbească – ignorând-o pe Sarene într-o manieră politicoasă. Acceptaseră să participe şi ea la întâlnire, dar în mod evident nu intenţionau să o lase să ia parte şi la discuţie. Se lăsă pe spătarul scaunului iritată.

— …a avea un ţel nu e acelaşi lucru cu a deţine şi mijloacele prin care să îl atingi, spunea Roial. Cred că cel mai bine ar fi să aşteptăm – să-l lăsăm pe vechiul meu prieten să se înfunde singur înainte să ne ridicăm să-i dăm şi noi o mână de ajutor.

— Dar Iadon va distruge până atunci Arelon, Înălţimea ta, obiectă Lukel. Cu cât îi lăsăm mai mult timp la dispoziţie, cu atât mai deplorabil va arăta ţara.

— Dar nu văd nicio altă soluţie, mai spuse Roial pe un ton aproape disperat. Nu putem continua să ne împotrivim regelui aşa cum am făcut-o până acum.

Edan sări ca ars la auzul afirmaţiei. Tocmai realizase că, periculos sau nu, era totuşi mai bine pentru el ca aceste întâlniri să aibă loc în continuare decât să aştepte ca Iadon să-i ia rangul.

— Ai dreptate, Roial, admise Ahan. Planul iniţial la care se gândise prinţul nu ne mai este acum de niciun folos. Nu vom avea putere să-l constrângem pe rege decât poate dacă am avea mai mult de o jumătate din nobilime de

partea noastră – cu tot cu averile lor.

— Ar mai fi o variantă, interveni Eondel ezitant.

— Şi care ar fi asta, Eondel, întrebă ducele.

— Îmi va lua cam două luni să-mi adun legiunile de pe la posturile lor de-a lungul şoselelor. Banii nu reprezintă singura putere din lume.

— Mercenarii tăi nu vor putea niciodată să înfrângă armata lui Iadon, râse Ahan cu dispreţ. Poate că armata lui Iadon este mai mică decât a altor regate, dar e mult mai mare decât legiunea ta de câteva sute de oameni – mai ales dacă regele îşi alătură şi gărzile de la Elantris.

— Aşa e, lord Ahan. Oricum, dacă am lovi pe nepusă masă – cât timp Iadon habar nu are de intenţiile noastre – aş putea cuceri palatul cu legiunile mele şi aş putea să-l iau pe rege ostatic.

— Oamenii tăi vor trebui să-şi croiască drum până la încăperile regelui, zise Shuden. Noul guvern se va naşte aşadar din sângele celui vechi, aşa cum domnia lui Iadon s-a născut din moartea Elantrisului. Nu vei face altceva decât să deschizi un nou ciclu, Eondel. De îndată ce o revoluţie îşi atinge scopul, alta este plănuită în umbră. Sânge, moarte şi violenţă, toate astea nu vor face decât să provoace haos. Trebuie să existe o altă posibilitate să-l convingem pe Iadon, fără a recurge la anarhie.

— Există, zise Sarene.

Şi ca la un semn, toţi se întoarseră iritaţi înspre ea.

Pentru ei prinţesa era acolo numai să asculte, asta era clar. Ar fi trebuit însă să-şi dea seama că nu va fi cazul.

— Sunt de acord, îşi întoarse Roial privirea de la Sarene, şi anume că trebuie să aşteptăm.

— Ba nu, duce, îl contrazise Sarene. Îmi pare rău, dar nu la asta mă gândeam. Am văzut locuitorii din Arelon, şi încă mai există speranţă în ochii lor. În curând, această speranţă nu va mai exista. Lăsaţi-i lui Iadon timp, şi atunci el va ajunge să aibă în ţărani exact animalele pe care şi le doreşte.

Roial era în mod clar dezamăgit. Probabil se aşteptase ca, acum că Raoden nu mai era, el să preia controlul.

Sarene îşi ascunse un zâmbet de satisfacţie: Roial fusese primul care îi acceptase prezenţa, aşa că trebuia acum s-o lase să vorbească. Dacă refuza acum să o asculte demonstra că se înşelase atunci când îi oferise suportul lui.

— Spune, prinţesă, o încurajă.

— Domnii mei, continuă Sarene pe un ton ferm, aţi tot încercat să găsiţi o cale să scăpaţi de aberantul sistem de domnie al lui Iadon, un sistem care echivalează bogăţia cu abilitatea de a conduce. Pretindeţi că sistemul nedreptăţeşte şi că este o tortură pentru oamenii de rând.

— Da, aprobă Roial. Şi?

— Păi, dacă sistemul lui Iadon este atât de prost, atunci de ce vă tot bateţi capul cum să-l eliminaţi? De ce nu lăsaţi sistemul să moară singur?

— Ce vreţi să spuneţi, domniţă? întrebă Eondel cu interes.

— Întoarceţi creaţia lui Iadon împotriva lui şi forţaţi-l să-şi recunoască greşelile. Apoi veţi putea lucra voi la un sistem mai bun.

— Interesant, dar imposibil, zise Ahan dând din cap. Poate că Raoden ar fi putut face asta, dar noi suntem prea puţini.

— Ba nu, sunteţi destui, se ridică Sarene de pe scaun şi înconjură masa. Ce vrem noi, domnilor, este să-i facem pe ceilalţi aristocraţi să fie invidioşi. Şi asta n-ar merge dacă am avea prea mulţi de partea noastră.

— Explică, zise Eondel.

— Care e cea mai mare problemă a sistemului lui Iadon?

— Îi încurajează pe nobili să-i trateze pe oameni cu brutalitate, zise Eondel. Regele îi ameninţă pe nobili, luându-le titlurile celor care nu se conformează. Drept urmare, nobilii se întorc disperaţi şi îi forţează pe oameni din ce în ce mai mult.

— Este un aranjament absolut de neacceptat, recunoscu Shuden, unul bazat pe lăcomie şi frică mai degrabă decât pe loialitate.

Sarene continua să ocolească masa.

— S-a uitat vreunul dintre Domniile voastre pe graficul cu

producţia Arelonului pe ultimii zece ani?

— Există aşa ceva? întrebă Ahan.

Sarene se încruntă.

— Noi avem unul în Teod. Veţi fi surprinşi, domnii mei, să aflaţi că producţia Arelonului a scăzut vertiginos de la preluarea domniei de către Iadon.

— Nu suntem surprinşi deloc, zise Ahan. De zece ani ne urmăreşte ghinionul.

— Regii îşi construiesc propriul ghinion, lord Ahan, zise Sarene. Cel mai trist lucru când vine vorba despre sistemul lui Iadon nu este nici modul în care îi distruge pe oameni, nici modul în care distruge moralitatea ţării. Nu, cel mai ciudat e că face toate lucrurile astea fără a deveni mai bogat. El sau nobilii. Noi nu avem sclavi în Teod, şi ne descurcăm foarte bine. De fapt, nici măcar în Fjorden nu mai există un sistem bazat pe sclavie. Până şi ei au descoperit un sistem mai bun – au descoperit că un om reuşeşte să dea mult mai mult randament dacă munceşte pentru sine.

Sarene lăsă cuvintele să plutească în aer pentru câteva secunde. Bărbaţii o priviră gânditori.

— Continuă, spuse Roial în final.

— Vreau să vă împărţiţi pământurile ţăranilor voştri. Daţi-i fiecăruia o porţiune de pământ şi spuneţi-le că pot păstra zece la sută din producţie. Spuneţi-le că le veţi da voie chiar să-şi cumpere casele şi pământurile în viitor.

— Ăsta nu e un lucru foarte uşor de făcut, prinţesă, zise Roial.

— Nu am terminat încă. Vreau să vă hrăniţi bine oamenii. Daţi-le haine şi provizii.

— Nu suntem animale, Sarene, o avertiză Ahan. Unii lorzi îşi tratează într-adevăr ţăranii ca pe nişte animale, dar noi nu acceptăm aşa ceva. Oamenii de pe plantaţiile noastre primesc şi de mâncare şi primesc şi haine care să le ţină de cald.

— Poate, dar oamenii trebuie să simtă că îi iubiţi, continuă Sarene. Nu-i vindeţi altor nobili şi nu vă certaţi pentru ei ca pentru nişte sclavi. Lăsaţi-i pe ţărani să vadă

că vă pasă, şi ei vă vor da înapoi inimile şi sudoarea lor. Prosperitatea nu trebuie să se limiteze la un procent redus de populaţie.

Sarene ajunse la scaunul ei din nou şi se aşeză. Nobilii căzuseră pe gânduri – asta era bine – dar erau de asemenea şi destul de speriaţi.

— E riscant, zise Shuden.

— La fel de riscant ca ideea atacului cu trupele lui Eondel? întrebă Sarene. Dacă planul ăsta va da greş, nu veţi pierde altceva decât foarte puţini bani şi puţină mândrie. Dacă planul generalului nu merge, vă veţi pierde capul.

— Are dreptate aici, zise Ahan.

— Da, are, întări şi Eondel. Era uşurat: soldat sau nu, nu voia să-şi atace proprii concetăţeni. Eu voi aplica planul prinţesei.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti, Eondel, se foi Edan pe scaun. Tu poţi întotdeauna recurge la ajutorul soldaţilor dacă ţăranii lenevesc pe plantaţie.

— Soldaţii mei au rolul lor foarte important pe şoselele ţării, lord Edan. Serviciul lor e nepreţuit.

— Şi eşti foarte bine răsplătit pentru asta, scuipă Edan. Eu nu am alt venit decât cel de la ferme – şi, cu toate că pământurile mele *par* întinse, am spărtura aceea exact în centrul lor. Nu îmi permit să păstrez pe moşie leneşi. În cazul în care cartofii mei nu sunt plantaţi şi culeşi, atunci o să-mi pierd titlul.

— Oricum o să-l pierzi, zâmbi Ahan.

— Destul, Ahan, interveni Roial. Edan are dreptate. Cum putem fi siguri că ţăranii vor produce mai mult dacă le dăm mai multă libertate?

Edan aprobă din cap.

— Ţăranii din Arelon sunt leneşi, nu produc prea mult. Singurul mod în care îi pot face să depună destul efort este prin forţă.

— Nu sunt leneşi, lord Edan, zise Sarene. Sunt furioşi. Zece ani nu înseamnă chiar atât de mult timp, şi oamenii aceştia încă îşi mai amintesc ce înseamnă să fie proprii lor

stăpâni. Promiteţi-le autonomie şi vor munci mai mult s-o obţină. Veţi fi surprins să vedeţi cât de productiv va deveni un om independent comparativ cu un sclav care nu se poate gândi la altceva decât la următoarea masă. Până la urmă, ce v-ar face pe *dumneavoastră,* lord Edan, să depuneţi mai mult efort?

Nobilii meditară la aceste ultime cuvinte.

— În mare parte ai dreptate, observă Shuden.

— Dar prinţesa nu ne poate aduce prea multe certitudini că va fi aşa cum preconizează, zise Roial. Timpurile erau altele înainte de Reod. Elantrienii le dădeau oamenilor de mâncare, iar pământul putea supravieţui şi fără ţărănime. Nu mai beneficiem însă de acest lux.

— Atunci ajutaţi-mă să *capăt* certitudini, lord Roial, zise Sarene. Încercaţi pentru numai câteva luni şi atunci ne vom crea singuri certitudinile.

— Ne vom gândi la propunerea ta, zise Roial.

— Nu, lord Roial, trebuie să luaţi o decizie, zise Sarene. Înainte de orice, cred că sunteţi un patriot. Ştiţi ce este bine pentru ţară şi asta e bine pentru ţară. Nu-mi spuneţi că nu v-aţi simţit niciodată vinovat pentru ce i-aţi făcut acestei ţări…

Sarene îl privi nesigură pe Roial. Ducele o impresionase, dar nu putea şti dacă el se simţise vreodată vinovat pentru situaţia din Arelon. Trebuia să se bazeze numai pe intuiţia ei, care îi spunea că ducele avea o inimă bună. Prăbuşirea Elantrisului fusese unul dintre motivele decăderii ţării, dar lăcomia nobilimii fusese factorul principal.

— Ne-am lăsat cu toţii orbiţi la un moment dat de promisiunile lui Iadon, zise Shuden pe un ton îmblânzit. Voi urma planul prinţesei. Apoi se întoarse spre Roial şi se încruntă. Faptul că el acceptase îi oferea ducelui şansa să accepte şi el fără să piardă prea multă demnitate.

— Bine atunci, oftă ducele. Eşti un om înţelept, lord Shuden. Dacă tu crezi că acest plan va funcţiona, atunci îl voi urma şi eu.

— Presupun că nu avem de ales. Zise Edan.

— E mai bine decât să aşteptăm, se încruntă şi Eondel.

— E adevărat. Şi eu sunt de acord.

— Mai rămân eu, realiză Ahan. Ce mă fac?

— Lord Roial a acceptat mai mult în silă, lord Ahan. Nu-mi spuneţi că veţi face la fel.

Ahan râse, tremurând din tot corpul.

— Ce fată pe cinste eşti, prinţesă! Ei bine, atunci mă văd nevoit să accept din toată inima, cu completarea că am ştiut de la bun început că are dreptate. Acum, Kiin, să nu-mi spui că ai uitat de desert. Am auzit atâtea lucruri bune despre operele tale culinare.

— Să uit de desert? sări unchiul Sarenei. Ahan, mă jigneşti. Zâmbi în timp ce se ridică de pe scaun ca să meargă în bucătărie după desert.

*

— Se pricepe foarte bine la asta, Kiin – poate chiar mai bine decât mine.

Era vocea ducelui Roial. Sarene îngheţă; plecase să găsească baia după ce-şi luase rămas-bun de la oaspeţi şi se aşteptase să-i găsească plecaţi.

— Este o tânără foarte specială, aprobă Kiin.

Conversaţia se auzea dinspre bucătărie. Sarene se furişă mai aproape şi ascultă în tăcere.

— Aproape că mi-a smuls frâiele din mână, şi încă nu mi-am dat seama când anume m-am încurcat. Ar fi trebuit să mă avertizezi.

— Şi să te las să scapi? râse Kiin. A trecut destul de mult timp de când n-a mai reuşit nimeni, nici măcar Ahan, să scoată ce e mai bun din tine. Nu strică nimănui să mai fie din când în când luat prin surprindere.

— Oricum, aproape că a dat greş spre final, zise Roial. Nu-mi place să mă simt constrâns, Kiin.

— A fost un risc calculat, deschise Sarene uşa şi se strecură înăuntru.

Intrarea ei îl luă din nou prin surprindere pe duce.

— Aproape că m-ai ameninţat, Sarene. Asta nu e o metodă prea bună atunci când vrei să obţii un aliat, mai ales dacă e vorba de un bătrân excentric ca mine.

Ducele şi Kiin împărţeau o sticlă de vin din Fjordell pe

masa din bucătărie şi erau chiar mai relaxaţi decât fuseseră în timpul cinei.

— Nu ar fi stricat deloc dacă ai mai fi aşteptat câteva zile, mai ales că oricum te-aş fi sprijinit în final. Din experienţă îţi pot spune că angajamentele luate după o perioadă de gândire corespunzătoare sunt mult mai solide decât cele impuse.

Sarene aprobă, luându-şi în acelaşi timp un pahar de pe unul dintre rafturi pentru a-şi pune şi ea puţin vin.

— Înţeleg, Roial.

Dacă el renunţa la formalităţi şi la titluri, atunci îşi permitea şi ea s-o facă.

— Dar ceilalţi privesc către tine. Ei au încredere în judecata ta. Aşa că aveam nevoie de ceva mai mult decât de suportul tău – pe care, că tot veni vorba, ştiam că ai să mi-l oferi – aveam nevoie de suportul tău *deschis.* Ceilalţi trebuiau să vadă că eşti de acord cu planul înainte să accepte şi ei. Nu aş mai fi obţinut acelaşi rezultat dacă aş fi aşteptat să mai treacă câteva zile.

— Se poate, zise Roial. Un lucru e sigur însă, Sarene – ne-ai dat din nou speranţă. Raoden era cel care ne unea înainte; acum tu îi vei lua locul. Nici Kiin şi nici eu nu am fi putut suplini locul lui Raoden la fel de bine. Kiin a refuzat de prea multe ori titlul de nobil – indiferent de ce susţin ei, oamenii vor totuşi să aibă un lider înnobilat. Cât despre mine… toată lumea ştie că l-am ajutat pe Iadon să pună bazele acestei monstruozităţi de sistem care uşor-uşor a distrus ţara.

— Asta a fost acum multă vreme, Roial, îl bătu Kiin pe umăr pe bătrânul duce.

— Nu, insistă Roial, negând din cap. După cum a spus şi prinţesa mai devreme, zece ani nu înseamnă prea mult în durata vieţii unei naţiuni. Mă fac vinovat de o greşeală destul de gravă.

— O vom repara, Roial, zise Kiin. Avem un plan bun – poate chiar mai bun decât cel pe care-l avea Raoden.

Roial zâmbi.

— I-ar fi fost o soţie pe cinste, Kiin.

Kiin aprobă din cap.

— Într-adevăr – şi o regină încă şi mai bună. Căile lui Domi sunt însă uneori mai încurcate decât pot să priceapă minţile noastre de muritori.

— Nu sunt prea convins că a fost voinţa lui Domi să-l ia dintre noi, unchiule, zise Sarene. Nu v-aţi întrebat niciodată dacă nu cumva în spatele morţii prinţului n-a existat un complot?

— Răspunsul la întrebarea asta e la limita trădării, Sarene, avertiză Kiin.

— În mai mare măsură decât sunt celelalte lucruri pe care le-am discutat azi aici, vrei să spui?

— Nu făceam decât să-l acuzăm pe rege de lăcomie, Sarene, zise Roial. Uciderea propriului său fiu este o chestiune de o cu totul altă factură.

— Gândiţi-vă, făcu Sarene un gest larg. Astfel încât era cât pe ce să răstoarne vinul. Prinţul îl critica pe rege pentru tot ce făcea acesta – îl ridiculiza în faţa curţii sale, complota în spatele lui, şi era şi foarte iubit de popor. Şi, cel mai important lucru, tot ce spunea despre Iadon era adevărat. Este ăsta genul de personaj pe care un rege să şi-l permită la curte?

— Da, dar totuşi, propriul său fiu? se întrebă Roial cu neîncredere.

— N-ar fi prima dată când se întâmplă aşa ceva, observă Kiin.

— E adevărat, insistă Roial. Dar nu sunt sigur că prinţul era chiar aşa o problemă pentru Iadon pe cât presupuneţi voi. Raoden nu era atât rebel, cât critic. El nu a afirmat niciodată că Iadon ar trebui să renunţe la coroană, ci pur şi simplu afirma că guvernul din Arelon este în pericol – şi aşa şi este.

— Nu v-a trezit nici unuia dintre voi suspiciuni moartea lui Raoden? sorbi Sarene din vin dusă pe gânduri. A venit într-un moment extrem de potrivit. Iadon a obţinut alianţa cu Teod, dar în acelaşi timp nici nu mai trebui să-şi facă griji că Raoden va avea urmaşi.

Roial se uită la Kiin, care stătea încruntat.

— Cred că putem cel puţin lua în considerare posibilitatea, Roial.

Roial dădu din cap cu regret.

— Şi ce să facem atunci? Să încercăm să găsim dovezi că Iadon a ordonat executarea lui Raoden?

— În orice caz, n-ar strica să ştim, îi răspunse Sarene simplu.

— Corect, zise Kiin. Oricum, tu eşti singura care are acces liber la palat.

— Voi cerceta să văd ce pot descoperi.

— Este posibil totuşi să nu fie mort? întrebă Roial. N-ar fi fost greu ca regele să găsească un cadavru substitut, mai ales că se presupune că boala l-a mutilat pe prinţ.

— E posibil, zise Sarene, nu prea convinsă.

— Dar nu crezi că aşa stau lucrurile.

Sarene negă din cap.

— Când un rege hotărăşte să-şi distrugă un rival, atunci se asigură că l-a îndepărtat pentru totdeauna. Sunt prea multe poveşti despre prinţi moştenitori care au reapărut după douăzeci de ani ca să-şi revendice dreptul la tron.

— Totuşi Iadon nu este un om atât de brutal pe cât credeţi voi, zise Roial. În trecut era chiar un om mai bun. E adevărat, n-a fost niciodată cineva pe care să-l pot numi fără rezerve „bun”, dar n-a fost niciun om rău. Ceva i s-a întâmplat cu ani în urmă, ceva ce… l-a schimbat. Oricum, cred că a rămas încă destulă compasiune în el încât să-l oprească de la a face un asemenea gest.

— Bine atunci, zise Sarene. Îl voi trimite pe Ashe să cerceteze turnurile palatului. Este atât de meticulos încât va şti şi numele şobolanilor din toate colţurile palatului.

— Seonul tău, înţelese Roial. Unde e?

— L-am trimis la Elantris.

— Elantris? se miră Kiin.

— Gyornul acela fjordelez este interesat de Elantris dintr-un anume motiv, explică Sarene. Şi unul din scopurile vieţii mele este de a nu ignora nimic din ce i se pare unui gyorn interesant.

— Mi se pare că te preocupi prea mult de un singur

preot, Ene, zise Kiin.

— Nu e doar un preot, unchiule. Este un gyorn plin.

— Şi totuşi este vorba despre un singur om. Ce poate face un singur om?

— Întreabă-i pe locuitorii Duladelului, zise Sarene. Cred că e vorba despre acelaşi gyorn.

— Nimeni nu poate dovedi că Fjordenul a avut vreo legătură cu prăbuşirea Duladelului, observă Roial.

— Teodul o poate dovedi, dar nimeni nu ne-ar crede. Oricum, credeţi-mă pe mine când vă spun că acest gyorn sigur poate fi chiar mai periculos decât Iadon.

Comentariul căzu greu. Toţi trei tăcură. Sorbeau numai din vin din când în când, în tăcere. Aşa îi găsi Lukel, care fusese plecat să-şi recupereze mama şi fraţii. Făcu un semn de apreciere spre Sarene şi o plecăciune în faţa ducelui, şi-apoi îşi turnă şi el un pahar.

— Numai uită-te la tine, zise către Sarene în timp ce-şi trăgea un scaun. Un membru al clubului băieţilor.

— Mai degrabă liderul clubului, observă Roial.

— Şi maică-ta? întrebă Kiin.

— Vine şi ea, îi răspunse Lukel. Nu terminaseră încă, şi ştii cum e mama. Totul trebuie făcut ca la carte; nu e admisă graba.

Kiin aprobă, sorbind şi ultima picătură de vin din pahar.

— Atunci noi doi am face bine să mergem să curăţăm în sufragerie înainte să se întoarcă. N-am vrea să vadă ce mizerie au lăsat în urma lor invitaţii noştri de spiţă nobilă.

Lukel oftă şi-i aruncă Sarenei o privire care-i dădu de înţeles că în unele momente şi-ar fi dorit să trăiască într-o casă normală, cu servitori, sau cel puţin cu câteva menajere care să facă astfel de munci în locul lui.

— Interesantă familie, zise Roial, privindu-i cum ies pe uşă.

— Da. Puţin ciudată chiar şi pentru standardele din Teod.

— Kiin a trăit mult timp singur, observă ducele. Este obişnuit să-şi poarte de grijă. Mai demult a angajat o bucătăreasă, dar metodele ei l-au frustrat îngrozitor. Parcă îmi amintesc că femeia şi-a dat demisia chiar înainte să se

convingă el s-o dea afară – spunea că nu poate lucra într-un mediu atât de solicitant.

Sarene râse.

— Probabil avea dreptate.

Roial zâmbi, dar continuă apoi pe un ton mai serios.

— Sarene, suntem într-adevăr norocoşi. S-ar putea ca tu să fii ultima noastră şansă în ceea ce priveşte salvarea Arelonului.

— Îţi mulţumesc, Înălţimea ta, roşi Sarene în ciuda efortului de a se controla.

— Ţara asta nu va mai rezista mult. Încă două, trei luni, poate o jumătate de an, dacă suntem norocoşi.

Sarene ridică o sprânceană.

— Şi eu care credeam că vrei să aştepţi… Sau cel puţin asta ai afirmat în faţa celorlalţi.

Roial făcu un gest expeditiv.

— Mă convinsesem că ei nu ne pot fi de cine ştie ce folos. Edan şi Ahan sunt prea încăpăţânaţi, iar Shuden şi Eondel au prea puţină experienţă. Voiam numai să-i mai domolesc în timp ce eu şi Kiin am fi hotărât ce să facem în continuare. Mă tem însă că planurile noastre ar fi implicat ceva mai mult… risc.

Oricum, acum avem o nouă şansă. Dacă planul tău va funcţiona – şi sunt convins că aşa va fi – vom putea probabil să mai prelungim puţin prăbuşirea. Nu sunt sigur; în ăştia zece ani de când domneşte Iadon lucrurile au acumulat inerţie. Va fi dificil să schimbăm totul la loc în numai câteva luni.

— Eu cred că o putem face, Roial, zise Sarene.

— Numai să fii atentă să nu faci un pas greşit, tânără domniţă, o ţinti Roial cu privirea. Nu alerga dacă ai putere numai să mergi, şi nu-ţi pierde timpul încercând să dărâmi ziduri care nu pot fi dărâmate. Şi, lucrul cel mai important, nu brusca acolo unde nu e nevoie decât de o simplă mângâiere. M-ai constrâns astăzi. Şi eu sunt încă un om mândru. Dacă Shuden nu m-ar fi salvat, nu sunt sigur că aş fi fost capabil să îmi accept greşeala în faţa tuturor acelor oameni.

— Îmi pare rău, roşi Sarene iarăşi, dar din alt motiv. Era ceva cu acest om atât de puternic, şi totuşi atât de blând, încât Sarene simţea o nevoie imperioasă să-i capete respectul.

— Numai să fii atentă, zise Roial încă o dată. Dacă gyornul este într-adevăr atât de periculos pe cât pretindeţi, atunci într-adevăr în Kae acţionează nişte forţe foarte puternice. Nu lăsa Arelonul să fie zdrobit între ele.

Sarene aprobă din cap, iar atunci ducele se lăsă pe spătarul scaunului, picurându-şi ultima picătură de vin în pahar.

Capitolul 12

La începutul carierei sale, lui Hrathen îi fusese greu să accepte alte limbi. Fjordeleza era singura limbă aleasă a lui Jaddeth. Era sfântă, în timp ce toate celelalte limbi erau profane. Dar cum să-i convertească atunci pe cei care nu vorbeau fjordeleza? Le vorbeşti în propria lor limbă sau îi forţezi întâi să înveţe fjordeleza? Era bineînţeles absurd să ceară unei naţiuni întregi să înveţe noua limbă înainte să li se vorbească despre imperiul lui Jaddeth.

Aşa că, forţat să decidă între a învăţa o limbă profană şi a-şi amâna planurile până când noul popor care trebuia convertit ar fi învăţat fjordeleza, Hrathen alese limba profană. Învăţase astfel să vorbească aonică şi duladenă, şi chiar ceva jidoneză. Aşadar, când le predica oamenilor, le predica în propria lor limbă – cu toate că încă nu se obişnuise cu ideea. Dacă nu învăţau niciodată? Dacă acţiunile sale îi făceau să creadă că nu aveau nevoie să înveţe fjordeleza, din moment ce puteau afla despre Jaddeth în propria lor limbă?

Aceste gânduri, şi multe altele asemenea, îl frământau pe Hrathen în timp ce le vorbea celor din Kae. Nu era ca şi cum ar fi fost distras sau mai puţin dedicat cauzei sale; dar pur şi simplu ţinuse aceste predici de atâtea ori încât deveniseră o rutină. Vorbea aproape fără să se mai

gândească la ce spune, ridica şi cobora vocea în ritmul învăţăturilor, conform artei oratorice clasice care era un hibrid între rugăciune şi dramă.

Când îi îndemna, mulţimea îi răspundea cu ovaţii. Când îi condamna, oamenii se uitau unii la alţii ruşinaţi. Când ridica vocea, aceştia deveneau mai atenţi, iar când o cobora până la şoaptă, deveneau aproape fascinaţi. Era ca şi cum ar fi controlat chiar valurile oceanului, emoţia se ridica în mulţime ca fluxul înspumat.

Termină cu un avertisment pentru cei prezenţi: să se convertească pentru a-l servi pe Jaddeth, să devină odiv sau krondet al unuia dintre preoţii din Kae, pentru a deveni astfel zale într-un lanţ uriaş care să-i lege direct de Stăpânul Jaddeth. Oamenii obişnuiţi îi serveau pe arteţi şi pe dorveni, iar arteţii şi dorvenii îi serveau pe gradori, iar gradorii îi serveau pe ragnaţi, ragnaţii pe gyorni, gyornii pe Wyrn şi Wyrn pe Jaddeth. Numai grageţii – liderii mănăstirilor – nu erau direct conectaţi la acest lanţ. Toţi ceilalţi însă ştiau exact pe cine li se cuvenea să servească; cei mai mulţi nici nu trebuiau să-şi facă griji în privinţa poruncilor lui Jaddeth, care oricum nu erau aşa de uşor de înţeles de către toată lumea. Tot ce trebuiau să facă era să-l urmeze pe artet, să-l servească cât de bine puteau, şi Jaddeth urma să fie mulţumit.

Hrathen coborî de pe podium satisfăcut. Predica în Kae numai de câteva zile, dar capela era deja atât de plină de oameni încât mulţi rămâneau în picioare în spatele sălii după ce scaunele se ocupau. Totuşi, puţini dintre aceştia veniseră să se convertească; cei mai mulţi veniseră pentru că Hrathen însuşi reprezenta o noutate. Oricum, şi aceştia se vor întoarce. Chiar dacă acum preferă să creadă despre ei că sunt pur şi simplu curioşi – că nu-i interesează deloc noua religie – se vor întoarce.

Pe măsură ce religia va avea mai mulţi adepţi în Kae, cei care au participat la aceste prime întâlniri se vor simţi tot mai importanţi. Vor susţine că ei au descoperit Shu-Dereth cu mult înaintea vecinilor lor, aşa că vor continua să participe. Mândria lor, combinată cu predicile lui Hrathen,

va spulbera celelalte îndoieli, şi curând toţi se vor trezi că jură credinţă în faţa unui artet.

În curând, Hrathen va trebui să se gândească şi la numirea unui nou artet. Va amâna însă decizia încă puţin, ca să vadă cum se vor descurca preoţii de la capelă cu sarcinile. Oricum, timpul curgea, şi curând Hrathen nu va mai putea să organizeze singur membrii, mai ales având în vedere timpul pe care-l dedica planurilor şi predicilor.

Oamenii din spate începuseră să părăsească sala. Ceva însă îi opri. Hrathen se uită cu surprindere spre podium. În mod normal, întâlnirea ar fi trebuit să se termine cu predica lui, dar se pare că altcineva avusese alt plan. Dilaf se hotărâse să vorbească şi el.

Scundul arelonian aproape striga, cuprins de o energie nebănuită. În numai câteva secunde, mulţimea se grăbi să-şi regăsească locul. Îl văzuseră cu siguranţă pe Dilaf care-l urmărea pretutindeni pe Hrathen, şi probabil că ştiau deja că este artet, deşi Dilaf nu li se mai adresase niciodată. Oricum, de data asta era imposibil de ignorat.

Ignora, în schimb, toate regulile discursului public. Nu varia tonalitatea şi nici nu privea în ochi audienţa. Nu menţinea o poziţie dreaptă, mândră, pentru a da impresia că deţine controlul; în schimb se mişca tot timpul pe podium, agitat, gesticula abundent. Faţa îi era acoperită de sudoare, iar ochii îi erau mari şi febrili.

Şi îl ascultau.

Îl ascultau chiar mai fascinaţi decât atunci când le predica Hrathen. Urmăreau zvâcnelile de dement ale lui Dilaf cu ochi flămânzi, erau hipnotizaţi de mişcările lui nonconformiste. Discursul lui Dilaf se centra în jurul unui singur subiect: ura faţă de Elantris. Hrathen putea simţi entuziasmul crescând al mulţimii. Pasiunea lui Dilaf era ca un catalizator, ca un virus care se răspândea necontrolat, o dată ce descoperise un loc rece şi umed în care să crească. Curând, mulţimea îi împărtăşea fără rezerve scârba şi striga împreună cu el.

Hrathen privea spectacolul îngrijorat şi în acelaşi timp, trebuia s-o recunoască, invidios. Spre deosebire de

Hrathen, Dilaf nu studiase în cele mai bune şcoli din Est. În schimb, micuţul preot avea ceva ce lui Hrathen îi lipsea: patimă.

Hrathen fusese întotdeauna un tip calculat. Era organizat, grijuliu, şi atent la detalii. De fapt, asta îl şi atrăsese la Shu-Dereth – metoda standardizată, disciplinată de guvernare şi filosofia logică. Nu se îndoise niciodată de biserică, ceva atât de bine organizat nu putea fi rău.

În ciuda loialităţii sale, Hrathen nu simţise niciodată ce exprima acum Dilaf. El nu ura nimic într-un mod atât de dedicat, şi nici nu iubea nimic astfel încât să sacrifice totul pentru acel lucru. Întotdeauna crezuse că era slujitorul perfect pentru Jaddeth, că Stăpânul său avea nevoie de un om cerebral mai mult decât de adoratori febrili. Acum însă nu mai era aşa de sigur de toate astea.

Dilaf manevra mult mai uşor audienţa decât o făcuse Hrathen vreodată. Ura lui Dilaf pentru Elantris nu era una logică – era iraţională şi animalică –, dar lor nu le păsa. Hrathen ar fi putut pierde ani întregi să le explice beneficiile pe care le-ar fi obţinut prin convertirea la Shu-Dereth şi să nu obţină această reacţie. O parte din el încerca să ia totul în derâdere, încerca să se convingă de faptul că puterea lui Dilaf nu era una de durată; că pasiunea pe care o insufla mulţimii urma să se piardă imediat ce aceştia reveneau la viaţa lor de zi cu zi – dar o altă parte din el, cea mai sinceră, era cuprinsă de invidie. Oare ce era în neregulă cu el de nu reuşise să simtă niciodată în treizeci de ani ce simţea Dilaf în fiecare moment?

În sfârşit, artetul tăcu. Sala rămase şi ea în tăcere pentru câteva momente bune. Apoi începură dintr-o dată să discute între ei agitaţi, în timp ce se îndreptau spre ieşire. Dilaf se dădu jos de pe podium şi se prăbuşi pe unul din scaune.

— A fost grozav, se auzi o voce din spatele lui Hrathen. Era ducele de Telrii, care urmărise spectacolul dintr-o nişă aflată undeva pe un zid lateral al capelei. Ideea să-l pui pe micuţul artet să vorbească după tine a fost minunată,

Hrathen. Chiar mă îngrijorasem când am văzut cum toată lumea începe să se plictisească. Dar preotul a făcut apoi minuni.

Hrathen încercă să-şi ascundă iritarea faţă de duce, care îl strigase pe nume în loc să-i folosească titlul; va avea timp să-l pună la punct mai târziu. De asemenea, se reţinu să comenteze asupra presupusei plictiseli a audienţei.

— Dilaf este un specimen rar, zise în schimb. Există întotdeauna două moduri de abordare a unui subiect: cea logică şi cea pasională. Trebuie să atacăm din ambele direcţii dacă vrem să ieşim victorioşi.

Telrii aprobă.

— Aşadar, să înţeleg că v-aţi mai gândit la propunerea mea?

Telrii ezită o clipă, apoi aprobă din nou.

— Este o propunere destul de tentată, Hrathen. Extrem de tentantă. Nu ştiu foarte mulţi oameni în Arelon capabili s-o refuze.

— Perfect. Voi contacta Fjordenul. Cred că vom putea începe chiar de săptămâna viitoare.

Telrii aprobă din cap, semnul de pe obrazul său arăta ca o vânătaie imensă cuprinsă de umbre. Apoi, cu un semn către numeroşii săi însoţitori, ducele ieşi pe uşa laterală a capelei şi dispăru în asfinţit. Hrathen privi uşa în timp ce se închidea, apoi merse către Dilaf, care era încă întins în strană.

— O adevărată surpriză, artet, zise. Ar fi trebuit să mă anunţi şi pe mine mai devreme de intenţiile tale.

— Dar n-a fost nimic plănuit, stăpâne, îi explică artetul. Am simţit dintr-o dată nevoia să vorbesc. Am făcut-o pentru cauza noastră, hroden.

— Bineînţeles, zise Hrathen nemulţumit.

Telrii avusese dreptate: contribuţia lui Dilaf fusese importantă. Oricât ar fi vrut Hrathen să îi aducă şi alte reproşuri artetului, nu putea. Ar fi însemnat să ezite în a folosi pentru cauza lui Wyrn orice instrument pe care îl avea la dispoziţie pentru a converti arelonienii, iar Dilaf se dovedise a fi un instrument foarte folositor. Hrathen avea

nevoie ca artetul să vorbească şi la alte întruniri viitoare. Încă o dată, Dilaf îl lăsase fără prea multe variante.

— Bine atunci, zise Hrathen şi-l expedie pe artet cu un gest calculat. Se pare că le-a plăcut discursul. Poate te voi pune să vorbeşti şi în viitor. Dar nu uita în ce poziţie te afli, artet. Eşti odivul meu. Nu faci nimic până nu-ţi spun eu. E clar?

— Perfect, stăpâne Hrathen.

*

Hrathen închise încet uşa camerei sale. Dilaf nu era acolo. Hrathen nu l-ar fi lăsat niciodată să vadă ce avea să se întâmple. Se putea încă simţi superior artetului din acest punct de vedere. Dilaf n-ar fi putut ajunge niciodată să deţină un rang atât de înalt ca Hrathen, pentru că n-ar fi putut face niciodată ce urma să facă Hrathen – ceva cunoscut doar gyornilor şi lui Wyrn.

Aşa că stătea liniştit pe scaunul său. După numai jumătate de oră de meditaţie, se simţi pregătit să acţioneze. Respiră adânc, apoi se ridică de pe scaun şi se duse spre cufărul imens care zăcea într-un colţ al camerei sale. Era acoperit cu un morman de tapiserii, aranjat în aşa fel încât să-l ascundă. Hrathen îndepărtă atent tapiseriile, apoi căută sub cămaşă lanţul de aur de care ţinea atârnată cheia. Deschise cufărul şi dezvălui conţinutul – o cutie de metal.

Cutia era cam de dimensiunile a patru cărţi puse una peste alta şi era destul de grea. Avea lanţurile construite din cel mai bun oţel, iar deasupra avea un mic cifru şi câteva mânere delicate. Mecanismul fusese proiectat de cei mai buni lăcătuşi din Svorden. Hrathen şi Wyrn erau singurii care ştiau să deschidă cutia.

Hrathen formă cifrul, apoi deschise pe rând mânerele după o schemă pe care o învăţase imediat ce fusese numit gyorn. Combinaţia nu fusese niciodată scrisă undeva. Ar fi fost extrem de jenant pentru Shu-Dereth ca cineva din exterior să descopere conţinutul acelei cutii.

Încuietoarea cedă şi Hrathen ridică uşor capacul cutiei. Un glob de lumină micuţ ieşi din cutie.

— Ai nevoie de mine, stăpâne? întrebă seonul pe un ton dulce, feminin.

— Linişte, zise Hrathen. Ştii că nu ai voie să vorbeşti.

Globul de lumină mormăi ceva supus. Trecuseră luni întregi de când Hrathen nu mai deschisese cutia, dar seonul nu părea să fie revoltat. Creaturile – sau ce erau – păreau să arate o supunere totală.

Seonii reprezentaseră cel mai mare şoc pentru Hrathen când fusese numit gyorn. Nu fusese surprins atât de faptul că aceste creaturi erau reale – deşi mulţi în Est considerau că seonii erau simple legende aonice, Hrathen învăţase deja că erau… lucruri pe care oamenii nu le puteau înţelege. Amintirea tinereţii lui în Dakhor încă îi producea fiori.

Nu, de fapt Hrathen fusese surprins să descopere că Wyrn aproba folosirea unor asemenea creaturi magice pentru a creşte imperiul lui Jaddeth. Wyrn însuşi îi explicase atunci care era necesitatea seonilor, dar Hrathen avusese nevoie totuşi de ani de zile ca să accepte ideea. La sfârşit însă logica îl doborâse. Aşa cum era uneori necesar să te foloseşti de limbi păgâne pentru a servi scopurilor lui Jaddeth, erau şi momente în care arta duşmanilor se dovedea de folos.

Bineînţeles, numai cei care se dovediseră capabili de autocontrol şi sfinţenie aveau dreptul să folosească un seon. Gyornii îl foloseau pentru a menţine legătura cu Wyrn atunci când se aflau în misiune într-o ţară îndepărtată, lucru care se întâmpla, de altfel, frecvent. Comunicarea fără întârziere când era vorba de asemenea distanţe era un lucru de nepreţuit.

— Fă-mi legătura cu Wyrn, ordonă. Seonul se conformă, luminând puţin mai tare în timp ce căuta să realizeze legătura cu seonul personal al lui Wyrn – seon care se afla în grija unui servitor mut a cărui singură sarcină era aceea de a avea grijă de creatură.

Hrathen îşi privea seonul în timp ce aştepta. Seonul căuta răbdător să se conecteze la celălalt. Întotdeauna *părea* să se supună fără nicio urmă de revoltă; şi, de fapt,

ceilalţi gyorni nici nu păreau să pună la îndoială loialitatea seonilor lor. Pretindeau că făcea parte chiar din constituţia seonilor să fie loiali stăpânilor lor, chiar dacă aceşti stăpâni i-ar fi detestat.

Hrathen însă nu era prea sigur. Seonii îi puteau contacta pe ceilalţi seoni, şi nici nu păreau să aibă nevoie de atât de mult somn ca fiinţele umane. Şi atunci, ce făceau seonii în timp ce stăpânii lor dormeau? Ce secrete discutau ei? La un moment dat, aproape toţi nobilii din Duladel, Arelon, Teod şi chiar Jindo aveau câte-un seon. Câte secrete de stat aflaseră aceştia în acele vremuri şi câte or fi trecut mai departe?

Dădu din cap. Era bine că acele vremuri apuseseră. Căzuseră în dizgraţie din cauza asocierii lor cu elantrienii, iar stingerea magiei elantrienilor le sistase şi reproducerea. Prin urmare, seonii erau din ce în ce mai puţini. O dată cu cucerirea de către Fjorden a Vestului, Hrathen începuse să se îndoiască că va mai vedea cineva vreodată seoni plutind pe ici-colo.

Seonul lui personal îi făcu legătura cu Wyrn. Chipul cu trăsături nobile, mândre, al lui Wyrn îl privea acum pe Hrathen.

— Sunt aici, fiule zise Wyrn.

— Oh, Sfinţia şi Luminăţia ta, Profet al lui Jaddeth şi Împărat al Luminii, făcu Hrathen o plecăciune.

— Spune, Hrathen.

— Vreau să vă fac o propunere în legătură cu unul dintre cei mai puternici lorzi din Arelon…

Capitolul 13

— Asta e! exclamă Raoden entuziasmat. Galladon, vino repede!

Dula lăsă deoparte cartea pe care o citea şi ridică o sprânceană, apoi se ridică şi se uită întrebător la prinţ.

— Ce-ai găsit, sole?

Raoden arătă spre cartea fără copertă din faţa lui. Stătea

în fosta biserică Korathi care devenise centrul lor operativ. Galladon, care rămăsese neclintit în hotărârea de a păstra secretul asupra raftului lui de cărţi, hotărâse că era mai indicat să ia în capelă volumele pe care le citeau decât să-şi dezvăluie sanctuarul.

— Sole, nu pot citi asta, protestă Galladon, privind ce carte îi arăta Raoden. Este scrisă numai în aoni.

— Din cauza asta mi-a şi atras atenţia, zise Raoden.

— Ştii să citeşti?

— Nu, zâmbi Raoden. După care scoase la lumină o altă carte asemănătoare, tot fără copertă, cu paginile pătate de slinul care domnea peste tot în Elantris.

— Un dicţionar.

Galladon studie prima carte cu un ochi critic.

— Sole, nu recunosc nici măcar a zecea parte dintre aonii din cartea asta. Îţi dai seama de cât timp e nevoie să o traduci pe toată?

Raoden ridică din umeri.

— Oricum e mai bine decât să cauţi indicii în celelalte cărţi. Galladon, dacă mai dau încă o dată peste o descriere a minunatului peisaj din Fjorden o să mă îmbolnăvesc.

Galladon aprobă. Mai mult ca sigur cel care fusese proprietarul acelor cărţi înainte de Reod fusese un geograf, pentru că cel puţin jumătate dintre ele erau de geografie.

— Eşti sigur că pe-asta o căutam?

— Am studiat, cândva, un pic despre citirea textelor scrise doar cu aoni, prietene, zise Raoden şi arătă aonul de pe prima pagină a cărţii. Aici scrie AonDor.

Galladon se declară de acord.

— Bine, sole. Oricum, n-aş vrea să fiu în locul tău. Viaţa ar fi mult mai simplă dacă oamenii tăi ar fi reuşit să inventeze un alfabet mai repede. Kolo?

— Dar aonii erau un alfabet, zise Raoden. Numai că unul incredibil de complex. Totuşi, nu va dura chiar atât de mult timp pe cât îţi imaginezi – ar trebui să-mi aduc aminte multe lucruri pe măsură ce citesc.

— Sole, uneori eşti atât de optimist încât devine dezgustător. Presupun că după aceea vom căra înapoi

cărţile de unde le-am luat.

În vocea lui Galladon se simţea o undă de nelinişte. Cărţile erau bunul lui cel mai de preţ; Raoden se chinuise mai mult de o oră să-l convingă să-l lase să le scoată coperţile, şi vedea cât de rău îi făcea bărbatului vederea cărţilor expuse jegului din jur.

— Aşa vom face, zise Raoden. Niciuna dintre celelalte cărţi nu era despre AonDor, şi, chiar dacă erau totuşi câteva jurnale sau alte scrieri care ar fi putut da câte un indiciu despre AonDor, Raoden era convins că niciuna nu i-ar fi fost de folos atât cât cea pe care o avea în faţă. Presupunând că va reuşi să o traducă.

Galladon aprobă din cap şi începu să strângă celelalte cărţi; apoi îşi ridică privirea atras de un sunet care venea dinspre acoperiş. Galladon era convins că întregul ansamblu care se construia deasupra se va prăbuşi în curând şi că, inevitabil, va cădea direct în capul lui întunecat şi lucios.

— Nu-ţi face atâtea griji, Galladon, zise Raoden. Maare şi Riil ştiu ce fac.

Galladon se încruntă.

— Ba dimpotrivă, sole. Parcă-mi amintesc că niciunul dintre ei nu ştia cum să procedeze înainte să le arăţi tu.

— Vreau să spun că sunt pricepuţi.

Raoden privi satisfăcut spre acoperiş. Şase zile de lucru avuseseră ca rezultat completarea unei largi porţiuni din tavan. Mareshe inventase un fel de clei din aşchii de lemn, pământ şi mâzga din Elantris. Combinaţia, adăugată la porţiunile din tavan şi acoperiş care se mai găseau prin jur, furniza un bun material de construcţie – dacă nu de o calitate superioară, cel puţin adecvat.

Raoden zâmbi. Durerea şi foamea nu-l părăseau nicio clipă, dar lucrurile mergeau atât de bine încât aproape uita de ele. Prin fereastra din dreapta îl putea vedea pe cel mai nou sosit în banda lor – Loren. Omul lucra în zona de lângă biserică care fusese probabil o grădină. După cum îi ordonase Raoden, echipat cu o pereche de mănuşi noi de piele, Loren muta pietrele şi elibera calea, lăsând în urmă

numai stratul de mizerie umedă de dedesubt.

— La ce foloseşte asta? întrebă Galladon, care urmărise privirea lui Raoden.

— Vei vedea, îi zâmbi Raoden misterios.

Galladon culese de pe jos un braţ de cărţi şi părăsi capela. Bărbatul din Duladel avusese dreptate în două privinţe: nu puteau anticipa ritmul în care noii elantrieni vor fi aduşi. Înainte de sosirea lui Loren, cu o zi în urmă, trecuseră cinci zile întregi fără niciun zgomot dinspre porţi, Raoden avusese noroc că-i strânsese pe Mareshe şi pe ceilalţi în timp aşa scurt.

— Lord Spirit? întrebă o voce ezitantă.

Raoden se uită înspre uşa capelei unde un bărbat necunoscut aştepta să fie văzut. Era slab, gârbovit şi avea un aer de umilinţă îndelung studiat. Raoden nu putea spune cu certitudine ce vârstă ar fi putut să aibă nou-venitul; Shaodul îi făcea pe toţi să pară mai în vârstă decât erau în realitate. Oricum, avea senzaţia că omul ăsta era într-adevăr bătrân. Dacă ar mai fi avut vreun fir de păr pe cap, atunci acesta ar fi fost cu siguranţă alb, iar pielea îi era deja străbătută de riduri când fusese luat de Shaod.

— Da? întrebă Raoden. Ce pot face pentru dumneata?

— Nobile… începu bărbatul.

— Spune, îl încurajă Raoden.

— Ei bine, nobile, am auzit câteva zvonuri despre domnia voastră şi mă întrebam dacă pot să mă alătur şi eu grupului.

Raoden se ridică şi se îndreptă către uşă.

— Bineînţeles. Ce-ai auzit?

— Păi… Bătrânul elantrian se uita în jur nervos. Unii oameni de pe stradă spun că cei care vă urmează nu par să fie aşa de flămânzi. Spun că deţineţi un secret care face durerea să dispară. Sunt deja în Elantris de mai mult de un an, domnule, şi rănile mă copleşesc deja. M-am gândit că fie mă alătur vouă, fie găsesc un canal de scurgere şi mă alătur hoezilor.

Raoden aprobă din cap şi-l bătu pe bărbat pe umăr. Încă îşi mai simţea degetul arzând de durere – se obişnuise cu

durerea, dar încă îl rodea. Şi era însoţită şi de o durere cruntă în stomac.

— Îmi pare bine că ai venit. Cum te cheamă?

— Kahar, domnule.

— Bine, Kahar, ce meserie aveai înainte să te ia Shaodul?

Privirea lui Kahar se defocaliză, de parcă mintea lui călătorea prin timp.

— Eram un fel de om de curăţenie, stăpâne. Cred că spălam străzile.

— Perfect! Chiar aveam nevoie de aşa ceva. Mareshe, eşti acolo?

— Da, stăpâne, se auzi vocea meşteşugarului dintr-una din camerele din spate. O secundă mai târziu îi văzură şi capul strecurându-se pe uşă.

— Din întâmplare, ai reuşit să strângi vreun pic de apă în vasele pe care le-ai pus aseară când ploua?

— Bineînţeles, stăpâne, îi răspunse Mareshe indignat.

— Foarte bine. Arată-i lui Kahar unde este apa.

— Sigur! Mareshe îi făcu semn lui Kahar să-l urmeze.

— Şi ce să fac cu apa, stăpâne? întrebă Kahar.

— E timpul să facem ceva ca să nu mai locuim în mizerie, Kahar, zise Raoden. Mizeria asta din Elantris poate fi curăţată; am văzut un loc unde chiar fusese îndepărtată. Nu te grăbi, ia-o încet, dar curăţă clădirea asta pe dinăuntru şi pe dinafară. Îndepărtează orice pată de mizerie şi spală orice urmă de murdărie.

— Şi apoi îmi veţi spune secretul? întrebă Kahar plin de speranţă.

— Ai încredere în mine.

Kahar îl urmă apoi pe Mareshe afară din clădire. Zâmbetul lui Raoden păli imediat ce rămase singur. Cea mai grea misiune a lui în Elantris era să-şi conserve acel optimism în legătură cu care îl tachina Galladon atât de mult. Oamenii aceştia, inclusiv cei nou-veniţi, erau gata să-şi piardă speranţa. Se credeau blestemaţi şi erau convinşi că nimic nu-i va mai salva de la putrezirea în Elantris. Raoden trebuia să înfrângă anii întregi de condiţionare, aliaţi cu forţele omniprezente ale durerii şi foamei.

Raoden nu se considerase niciodată o persoană peste măsură de optimistă. Şi totuşi aici, în Elantris, se văzuse reacţionând la disperarea care plutea în aer cu un optimism sfidător. Cu cât lucrurile mergeau mai rău, cu atât devenea mai încăpăţânat să le facă faţă fără să se plângă. Dar veselia forţată îşi spunea cuvântul. Simţea că toţi ceilalţi, inclusiv Galladon, se bazau pe el. Dintre toţi oamenii din Elantris, numai Raoden nu putea să îşi arate durerea. Foamea scurma în pieptul lui ca o armată de insecte forţând evadarea, iar durerea izvorâtă din răni îi încerca din greu rezistenţa.

Nu putea spune cu siguranţă cât va mai putea rezista. După numai o săptămână şi jumătate în Elantris, îl copleşea atâta durere încât de foarte multe ori îi era greu să se concentreze. Cât timp mai avea oare la dispoziţie până avea să cedeze definitiv durerii? Cât va mai avea oare până când va fi redus la statutul de fiinţă subumană, asemenea oamenilor lui Shaor? Şi cea mai înspăimântătoare întrebare: când va cădea, oare câţi alţii vor cădea o dată cu el?

Şi totuşi trebuia să suporte povara. Dacă nu accepta el această responsabilitate, nimeni altcineva nu ar fi făcut-o – iar aceşti oameni ar fi devenit fie sclavii propriei lor agonii, fie sclavii huliganilor de pe străzi. Elantrisul avea nevoie de el. Chiar dacă toate astea îl epuizau, trebuia să suporte.

— Lord Spirit! se auzi strigat de o voce frenetică.

Raoden se întoarse şi îl descoperi pe Saolin care intră îngrijorat în încăpere. Mercenarul cu nasul acvilin îşi făcuse o lance dintr-o bucată de lemn numai pe jumătate putrezit şi o piatră ascuţită şi începuse să patruleze în jurul capelei. Figura îngrozită a elantrianului îl îngrijora pe Raoden.

— Ce este, Saolin? îl întrebă alarmat. Omul era un războinic experimentat, şi n-ar fi fost scos dintr-ale lui aşa uşor.

— Un grup de oameni înarmaţi vin încoace, stăpâne. Sunt doisprezece şi au arme din oţel.

— Oţel? se miră Raoden. În Elantris? Nu ştiam că există aşa ceva pe-aici.

— Vin grăbiţi încoace, domnul meu, zise Saolin. Ce

facem? Sunt practic deja aici.

— *Sunt* aici, zise Raoden în timp ce un grup de oameni intrau încruntaţi pe uşa deschisă a capelei. Saolin avea dreptate: câţiva dintre ei aveau arme din oţel, cu toate că lama era ruginită şi ciobită. Grupul era unul întunecat, nu prea plăcut la vedere, şi era condus de o figură familiară. Sau, cel puţin, familiară de la distanţă.

— Karata, zise Raoden.

Loren ar fi trebuit să fie al ei în ziua precedentă, când intrase pe porţile Elantrisului, dar el i-l furase. Se pare că acum venise să protesteze. Fusese numai o chestiune de timp.

Raoden se întoarse spre Saolin, care tot înainta, parcă nerăbdător să-şi folosească noua armă.

— Stai pe loc, Saolin, îi ordonă.

Karata era complet cheală, un dar de la Shaod probabil, şi era de suficient timp în Elantris încât pielea ei începuse să se rideze. Cu toate acestea, avea o atitudine mândră şi o privire sfidătoare. Avea ochii unei persoane care nu cedase durerii şi care nici n-avea de gând s-o facă curând. Era îmbrăcată într-o haină din bucăţi de piele de culoare închisă care, pentru Elantris, era bine croită.

Karata aruncă o privire prin capelă şi studie noul tavan, apoi pe membrii bandei lui Raoden, care se strânseseră la fereastră şi priveau cu luare aminte. Mareshe şi Kahar stăteau nemişcaţi undeva în fundul încăperii, în sfârşit, se întoarse şi spre Raoden.

Urmă o mică pauză tensionată. Până la urmă, Karata se întoarse spre unul din oamenii ei şi îi porunci:

— Distruge clădirea, goneşte-i afară şi sfărâmă câteva oase. Se întoarse să plece.

— Te pot introduce în palatul lui Iadon, îi şopti Raoden.

Karata se opri.

— Nu asta vrei? întrebă Raoden. Gărzile Elantrisului te-au prins în Kae. Nu te vor suporta la nesfârşit, îi ard pe acei elantrieni care evadează prea des. Dacă vrei cu adevărat să pătrunzi în palat, eu te pot ajuta.

— Nu vom reuşi niciodată să ieşim din oraş, zise Karata

şi-i aruncă o privire sceptică. Au dublat gărzile recent; se pare că din cauza unei nunţi regale care va avea loc în curând. N-am mai reuşit să ies de mai mult de o lună.

— Te pot ajuta şi să ieşi din oraş, îi promise Raoden.

Ochii femeii se îngustară suspicioşi. Nu fusese vorba de niciun fel de plată. Amândoi ştiau că Raoden nu putea cere decât un singur lucru: să fie lăsat în pace.

— Eşti disperat, trase concluzia Karata într-un final.

— E adevărat, admise el. Dar sunt de asemenea şi un oportunist.

Karata aprobă uşor din cap.

— Mă voi întoarce la lăsarea serii. Vei face ceea ce ai promis, altfel oamenii mei îţi vor schilodi toţi oamenii şi îi vor lăsa să putrezească în agonie.

— Am înţeles.

*

— Sole…

— Nu crezi că e o idee prea grozavă, continuă Raoden cu un uşor zâmbet. Ştiu, Galladon, ştiu.

— Elantrisul e un oraş mare, zise Galladon. Sunt o grămadă de locuri unde ne putem ascunde şi nici măcar Karata nu ne-ar putea găsi. Nu îşi poate împrăştia foarte mult oamenii, pentru că ar deveni o pradă prea uşoară pentru Shaor şi Aanden. Kolo?

— Da, e adevărat, dar după aia? întrebă Raoden, încercând rezistenţa unei frânghii pe care Mareshe o improvizase din zdrenţe. Se pare că e destul de rezistentă. Karata poate nu va fi în stare să ne găsească, dar nici ceilalţi nu vor fi. Oamenii încep să realizeze că suntem aici. Dacă ne mutăm acum, nu vom mai evolua deloc.

Galladon îl privi cu o figură amărâtă.

— Sole, dar avem noi nevoie să evoluăm? Ai nevoie să formezi o altă bandă? Nu sunt deja prea mulţi trei lorzi războinici?

Raoden se opri, privindu-l îngrijorat pe dula.

— Galladon, asta crezi tu cu adevărat că fac?

— Nu ştiu, sole.

— Nu mă interesează puterea, Galladon, veni categorică

replica lui Raoden. Sunt îngrijorat din cauza vieţii. Nu mă interesează simpla supravieţuire, ci *viaţa*, Galladon. Oamenii ăştia sunt morţi pentru că au renunţat la viaţă, nu pentru că nu le mai bate inima. Voi schimba lucrul ăsta.

— Dar este imposibil, sole.

— Aşa cum este imposibil şi să o introduc pe Karata în palatul lui Iaoden, zise Raoden şi-şi înfăşură sfoara pe mână. Ne vedem când mă întorc.

*

— Ce e asta? întrebă Karata suspicioasă.

— Este puţul oraşului, îi explică Raoden, uitându-se în jos pe gaură. Puţul era adânc, dar putea auzi apa clipocind în întunericul de sub el.

— Vrei să spui că va trebui să înotăm?

— Nu, zise Raoden, legând frânghia de la Mareshe de o vargă de fier ruginit ce ieşea din lateralul puţului. Vom lăsa pur şi simplu curentul să ne ducă. Mai mult vom pluti decât vom înota.

— Dar asta e o nebunie, râul ăla e subteran. O să ne înecăm.

— Nu ne putem îneca, zise Raoden. Vorba prietenului meu Galladon: Suntem deja morţi. Kolo?

Karata nu părea foarte convinsă.

— Râul Aredel curge pe sub Elantris, apoi continuă pe sub Kae, îi explică Raoden. Ocoleşte oraşul şi îşi continuă drumul spre palat. Tot ce trebuie să facem e să ne lăsăm în voia lui. Am încercat deja să-mi ţin respiraţia; am reuşit să mi-o ţin o jumătate de oră, fără absolut nicio problemă. Sângele nostru nu mai circulă, aşa că nu mai avem nevoie de aer decât pentru a vorbi.

— Asta ne-ar putea distruge pe amândoi, îl avertiză Karata.

Raoden dădu din umeri.

— Oricum, foamea ne-ar doborî în câteva luni.

Karata zâmbi uşor.

— Bine atunci, Spirit. Ia-o înainte.

— Cu multă plăcere, zise Raoden, deşi nu era chiar atât de dornic să fie primul. Oricum, fusese ideea lui. Se scutură

puţin, apoi începu să se strecoare pe tub şi să alunece uşor în jos. Frânghia se termină înainte de a fi ajuns să atingă apa, aşa încât inspiră adânc, deşi era inutil, şi-şi dădu drumul.

Apa era şocant de rece. Curentul ameninţa să-l ia cu el, dar apucă totuşi să se agaţe de o piatră şi rămase aşa, aşteptând-o pe Karata. Vocea ei se auzi curând venind din întunericul de deasupra.

— Spirit?

— Sunt aici. Te afli undeva la câţiva metri deasupra râului, aşa că la un moment dat va trebui să-ţi dai drumul.

— Şi apoi, ce facem?

— Apoi râul îşi continuă cursul pe sub pământ – îl simt chiar acum trăgându-mă în jos. Să sperăm numai că va fi tot timpul suficient de lat, altfel o să sfârşim ca nişte dopuri fixate pentru eternitate.

— Puteai să aminteşti posibilitatea asta înainte de a-mi fi dat drumul, îi replică Karata nervoasă. Oricum, se auzi o izbitură în apă, urmată de un geamăt înfundat care se sfârşi apoi într-un gâlgâit, iar un corp solid trecu pe lângă Raoden, tras de curent.

După ce trimise o rugăciune către Domi Iertătorul, Raoden dădu drumul la piatră şi se lăsă tras în adânc.

*

De fapt, Raoden trebuia să înoate. Ideea era să te menţii la mijlocul râului, ca să nu fi izbit de pereţii tunelului. Îşi dădu toată silinţa în întuneric, întinse braţele larg ca să se poată poziţiona mai bine. Din fericire, timpul şlefuise pietrele, astfel încât mai mult lăsau vânătăi decât tăiau.

O eternitate părea să fi trecut în tăcere sub pământ. Era ca şi cum plutea prin întuneric, fără să poată vorbi, complet singur. Poate că asta era de fapt moartea, un suflet lăsat la voia întâmplării într-o lume de întuneric şi fără sfârşit.

Curentul îşi schimbă brusc direcţia şi-l trase de data asta în sus. Îşi mişcă braţele pentru a simţi acoperişul de piatră, dar nu întâlni nimic în cale. O secundă mai târziu se trezi în aer liber, cu faţa udă mângâiată de vânt. Clipi de câteva ori ca să-şi limpezească privirea, lumina stelelor şi a felinarelor

aflate din loc în loc pe stradă împrăştia numai o lumină slabă. Era oricum suficientă încât să-l ajute să se orienteze – şi, poate, să-l ajute să-şi recupereze minţile.

Plutea letargic; râul se lăţea o dată ce ieşise la suprafaţă, şi curentul devenise mult mai lent. Ceva se apropia de el prin apă, şi atunci încercă să vorbească, dar avea plămânii plini de apă. Nu reuşi să scoată altceva decât un puternic, necontrolat, acces de tuse.

O mână i se încleştă peste gură, oprindu-i tuşea cu un gâlgâit.

— Linişte, prostule! şuieră Karata.

Raoden aprobă din cap şi se strădui să-şi controleze accesul. Poate că ar fi fost cazul să se concentreze mai puţin la metaforele teologice ale călătoriei şi mai mult să-şi ţină gura închisă.

Karata îi eliberă gura, dar continuă să-l ţină de umăr, astfel încât să rămână uniţi în alunecarea lor pe lângă Kae. Magazinele erau închise în timpul nopţii, dar din când în când se mai vedea câte o patrulă. Cei doi continuară să plutească în linişte până când ajunseră în dreptul periferiei de nord a oraşului, unde se înălţa în noapte palatul lui Iadon.

Palatul era întunecat, un edificiu taciturn – o exteriorizare a insecurităţii lui Iadon. Tatăl lui Raoden nu se speria aşa uşor; de fapt era de multe ori beligerant când ar fi trebuit să fie mai prudent. Acest fel de a fi îl ajutase să capete avere ca om de afaceri cu legături cu fjordelezii, dar îi făcuse mult rău ca rege. Oricum, era paranoic în legătură cu un singur lucru: somnul. Era înnebunit la ideea că asasinii se vor strecura cumva înăuntru şi-l vor ucide. Raoden îşi amintea foarte bine paranoia tatălui său, pe care acesta o etala în fiecare seară înainte de retragerea la dormitoare. De când devenise rege, frica lui Iadon se înrăutăţise. Îşi mai adusese un batalion de gărzi să păzească palatul, care era deja bine blindat. Soldaţii dormeau în apropierea apartamentului lui Iadon, pentru a putea avea o reacţie mai promptă.

— Aşa, şopti Karata, chiorându-se la gărzile care treceau

pe zidul care împrejmuia castelul, tu ne-ai adus pe amândoi aici, acum bagă-ne în castel!

Raoden dădu din cap în semn că da şi încercă să facă cât mai puţin zgomot. Pentru asta era nevoie să-şi dreneze cu cât mai puţin zgomot plămânii îmbibaţi cu apă, lucru imposibil de realizat fără un vomitat silenţios.

— Încearcă să nu mai tuşeşti atâta, îl avertiză Karata. Îţi vei irita gâtul şi te va durea pieptul, după care o să ai senzaţia de răceală timp de o eternitate.

Raoden gemu şi se ridică în picioare.

— Trebuie s-o luăm spre vest, mai mult orăcăi Raoden.

Katara făcu semn că e de acord. Înainta în tăcere şi destul de repede, mult mai repede decât putea Raoden să ţină pasul, ca cineva care era obişnuit cu pericolul. De câteva ori îl avertizase pe Raoden cu un semn cu mâna, oprindu-se exact la timp ca să evite o patrulă ce tocmai ieşea din întuneric. Vigilenţa ei îi ajută până la urmă să ajungă în partea de vest a castelului lui Iadon fără probleme, în ciuda lipsei de talent a lui Raoden.

— Şi acum ce facem? întrebă ea în şoaptă.

Raoden se opri. Îl tot chinuia o întrebare. De ce îşi dorea Karata atât de mult să pătrundă în palat? Din ce auzise Raoden, nu părea genul care să plănuiască răzbunări. Era brutală, dar nu răzbunătoare. Dar dacă se înşela? Dacă intenţiona cu adevărat să verse sângele lui Iadon?

— Ei bine?

N-o s-o las să-mi ucidă tatăl, se decise. *Nu contează cât de mult dezaprob felul în care înţelege el să se comporte ca rege, oricum n-o s-o las.*

— Mai întâi trebuie să-mi răspunzi la o întrebare.

— Acum? întrebă femeia vizibil iritată.

Raoden aprobă cu un semn.

— Vreau să ştiu de ce ţii aşa de mult să intri în palat.

Karata se încruntă în întuneric.

— Nu mi se pare că eşti chiar în postura să pui întrebări.

— Nici tu nu eşti chiar în postura în care să-ţi permiţi să nu răspunzi la ele, îi replică Raoden. Tot ce trebuie să fac e să dau alarma, şi o să fim imediat luaţi pe sus de gărzi

amândoi.

Karata se gândea învăluită de beznă, în mod evident nu se putea hotărî dacă să-i răspundă sau nu.

— Uite, întrerupse până la urmă tăcerea Raoden. Spune-mi numai atât: vrei să-l omori pe rege?

Karata îl privi în ochi, apoi dădu din cap în semn că nu.

— Nu regele e problema mea.

S-o cred sau să n-o cred? se întreba acum Raoden. *Am de ales?*

Se apucă să dea la o parte nişte arbuşti crescuţi pe lângă zid; apoi se aruncă cu toată greutatea, dar cu grijă să nu facă prea mult zgomot, şi o porţiune de teren căzu înaintea lor.

Karata ridică o sprânceană.

— Un pasaj secret? Ce ciudat.

— Iadon este paranoic când vine vorba de dormit, îi explică Raoden şi se strecură târâş prin spaţiul îngust de sub zid. A pus să fie construit acest pasaj să-i mai dea încă o şansă de evadare în caz că cineva îi va ataca palatul.

Karata pufni în râs în timp ce se strecura pe urma lui prin deschizătură.

— Credeam că lucrurile astea există numai în poveştile pentru copii.

— De fapt, lui Iaoden îi plac destul de mult poveştile astea.

După câţiva metri pasajul devenea mai larg. Raoden pipăi zidul până când găsi un felinar, însoţit de o scăpărătoare şi de un amnar. Ţinea mâna în aşa fel încât să nu împrăştie prea mult lumina, dar tot era suficientă cât să vadă pasajul prăfuit.

— Înţeleg că ştii destul de bine palatul, observă Karata.

Raoden nu-i răspunse. Nu era în stare să găsească ceva să nu dezvăluie prea mult. Tatăl său îi arătase pasajul când era abia un adolescent, iar Raoden şi prietenii lui se simţiseră destul de atraşi de el. Ignorând toate avertismentele legate de faptul că pasajul era exclusiv pentru urgenţe, Raoden şi Lukel îşi petrecuseră ore în şir înăuntrul lui. Bineînţeles, acum i se părea mult mai mic.

Abia dacă aveau loc să se mişte.

— Vino, îi strigă Karatei, ridică felinarul sus şi înaintă lipit de zid. Călătoria până la camera lui Iadon le luă mai puţin timp decât îşi amintea; nu era de fapt cine ştie ce pasaj, în ciuda a ceea ce pretindea imaginaţia lui. O pantă destul de abruptă ducea la etajul al doilea, exact la camera lui Iadon.

— Gata, zise când ajunseră la sfârşit. Iadon ar trebui să fie deja în pat şi – în ciuda paranoiei de care suferă – doarme destul de adânc. Probabil că de-aici şi paranoia, de fapt.

Deschise încetişor uşa care era mascată de o tapiserie din camera regală. Patul masiv al lui Iadon era întunecat şi tăcut, deşi lumina stelelor era destul de puternică încât să le dezvăluie că regele chiar era prezent.

Raoden se simţea încordat şi o ţintea cu privirea pe Karata. Femeia se ţinu însă de cuvânt şi abia dacă dădu atenţie regelui adormit în timp ce se strecura prin încăpere să iasă în hol. Raoden oftă uşurat şi o urmă cu mai puţin stil.

Holul învăluit în întuneric făcea legătura între camera lui Iadon şi cea a gărzilor. Coridorul din dreapta ducea direct la baraca gărzilor; stânga ducea la garda de serviciu, apoi urma restul palatului. În loc să aleagă această ultimă opţiune, Karata o luă însă la dreapta, spre barăci, cu un mers de pisică.

Raoden o urmă până la barăci şi se simţi iarăşi cuprins de nervozitate. E adevărat că nu căuta să-i omoare tatăl, dar acum se strecura în cea mai periculoasă zonă din palat. Un singur zgomot ar fi putut trezi dintr-un foc zeci de soldaţi.

Din fericire, nu era nevoie de cine ştie ce talent ca să te strecori pe lângă un zid. Karata deschidea atentă toate uşile pe care le întâlneau în cale, lăsându-le apoi suficient de deschise încât Raoden nici măcar nu trebuia să facă efortul de a le atinge pentru a trece de ele.

Holul întunecat se întâlnea la un moment dat cu un altul, de-a lungul căruia erau aliniate o mulţime de uşi – era cartierul militarilor cu grade mai puţin importante şi a celor cărora li se oferise o cameră să aibă grijă de familie. Karata

alese o uşă. Înăuntru se afla camera care fusese alocată familiei uneia dintre gărzi; lumina de afară dezvelea un pat de-a lungul unui perete şi un dulap.

Raoden era din ce în ce mai agitat. Se întreba dacă nu cumva veniseră aici tocmai pentru ca femeia să îşi procure o armă de la una dintre gărzi. Dacă era aşa, atunci era de-a dreptul nebună. Desigur, nici intrarea pe furiş în palatul unui rege paranoic nu era chiar un semn de sănătate mintală.

Imediat însă ce Karata intră în încăpere, Raoden realiză că nu o armă de la o gardă venise ea să caute acolo, din ce moment ce nu era nicio gardă înăuntru. Patul era gol, cearşafurile răvăşite. Karata se opri în faţa a ceva ce Raoden nu observase la început: o saltea aşezată direct pe podea, ocupată de un trup micuţ, care nu putea fi decât acela al unui copil, despre care Raoden nu putea spune dacă era fată sau băiat. Karata îngenunche câteva clipe lângă copil.

Apoi îi făcu semn lui Raoden să iasă şi se strecură după el afară din cameră. Închise uşa în urma ei. Raoden ridică întrebător o sprânceană, şi Karata îi făcu semn că da, au terminat.

O luară înapoi pe unde veniseră. Raoden mergea în faţă, aluneca prin uşile pe care le lăsaseră deschise mai devreme, şi Karata îl urma, închizându-le uşor în urma lor. Până la urmă, Raoden se simţea uşurat de cât de bine decurseseră lucrurile, sau, cel puţin, se simţi uşurat până când dădu de uşa care făcea trecerea spre holul pe care se afla camera lui Iadon.

Un bărbat stătea în picioare de cealaltă parte a uşii. Îngheţase cu mâna întinsă spre clanţă. Îi privea şocat.

Karata îl împinse pe Raoden în lături. Îşi înfăşură braţul în jurul gâtului bărbatului, apoi îi acoperi calm gura cu mâna şi îl apucă de încheietura mâinii în timp ce pipăia după sabie. Bărbatul era însă mai puternic decât Karata, care era slăbită de condiţia ei de elantrian, şi se eliberă repede din strânsoare. Blocă în acelaşi timp piciorul femeii cu al lui în timp ce ea încerca să-i pună piedică.

— Stop, zise Raoden mai mult în şoaptă, gesticulând în acelaşi timp ca să fie văzut.

Ambii luptători ridicară ochii la el iritaţi, dar se opriră imediat din luptă imediat ce văzură ce avea de gând să facă Raoden.

Degetul prinţului se mişca prin aer, lăsând în urmă o dâră luminoasă. Prinţul continua să scrie, trăgând linii şi curbe în aer până când termină de desenat un caracter. Aonul Sheo, simbolul morţii.

— Dacă te mişti, îi spuse bărbatului, vei muri.

Ochii gărzii se măriră înspăimântaţi. Aonul plutea în dreptul pieptului lui, împrăştiind o lumină puternică în încăperea altfel întunecată şi arunca urme pe pereţi. Aonul se comportă aşa cum o făcea de obicei. Clipoci de câteva ori şi se stinse. Oricum, luminase suficient încât să dezvăluie figura pătată, de elantrian, a lui Raoden.

— Ştii ce suntem.

— Domi Iertătorule… îngăimă omul.

— Aonul va rămâne aici încă o oră, minţi Raoden. Va sta suspendat acolo unde l-am desenat, nevăzut, îţi pândeşte prima mişcare. Dacă te mişti, te va distruge. Ai înţeles?

Omul stătea nemişcat, cu sudoarea spălându-i expresia îngrozită a feţei.

Raoden se lăsă puţin în jos şi dezlegă centura cu sabia din jurul taliei bărbatului, apoi şi-o legă el.

— Haide, îi zise Karatei.

Femeia stătea încă lipită de zid, acolo unde o împinsese garda cu o privire indescifrabilă.

— Hai, îi repetă Raoden, de data asta pe un ton mai insistent.

Karata reacţionă în sfârşit şi trase de uşa camerei unde dormea regele. Cei doi dispărură pe unde veniseră.

*

— Nu m-a recunoscut, îşi spuse Karata, cu o voce amuzată şi în acelaşi timp tristă.

— Cine? întrebă Raoden.

Cei doi se ghemuiseră lângă uşa unui magazin în centrul oraşului, să-şi mai tragă sufletul, înainte să-şi continue

drumul înapoi spre Elantris.

— Garda. A fost soţul meu, în cealaltă viaţă.

— *Soţul* tău?

Karata întări dând din cap.

— Am trăit împreună doisprezece ani şi acum se pare că m-a uitat complet.

Raoden făcu repede câteva conexiuni.

— Asta înseamnă că acea cameră în care am intrat…

— Era fiica mea, îi explică Karata. Mă îndoiesc că i-a spus cineva vreodată ce s-a întâmplat cu mine. Am vrut numai… să ştie.

— Vrei să spui că i-ai lăsat un bilet?

— Un bilet şi un talisman, îi explică Karata cu o voce tristă, deşi nicio lacrimă nu putea să cadă din ochii ei de locuitoare a Elantrisului. Colierul meu. Am reuşit să-l ascund de preoţi acum un an. Voiam să fie al ei, mă gândisem demult. M-au luat însă atât de repede… Nici n-am apucat să-mi iau rămas bun.

— Ştiu, zise Raoden, cu braţul înconjurând-o pe femeie după umeri. Ştiu.

— Ne iau absolut tot. Ne iau tot, şi nu ne dau nimic în schimb. Vocea ei era plină de vehemenţă.

— Aşa vrea Domi.

— Cum poţi să spui asta? îl repezi ea dur. Cum poţi să-l mai invoci numele după tot ce ne-a făcut?

— Nu ştiu, recunoscu Raoden, un pic stânjenit. Pur şi simplu ştiu că trebuie să mergem mai departe, aşa cum o face toată lumea. Cel puţin ai reuşit să o vezi din nou.

— Da, zise Karata. Îţi mulţumesc. Mi-ai făcut un mare serviciu în noaptea asta, prinţule.

Raoden îngheţă.

— Da, ştiu. Am locuit la palat ani de zile, cu soţul meu, protejându-ţi tatăl şi familia. Te ştiu de când erai copil, prinţ Raoden.

— Ai ştiut de la bun început?

— Nu chiar de la început, admise Karata. Dar mi-am dat seama totuşi destul de repede. Şi o dată ce am realizat cine eşti, m-am tot întrebat dacă e cazul să te urăsc pentru că

eşti rudă cu Iadon, ori pur şi simplu să mă liniştesc cu ideea că soarta ţi-a jucat şi ţie o festă urâtă.

— Şi la ce concluzie ai ajuns?

— Nu mai contează, clipi Karata din reflex. Ţi-ai îndeplinit admirabil promisiunea. Oamenii mei te vor lăsa în pace.

— Nu e suficient, Karata, îi zise Raoden.

— Ai de gând să-mi ceri mai mult decât ne-a fost înţelegerea?

— Nu-ţi cer nimic, Karata, continuă Raoden, întinzându-i mâna să o ajute să se ridice. Dar tu ştii cine sunt, şi poţi ghici cu uşurinţă ce am de gând să fac.

— Eşti la fel ca Aanden, zise Karata. Crezi că poţi stăpâni peste Elantris la fel cum tatăl tău stăpâneşte restul ţării ăsteia blestemate.

— Cu siguranţă oamenii se grăbesc să mă judece dur zilele astea, observă Raoden cu un zâmbet strâmb în colţul gurii. Nu, Karata, nu vreau să domnesc peste Elantris. Vreau să ajut oraşul. Pentru că văd un oraş plin de oameni care îşi plâng de milă, oameni resemnaţi cu imaginea pe care ceilalţi o au despre ei. Elantrisul nu trebuie neapărat să fie groapa care este.

— Şi cum ai de gând să schimbi asta? întrebă Karata. Atâta timp cât mâncarea este insuficientă, oamenii vor lupta şi se vor distruge unii pe alţii pentru a-şi satisface foamea.

— Atunci, va trebui să-i săturăm, zise Raoden.

Karata pufni dispreţuitor.

Raoden căută într-un buzunar pe care şi-l făcuse în interiorul hainei.

— Recunoşti asta, Karata? îi arătă un săculeţ de pânză. Era gol, dar îl păstra numai să nu uite care îi era ţelul.

Karata făcu ochii mari şi privea cu nerăbdare.

— Era plin cu mâncare.

— Ce fel de mâncare?

— Este unul dintre săculeţele cu porumb cu care intră noii elantarieni în oraş, zise Karata.

— Nu e vorba pur şi simplu de porumb, Karata, punctă Raoden cu un degete în aer. Este *sămânţă* de porumb.

Ceremonia cere ca o parte din produsele de sacrificiu să fie seminţe care să poată fi plantate.

— Sămânţă de porumb? şopti Karata.

— Am strâns-o de la noii veniţi, îi explică Raoden. Restul ofrandelor nu mă interesează – numai porumbul. Îl putem planta, Karata. Nu sunt chiar atât de mulţi oameni în Elantris până la urmă; nu va fi greu să-i hrănim. Domi ştie că avem la dispoziţie destul timp să muncim într-o grădină sau două.

Karata arăta şocată.

— Nimeni n-a mai încercat aşa ceva până acum, zise, cu o figură năucită.

— Mi-am dat şi eu seama de atâta lucru. E nevoie de puţină viziune, dar oamenii din Elantris sunt concentraţi exclusiv pe foamea lor imediată şi nu se mai gândesc la ziua de mâine. Intenţionez să schimb asta.

Karata îşi ridică privirea de la săculeţ la Raoden.

— Uimitor, bâlbâi.

— Haide, puse Raoden săculeţul deoparte şi ascunse sub haine sabia pe care o luase de la gardă. Aproape am ajuns la poartă.

— Şi cum te-ai gândit anume să intrăm?

— Numai priveşte.

În timp ce mergeau, Karata se opri lângă o casă întunecată.

— Ce e?

Karata arătă cu mâna. La fereastră, dincolo de geam, era o felie de pâine.

Brusc, Raoden simţi cum propria foame îl înjunghie cumplit pe dinăuntru. Nu o putea învinovăţi – chiar şi în palat se uitase prin jur după ceva de mâncare.

— Nu putem risca, Karata, zise Raoden.

Karata oftă.

— Ştiu. Numai că… suntem atât de aproape.

— Toate magazinele sunt închise, şi toate casele încuiate, zise Raoden. Nu vom reuşi niciodată să intrăm.

Karata îl aprobă din priviri. Se mişca din nou ca în transă. Cotiră şi se apropiară de uriaşa poartă a Elantrisului. Lângă

ea era o clădire micuţă în care stăteau gărzile, la ferestrele căreia se vedea lumină. Câteva gărzi leneveau înăuntru, uniformele lor maronii-gălbui luceau în lumina lămpilor. Raoden se apropie de clădire şi bătu uşor la una dintre ferestre.

— Mă scuzaţi, se adresă politicos, dar n-aţi putea să-mi deschideţi porţile?

Gărzile, care tocmai jucau cărţi, împinseră în grabă scaunele de sub ele, strigau şi blestemau de mama focului la vederea unui elantrian.

— Puţin mai repede, îi grăbi Raoden privindu-i de sus. Am obosit.

— Ce faci afară? îngăimă într-un sfârşit una dintre gărzi, probabil un ofiţer, în timp ce oamenii lui se îngrămădeau să iasă din clădire. Câţiva îşi îndreptară ameninţător suliţele spre pieptul lui.

— Încerc să intru, repetă Raoden nerăbdător.

Una dintre gărzi ridică suliţa.

— N-aş face asta dacă aş fi în locul tău, îl avertiză Raoden. Dacă nu vrei să explici cum ai reuşit să omori un elantrian care se afla în afara porţilor. Se presupune că voi aveţi grijă să rămânem închişi – ar fi destul de jenant dacă oamenii ar afla că noi evadăm chiar de sub nasul vostru.

— Cum ai reuşit să ieşi? întrebă ofiţerul.

— Îţi spun mai târziu, zise Raoden. Acum însă ar trebui să ne vârâţi înapoi înainte să trezim tot cartierul şi să stârnim panică. Oh, şi dacă aş fi în locul tău, nu m-aş apropia prea mult. Până la urmă, Shaodul este o boală destul de contagioasă.

Gărzile se dădură imediat înapoi. Să privească nişte elantrieni era una; dar să vorbească cu un cadavru era cu totul altceva. Ofiţerul, neştiind ce altceva să facă, le ordonă oamenilor să deschidă porţile.

— Vă mulţumesc, oameni buni, le zâmbi Raoden. Faceţi o treabă minunată. Trebuie să vedem dacă putem facem cumva să vă obţinem o mărire de salariu.

Şi cu asta, Raoden o luă de braţ pe Karata şi intrară ţanţoşi pe porţile oraşului, ca şi cum soldaţii erau valeţii lor

personali, şi nu paznicii.

Karata nu se putu abţine să nu chicotească în timp ce porţile se închideau în urma lor.

— I-ai făcut să creadă că vrei neapărat înăuntru. De parcă ar fi un privilegiu.

— Uite exact aşa ar trebui să ne simţim: privilegiaţi. La urma urmei, dacă tot suntem blocaţi în Elantris, am putea măcar să ne comportăm ca şi cum ăsta ar fi cel mai minunat loc de pe pământ.

Karata zâmbi.

— Văd o latură a ta destul de sfidătoare, prinţule. Îmi place asta.

— A fi nobil înseamnă a te purta conform educaţiei pe care ai primit-o. Dacă ne *purtăm* ca şi cum am fi binecuvântaţi, atunci poate vom ajunge să uităm cât de jalnici ne credem. Şi acum, Karata, am nevoie să mă ajuţi cu ceva. Nu spune nimănui cine sunt; vreau ca elantrienii să-mi fie fideli pentru că mă respectă, nu pentru titlul meu.

— Bine.

— Şi încă ceva, nu mai spune nimănui despre pasajul subteran înspre castel.

— De ce nu?

— Este prea periculos, zise Raoden. Îmi cunosc tatăl. Dacă gărzile găsesc prea mulţi elantrieni în oraş, va veni să ne distrugă. Singurul mod în care putem ajuta Elantrisul să progreseze este dacă-l ajutăm să devină autosuficient. Nu putem risca să ne furişăm mereu în oraş pentru a ne aproviziona.

Karata ascultă, apoi aprobă din cap.

— Bine.

Apoi se opri şi se gândi câteva clipe.

— Prinţ Raoden, aş vrea să-ţi arăt ceva.

*

Copiii erau fericiţi. Deşi trebuiau să doarmă, câţiva erau încă treji şi chicoteau şi se jucau. Erau toţi tunşi la chelie, bineînţeles, şi purtau semnul Shaodului. Dar nu prea părea să le pese.

— Deci *aici* ajung, zise Raoden, privind cu interes.

Karata îl conduse în încăpere, care era îngropată undeva în palatul din Elantris. Odată, clădirea îi adăpostea pe liderii aleşi ai Elantrisului. Acum fusese transformată într-o cameră de joacă pentru copii.

Câţiva oameni stăteau de pază, privindu-l pe Raoden cu suspiciune. Karata se întoarse spre el.

— Când am venit prima dată în Elantris, i-am văzut pe copii târându-se în umbră, înspăimântaţi de tot ceea ce mişca, şi m-am gândit la micuţa mea Opais. Parcă am simţit că rana din inima mea s-a mai vindecat puţin când am început să-i ajut – i-am adunat, le-am arătat puţină dragoste şi s-au ataşat de mine. Toţi oamenii pe care îi vezi aici, bărbaţi şi femei, au lăsat în urmă câte un copil.

Karata mângâie cu blândeţe pe cap un micuţ elantrian.

— Copiii ne unesc şi ne ajută să facem faţă durerii. Mâncarea o păstrăm pentru ei. Cumva, e mai uşor să îndurăm foamea când ştim că am dat hrana copiilor.

— Nu m-aş fi gândit… vorbi în sfârşit Raoden. Privi două copile care se jucau bătând din palme împreună.

— Că vor fi fericiţi? îl ajută Karata. Îi făcu semn lui Raoden să o urmeze şi ieşiră împreună din încăperea unde erau copiii.

— Nici noi nu înţelegem cum de e posibil. Se pare că se descurcă mai bine decât noi să facă faţă foametei.

— Mintea unui copil este un lucru surprinzător, zise Raoden.

— Şi se pare că sunt capabili să îndure şi o anumită cantitate de durere, lovituri uşoare şi zgârieturi. Oricum, până la urmă cedează şi ei, ca toată lumea. În secunda asta copilul poate fi vesel şi fericit şi în secunda imediat următoare cade sau se răneşte şi mintea îi cedează. Mai există o cameră, departe de aceasta, plină cu zeci de copii care nu fac nimic altceva decât să geamă toată ziua.

Raoden făcu semn că înţelesese. Apoi, după câteva clipe de gândire, întrebă:

— De ce îmi arăţi toate astea?

Karata se gândi.

— Pentru că vreau să ne aliem. L-am servit odată pe tatăl

tău, în ciuda a ceea ce gândeam despre el, acum îl voi servi pe fiul lui, tocmai pentru ce cred despre el. Vei accepta loialitatea mea?

— Aş fi onorat, Karata.

Ea aprobă din cap şi se întoarse oftând spre copii.

— Nu mai am multă putere rămasă, Raoden, şopti. Sunt îngrijorată pentru ce s-ar întâmpla cu copiii mei dacă eu aş ceda. Visul ăsta al tău, ideea ta nebunească de a face în Elantris un loc în care să producem mâncare şi să ne ignorăm durerea... Vreau să te văd că încerci să construieşti lumea asta. Nu cred că vei putea, dar cred că vei reuşi să scoţi ceva mai bun din noi dacă vei încerca.

— Îţi mulţumesc, zise Raoden şi realiză că acceptase să-şi asume o responsabilitate enormă. Karata trăise mai mult de un an cu povara pe care el abia începuse s-o simtă. Era obosită; putea vedea asta în ochii ei. Acum venise timpul să se odihnească. Şi îi pasase lui responsabilitatea.

— Eu îţi mulţumesc, zise ea, privind spre copii.

— Spune-mi, Karata, mai zise Raoden după un moment de gândire, chiar mi-ai fi schilodit oamenii?

Karata nu răspunse imediat.

— Tu să-mi spui, prinţe. Ce ai fi făcut dacă ai fi fost în locul meu, dacă aş fi încercat în noaptea asta să-ţi ucid tatăl?

— Mai bine să lăsăm ambele întrebări fără răspuns.

Karata se arătă de acord, ochii ei străluceau de înţelepciune.

*

Raoden zâmbi imediat ce recunoscu figura celui care stătea rezemat de zidul capelei şi-l aştepta să se întoarcă. Chipul îngrijorat al lui Galladon era luminat de mica flacără a felinarului pe care îl avea cu el.

— O luminiţă să-mi ghideze paşii spre casă, prietene? întrebă Raoden, apropiindu-se prin întuneric.

— Sole! exclamă Galladon. Pentru Doloken, nu eşti mort?

— Bineînţeles că sunt, râse Raoden şi-şi bătu prietenul pe umăr. Cu toţii suntem, sau cel puţin asta tot spuneai.

Galladon rânji.

— Unde e femeia?

— Am condus-o acasă, aşa cum ar fi făcut orice alt domn în locul meu, zise Raoden şi intră în capelă, înăuntru, Mareshe şi ceilalţi fremătau.

— Lord Spirit s-a întors! se arătă Saolin entuziasmat.

— Suliţa aia a ta e minunată, având în vedere condiţiile în care ai făcut-o, îi zise Raoden, dar cred totuşi că ai nevoie de ceva mai solid dacă ai de gând să intri în vreo luptă.

Saolin eliberă lama din teacă. Sabia, care nu era deloc ceva special afară, era o adevărată frumuseţe pentru Elantris.

— Nicio urmă de rugină, se arătă Saolin fascinat. Şi este gravată cu simbolul gărzii personale a lui Iadon.

— Atunci înseamnă că regele este mort? întrebă Mareshe nerăbdător.

— Nici vorbă, spuse Raoden. Misiunea noastră era de natură personală, Mareshe, şi nu implica niciun fel de asasinat – deşi garda căreia i-am luat sabia trebuie să fie foarte furioasă acum.

— Mai încape vorbă, pufni Galladon. Atunci, putem să stăm liniştiţi în privinţa Karatei?

— Da, zâmbi Raoden. De fapt, banda ei ni se va alătura.

Se auziră câteva mormăituri de surpriză la auzirea veştii, şi Raoden se opri puţin înainte de a continua.

— Mâine vom merge să vizităm palatul în care se adăposteşte. Karata are ceva acolo ce vreau să vadă toţi – ceva ce toată lumea din Elantris ar fi trebuit să vadă.

— Ce este, sole? întrebă Galladon.

— Dovada că foamea poate fi învinsă.

Capitolul 14

Sarene avea tot atâta talent la cusut pe cât avea la pictat. Nu că lucrul ăsta ar fi împiedicat-o să încerce – indiferent cât de mult muncise ca să poată participa la ceea ce erau tradiţional considerate activităţile bărbaţilor,

Sarene simţea şi o nevoie puternică de a demonstra că poate fi la fel de feminină ca oricine altcineva. Nu era vina ei că pur şi simplu nu se pricepea.

Avea în mână cercul pentru brodat. Se presupunea că trebuie să creeze o pasăre aşezată pe o crenguţă, cu ciocul avântat, gata să cânte. Din nefericire, îşi desenase singură modelul – ceea ce înseamnă că de la bun început era clar că n-o să iasă cine ştie ce. Adăugând şi incapacitatea Sarenei de a urma liniile trasate, era clar că urma să iasă ceva asemănător mai degrabă unei roşii zdrobite decât unei păsări gata să cânte.

— Foarte drăguţ, o complimentă Eshen. Numai incorigibila regină exuberantă îi putea face un astfel de compliment fără urmă de sarcasm.

Sarene oftă şi lăsă lucrul în poală ca să caute un fir maroniu pentru crenguţă.

— Nu te îngrijora, Sarene, îi zise Daora. Domi ne dăruieşte pe toţi cu o doză mai mică sau mai mare de talent, dar răsplăteşte în egală măsură şi perseverenţa. Continuă să lucrezi şi ai să vezi că va fi mai bine.

Ţie ţi-e uşor s-o spui, gândi Sarene cu ciudă. Daora avea în mâini o adevărată capodoperă de broderie. Desenase în întregime penajul păsării, fiecare pană fiind în acelaşi timp minusculă şi foarte complicată, rotindu-se printre crengile unui splendid stejar. Soţia lui Kiin era personalizarea virtuţii aristocratice.

Daora nu mergea, plutea, şi în tot ce făcea era fină şi delicată. Machiajul ei era uimitor – buzele roşii îi luceau şi ochii îi erau misterioşi – dar totul era făcut cu discreţie. Era suficient de în vârstă încât să fie impunătoare, şi totuşi suficient de tânără încât să fie de o remarcabilă frumuseţe. Pe scurt, era acel tip de femeie pe care Sarene în mod normal ar fi urât-o – dacă nu ar fi fost în acelaşi timp şi cea mai bună şi cea mai inteligentă femeie de la curte.

După câteva momente de tăcere. Eshen fu aceea care începu să vorbească, ca de obicei. Regina părea să fie torturată de tăcere şi vorbea întruna ori îi îndemna pe alţii s-o facă. Celelalte femei din grup erau bucuroase s-o lase

să conducă ea discuţia – nu că ar fi avut cineva curajul să încerce să controleze o conversaţie cu Eshen.

Din anturajul de broderie al reginei făceau parte zece femei. La început, Sarene evitase să vină la aceste întruniri, concentrându-şi toată atenţia asupra curţii politice. Oricum, realizase destul de repede că femeile erau la fel de importante ca orice altă chestiune civică; bârfa la întâmplare şi sporovăiala împrăştiau veşti care nu ar fi putut fi discutate într-un context formal. Sarene nu-şi permitea să rămână pe dinafară, numai că ar fi vrut să nu fie nevoie să-şi arate inaptitudinile ca să ia parte.

— Am auzit că lord Waren, fiul baronului de Kie, a avut o experienţă religioasă destul de interesantă, zise Eshen. Am cunoscut-o pe mama lui – era o femeie foarte cuviincioasă şi foarte pricepută la lucrul cu andrelele. La anul, când revin la modă puloverele, am să-l forţez pe Iadon să poarte unul – nu este deloc potrivit ca un rege să nu ţină cont de modă. Părul lui, de exemplu, este mult prea lung.

Daora împunse iarăşi cu acul şi zise:

— Am auzit şi eu zvonurile despre tânărul Waren. Mi se pare foarte ciudat că tocmai acum, după ce ani întregi a fost devotat religiei Korathi, se converteşte brusc la Shu-Dereth.

— Oricum, cele două religii aproape că sunt identice, comentă Atara, fără să se gândească prea mult. Soţia ducelui Telrii era o femeie micuţă – chiar şi pentru o femeie din Arelon – cu bucle castanii până la umeri. Hainele şi bijuteriile ei erau de departe cele mai scumpe din încăpere, un compliment adus extravaganţei soţului ei, iar modelele după care cosea erau întotdeauna conservative şi lipsite de imaginaţie.

— Să nu spui aşa ceva când este vreun preot prin preajmă, o avertiză Seaden, soţia contelui Ahan. Era cea mai solidă dintre femeile din grup, cu o circumferinţă a taliei aproape egalând-o pe cea a soţului ei.

— Se poartă de parcă sufletul tău ar depinde de cum îl numeşti pe Dumnezeu, Domi sau Jaddeth, continuă.

— Există totuşi nişte diferenţe destul de semnificative,

zise Sarene şi încercă să ascundă de privirile celorlalte mutilata-i broderie.

— Poate dacă eşti preot, chicoti Atara. Pentru că noi nu vedem cine ştie ce diferenţă.

— Bineînţeles, continuă prinţesa. Până la urmă, noi suntem nişte simple femei. Îşi ridică ochii de la lucru şi le privi discret pe celelalte. Zâmbi la reacţia pe care afirmaţia ei o provocase. Probabil femeile din Arelon nu erau chiar atât de tăcute şi supuse pe cât presupuneau soţii lor.

Tăcerea se prelungi numai câteva clipe, înainte ca Eshen să vorbească din nou.

— Sarene, ce fac femeile din Teod ca să îşi ocupe timpul?

Sarene rămase surprinsă; niciodată nu o auzise pe regină punând o asemenea întrebare directă.

— La ce te referi, Maiestate?

— Ce fac? repetă Eshen. Am auzit câte ceva, înţelegi, aşa cum am auzit şi despre Fjorden, unde se zice că e atât de frig iarna încât se întâmplă să îngheţe copacii şi apoi să explodeze. Ceea ce bănuiesc că nu e o metodă prea rea să faci lemne de foc. Mă întreb dacă nu pot face lucrul ăsta şi la comandă.

Sarene zâmbi.

— Ne găsim câte ceva de făcut, maiestate. Unele femei brodează şi acolo, deşi altele preferă alte preocupări.

— Cum ar fi? întrebă Torena, fiica încă necăsătorită a lordului Ahan – deşi Sarenei îi venea greu să creadă că o fiinţă atât de slabă putea să aibă drept părinţi o pereche de bondoci, cum erau Ahan şi Seaden. Torena stătea de obicei tăcută în timpul acestor întruniri. Privea procesiunea cu ochii ei mari, căprui, cu o strălucire care trăda o inteligenţă gata să fie descoperită.

— În primul rând, curţile regelui le sunt deschise tuturor, zise Sarene nonşalant. Inima ei cânta; asta era o ocazie pe care o aşteptase nerăbdătoare.

— Mergeaţi şi la procese? întrebă Torena cu vocea ei înaltă şi uşoară, din ce în ce mai interesată.

— Deseori, zise Sarene. Şi apoi vorbeam despre ele cu prietenele mele.

— Vă luptaţi între voi cu săbii? o întrebă apoi Torena.

Sarene dădu puţin înapoi. Toate privirile erau aţintite asupra ei.

— De ce întrebi?

— Pentru că asta se spune despre femeile din Teod, dragă, îi explică Daora calm, ea fiind singura femeie care încă îşi mai vedea de lucru.

— Da, zise Seaden. Am auzit deseori despre femeile din Teod că se ucid între ele pentru amuzamentul bărbaţilor.

Sarene ridică o sprânceană.

— Îi spunem scrimă, domniţă Seaden. O facem pentru propria noastră distracţie, şi nu pentru a-i amuza pe bărbaţi – şi cu siguranţă nu ucidem pe nimeni. Folosim săbii, dar cu vârfurile protejate de o mică protuberanţă, şi purtăm haine groase. Nu am auzit să fi păţit vreodată cineva ceva după o partidă de scrimă – poate doar o gleznă scrântită.

— Atunci e adevărat? întrebă Torena amuzată. Chiar folosiţi săbii.

— Unele dintre noi, da, zise Sarene. Mie mi-a făcut plăcere, de exemplu. Scrima era sportul meu preferat.

Femeile păreau şocate şi în acelaşi timp provocate – aveau privirile câinilor închişi prea multă vreme în cuşcă. Sarene sperase să le trezească o urmă de interes pentru politică acestor femei, să le încurajeze să ia parte activă la conducerea ţării, dar se pare că încercarea ei fusese prea subtilă. Era nevoie de o abordare ceva mai directă.

— Aş putea să vă învăţ, dacă vreţi, se oferi.

— Să luptăm? întrebă Atara, uluită.

— Bineînţeles. Nu e aşa de greu. Şi, te rog, doamnă Atara, îi spunem scrimă. Chiar şi cel mai binevoitor dintre bărbaţi se simte puţin incomodat când se gândeşte la o femeie „luptând”.

— Cu siguranţă nu putem face asta… începu Eshen.

— De ce nu? întrebă Sarene.

— Jocurile cu sabia au fost interzise de către rege, îi explică Daora. Probabil ai observat că niciunul dintre nobili nu poartă sabie.

Sarene se încruntă.

— Chiar aveam de gând să vă întreb despre asta.

— Iadon consideră lupta cu săbiile prea primitivă. Spune că e demnă de ţărani. A studiat chestiunea destul de mult – este un lider bun şi un lider bun trebuie să ştie foarte multe lucruri. De exemplu, îţi poate spune cum va fi vremea în Svorden în orice perioadă a anului. Corăbiile lui sunt cele mai rapide din industrie.

— Aşadar, niciunul dintre bărbaţi nu ştie să lupte?

— Niciunul, cu excepţia lordului Eondel şi poate a lordului Shuden, zise Torena şi deveni visătoare după ce pronunţă numele lordului Shuden. Tânărul nobil cu ten măsliniu era favoritul femeilor de la curte, trăsăturile lui delicate şi manierele impecabile înmuiau chiar şi cele mai împietrite inimi.

— Nu-l uita pe prinţul Raoden, adăugă Atara. Cred că-l rugase pe Eondel să-l înveţe, în ciuda tatălui său. Întotdeauna îşi provoca tatăl astfel.

— Oricum, cu atât mai bine, zise Sarene. Dacă niciunul dintre bărbaţi nu luptă, atunci regele Iadon nu are de ce să ne interzică nouă, femeilor, s-o facem.

— Ce vrei să spui? întrebă Torena.

— Păi, spune că e un lucru nedemn de el, explică Sarene. Dacă e aşa, atunci ar trebui să fie perfect pentru noi. Până la urmă, nu suntem decât nişte femei.

Sarene zâmbi ştrengăreşte, o expresie care câştigă curând toate figurile din încăpere.

*

— Ashe, unde mi-am pus sabia? întrebă Sarene, îngenuncheată lângă pat, căutând ceva dedesubt.

— Sabia, prinţesă? întrebă Ashe mirat.

— Lasă, am găsit-o. Ce-ai aflat?

Ashe pulsa încet, ca şi cum se întreba ce mai pune oare Sarene la cale. În cele din urmă vorbi.

— Mi-e teamă că nu am foarte multe de spus, prinţesă. Elantrisul este un subiect foarte delicat şi n-am putut afla decât foarte puţine.

— Orice ne-ar putea fi de folos, zise Sarene şi cotrobăi prin garderobă. Trebuia să meargă la un bal.

— Ei bine, majoritatea locuitorilor din Kae refuză să vorbească despre oraş. Seonii din Kae nu ştiu mai nimic, iar seonii nebuni din Elantris par incapabili să-mi răspundă la vreuna din întrebări. Am încercat chiar să mă apropii de elantrieni, dar mulţi s-au speriat de mine, iar ceilalţi mă implorau să le dau ceva de mâncare – de parcă eu aş fi putut duce mâncare. Până la urmă, am găsit că cea mai bună sursă de informaţie posibilă este garda Elantrisului.

— Am auzit de ea, zise Sarene în timp ce-şi privea hainele şi încerca să aleagă ceva. Se presupune că sunt luptătorii de elită ai Arelonului.

— Şi s-ar grăbi să-ţi confirme asta, prinţesă, zise Ashe. Dar mă îndoiesc că s-ar găsi câţiva dintre ei care să ştie să se descurce într-o luptă, deşi par foarte buni la cărţi şi la băut. Oricum, sunt decişi să-şi păstreze uniformele într-o stare impecabilă.

— Lucru tipic de altfel pentru o gardă de ceremonie, îşi alese Sarene în cele din urmă din şirul de haine negre, simţind deja cum pielea i se strânge la gândul că trebuie să îmbrace iarăşi o rochie ternă. Oricât respecta memoria lui Raoden, pur şi simplu simţea că nu mai putea purta negru.

Ashe clipi în aer la auzul comentariului ei.

— Mi-e teamă, domniţă, că „elitei” militare a Arelonului îi pasă prea puţin de ţară. Oricum, ce ne interesează este că sunt cea mai informată sursă în ceea ce priveşte Elantrisul.

— Şi ce spun?

Ashe se apropie de dulap, privind-o cum îşi cântărea opţiunile.

— Nu prea multe. Oamenii din Arelon nu se mai grăbesc ca altădată să vorbească cu seonii. Pe vremuri, abia dacă-mi mai aduc aminte şi eu, oamenii ne iubeau. Acum sunt mai degrabă… rezervaţi, aproape speriaţi.

— Vă asociază cu elantrienii, zise Sarene, privind lung la una dintre rochiile pe care şi le adusese din Teod.

— Ştiu, prinţesă, oftă Ashe. Dar noi nu avem nicio legătură cu căderea oraşului. Nu ai de ce să te temi de un seon. Mi-aş dori… dar, în fine, este irelevant. În ciuda reticenţei, am făcut rost totuşi de câteva informaţii. Se pare

că elantrienii pierd mult mai mult decât simpla înfăţişare umană când îi ia Shaodul. Gărzile par să creadă că elantrienii uită complet cine sau ce au fost. Devin ca nişte animale. Şi se pare că s-a întâmplat cam acelaşi lucru şi cu seonii cu care am vorbit eu.

Sarene se cutremură.

— Dar elantrienii vorbesc. Spuneai că unii dintre ei ţi-au cerut de mâncare.

— Aşa este. Sărmanii de ei abia dacă mai semănau şi cu animalele; majoritatea se târau şi gemeau din greu. Cred că îşi pierduseră minţile.

— Aşadar Shaodul influenţează şi psihicul, nu numai fizicul, observă Sarene.

— Se pare că da. Gărzile mai vorbeau de asemenea şi de câţiva lorzi despotici care guvernează oraşul. Mâncarea este atât de preţioasă, încât elantrienii se atacă între ei pentru puţină hrană.

Sarene se încruntă.

— Cum sunt hrăniţi elantrienii?

— Nu sunt, din câte am înţeles eu.

— Păi atunci cum trăiesc?

— Nu ştiu, domniţă. Probabil oraşul este sălbatic, supravieţuiesc numai cei puternici.

— Dar nicio societate nu poate supravieţui astfel.

— Nici nu cred că putem vorbi de o societate, prinţesă, zise Ashe. Sunt un grup de deznădăjduiţi, de damnaţi, de care Dumnezeu se pare că a uitat. Iar restul ţării încearcă din răsputeri să-i urmeze exemplul.

Sarene dădu din cap, dusă pe gânduri. Apoi, cu un gest hotărât, îşi smulse de pe ea rochia neagră şi începu să caute iarăşi prin dulap. Câteva minute mai târziu, îi ceru părerea lui Ashe.

— Ce crezi? făcu o piruetă. Rochia era făcută dintr-un material subţire, auriu, cu străluciri aproape metalice. Era împodobită cu nişte pănglicuţe negre şi avea un guler înalt, bărbătesc. Gulerul era făcut dintr-un material tare, la fel cu cel de la manşete. Mânecile erau foarte largi, evazate şi la fel de lungi ca şi rochia, atingeau podeaua. Era exact genul

de rochie care te face să te simţi regină. Chiar şi o prinţesă avea nevoie din când în când de ceva care să-i reamintească statutul.

— Dar nu este neagră, prinţesă, observă Ashe.

— Are şi negru, obiectă Sarene şi arătă spre mantia lungă de la spate. De fapt, mantia făcea parte din rochie, prinsă cu discreţie de guler şi umeri.

— Nu cred că mantia e suficientă ca să facă rochia să fie potrivită pentru o văduvă, prinţesă.

— Va trebui să fie, se studie Sarene în oglindă. Dacă mă îmbrac iarăşi într-una din rochiile negre pe care mi le-a dat Eshen, atunci probabil că va trebui să mă arunci şi pe mine în Elantris, pentru că sigur voi lua-o razna.

— Crezi totuşi că decolteul este unul care să meargă în contextul ăsta?

— Dar ce-are? sări Sarene.

— E destul de adânc, prinţesă.

— Am văzut destule şi mai şi, chiar şi aici în Arelon.

— Da, domniţă, dar acelea erau femei nemăritate.

Sarene zâmbi. Ashe se dovedea întotdeauna atât de sensibil – în special în legătură cu ea.

— Trebuie s-o port măcar o dată. Până acum n-am prea avut ocazia. Am cumpărat-o din Duladel cu o săptămână înainte să părăsesc Teodul.

— Dacă spui tu, prinţesă, adăugă Ashe, pulsând slab. Mai e ceva ce ai vrea să încerc să aflu?

— Ai vizitat subteranele?

— Da, zise Ashe. Îmi pare rău, prinţesă, dar nu am găsit niciun alcov care să ascundă prinţi pe jumătate înfometaţi. Dacă Iadon şi-a închis fiul undeva, atunci probabil că n-a fost suficient de naiv să-l ţină chiar în palat.

— Oricum, merita verificat, oftă Sarene. Nici nu mă aşteptam să găseşti ceva. Probabil că ar fi mai indicat să căutăm asasinul care a înfipt cuţitul.

— Aşa e, zise Ashe. Poate reuşeşti să smulgi ceva informaţii de la regină. Dacă prinţul a fost ucis într-adevăr de cineva dinafară, ea ar putea şti ceva.

— Am încercat, dar Eshen este… mă rog, nu e chiar atât

de greu să obţii informaţii de la ea. Dar e destul de dificil în schimb s-o faci să se concentreze pe acelaşi subiect. Să fiu sinceră, nu pot să pricep cum a reuşit o femeie ca ea să se căsătorească cu regele Iadon.

— Bănuiesc, interveni Ashe, că a fost vorba mai mult de un aranjament financiar, decât de unul social. Cea mai mare parte a finanţelor lui Iadon i-au fost puse la dispoziţie la început de tatăl reginei.

— Aşa mai înţeleg, zise Sarene, şi faţa i se lumină de un zâmbet în timp ce se întreba ce părere mai avea Iadon despre afacere. Îşi primise banii, e adevărat, dar trebuise în schimb să suporte sporovăiala reginei timp de câteva decenii. Probabil şi din cauza asta îl enervau în general atât de tare femeile.

— Nu cred că regina ştie prea multe despre Raoden, dar totuşi o să încerc în continuare.

Ashe clipi.

— Şi eu ce să fac?

Sarene se gândi.

— Ei bine, în ultima vreme m-am tot gândit la unchiul Kiin. Tata nu amintea aproape niciodată de el. Mă întrebam – ştii cumva dacă Kiin a fost dezmoştenit oficial?

— Nu ştiu, prinţesă, zise Ashe. Dar Dio s-ar putea să ştie; el lucrează mult mai mult cu tatăl tău.

— Vezi dacă poţi afla ceva. E posibil să circule câteva zvonuri prin Arelon în legătură cu ce s-a întâmplat. Până la urmă, Kiin este unul dintre cei mai influenţi oameni din Kae.

— Bine, prinţesă, altceva?

— Ar mai fi ceva, strâmbă Sarene din nas. Găseşte pe cineva care să-mi ia de aici toate rochiile astea negre. M-am hotărât că nu mai am nevoie de ele.

— Am înţeles, prinţesă, zise Ashe pe un ton suferind.

*

Sarene aruncă o privire pe ferestruica trăsurii când se apropiară de reşedinţa lordului Telrii. Auzise că lordul Telrii era foarte generos cu invitaţiile pentru acest gen de petreceri, iar numărul mare de trăsuri înşirate în faţa casei sale păreau să confirme asta. Aleea era luminată bine de

torţe, iar casa strălucea, fiind împodobită cu o combinaţie de felinare, torţe şi nişte ciudate flăcări colorate.

— Se pare că ducele nu s-a zgârcit deloc la bani, observă Sarene.

— Ce sunt astea, lord Shuden? întrebă Sarene şi arătă spre una dintre flăcările colorate care ardea în capătul unui stâlp metalic.

— Sunt nişte roci speciale aduse din sud.

— Roci care ard? Un fel de cărbuni?

— Ard mult mai repede decât cărbunii, îi explică tânărul lord jindoez. Şi sunt foarte costisitoare. Probabil că l-a costat pe Telrii o adevărată avere să lumineze astfel aleea.

Shuden se încruntă.

— E cu siguranţă destul de extravagant, chiar şi pentru el.

— Lukel mi-a spus că ducele este foarte risipitor, îşi aminti Sarene o conversaţie pe care o avusese în sala tronului lui Iadon.

Shuden aprobă.

— Dar este în acelaşi timp şi mult mai inteligent decât tind să creadă ceilalţi. Ducele este risipitor, dar aproape întotdeauna există şi o motivaţie pentru frivolitatea lui. Sarene putea vedea cum tânărul bărbat se străduia să-şi clarifice, în timp ce trăsura se pregătea să se oprească, care ar fi câteva din posibilele „motivaţii” la care făcuse referire.

Casa era plină de lume. Femei în rochii strălucitoare însoţite de bărbaţi în costume drepte, după cum era moda. Oaspeţii abia dacă depăşeau ca număr armata de servitori îmbrăcaţi în alb-negru care se agitau prin mulţime şi care duceau cu ei tăvi cu mâncare sau băutură sau schimbau felinarele. Shuden o ajută pe Sarene să coboare din trăsură, iar apoi o conduse în principala sală de bal, arătând o evidentă experienţă în înaintarea prin mulţime.

— Nici n-ai idee cât de fericit sunt că te-ai oferit să mă însoţeşti, se confesă el în timp ce intrau în sală. O trupă de muzicanţi cânta într-o parte, iar cuplurile se roteau în mijlocul încăperii în ritm de dans sau stăteau pe margine şi

făceau conversaţie. Sala era şi ea împodobită cu lumini colorate, rocile pe care le văzuseră afară ardeau intens de-a lungul balustradei sau în vârful unor tije metalice. Erau chiar şi nişte lanţuri cu mici candele înfipte atârnate de câţiva stâlpi, truc de care trebuia probabil să aibă grijă cineva la fiecare jumătate de oră.

— Ce e asta? întrebă Sarene şi privi către scena sufocată de culori. Chiar şi trăind ca o prinţesă tot nu văzuse până atunci atâta frumuseţe şi opulenţă. Lumină, sunet şi culoare amestecate ameţitor.

Shuden îi urmări privirea, fără să înţeleagă întrebarea.

— Cine şi-ar închipui că ţara asta este la o pas de distrugere, bombăni el.

Comentariul căzu ca un sunet funebru de clopote. Exista o explicaţie pentru faptul că Sarene nu mai văzuse până atunci asemenea opulenţă – atât de impresionantă, şi care implica atât de multă risipă. Tatăl ei era un conducător prudent; n-ar fi permis niciodată asemenea desfrâu.

— Aşa se întâmplă întotdeauna, nu? întrebă Shuden. Cei care îşi permit cel mai puţin să fie extravaganţi sunt şi cei mai hotărâţi să cheltuie tot ce au.

— Eşti un om înţelept, lord Shuden, îi zise Sarene.

— Nu, pur şi simplu sunt un om care încearcă să înţeleagă mai bine, îi răspunse şi o conduse printr-o galerie laterală unde puteau găsi ceva de băut.

— Ce spuneai mai devreme?

— Ce anume? întrebă Shuden. Ah, îţi explicam cum ai reuşit să mă salvezi în seara asta de multă bătaie de cap.

— Ce vrei să spui mai exact? întrebă ea, apucând cupa cu vin întinsă de el.

Shuden arboră un zâmbet în colţul gurii şi sorbi uşor din propria băutură.

— Sunt unele domnişoare pe-aici care, dintr-un motiv sau altul, mă consideră destul de… eligibil. Multe nu-şi vor da seama cine eşti şi vor sta deoparte. Vor încerca să-şi cântărească din ochi noua rivală. S-ar putea chiar să mă bucur într-o anumită măsură de seara asta.

Sarene ridică o sprânceană.

— E chiar atât de rău?

— De obicei mă simt nevoit să le gonesc cu bastonul, îi oferi Shuden braţul.

— Dacă te-ar auzi cineva, ar putea crede că intenţionezi să nu te căsătoreşti niciodată, domnul meu, îi zâmbi Sarene, acceptându-i braţul.

Shuden râse.

— Nu, în niciun caz, prinţesă. Te asigur, mă preocupă destul de mult conceptul – sau cel puţin, teoria din spatele lui. Oricum, e destul de greu să-mi găsesc la curtea asta o femeie a cărei stupizenie veselă să nu-mi întoarcă stomacul pe dos. Dar asta e o cu totul altă problemă. Vino, dacă intuiţia îmi spune bine, ar trebui să existe pe aici un loc mult mai interesant decât sala principală.

Shuden o conduse prin mulţimea de amatori de baluri. În ciuda comentariilor anterioare, era destul de amabil, chiar dădea dovadă de curtoazie faţă de femeile care apăreau din mulţime să-i ureze bun venit. Shuden ştia numele tuturor.

Respectul pe care Sarene îl simţea faţă de Shuden crescu pe măsură ce urmărea reacţiile celor cu care se întâlneau. Aproape toate chipurile se destindeau la vederea lui, numai câteva afişau acea aroganţă specifică în aşa-zisa înaltă societate. Shuden era destul de bine primit de ceilalţi, deşi era departe de a fi persoana cea mai vioaie şi energică din lume. Simţea că popularitatea de care se bucura nu venea neapărat din abilitatea lui de a-i binedispune pe ceilalţi, ci se datora mai degrabă onestităţii lui. Când Shuden vorbea, era întotdeauna politicos şi arăta consideraţie, dar fiind în acelaşi timp absolut sincer. Originea lui exotică îi dădea dreptul să spună chiar şi lucruri pe care ceilalţi nu le-ar fi spus.

În cele din urmă, ajunseră într-o încăpere mică la capătul scărilor.

— Iată, zise Shuden încântat şi o conduse spre o uşă. Înăuntru se afla o trupă de muzicanţi ceva mai mică decât cea de jos şi care cânta la instrumente cu coarde. De data asta, decorul nu părea să fi fost atât de costisitor, dar

servitorii cărau tăvi cu mâncăruri care păreau încă şi mai exotice decât cele din sala de jos. Sarene recunoscu aici multe dintre personajele de la curte, printre ele chiar şi pe cel mai important.

— Regele! exclamă, de îndată ce îl descoperi pe Iadon într-un colţ. Eshen îi stătea alături, îmbrăcată într-o rochie verde foarte subţire.

Shuden dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Iadon n-ar rata o asemenea petrecere pentru nimic în lume, chiar dacă gazda e lord Telrii.

— Nu se înţeleg chiar grozav?

— Ba se înţeleg foarte bine. Doar că au acelaşi gen de afacere. Iadon conduce o flotă de nave comerciale, care colindă marea Fjorden, la fel ca şi cele ale lui Telrii. Asta îi face rivali.

— Oricum, mi se pare destul de ciudat să-l găsesc aici, zise Sarene. Tatăl meu nu frecventa niciodată acest gen de petreceri.

— Asta pentru că e un om matur, prinţesă Sarene. Iadon este încă un infatuat şi e mândru de puterea pe care o are, aşa că nu scapă nicio ocazie să se bucure de ea.

Shuden privi atent în jur.

— Uite, de exemplu, camera asta.

— Camera?

Shuden aprobă din cap.

— Întotdeauna când Iadon ia parte la o petrecere, îşi alege o altă cameră decât sala principală a balului, iar cei mai importanţi supuşi ai săi gravitează după el. Nobilimea s-a obişnuit. De obicei, gazda balului mai angajează încă o formaţie în afară de cea care cântă în sala principală şi ştie că trebuie să dea o petrecere ceva mai privată într-o sală izolată. Iadon i-a făcut pe toţi să înţeleagă că el nu se amestecă cu oameni care sunt mult sub demnitatea lui, la petrecerea exclusivistă acceptă numai câţiva duci şi conţi.

— Dar *tu* eşti baron, observă Sarene prompt, în timp ce se lăsau purtaţi de atmosfera din jur.

Shuden zâmbi, sorbind din vin.

— Eu sunt un caz special. Familia mea l-a forţat pe Iadon

să ne dea un titlu, în vreme ce toţi ceilalţi şi-au câştigat titlurile cu bani şi cerşindu-le. Îmi pot lua unele libertăţi pe care niciun alt baron nu are dreptul să şi le ia, pentru că şi eu, şi Iadon ştim că l-am învins o dată. De obicei, nu am voie să rămân foarte mult timp aici – cel mult o oră. Altfel pun la încercare răbdarea regelui. Bineînţeles însă, nu se pune problema azi.

— De ce?

— Pentru că te am pe tine, zise Shuden. Nu uita, prinţesă Sarene. Rangul tău e mai important decât al tuturor celor din încăpere, cu excepţia cuplului regal.

Sarene încuviinţă.

— Prezenţa lui Iadon schimbă puţin lucrurile, zise încet tocmai când regele o observa. Ochii lui alunecară peste rochia cu care era îmbrăcată şi se întunecară imediat ce observară că este mai puţin neagră decât era cazul.

Poate că alegerea acestei rochiei nu a fost chiar cea mai bună idee, admise Sarene pentru sine. Oricum, altceva îi atrase atenţia.

— Ce caută *el* aici? şuieră imediat ce observă o formă strălucitoare care stătea ca o cicatrice roşie în mijlocul adunării.

Shuden îi urmări privirea.

— Gyornul? A început să frecventeze balurile curţii încă din prima zi. Prima dată a apărut fără măcar să fi fost invitat, şi şi-a dat atâta importanţă încât nimeni n-a mai îndrăznit apoi să îl omită de pe listă.

Hrathen discuta cu un mic grup de bărbaţi, platoşa sa roşie şi mantia strălucitoare se impuneau clar în faţa veşmintelor în culori mai palide ale nobililor. Gyornul era mai înalt cu cel puţin un cap decât oricine din încăpere, iar apărătoarele de umeri pe care le purta se extindeau treizeci de centimetri în ambele părţi. Una peste alta, era destul de greu de ratat.

Shuden zâmbi.

— Indiferent de ce părere am despre acest om, trebuie să mă declar impresionat de încrederea pe care o afişează. La acel prim bal, a dat pur şi simplu buzna la petrecerea

privată a regelui şi a început să vorbească cu unul dintre duci – abia dacă l-a salutat pe rege. Se pare că Hrathen consideră titlul de gyorn cel puţin egal cu orice altul din încăpere.

— Regii li se închină gyornilor în Est, zise Sarene. Iar când îi vizitează Wyrn, aproape că se târăsc în faţa lui.

— Şi când te gândeşti că totul a început de la un Jindo în vârstă, observă Shuden şi se opri să umple cupele cu vin de la unul dintre servitorii care trecea pe lângă ei. Era o recoltă mult mai bună. Întotdeauna am fost curios să cercetez ce aţi reuşit voi să faceţi din învăţăturile lui Keseg.

— Noi? se apără Sarene. Eu sunt Korathi, nu mă vârî în aceeaşi oală cu gyornul.

Shuden ridică o mână în semn de apărare.

— Îmi cer scuze. Nu am vrut să te jignesc.

Sarene ezită. Shuden vorbea aonică perfect şi locuia în Arelon, aşa că presupusese că era Korathi. Se înşelase însă. Shuden era încă Jindoez. Părinţii lui erau probabil supuşi Shu-Kesegului, religia-mamă a Korathului şi Derethului.

— Dar, gândi ea cu voce tare, Jindo este acum Derethi.

Shuden se întunecă brusc, ţintindu-l pe gyorn.

— Mă întreb ce părere a avut marele stăpân despre cei doi elevi ai săi, Korath şi Dereth, au plecat să predice în nord. Keseg le-a vorbit despre unitate. Dar ce voia el să spună? Unitatea spiritului, aşa cum au înţeles oamenii mei? Unitate prin iubire, aşa cum au pretins preoţii tăi? Sau unitate prin umilinţă, aşa cum cred preoţii Derethi? Până la urmă nu-mi rămâne decât să încerc să înţeleg cum a reuşit omenirea să complice atât de mult un concept atât de simplu.

Făcu o pauză, apoi scutură din cap.

— În orice caz, da, prinţesă, Jindo este acum Derethi. Poporul meu l-a lăsat pe Wyrn să presupună că Jindo s-a convertit. Trecerea la o altă religie era o alternativă mai bună decât războiul. Mulţi încep însă să creadă că nu a fost o idee prea bună. Arteţii sunt din ce în ce mai severi.

Sarene aprobă din cap.

— Aşa e. Shu-Dereth trebuie să fie oprit – este o

pervertire a adevărului.

Shuden o privi.

— N-am spus asta, domniţă Sarene. În centrul religiei Shu-Keseg se află toleranţa. E loc pentru toate învăţăturile. Credincioşii Derethi cred că ei sunt deţinătorii adevărului.

Privirile lui se îndreptară spre gyorn.

— Oricum, cel de colo este un personaj foarte periculos.

— De ce el anume şi nu toţi gyornii?

— Am fost la una dintre predicile ţinute de Hrathen, zise Shuden. Nu predică din inimă, ci cu mintea. El vrea să convertească tot mai mulţi, dar fără a acorda cea mai mică atenţie insuflând credinţei adevărate în sufletele lor.

Shuden privi înspre grupul de bărbaţi care îl însoţea pe Hrathen.

— Şi nici acela nu-mi place deloc, arătă către un bărbat cu părul atât de blond, încât părea aproape alb.

— Cine e? se interesă Sarene.

— Este Waren, fiul cel mare al baronului Diolen, zise Shuden. Nu ar trebui să fie aici, dar se pare că s-a gândit să profite de faptul că este un apropiat al gyornului. Waren era unul dintre cei mai pioşi Korathi, dar acum pretinde că a avut o viziune în care i s-a arătat Jaddeth şi i-a poruncit să se convertească la Shu-Dereth.

— Doamnele ziceau câte ceva despre asta mai devreme, îl ţintui Sarene pe Waren. Nu-l crezi?

— Întotdeauna l-am suspectat pe Waren că este mai degrabă un exhibiţionist decât un adevărat credincios. Este un oportunist; pietatea lui desăvârşită îi câştiga notorietate.

Sarene îl studie pe albicios cu o mină îngrijorată. Era foarte tânăr, dar avea atitudinea unui om realizat şi foarte echilibrat. Convertirea lui era un semnal de avertizare. Cu cât Hrathen reuşea să adune mai mulţi oameni ca acesta, cu atât mai greu de oprit urma să fie.

— Nu ar fi trebuit să aştept atât de mult, zise Sarene.

— Ce anume?

— Să vin la aceste baluri. Hrathen mi-a luat-o deja cu o săptămână înainte.

— Vorbeşti de parcă ai avea de purtat o luptă personală

cu el, observă Shuden.

Sarene luă comentariul în serios.

— O luptă personală cu soarta întregii ţări drept miză.

— Shuden, se auzi de undeva o voce. Văd că lipseşti din cercul obişnuit al admiratorilor tăi.

— Bună seara, lord Roial, îl întâmpină Shuden pe bătrânul lord. Se înclină uşor în timp ce acesta se apropia.

— Da, e adevărat, mulţumită companioanei mele am reuşit să evit multă lume în seara asta.

— Ah, singuratica prinţesă Sarene, i se adresă Roial şi-i sărută mâna. Se pare că interesul Domniei voastre pentru culoarea negru a scăzut simţitor.

— De fapt, n-a fost vorba de la bun început de cine ştie ce interes, îi răspunse ea cu o plecăciune.

— Îmi imaginez, îi zâmbi Roial. Apoi se întoarse spre Shuden. Speram să nu-ţi fi dat seama de avantajul pe care îl ai, Shuden. Mă gândeam să ţi-o răpesc eu însumi câteva clipe pe prinţesă, ca să scap de câteva lipitoare.

Sarene îl privi pe bătrân surprinsă.

Shuden chicoti.

— Lord Roial este probabil singurul burlac din Arelon a cărui afecţiune este căutată mai des decât a mea. Nu că aş fi gelos. Lordul mă mai scapă astfel pe mine de câteva neplăceri.

— Şi tu? se holbă Sarene la bătrânelul înalt şi slab din faţa ei. Femeile sunt disperate să se căsătorească cu *tine?* Apoi, amintindu-şi brusc de bunele maniere, adăugă cu întârziere un „lord Roial”, şi imediat roşi de furie. Îşi dădu seama cât de neadecvate îi fuseseră cuvintele.

Roial râse.

— Nu te îngrijora, tânără Sarene, nu mă simt jignit. Niciun bărbat de vârstă mea nu e cine ştie ce plăcut la vedere. Draga mea Eoldess e moartă deja de 20 de ani şi nu am avut niciun fiu, iar averea mea trebuie să rămână cuiva. Şi fiecare fecioară nemăritată realizează lucrul ăsta. Tot ce va trebui să facă e să mă suporte timp de câţiva ani, să mă îngroape, şi apoi să-şi găsească un tânăr iubit sănătos s-o ajute să-mi cheltuie banii.

— Sunteţi cu siguranţă prea cinic, duce, observă Shuden.

— Sunt prea realist, strâmbă din nas Roial. Deşi trebuie să admit că ideea de a-mi vârî în pat unul dintre aceste trupuri tinere mă tentează destul de mult. Sunt convins că toate se gândesc că sunt prea bătrân ca să mai fie nevoie să-şi facă datoria de soţii, dar se înşală. Dacă tot le-aş lăsa să-mi fure averea, măcar să le pun să muncească pentru ea.

Shuden roşi la acest comentariu, dar Sarene pur şi simplu râse.

— Ştiam eu, nu eşti altceva decât un bătrân pervers.

— Aşa e, şi o recunosc public, admise bătrânul. Apoi, privi şi el spre Hrathen şi continuă: Ce mai face prietenul nostru în armură?

— Mă deranjează pe mine cu prezenţa lui nocivă, îi răspunse Sarene.

— Stai cu ochii pe el, Sarene, zise Roial. Am auzit că proaspătul noroc care a dat pe bunul nostru lord Telrii nu este chiar o întâmplare.

Shuden deveni suspicios.

— Ducele Telrii nu s-a convertit la Derethi.

— Nu pe faţă, admise Roial. Dar sursele mele spun că există o înţelegere între Hrathen şi el. Un lucru e sigur: o asemenea petrecere în Kae nu s-a văzut prea des, iar ducele o dă fără vreun motiv anume. Începi să te întrebi la ce anume face publicitate Telrii şi de ce vrea să vedem toţi cât de bogat este.

— E destul de interesant ce spui, duce, zise Sarene.

— Sarene? se auzi vocea reginei dintr-un colţ al încăperii. Draga mea, nu vrei să vii puţin?

— Oh, nu, se plânse Sarene, privind către regina care îi făcea semn cu mâna să se apropie. Ce crezi că vrea?

— Nu ştiu, dar cu siguranţă sunt curios să aflu, îi răspunse Roial cu o privire scânteietoare.

Sarene se apropie de cuplul regal şi făcu o reverenţă. Shuden şi Roial o urmară discret. Se poziţionă până la urmă prin apropiere, astfel încât să poată prinde ceva din conversaţie.

Eshen îi zâmbi Sarenei în timp ce aceasta se apropia.
— Draga mea, tocmai îi povesteam soţului meu despre ideea noastră de azi-dimineaţă. Ştii, aceea despre exerciţii… continuă Eshen întorcându-se entuziasmată spre Iadon.
— Ce înseamnă prostia asta, Sarene? o abordă direct regele. Femei care să se joace cu săbii?
— Dar Maiestatea voastră cu siguranţă nu-şi doreşte să ne vadă grase, nu? întrebă Sarene cu inocenţă.
— Nu, bineînţeles că nu. Dar puteţi pur şi simplu să mâncaţi mai puţin.
— Dar îmi plac atât de mult exerciţiile fizice, Maiestate.
Iaoden inspiră adânc.
— Dar mai există cu siguranţă şi *alt* gen de exerciţii pe care să le poată face femeile, nu?
Sarene clipi. Încercă să pară că e gata să plângă.
— Dar, Maiestate, fac aceste exerciţii încă din copilărie. Sunt sigură că nu are de ce să-şi facă griji un rege pentru modul în care alege o femeie fără minte să-şi petreacă timpul liber.
Regele căzu pe gânduri câteva momente. O ţintui cu privirea. Probabil că sărise un pic calul la final, aşa că apelă rapid la figura ei cea mai inocentă şi mai idioată dintre toate.
În cele din urmă. Regele se scutură nervos şi le concedie.
— Ah, fă ce vrei, femeie, numai nu îmi strica mie seara.
— Regele este foarte înţelept, făcu Sarene încă o plecăciune de retragere.
— Uitasem de asta, îi şopti Shuden după ce Sarene reveni în grup. Probabil că nu e foarte uşor să joci un astfel de rol.
— Nu e, dar câteodată e foarte folositor, zise prinţesa. Erau gata să se retragă din cameră când Sarene observă un curier care se apropie de rege. Îl apucă de braţ pe Shuden, pentru a-i face semn că vrea să mai rămână o clipă în aceeaşi poziţie ca să-l poată auzi pe Iadon.
Mesagerul îi şopti ceva la ureche lui Iadon, iar ochii regelui se întunecară dintr-o dată, plini de frustrare.

— Ce!

Omul îi mai spuse ceva la ureche, până când regele îl împinse.

— Dar spune odată, omule, nu suport şuşotitul ăsta.

— S-a întâmplat chiar săptămâna asta, Maiestate, îi explică bărbatul.

Sarene se apropie uşor.

— Ce ciudat.

O voce cu un uşor accent le atrase brusc atenţia. Hrathen se afla la câţiva paşi de ei. Nu privea în direcţia lor, dar cumva vorbea astfel încât cuvintele lui să bată înspre rege – ca şi cum permitea intenţionat ca vorbele sale să fie auzite.

— Nu credeam că regele discută chestiuni importante în asemenea împrejurări, când oricine îl poate auzi. Oamenii mai slabi de înger pot fi atât de uşor dezorientaţi de evenimente, aşa că e mai bine să nu le oferi ocazia.

Majoritatea celor din jurul lui Sarene se purta de parcă nici nu auzise comentariul gyornului. Oricum, era cert că regele auzise. Iadon o privi preţ de câteva clipe pe Sarene, apoi îl apucă de braţ pe curier şi ieşi repede din sală, lăsând-o pe Eshen perplexă. În timp ce Sarene se uita după rege, Hrathen îi prinse privirea şi îi zâmbi fugitiv înainte să se întoarcă spre însoţitorii lui.

— Îţi vine să crezi! se revoltă Sarene. A făcut-o intenţionat!

Shuden se arătă de acord.

— Adeseori, prinţesă, propriile noastre prefăcătorii se întorc asupra noastră.

— Gyornul joacă tare, comentă Roial. E o realizare să reuşeşti să transformi jocul altuia în propriul tău avantaj.

— Nu de puţine ori am avut ocazia să descopăr că, indiferent de circumstanţe, e mai bine să rămâi tu însuţi, zise Shuden. Cu cât arborăm mai multe feţe, cu atât devin mai confuze.

Roial îl aprobă.

— E adevărat. Cam plictisitor, dar adevărat.

Sarene abia dacă-i asculta. Presupusese că ea era cea

care manipula; nu realizase însă ce dezavantaje îi aducea asta.

— Masca aduce cu ea necazuri, admise Sarene. Apoi oftă şi se întoarse spre Shuden. Dar deocamdată nu pot scăpa de ea, cel puţin nu în preajma regelui. Deşi, să fiu sinceră, mă îndoiesc că m-ar fi privit altfel, indiferent cum aş fi ales să mă comport.

— Probabil că ai dreptate, zise Shuden. Regele devine cam îngust la minte când vine vorba de femei.

Regele apăru câteva clipe mai târziu, negru la faţă. Era evident că vestea îi stricase buna dispoziţie. Curierul tocmai pleca cu o expresie de uşurare întipărită pe faţă, când Sarene văzu un alt personaj. Ducele Telrii era îmbrăcat la fel de pompos ca de obicei, în roşu şi auriu, cu degetele încărcate de inele. Sarene îl urmări cu atenţie, dar acesta nici nu se apropie – abia dacă păru să-l observe pe gyorn. De fapt, era mai degrabă hotărât să-l ignore pe preot. Îşi văzu, în schimb, de ceremonialul de gazdă şi vizită fiecare grup de oaspeţi în parte.

— Ai dreptate, lord Roial, zise Sarene.

Roial întrerupse conversaţia pe care o avea cu Shuden.

— Ce anume?

— Ducele Telrii, zise Sarene, făcând un semn vag înspre gazdă. Este ceva între el şi gyorn.

— Telrii e periculos, întări Roial. Nu am fost niciodată în stare să-mi dau seama care îi sunt de fapt motivaţiile. Uneori mi se pare că nu-şi doreşte nimic altceva decât monede să-şi umple seifurile. Alteori…

Roial se opri pentru că Telrii, de parcă îi observase cum îl studiau, se întorsese spre grupul prinţesei. Zâmbi şi o porni în direcţia lor, cu Atara alături.

— Lord Roial, salută pe un ton neutru, aproape expeditiv. Bine ai venit. Şi, înălţimea voastră, nu cred că am făcut cunoştinţă oficial.

Roial făcu onorurile. Sarene făcu o plecăciune în timp ce Telrii sorbea din cupa cu vin pe care o avea în mână şi schimba politeţuri cu Roial. Avea ceva… nonşalant în el. Deşi majoritatea nobililor erau plictisiţi de subiectele pe

care le discutau, aveau cel puţin decenţa să se prefacă interesaţi. Telrii nu făcea un asemenea compromis. Tonul vocii lui era superficial, dacă nu chiar insultător. În afară de salutul iniţial către Sarene, nu-i mai acordă acesteia niciun fel de atenţie, vădit satisfăcut de faptul că putea să-i arate că ea nu prezintă nicio importanţă.

Într-un sfârşit, ducele se îndepărtă ţanţoş, Sarene rămase să-l privească iritată. Să fie ignorată era unul dintre lucrurile care o enervau cel mai tare. Oftă şi se întoarse spre bărbaţii care o însoţeau.

— Şi acum, lord Shuden, aş vrea să ne pierdem prin mulţime. Hrathen are un avans de o săptămână, dar Domi îmi este martor că lucrurile n-or să rămână aşa.

*

Era târziu. Sarene ar fi plecat cu multe ore în urmă, dar era hotărâtă să stea până la final. Aluneca printre sutele de participanţi, făcea cunoştinţă cu o grămadă de oameni ca o nebună. Îl lăsase pe Shuden să o prezinte tuturor celor pe care îi cunoştea, feţele şi numele se amestecară repede în mintea ei într-o pastă confuză. Oricum, cu timpul avea să-i ţină minte.

Într-un final, îl lăsă pe Shuden să o conducă la palat, mulţumită de evenimentele din cursul zilei. Shuden îşi luă noapte bună obosit. Se arătă bucuros că Ahan urma să o însoţească la următorul bal.

— Compania ta e minunată, dar pur şi simplu nu pot ţine pasul cu tine! îi zise.

Sarenei însăşi îi era greu să ţină pasul cu ea uneori. Aproape se împiedică în timp ce intra în palat, atât de dărâmată de oboseală şi de vin încât abia dacă-şi mai putea ţine ochii deschişi.

Se auziră însă nişte ţipete pe hol.

Sarene se încruntă şi dădu colţul holului. Descoperi acolo toată garda regală căutând ceva pe jos în patru labe. Soldaţii ţipau unul la altul, mai mult îşi plângeau de milă.

— Ce se întâmplă? întrebă, luându-se cu mâinile de cap.

— Cineva s-a furişat în palat astă-noapte, îi explică garda. A intrat chiar prin dormitorul regelui.

— A fost cineva rănit? deveni Sarene brusc agitată. Iadon şi Eshen părăsiseră petrecerea cu ore bune înaintea ei şi a lui Shuden.

— Mulţumim lui Domi, nu, zise garda, apoi se întoarse spre soldaţi. Însoţiţi-o pe prinţesă până în camera ei şi faceţi de pază la uşă, ordonă.

— Noapte bună, înălţimea voastră. Nu vă faceţi griji, au plecat deja.

Sarene oftă, observă cât de haotic se agitau gărzile, alergau încoace şi încolo pe hol, urlau şi zăngăneau armurile. Se îndoia că va avea parte de o noapte bună cu atâta scandal prin preajmă, cu toate că era frântă de oboseală.

Capitolul 15

Noaptea, când totul se topea într-un întuneric uniform, Hrathen aproape că putea vedea măreţia Elantrisului. Profilate pe cerul plin de stele, clădirile blestemate îşi lepădau mantia disperării şi deveneau amintiri; amintiri despre un oraş dăruit şi binecuvântat, un oraş în care fiecare piatră era o piesă de artă; amintiri despre turnuri care străpungeau cerul – degete atingând stelele – şi despre cupole răspândite ici-colo ca nişte dealuri înalte.

Şi totul era o iluzie. Sub măreţie se ascundea ruina, o mizerie care acum ieşise la suprafaţă. Cu câtă uşurinţă puteai privi înspre ereziile împodobite cu aur ale trecutului. Ce simplu fusese să presupui că aparenţa de putere însemna dreptate şi adevăr înăuntru.

— Continuă să visezi, Elantris, şopti Hrathen şi se întoarse să se plimbe pe buza unuia dintre zidurile care ţineau oraşul captiv. Aminteşte-ţi ce erai odată şi încearcă să îţi ascunzi păcatele în întuneric. Mâine soarele va răsări şi totul va fi arătat lumii încă o dată.

— Stăpâne? Aţi spus ceva?

Hrathen se răsuci pe călcâie. Abia dacă observase garda care-l depăşise, cu suliţa grea odihnindu-i-se pe umăr şi cu

o torţă aproape stinsă în mână.

— Nu. Vorbeam singur.

Garda dădu din cap în semn că a înţeles şi îşi continuă patrula. Începeau să se obişnuiască cu Hrathen, care vizitase Elantrisul aproape în fiecare noapte în ultima săptămână. Măsura cu paşi rari zidurile, mereu dus pe gânduri. Deşi de data asta vizita sa avea un scop anume, de cele mai multe ori venea aici pur şi simplu pentru a fi singur şi pentru a reflecta în voie. Nu-şi dădea seama prea bine de ce exercita Elantrisul o atracţie atât de mare asupra lui. Probabil într-o anumită măsură era de vină curiozitatea. Nu văzuse niciodată Elantrisul în plină strălucire şi pur şi simplu nu reuşea să înţeleagă cum de reuşise un oraş – chiar şi unul atât de imens cum era Elantrisul, să ţină piept Fjordenului, mai întâi cu armele, apoi cu credinţa.

În plus, se simţea într-o anumită măsură responsabil pentru oamenii – sau ce mai erau ei – care locuiau în Elantris. Îi folosise, făcuse din ei nişte duşmani care să-i ţină uniţi pe acoliţii lui. Se simţea vinovat; elantrienii pe care îi văzuse nu erau diavoli, ci nişte biete fiinţe care păreau a suferi de o boală teribilă. Ar fi trebuit să-i fie milă de ei, în loc să-i blesteme. Oricum, nu avea încotro, trebuia să facă din ei nişte diavoli, pentru că asta era cea mai uşoară şi cea mai nesângeroasă cale, de a unifica Arelonul. Dacă ar fi ales să-i stârnească pe oameni să se revolte împotriva guvernării, aşa cum făcuse în Duladel, atunci avea să fie vărsare de sânge. Bineînţeles, vărsarea de sânge era greu de evitat chiar şi aşa, dar, oricum, nu se compara.

Oh, stăpâne Jaddeth, ce greu este câteodată să fii în slujba Imperiului tău! îşi zise Hrathen. Nu conta că acţiona în numele Bisericii, sau că aşa avea să salveze mii de suflete. Simţea acum distrugerea pe care o lăsase în urmă în Duladel îi atârna de suflet ca o piatră de moară. Cei care avuseseră încredere în el erau acum morţi şi o întreagă societate fusese aruncată în haos.

Dar Jaddeth cerea sacrificii. Ce preţ avea conştiinţa unui

singur om în faţa gloriei Lui? Ce însemnătate avea bruma de vină pe care o simţea el în faţa a ceea ce reuşise: o societate unită sub ochiul protector al lui Jaddeth? Hrathen avea să rămână întotdeauna cu cicatrici după ceea ce făcuse, dar era oricum de dorit suferinţa unui om, dacă era vorba să salvezi de la erezie o întreagă naţiune.

Hrathen se întoarse cu spatele la Elantris, privi în schimb luminile din Kae. Jaddeth îi oferise o nouă oportunitate. De data asta avea să procedeze altfel. Nu va avea loc nicio revoltă sângeroasă, niciun masacru cauzat de răzvrătirea unei clase sociale împotriva alteia. Hrathen va avea grijă să preseze din ce în ce mai tare, până când Iadon o să cedeze şi un altul, mai înţelegător, îi va lua locul. Nobilimea din Arelon urma apoi să fie uşor de convertit. Pentru asta nu trebuia să-şi mai facă probleme. Singurii care aveau să sufere cu adevărat, ţapii ispăşitori ai strategiei lui, erau elantrienii.

Era un plan bun. Era sigur că avea să îngenuncheze această monarhie areloniană fără prea mult efort; era deja şubredă şi slăbită. Locuitorii ţării erau atât de oprimaţi încât instituirea unui nou guvern avea să fie o treabă extrem de simplă şi rapidă. De fapt, noul guvern o să fie deja la putere atunci când poporul va afla de căderea lui Iadon. Nicio revoluţie. Hrathen o să lucreze curat.

Cu condiţia să nu facă nicio greşeală. Vizitase fermele şi orăşelele din împrejurimi: ştia că oamenii fuseseră împinşi până aproape de limită. Dacă le-ar da o ocazie propice, atunci s-ar revolta şi ar măcelări întreaga nobilime. Ipoteza asta îl enerva, pentru că ştia că, dacă s-ar întâmpla aşa lucrurile, ar profita din plin. Gyornul raţional care zăcea în el ar fi călărit distrugerea ca pe un armăsar pur-sânge, folosind împrejurarea pentru a converti la Derethi întreaga naţiune.

Hrathen oftă, apoi se întoarse să îşi continue plimbarea. În partea aceasta zidul era păstrat curat de către gărzi, dar dacă ar fi mers mai departe ar fi dat de mâzgă şi murdărie. Nu reuşea să-şi dea seama exact ce anume o cauzase, dar părea să îmbrace uniform zidul, o dată ce treceai de zona

de la intrare, unde se aflau porţile.

Înainte să ajungă la zona murdară însă, văzu un grup de oameni sprijiniţi de zid. Erau îmbrăcaţi cu pelerine, deşi nu era atât de frig afară. Probabil se îmbrăcaseră aşa crezând că vor fi mai greu de remarcat. Oricum, dacă asta fusese intenţia, atunci ducele Telrii ar fi făcut o alegere mult mai bună dacă ar fi purtat ceva mai simplu în loc de mantia violet cu broderie argintie.

Hrathen clătină din cap. *Cu ce oameni trebuie să ne asociem câteodată ca să împlinim vrerea lui Jaddeth…*

Ducele Telrii nu-şi dădu jos gluga şi nici nu se aplecă în faţa lui Hrathen atunci când acesta se apropie de grup. Bineînţeles, nici gyornul nu se aştepta la aşa ceva din partea lui. Dar cel puţin ducele catadicsi să le facă semn gărzilor sale să se retragă pentru a le crea puţină intimitate.

Hrathen se apropie de duce şi se sprijini cu spatele de zid. Privea înspre Kae. Luminiţele clipoceau; erau destui oameni bogaţi în Kae, aşa că lămpi pe ulei şi candele erau din belşug. Hrathen vizitase în trecut câteva oraşe care erau la fel de întunecate noaptea ca şi Elantrisul.

— N-ai de gând să mă întrebi de ce ţi-am cerut să ne întâlnim aici? îl întrebă Telrii.

— Ai îndoieli în legătură cu planul nostru, îi spuse Hrathen simplu.

Telrii se blocă pentru câteva secunde, surprins că Hrathen îl ghicise atât de repede.

— De fapt, aşa e. Dar dacă ţi-ai dat seama deja de asta, înseamnă că tu însuţi ai îndoieli.

— Deloc, zise Hrathen. Modul în care ai procedat, strecurându-te clandestin până aici, a fost cel care te-a trădat.

Telrii se încruntă. Ducele era genul de personaj obişnuit să domine orice conversaţie. Oare din cauza asta ezita? Îl jignise cumva? Nu. Hrathen îşi dădea seama, după ochii ducelui, că Telrii nu se simţea insultat. Fusese poate nerăbdător la început să facă un târg cu Fjordenul, şi cu siguranţă îi făcuse plăcere să dea petrecerea din seara

asta. Dar ce se schimbase?

Nu-mi permit să las oportunitatea asta să-mi scape, se gândi Hrathen. Şi-ar fi dorit însă să aibă la dispoziţie ceva mai mult timp. Rămăseseră deja mai puţin de optzeci de zile din cele trei luni pe care le avusese la dispoziţie. Dacă ar fi avut un an întreg, atunci şi-ar fi permis să manevreze lucrurile cu mai multă delicateţe şi precizie. Din nefericire, nu se putuse bucura de luxul ăsta. Nu avea altă variantă pentru a reuşi să schimbe rapid guvernarea decât un atac deschis folosindu-l pe Telrii.

— De ce nu-mi spui mai bine ce te deranjează?

— Ei bine, începu Telrii prudent, nu sunt sigur că vreau să lucrez cu Fjordenul.

Hrathen ridică o sprânceană.

— Nu păreai să fi avut problema asta înainte.

Telrii îl privea pe Hrathen din umbra glugii. În lumina lunii, pata pe care o avea pe faţă părea o simplă continuare a umbrelor şi îi dădea un aspect terifiant – sau, cel puţin, l-ar fi transformat într-un personaj terifiant dacă n-ar fi fost îmbrăcat în acea costumaţie extravagantă, care strica efectul.

Telrii se încruntă.

— Am auzit unele lucruri destul de interesante la petrecere aseară, gyorn. Este adevărat că tu eşti cel care a provocat căderea Duladelului?

Ah, asta era, se gândi Hrathen.

— Am fost acolo, da.

— Şi acum eşti aici, zise Telrii. Şi te mai întrebi cum de un nobil devine nervos când aude o aşa poveste? Întreaga clasă republicană – liderii din Duladel – au fost ucişi în acea revoluţie. Şi sursele mele spun că tu ai fost mai mult decât implicat în treaba asta.

Poate că până la urmă ducele nu era chiar atât de prost pe cât îl crezuse. Îngrijorarea lui Telrii era una justificată; Hrathen trebuia să fie atent cum prezenta lucrurile. Făcu un semn către gărzile lui Telrii, care aşteptau undeva foarte aproape.

— De unde ai făcut rost de soldaţii ăştia, Înălţimea ta?

Telrii şovăi.

— Ce legătură au gărzile cu ce vorbeam noi?

— Mă distrează, zise Hrathen.

Telrii se întoarse să privească şi el spre soldaţi.

— I-am recrutat dintre gărzile Elantrisului. I-am angajat să mă protejeze.

Hrathen dădu din cap în semn că a priceput.

— Şi câte asemenea gărzi de corp ai angajat?

— Cincisprezece, zise Telrii.

— Şi ce părere ai despre pregătirea lor?

Telrii ridică din umeri.

— E în regulă, bănuiesc. De fapt, nu i-am văzut niciodată luptând.

— Probabil pentru că nu au făcut-o niciodată, zise Hrathen. Niciunul dintre soldaţii din Arelon nu a luptat vreodată.

— Ce vrei să spui, gyron? întrebă Telrii iritat.

Hrathen se întoarse. Arătă spre ghereta în care se afla Garda Elantrisului, luminată de torţe de la bază.

— Garda e formată din cinci sute de soldaţi? Poate şapte sute? Dacă iei în calcul şi poliţia locală şi gărzile personale, aşa cum sunt ale tale, ajungi probabil cam la o mie de soldaţi în Kae. Iar, calculând şi legiunea lui Eondel, ajungem la cel mult cincisprezece mii de soldaţi profesionişti în vecinătate.

— Da, şi? întrebă Telrii.

Hrathen se întoarse.

— Chiar crezi că Wyrn are nevoie de o revoluţie ca să preia controlul asupra Arelonului?

— Wyrn nu are niciun fel de armată, zise Telrii. Fjorden nu are altceva decât nişte forţe de apărare.

— Nu vorbeam de Fjorden, zise Hrathen. Vorbeam de Wyrn, Regent al Creaţiei, conducător al Shu-Dereth. Vino acum, lord Telrii. Hai să fim cinstiţi. Câţi soldaţi sunt în Hrovell? În Jaador? În Svorden? În celelalte naţiuni din Est? Toate aceste naţiuni s-au convertit la Derethi. Nu crezi că s-ar ridica la comanda lui Wyrn?

Telrii ezită.

Hrathen aprobă din cap. Urmări cum mintea lui Telrii se luminează. Omul nu înţelesese nici măcar jumătate din ce îi spusese el. Adevărul era că Wyrn nici măcar nu avea nevoie de străini ca să cucerească Arelonul. Puţini în afară de preoţi înţeleseseră care era cea de-a doua, mult mai puternică, forţă a lui Wyrn: mănăstirile. De secole întregi, preoţimea Derethi îşi antrenase călugării în artele războiului, ale asasinatului şi… alte arte. Forţa de apărare a Arelonului era atât de slabă, încât probabil personalul unei singuri mănăstiri ar fi fost de ajuns ca să cucerească întreaga ţară.

Hrathen tremură numai la gândul… călugării antrenaţi în mănăstirea Dakhor intrau în Arelonul lipsit de apărare. Îşi privi braţul care, sub armură, mai păstra încă semnele perioadei pe care o petrecuse în acea mănăstire. Oricum, acestea nu erau lucruri care îi puteau fi explicate lui Telrii.

— Duce, îl abordă Hrathen direct. Prezenţa mea în Arelon se datorează numai faptului că Wyrn vrea să le dea arelonienilor o şansă să se convertească în pace. Dacă ar fi vrut să zdrobească ţara, ar fi putut-o face deja. Şi totuşi m-a trimis pe mine. Singurul meu scop este să găsesc o cale mai paşnică de a converti ţara asta.

Telrii dădea încet din cap.

— Şi primul pas care trebuie făcut pentru a obţine acest lucru, continuă Hrathen, este să te asiguri că guvernarea ei este favorabilă cauzei Derethi. Asta presupune o schimbare a liderilor. Şi un nou rege.

— Am cuvântul tău atunci? întrebă Telrii fără ocolişuri.

— Vei fi rege, îl linişti Hrathen.

Telrii dădu din cap în semn de înţelegere. Era evident că asta aşteptase: ca Hrathen să-i promită ceea ce înainte doar îi dăduse de înţeles. Aceste promisiuni îi ofereau în acelaşi timp ducelui Telrii şi dovada verbală că Hrathen încerca să submineze tronul. Un risc calculat, dar Hrathen era foarte bun la acest gen de calcule.

— Vor fi destui care ţi se vor opune, îl avertiză Telrii.

— Cum ar fi?

— Femeia, Sarene, zise Telrii. Este evident că doar se

preface a fi idioată. Informatorii mei spun că este extrem de preocupată de mişcările tale şi că a încercat să afle câte ceva despre tine chiar şi la petrecerea de aseară.

Intuiţia lui Telrii îl surprinse pe Hrathen. Omul părea atât de pretenţios, atât de preocupat de sine – dar se părea că era destul de competent. Asta putea fi un avantaj sau un dezavantaj.

— Nu-ţi face probleme din cauza fetei, îi zise Hrathen. Pur şi simplu bucură-te de banii pe care ţi i-am oferit şi aşteaptă. Şansa ta va veni curând. Ştii de vestea pe care a primit-o regele în seara asta, nu?

Telrii şovăi, apoi făcu semn că da.

— Lucrurile se mişcă, după cum ţi-am promis, zise Hrathen. Tot ce trebuie să facem acum e să avem răbdare.

— Foarte bine, zise Telrii. Avea încă rezervele lui, dar logica lui Hrathen, plus promisiunea că tronul va fi al lui, erau suficiente ca să-l atragă. Ducele îl salută cu un respect neobişnuit pe gyorn. Apoi făcu semn gărzilor şi plecă.

— Duce Telrii, îşi mai aminti Hrathen ceva. Gărzile tale nu mai au cumva prieteni printre gărzile Elantrisului? întrebă Hrathen.

Telrii dădu din umeri.

— Bănuiesc că da.

— Dublează-le salariul, îl sfătui Hrathen în şoaptă, astfel încât gărzile să nu-l poată auzi. Vorbeşte-le frumos despre Garda Elantrisului şi dă-le ceva timp liber ca să-l poată petrece cu foştii lor camarazi. S-ar putea să fie… în folosul tău ca în viitor Garda din Elantris să te asocieze cu un personaj generos, care îi remunerează pe cei care i se alătură.

— Bănuiesc că îmi vei furniza tu banii de care am nevoie ca să le măresc salariile, nu? întrebă Telrii precaut.

Hrathen îşi dădu ochii peste cap.

— Fie.

Telrii făcu semn că e totul în regulă, apoi o luă în direcţia în care se aflau gărzile.

Hrathen se întoarse şi se sprijini din nou cu spatele de zid. Trebuia să mai aştepte câteva momente înainte să

coboare treptele. Telrii era încă destul de îngrijorat în legătură cu alianţa lui cu Derethi şi nu voise să-l întâlnească pe Hrathen în condiţii obişnuite. Bineînţeles, îngrijorarea lui era exagerată, dar poate că era mai bine totuşi ca ducele să pară în continuare conservator în opţiunile sale religioase.

Pe Hrathen îl deranja faptul că Telrii o menţionase pe Sarene. Era clar că, dintr-un motiv sau altul, prinţesa din Teod decisese să i se opună lui Hrathen, deşi el nu îi dăduse niciun motiv. Era ironic, într-un fel; ea nu ştia, dar Hrathen era cel mai mare aliat al ei şi nu cel mai crud duşman. Poporul ei tot ar fi ajuns să fie convertit. Fie la chemarea lansată de Hrathen, fie sub armatele Fjordenului.

Hrathen se îndoia însă că ar fi putut-o convinge vreodată pe prinţesă de cum stăteau lucrurile. Îi surprinsese privirea plină de neîncredere. Probabil că, orice ar fi încercat să spună, ea ar fi presupus imediat că e o minciună. Îl ura în acel mod iraţional în care urăşte o persoană care ştie în subconştient că propria ei credinţă este inferioară. Învăţăturile Korathi fuseseră nimicite în toate statele importante din est, exact aşa cum aveau să fie nimicite şi în Arelon şi Teod. Shu-Korathul era prea slab; îi lipsea virilitatea. Shu-Dereth era puternic. Ca două plante care se bat pe aceeaşi bucăţică de pământ, Shu-Derethul avea să stranguleze cu uşurinţă Shu-Korathul.

Hrathen se scutură să se trezească din amorţeală, mai aşteptă puţin, ca să fie sigur că Telrii avusese timp să ia avans, apoi se întoarse şi o luă pe alee spre treptele care coborau în Kae. Tocmai când atingea pământul de la baza scărilor, auzi o bufnitură. Surprins, rămase nemişcat. Părea că porţile oraşului tocmai ce fuseseră închise.

— Ce-a fost asta? Se apropie de câteva gărzi care stăteau adunate într-un cerc strâns, cu torţe aprinse în mâini.

Gărzile ridicară din umeri, numai câteva dintre ele arătau cu degetul două siluete care se îndepărtau dincolo de porţi.

— Probabil că au prins pe cineva care încerca să evadeze.

Hrathen ridică o sprânceană.

— Şi se întâmplă des lucrul ăsta?

Garda dădu din cap în semn că nu.

— Majoritatea sunt prea idioţi ca să le dea prin cap aşa ceva. Dar, din când în când, câte unul mai încearcă. Însă îi prindem întotdeauna.

— Mulţumesc, zise Hrathen, şi plecă spre oraş. Imediat lângă scări se afla clădirea în care stăteau gărzile. Căpitanul era înăuntru, cu ochii somnoroşi, de parcă tocmai se trezise.

— Probleme, căpitane? îl întrebă Hrathen.

Căpitanul se întoarse spre el surprins.

— Oh, sunteţi Domnia voastră, gyornul. Nu, nicio problemă. Numai că unul dintre locotenenţii mei s-a apucat să facă ceva ce n-ar fi trebuit să facă.

— A lăsat câţiva elantrieni să intre înapoi în oraş?

Căpitanul se încruntă, dar aprobă în cele din urmă.

Hrathen îl mai întâlnise pe căpitan de câteva ori înainte şi de fiecare dată venise în întâmpinarea lăcomiei căpitanului cu câteva monede. Căpitanul era aproape omul lui.

— Data viitoare, căpitane, zise Hrathen, căutând sub centură şi scoţând de-acolo un săculeţ, îţi voi oferi şi o altă opţiune.

Ochii căpitanului începură să strălucească când Hrathen scoase câţiva wyrni de aur, gravaţi cu bustul lui Wyrn Wulfden.

— Tot am încercat să studiez de-acolo, de sus, unul dintre elantrieni, din interes teologic, îi explică Hrathen şi aşeză un fişic de monede pe masă. V-aş fi foarte îndatorat dacă mi l-aţi aduce la capelă pe următorul elantrian pe care îl capturaţi, înainte de a-l arunca din nou în oraş.

— Asta se poate aranja, stăpâne, zise căpitanul şi întinse o mină nerăbdătoare spre monede.

— Bineînţeles, va trebui ca întreaga afacere să rămână între noi, zise Hrathen.

— Desigur.

Capitolul 16

Raoden încercase odată să-l elibereze pe Ien, pe când era numai un băieţel, cu o minte simplă, dar plină de bune intenţii. Învăţase ce este acea sclavie de la unul dintre meditatorii săi şi îi intrase cumva în cap că seonii erau ţinuţi cu forţa de oameni. Se dusese atunci la Ien, plânsese şi ceruse seonului să-şi accepte eliberarea.

— Dar sunt liber, tinere stăpân, îi explicase Ien băieţelului care plângea în hohote.

— Ba nu eşti! îi replica Raoden. Eşti un sclav! Faci ce-ţi cer oamenii să faci!

— Dar o fac pentru că aşa vreau eu, Raoden.

— De ce? Nu vrei să fii liber?

— Vreau să servesc, tinere stăpân, îi explicase Ien, pulsând vesel ca să-şi întărească afirmaţia. Pentru mine să fiu liber înseamnă să fiu aici, cu tine.

— Nu înţeleg.

— Tu priveşti lucrurile din perspectiva oamenilor, tinere stăpân, îi explicase înţeleptul Ien, pe un ton blând. Tu vezi ranguri şi diferenţe; încerci să ordonezi lumea în aşa fel încât totul să aibă un loc, fie sub, fie deasupra ta. Însă pentru un seon nu există dedesubt şi deasupra. Pentru noi nu există decât cei pe care-i iubim. Şi îi servim pe cei pe care îi iubim.

— Dar nici măcar nu eşti plătit! îi mai replică Raoden indignat.

— Dar sunt, stăpâne. Plata mea este mândria unui tată sau dragostea unei mame. Răsplata mea este satisfacţia de a te vedea cum creşti.

Trecuseră mulţi ani până când Raoden înţelesese acele cuvinte, dar ele îi rămăseseră tot timpul în minte. Pe măsură ce crescuse şi învăţase mai multe, ascultase şi nenumărate predici Korathi despre puterea unificatoare a iubirii. Raoden ajunsese să-i vadă pe seoni într-o cu totul altă lumină. Nu ca pe nişte servitori, şi nici măcar ca pe nişte prieteni, ci mai mult de-atât. Era ca şi cum seonii erau o expresie a lui Domi însuşi, reflecţii ale lui Dumnezeu

despre iubire. Prin ceea ce făceau ei, seonii erau mult mai aproape de cer decât aveau să înţeleagă vreodată stăpânii lor.

— Eşti în sfârşit liber, prietene, zise Raoden cu un zâmbet, privindu-l pe Ien cum pluteşte. Nu văzuse încă niciun semn că Ien l-ar recunoaşte, deşi seonul părea să rămână mereu în preajma lui. Orice i-ar fi făcut Shaodul lui Ien, îi luase mai mult decât vocea. Îi luase minţile.

— Cred că ştiu ce e în neregulă cu el, i se adresă lui Galladon, care stătea în umbră puţin mai încolo. Erau pe acoperişul unei clădiri aflată în apropierea capelei, izgoniţi cu scuze din habitatul lor de Kahar. Bătrânelul tot curăţise prin jur îndârjit de când venise în grupul lor şi iată că sosise vremea finisajului. La prima oră, cu umilinţă, dar în acelaşi timp şi insistent, îi dăduse pe toţi afară, ca să poată să-şi termine treaba aşa cum se cuvenea.

Galladon îşi ridică privirea din carte.

— Cu cine? Cu seonul?

Raoden dădu din cap în semn că da, în timp ce se întindea pe burtă la marginea a ceea ce fusese cândva o grădină, cu ochii fixaţi pe Ien.

— Aonul lui este incomplet.

— Ien, se gândi Galladon. Asta înseamnă „însănătoşire”. Kolo?

— Exact. Numai că aonul lui este acum incomplet. Liniile sunt întrerupte şi are pete palide.

Galladon mormăi ceva, dar până la urmă nu mai zise nimic; nu îl interesau aonii şi seonii atât de mult ca pe Raoden. Raoden îl mai urmări timp de câteva clipe pe Ien şi apoi se întoarse iarăşi asupra cărţii AonDor pe care o studia. Nu apucă să citească prea mult, pentru că Galladon deschise un nou subiect.

— Ţie ce îţi lipseşte cel mai mult? îl întrebă dula contemplativ.

— Ce-mi lipseşte cel mai mult? De-afară?

— Kolo. Care e acel prim lucru pe care l-ai aduce cu tine în Elantris, dacă ai putea?

— Nu ştiu, zise Raoden. Trebuie să mă mai gândesc. Tu?

— Casa mea, îi răspunse Galladon nostalgic. Am ridicat-o cu mâna mea, sole. Am tăiat fiecare copac, am lucrat fiecare scândură şi am bătut fiecare cui. Era minunată! Niciun palat şi nicio altă casă nu se poate compara cu casa pe care am făcut-o eu cu mâna mea.

Raoden aprobă din cap şi-şi imagină casa de care-i vorbea Galladon. Dar ce anume îi lipsea lui cel mai mult? Fusese fiul unui rege, avusese prin urmare destule lucruri. Răspunsul pe care îl dădu în cele din urmă îl luă prin surprindere chiar şi pe el:

— Scrisorile, zise. Aş aduce un teanc de scrisori.

— Scrisori, sole? Era evident că nu era răspunsul la care se aştepta Galladon.

— O femeie.

Galladon râse.

— O femeie, sole? Niciodată nu mi-am imaginat că ai fi tipul romantic.

— De ce? Dacă nu gesticulez dramatic, ca unul dintre personajele din romanele tale de dragoste duladene, nu înseamnă că nu mă gândesc la astfel de lucruri.

Galladon îşi ridică mâinile în semn de apărare.

— Nu deveni Deluseedoo cu mine, sole. Sunt pur şi simplu surprins. Despre cine e vorba?

— Urma să mă căsătoresc cu ea, îi explică Raoden.

— Atunci trebuie să fie o femeie grozavă.

— Da, probabil că aşa e, aprobă Raoden. Îmi doresc să o fi putut întâlni, măcar şi pentru câteva clipe!

— Vrei să spui că n-ai întâlnit-o niciodată?

Raoden făcu semn că nu.

— Aşa se explică şi scrisorile, prietene. Locuia în Teod. E fiica regelui Eventeo, de fapt. A început să-mi scrie cam acum un an. Scria foarte frumos. Cuvintele ei erau atât de înţelepte, încât nu m-am putut abţine şi i-am răspuns. Am continuat să ne scriem timp de aproape cinci luni; după care m-a întrebat dacă nu vreau să ne căsătorim.

— *Ea* te-a întrebat pe *tine?* se miră Galladon.

— Fără niciun fel de complexe, zâmbi Raoden. Bineînţeles, la bază stătea o motivaţie politică. Sarene îşi

dorea o uniune fermă între Teod şi Arelon.

— Şi ai acceptat?

— Era o bună oportunitate, îi explică Raoden. Încă de la Reod, Teodul s-a ţinut departe de Arelon. În plus, scrisorile acelea mă intoxicaseră. Acest ultim an a fost… dificil. Tatăl meu pare hotărât să conducă Arelonul spre ruină şi nu e genul de rege care să suporte dizidenţa cu răbdare. Dar, exact atunci când lucrurile se înrăutăţeau din nou, primeam o scrisoare de la Sarene. În plus, avea şi ea un seon şi, după ce angajamentul dintre noi a devenit oficial, am început să vorbim în mod regulat. Mă contacta seara, captivându-mă cu vocea ei prin intermediul lui Ien. Câteodată lăsam circuitul deschis chiar şi câteva ore.

— Şi ziceai că nu te comporţi ca un personaj din romanele de dragoste? îl tachină Galladon.

Raoden pufni şi se întoarse la cartea pe care o ţinea în mână.

— Aşadar, dacă ar fi să pot lua ceva, aş lua acele scrisori. Eram destul de entuziasmat de căsătoria asta, chiar dacă motivul principal era o reacţie la invadarea Duladelului de către Derethi.

Se lăsă tăcerea.

— Ce-ai spus, Raoden? întrebă până la urmă Galladon, cu o voce stinsă.

— Ce anume? Despre scrisori?

— Nu, despre Duladel.

Raoden ezită. Galladon pretinsese că se afla în Elantris „de câteva luni”, dar dula erau recunoscuţi pentru micile lor înflorituri. Republica Duladel căzuse cu numai şase luni înainte.

— Credeam că ştii, îi zise Raoden.

— Ce să ştiu, sole? întrebă Galladon nerăbdător. Ai crezut că ştiu *ce?*

— Îmi pare rău, Galladon, continuă Raoden cu compasiune în glas şi se întoarse spre dula. Republica Duladel a căzut.

— Nu! veni repede reacţia lui Galladon, care se holba la prietenul lui cu nişte ochi imenşi.

Raoden dădu din cap, ca să confirme încă o dată.

— A fost o revoluţie, ca aceea din Arelon de acum câţiva ani, dar cu mult mai violentă. Clasa republicană a fost complet distrusă şi a fost instaurată monarhia în loc.

— Imposibil… Republica era *puternică.* Credeam cu toţii în ea atât de mult!

— Lucrurile se schimbă, prietene, îi zise Raoden, ridicându-se să aşeze o mână pe umărul prietenului său.

— Nu şi republica, sole, îi replică Galladon cu privirea în gol. Ne-am *ales singuri* liderii, sole. De ce şi cine să se revolte?

Raoden făcu semn că nu ştie mai mult.

— Nu ştiu, n-au ajuns prea multe veşti până la noi. Erau vremuri tulburi în Duladel. Preoţii Fjordenului au profitat şi au preluat puterea.

Galladon îşi ridică privirea.

— Asta înseamnă că şi Arelonul este în pericol. Dacă noi nu mai suntem acolo, între voi şi Derethi.

— Sunt conştient de lucrul ăsta.

— Ce s-a întâmplat cu Jesker? întrebă. Religia mea, ce s-a întâmplat cu ea?

Raoden făcu semn că nu ştie.

— Trebuie să ştii ceva!

— Shu-Dereth este acum religia din Duladel, îi răspunse până la urmă Raoden încet.

Ochii lui Galladon căzură în pământ.

— A dispărut atunci.

— Încă mai există Misterele, încercă Raoden să-l mai anime.

Galladon se încruntă.

— Misterele *nu* sunt acelaşi lucru cu Jesker. Sunt nişte maimuţăreli ale lucrurilor sfinte. Perversiuni. Numai cei dinafara religiei, care de fapt nu înţeleg nimic din Dor, practică Misterele.

Raoden îşi lăsă o mână pe umărul bărbatului suferind. Nu ştia cum să-l consoleze altfel.

— Credeam că ştii, mai zise, simţindu-se neputincios.

Galladon gemu în gol.

*

Raoden îl lăsă pe Galladon pe acoperiş şi coborî; dula îi ceruse să-l lase singur cu durerea lui. Raoden se întoarse la capelă, cufundat în propriile gânduri. Nu rămase însă prea mult timp nici acolo.

— Kahar, dar este minunat! exclamă Raoden şi privi şocat în jur.

Bătrânelul îl privea din colţul în care curăţa. Se vedea pe chipul lui că era foarte mândru. Slinul dispăruse complet din capelă; totul rămăsese curat, marmura de un alb-crem strălucea. Razele soarelui intrau prin ferestrele dinspre vest. Reflectau în podeaua strălucitoare şi iradiau în întreaga capelă o lumină aproape divină. Mici basoreliefuri apăruseră în fiecare colţişor. Aceste basoreliefuri, care acum împodobeau splendid camera, fuseseră complet acoperite de masca jegului. Raoden mângâie una dintre aceste mici capodopere, o gravură care înfăţişa un chip de femeie, cu expresia feţei atât de detaliat sculptată, încât părea aproape vie.

— Sunt uimitoare, şopti vizibil emoţionat.

— Nici măcar nu ştiam că sunt aici, stăpâne, îi zise Kahar, care se apropiase şi stătea acum lângă el. Nu le-am văzut nici eu până am început să curăţ, şi oricum au rămas pierdute în umbră până când am terminat cu podeaua. Marmura este atât de bine şlefuită că ar putea servi drept oglindă, iar ferestrele sunt aşezate exact la înălţimea la care trebuie ca să capteze cât mai bine lumina.

— Şi sunt peste tot asemenea basoreliefuri?

— Da, stăpâne. De fapt, asta nu e singura clădire împodobită astfel. Din când în când poţi să vezi sculpturi pe ziduri sau mobilier. Erau probabil destul de comune în Elantris înainte de Reod.

Raoden aprobă din cap.

— Doar era oraşul zeilor, Kahar.

Bătrânul zâmbi. Avea mâinile murdare şi o grămadă de cârpe negre atârnau la o fereastră, ca o dovadă în plus a muncii intense. Dar era fericit.

— Şi acum, stăpâne? întrebă nerăbdător.

Raoden ezită câteva momente. Kahar atacase mizeria din capelă cu aceeaşi indignare cu care un preot ataca înainte păcatele. Pentru prima dată după luni de zile, poate ani, cineva avusese nevoie de el.

— Oamenii noştri au început să locuiască şi în clădirea vecină, Kahar, zise Raoden. Îţi dai seama că munca ta ar fi zadarnică, dacă ar aduce de fiecare dată încoace mizeria şi nămolul din clădirea lor.

Kahar părea că se gândeşte.

— Piatra cubică ar putea fi o problemă, mormăi. Asta e o sarcină destul de dificilă, stăpâne.

Oricum, după privire, nu părea chiar descurajat.

— Ştiu, se declară de acord Raoden. Dar suntem disperaţi. Un om care trăieşte în mizerie se va simţi tot timpul murdar. Dacă vrem să ne schimbăm vreodată părerea pe care o avem despre noi înşine, trebuie să ne păstrăm curaţi. Poţi s-o faci, deci?

— Pot, stăpâne.

— Perfect. Îţi voi da câteva ajutoare ca să grăbim procesul, îi zise Raoden, a cărui bandă crescuse enorm în ultimele câteva zile, pe măsură ce locuitorii Elantrisului auziseră de asocierea lui cu Karata. Mulţi dintre bezmeticii, fantomaticii elantrieni care bântuiau străzile singuri începuseră şi ei să migreze spre Raoden. Căutau apropierea de ceilalţi ca pe o ultimă soluţie disperată pentru a evita nebunia.

Kahar se întoarse să plece şi-şi roti încă o dată privirile în jurul capelei, cu satisfacţie.

— Kahar, îl strigă Raoden.

— Da, stăpâne?

— Acum ştii care e? La secret mă refer…

Kahar zâmbi.

— Nu am mai simţit foamea de zile întregi, stăpâne. Este cea mai minunată senzaţie din lume. Aproape că nu mai simt nici durerea.

Raoden aprobă din cap şi Kahar plecă. Omul venise să afle o soluţie magică pentru a scăpa de nenorocire, dar dăduse de o soluţie mult mai simplă. Durerea scădea în

intensitate atunci când alte lucruri deveneau mai importante. Kahar nu avea nevoie de o soluţie AonDor ca să se salveze. Avea nevoie pur şi simplu să stea tot timpul ocupat.

Raoden îşi roti ochii prin încăperea strălucitoare. Admiră sculpturile. În cele din urmă, îşi opri ochii asupra uneia anume. Piatra rămăsese nelucrată pe o porţiune, suprafaţa ei albă fiind acum frumos lustruită de mâna lui Kahar. Era atât de curată, încât Raoden se putea vedea reflectat în ea.

Era şocat. Chipul care se reflecta în bucata de marmură nu era al lui. Chiar se întrebase cum de îl recunosc atât de puţini oameni; fusese prinţul Arelonului, figura lui era cunoscută chiar şi pe unele dintre plantaţii. Presupusese că elantrienii nu se gândeau că e posibil ca un prinţ să fie azvârlit în Elantris, aşa că nu îl asociaseră niciodată pe Spirit cu Raoden.

Erau totuşi anumite linii care puteau da indicii pentru reconstituirea chipului său. Oricum, schimbarea era drastică. Trecuseră numai două săptămâni, dar deja îi căzuse părul. Avusese pe piele obişnuitele pete desenate de Shaod încă de la început, dar acum nu se mai distingea nicio porţiune de piele mai curată. Pielea începuse să i se încreţească uşor, în special în jurul buzelor, iar ochii începuseră să se îngroape în orbite.

Odată, înainte de transformare, şi-i imaginase pe elantrieni ca pe nişte cadavre vii, cu pielea putrezită pe ei şi căzută. Nu era aşa; elantrienii îşi păstrau pielea pe ei şi trăsăturile le rămâneau aceleaşi, deşi tenul li se întuneca tot mai mult şi pielea se încreţea. Semănau mai mult cu nişte coji de copaci decât cu nişte cadavre. Oricum, deşi transformarea nu era atât de drastică pe cât presupusese el în trecut, fusese totuşi şocat să se vadă.

— Suntem nişte personaje demne de milă, nu-i aşa? îl întrebă Galladon din uşă.

Raoden zâmbi încurajator.

— Dar nu arătăm chiar atât de rău pe cât am putea, prietene. Mă pot obişnui cu schimbarea asta.

— Omul tău de serviciu face o treabă foarte bună, sole,

mormăi Galladon. Locul ăsta arată la fel ca înainte de Reod.

— Ce e minunat, prietene, e cum a reuşit procesul să-l hrănească pe muncitor în tot acest timp.

Galladon aprobă din cap şi i se alătură lui Raoden, care privea la mulţimea de oameni ce curăţa grădina.

— Au venit în stoluri, nu-i aşa, sole?

— Au auzit că le oferim ceva mai mult decât viaţa pe care o duceau târându-se pe alei. Nici măcar nu mai e nevoie să supraveghem poarta. Karata ni-i aduce pe toţi cei pe care reuşeşte să-i salveze.

— Dar cu ce ai de gând să-i menţii pe toţi ocupaţi? întrebă Galladon. Grădina e destul de mare şi e deja aproape în întregime curăţată.

— Elantrisul este un oraş imens, prietene. Vom găsi noi ceva să le dăm de lucru.

Galladon privi către cei care munceau în grădină, cu o privire indescifrabilă pentru Raoden. Părea să fi trecut peste durerea provocată de căderea ţării sale, cel puţin pentru moment.

— Apropo de ocupaţie, începu Raoden. Am nevoie să mă ajuţi cu ceva.

— Ceva care să-mi protejeze mintea de durere, sole?

— Poţi să zici şi-aşa. Oricum, sarcina pe care vreau să ţi-o încredinţez este puţin mai importantă decât îndepărtarea jegului. Raoden îi făcu semn lui Galladon să-l urmeze într-un colţ al încăperii. Trase o piatră din zid, căută înăuntru şi scoase un mic săculeţ cu porumb.

— Ca fermier, în ce stare crezi că se află seminţele astea?

Galladon luă un bob şi începu să-l cerceteze interesat. Îl întoarse pe toate feţele de câteva ori, îi testă culoarea şi duritatea.

— Nu e rău deloc, zise. Nu e cea mai bună sămânţă pe care am văzut-o, dar nu e nici de aruncat.

— Sezonul de însămânţare e aproape, nu-i aşa?

— Având în vedere căldura de-afară din ultima vreme, cred că e deja sezonul.

— Foarte bine, zise Raoden. Porumbul ăsta nu va mai

rezista mult în gaura asta, şi nu-mi vine să-l ţin afară.

Galladon îl privi.

— Nu va funcţiona, sole. E nevoie de timp ca să obţii o recoltă. Oamenii ăştia sunt prea disperaţi. Se vor repezi să mănânce primul ştiulete pe care-l vor vedea.

— Nu cred, zise Raoden, studiind în palmă câteva boabe. Atitudinea lor se schimbă, Galladon. Văd şi ei că nu mai pot trăi ca animalele.

— Dar nici nu avem loc destul pentru o recoltă decentă, argumentă Galladon. Va fi un fel de grădină micuţă.

— Avem destul loc să plantăm boabele pe care le avem la dispoziţie. Anul viitor vom avea mai mult porumb şi abia atunci va trebuie să ne facem griji pentru teren. Am auzit că grădinile palatului erau destul de mari. Le vom putea folosi pe acelea.

Galladon nu se arăta convins.

— Problema raţionamentului tău, sole, este în zona cu „anul viitor”. Nu va exista un „an viitor”. Kolo? Elantrienii nu rezistă foarte mult.

— Elantrisul se va schimba, îi replică Raoden. Şi dacă nu, atunci cei care vor veni după noi vor continua ei să planteze.

— Tot nu sunt sigur că va funcţiona.

— Tu te-ai îndoi şi de faptul că soarele răsare dacă nu ţi s-ar dovedi în fiecare zi că e aşa, îi zâmbi Raoden. Dă-i o şansă.

— Bine, sole, oftă Galladon. Cele treizeci de zile nu au trecut încă.

Raoden zâmbi şi-i pasă prietenului său porumbul. Îl bătu în acelaşi timp pe umăr.

— Aminteşte-ţi, trecutul nu trebuie să devină şi viitorul nostru.

Galladon mai făcu un semn din cap că îşi va da silinţa şi ascunse porumbul la loc.

— Nu vom avea nevoie de el în următoarele câteva zile. Va trebui să mă gândesc întâi cum să fac să ar grădina.

— Lord Spirit! se auzi vocea lui Saolin de undeva de deasupra, unde îşi ridicase un mic turn de veghe. Vine

cineva.

Raoden aşteptă, iar Galladon se grăbi să acopere ascunzătoarea. O secundă mai târziu, apăru unul dintre oamenii Karatei.

— Stăpâne, îi spuse acesta dintr-o singură suflare, Karata te roagă să mergi să o vezi urgent!

*

— Eşti un prost, Dashe! îi trânti Karata.

Dashe, un bărbat masiv, foarte musculos, care era cea de-a doua căpetenie a Karatei, era ocupat să îşi fixeze armele la brâu.

Raoden şi Galladon se opriră confuzi în uşa palatului. Cel puţin zece dintre cei de la intrare, cam două treimi din oamenii Karatei, arătau de parcă erau gata de luptă.

— Poţi continua să visezi alături de noii tăi prieteni, Karata, îi replică Dashe brutal, dar eu n-am de gând să mai aştept, mai ales atâta timp cât văd că omul pune în primejdie copiii.

Raoden se apropie mai mult de cei doi. Se opri lângă un bărbat slab, neliniştit, pe nume Horen. Horen era genul care evita conflictele, aşa că Raoden ghicise că era neutru.

— Ce se întâmplă? întrebă în şoaptă.

— Unul dintre spionii lui Dashe l-a auzit pe Aanden cum plănuia să ne atace palatul în seara asta, îi şopti Horen, atent la conversaţia liderilor săi. Dashe vrea să-l atace pe Aanden deja de câteva luni, şi asta era exact scuza de care avea nevoie.

— Îi conduci pe oamenii ăştia spre un sfârşit care e mai rău decât moartea, Dashe, îl avertiză Karata. Aanden are mult mai mulţi oameni decât tine.

— Dar nu are arme, îi replică Dashe şi sabia ruginită îi alunecă în teacă. Tot ceea ce există în universitatea aia sunt cărţile, pe care oricum deja le-a mâncat.

— Gândeşte-te mai bine la ce ai de gând să faci, insistă Karata.

Dashe se întoarse, cu o figură complet sinceră.

— M-am gândit, Karata. Aanden este nebun; nu putem sta liniştiţi atâta timp cât îl ştim în apropiere. Dacă lovim

prin surprindere, atunci îl putem îndepărta pentru totdeauna. Numai atunci vor fi copiii în siguranţă.

Şi, cu asta, Dashe se întoarse la armata sa de soldaţi amatori şi făcu semn că e gata. Grupul ieşi pe uşă hotărât.

Karata se întoarse spre Raoden, cu o figură care trăda în acelaşi timp frustrare şi durere.

— E mai râu decât sinuciderea, Spirit.

— Ştiu, zise Raoden. Suntem atât de puţini încât nu ne putem permite să pierdem nici măcar un singur om, nici măcar pe cei care-l urmează pe Aanden. Trebuie să-i oprim.

— Dar a plecat deja, se sprijini Karata de perete. Îl cunosc bine pe Dashe. Nu o să mai poată fi oprit de-acum.

— Refuz să accept asta, Karata.

— Sole, dacă nu te superi că întreb, ce ai de gând să faci?

Raoden alerga alături de Galladon şi Karata, abia reuşea să se ţină după ei.

— Habar nu am, se confesă. Mă tot gândesc.

— Ştiam eu, mormăi Galladon.

— Karata, întrebă Raoden, pe unde crezi că a luat-o Dashe?

— Este o clădire în faţa universităţii, veni răspunsul. Zidul clădirii s-a prăbuşit cu ceva timp în urmă şi a făcut o gaură în peretele universităţii. Sunt sigură că Dashe va încerca să intre pe-acolo, presupunând că Aanden nu ştie nimic despre intrarea secretă.

— Du-ne acolo, îi zise Raoden. Dar ia-o pe alt drum. Nu vreau să mă lovesc de Dashe.

Karata făcu semn că e de acord şi îi conduse pe o stradă lăturalnică. Clădirea de care vorbise era una scundă, formată dintr-un singur corp. Unul dintre ziduri fusese ridicat atât de aproape de cel al universităţii, încât Raoden nu putea înţelege ce fel de arhitect fusese acela care proiectase aşa ceva. Clădirea nu rezistase prea bine în timp; deşi încă mai avea acoperişul – încovoiat la maxim – întreaga structură părea să fie pe punctul de a se prăbuşi.

Se apropiară prudent, băgară mai întâi capul pe uşă. Clădirea era complet deschisă într-o parte. Se aflau chiar în

centrul structurii rectangulare, nu foarte departe de zidul prăbuşit. O altă uşă se deschidea undeva aproape, la dreapta lor.

Galladon blestemă în şoaptă.

— Mi se pare că ceva e în neregulă, zise.

— Sunt de acord, aprobă Raoden.

— Şi e mai mult decât o părere. Priveşte, sole, îi arătă Galladon grinzile, care erau marcate de tăieturi recente în lemnul şi-aşa putred. Stă să cadă.

Raoden făcu semn din cap că văzuse.

— Se pare că Aanden este mult mai bine informat decât presupune Dashe. Poate că Dashe va vedea şi el ce pericol îl paşte şi va folosi o altă intrare.

Karata însă negă imediat din cap.

— Dashe e un bărbat competent, dar foarte încăpăţânat. Va intra pe-aici fără ca măcar să se uite în sus.

Raoden blestemă, îngenunche în faţa uşii să se gândească. Nu avu însă prea mult timp la dispoziţie, pentru că auzi voci. Un minut mai târziu Dashe apăru de cealaltă parte a uşii.

Raoden, care se afla la jumătatea drumului între Dashe şi zidul prăbuşit, inspiră adânc şi îl strigă.

— Dashe, opreşte-te! Este o capcană, clădirea stă să se prăbuşească.

Dashe se opri ezitând, jumătate din oamenii lui fiind deja în clădire. Tot atunci se auziră zgomote venind din universitate şi un grup de oameni apăru în spatele molozului. Unul dintre ei, cu figura cu mustaţă a lui Aanden, ţinea un topor vechi în mână. Aanden intră în cameră şi, cu un strigăt, ridică toporul pregătit să reteze stâlpii de suport.

— Taan, stai! strigă Raoden.

Aanden se opri la jumătatea gestului, şocat la auzul numelui său real. O parte din mustaţa falsă îi alunecă într-o parte, gata să cadă.

— N-are rost să încerci să te înţelegi cu el, îl avertiză Dashe, scoţându-şi oamenii din cameră. E nebun.

— Nu este, zise Raoden. Omul ăsta nu e nebun, e numai un pic confuz.

Aanden clipi de câteva ori, mâinile începură să-i tremure pe coada toporului. Raoden se gândi disperat la o soluţie, ochii îi căzură pe rămăşiţele unei mese de piatră aflate în centrul încăperii. Strânse din dinţi, mormăi o rugăciune către Domi, se ridică şi intră.

Karata suspina în spatele lui şi Galladon blestemă. Acoperişul gemu ameninţător.

Raoden privi spre Aanden, care stătea cu toporul pregătit. Privirea lui îl urmărea pe Raoden. Acesta din urmă înaintase spre mijlocul camerei.

— Am dreptate, nu-i aşa? Nu eşti nebun. Te-am auzit bolborosind în faţa curţii tale, dar oricine poate bolborosi. Un nebun nu s-ar fi gândit să fiarbă pergamente pentru mâncare şi nu l-ar duce mintea să plănuiască o capcană.

— Nu sunt Taan, zise Aanden. Sunt Aanden, baron de Elantris.

— Dacă vrei, zise Raoden şi curăţă cu mâneca hainei lui zdrenţuite tăblia mesei din mijlocul încăperii. De fapt, îmi dau seama destul de bine de ce preferi să fii Aanden şi nu Taan. Până la urmă, suntem în Elantris.

— Ştiu asta, îi trânti Aanden.

Indiferent de ce spunea Raoden, omul nu era chiar în toate minţile. Toporul putea cădea oricând.

— Ştii? întrebă Raoden. Chiar înţelegi ce înseamnă să locuieşti în Elantris, oraşul zeilor? Se întoarse spre masă, încă ştergea cu spatele la Aanden. Elantris, oraşul frumuseţii, al artei… şi al sculpturii. Făcu un pas înapoi, lăsând la vedere porţiunea mesei pe care o curăţase. Masa era acoperită cu volute provocatoare, exact ca şi pereţii capelei curăţaţi de Kahar.

Ochii lui Aanden se măriră brusc, iar mâna cu toporul coborî puţin.

— Oraşul ăsta e visul oricărui sculptor, Taan, îi zise Raoden. Câţi artişti nu ai auzit, dincolo de ziduri, care regretau frumuseţea neasemuită a oraşului, aşa cum era el altădată? În toate clădirile astea sunt monumente de arhitectură şi sculptură. Aş vrea să ştiu cine, când întâlneşte o asemenea oportunitate, preferă să fie baronul

Aanden în loc de sculptorul Taan?
Toporul zdrăngăni pe podea. Aanden rămăsese nemişcat.
— Priveşte la zidul de lângă tine, Taan, îi şopti Raoden.
Omul se întoarse, curăţă cu degetele un basorelief ascuns în mizerie. Se ajută şi de mânecă, braţul începu să-i tremure tot mai tare pe măsură ce descoperea minunăţia care fusese până atunci răpită de jeg.
— Domi Preamilostive, zise, este minunat.
— Numai gândeşte-te la şansa asta, Taan, îi zise Raoden. Numai tu, dintre toţi sculptorii din lume, poţi vedea Elantrisul. Numai tu poţi vedea frumuseţea lui şi poţi învăţa de la maeştrii lui. Eşti cel mai norocos bărbat din Opelon.
O mână nesigură smulse mustaţa de pe faţa baronului.
— Şi eram gata să distrug această frumuseţe. Eram gata să-i provoc prăbuşirea…
Cu asta, Aanden îşi lăsă capul în jos şi se prăbuşi în lacrimi. Raoden tocmai îi mulţumea lui Domi când îşi dădu seama că de fapt pericolul încă nu trecuse. Armata lui Aanden era înarmată cu pietre şi beţe ascuţite. Dashe şi oamenii lui intraseră din nou în încăpere, convinşi acum că acoperişul nu mai avea de ce să se prăbuşească.
Raoden se afla exact la mijlocul distanţei între cele grupuri.
— Stop! comandă el, ridicând câte un braţ spre fiecare grup.
Se opriră, dar nehotărâţi.
— Ce vreţi să faceţi? întrebă Raoden. Vă întreb atât: n-aţi învăţat nimic din ceea ce tocmai aţi văzut?
— Dă-te la o parte, Spirit! îl avertiză Dashe şi ridică sabia.
— Ba nu! Nu înţelege niciunul dintre voi ce şansă aţi primit când aţi fost aruncaţi în Elantris? Avem aici ceva ce niciunul dintre cei de-afară nu are: libertate.
— Libertate! pufni dispreţuitor un bărbat din grupul lui Aanden.
— Da, libertate, repetă Raoden. Dintotdeauna omul s-a luptat numai ca să-şi potolească foamea. Mâncarea reprezintă unul dintre scopurile disperate ale existenţei, primul şi ultimul gând al cărnii. Înainte ca cineva să poată

visa, trebuie să mănânce, iar înainte de a iubi, trebuie să-şi umple stomacul. Dar noi suntem diferiţi. Plătind numai cu puţină foamete, putem fi eliberaţi de lanţurile care au ţinut înrobită întreaga omenire încă de la începutul timpurilor.

Armele fuseseră lăsate uşor în jos, deşi Raoden nu putea fi sigur dacă îi cântăreau cu adevărat cuvintele sau erau pur şi simplu confuzi.

— De ce să ne luptăm? întrebă Raoden. Pentru ce să ne ucidem unii pe alţii? Cei de-afară se luptă pentru avere, avere care e cheltuită până la urmă pe mâncare. Se luptă pentru pământ. Pământ pentru a produce mâncare. Nevoia de a mânca este sursa tuturor conflictelor. Dar noi nu avem de ce să ne luptăm, pentru că nu avem astfel de nevoi. Trupurile noastre sunt reci, abia dacă avem nevoie de haine sau de un adăpost ca să ne fie cald, şi supravieţuim chiar fără să mâncăm. E uimitor!

Cele două grupuri rămăseseră blocate, deşi încă-şi aruncau priviri ameninţătoare. Dezbaterea filosofică nu era acelaşi lucru cu o bătălie adevărată.

— Armele pe care le aveţi în mâini, plusă Raoden, aparţin lumii exterioare. Ele nu au sens în Elantris. Titluri de nobleţe şi clase sociale, astea sunt idei care nu se potrivesc aici. Ascultaţi-mă! Suntem mult prea puţini, aşa că nu ne putem permite să pierdem niciun om. Merită cu adevărat? O eternitate petrecută în chinuri, pentru numai câteva minute de defulare în luptă?

Cuvintele lui Raoden răsunară ca un ecou în încăperea tăcută. În sfârşit, cineva interveni.

— Eu mă voi alătura ţie, zise Taan şi se ridică în picioare. Vocea lui tremura uşor, dar figura îi exprima hotărâre. Credeam că trebuie să fiu nebun ca să pot trăi în Elantris, dar nebunia m-a împiedicat să văd frumuseţea. Lăsaţi armele jos.

Războinicii protestară.

— Am spus să le puneţi jos, repetă Taan cu o voce mai puternică. Încă mai sunt liderul vostru.

— Baronul Aanden este liderul nostru.

— Aanden era un prost, oftă Taan, şi tot aşa erau şi cei

care îl urmau. Ascultaţi-l pe acest om. Este mult mai multă nobleţe în cuvintele lui decât a fost vreodată în pretinsul meu titlu nobiliar.

— Renunţaţi la ură, pleda Raoden. Şi lăsaţi-mă în schimb să vă reînvii speranţa.

Un zgomot se auzi atunci în spatele lui. Sabia lui Dashe căzuse.

— Nu pot ucide pe nimeni azi, se hotărî, şi se întoarse să plece. Oamenii lui priviră grupul lui Aanden pentru câteva clipe şi apoi se alăturară liderului lor. Sabia zăcea abandonată într-un colţ al încăperii.

Aanden – Taan – zâmbi spre Raoden.

— Oricine ai fi, îţi mulţumesc.

— Vino cu mine, Taan, îi zise Raoden. Aş vrea să vezi o clădire anume.

Capitolul 17

Sarene păşi în sala de bal a palatului, cu o geantă neagră şi lungă pe umăr. Dinăuntru se auzeau vocile a câtorva femei.

— Ce e? întrebă.

— Costumaţia ta, dragă, îi răspunse într-un final Daora. Femeile noastre nu sunt obişnuite cu aşa ceva.

— Par haine de bărbat! exclamă Seaden, cu bărbia dublă care începu să-i tremure de indignare.

Sarene privi în jos la costumul ei special de scrimă de culoare gri, apoi se întoarse spre grupul de femei.

— Doar nu v-aţi aşteptat să ne luptăm cu săbiile îmbrăcate în rochii, nu?

Oricum, după ce studie chipurile câtorva dintre femei, realiză că exact la asta se aşteptaseră.

— O să ai mult de lucru, verişoară, o avertiză Lukel încet, care intrase după ea şi ocupase un scaun în spatele sălii.

— Lukel, ce faci aici? îl întrebă Sarene mirată.

— Bănuiesc că asta o să fie una dintre cele mai interesante experienţe din săptămâna asta, zise el şi se

lăsă pe spate în scaun cu mâinile sub cap. Nu aş rata-o pentru tot aurul lui Wyrn.

— Nici eu, se auzi şi vocea micuţei Kaise. Fetiţa intră în sală şi se îndreptă spre scaune. Daorn însă ţâşni şi se aşeză el pe scaunul pe care îl alesese sora lui. Kaise bătu din picior enervată, dar, după ce realiză că toate scaunele din jur erau exact la fel, alese altul.

— Îmi pare rău, îşi ceru scuze Lukel puţin jenat. Îi aveam pe cap.

— Vorbeşte frumos despre fraţii tăi, dragă, îl mustră Daora.

— Da, mamă, îi răspunse Lukel imediat.

Uşor pusă în încurcătura de audienţa ivită din senin, Sarene se întoarse în sfârşit spre elevele ei. Absolut toate femeile din cercul de broderie erau prezente, chiar şi frumoasa Daora şi ameţita regină Eshen. Foamea lor de independenţă părea să fi învins repede indignarea provocată de costumaţia Sarenei.

Sarene îşi lăsă geanta să-i alunece de pe umăr şi o luă în mână. Pe o parte se deschidea cu nişte fermoare. Căută înăuntru şi scoase una dintre floretele ei, cu care obişnuia să exerseze. Lama lungă şi subţire făcu un scurt zgomot metalic când o scoase din teacă, femeile se retraseră cu un pas.

— Asta e o syre, zise Sarene, şfichiuind de câteva ori cu sabia în aer. I se mai spune kmeer sau jedaver, depinde de ţară. Săbiile au fost prima dată făcute în Jaador, drept arme uşoare pentru cercetaşi. Apoi au fost adoptate de nobilimea jaadoriană, care le-a preferat datorită graţiei şi delicateţei lor. Duelurile sunt foarte frecvente în Jaador, iar stilul rapid, curat de scrimă necesită multă îndemânare.

Îşi punctase propoziţiile cu câteva împungeri, majoritatea fiind mişcări pe care de fapt nu le-ar fi putut folosi într-o luptă adevărată, dar care dădeau cu siguranţă bine. Femeile erau captivate.

— Cei din Duladel au fost primii care au transformat scrima într-un sport în locul unei metode de a-l ucide pe bărbatul care se hotărâse să-ţi ia femeia, continuă Sarene.

Au ataşat vârful ăsta bont şi au tocit lama. Sportul a devenit curând foarte popular printre republicani – ţara se ţinea departe de războaie, aşa că o formă de luptă fără aplicaţii marţiale îi atrăgea. O dată cu tocirea lamei şi vârful bont, au adăugat şi nişte reguli care interziceau atacarea anumitor părţi din corp.

Scrima a ocolit Arelonul deoarece elantrienii nu agreau nimic care semăna a luptă, dar a fost foarte bine primit în Teod – cu o schimbare notabilă. A devenit un sport pentru femei. Bărbaţii din Teod preferă competiţii care să le provoace mintea şi rezistenţa psihică, decât turnirurile şi scrima cu săbii late. Oricum, pentru femei, syra este perfectă. Lama uşoară ne permite să ne folosim dexteritatea şi, adăugă ea, privindu-l pe Lukel cu un zâmbet, ne ajută să ne valorificăm inteligenţa superioară.

Cu asta, Sarene mai scoase din sac încă o sabie şi i-o aruncă tinerei Torena, care stătea în faţa grupului. Roşcata privea confuză către sabie.

— Apără-te, o avertiză Sarene şi ridică propria lamă, aşezându-se în poziţie de atac.

Torena încercă neîndemânatic să imite poziţia Sarenei. Însă imediat ce prinţesa atacă, Torena îşi abandonă poziţia cu un strigăt de surpriză. Îşi balansa sabia şi o rotea cu ambele mâini. Sarene îi îndepărtă sabia cu uşurinţă şi plasă o lovitură chiar între sânii fetei.

— Ai murit, o informă Sarene. La scrimă nu trebuie să dai dovadă de putere; e nevoie de precizie şi îndemânare. Foloseşte o singură mână şi îţi vei putea controla mai bine mişcările. Întoarce-ţi corpul astfel încât să fii cu un şold spre adversar. Îţi va da posibilitatea să ataci mai adânc şi în acelaşi timp vei fi mai greu de atins.

În timp ce vorbea, Sarene scoase un mănunchi de beţe subţiri pe care le făcuse mai devreme. Erau, bineînţeles, nişte substitute jalnice pentru o sabie reală, dar erau bune şi astea până când meşterul avea să termine noile syre de antrenament. După ce fiecare dintre femei primi câte o armă, Sarene începu să le înveţe cum să atace.

Nu era o treabă foarte uşoară. De fapt, era mult mai greu

decât îşi imaginase. Se considera un scrimer decent, dar nu se gândise niciodată că una e să ştii pentru tine şi alta e să dai lecţii altora. Femeile ajungeau să ţină armele în poziţii pe care Sarene le crezuse fizic imposibile. Loveau violent, apoi se speriau de lama care se îndrepta spre ele şi se împiedicau de rochii.

În cele din urmă, Sarene le lăsă să exerseze singure atacul, şi se aşeză oftând lângă Lukel. Nu avea încredere să le lase să se lupte una cu alta până nu le dădea măşti şi haine adecvate.

— Epuizant, nu-i aşa, verişoară? se distra Lukel de felul în care mama lui, îmbrăcată în rochie, încerca să mânuiască o sabie.

— N-ai nici cea mai vagă idee, zise Sarene, ştergându-şi fruntea. Eşti sigur că nu vrei să încerci?

Lukel ridică ambele mâini.

— În ciuda faptului că mă mai dau mare uneori, verişoară, să ştii că nu sunt tocmai prost. Regele Iadon ar trece pe lista neagră pe orice bărbat care ar lua parte la o astfel de activitate aşa-zis înjositoare. Şi ştii bine că, chiar dacă e în regulă să te afli în tabăra opusă lui Iadon când eşti Eondel, nu e acelaşi lucru pentru un negustor. Nu-mi permit să ies din graţiile regelui.

— Sunt convinsă, le privi Sarene pe femeile care încercau să-şi perfecţioneze atacurile. Nu cred că le-am fost o profesoară bună.

— Oricum, te-ai descurcat mai bine decât aş fi făcut-o eu, o încurajă Lukel.

— *Eu* aş fi putut să le predau mai bine, îi informă Kaise de la locul ei. Era evident că micuţa începuse să se plictisească de repetitivitatea mişcărilor.

— Crezi tu? o întrebă Lukel pe un ton sec.

— Bineînţeles. Nu le-a spus nimic despre contralovituri sau despre forma corectă şi nici măcar nu s-a deranjat să le spună câte ceva despre regulile de competiţie.

Sarene ridică o sprânceană.

— Ştii scrimă?

— Am citit o carte despre asta, îi răspunse Kaise. Apoi se

ridică brusc să înşface mâna lui Daorn, care o tot lovea cu un băţ pe care îl luase din grămada Sarenei.

— Ce e trist e că probabil chiar a citit, oftă Lukel. Numai ca să încerce să te impresioneze.

— Cred că e cea mai inteligentă fetiţă din câte am cunoscut, se confesă Sarene.

Lukel ridică din umeri.

— E inteligentă, dar nu te lăsa prea impresionată. Nu este decât un copil. Poate că înţelege ca o femeie, dar încă reacţionează ca un copil.

— Tot cred că e uimitoare, zise Sarene cu ochii la cei doi copii care se jucau.

— Oh, cu siguranţă că este, se declară Lukel de acord. Are nevoie de numai câteva ore ca să devoreze o carte şi are un talent incredibil la limbi străine. Câteodată mi se face milă de Daorn. Încearcă din răsputeri, dar cred că pur şi simplu se simte inadecvat – Kaise poate fi foarte dominatoare, în caz că n-ai observat încă. Dar, inteligentă sau nu, este încă un copil, şi câteodată copiii sunt destul de enervanţi.

Kaise, care furase un băţ de la fratele ei, îl alerga prin sală, şfichiuind aerul şi parodiind atacurile pe care le predase Sarene studentelor sale. Prinţesa văzu în dreptul uşii două personaje care priveau exerciţiile femeilor.

Femeile se liniştiră brusc în timp ce lorzii Eondel şi Shuden, care realizaseră că fuseseră descoperiţi, intrară în încăpere. Cei doi bărbaţi, deşi de vârste foarte diferite, deveneau din ce în ce mai buni prieteni. Amândoi erau oarecum în afara Arelonului: Shuden era un străin cu pielea întunecată, iar Eondel era un fost soldat a cărui simplă apariţie părea să jignească.

Chiar dacă prezenţa lui Eondel nu le încânta prea tare pe femei, cea a lui Shuden compensa peste măsură. Un val serios de roşeaţă cuprinse toate feţele luptătoarelor, care tocmai realizaseră că frumosul lord jindoez le privise pe când exersau. Câteva dintre cele mai tinere se prinseseră de braţele prietenelor lor şi vorbeau în şoaptă, cuprinse de entuziasm. Shuden însuşi roşi.

Pe de altă parte, Eondel ignoră reacţiile femeilor. Trecu hotărât printre ele, cu o mină contemplativă. În final, alese o bucată de lemn mai lungă şi luă poziţia de bază, după care începu o serie de fente şi atacuri. După ce testă arma, aprobă din cap ca pentru sine, o puse deoparte şi se duse la una dintre femei.

— Ţine-o aşa, îi dădu el instrucţiuni şi-i arătă femeii cum să-şi poziţioneze degetele. O ţineai atât de strâns, încât nu mai aveai niciun pic de flexibilitate. Acum, aşează-ţi degetul mare de-a lungul mânerului ca să ţii sabia în direcţia corectă, fă un pas în spate şi atacă.

Femeia, Atara, se conformă puţin stânjenită de faptul că Eondel îndrăznise să-i atingă încheietura mâinii. Atacul ei fu uimitor, direct şi bine ţintit, lucru care o surprinse pe Atara mai mult decât pe oricine altcineva.

Eondel se plimbă printre femei, le corecta cu atenţie poziţiile, modul în care ţineau armele şi poziţia corpului. Le luă pe toate la rând şi dădu sfaturi. După numai câteva minute, atacurile femeilor erau mult mai bine direcţionate decât ar fi crezut Sarene că era posibil.

Eondel lăsă femeile şi se întoarse la ei cu un zâmbet satisfăcut.

— Sper că nu te-a jignit intervenţia mea, Înălţimea ta.

— Deloc, conte, îl asigură Sarene, deşi simţea o mică înţepătură de gelozie. Dar trebuia să fie destul de femeie ca să accepte îndemânarea atunci când o vedea, îşi spuse.

— Eşti în mod evident foarte talentată, îi zise bătrânul. Dar se pare că nu ai prea multă experienţă în a-i învăţa pe alţii.

Sarene făcu semn din cap că lordul avea dreptate. Eondel fusese comandant militar, probabil făcuse instrucţie cu novicii timp de câteva zeci de ani.

— Se pare că vă pricepeţi foarte bine la scrimă, conte.

— Mă interesează, îi răspunse Eondel. Am vizitat de multe ori Duladelul. Cei de acolo refuză să recunoască priceperea în luptă a unui bărbat dacă acesta nu ştie scrimă, indiferent de câte bătălii ar fi câştigat.

Sarene se ridică, răscoli în sac şi îşi scoase syrele.

— Ce-aţi zice atunci de o partidă, conte? îl provocă ea, testând una dintre săbii.

Eondel o privi surprins.

— N-am mai luptat cu o femeie până acum, Înălţimea ta. Nu cred că ar fi adecvat.

— Prostii, zise ea şi-i aruncă o sabie. Apăraţi-vă!

Apoi, fără să-i mai lase măcar posibilitatea să protesteze, Sarene îl atacă. Eondel ezită la început, dar se feri de atacul ei subit. Cu toate acestea, nenumăraţii lui ani de antrenament preluară curând controlul şi începu să pareze atacul Sarenei cu o pricepere uimitoare. Din cele ce îi spusese el, Sarene presupusese că ştiinţa lui în ceea ce privea scrima era superficială. Se înşelase.

Eondel se aruncă în luptă cu determinare. Sabia lui şfichiuia aerul cu asemenea viteză încât era imposibil de urmărit, numai anii de experienţă şi antrenament o ajutară pe Sarene să intuiască unde să pareze. Sala răsuna de sunetul metalului frecat pe metal, iar femeile rămăseseră undeva în spate să urmărească cu gura căscată cum cei doi instructori ai lor se mişcau pe podea, prinşi într-o luptă acerbă.

Sarene nu era obişnuită să se dueleze cu cineva atât de priceput ca Eondel. Nu numai că era la fel de înalt ca şi ea, îndepărtând un avantaj pe care îl avea de obicei, dar avea reflexele şi priceperea unui bărbat care îşi petrecuse întreaga viaţă în luptă. Cei doi se deplasară prin mulţime, folosind femeile, scaunele şi alte obiecte întâmplătoare drept obstacole pentru celălalt. Syrele scrâşneau şi şuierau, întinzându-se în atac şi retrăgându-se rapid să pareze.

Eondel era totuşi prea bun pentru ea. Îl putea para, dar era atât de ocupată cu apărarea încât nu mai avea deloc timp să atace. Cu sudoarea curgându-i pe faţă, Sarene deveni brusc conştientă că toate privirile din sală erau aţintite asupra ei.

În acel moment, Eondel păru să slăbească puţin atacul. Atunci Sarene lovi din reflex. Vârful bont al sabiei ei pătrunse dincolo de apărarea lordului şi i se opri în gât. Eondel zâmbi uşor.

— Nu am avut altă soluţie decât să cedez, îi zise el.

Brusc, Sarene se simţi foarte ruşinată de faptul că-l pusese pe Eondel în postura de a o lăsa să câştige pentru a nu o pune într-o lumină proastă în faţa audienţei. Eondel făcu o plecăciune şi Sarene se simţi un pic cam proastă.

Se duseră spre ceilalţi, acceptară potirele oferite de Lukel, care îi felicită pe amândoi pentru performanţă. În timp ce sorbea, Sarene realiză că se comportase în Arelon ca într-o competiţie, aşa cum făcea în majoritatea situaţiilor politice – un joc complex, dar cu toate acestea plăcut.

Arelonul era altceva. Eondel o lăsase să câştige pentru a-i proteja imaginea. Pentru el, ăsta nu fusese un simplu joc. Arelon era ţara sa, şi ar fi făcut orice sacrificiu s-o protejeze.

De data asta e vorba de altceva, Sarene. Dacă pierzi, nu vei pierde numai un contract comercial sau dreptul de a ridica o construcţie. Vei pierde vieţi. Vieţile unor oameni în carne şi oase. Redeveni brusc serioasă.

Eondel privi cupa pe care o ţinea în mână şi ridică sceptic o sprânceană.

— Apă pură? o întrebă pe Sarene.

— Apa o să vă facă bine, conte.

— Nu sunt foarte sigur de asta, zise Eondel. De unde-ai luat-o?

— Am fiert-o şi apoi am vânturat-o dintr-un recipient în altul, pentru a-i reface savoarea, zise Sarene. Doar nu era să le dau alcool doamnelor, ca să le văd după aceea cum cad unele peste altele în timpul exerciţiilor.

— Vinul din Arelon nu este atât de tare, verişoară, îi explică Lukel.

— E destul de tare, îi replică Sarene. Bea, lord Eondel. N-am vrea să te deshidratezi.

Eondel se conformă, deşi îşi păstră expresia de completă nemulţumire.

Sarene se întoarse spre eleve, cu intenţia de a le pune să continue antrenamentul, dar atenţia îi fu atrasă de altceva. Shuden stătea în fundul sălii. Cu ochii închişi, făcea o serie de mişcări delicate. Muşchii întinşi se mişcau sub piele în

timp ce mâinile se unduiau în volute controlate. Cu toate că mişcările îi erau încete şi precise, pielea lui strălucea de sudoare.

Era un fel de dans. Shuden făcea paşi mari, îşi ridică picioarele mult în aer, cu labele întinse, înainte de a le lăsa din nou pe podea. Braţele i se mişcau încontinuu, muşchii îi tresăreau puternic, ca şi cum s-ar fi luptat cu o forţă nevăzută. Treptat, mişcările i se accelerară. Ca şi cum sursa din tensiune continua să crească, Shuden se mişca tot mai repede, deja sărea şi cu braţele părea să se apere de ceva.

Femeile priveau în tăcere, cu ochii holbaţi, unele chiar cu gura căscată. Singurele zgomote erau cele provocate de viteza mişcărilor lui Shuden şi de bătaia picioarele lui.

Se opri brusc, ateriză într-o săritură finală, cu picioarele bine înfipte în pământ, cu braţele deschise şi cu palmele bine întinse. Îşi împreună braţele ca două porţi care se închideau. Apoi îşi aplecă fruntea şi expiră adânc.

Sarene lăsă să treacă un moment apoi mormăi:

— Domi Iertătorule, acum *chiar* că nu mai am cum să le fac să se concentreze.

Eondel chicoti încet.

— Shuden este un tânăr foarte interesant. Se tot plânge că îl vânează femeile, dar nu se poate abţine să nu se dea în spectacol. Până la urmă, e totuşi bărbat, şi totuşi tânăr.

Sarene aprobă din cap în timp ce Shuden îşi încheia ritualul. Bărbatul se întoarse puţin stânjenit când descoperi de câtă atenţie avusese parte. Îşi făcu repede loc printre femei cu ochii în jos şi i se alătură lui Eondel şi Sarenei.

— A fost… neaşteptat, zise Sarene, în timp ce Shuden accepta cupa cu apă pe care i-o întindea Lukel.

— Îmi cer scuze, domniţă Sarene, replică printre înghiţituri. Scrima Domniei voastre m-a făcut să-mi doresc să fac puţin exerciţiu. Credeam că e toată lumea ocupată cu propriile exerciţii şi că o să trec neobservat.

— Femeile te observă întotdeauna, prietene, îi zise Eondel, dând din capul lui acoperit cu păr alb. Data viitoare când mai aud că te plângi de faptul că eşti agresat de

femei care te adoră o să-ţi amintesc acest mic fiasco.

Shuden făcu o plecăciune în semn de acceptare şi roşi din nou.

— Dar ce exerciţiu era acela? întrebă Sarene curioasă. N-am mai văzut până acum ceva asemănător.

— Îi spunem Chayshan, îi explică Shuden. Este un fel de încălzire, te ajută să te concentrezi şi să te pregăteşti pentru luptă.

— Sunt impresionat, zise Lukel.

— Sunt un simplu amator, zise Shuden cu modestie, îmi lipsesc viteza şi concentrarea necesare; sunt oameni în Jindo care se mişcă atât de repede încât ameţeşti privindu-i.

— Bine, doamnelor, se întoarse Sarene către femeile care – majoritatea – continuau să se holbeze la Shuden. Îi veţi mulţumi lordului Shuden pentru exhibiţionism mai târziu. Acum, aveţi de exersat nişte mişcări – să nu credeţi că aţi scăpat numai cu câteva minute de lucru.

În timp ce Sarene îşi apuca syra pentru a începe o nouă sesiune de exerciţii, în spatele ei se auziră câteva gemete şi văicăreli.

*

— Le vor durea toate cele mâine, zâmbi Sarene.

— O spui cu atâta patimă, domniţă, încât cine te aude ar putea crede că îţi face plăcere ideea asta, observă Ashe.

— Le va face bine, zise Sarene. Majoritatea sunt atât de cocoloşite, că nu au simţit niciodată ceva mai dureros decât o înţepătură de ac.

— Îmi pare rău că am ratat antrenamentul, zise Ashe. N-am mai văzut un Chayshan de zeci de ani.

— Ai mai văzut aşa ceva?

— Am văzut multe lucruri, domniţă, îi replică Ashe. Seonii au vieţi foarte lungi.

Sarene aprobă. Se plimbau pe o stradă din Kae, cu imensul zid al Elantrisului care se ridica în fundal. Zeci de vânzători ambulanţi îi ofereau insistenţi haine în timp ce trecea. Îşi dădeau seama după rochie că aveau de-a face cu cineva de la curte. Kae exista numai pentru a întreţine

nobilimea de la curte şi se aproviziona cu lucruri extrem de costisitoare. Cupe suflate cu aur, condimente exotice şi veşminte extravagante, toate împinse sub ochii ei, deşi majoritatea îi întorceau stomacul pe dos.

Din câte înţelesese, negustorii erau singura clasă de mijloc rămasă în Arelon. În Kae, concurau pentru favorurile regelui şi pentru un titlu nobiliar, de obicei cu preţul competiţiei, al câtorva ţărani şi al propriei demnităţi. Arelon devenise rapid o ţară de negustori. Succesul aducea pur şi simplu avere şi insuccesul numai sărăcie – veniturile determinau cât de aproape erai de sclavie.

Sarene le făcu semn comercianţilor să o lase în pace, deşi eforturile ei nu prea reuşeau să-i descurajeze. Se simţi uşurată după ce dădu colţul şi văzu capela Korathi. Abia rezistase tentaţiei de a o lua la goană restul drumului; menţinu în schimb un ritm alert până când dădu cu nasul de porţile clădirii şi intră.

Lăsă câteva monede, aproape ultimii bani din cei pe care îi adusese cu sine din Teod, în cutia pentru donaţii, şi apoi merse să-l caute pe preot. Se simţea confortabil în capelă. Spre deosebire de capelele Derethi, care erau austere şi formale, decorate cu scuturi, suliţe şi numai rar tapiserie, capele Korathi erau mult mai relaxate.

Câteva cuverturi atârnau pe perete, probabil donaţii de la patronii mai în vârstă, iar flori şi plante erau aliniate dedesubt, cu muguri care-şi înălţau capetele în aerul primăvăratic. Tavanul era scund şi simplu, dar ferestrele erau destul de largi încât să nu dea o senzaţie de înghesuială.

— Bună ziua copilă, se auzi o voce din lateral. Omin, preotul, stătea în picioare lângă una dintre ferestre.

— Bună ziua, părinte Omin, îi răspunse Sarene cu o plecăciune. Vă deranjez?

— Bineînţeles că nu, copilă, zise Omin şi-i făcu semn să se apropie. Apropie-te şi spune-mi ce-ai mai făcut. Ţi-am simţit lipsa la slujba de-aseară.

— Îmi pare rău, părinte, îi răspunse Sarene roşind uşor. A trebuit să particip la un bal.

— Oh, nu te simţi vinovată, copilă. Nu trebuie să subestimăm socializarea, mai ales când e vorba de o persoană nou-venită în oraş.

Sarene zâmbi, trecu printre două scaune şi se alătură preotului lângă fereastră. Statura lui măruntă nu i-ar fi atras atenţia în mod normal; Omin ridicase un fel de podium în partea din faţă a capelei ca să-l mai înalţe puţin, aşa că era greu în timpul slujbelor să-ţi dai seama ce înălţime avea. Dar acum, stând lângă el, Sarene nu putea să nu observe că se înălţa ca un turn pe lângă el. Era îngrozitor de scund chiar pentru un arelonian, abia-i ajungea prinţesei la piept.

— S-a întâmplat ceva, copilă? o întrebă Omin. Era aproape chel şi purta o robă largă legată la mijloc cu o eşarfă albă. În afară de albastrul pătrunzător al ochilor, singura pată de culoare asupra sa era un pandantiv de jad Korathi, gravat cu aonul Omi.

Era un om bun, lucru pe care Sarene nu-l putea spune despre oricine, nici măcar despre preoţi. Erau câţiva în Teod care o înfuriau teribil. Oricum, Omin era blând şi patern, cu toate că avea obiceiul enervant de a-şi lăsa gândurile să rătăcească la întâmplare. Uneori era atât de distrat încât puteau să treacă minute întregi până să realizeze că cineva aştepta ca el să vorbească.

— Nu ştiam pe cine altcineva să rog, părinte, începu Sarene. Trebuie să organizez o Pomană a Văduvei, dar nimeni nu vrea să-mi explice ce înseamnă asta.

— Ah, asta, încuviinţă Omin uşor din cap. Poate fi destul de confuz pentru un nou-venit.

— Dar de ce nu-mi explică nimeni?

— Este o ceremonie semireligioasă care datează de pe vremea conducerii elantriene, îi explică Omin. Şi orice subiect care are legătură cu Elantrisul este tabu în Arelon. În special pentru credincioşi.

— Şi atunci, de unde să aflu ce anume se aşteaptă de la mine? întrebă Sarene exasperată.

— Nu trebuie să fii frustrată, copilă, zise Omin pe un ton împăciuitor. Este tabu, dar numai prin obicei, nu prin

doctrină. Nu cred că Domi ar avea vreo obiecţie dacă ţi-aş domoli curiozitatea.

— Mulţumesc, părinte, spuse Sarene cu un suspin de uşurare.

— O dată ce soţul tău a murit, îi explică Omin, oamenii se aşteaptă să îţi arăţi deschis durerea, ca să nu se creadă că nu l-ai iubit.

— Dar nu l-am iubit, de fapt. Nici măcar nu l-am cunoscut.

— Chiar şi aşa, trebuie să faci o Pomană. Severitatea Pomenii trebuie să reflecte cât de importantă a fost pentru tine uniunea şi cât de mult ţi-ai respectat soţul. Dacă rămâi pasivă, ar putea fi un semn de rău augur, chiar şi pentru o nou-venită.

— Dar nu este o ceremonie păgână?

— Nu chiar, negă Omin. Elantrienii au fost cei care au iniţiat-o, dar nu avea de fapt nicio legătură cu religia lor. Era pur şi simplu un act de bunătate, care a evoluat într-o tradiţie demnă de tot respectul.

— Ca să fiu sinceră, părinte, sunt foarte surprinsă să te aud vorbind aşa despre elantrieni.

Ochii preotului străluciră.

— Numai pentru că arteţii Derethi îi urau pe elantrieni, nu înseamnă că şi Domi îi ura, copilă. Eu nu cred că erau zei şi că mulţi dintre ei îşi exagerau măreţia. Dar am avut câţiva prieteni printre ei. Shaodul îi ia deopotrivă pe cei buni şi pe cei răi, pe cei generoşi şi pe cei egoişti. Unii dintre cei mai nobili oameni pe care i-am cunoscut au trăit în acel oraş. Mi-a părut foarte rău să văd ce s-a întâmplat cu ei.

Sarene şovăi.

— A fost Domi, părinte? El i-a blestemat, după cum se spune?

— Totul se întâmplă cu voia Lui, copilă, îi răspunse Omin. Oricum, nu cred că „blestem” este cuvântul potrivit. Din când în când, Domi crede de cuviinţă că e timpul să provoace câteva dezastre pe pământ; uneori chiar le dă unor copii inocenţi boli crunte, fatale. Şi nici astea nu sunt blesteme, aşa cum nu este nici căderea Elantrisului. Sunt

pur şi simplu în firea lucrurilor. Totul trebuie să progreseze, iar progresul nu urmăreşte întotdeauna o linie simplă, ascendentă. Uneori trebuie să cădem, alteori să ne ridicăm, unii trebuie să fie loviţi, în timp ce alţii au noroc, pentru că numai aşa putem învăţa să ne bazăm unii pe alţii. Pentru că dacă cineva e binecuvântat, atunci are privilegiul de a-i ajuta pe cei ale căror vieţi nu sunt uşoare. Unitatea se naşte din dezbinare, copilă.

Sarene ezită iarăşi.

— Prin urmare, nu credeţi că elantrienii, sau ce a mai rămas din ei, sunt diavoli?

— Svrakişi, aşa cum i-a numit Fjordenul? întrebă Omin amuzat. Nu, bineînţeles că nu, deşi am auzit că asta susţine noul gyorn. Mi-e teamă că predicile lui nu vor naşte decât ură.

Sarene se bătu pe obraz, gânditoare.

— Probabil că asta şi vrea.

— Păi şi ce ar obţine cu asta?

— Nu ştiu încă, admise Sarene.

Omin negă puternic din cap.

— Nu cred că un slujitor al Domnului, fie el şi un gyorn, ar face aşa ceva. Luă o mină concentrată când începu să analizeze perspectiva asta. Se încruntă uşor.

— Părinte? îl strigă Sarene. Părinte?

După ce-l strigă a doua oară, părintele se scutură, ca şi cum abia realiza că încă se află acolo.

— Îmi pare rău, copilă. Despre ce vorbeam?

— N-ai terminat să-mi explici ce înseamnă Pomana Văduvei, îi reaminti ea.

Devierile de la subiect erau întotdeauna frecvente când vorbea cu micuţul preot.

— Ah, da, Pomana Văduvei. Pe scurt, copilă, se aşteaptă de la tine să faci o favoare ţării – cu cât mai mult ţi-ai iubit soţul şi cu cât este mai înaltă poziţia ta în societate, cu atât mai extravagantă trebuie să fie Pomana. Majoritatea femeilor oferă ţăranilor mâncare şi băutură. Cu cât te implici mai mult personal, cu atât va fi mai plăcută impresia pe care o vei lăsa. Pomana este un fel de serviciu, o

metodă de a-i chema la umilinţă pe cei fericiţi.

— Dar de unde să fac rost de bani?

Nu reuşise încă să se hotărască cum să facă să-i ceară noului ei tată o rentă.

— De bani? întrebă Omin surprins. De ce? Doar eşti una dintre cele mai bogate persoane din Arelon. Nu ştiai lucrul ăsta?

— Ce spuneţi?

— Eşti moştenitoarea averii lui Raoden, îi explică Omin. Era un om foarte bogat, tatăl său se asigurase de lucrul ăsta. Sub domnia regelui Iadon nu ar fi dat deloc bine ca prinţul moştenitor să deţină o avere mai mică decât aceea a unui duce. După acelaşi raţionament, ar fi extrem de stânjenitor pentru el ca nora lui să nu fie fabulos de bogată. Tot ce trebuie să faci este să vorbeşti cu trezorierul regal şi sunt sigură că va avea grijă de tot ce ai nevoie.

— Îţi mulţumesc, părinte, zise Sarene şi îl îmbrăţişă uşor pe preot. Am treburi de rezolvat.

— Eşti binevenită oricând, copilă, îi mai zise Omin şi se întoarse să contemple oraşul. Pentru asta sunt aici.

Oricum, Sarene îşi dădea seama că, nu mult după rostirea acestui ultim comentariu, preotul avea să uite complet de prezenţa ei acolo şi se va întoarce la călătoria lui, pe lungile cărări ale minţii.

*

Ashe o aştepta afară, în faţa uşii, după cum îi era obiceiul.

— Nu văd de ce eşti aşa îngrijorat, îi zise Sarene. Lui Omin *îi plăceau* elantrienii. N-ar fi avut nimic împotriva intrării tale în capelă.

Ashe pulsă uşor. Nu mai intrase într-o capelă Korathi de ani întregi, de când Seinalan, patriarhul Shu-Korath, îl dăduse afară dintr-una.

— Nu e nicio problemă, prinţesă, zise. Am senzaţia că, orice ar spune preoţii, ambele părţi ar fi mai fericite dacă nu s-ar întâlni.

— Nu sunt de acord, zise Sarene, dar nu vreau să ne certăm. Ai auzit ceva din conversaţia noastră?

— Seonii au urechile foarte ascuţite, prinţesă.

— Dar nu aveţi urechi deloc, observă Sarene. Şi ce crezi?

— Mi se pare o bună ocazie pentru prinţesă să câştige puţină notorietate în oraşul ăsta.

— Exact la asta mă gândeam.

— Încă ceva, prinţesă. V-am auzit vorbind despre gyorn şi Elantris. Noaptea trecută, când inspectam oraşul, l-am observat pe gyornul Hrathen pe când se plimba pe zidurile Elantrisului. Mi-am amintit că l-am mai văzut acolo în câteva ocazii. Se pare că este foarte bun prieten cu căpitanul Gărzii Elantrisului.

— Hmmm, oare ce planuri are cu oraşul ăla? se întrebă Sarene, frustrată.

— Mă depăşeşte, prinţesă.

Sarene se încruntă şi încercă să pună cap la cap cele câteva informaţii pe care le avea despre activităţile gyornului şi despre Elantris. Nu era în stare să facă nicio conexiune. Oricum, în timp ce se gândea, îi veni altă idee. Poate că putea să rezolve una dintre celelalte probleme pe care le avea şi să-l atingă şi pe gyorn în acelaşi timp.

— Poate că nici nu trebuie neapărat să ştiu ce are de gând ca să-l opresc, zise.

— Ar fi foarte bine să fie aşa, prinţesă.

— Nu ştiu ce vrea să facă. Dar ştiu asta: dacă gyornul intenţionează să-i facă pe oameni să-i urască pe elantrieni, atunci eu trebuie să procedez invers.

Ashe şovăi.

— Ce ai de gând să faci, prinţesă?

— Vei vedea, îi zâmbi Sarene. Mai întâi să ne întoarcem acasă. Trebuie să vorbesc cu tata.

*

— Ene? Îmi pare aşa de bine că m-ai contactat. Eram îngrijorat, se auzi vocea lui Eventeo, al cărui chip strălucea în faţa ei.

— Dar puteai să mă contactezi tu oricând, tată, zise Sarene.

— N-am vrut să te deranjez, dragă. Ştiu cât preţ pui pe independenţa ta.

— Independenţa e pe locul doi, după datorie, în momentul ăsta, tată, zise Sarene. Popoarele se prăbuşesc, nu prea avem timp să ne menajăm sentimentele.
— Îmi asum greşeala, chicoti regele.
— Ce se mai întâmplă în Teod, tată?
— Nimic bun, o avertiză Eventeo, tonul lui deveni brusc foarte serios. Trăim vremuri periculoase. Tocmai a trebuit să mai dărâm încă un cult al Misterelor Jeskeri. Întotdeauna par să se înmulţească când se apropie o eclipsă.
Sarene se simţi cuprinsă de un fior. Sectele Misterelor reprezentau nişte grupuri ciudate de oameni, cu care tatălui său nu prea îi plăcea să aibă de a face.
— Şi nu e numai asta, nu-i aşa?
— Mi-e teamă că nu, Ene, admise regele. Urmează ce e mai rău.
— Ce anume?
— Îl ştii pe Ashgress, ambasadorul fjordelez?
— Da, răspunse Sarene încruntată. Ce-a făcut? Te-a denunţat public?
— Nu, e chiar mai rău. Regele se întunecă de tot. A plecat.
— A plecat? Din ţară? După ce Fjordenul a făcut atâtea eforturi să aibă din nou un reprezentant în Teod?
— Exact, Ene, zise Eventeo. Şi-a luat întreg anturajul cu el, a mai ţinut un ultim discurs pe docuri, după care a plecat. A lăsat în urmă o atmosferă de sfârşit de lume.
— Nu e deloc bine ce se întâmplă, aprobă Sarene. Fjordenul a fost obsedat să aibă pe cineva în Teod. Dacă Ashgress a plecat, atunci a făcut-o la comanda directă a lui Wyrn. Se pare că au renunţat pentru totdeauna la Teod.
— Mi-e teamă, Ene. Cuvintele o înfiorară mai mult decât orice altceva. Regele era unul dintre cei mai puternici oameni pe care îi cunoştea.
— N-ar trebui să spui aşa ceva.
— Numai ţie îţi spun, Ene, zise Eventeo. Vreau să înţelegi cât e de gravă situaţia.
— Ştiu, zise Sarene. Înţeleg. Este un gyorn în Kae.
Tatăl Sarenei mormăi câteva blesteme. Nu îl auzise

niciodată vorbind aşa.

— Cred că mă pot descurca cu el, zise încet. Suntem tot timpul unul cu ochiul pe celălalt.

— Cine e?

— Îl cheamă Hrathen.

Regele blestemă din nou, de data asta cu mai multă patimă.

— Dumnezeule, Sarene, ştii cine e? Hrathen e gyornul care a fost trimis acum şase luni în Duladel şi care provocat tot dezastrul ăla.

— Mi-am dat seama că el e.

— Vreau să pleci de-acolo, Sarene, zise Eventeo. Omul ăsta e foarte periculos. Ştii câţi oamenii au murit în Duladel la revoluţie? Zeci de mii.

— Ştiu, tată.

— Trimit un vas după tine, ne vom pregăti apărarea aici, unde niciun gyorn nu e binevenit.

— Nu plec, tată.

— Sarene, gândeşte logic, începu Eventeo pe un ton jos, pe care îl folosea de obicei când voia să o convingă de ceva. De obicei reuşea; era printre singurii care ştiau cum să o ia.

— Toată lumea ştie că guvernarea din Arelon e la pământ. Dacă gyornul a reuşit să îngenuncheze Duladelul, atunci nu va avea nicio problemă să facă acelaşi lucru şi în Arelon. Nu poţi spera să-l opreşti când întreaga ţară e împotriva ta.

— Trebuie să stau, tată, indiferent care e situaţia.

— Dar ce te leagă de ei, Sarene? insistă Eventeo. Un soţ pe care nu l-ai cunoscut niciodată?

— Sunt fiica regelui lor.

— Dar şi aici eşti fiica unui rege. Care e diferenţa? Aici oamenii te cunosc şi te respectă.

— Mă cunosc, tată, dar de respectat... Sarene se dădu înapoi, simţi că i se face rău. Vechile sentimente se întorseseră. Cele care o făcuseră să vrea să părăsească ţara natală, abandonându-şi toţi cunoscuţii pentru un pământ străin.

— Nu înţeleg, Ene, se auzi vocea îngrijorată a tatălui ei.

Sarene oftă şi închise ochii.

— Of, tată, tu n-aveai cum să vezi. Pentru tine eram o încântare – frumoasa, inteligenta ta fiică. Nimeni nu îndrăznea să-ţi spună ce părere aveau cu adevărat despre mine.

— Despre ce vorbeşti? o întrebă Eventeo, de data asta cu vocea unui rege.

— Tată, zise Sarene, am 25 de ani şi sunt exagerat de sinceră, vicleană când e cazul şi de multe ori ofensivă. Trebuie să fi observat că nu mi-a cerut nimeni mâna.

Tatăl Sarenei întârzie câteva momente cu răspunsul.

— M-am gândit şi eu la asta, admise în final.

— Eram fata bătrână a regelui, un mic animal pe care nu voia nimeni să-l atingă, continuă Sarene, încercă, dar nu reuşi să îşi ascundă amărăciunea din voce. Bărbaţii râdeau de mine pe la spate. Nimeni nu îndrăznea să se apropie de mine cu intenţii romantice, pentru că era bine ştiut că oricine s-ar fi apropiat ar fi fost luat în râs.

— Eu mă gândeam pur şi simplu că erai independentă, că nu considerai pe nimeni demn.

Sarene râse tare.

— Mă iubeai, tată. Niciun părinte nu ar admite că fiica lui nu este atrăgătoare. Adevărul este că niciun bărbat nu-şi doreşte o femeie inteligentă.

— Nu e adevărat, obiectă imediat regele. Mama ta este sclipitoare.

— Tu eşti o excepţie, tată, şi din cauza asta nu poţi vedea cum stau lucrurile. O femeie puternică nu reprezintă un bun de valoare în lumea asta, nici măcar în Teod, şi ţara noastră e oricum mult mai avansată decât continentul. Dar până la urmă nu este deloc atât de diferit. Pretind că le oferă femeilor lor mai multă libertate, dar oricum rămâi cu senzaţia că libertatea este ceva „oferit”.

În Teod, sunt o fiică nemăritată. Aici, în Arelon, sunt o văduvă. E o distincţie enormă. Oricât aş iubi Teodul, ştiu că acolo ar trebui să trăiesc cu povara gândului că nimeni nu mă vrea. Aici, cel puţin, pot să încerc să mă conving că

cineva m-a vrut, chiar dacă din consideraţiuni politice.

— Dar îţi putem încă găsi pe cineva.

— Nu cred, tată, zise Sarene şi clătină din cap ca să-şi întărească negaţia. Se aşeză mai comod pe scaun în acelaşi timp. Acum, când Teorn are copii, e clar că soţul meu nu va ajunge la tron, ăsta fiind singurul lucru cu care ai fi putut să ademeneşti pe cineva să mă ia de soţie. Şi nimănui dintr-o ţară controlată de Derethi nu i-ar trece prin cap să ia de soţie o femeie din Teod. Aşa că nu mai rămâne decât Arelonul, unde prin contractul de căsătorie mi se interzice să mă recăsătoresc. Nu, nu e nimeni pentru mine, tată. Tot ce pot să fac este să mă folosesc de situaţia mea aici. Cel puţin pot să încerc să câştig o brumă de respect în Arelon, fără să-mi fac griji că-mi reduc şansele de a mă mărita.

— Înţeleg, zise în cele din urmă regele. Îi putea simţi durerea din voce.

— Tată, e nevoie cumva să-ţi reamintesc că nu pentru mine trebuie să-ţi faci acum griji? Avem probleme mult mai importante de rezolvat.

— Dar nu mă pot abţine să nu-mi fac griji pentru tine, Băţ Leky. Eşti unica mea fiică.

Sarene aprobă din cap şi apoi se grăbi să schimbe subiectul, înainte să o bufnească plânsul. Dintr-o dată, se simţea foarte ruşinată de faptul că distrusese imaginea idilică pe care tatăl ei o avea despre ea. Încercă să găsească ceva care să schimbe total conversaţia.

— Unchiul Kiin e aici, în Kae.

Şi reuşise să schimbe direcţia. La celălalt capăt al conexiuni se simţi o pauză de respiraţie.

— Nu menţiona numele ăsta, Ene.

— Dar…

— Nu.

Sarene oftă.

— Bine, atunci, spune-mi despre Fjorden. Ce crezi că plănuieşte Wyrn?

— De data asta nu am nici cea mai vagă idee, zise Eventeo. Acceptă schimbarea de subiect fără niciun alt comentariu. Trebuie să fie un plan de amploare, oricum.

Graniţele au fost închise pentru negustorii din Teod, la nord şi la sud, iar ambasadorii noştri încep să dispară. Sunt aproape hotărât să-i chem acasă.

— Şi spionii?

— Dispar aproape la fel de repede, răspunse regele. Nu am mai reuşit să introduc pe cineva în Velding de peste o lună, şi numai Domi ştie ce plănuiesc Wyrn şi gyornii lui acolo. Dacă trimiţi spioni în Fjorden zilele astea e ca şi cum i-ai trimite la moarte.

— Dar îi trimiţi oricum, zise Sarene încet şi înţelese amărăciunea din vocea tatălui său.

— Trebuie. Informaţiile pe care le-ar putea obţine ei ar putea salva mii de oameni, deşi gândul ăsta nu mă ajută prea mult în clipele astea. Numai dacă aş reuşi să introduc pe cineva în Dakhor…

— În mănăstire?

— Da, zise Eventeo. Ştim ce se întâmplă în celelalte mănăstiri: la Rathbore sunt antrenaţi asasini, la Fjeldor spioni şi în majoritatea celorlalte simpli luptători. Oricum, ce se întâmplă la Dakhor mă îngrijorează cel mai mult. Am auzit nişte zvonuri îngrozitoare şi abia îmi pot imagina cum e posibil ca cineva să facă aşa ceva, chiar şi un Derethi.

— După cum arată lucrurile, să înţeleg că Fjordenul se pregăteşte de război?

— Nu-mi dau seama, dar aşa se pare. Deşi cine poate şti? Wyrn ar putea trimite o armată spre noi în orice clipă. Singura consolare pe care o mai am este că bănuiesc că nu e conştient de faptul că noi ştim. Din nefericire, asta nu mă ajută prea mult.

— Ce vrei să spui?

Vocea regelui deveni ezitantă.

— Dacă Wyrn declară război sfânt împotriva noastră, atunci ăsta va fi sfârşitul ţării. Nu putem ţine piept tuturor ţărilor estului unite, Ene. Nu pot să stau cu mâinile încrucişate şi să privesc cum supuşii mei sunt ucişi.

— Iei în calcul cumva capitularea? întrebă Sarene vădit intrigată.

— Datoria regelui este să-şi protejeze supuşii. Între

variantele convertirii şi nimicirii totale, cred că e mai bine totuşi să aleg convertirea.

— Ai fi la fel de slab ca şi jindoezii, zise Sarene.

— Poporul jindoez este unul înţelept, Sarene. Au făcut ceea ce trebuiau să facă pentru a supravieţui.

— Dar asta înseamnă să cedezi!

— Ar însemna să fac ce trebuie să fac, zise regele. Deocamdată însă mai aştept. Atâta vreme cât au mai rămas în picioare două ţări, mai avem speranţe. Oricum, dacă Arelonul cade, va trebui să mă predau. Nu putem lupta împotriva întregii lumi, Ene. Ar fi ca şi cum un fir de nisip s-ar lupta cu întregul ocean.

— Dar... Sarene se opri. Îşi dădea seama în ce situaţie fără soluţie se afla tatăl ei. Ar fi fost inutil să încerce să se lupte cu Fjordenul. Convertirea sau moartea – ambele opţiuni îi făceau rău, dar măcar convertirea era soluţia cea mai logică. Şi totuşi, o voce dinăuntrul ei îi şoptea că mai bine ar fi să aleagă moartea, dacă moartea ar putea dovedi că adevărul este mai puternic decât constrângerea fizică.

Trebuia să se asigure că tatăl său nu va fi nevoit să aleagă. Dacă ar fi reuşit să-l oprească pe Hrathen, atunci l-ar fi oprit şi pe Wyrn, cel puţin pentru un timp.

— Sunt absolut hotărâtă să rămân, tată.

— Ştiu. Ene. Dar va fi periculos.

— Înţeleg asta. Oricum, dacă Arelonul cade, prefer să mor decât să văd ce se întâmplă în Teod.

— Fii atentă, şi urmăreşte-l tot timpul pe gyorn. Şi, era să uit, dacă afli de ce scufundă Wyrn corăbiile lui Iadon, să-mi spui şi mie.

— Ce? întrebă Sarene şocată.

— Nu ştiai?

— Ce să ştiu?

— Regele Iadon şi-a pierdut aproape întreaga flotă. Rapoartele oficiale pretind că scufundările sunt opera piraţilor, nişte moştenitori ai lui Dreok Zdrobitorul-de-gâturi. Pe de altă parte, informatorii mei spun că de vină e Fjordenul.

— Deci *asta* era! zise Sarene.

— Ce să fie?

— Acum patru zile, în timpul unei petreceri, îi explică Sarene, un servitor i-a transmis regelui un mesaj care în mod evident l-a scos din ale lui.

— Data coincide, în orice caz, zise Eventeon. Eu am aflat acum două zile.

— Dar de ce ar scufunda Wyrn nişte simple corăbii negustoreşti? se miră Sarene. Decât numai dacă... *Idos Domi!* Dacă regele îşi pierde veniturile, atunci s-ar putea să-şi piardă şi coroana!

— Prostia aia cu rangul determinat de avere e adevărată?

— Nebuneşte de adevărată, zise Sarene. Iadon le retrage titlurile acelora care nu mai au destulă avere. Iar dacă îşi pierde el însuşi averea, atunci va fi distrusă chiar temelia domniei sale. Hrathen l-ar putea înlocui cu altcineva – cu un personaj mult mai pregătit să se convertească la Shu-Dereth. Aşa, nici măcar n-ar mai trebui să se deranjeze să provoace o revoluţie.

— E logic ce spui. Iadon şi-a făcut-o cu mâna lui când a instaurat o astfel de regulă la baza guvernării lui.

— Trebuie să fie Telrii, zise Sarene. Asta e motivul pentru care a cheltuit atâţia bani pentru petrecerea aia. Vrea să arate că e putred de bogat. Sunt convinsă că în spate sunt munţi de aur din Fjorden.

— Ce ai de gând să faci?

— Să-l opresc, zise Sarene. Chiar dacă doare. Nu-mi place deloc Iadon, tată.

— Din nefericire, se pare că Hrathen ne-a ales aliaţii în locul nostru.

Sarene aprobă.

— Mie mi-a dat Elantrisul şi pe Iadon, o poziţie nu tocmai de invidiat.

— O să facem tot ce ne va sta în putinţă, cu voia lui Domi.

— Parcă ai fi un preot.

— În ultima vreme, am găsit nenumărate motive care m-au împins să devin foarte religios.

Sarene se gândi câteva momente înainte de a replica.

— O alegere foarte înţeleaptă, tată. Dacă ar fi fost ca Domi să ne ajute vreodată, atunci acum ar fi momentul. Sfârşitul Teodului presupune şi sfârşitul Shu-Korath.

— Poate pentru un timp, zise regele. Adevărul nu poate fi învins, Sarene. Chiar dacă oamenii îl uită din când în când.

*

Sarene se afla în pat. Ashe clipea în cealaltă parte a camerei, atât de şters încât abia dacă se mai distingea aonul Ashe pe zid.

Convorbirea cu tatăl ei se terminase de mai bine de o oră, dar implicaţiile probabil aveau să rămână înfipte în mintea ei timp de luni de zile. Nu luase niciodată în considerare capitularea ca opţiune, dar acum i se părea aproape inevitabilă. Perspectiva o îngrijora. Ştia că era puţin probabil ca Wyrn să-l mai lase pe tatăl său la cârmă, chiar dacă ar fi acceptat convertirea. Şi mai ştia de asemenea că tatăl său şi-ar fi dat şi viaţa ca să-şi salveze supuşii.

Se mai gândea şi la viaţa ei, la amintirile ei amestecate din Teod. Regatul conţinea lucrurile pe care le iubea cel mai mult: tatăl, fratele şi mama ei. Pădurile din jurul oraşului Teoin, capitala regatului, erau alte lucruri de care era foarte legată. Îşi amintea cum se aşeza zăpada pe pământ. Într-o dimineaţă se trezise în faţa unei privelişti de gheaţă; copacii arătau ca nişte bijuterii strălucind în lumina iernii.

Teod îi amintise însă şi de singurătatea ei dureroasă. Reprezenta excluderea ei din societate şi umilinţa în faţa bărbaţilor. Înţelesese devreme că este o spirituală înnăscută, dar şi cu o limbă foarte ascuţită. Ambele calităţi o separaseră de celelalte femei – nu că unele dintre ele nu ar fi fost inteligente, numai că fuseseră destul de înţelepte încât s-o ascundă până după măritiş.

Era adevărat că nu toţi bărbaţii îşi doreau o femeie proastă, dar cei mai mulţi se simţeau mai confortabil în preajma unei femei pe care o considerau inferioară din punct de vedere al isteţimii. Până să înţeleagă ce rău îşi făcuse singură, toţi bărbaţii care ar fi putut s-o accepte se

căsătoriseră deja. Disperată, căutase să afle ce credeau bărbaţii de curte despre ea şi fusese îngrozită să afle că majoritatea făcea glume pe seama ei. Şi din acel moment lucrurile se înrăutăţiseră, iar ea nu făcea decât să îmbătrânească. Într-o ţară în care aproape toate femeile erau cel puţin logodite la vârstă de 18 ani, ea avea deja 25. Era o fată bătrână, exagerat de înaltă, slabă şi extrem de combativă.

Rechizitoriul pe care şi-l făcea singură fuse însă întrerupt brusc de un zgomot. Nu venea de pe hol şi nici nu se auzea de-afară, ci chiar din cameră. Se ridică brusc în capul oaselor, cu respiraţia sacadată, gata să sară. Atunci realiză că zgomotul nu venea de fapt din camera ei, ci de dincolo de zid. Se încruntă, neştiind ce să creadă. Nu mai exista nimic dincolo de acel zid; camera ei era într-o latură a palatului. De la fereastră puteai privi oraşul.

Zgomotul se auzi din nou, dar Sarene, hotărâtă să se odihnească în ciuda neliniştii, îşi spuse că probabil se reaşezau pietrele din fundaţia clădirii.

Capitolul 18

Dilaf intră în cameră, cu o mină puţin distrată. Apoi descoperi elantrianul, care stătea în faţa biroului lui Hrathen.

Şocul aproape îi provocă un atac de cord.

Hrathen privi cum se congestiona figura lui Dilaf, care începuse să respire sacadat, cu ochii căscaţi imens şi cu faţa de un roşu nu departe de cel al armurii lui Hrathen.

— Hruggath Ja! blestemă Dilaf în fjordeleză, surprins.

Hrathen ridică o sprânceană la auzul blestemului, şi nu neapărat pentru că se simţise jignit, ci mai mult din cauza surprizei că artetul devenise atât de cufundat în cultura fjordeleza, încât blestemul să îi vină pe buze imediat.

— Salută-l pe Diren, artet, îi zise Hrathen şi arătă către elantrianul cu faţa plină de pete gri şi negre. Şi abţine-te pe viitor să mai foloseşti numele stăpânului Jaddeth în

blesteme. Acesta e un obicei fjordelez pe care aş prefera mai degrabă să-l ocoleşti.

— Un elantrian!

— Exact, zise Hrathen. Bravo, artet. Şi nu, nu ai voie să-i dai foc.

Hrathen se lăsă uşor pe spătarul scaunului şi zâmbi în timp ce Dilaf se holba la elantrian. Hrathen îl chemase pe Dilaf ştiind bine ce fel de reacţie urma acesta să aibă, dar acum se simţea puţin meschin. Oricum, asta nu-l împiedica să se bucure de moment.

În final, Dilaf îi aruncă gyornului o privire încărcată de ură, pe care se grăbi apoi să şi-o controleze.

— Ce caută aici, stăpâne?

— Cred că e bine pentru noi să ştim cum arată duşmanul, artet, se ridică Hrathen să-l examineze mai bine pe elantrianul în mod evident înspăimântat. Cei doi preoţi vorbeau, bineînţeles, în fjordeleză. Ochii elantrianului exprimau confuzie şi un fel de spaimă animalică.

Hrathen se apropie de el să-l studieze mai bine.

— Toţi sunt aşa cheli, Dilaf? întrebă curios.

— Nu de la început, îi răspunse artetul nervos. De obicei au părut intact când câinii Korathi îi pregătesc ca să-i arunce în oraş. Şi pielea le e mai deschisă.

Hrathen întinse mâna şi atinse obrazul bărbatului. Pielea era tare şi scorţoasă. Elantrianul îl privea speriat.

— Petele astea negre sunt marca distinctă a unui elantrian?

— Acesta e primul semn, hroden, zise Dilaf, supus.

Fie se obişnuise cu elantrianul, fie pur şi simplu trecuse de la furia iniţială la o formă de dispreţ mai potolită.

— De obicei se întâmplă în timpul nopţii. Când cel blestemat se trezeşte, are pete întunecate pe întreg trupul. Restul pielii devine gri, aşa cum e şi pielea acestuia.

— Ca pielea unui cadavru îmbălsămat, observă Hrathen. Vizitase în câteva ocazii universitatea din Svorden şi văzuse cadavrele pe care le aveau acolo pentru studiu.

— Da, asemănarea e destul de evidentă, se declară de acord Dilaf. Dar pielea nu este singurul semn, hroden. Sunt

putreziţi şi pe dinăuntru.

— De unde ştii?

— Inimile lor nu bat, zise Dilaf. Şi nici mintea nu le funcţionează. Sunt poveşti de la început, de acum zece ani, dinainte să fie închişi în Elantris. În câteva luni intră în comă şi devin incapabili să se mişte. Tot ce fac e să se plângă de durere.

— Durere?

— Durerea provocată de sufletul lor care arde în focul lui Jaddeth, îi explică Dilaf. Creşte înăuntrul lor până le înghite conştiinţa. Asta este pedeapsa lor.

Hrathen făcu semn din cap că a înţeles, şi apoi se îndepărtă de elantrian.

— N-ar fi trebuit să-l atingi, horden, mai adăugă Dilaf.

— Parcă ai spus că Jaddeth îi va proteja pe credincioşi, zise Hrathen. Atunci de ce să mă tem?

— Ai invitat răul în capelă, hroden.

Hrathen pufni.

— Clădirea asta nu are nimic sacru, Dilaf, după cum bine ştii. Nu poate exista pământ sfânt într-o ţară care nu s-a aliat încă la Shu-Dereth.

— Bineînţeles, zise Dilaf. Ochii i se căscau din ce în ce mai mult.

Privirea artetului îl incomoda pe Hrathen. Poate că era mai bine să nu mai prelungească şederea sa în aceeaşi cameră cu elantrianul.

— Te-am chemat pentru că o să am nevoie de tine ca să fac pregătirile necesare pentru predică, îi zise. Nu pot să le fac singur, pentru că vreau să-l interoghez puţin pe elantrian.

— Cum îţi e voia, mai zise Dilaf, încă ţintindu-l pe elantrian.

— Eşti liber, artet, mai adăugă Hrathen pe un ton ferm.

Apoi se întoarse spre elantrian. Creatura nu părea deloc lipsită de minte, cum spusese Dilaf. Căpitanul Gărzii care o adusese la capelă chiar îi dăduse numele bărbatului; asta însemna că putea vorbi.

— Înţelegi ce-ţi spun, elantrianule? îl întrebă Hrathen în

aonică.

Diren şovăi, apoi făcu semn că înţelege.

— Interesant, îşi zise Hrathen.

— Ce vreţi de la mine? întrebă elantrianul.

— Numai să îţi pun câteva întrebări, zise Hrathen şi se aşeză din nou pe scaunul de la birou. Continua să studieze creatura cu curiozitate crescândă. Nu mai văzuse niciodată în toate călătoriile sale o boală care să aibă asemenea efecte.

— Ai… ceva de mâncare? îl întrebă elantrianul. O mică scânteie se aprinse în ochii lui atunci când pronunţă cuvântul „mâncare”.

— Dacă îmi răspunzi la întrebări, îţi promit că te voi trimite în Elantris cu un coş plin cu pâine şi brânză.

Asta captă brusc atenţia creaturii. Aprobă din cap cu entuziasm.

Atât de înfometaţi, se gândi Hrathen, *şi ce mai zicea Dilaf? Nu le bate inima. Probabil că boala are legătură cu metabolismul. Face inima să bată atât de repede încât nu o mai auzi şi asta creşte cumva apetitul?*

— Cu ce te ocupai înainte să ajungi în Elantris?

— Am fost ţăran, stăpâne. Lucram pe plantaţia Aor.

— Şi de cât timp eşti în Elantris?

— Am fost dus acolo în toamnă, zise Diren. Şapte luni? Am pierdut şirul…

Aşadar Dilaf nu avusese dreptate, elantrienii nu intrau în „comă” în câteva luni. Hrathen stătea pe gânduri, încerca să se hotărască ce fel de informaţii utile ar putea avea omul din faţa lui.

— Cum este în Elantris? întrebă.

— Este… teribil, stăpâne, zise Diren, lăsându-şi privirile în jos. Sunt bande. Dacă te prind, te urmăresc şi îţi fac rău. Nimeni nu le explică celor nou-veniţi cum stau lucrurile, aşa că dacă nu eşti atent, faci un pas în faţă în piaţă… Şi asta nu e bine. Şi mai este acum o bandă nouă, sau cel puţin aşa spun câţiva dintre elantrienii pe care-i ştiu. O a patra bandă, care e mai puternică decât celelalte.

Bande. Asta implica deja cel puţin un prim nivel de

organizare socială. Hrathen se încruntă. Dacă bandele erau atât de dure pe cât spunea Diren, atunci poate ar putea să le folosească drept exemplu de Svrakiss. Oricum, în timp ce vorbea cu Diren, Hrathen începea să creadă că poate ar fi mai bine pentru el să continue campania de condamnare de la distanţă. Dacă numai o parte dintre elantrieni erau tot atât de inofensivi ca Diren, atunci probabil că locuitorii din Kae ar fi fost dezamăgiţi de „diavolii” din Elantris.

Hrathen realiză că elantrianul nu-i putea spune mai multe despre cum era Shaodul, i se întâmplase în timp ce dormea. Pretindea că este „mort”, orice ar fi însemnat asta, şi că rănile lui nu se mai puteau vindeca niciodată. Chiar îi arătase lui Hrathen o rană. Deşi nu curgea sânge, Hrathen îşi putea da seama că nu era vindecată cum ar fi trebuit.

Diren nu ştia nimic despre „magia” elantrienilor. Spunea că îi văzuse pe alţii desenând forme magice în aer, dar el nu ştia să facă. Tot ce ştia era că îi era foame, foarte foame. Repetă asta de câteva ori şi spuse de încă două ori că îi e frică de bande.

Satisfăcut că aflase tot ce avea nevoie, că Elantrisul era un oraş brutal, dar dezamăgitor de uman în această brutalitate a lui, Hrathen trimise după căpitanul Gărzii Elantrisului, care îl adusese pe Diren.

Căpitanul intră fără să bată. Purta mânuşi şi îl împunse pe elantrian cu un băţ lung, ca să-l facă să se ridice de pe scaun. Acceptă nerăbdător un săculeţ cu monede de la gyorn, apoi încuviinţă când Hrathen îl puse să promită că îi va cumpăra lui Diren un coş cu mâncare. În timp ce căpitanul îl împingea pe elantrian afară din cameră, apăru şi Dilaf la uşă. Artetul îşi privi cu mare regret prada care se îndepărta.

— E totul gata? îl întrebă Hrathen.

— Da, hroden, zise Dilaf. Oamenii au început deja să sosească.

— Perfect, zise Hrathen şi se lăsă pe spate, împreunându-şi degetele gânditor.

— Te preocupă cumva ceva, hroden?

Hrathen dădu din cap că nu.

— Nu, îmi pregăteam numai predica din seara asta. Cred că e timpul să trecem la următoarea etapă a planului nostru.
— Următoarea etapă, hroden?
Hrathen aprobă.
— Cred că am stabilit cu succes care este poziţia noastră faţă de Elantris. Masele sunt întotdeauna gata să descopere diavoli printre ele, atâta timp cât le oferi motivaţia corespunzătoare.
— Aşa e, hroden.
— Nu uita, artet, zise Hrathen, că avem o ţintă pentru ura noastră.
— Îi va uni pe cei care ne vor urma, le va oferi un duşman comun.
— Corect, zise Hrathen, odihnindu-şi braţele pe birou. Oricum, mai avem un scop. Unul la fel de important. Acum că le-am oferit oamenilor ceva să urască, avem nevoie să desenăm o punte între elantrieni şi rivalii noştri.
— Shu-Korath, zise Dilaf cu un zâmbet sinistru.
— Din nou corect. Preoţii Korathi sunt cei care îi pregătesc pe noii elantrieni, ei sunt cei din spatele milei pe care această ţară o arată zeilor decăzuţi. Dacă le sugerăm că toleranţa Korathi îi face pe preoţii ordinului să fie simpatizanţi, ura oamenilor împotriva Elantrisului se va întoarce asupra Shu-Korath. Preoţii vor avea numai două opţiuni la dispoziţie: fie vor accepta incriminarea, fie se vor alia cu noi împotriva Elantrisului. Dacă vor alege prima variantă, atunci oamenii se vor întoarce împotriva lor. Dacă o vor alege pe a doua, atunci vor ajunge sub controlul nostru teologic. După aceea, îi vom pune de câteva ori într-o lumină proastă şi vor părea impotenţi şi irelevanţi.
— Este perfect, zise Dilaf. Dar se va întâmpla destul de repede? N-a mai rămas aşa mult timp.
Hrathen rămase surprins. Cum putea artetul să afle despre termenul limită? Nu avea cum, probabil însă ghicise.
— Va funcţiona, zise Hrathen. Cu monarhia lor atât de instabilă şi cu relaxarea religioasă, oamenii pur şi simplu îşi vor dori noi lideri. Shu-Dereth va fi ca o piatră între nisipuri

mişcătoare.

— O analogie foarte frumoasă, hroden.

Hrathen nu-şi putea da niciodată seama dacă Dilaf îl ironiza cu asemenea afirmaţii sau nu.

— Am o sarcină pe care aş vrea să ţi-o încredinţez, artet. Aş vrea să faci conexiunile astea în timpul predicii tale din seara asta. Să-i întorci pe oameni împotriva Shu-Korath.

— Dar nu o va face hrodenul însuşi?

— Voi vorbi şi eu după tine. Discursul meu va plusa cu logica. Tu eşti în schimb mai pasional, iar dezgustul lor pentru Shu-Korath trebuie să vină mai întâi din inimă.

Dilaf făcu semn din cap că a înţeles. Hrathen îi făcu atunci semn că poate să plece, şi artetul închise uşa în urma lui.

*

Dilaf predică în stilul lui caracteristic. Era urcat pe un podium undeva în faţa capelei, pe care îl comandase Hrathen imediat ce mulţimea devenise prea numeroasă ca să mai încapă în clădire. Nopţile calde de primăvară erau propice pentru asemenea întâlniri, iar lumina dulce a apusului, combinată cu torţele, crea un cadru perfect de lumini şi umbre.

Oamenii îl ascultau pe Dilaf subjugaţi, chiar dacă majoritatea lucrurilor le mai spusese în nenumărate rânduri. Hrathen pierdea ore întregi cu pregătirea discursului, atent să combine repetiţia pentru a fixa bine mesajul şi originalitatea pentru a stârni entuziasmul. Dilaf pur şi simplu vorbea. Nu conta că scuipa aceleaşi denunţări ale Elantrisului şi aceleaşi laude redundante la adresa imperiului lui Jaddeth; oamenii îl ascultau oricum. La o săptămână de când începuse să îl asculte pe artet. Hrathen învăţase să-şi ignore invidia, cel puţin până la un punct. O înlocuise cu mândria.

Hrathen chiar se felicita pe sine pentru eficacitatea artetului. Dilaf ascultase întocmai de ordinele lui Hrathen. Începu cu atacul la adresa Elantrisului şi continuând apoi îndrăzneţ cu acuzaţii la adresa Shu-Korath. Mulţimea se legăna în ritmul lui, îi permitea să le direcţioneze emoţiile.

Era exact aşa cum plănuise Hrathen, nu avea niciun motiv să fie invidios pe Dilaf. Furia bărbatului era ca un râu pe care el însuşi îl direcţionase spre mulţime. Dilaf avea talent, dar Hrathen era maestrul din spatele lui.

Exact când îşi spunea asta, Dilaf îl surprinse cu privirea. Predica mergea bine, furia lui Dilaf injecta în minţile oamenilor ura faţă de tot ce era Korathi. Dar apoi cursul se schimbă brusc. Dilaf se reîntorsese la Elantris. Hrathen nu reacţionă în niciun fel la început. Incorigibilul Dilaf divaga ca de obicei.

— Şi acum, priviţi, comandă neaşteptat Dilaf. Priviţi Svrakissul. Priviţi-l în ochi şi identificaţi-vă ura. Hrăniţi ura lui Jaddeth care arde în voi!

Hrathen simţi cum îi îngheaţă sângele. Dilaf îndrepta toate privirile spre undeva în lateralul scenei, unde torţele izbucniră dintr-o dată puternic. Diren elantrianul zăcea cu capul în jos, legat de un stâlp. Avea tăieturi proaspete pe faţă.

— Priviţi duşmanul! urla Dilaf. Priviţi-l! Nu sângerează! Niciun strop de sânge nu curge prin venele lui şi nicio inimă nu-i bate în piept. Nu spunea filosoful Grondkest că poţi judeca egalitatea dintre toţi oamenii prin unitatea sângelui? Dar ce se întâmplă atunci când cineva nu are sânge în el? Cum trebuie să-l numim?

— Demon! strigă cineva din mulţime.

— Diavol!

— Svrakiss, strigă şi Dilaf.

Mulţimea urla, fiecare dintre cei prezenţi arunca propriile imprecaţii asupra elantrianului. Când Hrathen vorbise cu el, răspunsurile acestuia fuseseră lipsite de entuziasm, dar lucide. Acum nu mai exista nici urmă de luciditate în ochii lui. Sunetul vocii acelei creaturi ajunse la Hrathen chiar peste strigătele infernale ale mulţimii.

— Distrugeţi-mă, cerea. Puneţi capăt durerii! *Distrugeţi-mă!*

Vocea îl şocă pe Hrathen. Imediat realiză că nu-i putea permite lui Dilaf să-l omoare pe acest elantrian în faţa mulţimii. Imagini cu mulţimea care-l asculta pe Dilaf

dezlănţuită îi trecură prin faţa ochilor. Imagini cu mulţimea dându-i foc acelui bărbat, cuprinsă de o pasiune colectivă. Ar fi distrus totul; Iadon n-ar fi admis niciodată ceva atât de violent ca o execuţie publică, chiar dacă victima nu era decât un elantrian. Ar fi semănat prea mult cu haosul care se dezlănţuise cu zece ani în urmă, haos care răsturnase un guvern.

Hrathen stătea undeva deoparte, într-un grup de preoţi. Mulţimea îl presa din spate, iar Dilaf însuşi stătea pe podium cu braţele deschise larg în timp ce vorbea.

— Trebuie să fie distruşi! striga. Şi aşa vor fi! Purificaţi de focul cel sfânt!

Hrathen se grăbi să ajungă pe podium şi i-o tăie scurt lui Dilaf.

— Şi aşa va fi! strigă.

Dilaf nu şovăi mai mult de o clipă. Se întoarse într-o parte. Îi făcu semn unui preot de rang mai mic să apropie torţa. Probabil se gândise că Hrathen nu putea face nimic să oprească execuţia, sau, cel puţin, nimic care să nu-i ştirbească credibilitatea în faţa mulţimii.

Nu de data asta, artet, se gândi Hrathen. *Nu o să te las să faci chiar ce ai tu chef.* Nu-l putea contrazice pe Dilaf, nu fără a le sugera celorlalţi că exista o sciziune între rangurile Derethi.

Oricum, putea răstălmăci cele spuse de Dilaf. Asta era una dintre specialităţile lui.

— Dar la ce bun? strigă mulţimii, luptându-se să-i acopere agonia. Oamenii se buluceau în faţă să nu piardă execuţia, îl blestemau în mii de feluri pe elantrian.

Hrathen strânse din dinţi, îl dădu la o parte pe Dilaf şi smulse torţa din mâna preotului. Hrathen îl putea auzi pe Dilaf cum sâsâie iritat, dar îl ignoră. Dacă nu reuşea să controleze mulţimea, pur şi simplu aceasta ar fi înaintat şi ar fi preluat pe cont propriu execuţia.

Hrathen ţinu torţa deasupra capului, o coborî şi o ridică de câteva ori, astfel încât mulţimea delira de plăcere. Crease un fel de ritm vrăjit.

Iar între acele pulsaţii ale ritmului, era linişte.

— Vă întreb din nou! strigă într-un astfel de interval scurt de linişte.

Şovăiau.

— La ce ne-ar folosi uciderea acestei creaturi? întrebă.

— Este un demon! strigă cineva.

— Da! acceptă Hrathen. Dar este *deja* distrus. Jaddeth însuşi l-a blestemat. Ascultaţi-l cum îşi cerşeşte moartea! Asta vrem? Să-i dăm ce vrea?

Hrathen aşteptă încordat. În timp ce unii încă mai strigau „Da!” din inerţie, alţii ezitau. Confuzia îşi făcu loc şi tensiunea se mai stinse.

— Svrakişii sunt duşmanii noştri, vorbi mai controlat, cu o voce mai degrabă fermă decât pătimaşă. Vocea lui calmă acoperi complet mulţimea.

— Oricum, nu e dreptul nostru să pedepsim. Asta e o plăcere care-i rămâne lui Jaddeth! Noi avem altceva de făcut. De această creatură, de acest demon vor preoţii Korathi să vă fie milă! Vă întrebaţi de ce este ţara voastră mai săracă în comparaţie cu statele din Est? Este din cauza prostiei Korathi. Din cauza *asta* nu aveţi bogăţii şi nu sunteţi binecuvântaţi asemenea regatelor ca Jindo sau Svorden. Preoţii Korathi sunt prea indulgenţi. Poate că nu e rolul nostru să distrugem aceste creaturi, dar nici să le protejăm! Cu siguranţă nu trebuie să ne fie milă de ele şi să le lăsăm să trăiască într-un oraş atât de măreţ precum Elantrisul.

Hrathen stinse torţa, apoi îi făcu semn unui preot să stingă şi celelalte torţe care îl puneau în lumină pe bietul elantrian. În timp ce torţele erau stinse, elantrianul dispăru şi mulţimea începu să se potolească definitiv.

— Ţineţi minte! zise Hrathen. Preoţii Korathi sunt cei care au grijă de elantrieni. Chiar şi acum, ei evită să răspundă dacă elantrienii sunt demoni sau nu. Le e probabil frică de faptul că Elantrisul se va întoarce la gloria de altădată, dar noi ştim mai bine. Ştim că Jaddeth şi-a spus blestemul. Nu există milă pentru cei damnaţi!

— Shu-Korath este cauza suferinţelor voastre. Este protecţia Elantrisului. Nu veţi scăpa niciodată de blestemul

elantrian atâta timp cât preoţii Korathi rămân influenţi în Arelon. Aşa că vă spun: duceţi-vă! Spuneţi-le prietenilor ce aţi învăţat şi împreună ocoliţi-i pe ereticii Korathi!

Se lăsă liniştea. Apoi mulţimea începu să îşi manifeste acordul cu voce tare. Hrathen îi urmărea atent în timp ce îşi afirmau hotărârea. Începură să se împrăştie. Ura lor se volatizase în mare parte. Hrathen oftă uşurat; nu avea să fie niciun atac la adresa preoţilor Korathi în acea noapte. Predica lui Dilaf fusese prea superficială, prea grăbită ca să aibă urmări serioase. Dezastrul fusese prevenit.

Hrathen se întoarse, îl ţintui pe Dilaf cu privirea. Artetul coborâse de pe scenă în momentul în care Hrathen preluase controlul şi acum privea furios cum se împrăştia mulţimea.

I-ar preface pe toţi în copii ale lui însuşi! îşi spuse Hrathen. Cu excepţia faptului că patima lor ar fi dispărut imediat după ce ar fi trecut momentul. Aveau nevoie de mai mult. Aveau nevoie de cunoaştere, nu de isterie.

— Artet, îl strigă pe un ton ferm, ca să-i capteze atenţia. Trebuie să vorbim.

Artetul îi arătă o faţă schimonosită de furie, apoi aprobă din cap. Elantrianul încă mai continua să strige, cerea să fie omorât. Hrathen se întoarse spre alţi doi arteţi şi îl arătă pe elantrian.

— Luaţi-l de acolo şi aşteptaţi-mă în grădină.

Hrathen se întoarse cu faţa la Dilaf şi îi făcu un semn scurt să se îndrepte spre grădina din spatele capelei Derethi. Dilaf urmă ordinul şi o luă în direcţia indicată. Hrathen îl urmă, trecând pe drum pe lângă căpitanul Gărzii Elantrisului, care rămăsese total confuz.

— Stăpâne? întrebă. Preotul cel tânăr m-a oprit înainte să ajung la porţile oraşului. Mi-a spus că vrei creatura înapoi. Am greşit cu ceva?

— Nu, e totul în regulă, îl expedie Hrathen. Întoarce-te la postul tău, avem noi grijă de elantrian.

*

Elantrianul părea să primească flăcările ca pe o binecuvântare, în ciuda durerii teribile pe care probabil că

trebuia să o suporte.

Dilaf se apropiase şi privea nerăbdător, deşi fusese mâna lui Hrathen cea care îi dăduse foc creaturii îmbibate acum în ulei. Hrathen privea biata făptură care ardea, iar strigătele îi erau acoperite tot mai mult de flăcări. Corpul părea să-i ardă uşor, parcă prea uşor.

Hrathen simţi înţepătura vinovăţiei pentru că îl trădase pe Diren, deşi sentimentul era stupid; poate că nu era elantrianul chiar un demon, dar era cu siguranţă o creatură pe care Jaddeth o blestemase. Hrathen nu îi datora nimic.

Oricum, regreta că fusese nevoit să-l ardă. Din nefericire, tăieturile făcute de Dilaf îl înnebuniseră în mod evident şi nu mai avea cum să-l trimită înapoi în oraş într-o asemenea stare. Flăcările reprezentau singura opţiune.

Hrathen privi ochii bietei făpturi până când dispărură complet în flăcări.

— „Şi focul lui Jaddeth îi va purifica”, şopti Dilaf, citind din *Do-Dereth.*

— „Cel care trebuie să judece este Jaddeth şi numai el, iar cel care îi va executa poruncile este Wyrn”, cită Hrathen un alt fragment din aceeaşi carte. Nu trebuia să mă forţezi să ucid această creatură.

— Era inevitabil, zise Dilaf. Până la urmă toate lucrurile trebuie să se aplece în faţa voinţei lui Jaddeth, şi este voinţa lui ca întreg Elantrisul să ardă. Eu n-am făcut decât să-i împlinesc dorinţa.

— Aproape că ai pierdut controlul acelei mulţimi, artet, îl întrerupse brutal Hrathen. O revoltă trebuie pregătită cu foarte mare grijă, altfel e foarte posibil să se întoarcă chiar împotriva provocatorilor ei.

— M-am lăsat… dus de val, zise Dilaf. Şi oricum, uciderea unui singur elantrian nu ar fi stârnit o revoluţie.

— Nu poţi şti asta. Şi cum rămâne cu Iadon?

— Cum ar fi putut obiecta? El singur a dat ordin ca orice elantrian care evadează să fie ars. Nu ar lua niciodată apărarea Elantrisului.

— Dar s-ar fi putut ridica împotriva noastră! Ai greşit aducând creatura asta la adunare.

— Oamenii meritau să vadă cu ochii lor ce trebuiau să urască.

— Oamenii nu sunt încă pregătiţi pentru aşa ceva, zise Hrathen pe un ton mai dur. Noi trebuie să le menţinem ura la nivel formal. Dacă încep să întoarcă oraşul pe dos, Iadon ne va interzice predicile.

Ochii lui Dilaf se îngustară.

— Vorbeşti de parcă ai încerca să eviţi inevitabilul, hroden. Tu ai injectat această ură. Să înţeleg că nu eşti însă dispus să accepţi responsabilitatea pentru masacrul care va urma? Ura nu poate rămâne „formală” mult timp, la un moment dat tot va izbucni.

— Da, dar va izbucni atunci când voi hotărî eu, continuă Hrathen pe un ton rece. Sunt conştient de responsabilitatea mea, artet, şi mi-e teamă că tu nu prea înţelegi despre ce e vorba. Tocmai mi-ai spus că uciderea acelui elantrian a fost predestinată de Jaddeth, că tu nu făceai altceva decât să urmezi voinţa lui Jaddeth, dar îmi forţezi mie mâna. Cum va fi atunci? Cei care vor muri în revoltă vor muri din vina mea sau pur şi simplu din dorinţa lui Dumnezeu? Cum poţi fi tu un servitor inocent, când eu trebuie să accept întreaga responsabilitate pentru ce se întâmplă cu oraşul ăsta?

Dilaf expiră brusc. Ştia oricum că fusese înfrânt. Făcu o plecăciune scurtă, apoi se întoarse şi intră în capelă.

Hrathen îl privi cum se îndepărtează. Era furios, dar încerca să-şi păstreze calmul. Ce făcuse Dilaf în seara asta fusese impulsiv şi prostesc. Încercase oare să-i submineze autoritatea lui Hrathen, sau pur şi simplu se lăsase dus de valul patimii sale? Dacă ar fi fost a doua variantă, revolta care era gata să se înfiripe ar fi fost vina lui însuşi. Până la urmă, nu fusese el atât de mândru de sine că-l folosea pe Dilaf ca pe un instrument util?

Hrathen se scutură şi expiră puternic. Era încărcat de tensiune. Îl învinsese pe Dilaf în seara asta, dar tensiunea creştea tot mai mult între ei. Nu-şi puteau permite să ajungă la certuri vizibile. Zvonurile despre sciziune între Derethi i-ar fi slăbit credibilitatea.

Va trebui să găsesc o soluţie în privinţa artetului, se

hotărî, resemnat. Dilaf devenea un pericol prea mare.

O dată luată această decizie, Hrathen se întoarse pe călcâie. În drum însă ochii lui dădură din nou de rămăşiţele carbonizate ale elantrianului, şi fu străbătut de un fior de groază împotriva voinţei sale. Uşurinţa cu care accepta acesta flăcările îi amintea lui Hrathen lucruri pe care mult timp încercase să le uite. Imagini de suferinţă, sacrificiu şi moarte.

Amintiri din Dakhor.

Se întoarse cu spatele la oasele arse şi intră în capelă. Mai avea încă ceva de făcut în acea seară.

*

Seonul plutea eliberat din cutia lui. Răspunse comenzii lui Hrathen. Gyornul îşi făcea singur morală în gând pentru că folosea a doua oară în aceeaşi săptămână acea creatură. Trebuia să evite cât mai mult acest mijloc de comunicare, care nu i se părea de foarte mare încredere. Oricum, nu îşi putea da seama cum altfel şi-ar fi putut duce la îndeplinire misiunea. Dilaf avusese dreptate. Nu-i mai rămăsese decât foarte puţin timp. Deja trecuseră paisprezece zile de când se afla în Arelon, şi o săptămână o pierduse înainte pe drum. Îi rămâneau aşadar numai şaptezeci de zile din aranjamentul iniţial şi, în ciuda mulţimii numeroase care participase în seara aceea la predică, mai avea încă de convertit o parte însemnată din Arelon.

Un singur lucru îi dădea speranţă: nobilimea era toată concentrată în Kae. Îndepărtarea de curtea lui Iadon ar fi fost sinucidere curată; regele oferea şi retrăgea titluri după bunul plac, aşa că o prezenţă constantă la curte era necesară pentru a menţine o poziţie statornică în aristocraţie. Lui Wyrn nu-i păsa dacă reuşea să convertească sau nu masele; atâta timp cât avea nobilimea supusă, ţara era considerată Derethi.

Aşadar, Hrathen mai avea o şansă, dar şi mult de lucru. Şi multe lucruri depindeau de omul pe care tocmai urma să-l cheme. Nu era un gyorn, ceea ce îl făcea pe Hrathen să se simtă puţin vinovat că folosise seonul. Oricum, Wyrn nu-i poruncise niciodată direct să *nu* folosească seonul oricând

voia, aşa că Hrathen îşi justifică repede nevoia de a-l folosi.

Seonul răspunse prompt şi gyornul văzu curând ochii mari şi faţa de şoarece a lui Forton.

— Cine este? întrebă dur, în dialectul Fjordelez care se vorbea în Hrovell.

— Eu sunt, Forton.

— Stăpâne Hrathen? întrebă Forton surprins. Stăpâne, a trecut o grămadă de timp.

— Ştiu, Forton. Sper că eşti bine.

Omul râse fericit, deşi râsul se transformă repede într-un gâfâit. Forton suferea de o tuse cronică, care se datora probabil numeroaselor substanţe pe care obişnuia să le fumeze.

— Bineînţeles, stăpâne, zise Forton printre accese. Când n-am fost eu bine? întrebă Forton.

Bărbatul era în mod evident mulţumit de viaţa lui.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Am nevoie de unul din elixirurile tale, îi explică Hrathen.

— Desigur, desigur. Ce trebuie să facă?

Hrathen zâmbi. Forton era un geniu absolut, motiv pentru care îi şi tolera excentricităţile. Nu numai că avea un seon, dar era chiar şi un devotat supus al Misterelor, o formă degenerată a religiei Jesker întâlnită mai ales în zonele rurale. Deşi Hrovell era oficial Derethi, majoritatea ţării se afla într-un stadiu primitiv, cu populaţia împrăştiată în sate răzleţe, greu de controlat. Mulţi dintre ţărani mergeau devotaţi la slujbele Derethi, şi apoi, cu aceeaşi devoţiune, şi la ceremoniile Misterelor de la miezul nopţii. Forton însuşi era considerat în oraşul său un fel de mistic, deşi întotdeauna juca rolul unui devotat Derethi când vorbea cu Hrathen.

Hrathen îi explică de ce anume avea nevoie, iar Forton repetă să fie sigur că înţelesese bine. Deşi era deseori drogat, combina cu mare pricepere poţiunile, otrăvurile şi elixirurile. Hrathen nu întâlnise pe nimeni altcineva în Sycla care să egaleze talentul lui Forton. Una dintre amestecurile excentrice ale acestuia îi redaseră sănătatea lui Hrathen

după ce fusese otrăvit de un duşman politic. Şi se spunea că nu există antidot pentru substanţa cu care fusese otrăvit.

— Nicio problemă, îi promise Forton în dialectul lui. Chiar şi după ani întregi de vorbit cu bărbatul din Hrovell, Hrathen înţelegea cu greu ce îi spunea acesta. Bănuia că majoritatea hrovenilor nici nu ştiau că exista o formă pură, corectă, a limbii pe care o vorbeau ei, în Fjorden.

— Bine, zise Hrathen.

— Tot ce trebuie să fac este să combin două formule pe care deja le am, zise Forton. Cât îţi trebuie?

— Cel puţin două doze. Îţi voi plăti ca de obicei.

— Adevărata mea plată e să ştiu că l-am servit pe stăpânul Jaddeth, zise pios bărbatul.

Hrathen abia rezistă tentaţiei de a izbucni în râs. Ştia cât de devotaţi le erau hrovenii Misterelor. Era o formă dezgustătoare de veneraţie, o combinaţie sincretică între nenumărate alte credinţe, cu câteva aberaţii – cum ar fi fost ritualul sacrificiului şi riturile de fertilitate – adăugate ca să facă ceremoniile mai atrăgătoare. Oricum, rămânea să se ocupe altădată de Hrovell. Oamenii urmau poruncile lui Wyrn şi erau mult prea nesemnificativi din punct de vedere politic ca să preocupe Fjordenul. Bine înţeles, sufletele lor se aflau în pericol; Jaddeth nu era în niciun caz cunoscut ca fiind indulgent cu cei ignoranţi.

Altădată, îşi spuse Hrathen, *altădată.*

— Şi când anume veţi avea nevoie de poţiune? întrebă Forton.

— Asta e problema, am nevoie de ea imediat.

— Unde sunteţi?

— În Arelon, îi răspunse Hrathen.

— Of, bine atunci. V-aţi decis în sfârşit să-i convertiţi pe acei eretici.

— Da, zâmbi Hrathen uşor. Am fost destul de răbdători cu arelonienii până acum.

— Ei bine, nu puteaţi alege un loc mai îndepărtat, zise Forton. Chiar dacă termin de preparat poţiunea în seara asta şi o trimit dimineaţă, va fi nevoie de cel puţin două

săptămâni ca să ajungă.

Hrathen se arătă nemulţumit de întârziere, dar nu avea ce face.

— Atunci fă aşa, Forton. Te voi răsplăti pentru faptul că ţi-am lăsat atât de puţin timp la dispoziţie.

— Un adevărat supus al lui Jaddeth va face orice să ajute coborârea Imperiului Lui, stăpâne.

Cel puţin cunoaşte doctrina Derethi, îşi zise Hrathen.

— Mai aveţi nevoie de altceva, stăpâne? tuşi Forton uşor.

— Nu. Întoarce-te la treabă şi trimite poţiunea cât de curând posibil.

— Desigur, stăpâne. Mă voi ocupa imediat. Puteţi să mă chemaţi ori de câte ori doriţi.

Hrathen se încruntă. Uitase de acea mică inexactitate. Poate că, până la urmă, Forton nu ştia chiar atât de bine doctrina. Forton nu ştia că Hrathen avea un seon; presupusese pur şi simplu că un gyorn se poate ruga la Jaddeth şi acesta îi direcţionează cuvintele către un seon. Ca şi cum Jaddeth ar fi lucrat la poştă.

— Noapte bună, Forton, mai zise Hrathen, încercând să sune normal. Forton era dependent de droguri, era un eretic şi un ipocrit, dar era încă nepreţuit pentru Hrathen. Hrathen se gândise demult că, dacă Jaddeth permitea unui gyorn să comunice prin seoni, atunci cu siguranţă îi permitea să se folosească de oameni precum Forton.

Până la urmă, Jaddeth era creatorul tuturor, chiar şi al ereticilor.

Capitolul 19

Elantrisul strălucea. Pietrele înseşi străluceau, ca şi cum o flacără ar fi ars în fiecare dintre ele. Domurile gata să cadă fuseseră restaurate, suprafaţa lor netedă, ca o coajă de ou înflorea deasupra peisajului. Turnuri subţiri înţepau aerul ca nişte fâşii de lumină. Zidul nu mai reprezenta o barieră, pentru că porţile erau acum permanent deschise. Acum nu mai erau menite să protejeze, ci ca un element de

coeziune. Zidul făcea cumva parte din oraş, un element esenţial al întregului, fără de care Elantrisul ar fi părut incomplet.

Şi în mijlocul frumuseţii şi gloriei erau elantrienii. Trupurile lor păreau să strălucească din interior la fel ca întregul oraş, pielea fiindu-le învelită într-o lumină suavă. Nu metalică, ci… pur şi simplu pură. Aveau părul alb, dar nu era griul şters sau albul-gălbui al bătrânilor. Era albul glorios rezultat din topirea oţelului la temperaturi extreme, o culoare fără impurităţi, puternică, un alb concentrat.

Ţinuta lor era de asemenea frapantă. Elantrienii se mişcau prin oraş cu un aer de perfect control. Bărbaţii erau frumoşi şi înalţi, chiar şi cei mai scunzi dintre ei, iar femeile erau de o frumuseţe răvăşitoare, chiar şi cele simple. Nu se grăbeau niciodată; mai mult pluteau decât mergeau şi îi salutau imediat pe toţi cei cu care se întâlneau. Pur şi simplu iradiau putere şi forţă. Li se citea în privire şi le trăda emoţiile. Nu e deloc greu de înţeles de ce aceste fiinţe erau venerate ca zei.

La fel de uşor de recunoscut erau şi aonii. Hieroglifele antice acopereau întreg oraşul; erau imprimate pe ziduri, pictate pe uşi. Majoritatea erau inerţi, simple mărci mai degrabă decât rune cu misiuni misterioase. Alţii, în schimb, pulsau de energie. În întreg oraşul existau nişte plăci metalice uriaşe gravate cu aonul Tia. Ocazional, câte un elantrian se apropia şi îşi aşeza mâna în centrul hieroglifei; atunci corpul său lumina şi apoi dispărea complet într-o explozie de lumină, transportându-se instantaneu în altă zonă a oraşului.

În această splendoare trăia şi o mică familie de orăşeni din Kae. Hainele lor erau de asemenea fine şi bogate şi erau bine educaţi, dar aveau pielea mată, fără acea strălucire a elantrienilor. Existau deci oameni obişnuiţi în oraş, dar nu atât de mulţi ca elantrienii. Lucrul acesta îl mai liniştea puţin pe băiat şi-i oferea şi un reper familiar.

Tatăl îşi ţinea fiul strâns, privea în jur cu neîncredere. Nu toţi îi iubeau pe elantrieni; unii erau suspicioşi. Mama copilului se încleştase pur şi simplu de braţul soţului ei. Nu

mai fusese niciodată în Elantris, deşi locuia în Kae de mai mult de un deceniu. Spre deosebire de soţul ei, era mai mult agitată decât neîncrezătoare. Era îngrijorată din cauza rănii fiului ei, la fel ca orice mamă al cărui copil se află la un pas de moarte.

Brusc, copilul simţi durerea din picior. Era o durere copleşitoare, intensă, zdrobitoare, pulsa puternic din rana infectată. Căzuse de undeva, de la înălţime, şi lovitura fusese atât de puternică încât osul îi ieşise pur şi simplu prin piele.

Tatăl său angajase cei mai buni chirurgi şi doctori, dar niciunul nu reuşise să oprească infecţia. Osul fusese îndreptat pe cât fusese posibil, având în vedere nenumăratele fracturi. Chiar şi fără infecţie, băieţelul ar fi şchiopătat întreaga viaţă. Cu infecţia însă... operaţia de amputare părea să fie singura lui şansă. De fapt, medicii credeau că nici măcar amputarea nu mai putea ajuta acum, deşi nu le spuseseră încă părinţilor; infecţia se răspândise în tot piciorul şi probabil şi în restul corpului. Tatăl le ceruse să-i spună adevărul. Ştia că fiul lui era pe moarte. Aşa că se hotărâse să vină în Elantris, în ciuda neîncrederii în zeii lui.

Duseră copilul la o clădire în formă de dom. Micuţul aproape că uită de durere atunci când văzu o uşă care se deschise singură, care aluneca în lateral fără să facă nici cel mai mic zgomot. Tatăl rămase înfipt în faţa uşii, cu o expresie de parcă era gata să se răzgândească, dar femeia îl împinse înainte. Bărbatul îi făcu semn că e totul în regulă, se aplecă şi intră în clădire.

Lumina radia din aonii imprimaţi pe pereţi. O femeie cu părul lung şi alb, cu pielea feţei argintie, se apropie şi zâmbi încurajator. Ignoră neîncrederea pe care o afişa bărbatul, privi cald băiatul pe care îl luă din braţele ezitante ale tatălui. Îl aşeză cu atenţie pe o saltea moale, apoi ridică mâinile deasupra lui şi desenă ceva în aer cu degetul ei lung şi foarte subţire.

Gesturile elantrienei erau uşoare, iar aerul începu în curând să strălucească. O dâră de lumină îi urma degetul. Era ca o explozie de lumină în aer, o linie care radia cu mici

întreruperi. Era ca şi cum un râu de lumină ar fi încercat să iasă printr-o crăpătură. Băieţelul putea simţi forţa. Îi putea simţi dorinţa de a se elibera şi cât de puţin mai avea până acolo. Chiar şi puţina lumină care răzbătea afară era atât de puternică încât se simţea aproape orb.

Femeia desena atentă, completa aonul Ien, dar nu era numai aonul Ien, era ceva mult mai complex. În centru era aonul cunoscut pentru vindecare, dar mai erau şi numeroase alte linii care se construiau în jurul lui. Băiatul ridică o sprânceană. Învăţase despre aoni şi i se părea ciudat că femeia aceasta îl schimba pe Ien atât de radical.

Frumoasa elantriană trase o linie finală şi aonul începu să strălucească chiar mai puternic. Simţea un foc în picioare, care încet îi cuprindea şi restul trupului, începu să strige, dar lumina dispăru brusc. Băiatul deschise ochii surprins: ultima imagine a aonului Ien încă mai ardea slab în aer. Clipi şi privi în jos. Rana dispăruse. Nu rămăsese în urma ei nici măcar o cicatrice.

Dar încă mai simţea durerea. Îl ardea, îl tăia, îi făcea sufletul să tremure. Ar fi trebuit să dispară, dar încă era acolo.

— Odihneşte-te acum, micuţule, îi zise elantriana cu o voce blindă şi-l ajută să se întindă.

Mama copilului plângea de fericire şi chiar tatăl părea copleşit. Micuţul ar fi vrut să strige la ei, să le spună că ceva era în neregulă. Piciorul nu i se vindecase. Încă-l mai durea.

Nu, ceva nu e bine! încerca să spună, dar nu putea. Nu putea vorbi…

*

— Nu! ţipă Raoden, ridicându-se cu o mişcare smucită. Clipi de câteva ori, dezorientat în întuneric. Inspiră adânc de câteva ori, îşi pipăi capul. Durerea rămânea; creştea atât de mult încât îi pătrunsese şi în vise. Avea deja o mulţime de răni mărunte şi zgârieturi, deşi nu era în Elantris de mai mult de trei săptămâni. Putea simţi fiecare durere în mod distinct, iar împreunate îi atacau periculos raţiunea.

Raoden gemu, se aplecă şi apucându-se de picioare, se lupta cu durerea. Trupul lui nu mai putea transpira, dar îi simţea tremuratul. Îşi ţinea dinţii strânşi, ca pe un obstacol în calea asaltului agoniei. Încet, cu precauţie, îşi regăsi controlul. Îşi reprimă durerea, relaxă prea-torturatul corp până când, în final, îşi dădu drumul la picioare şi se ridică.

Era din ce în ce mai rău. Ştia că era prea devreme să simtă durerea atât de puternică; nu era de nicio lună în oraşul damnat. Şi mai ştia că durerea ar fi trebuit să fie constantă, sau cel puţin aşa spuneau ceilalţi, în timp ce la el venea în valuri. Era întotdeauna acolo, gata să sară să-l domine într-un moment de slăbiciune.

Oftă. Deschise uşa camerei. Încă i se mai părea ciudat că elantrienii aveau nevoie de somn. Dacă nu le mai bătea inima, atunci nu mai aveau nevoie nici să respire. De ce să aibă nevoie de somn, atunci? Nimeni nu avea vreun răspuns la întrebarea asta. Adevăraţii experţi muriseră cu zece ani în urmă.

Aşadar, Raoden dormea. Şi, în timp ce dormea, visa. Avea opt ani când îşi rupsese piciorul. Tatăl său ezitase să-l aducă în Elantris; chiar şi înainte de Reod, bărbatul îi privise pe elantrieni cu suspiciune. Însă mama lui Raoden, care murise vreo doisprezece ani înainte ca fiul ei să fie blestemat de Shaod, insistase.

Copilul nu înţelesese cât de aproape fusese de moarte. Simţise durerea şi apoi binefăcătoarea vindecare. Îşi amintea frumuseţea nemaipomenită a oraşului şi a locuitorilor lui. Iadon vorbise urât la adresa elantrienilor după ce plecaseră, iar Raoden îl contrazisese cu vehemenţă. Din câte-şi amintea, era pentru prima dată când se ridicase cu atâta forţă împotriva tatălui său. După aceea, urmaseră numeroase astfel de momente.

Imediat ce Raoden ieşi din capelă, Saolin îşi părăsi postul de observaţie de vizavi de camera lui şi îl urmă. În ultima săptămână, soldatul adunase un grup de voluntari şi formase un fel de gardă.

— Ştii că mă flatează grija pe care mi-o porţi, Saolin, îi zise Raoden. Dar chiar este necesar?

— Un lord are nevoie de o gardă de onoare, stăpâne Spirit, îi explică Saolin. N-ar fi potrivit să ieşiţi afară neînsoţit.
— Dar eu nu sunt un lord, zise Raoden. Sunt un simplu lider, nu există nobilime în Elantris.
— Înţeleg, stăpâne, zise Saolin făcând o plecăciune şi fără să-şi dea seama de paradoxul din vorbele sale. Oricum, oraşul acesta e destul de periculos.
— Cum vrei, Saolin, zise Raoden. Cum merge plantatul?
— Galladon a terminat de arat, zise Saolin. A organizat deja echipele de plantatori.
— Nu trebuia să dorm atât de mult, zise Raoden şi privi pe fereastra capelei ca să vadă cât de sus era soarele. Ieşi din clădire, cu Saolin care-l urmă îndeaproape, şi o luă pe o alee din piatră cubică spre grădină. Kahar şi echipa lui curăţiseră pietrele, iar apoi Dahad – un om de-al lui Taan – îşi folosise abilităţile de pietrar şi le remontase.
Oamenii deja avansaseră cu plantatul. Galladon supraveghea totul cu mare atenţie, gata oricând să îndrepte eventualele greşeli. Oricum, se vedea că era mai liniştit. Unii dintre membrii echipei lui munceau pentru că nu aveau încotro, dar lui Galladon părea să-i facă într-adevăr plăcere.
Raoden îşi amintea clar prima zi a lui în Elantris, când îl tentase pe Galladon cu acea bucată de carne uscată. Prietenul lui abia reuşea atunci să-şi ţină suferinţa sub control. Lui Raoden chiar îi fusese teamă de dula de câteva ori în acele prime zile. Dar acum nu mai era cazul. Raoden putea vedea în ochii lui Galladon şi în comportamentul lui că se schimbase. Descoperise „secretul”, după cum spusese Kahar. Galladon îşi recăpătase controlul. Acum Raoden nu mai trebuia să se teamă decât de el însuşi.
Teoriile lui funcţionau chiar mai bine decât sperase iniţial, dar numai la ceilalţi. Le adusese pacea şi speranţa tuturor celor care-l urmaseră, dar nu putea face acelaşi lucru şi pentru el însuşi. Suferinţa încă îl copleşea. Îl ameninţa în fiecare dimineaţă când se trezea şi nu-l mai părăsea tot restul zilei. Era mult mai motivat decât oricare

dintre elantrieni, şi cel mai hotărât să vadă Elantrisul reuşind în ce îşi propusese. Îşi umplea zilele, astfel încât să nu-i mai rămână niciun moment liber în care să-şi contemple suferinţa. Însă nu funcţiona. Durerea continua să crească.

— Stăpâne, atenţie! îi strigă Saolin.

Raoden sări şi se întoarse în acelaşi timp ca să vadă ce se întâmplă. Vocea se auzise dinspre un hol întunecat, şi imediat apăru şi elantrianul, cu bustul gol, alergând spre el. Raoden abia avu timp să se dea înapoi din calea sălbaticului, care era cât pe ce să-l lovească în faţă cu o bară lungă de fier ruginit.

Saolin pară exact în ultima secundă, oţelul sabiei lui trecu prin faţa ochilor prinţului cu o viteză care-l ameţi. Animalicul nou-venit rămase înfipt locului, încercă să se reorienteze pentru a lovi din nou. Mişcările îi erau însă prea lente. Experienţa lui Saolin îşi spuse cuvântul şi necunoscutul se trezi cu o lovitură puternică în plin abdomen. Apoi, ştiind că o asemenea lovitură nu-l putea totuşi doborî pe un elantrian, Saolin roti sabia cu putere şi îi despărţi bărbatului capul de trup.

Corpul se prăbuşi imediat cu un zgomot surd. Saolin îşi salută stăpânul cu spada şi afişă apoi un zâmbet ştirb, menit să-l reasigure că poate avea încredere în protecţia lui. Apoi se răsuci pe călcâie să întâmpine un grup de sălbatici care ataca de pe o stradă din apropiere.

Înmărmurit, Raoden se dădu şi mai în spate.

— Saolin, nu! Sunt prea mulţi.

Din fericire, oamenii lui Saolin auziseră zgomotele. În câteva secunde, erau deja destui gata să ţină piept intruşilor: Saolin, Dashe şi încă trei soldaţi. Erau foarte eficienţi, îşi blocau duşmanul ca să nu poată pătrunde în grădină, îşi sincronizau mişcările ca nişte soldaţi profesionişti.

Oamenii lui Shaor erau mai numeroşi, dar furia lor nu se putea în niciun caz pune cu eficienţa extraordinară de care dădeau dovadă cei cinci. Atacau dezordonat, agitaţia lor părea mai mult comică. În câteva minute, bătălia se sfârşi,

ultimii rămaşi din banda lui Shaor părăsiră grăbiţi scena.

Saolin îşi curăţă eficient sabia şi apoi se întoarse lângă ceilalţi. Îl salutară cu toţii sincron pe Raoden.

Întreaga afacere nu durase mai mult de câteva minute, Raoden abia dacă urmărise ce se întâmplă.

— Bine lucrat, reuşi să îngaime până la urmă.

Un mormăit îi atrase însă atenţia. Galladon se aplecase peste trupul decapitat al primului atacator.

— Au auzit probabil că avem porumb, mormăi nemulţumit dula. Bieţii rulos.

Raoden aprobă grav, privi şi el spre mormanele de carne care zăceau pe jos. Patru dintre ei încercau să-şi astupe rănile, care le-ar fi fost fatale dacă nu ar fi fost elantrieni. În starea în care erau, nu le mai rămânea altceva de făcut decât să geamă înnebuniţi. Pe Raoden îl cutremură un fior. Ştia ce înseamnă durerea aceea.

— Asta nu mai poate continua, şopti mai mult pentru sine.

— Nu văd cum ai putea preveni aşa ceva, sole, îi replică Galladon. Ăştia sunt oamenii lui Shaor şi nici măcar el nu are cine ştie ce control asupra lor.

Raoden se scutură.

— *Nu* voi salva elantrienii doar ca să îi las să se lupte restul zilelor care le mai rămâne. Nu voi construi o societate pe temeliile morţii. Oamenii lui Shaor poate că au uitat că sunt fiinţe umane, dar eu n-am uitat.

Galladon se încruntă.

— Karata şi Aanden au fost altfel. Cu ei puteai să te gândeşti că e posibil, deşi nu simplu. Lucrurile stau altfel cu Shaor, sole. Nu există niciun strop de umanitate în acel om. N-ai cum să te înţelegi cu el.

— Va trebuit totuşi s-o fac, zise Raoden.

— Dar cum, sole, cum vei proceda?

— Voi găsi o cale.

Raoden îngenunche lângă cel decapitat. Ceva îi spunea că îl cunoscuse pe omul acela de curând. Nu era sigur, dar avea impresia că omul acela fusese în banda lui Taan, unul dintre cei pe care îi înfruntase în timpul raidului lui Dashe.

Aşadar e adevărat, simţi un nod în stomac. Mulţi dintre oamenii lui Taan i se alăturaseră lui, dar cea mai mare parte nu. Se zvonise că aceştia îşi croiseră drum spre zona comercială a Elantrisului, ca să se alăture sălbaticilor lui Shaor. Lui Raoden i se părea acum că totul avea logică: în fond, oamenii aceia îl urmaseră la început pe evident dezechilibratul Aanden. Iar Shaor nu era departe.

— Lord Spirit? îl întrebă Saolin ezitant. Ce să facem cu ei?

Raoden se întoarse spre bucăţile de carne împrăştiate pe jos. Ochii îi erau plini de milă.

— Nu mai reprezintă niciun pericol pentru noi acum, Saolin. Îi ducem lângă ceilalţi.

Curând după victoria pe care o repurtase asupra lui Aanden şi a oamenilor lui, numărul adepţilor crescu semnificativ. Raoden făcuse ceva ce-şi dorea să facă încă de când fusese aruncat în Elantris. Începuse să-i adune pe toţi cei căzuţi în inconştienţă de pe străzile oraşului blestemat.

Îi luase de pe străzi, din şanţuri, cotrobăise prin clădirile dărăpănate, dar şi prin acelea care încă mai stăteau în picioare, pentru a-i găsi pe toţi acei elantrieni, bărbaţi, femei sau copii, care cedaseră durerilor. Oraşul era imens şi oamenii lui Raoden nu erau atât de numeroşi, dar, cu toate astea, reuşiseră să adune câteva sute de oameni. Îi duseseră în cea de-a doua clădire pe care o curăţase Kahar, într-o sală înaltă şi spaţioasă pe care intenţionase iniţial s-o folosească pentru întruniri. Hoezii continuau să sufere şi aici, dar cel puţin puteau să o facă cu o oarecare decenţă.

Şi nu trebuiau să o facă singuri. Raoden le ceruse oamenilor săi să le facă din când în când câte o vizită hoezilor, astfel încât mai tot timpul găseai câţiva elantrieni care se plimbau printre aceşti cerşetori şi le vorbeau, încercau să-i facă să se simtă cât mai confortabil cu putinţă în situaţia dată. Nu obţinuseră mare lucru, şi nimeni nu rezista să stea prea mult printre hoezi, dar Raoden încerca să se convingă că ajuta. Îşi urma propriul sfat şi vizita Sala celor Căzuţi cel puţin o dată pe zi, şi în aceste ocazii i se părea că vede o mică îmbunătăţire în starea lor. Hoezii

continuau să geamă, să mormăie incoerent sau să afişeze o figură moartă, fără reacţie, dar cei care aveau corzi vocale mai puternice păreau să fi lăsat sonorul mai încet. Dacă Sala fusese la început un vacarm de strigăte şi urlete înspăimântătoare, acum părea să fie tărâmul unor zgomote mult potolite, dar totuşi continue.

Raoden se plimba grav printre trupuri, ajutând să îl care pe unul dintre cei care-l atacaseră. Erau numai patru răniţi care trebuiau duşi în sală, pentru că prinţul ordonase ca cel de-al cincilea, cel pe care Saolin îl decapitase, să fie ars. După spusele celorlalţi, un elantrian murea dacă era decapitat. Sau, cel puţin, nu i se mai mişcau ochii şi nu mai încerca să vorbească.

În timp ce trecea printre hoezi, Raoden le asculta gemetele înfundate.

— Frumos, atât de frumos…

— Viaţă, viaţă, viaţă…

— Oh, Domi, unde eşti? Când se va sfârşi totul? Oh, Domi…

Din când în când simţea nevoia să blocheze cuvintele înainte de a le conştientiza, altfel simţea că o ia razna, sau mai rău, îşi amintea de propriile lui dureri. Ien era acolo, plutea în jurul capetelor oarbe şi se unduia printre trupuri prăbuşite. Seonul petrecea foarte mult timp în încăpere. În mod straniu, părea chiar să se potrivească în acel loc.

Părăsiseră sala într-un grup compact, solemn, fericiţi că pot rămâne numai cu propriile lor gânduri. Raoden vorbi numai când descoperi lacrima de pe roba lui Saolin.

— Eşti rănit! exclamă Raoden surprins.

— Nu e nimic, stăpâne, îi răspunse Saolin indiferent.

— Genul ăsta de modestie este potrivit afară, Saolin, dar nu aici. Trebuie să-mi accepţi scuzele.

— Stăpâne… îi răspunse Saolin serios. Faptul că sunt un elantrian nu mă face decât să mă simt încă *şi mai* mândru că am căpătat această rană. Am căpătat-o protejându-i pe ai noştri.

Raoden aruncă o privire înspăimântată peste umăr, la cei care zăceau pe jos în sala pe care tocmai o părăseau.

— Dar rana asta nu face decât să te aducă cu un pas mai aproape de…

— Ba nu, stăpâne, eu nu văd lucrurile aşa. Oamenii aceştia au cedat durerii pentru că nu aveau nicio speranţă, niciun ţel de care să se agaţe. Şi tortura lor era lipsită de sens. În schimb, eu voi şti că fiecare nouă rană am căpătat-o câştigând onoare. Şi ăsta nu cred că e un lucru atât de rău.

Raoden îl privi cu respect pe bătrânul soldat. Afară ar fi fost probabil pe punctul de a se retrage. În Elantris însă, cu Shaodul atent să-i aducă pe toţi la acelaşi nivel, arăta la fel ca oricine altcineva. Nimeni nu putea ghici vârsta cuiva. Ce o trăda era înţelepciunea.

— Eşti foarte înţelept, prietene, zise Raoden. Îţi accept sacrificiul cu umilinţă.

Conversaţia le-a fost însă întreruptă de târşâitul unor tălpi pe pietre. O secundă mai târziu, Karata îşi făcu apariţia, cu labele picioarelor purtând semnele mizeriei din afara capelei. Kahar urma să fie furios; femeia uitase să-şi şteargă picioarele şi acum lăsa urme peste tot.

Karatei însă nu părea să-i pese de asta atunci. Se grăbi să ajungă la ei şi se asigură că nu lipsea nimeni.

— Am auzit de atacul lui Shaor. Nu a fost nimeni rănit?

— Au fost cinci răniţi, dar toţi dintre oamenii lui Shaor, îi răspunse Raoden.

— Trebuia să fiu aici, mormăi ea. În ultimele câteva zile, femeia supervizase mutarea oamenilor ei în aria capelei; fusese de acord că un grup unit era mai eficient, în plus, zona era mai curată. În mod ciudat, ideea de a curăţa castelul nu-i trecuse niciodată prin cap. Pentru majoritatea elantrienilor, mizeria fusese acceptată ca o parte irevocabilă a vieţii lor.

— Ai lucruri mai importante de făcut, îi răspunse Raoden. Şi nu aveai cum să prevezi atacul lui Shaor.

Karatei nu părea să-i placă acest răspuns, dar nu mai zise nimic.

— Uită-te la el, sole, zise Galladon. Nu aş fi crezut niciodată că aşa ceva este posibil.

Raoden urmări privirea prietenului său. Taan îngenunchease pe partea cealaltă a străzii, inspecta atent sculpturile care împodobeau un zid scund, cu o expresie copilărească întipărită pe faţă. Fostul baron bondoc îşi petrecuse întreaga săptămână catalogând fiecare sculptură sau gravură din zona capelei. Descoperise deja, după spusele lui, „cel puţin zece noi tehnici de lucru”. Schimbarea lui Taan era uimitoare, aşa cum era şi noua lui lipsă totală de interes pentru putere. Karata încă îşi mai menţinea influenţa asupra grupului ei, cu toate că acceptase că ultimul cuvânt îl avea Raoden. În schimb, Taan nu se mai deranja nici măcar să dea ordine, era prea ocupat cu studiile lui.

Oamenii lui, cei care se hotărâseră să i se alăture lui Raoden, nu păreau să fie deranjaţi deloc de noua atitudine a şefului lor. Potrivit lui Taan, i se alăturaseră lui Raoden cam o treime din oamenii lui. Veniseră în grupuri şi grupuleţe. Raoden spera că restul aleseseră să rămână singuri în loc să i se alăture lui Shaor. Ideea că şaptezeci la sută dintre oamenii lui Aanden ar fi întărit rândurile lui Shaor nu era una prea îmbucurătoare. Raoden îi avea de partea lui pe toţi oamenii Karatei, dar banda ei fusese întotdeauna cea mai puţin numeroasă – deşi probabil şi cea mai eficientă – dintre cele trei. Shaor avusese întotdeauna parte de cei mai mulţi adepţi; oamenii lui nu erau însă suficient de uniţi şi de motivaţi încât să atace celelalte bande. Nou-veniţii care li se cuveniseră reuşiseră de obicei să le satisfacă setea de sânge.

Gata. Raoden nu mai putea permite ca nebunii lui Shaor să îi tortureze pe nou-veniţi. Karata şi Saolin îi recuperau acum pe toţi cei care intrau pe poarta Elantrisului şi îi aduceau lui Raoden în siguranţă. Bineînţeles, semnele din partea lui Shaor nu întârziaseră să apară şi nu erau deloc plăcute. Raoden se temea că lucrurile urmau să se înrăutăţească.

Va trebui să fac ceva în privinţa lor, se gândi. Dar era o problemă pentru altădată. Deocamdată trebuia să se ocupe de studiile lui.

O dată ce ajunseră la capelă, Galladon se întoarse la plantatul lui, oamenii lui Saolin se despărţiră şi se întoarseră fiecare la postul lui, iar Karata se decise, în ciuda protestelor ei de mai devreme, că cel mai bine ar fi să se întoarcă la palat. Rămaseră numai Raoden şi Saolin.

Cu toate că se trezise târziu şi îl mai întârziase şi atacul lui Shaor, Raoden încă mai avea la dispoziţie o jumătate de zi pentru a se ocupa de studii. În timp ce Galladon planta şi Karata evacua palatul, lui Raoden nu-i mai rămânea decât să se străduiască să descifreze AonDor. Era din ce în ce mai convins că antica magie a caracterelor încripta secretul căderii Elantrisului.

Întinse mâna printr-o fereastră a capelei şi luă o cartea AonDor de pe masa de dincolo de zid. Deocamdată nu-i fusese de prea mare ajutor, deşi aşa sperase. Nu era un manual, ci erau o serie de studii de caz despre întâmplări stranii din jurul AonDor. Din nefericire, era o carte pentru cineva mult mai avansat în AonDor decât el. Aproape toată cartea era un colaj de exemple despre ce *nu* ar trebui să se întâmple, astfel încât Raoden era nevoit să urmeze un raţionament invers pentru a descifra logica AonDor.

Nu reuşise să înţeleagă deocamdată decât foarte puţin. Era evident că aonii nu reprezentau decât nişte puncte de plecare. Erau semnele cele mai elementare pe care le putea face cineva pentru a produce un efect. Exact ca şi aonul vindecător care se complicase în visul lui din noaptea precedentă, aonii avansaţi presupuneau desenarea în centru a unui aon elementar, şi apoi completarea cu o serie de alte figuri, uneori simple puncte şi linii, în jurul lui. Punctele şi liniile erau condiţii, îngustau sau lărgeau forţa de concentrare a aonului. Desenând atent, de exemplu, un vindecător putea specifica ce membru urma să fie tratat, ce trebuia mai exact să se facă şi cum trebuia curăţită o infecţie.

Cu cât citea mai mult, cu atât îşi pierdeau aonii aura mistică în faţa lui Raoden. Păreau mai degrabă nişte formule matematice. Deşi majoritatea elantrienilor fuseseră capabili să deseneze un aon, nefiindu-le necesare altceva

decât o mână sigură şi cunoştinţe minime despre scrierea caracterelor, maeştrii AonDor erau singurii care puteau desena uşor şi cu acurateţe figuri mai complicate în jurul aonului central. Din nefericire, cartea pornea de la premisa că cititorul ştie deja principiile de bază AonDor şi trecea peste ele. Cele câteva ilustraţii existente erau atât de incredibil de complexe încât Raoden abia dacă-şi mai putea da seama care era aonul central şi unde începeau modificările.

— Numai dacă aş reuşi să înţeleg ce înseamnă „să canalizezi Dor”! exclamă Raoden după un pasaj care îl irita în mod deosebit. Îl citise deja de mai multe ori şi tot nu era în stare să înţeleagă.

— Dor, sole? îl întrebă Galladon, care se întorcea de la plantat. Seamănă cu un termen în limba duladenă.

Raoden ridică privirea să-şi vadă prietenul. Semnul folosit în carte pentru a reprezenta „Dor” era unul neobişnuit. Nu era propriu-zis un aon, ci o simplă transcriere fonetică. Ca şi cum cuvântul fusese transliterat dintr-o altă limbă.

— Galladon, dar chiar aşa e! exclamă Raoden. De fapt nu e un aon.

— Bineînţeles că nu. Nu poate fi un aon, din moment ce nu conţine decât o singură vocală.

— Acesta e un mod cam simplist de a vedea lucrurile, prietene.

— Şi totuşi am dreptate. Kolo?

— Da, presupun că da, zise Raoden. Asta nu are nicio importanţă acum. Ce are importanţă este Dor. Ştii ce înseamnă?

— Păi, dacă e într-adevăr vorba de acelaşi cuvânt, atunci are legătură cu Jesker.

— Ce legătură au Misterele cu asta? întrebă Raoden suspicios.

— Doloken, sole! Ţi-am mai spus, Jesker şi Misterele nu sunt acelaşi lucru! Ceea ce numeşte Opelon „Misterele Jeskeri” are tot atâta legătură cu religia Duladelului cât are şi cu Shu-Keseg.

— Am înţeles ideea, spuse Raoden. Acum spune-mi

despre Dor.

— Nu e uşor de explicat, sole, zise Galladon, sprijinindu-se de o sapă pe care o confecţionase dintr-un băţ şi câteva pietre. Dor reprezintă puterea nevăzută. Se află în toate, dar nu poate fi atinsă. Nu schimbă nimic, deşi controlează totul. De ce curg râurile?

— Pentru că apa este împinsă la vale, ca orice altceva. Gheaţa se topeşte în munţi şi trebuie să se ducă undeva.

— Corect, zise Galladon. Acum, o altă întrebare. Ce determină apa *să vrea* să alunece la vale?

— Nu m-am gândit la asta.

— Dor este forţa care determină apa să vrea să alunece, îi explică Galladon. Jesker pretinde că numai oamenii nu sunt influenţaţi de Dor. Ştiai că dacă iei o pasăre de lângă părinţii ei şi o creşti în casă, va învăţa oricum să zboare?

Raoden ridică din umeri.

— De unde învaţă, sole? Cine o învaţă? Dor?

— Exact.

Raoden zâmbi; explicaţia prea suna a doctrină religioasă învăluită în mister ca să-i fie de vreun folos. Dar apoi îşi aminti de visul pe care îl avusese, de amintirea a ce se întâmplase cu atât de mult timp în urmă. Când vindecătoarea elantriană desenase aonul, părea că o lacrimă apăruse în aer în urma degetului ei. Raoden încă mai putea simţi puterea haotică a acelei lacrimi, puterea extraordinară care încerca să intre prin aon în el. Părea să-l copleşească, să-l sfărâme înainte de a ajunge o parte din el. În schimb, aonul migălos construit al vindecătoarei modelase acea forţă astfel încât să devină folositoare şi, în loc să-l distrugă, îi salvase piciorul.

Acea forţă, orice ar fi fost ea, era reală. Exista şi în spatele aonilor pe care îi desena el, chiar dacă erau slabi.

— Asta trebuie să fie… Galladon, ăsta e motivul pentru care mai suntem încă în viaţă!

— Ce tot bălmăjeşti acolo, sole? întrebă Galladon.

— Asta ne ţine în viaţă, deşi trupurile noastre nu mai funcţionează! zise Raoden entuziasmat. Trebuie să existe o legătură între elantrieni şi Dor, ne hrăneşte corpurile,

furnizându-ne energia de care avem nevoie să trăim.

— Atunci de ce nu ne insuflă destulă energie ca să ne ajute inima să bată în continuare şi să oprească degradarea pielii? întrebă Galladon neconvins.

— Pentru că nu ajunge, îi explică Raoden. AonDor nu mai funcţionează. Forţa care hrănea odată oraşul a pierit. Important este că *nu a dispărut.* Putem încă desena aoni, chiar dacă sunt slabi şi nu funcţionează, şi minţile noastre sunt încă vii, chiar dacă trupurile cedează. Trebuie numai să găsim o cale prin care să ajungem la puterea iniţială.

— Oh, asta e tot? întrebă Galladon. Vrei să spui că trebuie să reparăm ce s-a stricat?

— Presupun că da, spuse Raoden. Important este că am realizat că există o legătură între noi şi Dor, Galladon. Şi nu e numai asta, dar trebuie să existe o legătură între bucata asta de pământ şi Dor.

Galladon se încruntă.

— Nu înţeleg de ce.

— Pentru că AonDor a fost creată numai şi numai în Arelon, îi explică Raoden. Textul spune că forţa AonDor slăbeşte cu cât te îndepărtezi mai mult de Elantris. În afară de asta, numai cei din Arelon sunt luaţi de Shaod. Poate lua şi oameni din Teod, dar numai dacă locuiesc în Arelon. A, şi din când în câte mai ia şi câte un dula.

— Am observat asta, se strâmbă Galladon.

— Există o legătură între pământul acesta, locuitorii din Arelon şi Dor. Nu am auzit niciodată ca vreun fjordelez să fi fost luat de Shaod, indiferent de cât de mult timp a petrecut în Arelon. Cei din Duladel sunt jumătate jindoezi şi jumătate aonici. Unde se afla ferma ta din Duladel?

Galladon se încruntă.

— În nord.

— La graniţa cu Arelon, triumfă Raoden. Are legătură cu pământul, e clar, şi cu sângele aonic.

Galladon ridică din umeri.

— Pare să aibă sens, sole. Nu sunt decât un simplu fermier, ce să ştiu eu despre lucrurile astea?

Raoden fornăi. Nici măcar nu se deranjă să răspundă.

— Dar de ce? Care e legătura? Poate până la urmă Fjordenul are dreptate şi arelonienii sunt blestemaţi.

— Te las să te gândeşti în continuare, sole, îi zise în cele din urmă Galladon şi se întoarse la treburile lui. Deşi nu prea văd ce valoare empirică ar putea avea aceste teorii…

— Uite cum facem, sole. O să renunţ la teoriile mele imediat ce îmi explici unde a învăţat un *simplu fermier* cuvântul „empiric”.

Galladon nu-i răspunse, dar prinţului i se păru că-l aude pe dula cum chicoteşte pe înfundate.

Capitolul 20

— Stai să văd dacă am înţeles bine, draga mea prinţesă, zise Ahan, ridicând un deget rotunjor. Vrei ca noi să-l *ajutăm* pe Iadon? Şi eu care, ca un idiot, credeam că nu-l putem suferi pe acest individ!

— Aşa şi e, interveni Sarene. Faptul că-l ajutăm pe rege cu bani nu are nicio legătură cu sentimentele noastre personale.

— Mi-e teamă că de data asta trebuie să fiu de partea lui Aha, prinţesă, zise şi Roial cu braţele deschise larg. De unde schimbarea asta subită? Cu ce ne-ar fi de folos dacă l-am ajuta pe rege acum?

Sarene scrâşni din dinţi indispusă. Apoi, prinse o scânteie în ochii bătrânului duce. Ştia. Ducele avea o reţea de spioni la fel de numeroasă ca cea a unui rege, şi înţelesese care era planul lui Hrathen. Pusese întrebarea nu ca să o provoace, ci pentru a-i oferi şansa să se explice. Sarene respiră uşurată, recunoscătoare ducelui pentru tactul de care dădea dovadă.

— Cineva scufundă corăbiile regelui, zise Sarene. Şi e destul de logic să fie aşa cum spun spionii tatălui meu. Cum nu poate fi vorba despre corăbiile din flota lui Dreok Zdrobitorul-de-gâturi, pentru că majoritatea au fost distruse în urmă cu cincisprezece ani, când Dreok a încercat să ia tronul Teodului, restul pierzându-se şi ele în timp, nu mai

rămâne decât Wyrn. El e singurul care poate fi în spatele acestei operaţiuni.

— Bine, până acum am înţeles, o îndemnă Ahan să continue.

— Fjordenul îl ajută în schimb cu bani pe ducele Telrii, continuă Sarene.

— Bănuiesc că n-ai nicio dovadă că lucrurile stau aşa, Înălţimea ta, interveni Eondel.

— Nu, nu am, admise Sarene şi păşi printre scaunele celorlalţi, pe pământul proaspăt încolţit.

Hotărâseră până la urmă să ţină această întrunire în grădina capelei Korathi, aşa că nu mai avea nicio masă la dispoziţie pe care s-o ocolească. În prima parte a întâlnirii rezistase să stea pe scaun, dar până la urmă tot se ridicase. I se părea mai uşor să li se adreseze celorlalţi din picioare. Era un fel de tic nervos, realiză, dar îşi dădea seama totodată că înălţimea ei deosebită îi dădea un aer mai autoritar.

— Şi totuşi are sens ce spun, zise. Eondel va trebui să fie de acord că teoria mea este destul de logică. Am fost cu toţi martorii săptămâna trecută că Telrii a cheltuit pentru acel bal mai mult decât majoritatea oamenilor reuşesc să câştige într-un an.

— Extravaganţa nu este întotdeauna şi un semn de bunăstare, observă Shuden. Am văzut bărbaţi la fel de săraci ca un ţăran obişnuit îmbrăcaţi în aur numai pentru a menţine iluzia în faţa colapsului evident.

Shuden făcuse o observaţie corectă. Chiar unul dintre cei prezenţi la întâlnirea lor, baronul Edan, se comporta în felul descris de Shuden.

Sarene se încruntă.

— Am făcut câteva cercetări. Am avut o grămadă de timp liber săptămâna asta, având în vedere faptul că nu aţi fost în stare să convocaţi întâlnirea asta mai devreme, în ciuda urgenţei.

Niciunul dintre nobili nu îndrăzni să-i întâlnească privirea după acest comentariu. Abia reuşise să-i adune pe toţi. Din păcate, Kiin şi Lukel nu putuseră să vină din cauza unui

angajament anterior.

— Oricum, se zvoneşte că averea lui Telrii a crescut fabulos în ultimele două săptămâni, că vasele lui trimise în Fjorden aduc înapoi profituri uriaşe, indiferent de ce marfă au – condimente fine sau bălegar.

— Şi totuşi, ştim cu toţii că ducele nu s-a convertit la Shu-Dereth, interveni Eondel. De fapt, continuă să frecventeze slujbele Korathi ca şi înainte.

Sarene îşi încrucişă braţele.

— Dacă Telrii s-a aliat cu Fjordenul, atunci veniturile lui sunt dubioase. Hrathen e mult prea rafinat în astfel de afaceri ca să lase totul la vedere. Ar fi mult mai inteligent din partea Fjordenului să stea departe de duce, lăsându-l să pară în continuare un conservator pios. În ciuda izbânzilor din ultima vreme ale lui Hrathen, ar fi mult mai simplu pentru un adept Korathi să uzurpe tronul, decât ar fi pentru un Derethi.

— Se va urca pe tron şi *apoi* va onora pactul pe care îl are cu Wyrn, se declară de acord Roial.

— Şi iată de ce trebuie să ne asigurăm că Iadon va începe să câştige din nou foarte mulţi bani, zise Sarene. Poporul ăsta sărăceşte pe zi ce trece, aşa că este foarte posibil ca Telrii să câştige în perioada următoare mai mult decât Iadon, chiar dacă punem la socoteală şi taxele. Şi mă îndoiesc că regele va abdica. Oricum, dacă Telrii lansează o astfel de operaţiune, este foarte posibil ca ceilalţi nobili să i se alăture.

— Ce zici de asta, Edan? Ţi-ar conveni? întrebă Ahan, râzând cu poftă către baronul neliniştit. S-ar putea să nu fii singurul care-şi va pierde titlul în următoarele câteva luni. S-ar putea să ţi se alăture chiar bătrânul Iadon în persoană.

— Te rog, conte Ahan, interveni Sarene. Este de datoria noastră să ne asigurăm că aşa ceva nu se va întâmpla.

— Ce crezi de fapt că ar trebui să facem noi, prinţesă? întrebă Edan nervos. Să-i trimitem cadouri regelui? Nu am bani în plus.

— Niciunul dintre noi nu are, îi răspunse Ahan. Mâinile lui se odihneau pe pântecul uriaş. Dacă ar fi „în plus”, atunci

nu ne-ar fi de niciun folos, nu?

— Ştii bine ce a vrut să spună, Ahan, îl repezi Roial. Şi oricum, mă îndoiesc că prinţesa se gândea la daruri.

— De fapt, aştept sugestii, domnii mei, recunoscu Sarene. Sunt politician, nu negustor. Sunt pur şi simplu o jalnică amatoare la capitolul făcut bani.

— Asta cu darurile cu siguranţă n-ar merge, zise Shuden, ţinându-şi bărbia în mână. Regele este prea mândru şi şi-a câştigat averea prin propriile forţe, muncind şi plănuind. Nu va accepta niciodată ajutorul cuiva, chiar dacă riscul ar fi să-şi piardă tronul.

— Putem pur şi simplu să-i spunem adevărul, propuse Sarene. Poate atunci ne va accepta ajutorul.

— Nu ne-ar crede, scutură Roial din capul său împodobit cu păr alb. Regele este un tip fără prea multă imaginaţie, Sarene. Are chiar mai puţină imaginaţie decât lord Eondel. Generalii lui trebuie să gândească foarte abstract ca să-şi înţeleagă interlocutorii, dar mă îndoiesc că Iadon a avut un singur gând abstract în viaţa lui. Regele ia lucrurile aşa cum îi apar, mai ales dacă îi şi convine.

— De fapt, aşa a reuşit Sarene să-l păcălească pe rege cu masca ei de ingenuă absolută, întări şi Shuden. El se aştepta oricum ca ea să fie naivă, iar jocul prinţesei n-a făcut decât să vină în întâmpinarea aşteptărilor lui, deşi Sarene, s-o recunoaştem, nu e o actriţă prea grozavă.

Sarene se hotărî să nu ia în seamă ultima remarcă.

— Iadon ştie ce sunt ăia piraţi, continuă Roial. Piraţii nu sunt în niciun caz de neînţeles în lumea negustoriei pe mare. Într-un fel, orice negustor se consideră întrucâtva şi pirat. Oricum, cu guvernele, lucrurile stau altfel, în ochii regelui, nu are sens ca un regat să scufunde navele pline cu marfă de calitate ale unui negustor. Regele nu ar ataca niciodată negustori, indiferent cât de tensionat ar fi războiul. Şi, din câte ştie el, Arelonul şi Fjordenul sunt ţări prietene. El a fost primul care le-a dat voie preoţilor Derethi să predice în Kae şi i-a oferit gyornului Hrathen toată libertatea care i se cuvenea unui nobil aflat în vizită. Mă îndoiesc că în aceste condiţii vom reuşi să-l convingem că

Wyrn îl vrea dat jos de pe tron.

— Am putea încerca să îi facem o înscenare Fjordenului, propuse Eondel. În aşa fel încât să fie evident că cel care a scufundat navele a fost Wyrn.

— Ar dura prea mult, Eondel, îşi undui Ahan guşa. Şi oricum, Iadon nu mai are atât de multe nave. Mă îndoiesc că va risca să le trimită din nou în aceleaşi ape.

Sarene ridică din umeri.

— Şi nici nu cred că ne va fi aşa de uşor să stabilim conexiunea cu Wyrn. Probabil a folosit navele Svordeleze. Fjordenul de fapt nici nu are cine ştie ce flotă.

— Dreok Zdrobitorul-de-gâturi era cumva din Svorden? se încruntă Eondel.

— Am auzit că era din Fjorden, zise Ahan.

— Ba nu, zise Roial. Era aonic.

— Oricum, continuă Sarene nerăbdătoare, încercând să menţină adunarea concentrată în timp ce se plimba printre straturile cu flori, dacă lord Ahan spune că regele nu va risca să-şi trimită vasele din nou în aceleaşi ape, atunci trebuie să ne gândim unde le-ar putea trimite.

Ahan aprobă.

— Nu-şi poate permite să se oprească acum. Primăvara este unul dintre cele mai bune sezoane pentru cumpărături. Oamenii au fost toată iarna forţaţi să poarte haine în culori mohorâte şi să stea cu rude şi mai mohorâte. Imediat ce zăpada se topeşte, sunt gata să se arunce la cheltuieli. Aceasta este fix perioada în care mătăsurile în culori vii, foarte costisitoare, sunt în topul vânzărilor. Şi asta este cea mai bună marfă a lui Iadon.

— Aceste scufundări sunt un dezastru. Nu numai că regele a pierdut navele, dar a pierdut şi profitul uriaş pe care l-ar fi putut obţine din vânzarea acelor mătăsuri, ca să nu mai vorbim de restul încărcăturii. Mulţi negustori aproape că dau faliment în perioada asta a anului, din cauză că fac stocuri uriaşe de produse pe care se gândesc că le vând până la urmă.

— Maiestatea sa s-a lăcomit, zise Shuden. A cumpărat din ce în ce mai multe vase şi le-a umplut cu atâta mătase

câtă şi-a putut permite.

— Toţi suntem lacomi, Shuden, îi replică Ahan. Nu uita că familia ta şi-a câştigat averea întemeind ruta condimentelor din Jindo. Nici măcar n-a fost nevoie să faceţi transporturi. Pur şi simplu aţi construit drumurile şi i-aţi taxat pe negustorii care doreau să le folosească.

— Dă-mi voie să reformulez, lord Ahan. Regele a lăsat lăcomia să-l orbească. De obicei, negustorii îşi fac calculele astfel încât să prevină dezastrele. Niciodată să nu încarci în corăbii ce nu-ţi permiţi să pierzi.

— Bine zis, se arată Ahan de acord.

— Oricum, interveni iarăşi Sarene, dacă regele nu mai are decât câteva nave rămase, atunci aceste nave trebuie să aducă profituri consistente.

— „Consistente” nu este tocmai cuvântul potrivit, zise Ahan. Încearcă „extraordinare”. Va fi nevoie de un miracol pentru ca Iadon să îşi revină după această micuţă catastrofă. Şi mai trebuie să avem în vedere şi faptul că trebuie să-şi revină în cel mai scurt timp, astfel încât Telrii să nu aibă timp să-l umilească.

— Şi dacă ar avea o înţelegere cu Teod? întrebă Sarene. Un contract extrem de avantajos pentru mătase?

— Da, nu e o idee rea deloc, ridică Ahan din umeri.

— Dar e imposibil, interveni ducele Roial.

— De ce? Teodul îşi poate permite.

— Pentru că, îi explică ducele, Iadon nu ar accepta un astfel de contract. Are prea multă experienţă ca negustor ca să încheie o afacere prea fabuloasă ca să poată fi pe bune.

— Sunt de acord, încuviinţă Shuden. Regele n-ar avea nimic împotriva jefuirii Teodului, cu condiţia să aibă senzaţia că a făcut o înşelătorie.

Ceilalţi aprobară cu toţii spusele lui Shuden. Cu toate că jindoezul era cel mai tânăr din grup, se dovedea repede la fel de ager ca Roial, dacă nu chiar mai ager. Această calitate, asociată cu bine-meritata lui reputaţie de om onest, îi câştigase tot mai mult respect din partea celorlaţi de-a lungul anilor. Era un bărbat puternic, care ştia să

combine integritatea cu înţelepciunea.

— Va trebui să ne mai gândim la asta, zise Roial. Dar nu foarte mult. Trebuie să rezolvăm problema până la data bilanţului, altfel va trebui să avem de-a face cu Telrii în loc de Iadon. Şi indiferent cât de rău e cu Iadon, sunt convins că steaua noastră va pieri de tot sub Telrii, mai ales dacă e sprijinit de Fjorden.

— Face toată lumea ce am convenit să facă cu plantaţiile? mai întrebă Sarene în timp ce nobilii se pregăteau să plece.

— N-a fost prea uşor, admise Ahan. Supervizorii mei şi micii nobili au avut destule obiecţii de adus contra ideii.

— Dar ai pus-o totuşi în aplicare.

— Da, am pus-o, zise Ahan.

— Şi eu, adăugă şi Roial.

— N-am avut de ales, mormăi Edan.

Shuden şi Eondel încuviinţară şi ei din cap.

— Am început să semănăm săptămână trecută, zise Eondel. În cât timp preconizezi că o să se vadă rezultatele?

— Să sperăm, de dragul vostru, că în următoarele trei luni, zise Sarene.

— Atâta durează de obicei până să-ţi poţi da seama dacă vei avea o recoltă bună sau nu, zise Shuden.

— Eu încă nu-mi pot da seama ce importanţă are pentru recoltă dacă oamenii sunt liberi sau nu, zise Ahan. Doar semănăm aceleaşi seminţe.

— Vei fi surprins, domnul meu, îi promise Sarene.

— Putem să plecăm acum? întrebă grăbit Edan. Încă nu reuşise să se împace cu ideea că Sarene era aceea care conducea aceste întruniri.

— Încă o întrebare, domnilor. M-am tot gândit la Pomana Văduvei şi aş vrea să vă cunosc opinia.

Bărbaţii începură să se foiască vădit stânjeniţi de acest ultim subiect. Se priveau unii pe alţii mai mult pe furiş.

— Ei, haideţi, se încruntă Sarene, sunteţi oameni mari. Treceţi odată peste teama copilărească de Elantris.

— Dar ăsta e un subiect foarte delicat în Arelon, Sarene, zise Shuden.

— Ei bine, se pare că Hrathen nu este foarte impresionat, observă ea. Ştiţi cu toţii ce are de gând să facă.

— Trasează o paralelă între Shu-Korath şi Elantris, aprobă Roial din cap. Încearcă să-i întoarcă pe oameni împotriva preoţilor Korathi.

— Şi va reuşi dacă nu-l oprim. Şi ca s-o putem face, atunci e necesar în primul rând să încetaţi să pretindeţi că Elantrisul nu există. Oraşul reprezintă o parte importantă a planului gyornului.

Bărbaţii îşi aruncară priviri cu subînţeles în densa grădină Korathi. Credeau că prinţesa îi acorda gyornului o atenţie exagerată; guvernarea lui Iadon li se părea o problemă mult mai importantă, în timp ce religia nu părea să reprezinte o ameninţare reală. Nu puteau înţelege că, cel puţin în Fjorden, religia şi războiul erau totuna.

— Va trebui să aveţi încredere în mine, domnilor, adăugă Sarene. Planurile lui Hrathen sunt foarte importante. Spuneaţi că regele nu vede ce e dincolo de lucruri şi judecă după aparenţe. Ei bine, Hrathen este exact opusul. Cântăreşte totul în funcţie de potenţialul ascuns pe care îl reprezintă, iar scopul său este să transforme Arelonul într-o nouă provincie fjordeleză. Dacă se foloseşte de Elantris împotriva noastră, atunci trebuie să-i răspundem pe măsură.

— Pune-l pur şi simplu pe acel micuţ preot Korathi să se declare de acord cu gyornul, îi sugeră Ahan. Fă în aşa fel încât să se afle amândoi de aceeaşi parte a baricadei, şi atunci nimeni nu se va mai putea folosi de oraş împotriva celuilalt.

— Omin nu va fi niciodată de acord, zise Sarene. Nu are nimic împotriva elantrienilor şi nu va fi niciodată de acord cu etichetarea lor drept diavoli.

— Dar n-ar putea numai să… mai încercă Ahan.

— Pentru Domi, Ahan, interveni Roial. N-ai catadicsit niciodată să mergi la slujbă? Omul n-ar accepta în veci să facă aşa ceva.

— Merg, se supără Ahan. Pur şi simplu mă gândeam că o s-o facă pentru a-şi salva regatul. L-am fi putut chiar

răsplăti.

— Nu, insistă Sarene. Omin aparţine de Biserică, este un om bun şi sincer. Pentru el, adevărul nu poate fi subiect de discuţie. Şi în niciun caz nu poate fi vândut. Mi-e teamă că nu avem de ales şi că va trebui să trecem noi de partea elantrienilor.

Aproape toţi cei prezenţi, incluzându-i pe Eondel şi Edan, păliră la această sugestie.

— S-ar putea să nu fie un plan foarte uşor de pus în practică, Sarene, zise în cele din urmă Roial. Poate o să ne crezi infantili, dar aceştia sunt unii dintre cei mai inteligenţi şi deschişi la minte bărbaţi din Arelon. Dacă ei devin nervoşi când vine vorba de Elantris, atunci cum crezi că vei ajunge să-i convingi pe ceilalţi?

— Va trebui să schimbăm aceste sentimente faţă de Elantris, domnul meu. Şi Pomana Văduvei este o ocazie bună. Le voi oferi de mâncare elantrienilor.

De data aceasta reuşise să-i şocheze chiar şi pe Shuden şi Roial.

— M-a înşelat cumva auzul, draga mea? întrebă Ahan cu o voce tremurată. Ai de gând să intri în Elantris?

— Da, încuviinţă Sarene.

— Am nevoie să beau ceva, se hotărî Ahan, şi sorbi nervos din plosca plină cu vin pe care o purta cu el.

— Regele nu va fi niciodată de acord, zise Edan. Nici măcar gărzilor care patrulează în jurul oraşului nu le dă voie să intre.

— Aşa e, zise şi Shuden. Nu vei putea niciodată să treci de acele porţi, Înălţimea ta.

— Lăsaţi-mă pe mine să mă descurc cu regele, încercă să-i liniştească Sarene.

— Micile tale spectacole nu vor folosi la nimic de data aceasta, o avertiză Roial. Indiferent de câtă stupiditate vei da dovadă, nu vei reuşi să-l convingi pe rege să te lase în Elantris.

— Mă voi gândi eu la o cale de a-l convinge, zise Sarene, încercând să pară mai sigură pe ce spune decât era în realitate. Asta nu e problema voastră, domnilor. Am nevoie

însă să îmi promiteţi că mă veţi ajuta.

— Să te ajutăm, întrebă Ahan nesigur.

— Să mă ajutaţi să distribui mâncarea în Elantris, le explică Sarene.

Ochii lui Ahan ieşiră din orbite.

— Să te ajutăm? Înăuntru?

— Scopul meu este să dărâm miturile din jurul oraşului, îi explică Sarene. Ca să reuşesc, trebuie să conving nobilimea să intre să vadă că nu e nimic care să-i înspăimânte aşa de tare în Elantris.

— Îmi pare rău că nu pot fi de acord, începu Eondel, dar, Sarene, dacă este? Dacă tot ceea ce se spune despre Elantris e adevărat?

Sarene se opri.

— Eu nu cred că elantrienii sunt periculoşi, lord Eondel. Am privit de multe ori înăuntru, la oraş şi la oamenii care îl locuiesc. Nu e nimic înspăimântător în ei. Vreau să spun nimic în afară de modul în care sunt trataţi. Nu cred poveştile despre monştri sau elantrieni canibali. Văd numai câţiva bărbaţi şi femei, care au fost trataţi într-un mod oribil şi judecaţi greşit.

Eondel nu părea foarte convins. Şi nici ceilalţi.

— Uite cum facem: eu intru prima să văd despre ce e vorba, zise Sarene. Iar voi mă veţi urma la câteva zile.

— Dar de ce noi? întrebă Edan cu un geamăt.

— Pentru că trebuie să încep de undeva, îi explică Sarene. Dacă voi, domnilor, veţi lăuda oraşul, ceilalţi se vor simţi ridicoli dacă pretind altceva. Aristocraţii au o mentalitate de turmă; dacă reuşesc să le dau un minim impuls, atunci îi voi convinge probabil pe toţi să mi se alăture cel puţin o dată. Apoi vor vedea că nu e nimic care să-i înfricoşeze în Elantris şi că e vorba pur şi simplu de nişte biete fiinţe înfometate. Îl vom învinge pe Hrathen pur şi simplu spunând adevărul. Este greu să continui să demonizezi un om după ce ai văzut lacrimi în ochii lui în timp ce întindea mâna pentru ceva de mâncare.

— Oricum, nu văd sensul la toate acestea, zise Edan, tremurând la gândul că va fi nevoit să intre în Elantris.

Regele nu îi va da voie.

— Şi dacă îmi dă voie? întrebă repede Sarene. Atunci vei intra, Edan?

Baronul clipi surprins. Realiză că fusese încolţit. Prinţesa îi aştepta răspunsul, dar el refuza cu încăpăţânare.

— Eu te voi urma, se hotărî în schimb Shuden.

Sarene îi zâmbi. Era a doua oară când bărbatul îi oferea sprijinul lui.

— Dacă Shuden o va face, atunci mă îndoiesc că noi, ceilalţi, ne vom umili să spunem nu, zise Roial. Obţine permisiunea regelui, Sarene, apoi vom continua această discuţie.

*

— Poate am fost totuşi un pic cam prea optimistă, admise Sarene, când ajunse în faţa uşii biroului regelui. Două gărzi, aflate nu departe de ea, o priveau cu suspiciune.

— Eşti sigură că ştii ce vrei să faci, stăpână? o întrebă Ashe. Seonul îşi petrecuse tot timpul cât durase întrunirea înconjurând zidurile capelei, ca să fie sigur că nimeni nu trăgea cu urechea.

Sarene scutură din cap. Bravase în faţa lui Ahan şi a celorlalţi, şi acum realiza cât de departe era de acea fiinţă sigură pe ea în care se erijase. Habar n-avea cum să procedeze ca să-l convingă pe Iadon să o lase în Elantris, şi cu atât mai puţin cum să îl facă să accepte ajutorul lor.

— Ai vorbit cu tata? întrebă.

— Am vorbit, domniţă, îi răspunse Ashe. A zis că îţi va oferi tot suportul financiar de care ai nevoie.

— Foarte bine, zise Sarene. Să mergem! Inspiră adânc şi se întoarse spre gărzi: vreau să vorbesc cu tata, anunţă.

Gărzile se priviră încurcate.

— Păi, ni s-a spus să nu…

— Dar regula nu se aplică şi membrilor familiei, soldat, insistă Sarene. Dacă regina vine să-i vorbească soţului ei, o vei întoarce din drum?

Gărzile se încruntară, neştiind ce să facă. Probabil că Eshen nu venea niciodată în vizită. Sarene observase că

ameţita regină prefera să păstreze distanţa de Iadon. Chiar şi femeilor mai puţin inteligente le displăcea să fie făcute proaste în faţă.

— Deschide uşa, soldat, repetă Sarene. Dacă regele nu vrea să-mi vorbească, atunci mă va da afară. Şi data viitoare vei şti că nu trebuie să mă laşi să intru.

Gărzile tot mai ezitau, aşa că Sarene puse mâna pe clanţă şi intră printre ele, deschizându-şi singură uşa. Gărzile, care era limpede că nu erau obişnuite să aibă de-a face cu o asemenea specie de femeie, mai ales care să facă parte din familia regală, o lăsară pur şi simplu să treacă.

Iadon ridică privirile de la birou, cu o pereche de ochelari, pe care Sarene nu-i mai văzuse niciodată până atunci şi care i se balansau pe nas. Îi dădu repede jos şi se îndreptă pe scaun, în acelaşi timp îşi lăsă palmele să cadă cu zgomot pe masă, vizibil iritat. Câteva grămezi de facturi începură să tremure.

— Nu te mulţumeşti să mă enervezi în public, acum trebuie să mă urmăreşti chiar şi în biroul meu personal? întrebă arţăgos. Dacă ştiam ce femeie slabă cu duhul şi băgăcioasă eşti, n-aş fi semnat niciodată tratatul. Pleacă de-aici, femeie, şi lasă-mă să lucrez!

— Uite ce e, tată, începu Sarene fără ocolişuri. Eu o să pretind că sunt o fiinţă inteligentă, capabilă să ducă până la capăt o conversaţie semilucidă, iar Maria ta o să pretindă acelaşi lucru.

Ochii lui Iadon se măriră enorm la auzul acestui comentariu şi faţa îi deveni toată roşie.

— Rag Domi! blestemă regele. Se folosi de o formulă atât de otrăvită, pe care Sarene nu o mai auzise în viaţa ei decât de două ori. M-ai păcălit, femeie! Aş putea să te decapitez pentru că m-ai făcut să arăt ca un prost.

— Apucă-te să-ţi decapitezi copiii, tată, şi oameni vor începe să-şi pună întrebări. Îi urmări cu atenţie reacţia. Spera să vadă ceva care să facă legătura cu dispariţia lui Raoden, dar fu dezamăgită. Iadon aproape că nu acordă atenţie comentariului.

— Ar trebuie să te trimit înapoi la Eventeo chiar acum,

mai zise el.

— Foarte bine, aş fi fericită să plec, minţi ea. Oricum, trebuie să realizezi că, dacă plec, contractul tău cu Teodul va cădea. Şi asta ar putea fi o problemă, având în vedere ce s-a întâmplat cu mătăsurile trimise în Fjorden în ultima vreme.

Iadon scrâşni din dinţi de data aceasta.

— Fii atentă, domniţă, îi şopti Ashe. Nu-l supăra prea mult. Bărbaţii pun de multe ori mândria în faţa raţiunii.

Sarene ridică din umeri.

— Îţi pot oferi o soluţie, tată. Am venit să-ţi propun o afacere.

— Şi de ce crezi că aş fi dispus să accept o ofertă de la tine, femeie? îi trânti. A trecut aproape o lună de când te afli aici şi abia acum aflu că în tot timpul ăsta te-ai prefăcut în faţa mea.

— Vei fi nevoit să ai încredere în mine, tată, pentru că tocmai ai pierdut şaptezeci şi cinci la sută din flotă. În numai câteva luni, ai putea chiar să-ţi pierzi tronul, dacă nu mă asculţi.

Iadon îşi trădă surprinderea.

— Cum de ştii?

— Toată lumea ştie, tată, îi răspunse Sarene pe un ton mai îndulcit. Toţi se aşteaptă să cazi la următorul bilanţ.

— Ştiam eu! exclamă Iadon, din ce în ce mai nervos, începu să transpire şi să-i blesteme pe curteni. Ocăra intensitatea cu care aceştia îşi doreau să-l vadă detronat.

Sarene clipi, fiind la rândul ei surprinsă. Făcuse comentariul într-o doară şi nu se aşteptase la o reacţie atât de puternică. *Este paranoic!* realiză. *De ce oare n-a mai observat nimeni asta până acum?* Oricum, viteza cu care îşi reveni Iadon îi dădu un indiciu – era paranoic, dar se ascundea foarte bine. Felul în care îi răscolise ea emoţiile îi slăbise probabil puţin controlul.

— Spuneai că vrei să-mi propui o afacere, îi ceru regele.

— Da. Mătăsurile sunt la mare căutare în Teod în această perioadă, tată. Ai putea obţine un profit foarte bun dacă le-ai vinde direct regelui. Şi, având în vedere anumite relaţii

familiale, poate ai putea rezolva cu Eventeo să-ţi ofere exclusivitate în Teod.

Iadon deveni suspicios, furia îi scăzu în timp ce se gândea la noua afacere. Oricum, negustorul din el începu imediat să caute cusururi. Sarene îşi scrâşnea dinţii, plină de frustrare: era exact aşa cum o avertizaseră ceilalţi. Iadon nu ar fi acceptat în veci oferta; mirosea de la o poştă a înşelătorie.

— O propunere interesantă, admise regele în cele din urmă, dar mă tem că…

— Voi cere, bineînţeles, ceva în schimb, îl întrerupse Sarene repede. Poţi să numeşti cererea mea un comision pentru înlesnirea contractului cu Eventeo.

Iadon se opri.

— Şi despre ce fel de comision e vorba? întrebă precaut. Un schimb era altceva faţă de un simplu cadou…

— Vreau să intru în Elantris, spuse direct Sarene.

— *Ce?*

— Trebuie să mă ocup de Pomana Văduvei, îi explică Sarene. Aşa că am de gând să le duc de mâncare elantrienilor.

— Dar de ce ai vrea să faci aşa ceva, femeie?

— Din motive religioase, tată, îi explică în continuare Sarene. Shu-Korath ne învaţă să-i ajutăm pe cei mai amărâţi şi cine poate să fie mai amărât decât un năpăstuit din Elantris?

— Nici nu se pune problema, zise Iadon. Intrarea în Elantris este interzisă prin lege.

— Dar tu ai făcut legea, tată, observă Sarene. Aşa că tot tu eşti acela care poate face câteva excepţii. Gândeşte-te bine: averea ta şi tronul atârnă de acest răspuns.

Iadon începu să se gândească, vizibil în impas.

— Vrei să intri în Elantris ca să distribui mâncare? Pentru cât timp?

— Până mă voi convinge că datoria mea ca soţie a prinţului Raoden a fost plătită, zise Sarene.

— Ai de gând să intri singură?

— Voi lua cu mine pe oricine se va încumeta să mă

însoţească.

Iadon fornăi.

— Nu va fi uşor să-ţi găseşti pe cineva într-atât de binevoitor.

— Asta e problema mea.

— Întâi, diavolul acela fjordelez îmi transformă oamenii în zdrenţe şi acum vei face şi tu la fel, mormăi regele.

— Dimpotrivă, tată, îl corectă Sarene. Eu îmi doresc exact opusul. Haosul nu-i poate servi decât lui Wyrn. Crezi ce vrei, dar singura mea dorinţă este să văd că există stabilitate în Arelon.

Iadon se gândea.

— Nu intraţi mai mult de zece odată, zise până la urmă. Nu am chef să văd pelerinaje în masă la Elantris. Vei intra cu o oră înainte de amiază şi vei ieşi la o oră după prânz. Fără excepţie.

— De acord, zise Sarene. Te poţi folosi de seonul meu ca să discuţi cu Eventeo pentru a stabili detaliile afacerii.

*

— Trebuie să admit, stăpână, a fost o mutare foarte inteligentă, clipi Ashe în timp ce traversau holul spre camera ei.

Sarene rămăsese până când regele discutase cu Eventeo, făcând pe mediatorul pentru ca cei doi să încheie afacerea. Tonul tatălui ei părea să conţină un avertisment în timp ce stabilea cu Iadon detaliile târgului. Ceva de genul „sper că ştii ce faci, Ene”. Eventeo era un rege bun şi blând, dar era un om de afaceri jalnic şi ţinea o întreagă flotă de contabili pe lângă el, ca să se ocupe de fondurile regale. O dată ce Iadon intui acest punct sensibil al lui Eventeo, se aruncă înainte cu entuziasmul unui prădător nemilos, numai prezenţa Sarenei în încăpere mai reuşi să-i domolească avântul de a scurge întregul venit din taxe al Teodului în febra care-l cuprinsese. Oricum, Iadon reuşise să-i convingă să le vândă mătăsurile la un preţ de patru ori mai mare decât cel real. Regele fusese atât de eficace în discursul său de om de afaceri, încât Sarene aproape uitase de şarada pe care ea însăşi o pusese la cale.

— Inteligentă? îl întrebă inocentă pe Ashe. Eu?

Seonul clipi.

— Există vreo persoană în lumea asta pe care să n-o poţi manipula, domniţă?

— Tata, răspunse scurt Sarene. Ştii că scoate ce e mai bun din mine de trei ori din cinci încercări.

— Dar şi el spune acelaşi lucru despre tine, prinţesă, îi replică Ashe.

Sarene zâmbi în timp ce deschidea uşa camerei ei pentru a se pregăti de culcare.

— De fapt chiar n-am fost atât de inteligentă pe cât presupui tu, Ashe. Trebuia să fi realizat mai devreme că cele două probleme ale noastre se puteau de fapt rezolva una pe alta: una era o ofertă limpede, fără nicio înşelăciune la mijloc, cealaltă o cerere simplă, fără învăluiri.

Ashe începu să scoată nişte sunete de nemulţumire în timp ce se învârtea prin cameră, supărat pe aspectul neglijent al încăperii.

— Ce e? îl întrebă Sarene în timp ce-şi desfăşura panglica neagră pe care o purta pe braţ, singurul semn care mai rămăsese din doliul ei.

— Nici de data asta nu s-a obosit nimeni să cureţe camera, domniţă, îi explică Ashe.

— Ei, dar era deja curată, îi răspunse prinţesa iritată.

— E adevărat că Înălţimea ta păstrează curăţenia, se arătă Ashe de acord. Dar menajerele de la palat nu prea s-au obosit să-şi facă datoria în ultima vreme. O prinţesă trebuie să aibă parte de toată atenţia. Dacă le permiţi să-şi neglijeze munca, atunci nu va mai dura mult şi-ai să vezi că o să înceteze să te mai respecte.

— Cred că te ambalezi un pic prea mult, Ashe, îi replică Sarene. Apoi îşi scoase rochia şi îşi pregăti cămaşa de noapte. Se presupune că eu sunt cea suspicioasă, ai uitat?

— Asta e o chestiune legată de servitori, nu de lorzi, domniţă. Eşti o femeie extraordinar de inteligentă şi un politician extrem de fin, dar dai dovada de o slăbiciune obişnuită la cei de rangul tău: ignori opiniile servitorilor.

— Ashe! obiectă Sarene. Întotdeauna i-am tratat cu

respect şi blândeţe pe servitorii tatălui meu.

— Poate ar trebui să reformulez, Sarene, continuă Ashe. Da, este adevărat că nu suferi de prejudecăţi. Oricum, nu acorzi nici cea mai mică atenţie opiniei servitorilor despre tine. În orice caz, nu aşa cum o faci când e vorba de aristocraţie.

Sarene îşi trase pe cap cămaşa de noapte şi refuză să trădeze şi cel mai mic semn de bosumflare.

— Am încercat întotdeauna să fiu corectă.

— E adevărat, dar eşti un copil al aristocraţiei înalte, învăţat să-i ignore pe cei din jur. Încerc numai să-ţi atrag atenţia că lipsa de respect a menajerelor poate să fie la fel de problematică ca şi cea a lorzilor.

— Bine, oftă Sarene. Am înţeles ideea. Să mi-o aduci pe Meala; o s-o întreb ce s-a întâmplat.

— Bine, domniţă.

Ashe pluti până la fereastră. Înainte să plece, Sarene mai puse o ultimă întrebare.

— Ashe, întrebă, oamenii îl iubeau pe Raoden, nu-i aşa?

— Fără îndoială, domniţă. Era recunoscut pentru atenţia pe care o acorda nevoilor şi opiniilor personale ale supuşilor lui.

— Era un prinţ mai bun decât mine, nu-i aşa? întrebă cu o voce pierită.

— N-aş spune asta, prinţesă, zise Ashe. Eşti o femeie foarte bună la suflet şi întotdeauna ţi-ai tratat cu blândeţe supuşii. Nu trebuie să te compari cu Raoden. Trebuie să te gândeşti că nu ai fost pregătită să conduci o ţară şi că popularitatea nu era una dintre ţintele tale. Prinţul Raoden era moştenitorul tronului şi era vital pentru el să înţeleagă nevoile oamenilor.

— Se spune că le dădea speranţă, mai zise Sarene. Că ţăranii continuau să îndure nesăbuinţele lui Iadon numai pentru că ştiau că Raoden îi urma la tron. Ţara s-ar fi prăbuşit cu ani în urmă dacă prinţul nu ar fi coborât în mijlocul lor să-i încurajeze şi să-i menţină pe linia de plutire.

— Şi acum nu mai este, şopti Ashe.

— Da, nu mai este, repetă Sarene pe un ton detaşat.

Trebuie să ne grăbim, Ashe. Am continuu senzaţia că nu fac destule. Mă simt de parcă aş fi la poalele unui deal, privesc cum un enorm bolovan se apropie de mine strivind totul în cale, şi nu fac decât să arunc pietricele în calea lui pentru a-l devia.

— Trebuie să fii tare, stăpână, o încurajă Ashe. Dumnezeul tău nu va sta cu braţele încrucişate în timp ce Wyrn striveşte Arelonul şi Teodul.

— Sper că prinţul veghează şi el de unde se află, mai zise prinţesa. Oare ar fi mândru de mine, Ashe?

— Foarte mândru, domniţă.

— Vreau numai ca ei să mă accepte, îi explică ea şi realiză ce prostesc suna. Îşi petrecuse aproape trei decenii iubind o ţară, fără să simtă vreodată că şi aceasta o iubeşte la rândul ei. Teodul o respectase, dar respectul acesta o obosea. Aştepta altceva de la Arelon.

— Te vor accepta, Sarene, îi promise Ashe. Dă-le timp. O vor face.

— Îţi mulţumesc, Ashe, mai zise Sarene şi oftă uşor. Îţi mulţumesc că asculţi cu atâta abnegaţie văicărelile unei fetiţe prostuţe.

— Putem fi puternici în faţa regilor şi a preoţilor, domniţă, îi replică Ashe, dar a trăi înseamnă să ai parte şi de îngrijorări şi incertitudini. Ţine-le ascunse şi atunci te vor distruge cu siguranţă, lăsând în urmă o persoană atât de pustiită, încât emoţiile nu-şi vor mai putea înfige rădăcinile în sufletul ei niciodată.

Şi cu asta seonul părăsi fereastra pentru a merge în căutarea menajerei Meala.

Până când se întoarse seonul cu Meala, Sarene îşi revenise. Nu plânsese, doar rămăsese pentru câteva minute într-o stare contemplativă. Câteodată avea senzaţia că e depăşită de situaţie şi simţea pur şi simplu nevoia să se exteriorizeze. Ashe şi tatăl ei fuseseră întotdeauna acolo să-i ofere ajutorul lor.

— Oh, Domi, începu Meala şi analiza starea în care se afla camera. Era slabă şi destul de tânără. În orice caz, era destul de departe de ce-şi imaginase Sarene când intrase

pentru prima dată în palat. Meala semăna mai degrabă cu unul dintre contabilii tatălui său decât cu o menajeră.

— Îmi pare rău, stăpână, îşi ceru scuze Meala. Nici măcar nu m-am gândit la asta. Am pierdut în după-amiaza asta încă una dintre fete şi nici măcar nu mi-a trecut prin cap că dormitorul Domniei tale era pe lista ei de îndatoriri.

— Cum adică aţi pierdut-o? întrebă Sarene îngrijorată.

— A fugit, domniţă, îi explică Meala. În mod normal, noi ne aflăm în aceeaşi situaţie cu ţăranii. Nu avem dreptul să ne părăsim slujba. În ciuda acestui lucru, ne este destul de greu să păstrăm menajerele la palat. Numai Dumnezeu ştie de ce fug. Niciun alt servitor din ţara asta nu este tratat la fel de bine.

— Câte menajere aţi pierdut până acum? întrebă Sarene curioasă.

— Asta a fost a patra anul acesta. Voi trimite imediat pe cineva.

— Nu, nu în seara asta. Vreau numai să fiu sigură că nu se mai întâmplă.

— Bineînţeles, domniţă, mai zise Meala şi făcu o plecăciune.

— Mulţumesc.

*

— Uite-l din nou! exclamă Sarene, sărind din pat.

Ashe începu instantaneu să lumineze mai intens. Plutea confuz de-a lungul peretelui.

— Prinţesă?

— Şşt, ordonă Sarene şi-şi lipi urechea de zid undeva sub fereastră. Asculta un zgomot care venea probabil de-afară. Ce crezi?

— Cred că ceea ce a servit domniţa la cină nu i-a priit foarte bine, o informă scurt Ashe.

— Se petrece cu siguranţă ceva dincolo, zise Sarene şi ignoră comentariul seonului. Deşi Ashe era întotdeauna treaz dimineaţa când se trezea ea, nu îi prea plăcea să fie deranjat după ce adormise.

Se întinse peste noptieră şi apucă un pergament, pe care desenă cu un cărbune subţire, în lipsă de un stilou la

îndemână, un semn.

— Uite, îi arătă seonului. Ridică pergamentul pentru ca acesta să poată vedea mai bine. Zgomotele se aud întotdeauna în aceleaşi zile ale săptămânii: Maedal şi Opedal.

Ashe se apropie şi cercetă mai bine documentul, aonul lui strălucitor fiind singura sursă de lumină din încăpere în afară de cea stelelor.

— Ai auzit zgomotul acesta de două ori într-o Maedal şi de două ori într-o Opedal, adică de patru ori, observă sceptic. Nu cred că ai motive întemeiate să presupui că e vorba de o periodicitate, prinţesă.

— Oh, oricum crezi că doar mi se pare că aud zgomote, zise Sarene. Lăsă pergamentul să cadă înapoi pe noptieră. Credeam că seonii au un auz extrem de fin.

— Nu şi când dormim, domniţă, zise Ashe, insinuând că exact asta ar fi trebuit el să facă în acel moment.

— Trebuie să fie un pasaj secret, se hotărî Sarene. Bătu inutil în zid.

— Dacă spui tu, prinţesă.

— Spun, insistă ea. Se ridică să studieze priveliştea de la fereastră. Priveşte cât de groasă este piatra din jurul acestei ferestre, Ashe. Se sprijini de zid şi scoase o mână afară. Abia dacă putea atinge cu vârfurile degetelor marginea din afară a pervazului. Chiar era necesar ca zidul să fie atât de gros?

— Pentru o mai bună protecţie, prinţesă.

— Dar lasă de asemenea loc pentru un pasaj secret.

— Unul deosebit de îngust, observă Ashe.

— E adevărat, admise Sarene. Îngenunche ca să cerceteze mai bine pervazul. Se curbează în sus. Pasajul a fost construit puţin înclinat şi trece pe sub ferestrele de la acest nivel spre etajul unu.

— Dar singurele încăperi care se află în acea direcţie sunt…

— …cele ale regelui, completă Sarene. Unde altundeva să ducă un pasaj secret?

— Vrei să spui că regele se plimbă în mod regulat, de

două ori pe săptămână, în mijlocul nopţii, printr-un pasaj secret?

— Fix la 11 noaptea, preciză Sarene şi privi înspre imensa pendulă aflată într-un colţ al camerei.

— Şi ce anume l-ar putea determina să facă aşa ceva?

— Habar nu am, zise Sarene, cu mâna la bărbie.

— Oh, draga mea, mormăi Ashe, tocmai ce ţi-ai pus imaginaţia la treabă.

— Ca întotdeauna, îi răspunse Sarene dulce. Se urcă înapoi în pat. Stinge-ţi lumina, Ashe, unii dintre noi mai au nevoie să şi doarmă.

Capitolul 21

Hrathen stătea în scaunul lui, purtând o robă Derethi roşie în loc de armura obişnuită, aşa cum făcea adesea când rămânea în camera lui.

Bătaia care se auzi în uşă era una aşteptată.

— Intră, zise.

Artetul Thered intră în încăpere. Thered era un fjordelez în toată firea, cu părul negru şi o figură pătrăţoasă. Încă i se mai vedeau, bine conturaţi, muşchii pe care îi făcuse în timpul antrenamentelor din mănăstire.

— Înălţimea ta, făcu bărbatul o plecăciune şi căzu în genunchi în semn de respect.

— Artet, zise Hrathen. Am urmărit îndeaproape în timpul şederii mele aici comportamentul preoţilor locali. Am fost impresionat de modul în care ai înţeles să-l serveşti pe Jaddeth şi regatul lui şi am decis să îţi ofer postul de artet-şef al acestei capele.

Thered îl privi surprins.

— Înălţimea ta?

— Iniţial, mă gândisem să amân numirea unui nou lider al arteţilor până la sosirea unui nou grup de preoţi din Fjorden, îi explică Hrathen. Dar, după cum am spus, comportamentul tău mi-a făcut o impresie foarte bună, aşa că am decis să te numesc pe tine.

Şi, bineînţeles, adăugă în gând, *nu am timp de pierdut. Am nevoie de cineva care să administreze capela imediat, astfel încât eu să-mi pot vedea de ale mele.*

— Stăpâne… începu artetul, vizibil emoţionat. Nu pot accepta o asemenea răspundere.

Hrathen îngheţă.

— *Cum?*

Niciun preot Derethi nu ar fi refuzat o asemenea propunere.

— Regret nespus, Luminăţia ta, numai că… Pur şi simplu nu mi se cuvine mie să ocup o asemenea poziţie. Îmi permiteţi să mă retrag?

Hrathen îi făcu semn că da, confuz. Ambiţia era unul dintre atributele cardinalilor fjordelezi; cum de îşi pierduse un bărbat ca Thered atât de repede mândria? Chiar reuşise Fjon să slăbească tăria de caracter a preoţilor din Kae în atât de puţin timp?

Sau… era altceva în spatele refuzului artetului? O voce dinăuntrul lui îl îndemna să creadă că nu Fjon cel alungat era cauza până la urmă. Trebuie să fi fost Dilaf. El trebuie să fi avut o legătură cu refuzul lui Thered.

Această explicaţie era probabil simplă paranoia, dar oricum îl făcu pe Hrathen să treacă la următoarea chestiune pe care o avea pe listă. Trebuia să se ocupe cumva de Dilaf; în ciuda gafei pe care acesta o făcuse cu elantrianul, artetul devenea din ce în ce mai influent printre ceilalţi preoţi. Hrathen căută într-un sertar şi scoase un plic. Greşise cu Dilaf. Chiar dacă ar fi fost posibil să canalizeze ardoarea unui pătimaş, Hrathen nu avea la dispoziţie nici timpul, nici energia necesare. Viitorul unei întregi ţări depindea de abilitatea lui de a se concentra şi nu realizase decât abia acum cât timp şi energie pierdea pentru a-l putea supraveghea îndeaproape pe artet.

Nu mai putea continua aşa. Lumea lui Hrathen era una în care dominau controlul şi predictibilitatea, religia lui era una care necesita logică. Dilaf era ca o oală cu apă în fierbere care picura pe gheaţa lui Hrathen. Singurul rezultat posibil era o extincţie reciprocă. Iar, după dispariţia lor,

Arelonul ar fi avut aceeaşi soartă.

Hrathen îşi puse armura şi părăsi camera, intră apoi în capelă. Câţiva credincioşi erau îngenunchiaţi şi se rugau în tăcere, în timp ce preoţii se agitau printre ei cu treburi. Arhitectura încărcată cu volute îi era foarte familiară. Aici ar fi trebuit să se simtă perfect în largul său. Şi totuşi, din ce în ce mai des, Hrathen se surprindea fugind pe zidurile Elantrisului. Deşi încerca să se convingă singur că lua acest drum pentru că înălţimea îi permitea să aibă o privelişte mai amplă asupra oraşului Kae, ştia că motivul era de fapt altul. Se ducea acolo, printre altele, şi pentru că ştia că Dilaf nu ar fi mers niciodată din propria lui voinţă.

Camera lui Dilaf era un mic alcov care semăna în mare cu cea pe care o ocupase Hrathen însuşi cu mulţi ani în urmă, când fusese artet. Dilaf ridică privirea de la birou, în timp ce gyornul deschidea uşa simplă, de lemn.

— Hroden? scăpă artetul, surprins. Hrathen îl vizita extrem de rar.

— Am o sarcină importantă pentru tine, artet, zise Hrathen. Una cu care n-aş putea să însărcinez pe nimeni altcineva.

— Desigur, hroden, zise Dilaf supus şi-şi plecă fruntea. Oricum, privirea lui trăda suspiciune. Voi servi bucuros, atâta timp cât ştiu că sunt o verigă în lanţul care duce la Jaddeth însuşi.

— Foarte bine, îl întrerupse Hrathen nerăbdător. Artet, am nevoie să duci o scrisoare.

— O scrisoare? îl privi Dilaf confuz.

— Exact. Este foarte important pentru Wyrn să afle cum evoluează lucrurile aici. I-am făcut un raport detaliat, şi îţi dai seama că expedierea acestei scrisori este o chestiune foarte delicată. Dacă s-ar pierde, ar putea face un rău imens. Te-am ales pe tine să duci personal scrisoarea.

— Dar va dura săptămâni întregi, hroden!

— Ştiu. Va trebui să mă dispensez o vreme de serviciile tale, dar mă voi consola cu gândul că eşti angajat într-o misiune de o importanţă vitală.

Dilaf plecă ochii şi-şi lăsă mâinile grele pe birou.

— Voi urma porunca hrodenului meu.

Hrathen se încruntă uşor. Dilaf nu avea cum să scape, relaţia hroden-odiv îl lega irevocabil. Când stăpânul comanda, celălalt era nevoit să se supună. Chiar şi aşa, Hrathen se aştepta la mai mult de la Dilaf. O tentativă de a scăpa de această sarcină nedorită.

Dilaf acceptă scrisoarea aparent calm.

Poate că exact asta îşi dorea, realiză Hrathen. *Să ajungă în Fjorden.* Statutul lui de odiv al unui gyorn i-ar fi asigurat respectul celorlalţi şi putere în Est. Poate că singurul scop al lui Dilaf, când i se împotrivise lui Hrathen, fusese să-l determine pe acesta să-l alunge din Arelon.

Hrathen se întoarse şi intră din nou în sala de rugăciuni a capelei. Discuţia fusese mai puţin dureroasă decât crezuse. Îşi opri un suspin de uşurare şi păşi mai hotărât şi mai sigur de sine înapoi spre camera lui.

În urma sa auzi vocea lui Dilaf. Pe un ton jos, dar oricum destul de ridicat încât să se facă auzit, Dilaf îi ordona unui novice:

— Trimite mesageri. Plecăm spre Fjorden mâine dimineaţă.

Hrathen aproape că voia să-şi continue drumul. Aproape că nu-i mai păsa că Dilaf plănuise plecarea asta de la bun început, atâta timp cât dispărea de lângă el. Oricum, Hrathen fusese prea mult timp un lider, un politician, ca să lase lucrurile aşa. Mai ales fiind vorba de Dilaf.

Gyornul se întoarse:

— Plecăm? Ţi-am ordonat să pleci singur, artet.

— Desigur, stăpâne, îi răspunse Dilaf. Dar vă daţi seama că nu am cum să-mi las odivii în urmă.

— Odivii? întrebă Hrathen. Ca membru oficial al ierarhiei preoţilor Derethi, Dilaf avea dreptul să aibă odivi, exact ca Hrathen, continuând astfel lanţul care îi lega pe oameni de Jaddeth. Hrathen însă nici măcar nu luase în calcul o asemenea posibilitate. Nu se gândise că Dilaf ar putea să-şi ia la rândul lui odivi. Când avusese oare timp?

— Şi cine sunt aceştia, Dilaf? întrebă Hrathen pe un ton tăios. Cine sunt aceşti odivi?

— Câţiva oameni, hroden, îi răspunse Dilaf evaziv.
— Vreau nume, artet.
Dilaf începu să îşi enumere acoliţii. Majoritatea preoţilor îşi luau unul sau doi odivi, în timp ce unii gyorni ajungeau până la zece. Dilaf avea mai mult de treizeci. Hrathen împietrea tot mai mult, iar Dilaf continua să recite numele. Cumva, Dilaf reuşise să-i transforme în odivii săi pe majoritatea acelora care-i oferiseră ajutorul lui Hrathen, incluzându-l pe Waren şi alţi câţiva aristocraţi.
Dilaf termină lista şi aplecă umil capul.
— O listă foarte interesantă, observă Hrathen încet. Şi pe care dintre ei intenţionezi să-i iei cu tine, artet?
— Păi, pe toţi, stăpâne, îi răspunse Dilaf inocent. Dacă scrisoarea asta este atât de importantă pe cât spui, atunci trebuie să-i asigur protecţia necesară.
Hrathen închise ochii. Dacă Dilaf îi lua cu sine pe toţi cei pe care-i numise, atunci l-ar fi lăsat pe Hrathen practic fără ajutoare. În mod obişnuit, un odiv se supunea fără niciun alt comentariu poruncii hrodenului său; de fapt, majoritatea credincioşilor Derethi alegeau să devină krondeţi. Statutul de krondet le oferea o mai mare libertate în faţa hrodenului decât le oferea statutul de odiv. Un krondet asculta sfatul pe care i-l dădea hrodenul său, dar nu era obligat din punct de vedere moral să-l urmeze întocmai.
Stătea aşadar în puterea lui Dilaf să le ceară odivilor săi să-l însoţească în Fjorden. Hrathen nu putea avea niciun control asupra celor care îi juraseră credinţă artetului; nu le putea cere să rămână în Kae. Oricum, dacă Dilaf încerca într-adevăr să-i ia cu el, atunci ar fi urmat un dezastru. Aceşti oameni erau proaspăt convertiţi la Shu-Dereth; habar nu aveau cât de puternic îl făcuseră pe Dilaf. Dacă artetul încerca să-i ia cu el, era foarte puţin probabil ca ei să şi accepte să-l urmeze.
Şi, dacă refuzau, Hrathen avea obligaţia să-i excomunice. Fără nicio excepţie. Şi atunci Shu-Dereth ar fi compromisă total în Arelon. Dilaf îşi continua pregătirile, de parcă nici n-ar fi observat prin ce chinuri trecea gyornul. Nu că ar fi fost cine ştie ce conflict – Hrathen ştia exact ce să facă. Dilaf

era instabil. Era foarte posibil să blufeze, dar era la fel de posibil să fie hotărât să distrugă toate eforturile lui Hrathen numai ca să se simtă răzbunat.

Hrathen strânse din dinţi până când simţi că începe să-l doară maxilarul. Poate că reuşise să-l oprească pe Dilaf când încercase să-l ardă pe acel elantrian, dar era limpede că odivul prevăzuse care avea să fie următoarea mutare a gyornului. Nu, Dilaf nu voia să plece în Fjorden. Poate că era instabil, dar era de asemenea şi mult mai abil decât presupusese iniţial Hrathen.

— Aşteaptă, îi ordonă Hrathen lui Dilaf, exact când mesagerul acestuia se pregătea să plece. Dacă omul acela părăsea capela, atunci totul avea să fie distrus. Artet, tocmai m-am răzgândit.

— Hroden? întrebă Dilaf scoţând capul pe uşa camerei sale.

— Nu vei mai pleca.

— Dar, stăpâne…

— Nu, nu mă pot descurca fără ajutorul tău. Minciuna îi strânse stomacul. Găseşte pe altcineva să livreze mesajul.

Şi cu asta Hrathen se răsuci pe călcâie şi plecă.

— Sunt, ca întotdeauna, umilul servitor al hrodenului meu, şopti Dilaf în urma lui, acustica încăperii înfipse cuvintele direct în urechile gyornului.

*

Hrathen fugi din nou.

Acum însă avea nevoie să-şi limpezească gândurile. Petrecuse câteva ore fierbând în biroul lui, furios deopotrivă pe Dilaf şi pe el însuşi. În sfârşit, nu mai putea suporta, ieşi să bată străzile din Kae.

Ca de obicei, se îndreptă spre zidul Elantrisului. Se gândea că, acolo, sus, la înălţime, deasupra tuturor celorlalţi. Va avea o perspectivă mai amplă asupra vieţii.

— Câţiva bănuţi, domnule? ceru o voce plângăreaţă.

Hrathen rămase locului, surprins; fusese atât de adâncit în propriile gânduri încât nici nu-l observase pe cerşetorul zdrenţuit de la picioarele sale. Bărbatul era bătrân şi era evident că avea serioase probleme cu vederea, pentru că

strângea din ochi ca să poată vedea mai bine prin întuneric. Hrathen se încruntă, realiză pentru prima dată că nu mai văzuse până atunci un cerşetor în Kae.

Un tânăr, îmbrăcat în nişte haine la fel de zdrenţuite ca ale bătrânului, apăru de după colţ. Băiatul îngheţă când îl văzu.

— Nu lui, prost bătrân! şuieră. Apoi se întoarse repede spre Hrathen şi îşi ceru scuze: Îmi pare rău, domnule. Tata îşi pierde uneori minţile şi atunci se crede cerşetor. Te rog, iartă-ne. Se duse repede să-l ridice pe bătrân de jos.

Hrathen îi făcu semn să se oprească, şi tânărul rămase blocat. Păli din ce în ce mai mult. Gyornul îngenunche lângă bătrân, care zâmbea cu o privire semi-senilă.

— Spune-mi, bătrâne, îl întrebă Hrathen, de ce văd atât de puţini cerşetori în oraş?

— Regele interzice cerşitul, bunule domn, îi răspunse bătrânul cu o voce răguşită. Este un semn de sărăcie dacă bântuim pe străzile oraşului. Dacă ne găseşte, ne trimite înapoi la fermele de la care am fugit.

— Spui prea mult, îl avertiză tânărul, chipul lui înspăimântat arăta că era gata-gata să fugă şi să-l abandoneze acolo pe bătrân.

Acesta însă nu terminase.

— Aşa e, bunule domn, nu trebuie să-l lăsăm să ne găsească. Aşa că ne ascundem de obicei în afara oraşului.

— În afară? îl presă Hrathen.

— Kae nu este singurul oraş din preajmă, după cum prea bine ştiţi. Înainte erau patru oraşe, toate înconjurau Elantrisul, dar celelalte au dispărut. Nu era destulă mâncare pentru atâţia oameni înghesuiţi într-un spaţiu atât de îngust, îi explică. Ne ascundem printre ruine.

— Mai sunt şi alţii ca voi?

— Nu mulţi. Suntem numai cei care au avut destul curaj să fugă de la ferme. Ochii bărbatului deveniră visători. Nu am fost întotdeauna cerşetor, bunule domn. Înainte lucram în Elantris, ca dulgher. Unul dintre cei mai buni. Totuşi n-am reuşit să devin şi un bun fermier. Regele a greşit aici, domnul meu: m-a trimis pe câmp, deşi eram prea bătrân ca

să mai pot face ceva. Aşa că am fugit. Am venit aici. Negustorii din oraş ne dau uneori bani. Dar nu putem cerşi decât la adăpostul nopţii. Şi niciodată de la nobilimea înaltă. Nu, domnule, ei i-ar spune imediat regelui.

Bătrânul se chiora la Hrathen, parcă abia acum înţelegea de ce se speriase tânărul atât de tare.

— Nu prea arătaţi a negustor, domnule, zise ezitant.

— Nici nu sunt, îi răspunse Hrathen şi-i aruncă în poală un pumn de monede. Astea sunt pentru tine. Apoi mai goli un săculeţ lângă primul. Astea sunt pentru ceilalţi. Noapte bună, bătrâne.

— Mulţumesc, bunule domn! plânse bătrânul.

— Mulţumeşte-i lui Jaddeth, zise Hrathen.

— Cine este Jaddeth, bunule domn?

Hrathen lăsă capul în jos.

— Vei şti în curând, bătrâne. Într-un fel sau altul, vei şti.

*

Briza bătea destul de puternic sus, pe zidul Elantrisului. Iar mantia lui Hrathen flutura sălbatic. Era un vânt oceanic răcoros, care aducea cu sine mirosul de apă sărată. Hrathen stătea între două torţe aprinse, sprijinit de un parapet scund şi privea spre Kae.

Oraşul nu părea foarte mare, mai ales dacă-l comparai cu Elantrisul. Oricum, ar fi putut fi mult mai bine apărat de fortificaţii. Simţi cum vechiul lui dezgust se întoarce. Ura să se afle într-un loc care nu se putea proteja singur. Poate că senzaţia asta făcea parte din stresul pe care îl simţea din cauza misiunii sale.

Luminile străluceau pretutindeni în Kae, majoritatea fiind felinare de stradă. Câteva erau înşirate chiar de-a lungul micuţului zid care marca graniţa oraşului. Zidul acesta fusese construit ca un cerc. De fapt, cercul era atât de perfect încât Hrathen îşi dădu seama că nu mai văzuse aşa ceva în niciun alt oraş dintre toate câte vizitase. Perfecţiunea aceasta nu se putea datora decât tot gloriei apuse a Elantrisului. Kae se extinsese între timp şi dincolo de acel zid, dar vechea graniţă rămăsese totuşi în picioare, un inel de foc înconjura centrul oraşului.

— Era mult mai frumos, se auzi o voce în spatele lui.

Hrathen se întoarse surprins. Auzise paşii apropiindu-se, dar presupusese că nu erau decât gărzile de serviciu. În schimb, în faţa lui stătea un bărbat arelonian scund, chel, învăluit într-o robă gri, simplă. Omin, mai marele preoţilor Korathi din Kae.

Omin se apropie de marginea zidului şi se opri chiar alături de Hrathen să studieze oraşul.

— Bineînţeles, asta a fost atunci, când elantrienii încă mai deţineau controlul. Căderea oraşului a făcut probabil bine sufletelor noastre. Oricum, nu pot să nu-mi amintesc cu nostalgie acele zile. Îţi dai seama că nimeni din tot Arelonul nu rămânea niciodată fără mâncare? Elantrienii făceau porumb din piatră şi din mizerie făceau fripturi. De câte ori îmi aduc aminte, nu mă pot abţine să nu mă întreb. Ar fi în stare diavolii să facă atâta bine în lume? De fapt, ar vrea măcar?

Hrathen nu răspunse. Pur şi simplu rămase acolo. Se sprijinea în continuare de parapet, cu braţele încrucişate, cu vântul încurcându-i părul. Omin tăcu.

— Cum m-ai găsit? întrebă în cele din urmă Hrathen.

— Toată lumea ştie că îţi petreci nopţile aici, îi explică măruntul preot. Abia dacă ajungea să-şi odihnească braţele pe parapet. Hrathen îl considera pe Dilaf un bărbat scund, dar preotul acesta l-ar fi făcut să pară un gigant.

— Susţinătorii tăi spun că vii aici ca să plănuieşti cum să-i înfrângi pe diavolii de elantrieni, continuă Omin, iar adversarii spun că vii aici pentru că te simţi vinovat că vrei să condamni nişte oameni care sunt deja condamnaţi.

Hrathen se întoarse şi privi în ochii preotului.

— Şi tu ce crezi?

— Nimic, zise Omin. Pentru mine nu prezintă nicio importanţă motivul pentru care urci tu aceste scări. Totuşi, recunosc că mă întreb de ce ai ales să predici ura faţă de elantrieni, când tu însuţi îi compătimeşti.

Hrathen amână pentru câteva clipe răspunsul. Lovea ritmic cu degetele în pietrele din parapet.

— Nu mai pare atât de greu o dată ce te obişnuieşti,

spuse. Un om se poate convinge singur să urască pe cineva dacă vrea şi dacă crede că o face pentru o cauză nobilă.

— Condamnarea celor puţini îi salvează pe cei mulţi? întrebă Omin, cu un zâmbet abia schiţat pe faţă, de parcă ar fi găsit ideea ridicolă.

— Ai face mai bine să nu-ţi baţi joc, îl avertiză Hrathen. Nu ai prea multe opţiuni şi ştim amândoi că cea mai puţin dureroasă dintre acestea este să mă urmezi pe mine în ceea ce fac.

— Să predic ura atunci când nu urăsc? Nu voi face asta niciodată, Hrathen.

— Atunci vei deveni irelevant, îi spuse Hrathen simplu.

— Atunci, probabil că aşa trebuie să fie…

— Shu-Korath este o religie docilă şi pasivă, preotule, îi zise Hrathen. Shu-Dereth este puternică şi dinamică. Te va înghiţi aşa cum o viitură puternică înghite un lac liniştit.

Omin zâmbi din nou.

— Vorbeşti de parcă adevărul ar putea fi influenţat de perseverenţă, Hrathen.

— Nu vorbesc despre adevăr sau minciună; mă refer pur şi simplu la inevitabilitatea fizică. Nu poţi sta în calea Fjordenului. Şi unde stăpâneşte Fjordenul, se predică Shu-Dereth.

— Nu poţi separa adevărul de fapte, Hrathen, îl avertiză Omin. Inevitabil din punct de vedere fizic sau nu, adevărul e deasupra tuturor lucrurilor. Nu este neapărat de partea celui care are cea mai puternică armată, care poate ţine cele mai lungi predici sau care are cei mai mulţi preoţi. Poate fi împins spre adâncuri, dar tot va ieşi mereu la suprafaţă. Adevărul este singurul lucru pe care nu vei reuşi să-l intimidezi niciodată.

— Şi dacă Shu-Dereth este adevărul? întrebă Hrathen.

— Atunci Shu-Dereth va dăinui, zise Omin. Dar n-am venit aici să mă contrazic cu tine.

— Oh, întrebă Hrathen ridicând o sprânceană.

— Nu, continuă Omin. Am venit numai să-ţi pun o întrebare.

— Atunci întreabă-mă, preotule, şi lasă-mă cu ale mele.

— Vreau să ştiu ce s-a întâmplat, începu Omin precaut. Ce s-a întâmplat, Hrathen? Ce s-a întâmplat cu credinţa ta?

— Credinţa? bâigui şocat gyornul în loc de răspuns.

— Da, credinţa. Trebuie să fi avut credinţă cândva, altfel nu ai fi avut tăria necesară să parcurgi acest lung drum în ierarhia preoţească ca să ajungi gyorn. Dar ai pierdut-o la un moment dat. Ţi-am ascultat predicile. Sunt logice şi pline de sens, ca să nu mai vorbesc că emană hotărâre. Dar pur şi simplu nu simt credinţa şi mă întreb ce s-a întâmplat cu ea.

Hrathen şuieră încet înăuntru şi trase o gură de aer rece printre dinţi.

— Pleacă, îi ordonă micuţului preot. Nici nu se mai obosi măcar să-l privească.

Omin nu răspunse şi atunci Hrathen se întoarse spre el. Arelonianul plecase deja. Cobora scările netulburat, ca şi cum uitase deja că gyornul se afla acolo.

Capitolul 22

Raoden se târî încet înainte. Aruncă o privire după colţul zidului. Ar fi trebuit să fie transpirat. De fapt, îşi tot ştergea fruntea, deşi nu reuşea altceva decât să-şi întindă pe faţă tradiţionala mizerie elantriană. Genunchii îi tremurau uşor când se ghemui lângă un gard de lemn. Cerceta neliniştit în stânga şi dreapta străzii să vadă dacă-l pândea vreun pericol.

— Sole, în spatele tău!

Raoden se întoarse surprins la avertismentul lui Galladon. Alunecă pe pietrele murdare şi se întinse pe jos cât era de lung. Căderea îl salvase. În timp ce se chinuia să-şi dea seama despre ce e vorba, simţise că ceva şfichiuise aerul pe deasupra capului său. Nebunul care se aruncase după el urlă de frustrare că ratase ţinta şi se lovi cu tot corpul de gard.

Raoden se ridică în picioare. Nebunul se mişca mult prea repede. Bărbatul chel şi aproape gol continua să urle în

timp ce încerca să îşi facă loc prin gard, trăgea şi rupea bucăţi din el ca un ogar nebun.

Bâta lui Galladon îl lovi direct în faţă. Apoi, în cele câteva secunde în care acesta rămase blocat, luă o piatră şi îi zdrobi capul. Nebunul se prăbuşi, de data asta definitiv.

— Cumva devin din ce în ce mai puternici, sole, zise Galladon şi lăsă piatra să cadă. Par să fi uitat aproape complet de durere. Kolo?

Raoden aprobă din cap şi încercă în acelaşi timp să se calmeze.

— N-au mai reuşit să atragă un nou-venit de săptămâni întregi. Sunt disperaţi şi cad din ce în ce mai mult în această stare bestială. Am auzit despre războinici care devin atât de furioşi în timpul luptelor încât ignoră chiar şi rănile mortale.

Raoden se opri. Galladon se aplecase deasupra trupului atacatorului şi verifica dacă nu cumva se preface.

— Poate au găsit secretul ca să scape de durere, bălmăji Raoden mai mult în şoaptă.

— Tot ce trebuie să facă e să renunţe să mai fie oameni, adăugă Galladon. Continuau să se strecoare prin ceea ce fusese odată piaţa Elantrisului. Treceau de coloane de metal ruginit şi vase de ceramică gravate cu aoni. Odată aceste gravuri produceau efecte minunate, puterea lor magică impunea cele mai bune preţuri. Acum nu mai erau decât nişte obstacole care trebuiau evitate.

— Ar fi trebuit să-l aducem cu noi pe Saolin, mai zise Galladon.

Raoden făcu semn că nu e de acord.

— Saolin este un soldat minunat şi foarte bun, dar nu poate fi discret. Chiar şi eu îl aud când se apropie. În afară de asta, ar fi insistat să ia cu el câteva gărzi. Refuză să accepte că pot să am şi singur grijă de mine.

Galladon aruncă o privire lungă la cel căzut şi apoi se întoarse spre prietenul său:

— Cum spui tu, sole.

Raoden zâmbi.

— Bine, bine, admise, poate ne-ar fi fost totuşi de folos.

Oricum, oamenii lui m-ar fi cocoloşit. Sincer să fiu, credeam că am scăpat de genul acesta de atenţie când am părăsit palatul tatălui meu.

— Oamenii protejează de obicei acele lucruri care li se par importante, zise Galladon. Dacă nu-ţi convine, atunci n-ar fi trebuit să insişti să devii atât de necesar. Kolo?

— Aici m-ai închis, oftă Raoden. Haide.

Păstrară tăcerea cât timp îşi continuară drumul. Galladon protestase timp de ore întregi când Raoden îi explicase planul său de a se furişa să-l înfrunte pe Shaor. Dula îi replicase că era un plan periculos, foarte riscant, că nu vor obţine oricum nimic şi că era pur şi simplu o prostie. Cu toate acestea, nu fusese dispus sub nicio formă să-l lase pe Raoden să se ducă singur.

Raoden ştia şi el că planul era periculos, foarte riscant şi ce mai zisese Galladon. Dacă i-ar fi prins oamenii lui Shaor, i-ar fi sfâşiat fără să stea pe gânduri, având în vedere starea lor mentală. Oricum, în ultima săptămână sălbaticii încercaseră de nu mai puţin de trei ori să intre în stăpânirea grădinii. Gărzile lui Saolin adunau din ce în ce mai multe răni, în timp ce oamenii lui Shaor păreau să devină din ce în ce mai animalici.

Raoden scutură din cap. Deşi trupele sale creşteau numeric, slăbeau ca formă fizică. Oamenii lui Shaor erau înspăimântător de puternici şi toţi erau războinici. Furia le dădea forţă şi era clar că trupele lui Raoden nu mai puteau să le ţină piept multă vreme.

Raoden trebuia să-l găsească pe Shaor. Numai de ar fi reuşit să-i vorbească! Era convins că aveau să ajungă la un compromis. Se spunea că Shaor nu participase niciodată la atacuri în persoană. Toţi se refereau la armata lui spunându-le „oamenii lui Shaor”, dar nimeni nu-şi amintea să-l fi văzut pe Shaor în carne şi oase. Era posibil să nu fie altceva decât un alt maniac, la fel ca toţi ceilalţi. Era de asemenea posibil să li se fi alăturat hoezilor care zăceau pe străzi, iar grupul să fi continuat să-şi vadă de treburi singur, fără lider.

Şi totuşi, ceva îi spunea că Shaor trăieşte. Sau poate

credea asta pentru că voia să o creadă. Avea nevoie de un adversar în carne şi oase; gaşca de nebuni era mult prea scăpată de sub control ca să mai poată fi învinsă eficient şi, în plus, depăşea cu mult în număr armata lui Raoden. Dacă Shaor nu mai exista, dacă Shaor nu putea fi convins şi dacă nu-şi putea controla oamenii, atunci Raoden şi grupul său se aflau în mare pericol.

— Suntem destul de aproape acum, şopti Galladon la intrarea pe o ultimă stradă.

Ceva se mişcă într-o parte şi cei doi aşteptară încordaţi până când nu se mai auzi nimic.

— Banca, zise Galladon şi făcu semn spre o structură masivă aflată în faţa lor. Era o clădire mare şi pătrăţoasă, cu pereţii chiar mai întunecaţi la culoare decât mizeria familiară. Elantrienii construiseră locul acesta pentru ca negustorii locali să aibă unde să-şi păstreze averea. Băncile din Elantris erau considerate mult mai sigure decât cele din Kae.

Raoden aprobă din cap. Unii negustori, cum fusese şi tatăl său, nu aveau încredere în elantrieni. Până la urmă, încăpăţânarea cu care ţineau să-şi depoziteze averea în afara zidurilor Elantrisului se dovedise o mişcare bună.

— Crezi că Shaor se află înăuntru?

Galladon ridică din umeri.

— Dacă ar fi fost să-mi aleg eu o bază, atunci aceasta ar fi fost. Mare, sigură, sfidătoare. E o cazemată perfectă pentru un dictator.

— Să intrăm atunci.

Banca era cu siguranţă locuită. Mizeria din jurul uşilor era deranjată de numeroasele intrări şi ieşiri, şi auzeau chiar voci care veneau de undeva dinăuntrul clădirii. Galladon îl întrebă pe prietenul său din priviri dacă era pregătit, iar Raoden făcu semn că da. Cei doi intrară.

Interiorul era la fel de cenuşiu ca şi exteriorul: banal şi neinteresant, chiar şi pentru Elantris. Uşa boltită, un cerc imens gravat cu aonul Edo, era deschisă, şi vocile se auzeau tot mai aproape. Raoden inspiră adânc, gata să-l confrunte pe ultimul dintre liderii bandelor din Elantris.

— Adu-mi de mâncare! se miorlăia o voce piţigăiată.

Raoden îngheţă. Îşi strecură gâtul pe uşă, aruncă un ochi înăuntru, şi apoi se retrase şocat. Undeva în fundul camerei, pe o grămadă de ceva ce semăna cu nişte lingouri de aur, trona o tânără blondă, îmbrăcată cu o rochie roz, impecabilă. Avea părul lung şi blond, dar pielea îi era la fel de pătată ca a tuturor elantrienilor. Opt bărbaţi în zdrenţe stăteau îngenuncheaţi lângă ea, cu mâinile întinse în adoraţie.

— Aduceţi-mi mâncare! repetă fata.

— Să-mi tai capul şi să ne vedem în Doloken, blestemă Galladon în spatele lui.

— Ce e asta?

— Shaor, îi răspunse Raoden amuzat. Apoi se întoarse din nou să privească spectacolul, şi atunci realiză că fata se holba la el.

— Omorâţi-l! strigă.

— Idos Domi! strigă şi Raoden. Se răsuci pe călcâie şi dispăru pe uşă.

*

— Dacă n-ai fi deja mort, sole, te-aş omorî eu, spuse Galladon.

Raoden se opri să respire. Se sprijini obosit de un zid. Era din ce în ce mai slăbit. Galladon îl avertizase că aşa avea să se întâmple. Muşchii unui elantrian se atrofiau în ritmul cel mai accelerat spre sfârşitul primei luni în Elantris. Nici măcar exerciţiile fizice nu rezolvau nimic. Chiar dacă mintea încă funcţiona, corpul era convins că e mort.

Vechile trucuri încă mai funcţionau, aşa că scăpară până la urmă de oamenii lui Shaor căţărându-se pe acoperişul unei clădiri. Poate se comportau sălbaticii ca nişte ogari, dar cu siguranţă nu-şi dezvoltaseră şi simţul mirosului ca la câini. Trecuseră de zeci de ori prin faţa ascunzătorii celor doi şi nu priviseră nici măcar o singură dată în sus. Oameni erau hotărâţi, dar nu dădeau pe dinafară de inteligenţi.

— Shaor este o copilă, observă din nou Raoden ca pentru sine, încă şocat.

— Nici eu nu înţeleg, sole, ridică Galladon din umeri.

— Oh, dar înţeleg! Numai că nu-mi vine să cred. Nu i-ai văzut cum îngenuncheau în faţa ei? Fata aceea, Shaor, este zeiţa lor, un idol viu. Au ajuns să trăiască din nou în condiţii primitive, şi atunci au adoptat şi o religie primitivă.

— Fii atent, sole, îl avertiză Galladon, mulţi au catalogat şi religia Jesker drept „primitivă”.

— Bine, zise Raoden. Îi făcu semn că e gata s-o ia din loc. Poate ar fi trebuit să spun „simplistă”. Au găsit ceva extraordinar, o copilă cu părul de aur, şi s-au hotărât că e cazul s-o venereze. Au pus-o pe un altar şi de-acolo ea distribuie porunci. Fetiţa vrea mâncare, aşa că ei îi aduc mâncare. Apoi, bineînţeles, ea îi binecuvântează.

— Dar ce spui de părul ăla?

— E o perucă, zise Raoden. O recunosc. A fost fiica unuia dintre cei mai bogaţi duci din Arelon. Nu i-a crescut niciodată părul, aşa că tatăl său i-a procurat o perucă. Bănuiesc că preoţilor nici măcar nu le-a trecut prin cap să i-o ia înainte s-o arunce în Elantris.

— Când a fost luată de Shaod?

— Cam cu doi ani în urmă, zise Raoden. Tatăl ei, ducele Telrii, a încercat să muşamalizeze totul. A pretins întotdeauna că fetiţa lui a murit din cauza unei gripe, dar au circulat o mulţime de zvonuri…

— Care se pare au fost cât se poate de adevărate…

— Aşa se pare, zise Raoden. Am întâlnit-o numai de câteva ori dincolo. Nici măcar nu-mi mai amintesc care era numele ei. Era un derivat de la aonul Soi: Soine sau ceva de genul acesta. Îmi amintesc numai că era cea mai răsfăţată şi insuportabilă copilă din câte am întâlnit.

— Un caracter foarte potrivit pentru o zeiţă, observă Galladon cu o grimasă sarcastică.

— Aici ai mare dreptate, îl aprobă Raoden. Planul nostru cu discuţia cu Shaor nu are cum să funcţioneze. Tot ce ştie copila asta este că-i e foame şi că oamenii aceia îi aduc de mâncare.

— Bună seara, domnule, zise cineva pe un ton ferm imediat ce dădură colţul şi se apropiară de zona lor din Elantris – sau din Noul Elantris, după cum începuse să fie

numit oraşul de către locuitorii lui. Soldatul, un tânăr uşor rotunjor pe nume Dion, stătea ţeapăn, aşteptându-l pe Raoden să se apropie. Ţinu în lateral, într-o poziţie demnă, o suliţă improvizată.

— Căpitanul Saolin este foarte îngrijorat din cauza dispariţiei voastre, stăpâne.

Raoden îi făcu semn că totul era în regulă.

— Voi avea grijă să îmi cer scuze în faţa căpitanului, Dion.

Raoden şi Galladon se descălţară şi-şi puseră pantofii undeva lângă zid, alături de alte perechi de încălţări jegoase, apoi se încălţară cu alţi pantofi curaţi pe care îi lăsaseră acolo. Se spălară apoi într-o găleată de apă, pe care o folosiră ca să se cureţe cât de cât de mizeria pe care o colectaseră între timp. Hainele le aveau încă murdare, dar în privinţa asta nu puteau face nimic; hainele erau rarităţi în Elantris, în ciuda numeroaselor vânători de lucruri pe care le organizase Raoden prin jur.

Era uimitor câte lucruri reuşiseră să găsească. Era adevărat, majoritatea erau ruginite şi putrezite, dar Elantrisul era enorm. Cu puţină organizare – şi ceva motivaţie – descoperiseră o grămadă de obiecte utile, de la vârfuri de suliţă la piese de mobilier care încă mai erau în stare să suporte greutatea unui om.

Cu ajutorul lui Saolin, Raoden separase o secţiune uşor de apărat a oraşului, pe care o numiseră Noul Elantris. Doar unsprezece străzi intrau în zonă şi exista chiar şi un mic zid, a cărui menire iniţială fuseseră incapabili s-o ghicească, care înconjura aproape jumătate din perimetrul pe care-l marcaseră. Raoden plasase santinele la capătul fiecare străzi din perimetru ca să-i apere de eventualii jefuitori.

Sistemul le oferea cât de cât siguranţă. Din fericire, oamenii lui Shaor obişnuiau să atace în grupuri mici. Atâta timp cât gărzile lui Raoden reuşeau să-i avertizeze la timp, se puteau aduna repede şi înfrânge orice astfel de grup de atacatori. Dacă însă Shaor ar fi organizat un asalt mai puternic, rezultatul ar fi fost cu siguranţă dezastruos. Armata de femei, copii şi bărbaţi vlăguiţi care erau de

partea lui Raoden n-ar fi putut face faţă unei dezlănţuiri animalice. Saolin începuse să le predea tehnici simple de luptă tuturor celor care erau cât de cât în stare să ţină o armă în mână, dar nu putea să se folosească decât de cele mai elementare metode de predare, astfel încât învăţăceii să nu fie răniţi în timpul antrenamentelor.

Oricum, oamenii nu se aşteptau să fie nevoiţi să poarte o luptă mai dură. Raoden ascultase ce spuneau despre el. Presupuneau că „lord Spirit” va găsi până la urmă o cale de a-l atrage pe Shaor de partea lui, exact aşa cum făcuse şi cu Aanden şi Karata.

Raoden începu brusc să se simtă rău în timp ce traversa capela împreună cu Galladon, infinitatea de mici răni şi zgârieturi îl apăsa brusc, îl sufoca. Era ca şi cum trupul i-ar fi fost cuprins dintr-o dată de flăcări. Carnea, oasele şi sufletul îi erau consumate de căldură.

— I-am dezamăgit, zise încet.

Galladon negă din cap.

— Nu obţinem întotdeauna ce vrem chiar de la prima încercare. Kolo? Vei găsi o soluţie. Eu unul nu m-aş fi gândit niciodată că vei ajunge până aici.

Am avut noroc. Am fost un prost norocos, se gândea Raoden, în timp ce durerea îl măcina.

— Sole? îl auzi pe Galladon, care îl privea acum îngrijorat. Te simţi bine?

Trebuie să fiu puternic. Au nevoie ca eu să fiu puternic.

Cu un efort lăuntric supranatural, Raoden sfidă durerea şi ieşi din agonia în care căzuse. Reuşi chiar să zâmbească.

— Nu te-am mai văzut niciodată aşa, sole.

Raoden îi făcu semn să nu se îngrijoreze şi se duse să se sprijine de zidul unei clădiri din apropiere.

— Îmi revin imediat. Mă chinuiam să găsesc o soluţie pentru problema cu Shaor. Nu ne putem înţelege pur şi simplu cu ea şi nici nu-i putem înfrânge pe oamenii ei prin forţă…

— Vei găsi tu ceva, mai bâigui Galladon, pesimismul lui obişnuit fiind de data aceasta învins de dorinţa mai puternică de a-şi încuraja prietenul.

Sau vom muri... se gândi Raoden, simţindu-şi braţele din ce în ce mai tensionate în timp ce pipăia pietrele din zid. *Şi, de data asta, definitiv.*

Cu un oftat, Raoden făcu un nou efort şi se desprinse de zid. Pietrele i se sfărâmară între degete. Se întoarse şi privi curios zidul. Kahar îl curăţase de curând şi marmura strălucea curată în soare. Exceptând locul în care scrijelise Raoden cu unghiile.

— Eşti mai puternic decât credeai? întrebă Galladon cu un surâs afectat.

Raoden ridică o sprânceană şi scrijeli în continuare piatra care se fărâmiţa aproape fără să opună deloc rezistenţă.

— Marmura asta este la fel de moale ca piatra ponce!

— Elantris, zise Galladon. Lucrurile se degradează repede pe-aici.

— Da, dar marmura?

— Totul. Până şi oamenii.

Raoden zdrobi bucata de piatră pe care o desprinsese din zid cu o altă piatră; cioburi minuscule cădeau la picioarele lor, pe pământ.

— Toate au cumva legătură, Galladon. Dor-ul are legătură cu Elantrisul, aşa cum are legătură cu Arelonul însuşi.

— Dar de ce ar face Dor asta, sole? întrebă Galladon, departe de a fi convins. De ce ar distruge oraşul?

— Poate că nu e Dor de vină de fapt, zise Raoden. Poate că de vină este subita sa absenţă. Magia – Dor – era parte din acest oraş. Fiecare piatră ardea în propria ei lumină. Când această putere a dispărut, oraşul a fost lăsat în agonie. Ca o carapace a unui rac care a crescut prea mare şi nu mai încape în ea. Pietrele sunt goale.

— Cum poate o piatră să fie goală? întrebă Galladon sceptic.

Raoden zdrobi o altă bucată de marmură.

— Iată cum, prietene. Piatra a fost atât de mult timp infuzată cu Dor încât a fost iremediabil distrusă de Reod. Oraşul este un imens cadavru şi el, pentru că spiritul i-a murit.

Discuţia le fu întreruptă de apropierea lui Mareshe, care părea extenuat.

— Lord Spirit... începu el vizibil surescitat.

— Ce este? Un nou atac?

Mareshe făcu semn că nu, privirea lui exprima numai o enormă confuzie.

— Nu. E vorba despre altceva, stăpâne. Nici nu ne dăm seama exact cu ce avem de a face. Suntem invadaţi.

— De cine?

Mareshe zâmbi uşor, apoi ridică din umeri.

— Credem că este o prinţesă.

*

Raoden se ghemui pe acoperiş, cu Galladon alături. Clădirea fusese transformată într-un punct de observaţie către porţile prin care intrau noii veniţi. De unde stătea, avea o perspectivă foarte bună asupra a ce se întâmpla în curte.

O mulţime de oameni se strânseseră sus, pe zidul Elantrisului. Poarta rămăsese deschisă. Lucrul ăsta în sine era incredibil; în mod normal, gărzile se grăbeau să închidă porţile imediat după ce azvârleau înăuntru pe cineva.

Oricum, în faţa porţii deschise se desfăşura un spectacol şi mai uimitor. Un car tras de un cal imens fusese adus în curte, de ambele părţi fiind înghesuiţi câţiva bărbaţi foarte bine îmbrăcaţi. O singură persoană părea să nu se teamă deloc de ce vedea în faţa ei: o femeie înaltă, cu părul blond. Purta o rochie cafenie, dintr-un material care părea să fie foarte moale, cu o eşarfă neagră legată în jurul braţului şi stătea cu mâna întinsă spre cai, încercând să-i calmeze. Pe chipul ei ascuţit jucau doi ochi extrem de inteligenţi. Privea mizeria din jur cu o expresie concentrată, de parcă-şi făcea nişte calcule.

Raoden începu să respire precipitat.

— N-am văzut-o până acum decât prin intermediul seonului, bâigui. Nu mi-am dat seama că e atât frumoasă.

— O recunoşti, sole? îl întrebă Galladon surprins.

— Cred... cred că este soţia mea. Nu poate fi altcineva decât Sarene, fiica regelui Eveteno din Teod.

— Şi ce caută aici?

— Şi mai important, completă Raoden, ce caută aici înconjurată de câţiva dintre cei mai influenţi nobili din Arelon? Bătrânul din spate este ducele Roial, despre care mulţi spun că este cel de-al doilea bărbat ca putere din regat.

Galladon făcu semn că ştie.

— Şi presupun că tânărul jindoez este Shuden, baronul de Kaa.

Raoden zâmbi.

— Credeam că eşti un simplu fermier.

— Ruta caravanelor lui Shuden trece direct prin centrul Duladelului, sole. Nu există un dula care să nu-i ştie numele.

— Ah, spuse Raoden. Conţii Ahan şi Eondel sunt şi ei aici. Oare ce pune la cale femeia asta?

Parcă drept răspuns la întrebarea lui Raoden, prinţesa Sarene puse capăt contemplaţiei în care căzuse. Se întoarse şi merse spre partea din spate a carului. Îi goni pe nobilii care stăteau acolo. Apoi se aplecă şi dădu la o parte pânza care acoperea cărui, dezvelindu-i astfel conţinutul.

Carul era plin cu mâncare.

— Idos Domi! blestemă Raoden. Galladon, suntem în mare pericol.

Galladon îl privi încruntat. Foamea i se putea citi acum clar în privire.

— Ce Doloken bălmăjeşti acolo, sole! E vorba de mâncare şi intuiţia îmi spune că e pentru noi. Ce poate fi rău în asta?

— Probabil că îşi face datoria şi urmează tradiţia Pomenii Văduvei, zise Raoden. Numai unui străin i-ar fi trecut prin cap să intre în Elantris.

— Sole, insistă Galladon, spune-mi la ce te tot gândeşti acolo.

— Nu era momentul, Galladon, îi explică Raoden. Oamenii noştri tocmai au început să simtă gustul independenţei; au început să se concentreze asupra viitorului şi în felul ăsta uită de durere. Dacă cineva pur şi simplu le oferă mâncare acum, atunci vor uita de orice

altceva. Un timp se vor simţi sătui, dar Pomana Văduvei nu durează mai mult de trei săptămâni. După asta, durerea va reveni, la fel ca şi foamea şi mila de sine. Prinţesa mea pe care o vezi acolo jos ar putea distruge tot ce am reuşit noi să construim până acum.

— Ai dreptate, realiză Galladon. Aproape că uitasem cât îmi e de foame – până când am văzut mâncarea.

Raoden gemu.

— Ce e?

— Oare ce-o să se întâmple când o să audă Shaor despre chestia asta? Oamenii ei vor ataca acel car ca o ceată de lupi. Nici nu-mi pot imagina ce-ar însemna dacă unul dintre ei ar ucide un conte sau un baron. Tatăl meu îi mai suportă pe elantrieni numai pentru că nu are de ce să se gândească la ei. Dar dacă un elantrian ar ucide pe unul dintre nobili, ar putea foarte uşor să hotărască să ne extermine pe toţi.

Elantrienii începuseră să apară de pe aleile care intrau în curte. Niciunul nu părea să fie din banda lui Shaor; erau dintre acele umbre ale Elantrisului care încă mai trăiau pe cont propriu. Din ce în ce mai mulţi dintre ei i se alăturau lui Raoden, dar acum, cu mâncare la dispoziţie, era puţin probabil să mai apară cineva. Urmau să continue să rătăcească fără scop, pierduţi în durerea şi damnarea lor.

— Oh, draga mea prinţesă, suspină Raoden. Intenţiile tale sunt probabil bune, dar oferindu-le acestor oameni mâncare nu le faci altceva decât un rău imens.

*

Mareshe aştepta la capătul scărilor.

— Aţi văzut-o? întrebă nerăbdător.

— Da, îi răspunse Raoden.

— Ce vrea?

Înainte ca Raoden să apuce să-i răspundă, o voce feminină făcu un apel din curte.

— Acum le vorbesc tiranilor acestui oraş: celor care îşi zic Aanden, Karata şi Shaor. Veniţi la mine.

— Cum…?

— Foarte bine informată, nu-i aşa? observă Mareshe.

— Datele sunt puţintel învechite totuşi, adăugă Galladon.

Raoden începu să scrâşnească din dinţi, încercă să găsească o soluţie rapid.

— Mareshe, trimite repede pe cineva după Karata. Spune-i că ne întâlnim cât se poate de repede la universitate.

— Imediat, stăpâne, mai zise Mareshe şi îi făcu semn unuia dintre mesageri.

— Oh, mai adăugă Raoden, şi transmite-i şi lui Saolin să vină acolo cu jumătate dintre soldaţii lui. Va trebui probabil să-i supravegheze pe oamenii lui Shaor.

— Aş putea să mă duc eu însumi să-i anunţ, dacă sunteţi de acord, se oferi Mareshe, care căuta întotdeauna un prilej să impresioneze.

— Nu, îi porunci Raoden. Tu trebuie să exersezi rolul lui Aanden.

Capitolul 23

Eondel şi Shuden insistaseră amândoi să o însoţească. Eondel stătea cu o mână lipită de sabie – obişnuia să poarte tot timpul una, indiferent ce spuneau bunele maniere – şi îi urmărea cu o atenţie şi o suspiciune exagerată atât pe ghidul care-i călăuzea, cât şi pe ajutorul lui. Gărzile reuşeau destul de bine să joace rolul unor persoane absolute relaxate, de parcă a intra în Elantris era ceva obişnuit pentru ei. Sarene îşi putea totuşi da seama că erau nervoşi şi nu se simţeau foarte în largul lor.

La început, toată lumea protestase. Era inacceptabil ca ea să se lase ademenită în măruntaiele Elantrisului pentru a se întâlni cu tiranii. Sarene însă era hotărâtă să le demonstreze că elantrienii erau fiinţe paşnice. Nu putea să protesteze la propunerea unei plimbări scurte dacă dorea să îi convingă pe nobili să o urmeze.

— Aproape am ajuns, îi informă ghidul. Era un bărbat înalt; Sarene l-ar fi egalat numai pe tocuri. Petele gri de pe pielea lui erau un pic mai deschise la culoare faţă de cele ale celorlalţi elantrieni pe care-i văzuse, deşi nu reuşea să-

şi da seama dacă diferenţa se datora faptului că avusese dinainte tenul mai palid sau dacă pur şi simplu se afla în Elantris de mai puţin timp. Avea o faţă ovală, care probabil că fusese frumoasă înainte ca Shaodul să o distrugă. Nu era un servitor; mersul lui era prea mândru. Sarene îşi dădea seama că, deşi juca rolul unui simplu mesager, era probabil aghiotantul unuia dintre şefii bandelor din Elantris.

— Cum te cheamă? îl întrebă, foarte atentă ca întrebarea să sune neutru. Bărbatul făcea totuşi parte din una dintre bandele care, potrivit surselor lui Ashe, conduceau oraşul ca nişte despoţi şi îi înrobeau pe cei nou-veniţi imediat ce intrau pe poartă.

Bărbatul întârzie puţin cu răspunsul.

— Mi se spune Spirit, veni răspunsul în cele din urmă.

Un nume destul de potrivit pentru acest bărbat care pare mai degrabă o fantomă a ceea ce trebuie să fi fost cândva, se gândi Sarene.

Se apropiară de o clădire înaltă, despre care bărbatul îi spuse că fusese Universitatea din Elantris. Sarene privi clădirea cu un ochi critic. Era acoperită cu murdărie ca şi restul oraşului şi, cu toate că îşi dădea seama că fusese cândva o clădire impunătoare, acum nu mai era decât o altă ruină. Sarene ezită când ghidul ei intră în clădire. După calculele ei, etajele superioare erau într-o stare aproape de colaps.

Îl ţinti cu privirea pe Eondel. Bătrânul căzuse pe gânduri, tot frecându-şi bărbia între degete. Apoi ridică din umeri, aprobă din cap la semnul prinţesei. *Am ajuns până aici...* părea să zică.

Aşadar, încercând să nu se gândească la tavanul şubred, Sarene îşi conduse prietenii şi pe soldaţii care îi însoţeau în clădire. Din fericire, nu fu nevoie să înainteze prea mult. Un grup de elantrieni îi aştepta în prima încăpere, figurile lor întunecate abia se distingeau în lumina neclară dinăuntru. Doi dintre aceştia stăteau pe ceea ce păreau să fie rămăşiţele unei mese, tronau la înălţime deasupra celorlalţi.

— Aanden? întrebă Sarene.

— Şi Karata, se prezentă cea de-a doua siluetă, care părea să fie o femeie, deşi capul chel şi chipul desfigurat erau practic imposibil de deosebit de ale unui bărbat. Ce vrei de la noi?

— Credeam că voi doi sunteţi duşmani, punctă suspicioasă.

— Am înţeles de curând care sunt beneficiile unei alianţe, zise Aanden. Era un bărbat scund cu o privire precautǎ, cu chipul împuţinat. Atitudinea lui mândră, plină de importanţă, confirma aşteptările Sarenei.

— Şi bărbatul cunoscut drept Shaor? întrebă prinţesa.

Karata zâmbi.

— Unul dintre beneficiile mai sus menţionate.

— Mort?

Aanden aprobă.

— Noi conducem acum Elantrisul, prinţesă. Spune-ne: ce doreşti?

Sarene nu răspunse imediat. Plănuise să-i învrăjbească între ei pe membrii celor trei bande. Acum trebuia să se gândească repede cum ar trebui să se prezinte în faţa unor duşmani care se aliaseră.

— Vreau să vă mituiesc, îi abordă până la urmă direct.

Femeia ridică o sprânceană, interesată, dar bărbatul izbucni:

— Şi la ce ar putea oare să ne folosească nouă mita ta, femeie?

Sarene jucase de prea multe ori acest joc: faptul că Aanden se prefăcea neinteresat îi trăda lipsa de experienţă ca politician. Întâlnise o mulţime ca el printre cei care făceau parte din corpul diplomatic al lui Eventeo şi era plictisită de ei.

— Uite ce e, continuă, să fim sinceri. E clar că nu te pricepi să te ascunzi prea bine, aşa că negocierile tărăgănate n-ar fi altceva decât o pierdere de vreme. Vreau să le ofer de mâncare elantrienilor şi tu ai de gând să mi te opui pentru că te gândeşti că îţi va scădea puterea pe care o ai asupra lor. Probabil că încerci chiar acum să-ţi dai seama cum să controlezi cine beneficiază de cadoul meu şi

cine nu.

Omul se foi nervos şi Sarene zâmbi.

— Aşa că vreau să vă mituiesc. Ce anume vreţi să vă dau ca să i lăsaţi pe oameni să capete de mâncare?

Aanden se afla vădit în dificultate. Nu ştia cum să procedeze. Femeia în schimb vorbi clar.

— Ai cu tine un scrib care poate să noteze pretenţiile noastre?

— Am, răspunse Sarene şi-i făcu semn lui Shuden.

Lista era destul de lungă. Chiar mai lungă decât se aşteptase Sarene. Şi includea o grămadă de lucruri, începea cu haine, diferite feluri de seminţe, câteva plăci de metal prelucrat, şipci de lemn, paie şi se termina cu ulei. Mesajul era clar: pentru a conduce Elantrisul nu aveai nevoie de forţă sau avere, ci trebuia să fii capabil să controlezi necesităţile primare.

Sarene fu de acord să le dea tot ce era pe listă. Dacă ar fi negociat numai cu Aanden, ar fi încercat măcar să se târguiască, dar Karata era foarte sigură pe ea. Era genul de femeie care nu avea răbdare să negocieze.

— Asta e tot? întrebă.

— Pentru primele zile, da.

Sarene îşi îngustă ochii.

— Perfect. Dar trebuie să respectaţi următoarea regulă. Nu aveţi dreptul să interziceţi nimănui să vină în curtea principală. Puteţi să fiţi tirani dacă vreţi, dar cel puţin permiteţi-le oamenilor să sufere cu stomacul plin.

— Ai cuvântul meu, zise tot Karata. Nu voi opri pe nimeni.

Sarene făcu semn că nu mai e nimic de zis. Karata numi pe cineva să-i ghideze înapoi spre porţi. Nu era Spirit de data aceasta. El rămăsese undeva în spate, apropiindu-se de cei doi numai când Sarene se întoarse să părăsească clădirea.

*

— A fost bine, stăpâne? întrebă Mareshe nerăbdător.

— A fost perfect, Mareshe, îl linişti Raoden şi privi satisfăcut retragerea prinţesei.

Mareshe zâmbi cu modestie.

— Eu am făcut tot ce-am putut. Nu prea am experienţă în ale actoriei, dar cred că am reuşit să interpretez totuşi destul de bine rolul unui lider impunător.

Raoden prinse privirea Karatei. Femeia se chinuia din răsputeri să-şi abţină râsul. Pomposul meşter fusese perfect: nu influenţase cu nimic situaţia şi nici nu intimidase pe nimeni. Cei din afara Elantrisului vedeau oraşul ca pe un tărâm al fărădelegilor, condus de despoţi necruţători. Karata şi Mareshe întruchipaseră împreună exact prototipul a ceea ce prinţesa şi însoţitorii ei se aşteptaseră să vadă.

— A bănuit ceva, sole, îi zise Galladon, ieşind din umbră.

— Da, dar nu e sigură, zise Raoden. Las-o să creadă că „Aanden” şi Karata i-au jucat o farsă. N-o să i se întâmple nimic rău dacă rămâne cu impresia asta.

Galladon scutură încet din cap, chelia sa strălucea în lumina slabă.

— Nu înţeleg ce vrei să faci. De ce n-am condus-o pur şi simplu la capelă să vadă cum suntem cu adevărat?

— Aş vrea să pot face asta, Galladon. Dar încă nu ne putem permite să lăsăm să se afle secretul nostru. Arelonienii îi tolerează pe elantrieni tocmai pentru că sunt aşa de demni de milă. Dacă descoperă însă că încercăm să construim o societate civilizată înăuntru, atunci frica lor va ieşi la suprafaţă. O mână de umbre jalnice e una, o legiune de monştri nemuritori e alta.

Karata făcu semn că şi ea e de acord şi tăcu. Galladon, eternul sceptic, scutură iarăşi din cap, nesigur ce să creadă.

— Oricum, e clar că e o femeie foarte hotărâtă. Kolo? remarcă până la urmă, referindu-se la Sarene.

— Asta cu siguranţă, se grăbi Raoden să fie de acord. Apoi, amuzat, continuă: Şi nu cred că mă place prea mult.

— Crede că eşti lacheul unuia dintre tirani, interveni Karata. Ar trebui să te placă?

— Ai dreptate. În orice caz, cred că va trebui să mai adăugăm o clauză la contractul nostru, în care să scrie că eu pot participa la toate distribuţiile ei. Vreau să o ţin sub supraveghere pe binevoitoarea noastră prinţesă. Nu mi se

pare genul care s-ar fi apucat din senin să facă un asemenea gest şi tot mă întreb ce motiv ar putea avea să facă Pomana Văduvei tocmai în Elantris.

*

— A fost bine, zise în sfârşit Eondel, imediat ce ghidul lor dispăru în Elantris.

— Ai scăpat uşor, adăugă şi Shuden. Nu ţi-au cerut mare lucru.

Sarene aprobă şi ea din cap, pipăi cu buricele degetelor interiorul din lemn al carului.

— Pur şi simplu urăsc să fiu nevoită să negociez cu astfel de oameni.

— Poate că îi judeci prea aspru, zise Shuden. Nu mi s-au părut deloc nişte tirani în adevăratul sens al cuvântului, ci mai mult nişte bieţi amărâţi care se chinuiau să iasă cât mai bine dintr-o situaţie extrem de dificilă.

Sarene simţi cum o trece un fior.

— Ar fi trebuit să asculţi câteva dintre poveştile pe care mi le-a spus Ashe, Shuden. Gărzile spun că, atunci când cineva nou este împins în Elantris, bandele se năpustesc asupra lui ca nişte rechini. Puţinele bucate care intră în oraş sunt duse direct la lideri, care îi menţin pe ceilalţi în cel mai înalt grad de înfometare.

Shuden se întoarse să privească spre gărzi, sursa de informaţii a Sarenei. Soldaţii leneveau sprijiniţi în suliţe, priveau fără prea mare interes spre nobilii care începuseră să descarce carul.

— Bine, admise Sarene. Urcă în car şi-i întinse lui Shuden o cutie cu legume. Poate că nu sunt chiar cea mai demnă de încredere sursă, dar avem dovada în faţa noastră. Îşi îndreptă mâna spre formele indefinite care se târau pe străzi.

— Uită-te ce privire golită de orice sens au. Aceştia sunt oameni care trăiesc în teroare, Shuden. Am mai văzut aşa ceva în Fjorden, Hrovell, şi în alte multe locuri. Ştiu cum arată nişte oameni oprimaţi.

— Sunt de acord, admise Shuden, acceptând cutia de la prinţesă, dar nici liderii nu mi s-au părut a se afla într-o

situaţie mai bună. Poate că de fapt sunt oprimaţi cu toţii în aceeaşi măsură.

— Poate, zise în cele din urmă Sarene.

— Domniţă, protestă Eondel urmărind-o pe Sarene care ridica o altă cutie şi i-o întindea lui Shuden. Aş vrea să te dai deoparte şi să ne laşi pe noi să ne descurcăm cu astea. Pur şi simplu nu se cade.

— N-o să păţesc nimic, Eondel, răspunse Sarene, întinzându-i şi lui o cutie. Am avut un motiv să nu aduc servitori. Vreau să facem asta împreună. Şi asta vă include şi pe Domnia voastră, dragul meu lord, adăugă Sarene şi-i făcu semn lui Ahan, care găsise de cuviinţă să se odihnească pe o piatră undeva lângă porţi.

Ahan oftă, apoi se ridică şi începu să se legene în lumina soarelui. Ziua era una deosebit de călduroasă pentru începutul primăverii, dar, cu toate că soarele strălucea foarte puternic, nu reuşea să usuce noroiul din Elantris.

— Sper că apreciaţi cum se cuvine sacrificiul meu, prinţesă, exclamă supraponderalul Ahan. Mizeria din jur îmi distruge pelerina.

— Aşa vă trebuie, punctă Sarene, întinzându-i o cutie cu cartofi fierţi. V-am atenţionat să nu purtaţi haine foarte scumpe.

— Dar nu *am* altfel de haine, draga mea, îi răspunse Ahan şi acceptă cutia morocănos.

— Vrei să spui cumva că ai dat bani chiar şi pe roba aia pe care ai purtat-o la nunta lui Neoden? îl întrebă Roial râzând. Nici măcar nu-mi dădusem seama că există o asemenea nuanţă de portocaliu, Ahan.

Contele îl privi ameninţător, lăsă cutia jos undeva în faţa carului. Sarene nu-i întinsese nicio cutie lui Roial şi acesta nici nu luase vreuna. Se făcuse mare vâlvă la curte zilele trecute când cineva remarcase că ducele şchiopăta uşor. Roial pretinsese că era vorba despre o căzătură. Ducele fiind un om viu şi ager, oamenii tindeau să uite cât este de bătrân.

Sarene îşi intrase deja în ritm, tot întinzând cutii spre mâinile întinse să le apuce, aşa că nu observă de la bun

început că li se alăturase o figură nouă. Abia înainte de ultimele cutii ridică privirea întâmplător şi se uită la cel care primea cutia din mâna ei. Aproape că o scăpă din mână din cauza şocului, când îl recunoscu.

— Tu! reuşi să exclame.

Elantrianul cunoscut drept Spirit zâmbi, desprinse cu graţie cutia dintre degetele ei crispate.

— Chiar mă întrebam când o să realizezi că sunt şi eu pe-aici.

— De cât timp…?

— Oh, cam de zece minute. Am venit imediat ce aţi început să descărcaţi.

Spirit duse cutia şi o alinie lângă celelalte. Sarene rămăsese mută de uimire. Probabil că îi confundase mâinile întunecate cu cele negricioase ale lui Shuden.

Cineva tuşi în faţa ei şi Sarene realiză că Eondel stătea cu mâinile întinse să mai primească o cutie. Se grăbi să i-o ducă.

— Ce caută el aici? întrebă în timp ce lăsa cutia în mâinile lui Eondel.

— Pretinde că stăpânul lui i-a poruncit să supravegheze distribuţia. Se pare că Aanden are exact atâta încredere în tine câtă ai şi tu în el.

Sarene termină cu ultimele două cutii, apoi vru să coboare din car. Dar, din cauză că aprecie greşit unghiul de coborâre, alunecă în noroi. Se înclină spre spate, dădu din mâini şi scânci surprinsă.

Din fericire, două mâini o apucară şi o restaurară pe o poziţie sigură.

— Ai grijă, o avertiză Spirit. Nu eşti obişnuită să mergi prin Elantris.

Sarene se smuci din mâinile lui.

— Mulţumesc, bâigui pe un ton nu foarte princiar.

Spirit ridică o sprânceană, apoi se duse şi se alătură nobililor. Sarene oftă, îşi scutură cotul de care o apucase Spirit. Felul în care o prinsese i se păruse, în mod ciudat, tandru. Scutură din cap ca să alunge asemenea fantezii. Trebuia să-şi concentreze atenţia pe lucruri mai importante.

Elantrienii refuzau să se apropie.

Erau deja mai mult de cincizeci, ascunşi ca nişte păsări în umbră. Unii erau în mod clar copii, dar majoritatea păreau să aibă aceeaşi vârstă indeterminabilă; pielea lor uscată şi pătată îi făcea pe toţi să pară la fel de bătrâni ca Roial. Niciunul nu se apropia să primească mâncarea.

— De ce nu vin? întrebă Sarene, fără să ştie ce să creadă.

— Sunt speriaţi, îi explică Spirit. Şi neîncrezători. Probabil au senzaţia că visează că văd atâta mâncare. Probabil minţile lor le-au mai jucat festa asta de sute de ori.

Vorbea cu blândeţe, cu compasiune. În niciun caz cuvintele lui nu păreau să fie cele ale unui stăpânitor despotic.

Spirit se aplecă şi apucă o gulie din una dintre cutii. O ţinea în lumină, se holba la ea de parcă el însuşi se îndoia de realitate. Privirea îi era răvăşită, i se putea citi în ea foamea unui om care nu mai văzuse ceva de mâncare de săptămâni întregi. Sarene realiză atunci că acest bărbat era la fel de înfometat ca şi toţi ceilalţi, în ciuda rangului pe care trebuia să-l fi avut. Şi, în ciuda foamei, ajutase răbdător la descărcarea a zeci de cutii pline cu mâncare.

Spirit muşcă în cele din urmă din gulie. Sarene îşi imagina ce gust putea să aibă: amar şi aspru. Citind în ochii elantrianului însă, părea un adevărat festin.

Faptul că Spirit acceptă să mănânce păru să-i convingă şi pe ceilalţi, care începură să se apropie. Gărzile Elantrisului luară atunci poziţie de atac, îi încercuiră pe Sarene şi pe nobili cu săbiile scoase din teacă şi aţintite spre bieţii nenorociţi.

— Lăsaţi un spaţiu liber, măcar în faţa cutiilor, le ordonă Sarene.

Gărzile rupseră cercul şi le permiseră elantrienilor să se apropie în grupuri mici. Sarene şi lorzii stăteau în spatele cutiilor, distribuiau bucatele. Chiar şi Ahan încetase cu văicărelile, prins cu munca, dădu mai departe mâncarea într-o tăcere solemnă.

Sarene îl privi cum înmână un săculeţ cu mâncare unei

fetiţe chele şi cu buzele brăzdate deja de riduri. Fetiţa zâmbi inocent, apoi se evaporă. Ahan rămase înmărmurit pentru câteva momente, apoi îşi continuă treaba.

Merge, se gândea Sarene uşurată. Dacă reuşise să-l convingă pe Ahan, atunci poate nu urma să fie atât de greu nici cu restul curţii.

În timp ce continua să distribuie pachete, Sarene observă că Spirit se retrăsese undeva în spatele lor şi o studia. Părea… îngrijorat. Dar de ce? Care putea oare să fie cauza îngrijorării? Şi în acel moment îşi dădu seama. Nu era un servitor. Era chiar liderul, şi, pentru un motiv pe care nu îl înţelegea, simţise nevoia de a ascunde de ea acest lucru.

Aşa că Sarene se hotărî să facă ceea ce făcea de obicei când cineva încerca să îi ascundă lucruri. Încerca să afle ce anume i se ascunde.

*

— E ceva cu el, Ashe, începu Sarene. Stătea în faţa palatului şi privea cum este dus de-acolo carul acum gol. Era greu de crezut că nu reuşiseră să le distribuie decât trei mese şi că mâncarea avea să dispară cel mai probabil până a doua zi la prânz, dacă nu dispăruse deja.

— Cu cine, domniţă? întrebă Ashe nedumerit. El privise operaţiunea de sus, de pe zid, aproape de locul în care se afla şi Iadon. Voise desigur să o însoţească, dar ea îi interzisese. Seonul era principala ei sursă de informaţie despre Elantris şi liderii lui, şi nu voia ca cineva să facă o legătură între cele două lucruri.

— Ghidul, îi explică Sarene luând-o spre intrarea în palat, conturată cu tapiserii. După părerea ei, Iadon exagera cu tapiseriile.

— Cel care îşi spunea Spirit?

Sarene aprobă din cap.

— Pretindea că nu este mai mult decât servitorul celorlalţi, dar cu siguranţă nu era aşa ceva. Aanden îi tot arunca priviri disperate în timpul negocierilor, ca şi cum căuta aprobare. Crezi că e posibil să fi greşit numele lorzilor?

— Sigur că este posibil, admise Ashe. Numai că

elantrienii cu care am vorbit eu păreau foarte siguri de ce spun. Am auzit numele de Aanden, Karata şi Shaor de cel puţin zece ori. Nimeni n-a zis nimic de vreun Spirit.

— Cât de recent ai vorbit cu oamenii ăştia? întrebă Sarene.

— De fapt, mi-am concentrat atenţia asupra gărzilor, se dădu Ashe la o parte să facă loc unui curier în viteză. Oamenii aveau tendinţa să-i ignore pe seoni, comportându-se cu atâta indiferenţă, încât şi cel mai umil dintre oameni s-ar fi simţit jignit. Ashe nu se plângea deloc din cauza asta. De fapt, nici măcar nu-şi întrerupse dialogul.

— Elantrienii ezitau să-mi ofere mai multe informaţii. Tot ce am obţinut de la ei au fost numele astea. Gărzile, în schimb, nu se sfiesc să vorbească. Toată ziua nu au altceva de făcut decât să se uite la zid. Am lipit numele pe care le ştiam la informaţiile obţinute de la gărzi şi a rezultat ce ţi-am spus.

Sarene se gândi câteva momente, sprijinită de o coloană de marmură.

— Cu siguranţă ascunde ceva.

— Oh, draga mea, mormăi Ashe, nu crezi totuşi că te întinzi prea mult? Ţi-ai luat misiunea de a-l înfrunta pe gyorn, de a le elibera pe femeile de la curte de oprimarea bărbaţilor, de a salva economia Arelonului şi de a-i hrăni pe elantrieni. Poate că ai face bine totuşi să laşi secretul acestui om să rămână secret.

— Ai dreptate, acceptă Sarene. Sunt mult prea ocupată acum ca să mă ocup şi de Spirit. Aşa că te las pe tine să afli despre ce e vorba.

Ashe oftă.

— Întoarce-te în oraş. Nici nu cred că e nevoie să mergi prea mult. O mulţime de elantrieni dau acum târcoale porţilor. Întreabă-i de Spirit şi vezi dacă poţi afla ceva şi despre tratatul dintre Karata şi Aanden.

— Am înţeles, prinţesă.

— Mă gândesc că totuşi s-ar putea să-i fi judecat greşit pe elantrieni.

— Nu ştiu ce să zic, Sarene. Este un loc barbar. Eu însumi

am fost martor la câteva atrocităţi şi am văzut urmările multor altora. Toţi locuitorii oraşului ăstuia poartă la vedere tot felul de răni, şi, după cum se jeluiesc, bănuiesc că multe dintre ele sunt destul de grave. Probabil că luptele sunt frecvente.

Sarene aprobă absentă. Oricum, nu reuşea să-şi ia gândul de la Spirit şi cât de puţin barbar se comportase. Li se adresase nobililor cu uşurinţă, conversase cu ei nestingherit, de parcă nu fusese condamnat chiar de către ei. Aproape că ajunsese să-i placă de el, deşi se întreba dacă nu cumva bărbatul o juca pe degete.

Până la urmă se hotărî să rămână indiferentă, amintindu-şi că erau destui tirani şi criminali care în aparenţă păreau prietenoşi. Oricum, inima ei îi spunea că omul acesta este nevinovat. Îi ascundea ceva cu siguranţă, aşa ca toţi bărbaţii, dar îşi dorea cu adevărat să-i ajute pe elantrieni. Mai mult, i se păruse chiar interesat de părerea Sarenei despre el.

În timp ce se îndrepta spre camera ei, alunecând pe holurile întunecate ale castelului, Sarene se lupta din greu să se convingă pe sine că nu o interesa ce credea el despre ea.

Capitolul 24

Hrathen simţea că se sufocă în armura lui de culoarea sângelui, aşa cum stătea acum, în plin soare. Se consola numai la gândul că probabil arăta impunător când domina de pe zidul Elantrisului cu armura strălucindu-i orbitor în lumină. Bineînţeles, nimeni nu avea ochi pentru el. Priveau cu toţii spre înalta prinţesă din Teod care distribuia mâncare creaturilor din Elantris.

Hotărârea ei de a intra în Elantris şocase întregul oraş, ca şi permisiunea acordată de rege pentru incursiune. Zidurile Elantrisului fuseseră ocupate încă de la prima oră a dimineţii de nobili şi negustori. Veniseră pregătiţi să vadă un fel de luptă între rechini svordelezi, sprijinindu-se de zid

şi chinuindu-se să obţină cea mai bună perspectivă asupra curţii de jos. Cu toţii credeau că sălbaticii elantrieni aveau s-o sfâşie pe prinţesă, iar apoi s-o devoreze, la numai câteva minute de la intrarea ei în oraş.

Hrathen privea resemnat cum monştrii din Elantris se apropiau placizi şi refuzau să îngereze măcar pe unul dintre gardieni, darămite pe prinţesă. Demonii lui refuzau să se dea în spectacol şi mulţimea era vizibil dezamăgită. Mutarea prinţesei fusese una de maestru, îi castrase pe demonii lui Hrathen dintr-o singură mişcare cu coasa adevărului. Acum că nobilii care o susţineau pe Sarene dovediseră că aveau curaj să intre în Elantris, mândria îi va forţa şi pe ceilalţi să o facă. Ura faţă de Elantris va muri pentru că oamenilor nu are cum să le fie şi frică, şi milă în acelaşi timp.

Imediat ce deveni clar pentru toată lumea că nimeni nu avea să devoreze nicio prinţesă, oamenii îşi pierdură interesul şi se întoarseră dezamăgiţi. Hrathen li se alătură şi se întoarse şi el la capela Derethi. În timp ce mergea, o trăsură trecu pe lângă el. Hrathen recunoscu gravat pe una dintre părţile laterale ale trăsurii un aon: aonul Rii.

Trăsura se opri şi o uşă se deschise. Hrathen stătu pe gânduri câteva clipe, apoi să hotărî şi se urcă. Se aşeză în faţa lordului Telrii.

Ducele era cât se poate de nemulţumit.

— Te-am avertizat în legătură cu acea femeie. Oamenii nu vor mai ajunge niciodată să-i urască pe elantrieni după ce s-a întâmplat azi, şi, dacă nu-i urăsc pe elantrieni, atunci n-o să urască nici Shu-Korath.

Hrathen se arătă neafectat.

— Eforturile acestei femei sunt irelevante.

— Nu prea-mi dau seama cum vine asta, să spun drept, observă lord Telrii.

— Cât timp poate să continue să facă asta? întrebă Hrathen. Câteva săptămâni, o lună cel mult? Acum, excursiile ei reprezintă o noutate, dar curând lumea îşi va pierde interesul. Mă îndoiesc că vor mai fi atâţia nobili interesaţi să o însoţească în viitor, chiar dacă se

încăpăţânează să distribuie mâncare mai mult timp.

— Răul a fost deja făcut, insistă Telrii.

— Nu chiar, zise Hrathen. Lord Telrii, trebuie să ţii cont că nu au trecut mai mult de câteva săptămâni de când mă aflu în Arelon. E adevărat, femeia ne-a pus beţe-n roate, dar până la urmă asta se va dovedi a fi doar o inconvenienţă minoră. Ştii şi tu, aşa cum ştiu şi eu, că nobilii sunt nestatornici. Cât timp crezi că le va lua ca să uite complet de aceste vizite în Elantris?

Telrii nu părea încă prea convins.

— În afară de asta, continuă Hrathen, abordând o nouă tactică, Elantrisul nu făcea parte decât în mică măsură din planul meu. Instabilitatea tronului lui Iadon, criza prin care va trece la următorul bilanţ, astea sunt lucrurile pe care ar trebui să ne concentrăm de fapt.

— Regele a reuşit de curând să încheie noi contracte cu Teodul, îl informă Telrii.

— Dar nu va primi destui bani să-şi acopere pierderile uriaşe, protestă Hrathen. Finanţele lui au intrat destul de mult la apă. Nobilimea nu va susţine niciodată un rege care insistă ca ei să-şi menţină averile la un nivel înalt, dar care nu aplică aceleaşi standarde când vine vorba despre el însuşi. Vom începe în curând să răspândim zvonuri despre problemele financiare ale regelui. Majoritatea nobililor de rang înalt sunt ei înşişi negustori. Au metodele lor prin care pot descoperi în ce situaţie li se află rivalii. Vor afla exact ce pierderi a suferit Iadon şi vor începe să se plângă.

— Protestele lor nu mă vor aduce pe mine pe tron, oricum, zise Telrii.

— Ai fi surprins, insistă Hrathen. În orice caz, vom începe în acelaşi timp să sugerăm că, dacă tu ai urma la tron, ai încheia un contract extrem de profitabil cu Estul, îţi pot pune la dispoziţie documentele necesare. Vor fi destui bani pentru toată lumea şi ăsta e un lucru pe care Iadon nu l-a reuşit până acum. Oamenii ştiu că ţara asta se află în pragul falimentului. Fjordenul o poate salva.

Telrii aprobă uşor.

Da, Telrii, oftă Hrathen lăuntric, *asta poţi înţelege, nu-i*

aşa? Dacă nu putem converti nobilimea, o putem cu siguranţă cumpăra.

Nu era atât de sigur că tactica urma să funcţioneze, dar explicaţia era destul de bună ca să-l calmeze momentan pe Telrii şi pentru a obţine liniştea necesară să se gândească la alt plan. O dată ce se va afla că regele era falit şi că Telrii era bogat, atunci cu siguranţă… presiunile asupra guvernului vor înlesni calea transferului de putere.

Prinţesa îi stricase planul, dar nu pe cel care conta cel mai mult. Tronul lui Iadon avea să cadă chiar dacă ea le oferise mâncare elantrienilor, chiar dacă se credea deosebit de inteligentă pentru că îi încurcase treburile gyornului.

— Te avertizez, Hrathen, zise dintr-o dată Telrii, să nu mă iei drept un pion Derethi. Am fost de acord să te ajut numai pentru că mi-ai dat banii pe care ţi i-am cerut. Dar nu voi sta pur şi simplu cu mâinile încrucişate ca tu să mă direcţionezi după cum vrei.

— Dar nici nu-mi trece prin cap aşa ceva, Înălţimea ta.

Telrii îl anunţă pe vizitiu să oprească trăsura. Nu ajunseseră nici măcar la jumătatea drumului spre capela Derethi.

— Casa mea e în direcţia aia, îi spuse Telrii de sus, arătând înspre o străduţă lăturalnică. Poţi să mergi pe jos restul drumului până la capelă.

Hrathen scrâşni din dinţi. Omul ăsta va trebui să dovedească într-o zi că ştie să respecte cum trebuie oficialii Derethi. Deocamdată, Hrathen nu făcu altceva decât să coboare din trăsură.

Având în vedere compania, oricum prefera să meargă pe jos.

*

— Niciodată n-am văzut un asemenea val de reacţii în Arelon, notă un preot.

— Sunt de acord cu tine, îi răspunse însoţitorul lui. Am servit în Kae mai mult de zece ani şi nu am avut parte de mai mult de câteva convertiri într-un an.

Hrathen trecu de preoţi şi intră în capela Derethi. Erau preoţi de un rang inferior, care nu prezentau niciun interes

pentru el; îi observase numai datorită lui Dilaf.

— E adevărat că a trecut mult de-atunci, se declară Dilaf de acord, dar îmi amintesc totuşi că a fost o vreme, imediat după ce piratul Dreok Zdrobitorul-de-gâturi a atacat Teodul, când a avut loc un val de convertiri în Arelon.

Hrathen se încruntă. Ceva îl deranjase la comentariul lui Dilaf. Se forţa să-şi continue drumul ca şi cum n-ar fi băgat de seamă, dar nu se putu abţine şi se întoarse să-l privească pe artet. Dreok Zdrobitorul-de-gâturi atacase Teodul cu mai bine de cincisprezece ani în urmă. Era posibil ca Dilaf să-şi amintească un lucru care se întâmplase când nu era mai mult decât un copil, dar aproape imposibil să ştie despre valul de convertiri care avusese loc atunci.

Artetul era probabil mult mai în vârstă decât presupusese Hrathen. Mult mai în vârstă. Ochii lui Hrathen se măriră în timp ce studia chipul lui Dilaf. Gyornul se gândise că artetul nu avea mai mult de 25 de ani, dar acum îşi dădea seama că existau totuşi unele indicii pe chipul acestuia care să-i trădeze vârstă. Indicii vagi – artetul era unul dintre acei oameni care par întotdeauna mai tineri decât sunt în realitate. „Tânărul” preot arelonian se prefăcuse lipsit de experienţă, dar modul în care calculase şi plănuise lucrurile dovedea că era o persoană matură şi precaută. Dilaf era de departe mult mai experimentat decât dădea de înţeles.

Dar ce însemna asta? Hrathen scutură din cap, deschise uşa şi intră în birou. Dilaf devenea din ce în ce mai puternic la capelă, în timp ce Hrathen se tot chinuia să găsească un nou artet, mai potrivit. Încă trei oameni refuzaseră să ocupe acea poziţie, şi Hrathen era convins că Dilaf era în spatele afacerii.

Este mult mai în vârstă decât ai presupus că este, se gândi. *De asemenea, a exercitat o influenţă îndelungată asupra preoţilor din Kae.*

Dilaf pretindea că mulţi dintre adepţii iniţiali ai ordinului Derethi din Kae veniseră de la capela lui din sudul Arelonului. Oare de cât timp se afla de fapt Dilaf în Kae? Fjon era artet-şef pe vremea aceea, dar conducerea lui durase foarte mult.

Dilaf era probabil deja de ani buni în oraş. Se asociase cu ceilalţi preoţi şi căpătase autoritate asupra lor în timp. Şi, având în vedere patima lui pentru Shu-Dereth, îi alesese probabil drept asociaţi pe cei mai conservatori şi mai eficienţi arteţi din Kae.

Şi exact aceştia fuseseră oamenii pe care îi lăsase Hrathen să rămână în Kae când sosise. Îi alungase pe cei mai puţin devotaţi, care probabil ar fi fost insultaţi şi deranjaţi cel mai mult de ardoarea lui Dilaf. Fără să-şi dea seama, Hrathen înclinase balanţa în favoarea lui Dilaf.

Hrathen se aşeză la biroul său, puternic indispus din cauza acestei noi revelaţii. Nu era deloc de mirare că nu reuşise să găsească un nou artet. Cei care rămăseseră îl cunoşteau bine pe Dilaf; fie erau prea speriaţi ca să i se opună, fie fuseseră mituiţi să stea deoparte.

Nu e posibil să exercite o asemenea influenţă asupra tuturor, se gândi Hrathen. *Va trebui să continui să caut, şi unul dintre preoţi va accepta până la urmă postul.*

Oricum, era îngrijorat de eficienţa extraordinară de care dădea dovadă Dilaf. Artetul avea două atuuri în faţa lui Hrathen. În primul rând, acesta încă deţinea controlul asupra unei părţi semnificative dintre cei mai puternici convertiţi ai lui Hrathen, prin jurămintele de odiv. În al doilea rând, puterea neoficială pe care o deţinea artetul asupra capelei creştea tot mai mult. Fără un artet care să fie lider şi cu Hrathen care-şi petrecea majoritatea timpului ţinând predici sau întâlnindu-se cu nobilimea, Dilaf îşi transfera în fiecare zi tot mai multă putere asupra bisericii Derethi din Arelon.

Şi pe deasupra, mai exista o problemă, încă şi mai iritantă, una pe care Hrathen amânase s-o abordeze, ceva încă mai grav decât Pomana Văduvei sau manevrele lui Dilaf. Cu ei se putea descurca uşor până la urmă.

Problema cea mai gravă venea din altă parte.

Căută în sertar după o carte micuţă. Îşi amintea că o pusese odată acolo. Nu se mai uitase la ea de ani întregi, dar avea foarte puţine lucruri care să fie într-adevăr ale lui, aşa că nu se obosise să arunce o carte care nu îl încurca cu

nimic.
În sfârşit, o găsi. Răsfoi paginile şi se opri la cea care-l interesa.
Mi-am găsit un scop, scria. *Înainte trăiam, dar nu ştiam de ce. Acum ştiu, şi asta înnobilează tot ceea ce fac. Sunt servitor al Imperiului lui Jaddeth şi serviciul meu este legat în mod direct de el. Sunt important.*
Preoţii Derethi erau antrenaţi să-şi noteze experienţele spirituale, dar Hrathen nu fusese niciodată prea îndatoritor cu sarcina asta. Jurnalul lui personal nu conţinea mai mult de câteva însemnări, incluzând-o pe aceasta, pe care o scrisese cu mulţi ani în urmă, cu câteva zile înainte de a se hotărî să devină preot. Cu puţin timp înainte de a intra în mănăstirea Dakhor.
Ce s-a întâmplat cu credinţa ta, Hrathen?
Întrebarea pusă de Omin îi otrăvise mintea. Îl auzea pe preotul Korathi şuierând întrebarea în creierul lui, cerându-i iarăşi şi iarăşi să-i spună ce se întâmplase cu credinţa lui, cerând să afle scopul care-l mâna în timpul predicilor. Devenise oare Hrathen un cinic, îşi făcea datoria numai pentru că aşa era obişnuit? Deveniseră oare predicile numai nişte provocări logice, în loc de mostre de spiritualitate?
Într-un fel ştia deja că aşa era. Îi plăcea să plănuiască, să înfrunte şi să găsească căi de a converti o întreagă naţiune de eretici. Chiar şi cu Dilaf care-l distrăgea de la ale lui, Hrathen se simţea înviorat de provocarea de a converti Arelonul.
Dar unde era tânărul Hrathen? Ce se întâmplase cu credinţa sa, cu pasiunea aproape mistuitoare pe care o simţise cândva? Aproape că nu-şi mai aducea aminte. Partea asta din viaţa lui trecuse repede, credinţa lui se transforma dintr-o flacără arzătoare într-o moleşeală confortabilă.
De ce-şi dorea Hrathen atât de mult să aibă succes cu convertirea Arelonului? Pentru notorietate? Cel care reuşea să convertească Arelonul urma să fie pomenit sute de ani în analele bisericii Derethi. Era dorinţa de a servi? Până la

urmă primise această însărcinare direct de la Wyrn. Pentru că chiar credea că arelonieni puteau fi salvaţi prin convertire? Era hotărât să rezolve lucrurile în Arelon fără a fi nevoit să declanşeze un alt masacru ca cel din Duladel. Dar, din nou, chiar dorinţa de a salva vieţi îl mâna? Ori era mai degrabă pentru că ştia că o victorie subtilă era mai dificilă, şi deci o provocare mai interesantă?

Adevărul îi rămânea la fel de neclar ca o încăpere plină de fum.

Dilaf prelua încet-încet controlul. Şi totuşi acest lucru era mai puţin înspăimântător decât presimţirile rele ale gyornului. Dacă Dilaf avea dreptate în încercările de a-l da la o parte pe Hrathen? Dacă ar fi fost mai bine pentru Arelon ca Dilaf să preia controlul? Dilaf nu s-ar fi străduit atât să evite o revoluţie; s-ar fi gândit pur şi simplu că, în final, oamenilor le-ar fi fost mai bine convertiţi la Shu-Dereth, chiar dacă pentru convertirea iniţială ar fi fost nevoie de un masacru.

Dilaf avea credinţă. Dilaf credea în ce face. Dar Hrathen?

Nu mai era sigur de nimic.

Capitolul 25

— Cred că are nevoie de mâncare tot atât cât noi, zise Raoden, privind-o sceptic pe subţirica Torena. Fiica lui Ahan îşi prinsese coama de păr blond-roşcat şi îl acoperise cu o eşarfă ca să-l protejeze. Purta o rochie albastră, simplă, pe care probabil fusese nevoită să o împrumute de la una dintre menajere, dacă te gândeai la cât de pompoase erau în mod obişnuit rochiile femeilor nobile din Arelon.

— Poartă-te frumos cu ea, îi ordonă Sarene şi-i înmână o cutie din car. E singura femeie care s-a dovedit destul de curajoasă să vină aici, deşi a acceptat numai pentru că l-am rugat pe Shuden să o invite. Dacă o sperii pe ea, atunci niciuna dintre celelalte femei nu va mai putea fi vreodată convinsă să vină.

— Am înţeles, Înălţimea ta, îi răspunse Raoden cu o

uşoară plecăciune. Se părea că o săptămână de distribuit mâncare împreună fusese suficientă ca să mai amelioreze aversiunea Sarenei faţă de el, deşi încă păstra răceala, îi răspundea totuşi la comentarii şi chiar conversa cu el, dar în niciun caz nu-i dădea destule motive să creadă că au devenit prieteni.

Ultima săptămână fusese cu siguranţă una iritantă pentru Raoden. Îşi petrecuse până atunci vremea în Elantris. Se străduia să se obişnuiască cu stranietatea oraşului. În ultima săptămână însă fusese reconectat în mod forţat la mediul lui familiar. Şi se simţea mai rău, într-un fel. Putea accepta Elantrisul ca o sursă de suferinţă. Dar era cu totul altceva să-i vadă chiar pe prietenii lui convertindu-se într-o astfel de sursă.

Chiar şi acum, Shuden stătea lângă Torena, o ţinea de braţ ca s-o încurajeze să se apropie de elantrieni. Shuden fusese unul dintre cei mai buni prieteni ai săi; petrecuse împreună cu jindoezul ore întregi. Discutau despre cum vedeau ei soluţiile pentru problemele civice din Arelon. Acum, Shuden abia dacă-l observa. Şi acelaşi lucru i se întâmpla şi cu Eondel, Kiin, Roial şi chiar cu Lukel. Ei fuseseră cu toţii prietenii prinţului Raoden, dar nu puteau fi niciodată prietenii creaturii blestemate care se numea Spirit.

Oricum, Raoden nu-i putea condamna pentru faptul că nu-l recunoscuseră; aproape că nu se mai recunoştea el însuşi, cu pielea ridată şi corpul vlăguit cum era. Şi chiar şi vocea îi era alta. Într-un fel, propria lui înşelătorie îl durea şi mai mult decât ignoranţa prietenilor. Nu le putea spune cine este, pentru că vestea supravieţuirii lui ar fi putut distruge Arelonul. Raoden ştia bine că popularitatea sa o depăşise cu mult pe cea a lui Iadon şi că ar fi fost destui cel care l-ar fi urmat, aşa elantrian cum era. Războiul civil nu ar fi servit la nimic şi oricum, la final, Raoden ar fi ajuns probabil decapitat.

Nu, era mult mai bine să rămână un necunoscut. Probabil că, dacă ar fi aflat care fusese de fapt soarta prinţului, prietenii lui s-ar fi simţit îndureraţi şi confuzi. Oricum,

trebuia să fie foarte vigilent să nu se trădeze. Chipul şi vocea îi erau altele, dar manierele aceleaşi. Îşi făcuse un scop în sine din a sta departe de oricine îl cunoştea prea bine, încerca să fie vesel şi prietenos, dar nu deschis.

Şi aşa ajunsese să graviteze în jurul Sarenei. Ea nu-l cunoscuse cu adevărat înainte, aşa că se simţea mai liber în preajma ei. Într-un fel, acesta era şi un fel de test. Era curios să-şi dea seama cum s-ar fi înţeles ca soţ şi soţie, în afara necesităţilor lor politice.

Şi găsea că intuiţiile lui iniţiale fuseseră corecte. O plăcea. Sarene se dovedea exact aşa cum o trădau scrisorile. Nu semăna cu niciuna dintre femeile cu care era obişnuit la curtea Arelonului. Era puternică şi hotărâtă. Nu-şi pleca ochii de fiecare dată când i se adresa un bărbat, indiferent de ce rang purta acesta. Dădea ordine într-un mod natural şi nu se prefăcea niciodată a fi slabă pentru a atrage atenţia asupra ei.

Şi nobilii o urmau. Eondel, Shuden, chiar şi ducele Roial. Îi respectau raţionamentele şi îi împlineau poruncile ca şi cum ar fi fost un rege şi nu o prinţesă. Niciodată nu o priveau urât. Ea dădea ordine cu graţie, iar ei îi răspundeau fără fasoane. Raoden nu putea decât să zâmbească surprins. Îi luase ani întregi până să reuşească să capete încrederea acestor bărbaţi. Sarene reuşise în câteva săptămâni.

Era absolut fascinantă: inteligentă, frumoasă şi puternică. Numai dacă ar fi reuşit să o convingă să nu-l urască!

Raoden oftă şi se reapucă de treabă. Cu excepţia lui Shuden, toţi ceilalţi nobili din ziua aceea participau pentru prima dată la operaţiune. Mulţi erau nesemnificativi, de rang inferior, dar erau şi câteva achiziţii grozave. Ducele Telrii, de exemplu, care stătea deoparte şi privea procesul de descărcare cu ochi leneşi. Nu participa, dar adusese un servitor să facă treaba în locul lui. Era clar că n-avea de gând să facă niciun fel de efort, fizic sau intelectual.

Raoden scutură din cap. Niciodată nu se dăduse în vânt după duce. Se apropiase odată de el, crezu că-l poate

atrage în echipa lui de oponenţi ai regelui. Telrii îl întrebase pur şi simplu cât avea de gând prinţul să plătească pentru sprijin, apoi izbucnise în râs în urma lui Raoden, care îi întorsese spatele. Raoden nu se putuse niciodată decide dacă Telrii pusese întrebarea pur şi simplu din lăcomie sau pentru că ştiuse care va fi reacţia prinţului.

Raoden se întoarse la ceilalţi nobili. Ca de obicei, cei nou-veniţi stăteau strânşi lângă carul pe care-l descărcaseră. Acum era rândul lui Raoden. Se apropie zâmbind, se prezentă şi dădu mâna cu cei prezenţi, mai mult împotriva voinţei lor. Oricum, după numai câteva minute de interacţiune, îşi dădu seama că începeau să se relaxeze. Vedeau cu ochii lor că exista cel puţin un elantrian care nu avea de gând să-i mănânce şi ştiau că niciunul dintre mai vechii distribuitori nu fusese luat de Shaod, aşa că nu se mai temeau nici de faptul că s-ar fi putut molipsi.

Oamenii începură aşadar să se relaxeze, cedară curtoaziei lui Raoden. Aclimatizarea nobililor era o sarcină pe care şi-o luase asupra lui. Fusese limpede încă din a doua zi că Sarene nu avea nici pe departe aceeaşi influenţă asupra celorlalţi nobili de la curte cât asupra celor din fostul lui grup. Dacă Raoden nu s-ar fi apropiat să le vorbească, probabil că aceşti oameni ar fi rămas lipiţi de car. Sarene nu-i mulţumise deloc pentru efortul pe care-l făcea, dar aprobase de câteva ori din cap. Ajunseseră deja la un fel de acord tacit că Raoden o va ajuta cu fiecare nou grup de nobili, aşa cum făcuse cu cel din a doua zi.

Prinţul se simţea destul de ciudat să participe la un eveniment care distrugea tot ce se străduise el să construiască în Elantris. Oricum, nu putea face nimic ca s-o oprească pe Sarene. Mai ales că Mareshe şi Karata primiseră nişte obiecte vitale pentru „cooperarea” lor. Raoden avea să aibă din nou enorm de mult de muncă după ce Pomana Sarenei avea să se încheie. Presupunând, bineînţeles, că avea să supravieţuiască.

Astfel de gânduri îl făceau brusc conştient de durerea atroce pe care o simţea. Durerea era acolo, ca întotdeauna, îi ardea carnea şi-i mistuia organele. Deja nu mai ţinea şirul

durerilor, deşi fiecare era diferită. Din câte îşi dădea seama, durerea lui creştea mult mai repede decât a celorlalţi. O zgârietură pe braţ o simţea ca pe o tăietură adâncă, care îl secţiona de la umăr până în vârful degetelor, iar o înţepătură de la un deget de la picior ardea cu o flacără puternică care îi urca până în genunchi. Era ca şi cum se afla deja de un an în Elantris şi nu de o singură lună.

Sau poate că durerea lui nu era mai puternică decât a celorlalţi. Poate că el era mai slab. Oricum, ce era limpede era că nu mai putea îndura mult. În curând avea să vină o zi, într-o lună sau două, când nu se va mai trezi şi va rămâne închis în agonia provocată de această durere şi atunci ceilalţi vor fi nevoiţi să-l întindă în Sala celor Căzuţi. Acolo va putea în sfârşit să îşi ofere întreaga devoţiune agoniei.

Raoden îşi alungă toate acele gânduri negre şi se forţă să revină la distribuirea mâncării. Încerca să se lase absorbit de muncă şi, într-o anume măsură, strategia chiar funcţiona. Totuşi durerea încă îl mai chinuia, ca o bestie ascunsă în întuneric, privea hulpav cu ochii ei roşii.

Fiecare elantrian primea un săculeţ cu tot felul de bucate gata preparate. Porţia de astăzi era asemănătoare cu cele din zilele anterioare, cu excepţia unor pepeni-acri jindoezi. Fructele roşii de mărimea unui pumn străluceau provocatoare, având în vedere că sezonul lor trecuse. Lăsau să cadă câte un fruct în fiecare săculeţ, după care aruncau şi nişte porumb copt, legume şi felii subţiri de pâine. Elantrienii acceptau ofrandele recunoscători, dar şi cu priviri lacome. Majoritatea se grăbea să se ascundă în vreun colţ imediat ce îşi luau porţia, ca s-o poată devora în linişte. Încă nu le venea să creadă că nu-i ataca nimeni.

În timp ce Raoden continua să distribuie, o figură familiară răsări lângă el. Galladon era îmbrăcat în obişnuitele lui zdrenţe elantriene, peste care trăsese o pelerină făcută din diferite resturi. Dula îşi deschise sacul şi Raoden îi strecură acolo cu grijă de cinci ori porţia obişnuită; sacul devenise atât de greu încât aproape că era imposibil să-l ţii cu o singură mână, mai ales dacă erai un

elantrian vlăguit de puteri. Galladon luă sacul şi îl acoperi parţial cu pelerina, pentru ca nimeni să nu-i observe volumul. Apoi se pierdu în mulţime.

Saolin, Kara şi Mareshe veniră şi ei şi toţi primiră cât Galladon. Aveau să depoziteze undeva mâncarea care nu se strica repede, restul urma s-o distribuie hoezilor. Unii dintre ei erau în stare să identifice mâncarea şi Raoden spera că, dacă mâncau în mod regulat, aveau să-şi mai revină.

Momentan însă nu funcţiona.

Poarta se închise zgomotos, aducându-i aminte lui Raoden de prima lui zi în Elantris. Durerea lui de-atunci fusese numai emoţională şi nici măcar prea puternică. Dacă ar fi înţeles atunci în ce se băga, probabil că ar fi ales să se ghemuiască şi să li se alăture hoezilor din primul moment.

Se întoarse cu spatele la porţi. Mareshe şi Galladon îl aşteptau în mijlocul curţii. Priveau lung la cutiile pe care Sarene le lăsase acolo. Era ultima comandă a Karatei.

— Vă implor, spuneţi-mi că aţi găsit o soluţie pentru cum să transportăm astea, spuse Raoden, alăturându-se prietenilor săi. Ultima dată căraseră cutiile pe rând până la Noul Elantris, şi-şi forţaseră la maxim slabii lor muşchi elantrieni.

— Bineînţeles, se lăudă Mareshe. Nu sunt sigur că o să meargă, dar în principiu nu văd de ce nu.

Omuleţul luă o planşă de metal de undeva de după o grămadă de pietre. Toate cele patru margini erau curbate uşor înăuntru şi în faţă aveau legate trei frânghii.

— O sanie? întrebă Galladon.

— Unsă cu grăsime pe fund, îi explică Mareshe. Nu am putut găsi roţi care să nu fie putrezite sau mâncate de rugină, dar ar trebui să meargă şi aşa. Străzile sunt destul de unsuroase ca să alunece.

Galladon se încruntă, gata să facă un comentariu sarcastic. Dar, oricât de jalnică era sania lui Mareshe, cel puţin îi scutea de la a face o grămadă de drumuri.

De fapt, sania mergea destul de bine. La final însă grăsimea de pe fund se topise şi străzile deveniseră prea

înguste ca să mai poată evita pietrele ieşite în afară, iar pavajul era mai curat în Noul Elantris, aşa că sania devenise o povară mai dificilă. Oricum, până şi Galladon fu nevoit să recunoască că îi scăpase de o bătaie de cap.

— A făcut şi el în sfârşit ceva util, mormăi dula după ce parcară în faţa capelei.

Mareshe pufni ca şi cum i-ar fi fost indiferent, dar Raoden prinse scânteia de mulţumire din ochii lui. Galladon se încăpăţâna să nu recunoască ingeniozitatea omuleţului; dula se plângea că nu are chef să umfle şi mai mult orgoliul lui Mareshe, lucru care lui Raoden i se părea pur şi simplu imposibil.

— Să vedem mai bine ce ne-a trimis prinţesa de data asta, zise Raoden, deschizând prima cutie.

— Fiţi atenţi la şerpi, îi avertiză Galladon.

Raoden chicoti şi aruncă repede capacul pe pietre.

Cutia conţinea câteva baloturi de haine, toate de un portocaliu absolut orbitor.

Galladon se înfurie.

— Sole, asta trebuie să fie cea mai stridentă culoare din câte am văzut în viaţa mea.

— De acord, zâmbi Raoden.

— Nu pari să fii prea dezamăgit.

— Oh, dar sunt cu adevărat revoltat, zise Raoden. Pur şi simplu m-a amuzat modul în care a înţeles să ne arate că ne dispreţuieşte.

Galladon se încruntă şi trecu la cea de-a doua cutie, în timp ce Raoden se uita lung la o pereche de pantaloni. Galladon avea dreptate; era o culoare absolut îngrozitoare. Schimbul de cereri şi livrări dintre Sarene şi liderii bandelor devenise un fel de joc: Mareshe şi Karata pierdeau ore întregi încercând să se hotărască ce să ceară, dar Sarene părea să găsească întotdeauna o cale prin care să întoarcă toate comenzile împotriva lor.

— Oh, asta o să-ţi placă la nebunie, zise Galladon, privind în cea de-a doua cutie şi scuturând din cap.

— Ce e?

— Oţelul nostru, îi explică dula. Ultima dată ceruseră oţel

şi primiseră nişte planşe atât de subţiri că aproape pluteau când le dădeai drumul din mână. De data asta ceruseră o anume cantitate de oţel.

Galladon scoase din cutie un pumn de cuie. Cuie îndoite.

— Trebuie să fie vreo câteva mii aici.

Raoden râse.

— Ei bine, până la urmă sunt sigur că le putem găsi o utilitate.

Din fericire, fierarul Conic era unul dintre puţinii elantrieni care îi rămăseseră fideli lui Raoden.

Galladon lăsă cuiele să cadă înapoi în cutie, ridică din umeri sceptic. Restul cutiile erau cât de cât în regulă. Mâncarea era veche, deşi Karata specificase că trebuie să fie comestibilă. Uleiul mirosea îngrozitor când era ars. Raoden nu-şi putea da seama unde reuşise prinţesa să găsească aşa ceva. Cuţitele erau ascuţite, dar nu aveau mânere.

— Cel puţin nu şi-a dat seama de ce am comandat cutii de lemn, zise Raoden, inspectând containerele. Fibra era bună. Aveau să dezmembreze cutiile şi să folosească lemnul la o mulţime de lucruri.

— Nu m-ar surprinde să fi lăsat lemnul nefinisat numai ca să ne chinuie cu aşchiile, declară Galladon. Căută printr-o grămadă de sfori după un capăt de unde să poată începe să le descurce.

— Dacă femeia aia îţi era sortită dincolo, atunci Dumnezeu te-a binecuvântat, sole, când te-a trimis aici.

— Nu e o femeie rea, zise Raoden, privindu-l pe Mareshe care începuse să înregistreze achiziţiile.

— Mie mi se pare ciudat, zise Mareshe. De ce se chinuieşte atât de mult să ne irite? Nu îi este frică de faptul că ar putea să strice înţelegerea?

— Eu cred că şi-a dat seama cât de neputincioşi suntem de fapt, Mareshe, îi explică Raoden. Ne aduce toate lucrurile astea numai pentru că nu vrea să-şi încalce promisiunea, dar în niciun caz pentru că simte nevoia să ne ştie fericiţi. Ştie că nu putem să le interzicem oamenilor să accepte mâncarea.

Mareshe făcu semn că înţelege şi că probabil chiar aşa stau lucrurile şi se întoarse la lista lui.

— Haide, Galladon, ridică Raoden săculeţii cu mâncare pentru hoezi. Hai s-o găsim pe Karata.

*

Noul Elantris părea acum părăsit. Înainte de venirea Sarenei, reuşiseră să adune aproape o sută de oameni. Acum abia dacă mai rămăseseră douăzeci, fără să numere femeile şi hoezii. Majoritatea celor care rămăseseră erau dintre cei „salvaţi” chiar la intrarea în Elantris de Raoden, ca Saolin sau Mareshe. Ei nu cunoşteau altă viaţă decât aceea în Noul Elantris, şi nu prea le venea s-o lase în urmă pentru necunoscut. Ceilalţi, care rătăciseră înainte singuri pe străzile oraşului, nu fuseseră cu adevărat devotaţi lui Raoden şi cauzei lui. Plecaseră imediat ce Sarene le oferise ceva „mai bun”; majoritatea bântuiau acum pe străzile care duceau la curtea principală. Pândeau o nouă livrare.

— Trist. Kolo? Galladon privea casele din jur, acum curate, dar goale.

— Aşa e, îi răspunse Raoden. Ar fi putut să fie, chiar dacă n-a durat prea mult.

— Îi vom aduna din nou aici, sole, zise Galladon.

— Am muncit atât de mult să-i ajutăm să redevină oameni, şi acum au renunţat la tot ce au învăţat. Aşteaptă cu gurile căscate. Mă întreb dacă Sarene realizează că cele trei mese pe care le aduce ea pentru fiecare dispar în numai câteva minute. Prinţesa încearcă să pună capăt foametei, dar oamenii devorează mâncarea atât de repede încât timp de câteva ore după aceea se simt rău. Şi restul zilei flămânzesc… Trupul unui elantrian nu funcţionează ca cel al unui om obişnuit.

— Tu ai zis-o, sole, îi răspunse Galladon. Foamea este mai mult psihologică. Trupurile noastre nu au nevoie de mâncare; Dor ne ajută să supravieţuim.

Raoden ridică din umeri.

— Ei bine, cel puţin nu le face stomacul să explodeze.

Fusese îngrijorat că, îngurgitând atâta mâncare, stomacurile elantrienilor aveau să dea pe dinafară. Din

fericire, când stomacul se umplea, sistemul digestiv începea să funcţioneze. Precum muşchii elantrienilor, stomacul răspundea şi el la stimuli.

Continuară să meargă, trecură la un moment dat de Kahar, care curăţa un zid cu o perie venită cu ultimul transport. Chipul bărbatului exprima linişte; abia dacă observase că toţi asistenţii lui dispăruseră. Le aruncă lui Raoden şi Galladon o privire critică.

— Cum de nu v-aţi schimbat? îi întrebă direct.

Raoden privi zdrenţele de elantrian cu care încă mai era îmbrăcat.

— Nu am avut încă timp, Kahar.

— După cât s-a chinuit Maare să le ajusteze? insistă Kahar.

— O să ne schimbăm, îi zâmbi Raoden. Ai văzut-o cumva pe Karata?

— Este în Sala celor Căzuţi, cu hoezii, stăpâne.

*

Urmând indicaţiile bătrânului, Raoden şi Galladon se schimbară de haine înainte de a continua s-o caute pe Karata. Raoden se simţi dintr-o dată mai bine. Uitase ce înseamnă să pui pe tine haine proaspete, curate, haine care nu puţeau a mlaştină şi care nu erau acoperite de la bun început cu un strat de jeg. Bineînţeles, culorile lăsau de dorit – alegerile Sarenei erau cel puţin interesante.

Raoden se privi într-o mică bucată de oţel şlefuit. Cămaşa pe care o purta era de un galben pal, cu dungi albastre, pantalonii erau roşu aprins, iar vesta era de un verde bolnav. În ansamblu, arăta ca un fel de pasăre exotică confuză. Singura lui consolare era că, chiar şi aşa, făcea figură mai bună decât Galladon.

Masivul dula cu ten măsliniu îşi privea hainele colorate în roz şi verde deschis cu o mină resemnată.

— Nu mai fi atât de amărât, Galladon, râse Raoden. Nu se presupune că voi, dula, sunteţi amatori de culori foarte ţipătoare?

— Asta e valabil numai pentru aristocraţie, eventual pentru cetăţeni şi republicani. Eu sunt un simplu fermier;

roz nu este exact ceea ce aş numi culoarea mea preferată. Apoi îl privi pe Raoden cu o privire ucigaşă: Dacă mai faci un singur comentariu despre asemănarea mea cu un fruct kitharo, am să-mi dau jos tunica asta şi am să te spânzur cu ea.

Prinţul chicoti.

— Într-una dintre zilele astea o să-l găsesc pe învăţatul ăla care mi-a spus că dula sunt nişte oameni foarte calmi şi au un temperament liniştit şi am să-l forţez să stea cu tine în cameră timp de o săptămână întreagă.

Galladon strânse din dinţi şi refuză să răspundă.

— Haide, zise tot Raoden. I-o luă înainte şi ieşi din încăperea din fund a capelei.

O găsiră pe Karata în faţa Sălii celor Căzuţi, cu o aţă şi un ac în mână. Saolin stătea în faţa ei, cu mâneca suflecată până mai sus de cot, lăsa la vedere o rană urâtă, care-i traversa tot braţul. Nu curgea sânge, dar carnea era neagră şi umedă. Karata părea să o coasă cu destulă eficienţă.

Soldatul privi în pământ stânjenit. Nu părea să simtă durerea, deşi rana era destul de adâncă încât să provoace leşinul oricui altcuiva.

— Am alunecat, stăpâne, şi unul dintre ei m-a prins.

Raoden privi rana, vizibil îngrijorat. Soldaţii lui Saolin nu pierduseră în greutate la fel de mult ca ceilalţi elantrieni; erau un grup dârz, care nu se grăbea niciodată să scape de vreo responsabilitate. Cu toate acestea, nu fuseseră niciodată prea numeroşi, şi abia dacă reuşeau să le facă faţă oamenilor lui Shaor, care încercau mereu să năvălească în curte. În fiecare zi, în timp ce restul elantrienilor se îngrămădeau la mâncarea adusă de prinţesă, Saolin şi oamenii lui păzeau străzile care duceau în curtea principală şi încercau să-i ţină pe barbari la distanţă. Uneori, strigătele se auzeau chiar din Noul Elantris.

— Îmi pare rău, Saolin, se tângui Raoden în timp ce Karata continua să coasă.

— Nu vă faceţi griji, stăpâne, se ţinu soldatul dârz. De această dată însă, rana era clar diferită de cele anterioare.

Era chiar la braţul care mânuia sabia.

— Stăpâne… începu, ocolind privirea lui Raoden.

— Ce este?

— Am mai pierdut încă un om azi. Abia am reuşit să-i ţinem deoparte. Şi acum, fără mine… o să avem mari probleme. Soldaţii mei sunt foarte buni luptători, şi au arme bune, dar nu vom mai rezista mult timp.

Raoden făcu semn că înţelesese cum stau lucrurile.

— Mă voi gândi la ceva.

Bărbatul păru să-şi recapete speranţa şi atunci Raoden, care se simţea vinovat, vorbi.

— Saolin, dar cum ai căpătat o asemenea rană? Nu am văzut niciodată o armă în toată regula la oamenii lui Shaor. De obicei au numai pietre şi beţe.

— S-au schimbat, stăpâne. Unii dintre ei acum au acum săbii, şi, de ori câte ori cade unul dintre oamenii mei, se reped şi-i iau arma.

Raoden ridică o sprânceană surprins.

— Într-adevăr?

— Da, stăpâne. E important?

— Foarte. Asta înseamnă că oamenii lui Shaor nu sunt chiar atât de lipsiţi de raţiune pe cât par să fie. Se pare că mai au destulă cât să înveţe să se adapteze. Cel puţin o parte din sălbăticia lor e mimată.

— Mimată pe Doloken, răbufni Galladon.

— Bine, poate nu chiar aşa, continuă Raoden. Se poartă aşa pentru că le este mai uşor decât să ţină piept durerii. Totuşi, dacă le vom oferi o altă alternativă, s-ar putea ca până la urmă să o accepte.

— Am putea să-i lăsăm pur şi simplu să pătrundă în curte, stăpâne, sugeră Saolin ezitant, strângând uşor din dinţi când Karata îşi încheie treaba. Femeia era foarte pricepută la ce făcea; îşi întâlnise soţul în timp ce era asistentă pentru un mic grup de mercenari.

— Nu, zise Raoden. Chiar dacă nu ar omorî niciun nobil, gărzile i-ar ucide.

— Şi nu asta vrem, sole? întrebă Galladon şi o urmă de răutate îi sclipi în priviri.

— Bineînţeles că nu, îi răspunse Raoden. Eu cred că prinţesa coace ceva şi că în spatele acestei acţiuni de distribuire a mâncării mai are şi un alt scop. Aduce mereu cu ea diferite grupuri de nobili, de parcă ar vrea cu tot dinadinsul să-i obişnuiască cu Elantrisul.

— Şi la ce i-ar folosi asta? întrebă Karata, care vorbea acum pentru prima dată de când se întâlniseră.

— Nu ştiu încă, zise Raoden. Dar e foarte important pentru ea. Dacă oamenii lui Shaor ar ataca nobilimea, atunci ar distruge orice încearcă prinţesa să realizeze. Am încercat s-o avertizez că nu toţi elantrienii sunt la fel de docili ca aceia pe care îi vede ea, dar am impresia că nu mă crede. Va trebui pur şi simplu să găsim o cale de a-i ţine pe oamenii lui Shaor deoparte până când vizitele lui Sarene se vor încheia.

— Şi când va fi asta? întrebă Galladon.

— Numai Domi ştie! îi răspunse Raoden. Nu-mi spune mie. Devine suspicioasă de fiecare dată când încerc să scot ceva de la ea.

— Ei bine, sole, zise Galladon, privind braţul rănit al lui Saolin, ai face bine să găseşti repede o soluţie ca s-o opreşti. Dacă nu, pregăteşte-te să ai de a face cu o armată de maniaci. Kolo?

Raoden dădu din cap.

*

Un punct în centru, o linie la câţiva centimetri deasupra şi o alta undeva în partea dreaptă: aonul Aon, punctul de pornire pentru orice alt aon. Raoden continuă să deseneze, degetele lui se mişcau cu repeziciune şi lăsau în urmă dâre de lumină. Completă chenarul în jurul punctului central, apoi desenă două cercuri mari în jurul lui. Aonul Tia, simbolul călătoriei.

Raoden nu se opri însă nici aici. Desenă două linii lungi pornind de la colţurile chenarului, preciză astfel că aonul va trebui să-şi exercite efectul numai asupra lui. O serie de linii trase undeva deasupra îl instruiră pe aon să aştepte până când îi va atinge centrul şi abia după aceea să declanşeze efectul.

Trăsese fiecare linie cu o mână sigură; lungimea şi mărimea erau foarte importante în acest caz. Era un aon relativ simplu, nici pe departe de complexitatea aonilor de vindecare pe care îi descria cartea. Oricum, Raoden se simţea mândru că devenea din ce în ce mai priceput. Îi luase zile întregi să perfecţioneze seria de patru aoni care programa Tia să-l transporte la o distanţă egală cu de zece ori lungimea corpului său.

Privi hieroglifa strălucitoare cu un zâmbet de satisfacţie până când aonul sclipi o dată mai puternic şi se stinse, complet ineficient.

— Progresezi, sole, îi zise Galladon care-şi aşeză coatele pe pervazul ferestrei şi privi în interiorul capelei.

Raoden scutură din cap.

— Mai am încă mult de lucru, Galladon.

Dula ridică din umeri. Renunţase să mai încerce să-l convingă pe Raoden să nu-şi mai piardă timpul cu AonDor. Indiferent de ce altceva se mai întâmpla în jurul lui, Raoden reuşea întotdeauna să-şi piardă câteva ore pe zi exersând desenarea aonilor. Asta îl relaxa. Simţea durerea mult diminuată când desena aoni şi se simţea mult mai liniştit.

— Cum sunt culturile? îşi întrebă prietenul.

Galladon se întoarse şi privi spre grădină. Ştiuleţii de porumb erau încă mici, arătau aproape ca nişte muguri, şi tulpinile începeau deja să se ofilească. În ultima săptămână dispăruseră toţi muncitorii lui Galladon şi dula era nevoit de-acum să se ocupe singur de tot. În fiecare zi făcea câteva drumuri până la puţ ca să aducă apă pentru plante, dar nu putea căra multă o dată, iar găleata pe care o primiseră de la Sarene curgea.

— Vor fi în regulă, zise Galladon. Aminteşte-mi s-o rog pe Karata să ceară nişte îngrăşăminte la următoarea comandă.

Raoden scutură din cap.

— Nu putem face asta, prietene. Regele nu trebuie să afle că încercăm să ne producem singuri mâncarea.

Galladon îi aruncă o privire amărâtă.

— Atunci poate îi cerem măcar nişte bălegar.

— Bate prea tare la ochi.

— Atunci să cerem nişte peşte, zise. Poţi să pretinzi că ai simţit o poftă nebună să mănânci nişte tric.

Raoden oftă, dar se arată de acord cu soluţia asta. Ar fi trebuit să plaseze grădina undeva mai departe de propria lui casă; nu prea îi surâdea ideea să simtă tot timpul miros de peşte putrezit.

— Ai învăţat să desenezi aonul ăla din carte? întrebă dula, lăsându-se mai moale pe pervaz. Ce ar trebui să facă?

— Aonul Tia? Este un aon transportor. Înainte de Reod, aonul ăsta putea să mute o persoană dintr-o parte în alta a lumii. Cartea asta îl menţionează pentru că este unul dintre cei mai periculoşi aoni.

— Periculoşi?

— Trebuie să calculezi cu mare atenţie distanţa la care vrei să fii trimis. Dacă îi spui să te transporte exact peste zece metri, aşa va face, indiferent ce există în locul pe care l-ai indicat. Ai putea să te materializezi în mijlocul unui zid de piatră.

— Înveţi multe din cartea asta, nu-i aşa?

Raoden ridică din umeri.

— Învăţ câte ceva. Indicii, mai mult.

Răsfoi cartea în spate până dădu de o pagină pe care o însemnase.

— Ca ăsta, de exemplu. Cam cu zece ani înainte de Reod, un bărbat şi-a adus soţia în Elantris, pentru a o trata de paralizie. Vindecătorul însă a desenat aonul Ien uşor greşit, şi în loc să dispară, litera a explodat şi a învăluit-o pe femeie într-o lumină roşie. I-au rămas pete negre pe tot corpul şi părul i-a căzut şi el curând după aceea. Îţi sună familiar?

Galladon se încruntă.

— Cu ce a greşit vindecătorul?

— Nu a fost vorba atât de o eroare, cât de o omisiune, îi explică Raoden. A uitat să deseneze una dintre cele trei linii de bază. O eroare stupidă, dar cu efect puternic. Raoden se opri, studiind cu atenţie pagina. Este ca şi cum…

— Ca şi cum ce, sole?

— Ei bine, aonul era incomplet, da?

— Kolo.
— Aşadar, poate că vindecarea începuse, dar nu s-a putut încheia pentru că instrucţiunile nu fuseseră complete, continuă Raoden. Dar dacă fusese totuşi creat un aon valid, unul care putea să acceseze Dor, dar care nu putea radia suficientă energie pentru a putea şi termina ce începuse?
— Ce încerci să spui, sole?
Raoden făcu ochii mari.
— Că nu suntem morţi, prietene.
— Nu ne bate inima. Nu respirăm. Nu avem sânge. Mda, de acord cu tine.
— Nu chiar morţi, zise Raoden, din ce în ce mai entuziasmat. Nu-ţi dai seama? Trupurile noastre sunt blocate într-un fel de transformare, exact ca şi în cazul acelei femei paralitice. Dor este încă în noi, aşteptând indicaţiile şi energia necesară pentru a-şi putea desăvârşi misiunea.
— Nu sunt sigur că reuşesc să te urmăresc, sole, zise Galladon ezitant.
Raoden nu-l auzi.
— Din cauza asta nu reuşesc trupurile noastre să se vindece. E ca şi cum ar fi blocate în acelaşi moment în timp. Îngheţate, ca un peşte într-un bloc de gheaţă. Durerea nu ne părăseşte niciodată pentru că trupurile noastre cred că timpul s-a oprit pe loc. Sunt blocate şi aşteaptă sfârşitul transformării lor. Părul ne cade şi nu mai creşte nimic în loc. Pielea noastră se înnegreşte acolo unde Shaodul a început, dar s-a oprit din lipsă de energie.
— Mie mi se pare că presupui cam multe, zise Galladon.
— Aşa e, aprobă Raoden. Dar sunt sigur că e aşa cum spun. Ceva blochează Dor. Pot să-mi dau seama de asta când desenez aonii. Energia încearcă să răzbească, dar ceva îi stă în cale. Ca şi cum aonii nu se mai potrivesc între ei.
Raoden îşi privi prietenul.
— Nu suntem morţi, Galladon, şi nu suntem blestemaţi. Suntem pur şi simplu incompleţi.
— Grozav, sole. Acum nu mai lipseşte decât să afli de ce.

Raoden ridică din umeri. Înţelegea mai multe acum, dar adevăratul mister, motivul care provocase căderea Elantrisului, rămânea în umbră.

— Oricum, continuă dula, întorcându-se iarăşi spre plantele lui, mă bucur că ţi-a folosit la ceva cartea aia.

Raoden îşi lăsă capul într-o parte. Îl privi pe Galladon cum se îndepărta.

— Aşteaptă puţin, Galladon.

Dula se întoarse cu o privire confuză.

— De fapt, nu prea-ţi pasă cine ştie ce de studiile mele, nu-i aşa? îl întrebă Raoden. Tot ce voiai să ştii era dacă mi-a folosit la ceva cartea pe care mi-ai dat-o.

— De ce aş ţine atât de mult la asta? pufni Galladon.

— Nu ştiu, zise Raoden. Dar ai fost întotdeauna atât de atent să-ţi protejezi biblioteca. Nu ai arătat-o nimănui şi nici măcar tu nu te duci vreodată acolo. De ce e locul ăla atât de sacru pentru tine?

— Nu ştiu, zise dula. Pur şi simplu nu vreau să văd toate cărţile alea distruse.

— Dar cum ai dat peste locul ăla? întrebă Raoden, apropiindu-se de fereastră şi sprijinindu-se la rândul său de pervaz. Spui că nu eşti în Elantris de mai mult de câteva luni, dar se pare că ştii perfect toate străzile şi aleile. M-ai condus direct la banca unde se ascunde Shaor, iar piaţa nu este exact genul de loc pe care ai fi putut să-l găseşti întâmplător.

Dula se simţea vizibil încolţit. Până la urmă zise:

— Nu are voie omul să păstreze un secret pentru sine, Raoden? Chiar trebuie să scoţi totul de la mine?

Raoden se lăsă un pic pe spate, surprins de intensitatea cu care îi vorbise de data aceasta prietenul lui.

— Îmi pare rău, bâigui, realizând brusc cât de acuzatoare sunaseră cuvintele lui. Galladon nu făcuse altceva decât să-l ajute de când intrase în Elantris. Stânjenit, Raoden începu să se îndepărteze.

— Tatăl meu a fost elantrian, îi spuse Galladon aproape în şoaptă.

Raoden încremeni. Din locul în care se afla nu putea

vedea decât profilul prietenului său. Dula îşi trăsese un scaun pe solul reavăn şi se holba la un porumb de lângă el.

— Am locuit împreună cu el până când m-am făcut suficient de mare ca să pot pleca, continuă. Întotdeauna mi s-a părut nepotrivit ca un dula să trăiască în Arelon, departe de familia şi poporul lui. Probabil din cauza asta Dor m-a blestemat şi pe mine.

Toţi zic că Elantrisul a fost cel mai binecuvântat dintre oraşe, dar tatăl meu nu s-a simţit niciodată fericit aici. Probabil că şi în paradis trebuie să existe unii care nu îşi găsesc locul. A devenit un învăţat; biblioteca pe care ţi-am arătat-o a fost a lui. Studia agricultura, deşi era inutil să ştii aşa ceva în Elantris. Se pare că niciodată nu i-a ieşit Duladelul din cap. De ce ai învăţa agricultura dacă poţi să transformi gunoiul în mâncare?

Galladon oftă. Apucă un mic bulgăre de pământ între degete. Îl învârti câteva momente şi apoi îl sfărâmă, lăsând firimiturile să cadă înapoi pe pământ.

— Atunci când a găsit-o pe mama murind alături de el într-o dimineaţă, şi-a dorit să fi studiat vindecarea. Unele boli lovesc atât de rapid, încât nici măcar Elantrisul nu le poate opri. Tata a devenit atunci singurul elantrian deprimat din câţi se ştiuseră. Şi atunci am înţeles şi eu că nu erau zei, pentru că un zeu n-ar fi trecut niciodată printr-o asemenea agonie. Nu se putea întoarce acasă: elantrienii dinainte erau la fel de exilaţi aici ca şi noi, indiferent cât de frumoşi erau. Oamenilor nu le place să trăiască alături de favorizaţi ai sorţii, alături de fiinţe superioare lor. Nu pot suporta să vadă tot timpul un semn al propriei lor inferiorităţi.

Era fericit când l-am anunţat că mă întorc în Duladel. Mi-a zis să mă fac fermier. Am lăsat în urmă un zeu singuratic, trist, într-un oraş divin, dorindu-şi nimic altceva decât libertatea de a deveni din nou un om simplu. A murit cam la un an după plecarea mea. Ştiai că elantrienii puteau muri de boli simple, precum moartea-inimii? Trăiau mai mult decât oamenii obişnuiţi, dar oricum puteau muri. Mai ales dacă îşi doreau acest lucru. Tatăl meu ştia care sunt

simptoamele bolii de inimă; ar fi putut să meargă la un vindecător, dar a preferat în schimb să rămână în birou şi să dispară. Exact ca aonii ăia pe care te chinui tu atât de mult să-i desenezi.

— Aşadar, urăşti Elantrisul? întrebă Raoden, ieşind prin fereastra deschisă pentru a se apropia de prietenul lui. Se aşeză alături de acesta, tot cu privirile îndreptate spre micuţele plante.

— Ură? Nu, nu simt ură. Dula nu simte ură. Bineînţeles, faptul că am crescut în Elantris cu un tată deprimat m-a împiedicat să devin un dula obişnuit. Ai remarcat că sunt mult mai sceptic decât ar trebui să fie un dula şi că găsesc un cusur în orice. Dula se fereau de mine din cauza acestui mod de a vedea lucrurile tot timpul într-o lumină negativă şi am fost aproape fericit când m-a luat Shaodul. Locul meu nu era în Duladel, deşi îmi plăcea foarte mult să fiu fermier. Merit oraşul ăsta, şi el mă merită pe mine. Kolo?

Raoden nu ştia sigur cum să răspundă.

— Presupun că un comentariu optimist n-ar servi la nimic în momentele astea.

Galladon zâmbi.

— Evident că nu! Voi, optimiştii, pur şi simplu nu puteţi pricepe că cineva deprimat nu vrea să încercaţi să-l înveseliţi. Ne face rău.

— Atunci lasă-mă să spun ceva, prietene, zise Raoden. Te apreciez. Nu ştiu dacă locul tău e aici; mă îndoiesc că e locul vreunuia dintre noi. Dar îţi preţuiesc foarte mult ajutorul. Dacă Noul Elantris va triumfa, atunci se va datora faptului că tu ai fost acolo să mă opreşti să mă arunc de pe vreo clădire.

Galladon inspiră adânc. Chipul lui nu se înseninase, dar pe el se putea citi recunoştinţă pentru ce îi spusese prietenul său. Ridică uşor din umeri, apoi se ridică în picioare şi îi întinse şi lui Raoden o mână să-l ajute să se ridice.

*

Raoden se întoarse cu greu pe partea cealaltă. Nu avea cine ştie ce pat: câteva pături în camera din spate a

capelei. Oricum, nu lipsa de confort îl împiedica să doarmă, ci altceva. Îl preocupa ceva. Simţea că îi scăpase ceva important şi nu ştia ce. Fusese foarte aproape mai devreme şi simţea cum subconştientul îl presa, cerându-i să facă conexiunile.

Dar ce lipsea? Ce indiciu subconştient îl bântuia acum? După ce discutase cu Galladon, Raoden se întorsese la aonii săi, apoi se plimbase puţin prin oraş. Era linişte peste tot. Oamenii lui Shaor încetaseră să mai atace Noul Elantris, se concentrau în schimb pe vizitele Sarenei.

Trebuia să fie ceva legat de discuţia cu prietenul său, se hotărî. Ceva ce avea legătură cu aonii sau cu tatăl lui Galladon. Oare cum era pe-atunci să fii elantrian? Chiar era posibil ca cineva să se simtă deprimat între aceste măreţe ziduri? Cine, capabil fiind de a face minuni, şi-ar trăda condiţia pentru a deveni un simplu fermier? Trebuie să fi fost foarte frumos totul pe-atunci, foarte frumos…

— Domi Iertătorule! strigă şi se ridică brusc în capul oaselor.

O secundă mai târziu, Saolin şi Mareshe, care dormeau în sala mare a capelei, năvăliră pe uşă. Galladon şi Karata îi urmau. Îl găsiră pe Raoden cu o privire stupefiată.

— Sole? spuse Galladon cu grijă.

Raoden se ridică şi ieşi din cameră. Un grup perplex îl urmărea mecanic. Raoden abia se opri să aprindă un felinar, fără să schiţeze măcar o strâmbătură la mirosul oribil pe care începu să-l elibereze gazul Sarenei. Ieşi în lumină, îndreptându-se direct spre Sala celor Căzuţi.

Bărbatul era acolo, continua să geamă ca pentru sine, aşa cum majoritatea hoezilor făceau chiar şi în timpul nopţii. Era micuţ de statură şi brăzdat tot de riduri. Pielea îi era într-atât de căzută încât părea să aibă mai mult de o sută de ani. Şuiera întruna aceleaşi cuvinte, ca pe o mantră:

— Frumos. Atât de frumos altădată…

Indiciul care îl tot chinuia nu apăruse în timpul discuţiei pe care o purtase cu prietenul său, ci în timpul vizitei făcute în sala hoezilor, când venise să le aducă de mâncare.

Raoden îl auzise pe acest bărbat şoptind aceleaşi cuvinte de zeci de ori, dar niciodată până atunci nu făcuse legătura.

Raoden îşi puse mâinile pe umerii bărbatului.

— Ce era atât de frumos?

— Frumos…

— Bătrâne, începu Raoden, dacă încă mai există un suflet rătăcit în trupul acela al tău, fie şi cea mai firavă umbră de raţiune, trebuie să-mi explici: despre ce vorbeşti?

— Atât de frumos altădată… continuă omul cu privirile rătăcite.

Raoden ridică mâna şi începu să deseneze un aon în faţa privirilor hoedului. Aproape reuşise să completeze aonul Rao când bărbatul se întinse, icnind când puse mâna în centrul desenului.

— Eram atât de frumoşi altădată, şopti bărbatul. Părul meu era strălucitor, pielea iradia lumină. Aonii zburau din vârful degetului meu. Erau atât de frumoşi…

Raoden auzi atunci în spatele lui câteva exclamaţii de surpriză.

— Vrei să spui, întrebă Karata, apropiindu-se, că în tot timpul ăsta…?

— Zece ani, zise Raoden, încă sprijinind trupul bărbatului. Acest bărbat a fost un elantrian înainte de Reod.

— Imposibil, zise Mareshe. A trecut prea mult timp!

— Dar unde altundeva să fi dispărut toţi? întrebă Raoden. Ştim că mulţi dintre elantrieni au supravieţuit căderii oraşului şi guvernului. Au fost închişi în Elantris. Unii dintre ei şi-au dat probabil foc, alţi câţiva probabil au scăpat, dar restul ar trebui să mai fie încă pe-aici. După câţiva ani în Elantris, şi-au pierdut însă minţile şi au rămas să se târască pe străzi…

— Zece ani, şopti Galladon. Zece ani de suferinţă!

Raoden îl privi pe bătrân în ochi. Erau acoperiţi cu o reţea fină de linii roşii şi o stupefacţie cumplită se putea citi în ei. Secretele AonDor se ascundeau undeva în mintea rătăcită a acestui bărbat.

Bărbatul îl apucă pe Raoden de braţ şi îl strânse aproape imperceptibil, tot trupul îi tremura din cauza efortului. Trei

cuvinte chinuite ieşiră până la urmă din gura lui, în timp ce privirea lui agonică îl fixa pe prinţ.

— Du-mă. Afară.

— Unde, întrebă Galladon neînţelegând. În afara oraşului?

— La. Lac.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, omule, şopti Raoden.

Ochii bărbatului alunecară uşor spre uşă.

— Karata, ţine lumina, îi ordonă Raoden şi-l ridică pe bătrân. Galladon, vino cu noi. Mareshe şi Saolin rămâneţi aici. Nu vreau să se trezească şi ceilalţi şi să observe că am dispărut.

— Dar... începu Saolin, cuvintele însă i se opriră în gât. Îşi dădu seama că ordinul fusese irevocabil.

Era o noapte luminată, cu luna strălucind puternic pe cer, astfel încât felinarul era aproape inutil. Era clar că omul nu mai avea suficientă putere ca să ridice mâna şi să le arate direcţia, aşa că Raoden era nevoit să se oprească la fiecare intersecţie. Cerceta faţa bătrânului după vreun indiciu în privinţa căii de urmat.

Înaintau greu, aşa că era aproape dimineaţă când ajunseră la o clădire de la marginea oraşului, prăbuşită, dar cu acoperişul aproape intact.

— Ştii ce a fost asta? întrebă Raoden.

Galladon se gândi câteva momente şi apoi răspunse:

— Cred că ştiu, sole. Era un fel de sală de întâlniri a elantrienilor. Ştiu că tata venea aici din când în când, deşi nu mi-a permis niciodată să-l însoţesc.

Karata îi aruncă lui Galladon o privire confuză, dar îşi amână întrebările pentru altădată. Raoden îl duse pe bătrân în clădirea fantomatică. Era pur şi simplu goală. Raoden studie faţa bărbatului. Acesta privea înspre podea.

Galladon îngenunche şi începu să cureţe mizeria.

— Este un aon desenat aici.

— Care?

— Rao, cred.

Raoden ridică o sprânceană. Înţelesul aonului Rao era simplu: însemna „spirit” sau „energie spirituală”. Cartea

despre AonDor îl menţiona numai din când în când şi niciodată nu explica îndeajuns ce efecte magice se presupunea că are.

— Apasă-l, îi sugeră Raoden.

— Încerc, sole, mormăi Galladon, dar nu cred că are vreun...

Dula fu întrerupt de podeaua, care începu să se lase în jos. Bărbatul strigă şi se dădu înapoi, în timp ce imensul bloc de piatră cobora cu un zgomot infernal. Karata îşi drese glasul, arătă spre aonul de pe perete pe care apăsase. Aonul Tae, care însemna „a deschide”.

— Văd câteva scări aici, sole, zise Galladon în cele din urmă şi-şi băgă capul pe gaură. Începu să coboare iarăşi, cu Karata urmându-l cu felinarul. După ce li-l înmână pe hoed, Raoden li se alătură şi el.

— Un mecanism destul de isteţ, observă Galladon, studiind mulţimea de rotiţe care coborâseră placa de beton. Mareshe ar fi extrem de încântat. Kolo?

— Mă interesează mai mult pereţii, îl opri Raoden şi se holbă la nemaivăzutele picturi care acopereau în întregime zidurile. Încăperea era dreptunghiulară şi scundă, dar era decorată minunat cu picturi şi coloane sculptate.

— Ţine felinarul mai sus.

Oameni cu părul alb, cu pielea argintie, acopereau în întregime pereţii, formele lor bidimensionale fiind angajate în diferite activităţi. Unii îngenuncheau în faţa unor aoni enormi; alţii mergeau în şir, cu capetele plecate. Era ceva formal pe chipurile lor.

— Locul ăsta este un lăcaş sfânt, zise Raoden. Un fel de altar.

— Religie la elantrieni? se miră Karata.

— Trebuie să fi crezut în ceva, da, zise Raoden. Poate că nu erau la fel de convinşi de propria lor divinitate ca toată lumea din Arelon. Îi aruncă o privire prietenului său.

— Tata n-a pomenit niciodată nimic de vreo religie, zise dula. Dar oamenii ăştia aveau nenumărate secrete, pe care le păstrau chiar şi faţă de familiile lor.

— Acolo, arătă Karata spre un punct îndepărtat din sală,

spre un perete pe care nu se afla decât o singură pictură. Avea în centru un oval albastru care semăna cu o oglindă. Un elantrian stătea în faţa ovalului, cu braţele întinse şi ochii închişi. Părea să zboare înspre discul albastru. Restul peretelui era negru, deşi se mai putea vedea o sferă mare, albă, de cealaltă parte a ovalului.

— Lacul, se auzi vocea slabă, dar insistentă, a bătrânului.

— Este pictat dintr-o parte, realiză Karata. Uite, cade într-un lac.

Raoden aprobă. Elantrianul din pictură nu zbura, ci cădea. Ovalul reprezenta suprafaţa unui lac, liniile laterale imaginând ţărmul.

— E ca şi cum apa reprezenta un fel de poartă, zise Galladon.

— Şi vrea ca noi să-l aruncăm acolo, realiză Raoden. Galladon, ai fost vreodată la înmormântarea unui elantrian?

— Nu, niciodată, răspunse dula pe gânduri.

— Haide, îi îndemnă Raoden, privind spre bărbatul ghemuit la picioarele lui, care rămăsese cu ochii îndreptaţi spre un pasaj lateral.

Dincolo de uşă se afla o cameră încă şi mai uimitoare decât prima. Karata ţinea felinarul sus cu o mână tremurătoare.

— Cărţi, se entuziasmă Raoden. Lumina felinarului dezvăluia rafturi după rafturi de cărţi, care se pierdeau în întuneric. Cei trei rătăciră prin minunata încăpere, simţind dintr-o dată trecerea timpului. Praful acoperea într-un strat gros rafturile, iar paşii lor lăsau urme bine conturate pe unde treceau.

— Nu vezi nimic ciudat la locul ăsta, sole? întrebă Galladon aproape în şoaptă.

— Lipseşte stratul de noroi, realiză Karata.

— Exact.

— Aşa e, zise şi Raoden şocat. Se obişnuise atâta cu străzile curate din Noul Elantris, încât aproape uitase de câtă muncă fusese nevoie ca să le facă aşa.

— Nu am mai văzut până acum în oraşul ăsta un loc care să nu fie acoperit de noroi, sole, zise Galladon. Chiar şi

biroul tatălui meu era îngropat în el, înainte să-l curăţ eu.

— Şi mai e ceva, observă Raoden, privind un perete din piatră. Priviţi acolo.

— Un felinar! exclamă Galladon.

— Sunt peste tot.

— Dar oare de ce nu foloseau aoni? se miră dula. O făceau oriunde în altă parte.

— Nu ştiu, zise Raoden. M-am mirat şi eu când am intrat. Dacă puteau desena aoni care să-i transporte oriunde în oraş, atunci ar fi putut face şi unul care să coboară piatra.

— Aşa e, zise şi Galladon.

— Probabil că AonDor era interzisă aici, spuse Karata.

— Fără aoni şi fără noroi. Coincidenţă? întrebă Galladon.

— Poate, îi răspunse Raoden şi încercă să distingă ceva în privirea bătrânului. Aceasta indica o uşă în perete. Era acoperită cu o pictură asemănătoare cu cea din camera anterioară.

Galladon deschise uşa şi dădură într-un pasaj lung şi îngust, construit în piatră.

— Unde Dumnezeu duce oare pasajul ăsta?

— Afară, îi răspunse Raoden. Omul ne-a cerut să-l scoatem din oraş.

Karata intră în pasaj, pipăind cu degetele pereţii de piatră. Raoden şi Galladon o urmară. Pasajul începu destul de repede să urce, astfel încât erau nevoiţi să se oprească din loc în loc ca să-şi odihnească corpurile elantriene slăbite. Când ajunseră la nişte scări, începură să-l care pe bătrân cu schimbul. Le luă mai mult de o oră până ajunseră la capătul coridorului, unde dădură de o uşă simplă de lemn, fără nimic pe ea.

Galladon o deschise şi ieşi afară în lumina blândă a zorilor.

— Suntem în munţi, exclamă surprins.

Raoden ieşi după prietenul său, pe o mică platformă sculptată în munte. Prăpastia care pornea de la această platformă era destul de abruptă, dar cu toate astea se vedeau totuşi urme de paşi care coborau în adânc. Jos de tot era Kae, iar dincolo de Kae se afla enormul monolit care

era Elantrisul.

Nu realizase niciodată cu adevărat cât de enorm era Elantrisul. Kae părea un sat prăpădit pe lângă acesta. În jurul Elantrisului se puteau vedea ruinele celorlalte trei Oraşe Exterioare. Toate erau acum abandonate. Fără magia Elantrisului, Arelonul nu avea cum să susţină o asemenea concentraţie de oameni. Locuitorii oraşului fuseseră mutaţi cu forţa, deveniseră muncitorii şi fermierii lui Iadon.

— Sole, am senzaţia că prietenul nostru devine nerăbdător.

Raoden privi spre bătrân. Acesta îşi rotea insistent privirea înainte şi înapoi, de la ei spre o cărare îngustă care pornea de undeva din lateralul platformei.

— Trebuie să urcăm iarăşi, oftă Raoden.

— Nu mult, îi răspunse Karata de undeva de deasupra. Cărarea se termină aici.

Raoden urcă şi el, alăturându-i-se Karatei.

— Lacul, zise din nou bătrânul, epuizat, dar cu o expresie de satisfacţie întipărită pe chip.

Raoden se încruntă. „Lacul” abia dacă avea trei metri adâncime. Părea mai degrabă o piscină. Apa era de un albastru cristalin şi nu părea să vină sau să se ducă nicăieri.

— Şi acum? întrebă Galladon.

— Îl băgăm înăuntru, ghici Raoden. Îngenunche şi-l puse pe bărbat în apă. Omul pluti câteva momente şi apoi oftă de plăcere. Oftatul acesta îi înfipse lui Raoden în inimă o poftă nebună să se elibereze de durere, atât de cea fizică, cât şi de cea psihică. Pielea elantrianului părea să se întindă încet-încet, şi ochii îi deveniră din nou vii.

Ochii aceştia îl priviră câteva secunde pe Raoden, mulţumindu-i, apoi bărbatul se dizolvă.

— Doloken! blestemă Galladon, privind cum elantrianul se topea ca zahărul într-o ceaşcă de ceai. În mai puţin de o secundă, dispăru complet, fără să lase vreo urmă a prezenţei sale.

— Aş fi mai atentă dacă aş fi în locul tău, prinţe, îi sugeră Karata.

Raoden privi în jos, realiză abia atunci cât era de aproape

de marginea piscinei. Durerea se zvârcolea în el, de parcă ar fi ştiut cât de aproape era de eliberare. Tot ce trebuia să facă era să se lase să cadă…

Raoden se ridică, tremură uşor pe măsură ce se îndepărta de lac. Nu era pregătit. Nu va fi pregătit decât atunci când durerea îl va stăpâni. Atâta timp cât mai avea voinţă, va lupta.

Îşi puse o mână pe umărul lui Galladon.

— Când voi deveni hoed, adu-mă aici. Nu mă lăsa să trăiesc în agonie.

— Eşti încă abia sosit în Elantris, sole, se răţoi la el Galladon. Vei mai rezista ani întregi.

Durerea striga în Raoden, făcându-i genunchii să se înmoaie.

— Numai promite-mi. Jură că mă vei aduce aici.

— Îţi jur, Raoden, zise până la urmă Galladon solemn, cu privirea plină de îngrijorare.

Raoden nu mai zise nimic.

— Haideţi, avem mult de mers până în oraş.

Capitolul 26

Porţile se închiseră cu zgomot în urma carului Sarenei, care ieşea din Elantris.

— Eşti sigur că el este liderul? întrebă încă o dată.

Ashe clipi uşor.

— Da, ai avut dreptate, prinţesă, informaţiile mele despre liderii bandelor nu mai erau de actualitate. Îl numesc pe acest nou-venit lord Spirit. Domnia lui este recentă. Majoritatea dintre elantrieni nici nu auziseră de el acum o lună, deşi cineva chiar a pretins că lord Spirit şi Shaor sunt una şi aceeaşi persoană. Se spune că el i-a înfrânt atât pe Karata, cât şi pe Aanden. Şi se pare că supunerea lui Aanden n-a fost chiar uşoară. A fost o mare bătălie atunci.

— Atunci cei cu care mă întâlnesc eu nu sunt decât nişte impostori, zise Sarene gânditoare, ghemuită undeva în spatele carului. Era un mijloc de transport cam nepotrivit

pentru o prinţesă, dar niciunul dintre nobilii din ziua aceea nu se oferise s-o conducă la palat în trăsura lui. Se gândise să-l roage pe Shuden, dar Torena i-o luase probabil înainte, pentru că tânărul jindoez dispăruse cu desăvârşire.

— Se pare că da, stăpână. Eşti furioasă? întrebă Ashe cu grijă. Îi spusese foarte clar că, după părerea lui, lord Spirit ar fi trebuit să fie ultima ei grijă.

— Nu, nu chiar. Trebuie să te aştepţi să existe subterfugii în orice context politic.

Sau, cel puţin, asta spuse cu voce tare. Necesitate politică sau nu, voia neapărat să ştie că lord Spirit era sincer cu ea. Aproape că începuse să aibă încredere în el, şi asta o îngrijora.

El alesese, nu-şi dădea seama de ce, să i se confeseze ei. Când se afla cu ceilalţi, era inteligent şi foarte vesel, deşi nimeni nu putea fi atât de optimist pe cât părea el. Când îi vorbea numai ei însă, era mai sincer. Putea citi suferinţă în ochii lui, mâhniri şi amărăciuni pe care nu le înţelegea. Bărbatul, dictator sau nu, era clar afectat de soarta Elantrisului.

Ca toţi ceilalţi elantrieni, era mai mult un cadavru decât un om viu; pielea îi era uscată şi neagră, scalpul şi sprâncenele fără fir de păr. Repulsia ei însă dispărea pe zi ce trecea, pe măsură ce începea să se obişnuiască cu oraşul. E adevărat, nu ajunsese încă să vadă ceva frumos la elantrieni, dar cel puţin nu mai simţea acel rău psihic de la început.

Se forţase, în ciuda impulsului pe care-l simţea, să rămână rece la dovezile de prietenie ale lui Spirit. Avusese mult prea mult timp de-a face cu politicieni ca să se lase copleşită emoţional de un adversar. Şi el îi era clar adversar, indiferent cât de curtenitor se arăta. Se juca cu ea, îi prezenta lideri falşi, în timp ce el însuşi superviza distribuţia. Nici măcar nu putea fi sigură că îşi onora contractul. Se putea foarte bine ca adepţii lui să fi fost singurii cărora li se permitea să primească pachete. Poate că părea atât de optimist pur şi simplu pentru că ajutorul ei îi permitea să-şi menţină supremaţia asupra oraşului.

Carul dădu de o groapă mai mare, şi Sarene fu trântită pe podeaua de lemn. Câteva cutii goale căzură din grămadă, aproape lovind-o.

— Data viitoare când îl vedem pe Shuden, mormăi plină de năduf, în timp ce se scutura pe fund, aminteşte-mi să-i dau un pumn în faţă.

— Sigur, prinţesă, spuse Ashe serviabil.

*

Nu aşteptă prea mult. Din nefericire, nici nu prea avu şansa să-i tragă una, cum îşi propusese. De fapt, ar fi putut să-l tragă în ţeapă dacă ţinea neapărat, dar cu siguranţă n-ar fi fost prea populară printre femeile de la curte după aceea. Se întâmpla să fie una dintre zilele în care femeile făceau antrenamente de scrimă, iar Shuden venise, ca de obicei, ca spectator. Din fericire, se abţinu şi din exerciţiul Chayshan. Femeile se aruncau oricum toate pe el.

— Sunt din ce în ce mai bune, aprecie Eondel, privindu-le pe femei exersând. Fiecare avea acum o sabie de oţel, precum şi un fel de uniformă, o salopetă specială asemănătoare cu aceea a Sarenei, dar cu un fel de fustă foarte uşoară care le atârna de la talie în jos. Bucata asta de material în plus era subţire şi inutilă, dar le ajuta pe femei să se simtă mai în largul lor.

— Pari surprins, Eondel, observă Sarene. Înseamnă că ţi-am făcut o impresie destul de proastă ca profesoară.

Bătrânul luptător îi răspunse cu o mină foarte serioasă:

— Nu, Înălţimea ta, niciodată…

— Te tachinează, domnul meu, îl avertiză Lukel, lovind-o în treacăt pe Sarene cu un pergament făcut. N-ar trebui s-o laşi să scape aşa de uşor. Nu faci decât s-o încurajezi.

— Ce e asta? îl întrebă Sarene, smulgându-i hârtia din mână.

— Bilanţul dragului nostru rege, îi explică Lukel, şi scoase din buzunar un pepene-acru din care muşcă. Încă nu îi spusese Sarenei cum reuşise să obţină un transport de fructe cu o lună întreagă înainte de sezonul lor, lucru care îi făcea pe toţi ceilalţi negustori să moară de invidie.

Sarene îşi aruncă ochii pe document.

— Va reuşi?

— La limită, îi zâmbi Lukel. Oricum, câştigurile din Teod, adunate cu impozitele din taxe, ar trebui să se ridice la destul de mult, astfel încât regele să fie scutit de penibil. Felicitări, verişoară, ai salvat monarhia.

Sarene strânse la loc documentul.

— Ei, cel puţin am scăpat de una dintre probleme.

— De două, o corectă Lukel, cu un strop de suc rozaliu scurgându-i-se pe bărbie. Tânărul nostru prieten, Edan, a fugit din tară.

— Ce?

— E adevărat, prinţesă, confirmă Eondel. Am aflat şi eu azi-dimineaţă. Pământurile baronului Edan se aflau în apropierea Crăpăturii din sudul Arelonului, şi ploile recente au cauzat alunecări de teren în zonă. Edan a fost văzut pe când pleca spre Duladel.

— Ei bine, va afla în curând că noua monarhie nu mai este atât de impresionată de titlurile nobiliare din Arelon, adăugă Lukel. Cred că Edan ar fi un foarte bun fermier, nu crezi?

— Şterge-te la gură, îl apostrofă Sarene. Nu e frumos să glumeşti pe seama nefericirii altuia.

— Nefericirile sunt dictate de voinţa lui Domi! îi replică Lukel.

— Nu ţi-a plăcut Edan de la bun început.

— N-avea coloană vertebrală, era arogant, şi ne-ar fi trădat imediat dacă ar fi reuşit să adune destul curaj pentru asta. Ce anume era să-mi placă la el? se apără Lukel, continuând să-şi savureze fructul, vizibil satisfăcut.

— Cineva este cu siguranţă foarte mândru de el în această după-amiază, observă Sarene.

— Întotdeauna are atitudinea asta după ce reuşeşte să încheie o afacere bună, Înălţimea ta, zise Eondel. Va fi la fel de insuportabil cel puţin o săptămână de-acum înainte.

— Ah, numai să vezi piaţa, zise Lukel. O să dau lovitura. Oricum, Iadon este foarte ocupat acum să găsească pe cineva cu destui bani să cumpere baronia lui Edan, aşa că nu te va deranja în următoarea perioadă.

— Aş vrea să pot spune acelaşi lucru despre tine, îi replică Sarene, întorcându-se spre elevele ei, care încă mai exersau. Eondel avea dreptate: erau mai bune. Chiar şi cele mai în vârstă păreau să explodeze de energie. Sarene ridică mâna în sus ca să le atragă atenţia şi fentele încetară brusc.

— Vă descurcaţi foarte bine, zise după ce se făcu linişte. Sunt impresionată. Multe dintre voi sunteţi deja mai bune decât multe femei pe care le cunosc în Teod.

Un aer de satisfacţie cuprinse chipurile tuturor, la auzul acestor laude.

— Oricum, ceva tot nu-mi place, continuă prinţesa, şi începu să se plimbe. Credeam că aţi venit aici să vă dovediţi tăria şi forţa, să arătaţi că vă puteţi pricepe şi la altceva decât la brodit. Până acum însă, numai una dintre voi mi-a dovedit că vrea să schimbe lucrurile în Arelon. Torena, spune-le ce ai făcut azi.

Tânăra ţipă uşor când îşi auzi numele, apoi îşi privi sfioasă companioanele.

— Am fost în Elantris cu tine?

— Ai fost, zise Sarene. Am invitat de mai multe ori fiecare femeie din această încăpere, dar Torena a fost singura care a avut curajul să mă însoţească în Elantris.

Sarene se opri să le privească pe femei, care erau vădit stânjenite. Niciuna nu îndrăznea să-i întâlnească privirea, nici măcar Torena, care părea să se simtă şi ea vinovată, din spirit de trupă.

— Mâine voi merge din nou în Elantris, şi de data asta nu mă va mai însoţi niciun bărbat în afara gărzilor. Dacă vreţi într-adevăr să demonstraţi acestui oraş că sunteţi la fel de puternice ca şi soţii voştri, atunci veţi veni cu mine.

Sarene aşteptă. Unele capete se ridicau ezitant, câteva perechi de ochi o priveau. Vor merge de data aceasta. Erau înfricoşate, dar vor merge. Prinţesa zâmbi.

Era un zâmbet numai pe jumătate adevărat. Stând aşa în faţa lor, ca un general în faţa soldaţilor săi, realizase ceva. Se întâmpla din nou.

Era exact ca şi în Teod. Putea citi respect în ochii lor;

chiar şi regina îi cerea acum sfatul. Oricum, cu tot respectul pe care i-l purtau, n-aveau s-o accepte niciodată. Când Sarene intra în sală, se făcea linişte; când pleca, conversaţiile îşi reluau cursul. Era ca şi cum o considerau undeva deasupra discuţiilor lor simple. Transformându-se în modelul lor, Sarene se şi înstrăinase, se izolase.

Sarene se întoarse şi le lăsă pe femei să-şi continue exerciţiile. Bărbaţii erau la fel. Shuden şi Eondel o respectau şi chiar o considerau prietena lor, dar nu s-ar fi gândit niciodată la ea ca la o femeie. În ciuda faptului că se arăta enervat de jocurile matrimoniale de la curte, Shuden reacţiona destul de favorabil la avansurile Torenei, dar nu îi aruncase niciodată vreo privire Sarenei. Eondel era cu mult mai bătrân decât ea, dar Sarene îşi dădea seama care îi erau sentimentele: respect, admiraţie şi dorinţa de a servi. Era ca şi cum nici măcar nu realiza că era femeie.

Sarene ştia că era căsătorită şi că n-ar fi trebuit să se gândească la astfel de lucruri, dar îi era destul de greu să-şi accepte statutul de femeie măritată. Nu existase nicio ceremonie şi nu cunoscuse niciun soţ. Tânjea măcar după un semn că bărbaţii o considerau atrăgătoare, deşi n-ar fi putut niciodată răspunde la asemenea avansuri. Dar nu avea rost: bărbaţii din Arelon se temeau de ea la fel de mult pe cât o respectau.

Crescuse fără să simtă afecţiune din afara familiei, şi se părea că lucrurile aveau să rămână aşa în continuare. Cel puţin îl avea pe Kiin şi pe familia lui. Totuşi, dacă venise în Arelon căutând să fie acceptată, eşuase. Trebuia să se mulţumească cu respectul.

O voce profundă, răguşită, se auzi undeva în spatele ei.

— Unchiule? întrebă. Ce cauţi aici?

— M-am întors acasă numai ca să descopăr că e goală, îi răspunse Kiin. Şi nu există decât o persoană pe lumea asta care ar îndrăzni să-mi răpească întreaga familie.

— Dar nu ne-a răpit, tată, glumi Lukel. Pur şi simplu am auzit că ai de gând să ne găteşti supă din Hraggen din nou.

Kiin îşi privi fiul timp de câteva secunde şi-şi mângâie gânditor bărbia, acolo unde altădată obişnuia să existe o

barbă.

— Tocmai a încheiat o afacere bună, nu-i aşa?

— Una foarte bună, îi confirmă Eondel.

— Dumnezeu să aibă milă de noi, mormăi Kiin, aşezându-se greoi pe un scaun din apropiere. Sarena i se alătură pe un scaun de lângă el.

— Ai aflat despre bilanţul lui Iadon, Ene? întrebă.

— Da, unchiule.

Kiin scutură din cap.

— N-am crezut niciodată că va veni ziua în care mă voi simţi mai liniştit ştiind că afacerile regelui sunt profitabile. Se pare că planul tău a funcţionat, şi, din câte-am auzit, Eondel şi restul vor avea o recoltă foarte bogată anul ăsta.

— Şi-atunci, de ce pari aşa îngrijorat?

— Îmbătrânesc, Ene, şi bătrânii au mania de a-şi face griji. În ultima vreme, m-au îngrijorat micile tale excursii în Elantris. Tatăl tău nu m-ar ierta niciodată dacă ţi s-ar întâmpla ceva rău acolo.

— Nu că ar avea de gând să te ierte în viitorul apropiat, îşi dădu drumul Sarene fără să realizeze.

Kiin scrâşni din dinţi.

— Ai dreptate. Apoi se opri, privind-o scrutător. Ce ştii tu despre asta?

— Nimic, admise Sarene. Sper, totuşi, că mă vei lămuri tu.

Kiin scutură din cap.

— Unele lucruri e mai bine să rămână aşa. Eu şi tatăl tău am fost amândoi mai proşti în tinereţe. Poate că Eventeo e acum un bun rege, dar este un frate jalnic. Bineînţeles, nici eu nu voi câştiga curând vreun trofeu pentru afecţiune frăţească.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Am avut o… neînţelegere.

— Ce fel de neînţelegere?

Kiin râse cu poftă.

— Nu, Ene, nu sunt chiar atât de uşor de manipulat ca ciocârliile pe care le ai acolo. E mai bine să rămâi de data asta în necunoştinţă de cauză. Şi nu te bosumfla.

— Nu mă bosumflu niciodată, îi replică Sarene, chinuindu-se din răsputeri să-şi facă vocea să nu sune copilăroasă. Când înţelese că nu are cum să mai scoată ceva de la unchiul ei, Sarene schimbă subiectul.

— Unchiule Kiin, ştii ceva de vreun pasaj secret în palatul lui Iadon?

— Aş fi la fel de surprins ca Cele Trei Virgine dacă n-ar exista aşa ceva, îi răspunse. Iadon este probabil cea mai paranoică persoană din câte cunosc. Trebuie să aibă cel puţin vreo zece căi de evadare din acea fortăreaţă pe care o numeşte casă.

Sarene abia se abţinu să nu comenteze că Kiin avea o casă mult mai impunătoare decât fortăreaţa regelui. Pentru că discuţia începuse să lâncezească, Kiin se întoarse şi-l întrebă pe Eondel despre afacerea cu pepeni-acri a lui Lukel. În cele din urmă, Sarene se ridică de pe scaun şi îşi scoase sabia. Se îndreptă spre mijlocul sălii, unde exersau elevele sale. Se aşeză în poziţia de bază şi începu să facă prin aer câteva fente.

Sabia ei şfichiuia şi împungea aerul, mişcările pe care le făcea erau deja rutină, aşa că mintea începu să-i zboare. Avea oare dreptate Ashe? Se lăsa distrasă prea mult de Elantris şi enigmaticul lui conducător? Nu-şi putea permite să se îndepărteze de la îndatoririle ei. Hrathen plănuia ceva şi era clar că Telrii avea de-a face cu asta. Trebuia să fie atentă la multe lucruri şi avea destulă experienţă în politică ca să realizeze cât de uşor era să se piardă în detalii.

Oricum, interesul ei pentru Spirit creştea tot mai mult. Nu i se întâmpla foarte des să dea peste un politician care să-i atragă atât de mult atenţia, dar în Arelon dăduse peste doi. Şi, într-un fel, Spirit era chiar mai fascinant decât gyornul. În timp ce ostilitatea dintre ea şi Hrathen era declarată, Spirit o manipula şi o deruta, comportându-se în acelaşi timp ca un vechi prieten. Şi cel mai grav era că ei aproape nu-i păsa.

În loc să se arate furios când ea umplea cutiile cu obiecte nefolositoare, părea impresionat. Chiar o felicitase pentru faptul că făcuse economii, remarcând că hainele pe care le

adusese probabil fuseseră luate la reducere, având în vedere culorile. Părea să rămână tot timpul prietenos, indiferent la sarcasmul ei.

Şi simţea că şi ea îi răspunde la fel. Acolo, în centrul oraşului blestemat, găsise în sfârşit pe cineva care era dispus s-o accepte. Şi-ar fi dorit din toată inima să poată râde la remarcile lui inteligente, să îl aprobe când făcea anumite observaţii şi să-i împărtăşească grijile ei. Cu cât mai agresivă încercase ea să fie, cu atât mai puţin ameninţat se simţise el. De fapt, chiar părea să-i aprecieze agresivitatea.

— Sarene? auzi vocea Daorei în spatele ei. Sarene mai execută o ultimă fentă apoi se îndreptă, distrasă. Avea faţa plină de sudoare. Nici nu realizase cât de mult efort depusese.

Se relaxă, îşi sprijini sabia cu vârful în podea. Părul Daorei era prins într-un coc bine aranjat şi uniforma îi era ireproşabilă, fără nicio urmă de transpiraţie. Ca de obicei, femeia făcea totul cu graţie, chiar şi antrenamentele.

— Vrei să vorbeşti cu cineva? o întrebă Daora cu o voce blândă. Se aflau într-o parte a sălii, de unde, din cauza zgomotului tălpilor pe podea şi a şuieratului săbiilor, nu se auzea nimic din ce vorbeau.

— Despre ce? întrebă Sarene neînţelegând.

— Cunosc privirea asta, copilă, îi vorbi mai departe Daora. Nu e pentru tine. Dar, desigur, ştii şi tu asta, nu-i aşa?

Sarene păli. Cum de ştia? Putea cumva să-i citească gândurile? Apoi, Sarene urmări privirile mătuşei sale. Daora se uita când la Shuden când la Torena, care râdeau împreună în timp ce tânăra îi arăta bărbatului câteva mişcări de bază.

— Ştiu că nu e uşor, Sarene, continuă Daora, să fii blocată într-o căsătorie şi să nu ai cum să obţii vreo urmă de afecţiune... să nu-ţi cunoşti niciodată soţul şi să nu-i simţi niciodată dragostea. Dar poate în câţiva ani, după ce locul tău în Arelon va fi mai sigur, poate îţi vei putea permite să ai o relaţie cu cineva, în secret. Acum este însă

prea curând, oricum am lua-o.

Ochii Daorei se înmuiară văzându-l pe Shuden cum scăpă sabia, apoi râde necontrolat de greşeala sa, deşi era de obicei un om rezervat.

— În afară de asta, copilă, continuă Daora, acesta este deja sortit altcuiva.

— Crezi...? începu Sarene.

Darene o luă de braţ, o strânse uşor şi-i zâmbi.

— Te-am urmărit în ultimele câteva zile şi am văzut sentimentele în ochii tăi, dar şi frustrarea. Cele două emoţii se împletesc mai des decât s-ar aştepta inimile tinere să se întâmple.

Sarene scutură din cap şi râse uşor.

— Te asigur, Mătuşă, îi răspunse cu afecţiune, dar totuşi pe un ton categoric, că nu mă interesează deloc lord Shuden.

— Bineînţeles, draga mea, mai zise Daora, bătând-o din nou pe braţ şi îndepărtându-se apoi.

Sarene se dezmorţi şi se duse după ceva de băut. Oare care erau aceste „semne” pe care Daora pretindea că le vedea la ea? Femeia era de obicei foarte atentă la ce se întâmpla în jurul ei; ce anume o făcuse să se înşele atât de tare de data aceasta? Sarenei îi plăcea de Shuden, dar ca de prieten, nu era nimic sentimental la mijloc. Era prea tăcut şi, ca şi Eondel, un pic prea rigid pentru gusturile ei. Sarene ştia foarte bine că are nevoie de un bărbat care să ştie să-i acorde intimitate atunci când simţea nevoia, dar care în acelaşi timp să n-o lase să facă ce vrea cu el.

Ridică din umeri şi puse neînţelegerea Daorei pe seama fanteziei femeii, apoi se aşeză şi începu să se gândească iarăşi cum avea să „onoreze” ultima listă de comenzi a lordului Spirit.

Capitolul 27

Hrathen se holba deja de ceva timp la documentul pe care-l avea în faţă. Era bilanţul regelui Iadon, calculat de

spionii Derethi.

Cumva, Iadon reuşise să-şi revină după imensa pierdere suferită. Şi Telrii nu avea să fie rege.

Hrathen stătea la birou, încă îmbrăcat în armură, aşa cum era când găsise biletul. Hârtia îi înţepenise între degete. Poate că, dacă n-ar fi avut şi alte probleme, vestea nu l-ar fi şocat în asemenea măsură. Avusese parte de multe veşti de genul acesta în viaţa lui, şi n-ar fi trebuit să se simtă atât de dărâmat. Însă lângă această hârtie se afla lista cu arteţii locali. Mai rămăsese unul singur care nu-i refuzase încă oferta de a-l face artet-şef.

Vestea revenirii lui Iadon reprezenta numai o cărămidă din zidul încrederii în sine care se prăbuşea. Dilaf controla tot ce se întâmpla în capelă; nici măcar nu-l mai informa pe Hrathen de majoritatea şedinţelor şi slujbelor pe care le organiza. Artetul părea că se răzbună pe Hrathen. Poate că era încă furios pentru incidentul cu elantrianul prizonier, sau poate că transfera ura pe care o simţea faţă de Sarene, pentru cum reuşise să-i umanizeze pe elantrieni în ochii opiniei publice, asupra lui Hrathen.

Oricum, era clar că puterea artetului creştea. Discret, dar părea inevitabil ca el să preia controlul definitiv. Vicleanul artet pretindea că se ocupă el de tot pentru că „hrodenul nu trebuie să piardă timpul cu asta” – ceea ce era adevărat, până la un punct. În mod obişnuit gyornii nu se ocupau de activităţile de rutină dintr-o capelă, şi Hrathen nu putea nici el face totul. Dilaf intervenise să ajute. Chiar dacă Hrathen nu făcea mutarea evidentă, adică să-l numească pe Dilaf artet-şef, rezultatul final era acelaşi.

Hrathen pierdea controlul asupra Arelonului. Nobilii se duceau acum la Dilaf în loc să vină la el, şi, chiar dacă tot mai multă lume se convertea la Derethi, numărul lor tot nu era suficient. Sarene dejucase cumva planul lui de a-l aşeza pe Telrii pe tron şi, după ce vizitase de atâtea ori Elantrisul, locuitorii din Kae nu mai aveau cum să-i vadă pe elantrieni ca pe nişte demoni.

Şi mai presus de toate, credinţa lui care se clătina. Ştia bine că ăsta nu era momentul potrivit să-şi pună la îndoială

credinţa. Înţelegea asta. Oricum, înţelegerea, ca antonim al simţirii, reprezenta chiar rădăcina problemei sale. Acum că sămânţa incertitudinii încolţise în inima sa, nu mai putea fi smulsă aşa de uşor.

Era prea mult. Dintr-o dată, i se părea că zidurile se prăbuşesc asupra lui. Pereţii şi tavanul se apropiau tot mai mult, ca şi cum ar fi vrut să-l zdrobească cu greutatea lor. Hrathen se luptă, încercând să scape, căzu pe podeaua de marmură. Nimic nu mergea, nimic nu-l putea ajuta.

Gemu, simţi durerea provocată de armura îndoită în unghiuri ciudate cum îi ciupea pielea. Se ridică în genunchi şi începu să se roage.

Ca preot Shu-Dereth, Hrathen îşi petrecea câteva ore în rugăciune în fiecare săptămână. Acele rugăciuni erau însă mai mult nişte meditaţii decât o formă de comunicare, mai mult un mod de a-şi organiza gândurile. De data asta implora.

Pentru prima dată după ani întregi, cerşea ajutor. Hrathen îşi întinse braţele spre acel Dumnezeu pe care îl servise atât de mult timp încât îl uitase, acel Dumnezeu care dispăruse într-un labirint de scheme logice şi înţelegeri, acel Dumnezeu pe care-l transformase în ceva inutil în viaţa lui, deşi tot ce îl preocupa era să-I mărească Imperiul.

De data asta însă, Hrathen renunţă la încăpăţânarea de a face totul singur şi admise că are nevoie de ajutor.

Nu ştia cât timp stătuse îngenuncheat, rugându-se fervent pentru ajutor, compasiune şi milă. Într-un final, fu distras de o uşoară bătaie în uşă.

— Intră, răspunse absent.

— Vă rog să mă iertaţi că vă deranjez, stăpâne, începu intrusul, un preot de rang inferior, cu capul băgat pe uşa crăpată. Dar tocmai a sosit asta pentru Domnia voastră. Preotul împinse o cutiuţă în cameră şi închise uşa în urma lui.

Hrathen se ridică, cu picioarele încă tremurându-i. Era deja întuneric afară, deşi începuse să se roage înainte de amiază. Chiar să fi trecut atâtea ore de când implora

îndurare? Un pic ameţit, Hrathen luă cutia şi o puse pe birou. Curios, îndepărtă învelişul cu un pumnal. Înăuntru, împachetată în fin, se afla o cutiuţă de metal cu patru sticluţe.

Lord Hrathen, scria în bilet, *iată otrava pe care mi-aţi comandat-o. Efectele ei sunt exact cele pe care le-aţi cerut. Lichidul trebuie înghiţit şi victima nu va prezenta niciun fel de simptome în primele opt ore de după ce lichidul ajunge în stomac.*

În toate lucrurile, lăudat fie Domnul Nostru Jaddeth.

Forton, farmacist şi slujitor loial al lui Wyrn

Hrathen luă una dintre sticluţe în mână, cercetându-i curios conţinutul închis la culoare. Aproape că uitase de apelul către Forton din acea noapte târzie. Îşi aminti abia acum că se hotărâse cândva să-i administreze această otravă lui Dilaf. Dar planul nu mai putea funcţiona. Avea nevoie de ceva mai spectaculos.

Hrathen răsuci sticluţa cu otravă între degete câteva secunde, apoi luă dopul şi o sorbi pe toată dintr-o singură înghiţitură.

PARTEA A DOUA
CHEMAREA ELANTRISULUI

Capitolul 28

Cel mai dificil lucru era să se hotărască de unde să înceapă cu cititul. Rafturile cu cărţi se întindeau pe toţi pereţii şi nu se vedea unde se termină, de parcă informaţia pe care o conţineau era infinită. Raoden era convins că aici avea să găsească indiciile de care avea nevoie, că ele erau ascunse undeva în marea de pagini. Oricum, sarcina de a le găsi nu era deloc una uşoară.

Karata fu cea care făcu descoperirea. Localizase un raft jos pe peretele opus uşii. Acolo se aflau o serie de aproximativ treizeci de volume care abia aşteptau să fie curăţate de praf. Erau cataloagele bibliotecii, cu numere pentru fiecare corp şi raft. Cu ajutorul lor, Raoden reuşi cu uşurinţă să localizeze cărţile AonDor. Alese cel mai puţin complicat dintre volume şi se apucă de treabă.

Raoden nu mai spusese nimănui despre această descoperire. Ştiau numai Galladon şi Karata. Nu numai că se temea de o nouă sesiune de fierbere a cărţilor ca a lui Aanden, dar simţea că locul acela era sacru. Nu era un loc pe care să vrei să-l vezi invadat de vizitatori, cu degete nepricepute şi cotrobăitoare gata să distrugă buna organizare a cărţilor şi liniştea încăperii.

De asemenea, hotărâseră să nu spună nimic nici despre piscină, dându-le lui Mareshe şi Saolin numai câte o explicaţie vagă despre ce făcuseră în călătoria lor cu elantrianul. Raoden simţea cu toată fiinţa lui cât de periculoasă era acea piscină. O parte din el îşi dorea cu ardoare îmbrăţişarea mortală, binefacerea distrugerii. Dacă oamenii ar fi ştiut că exista o cale uşoară, nedureroasă de a scăpa de suferinţă, mulţi s-ar fi dus să se arunce în apa

fatală fără nicio ezitare. Oraşul ar fi rămas nelocuit în numai câteva luni.

Una dintre opţiuni era să îi lase să facă asta, bineînţeles. Ce drept avea el să le fure celorlalţi pacea? Şi totuşi, Raoden simţea că e prea devreme să abandoneze Elantrisul. În săptămânile dinaintea venirii Sarenei văzuse că Elantrisul era capabil să-şi uite durerile şi să-şi ignore foamea. Elantrienii îşi putea depăşi condiţia. Mai exista pentru ei şi o altă cale de scăpare decât distrugerea.

Dar nu şi pentru el. Durerea creştea tot mai mult. Devenea din ce în ce mai puternică, aducându-l tot mai aproape de abandon. Din fericire, cărţile îl mai distrăgeau. Le studia fascinat, descoperea în sfârşit explicaţiile pe care le căutase atât timp.

Citea cum se puteau împleti între ele complexele ecuaţii aonice. Dacă trăgeai o linie doar puţin mai lungă proporţional cu restul unui aon, efectele puteau fi teribile. Existau ecuaţii de aoni care începeau la fel, dar care, ca două pietre care se rostogoleau pe munte pe cărări uşor diferite, puteau sfârşi prin a avea efecte complet opuse. Şi totul datorită unei linii puţin mai lungi.

Începuse să înţeleagă mai bine teoria AonDor. Dor era aşa cum o descrisese Galladon: o energie foarte concentrată, care gravita dincolo de fenomene şi lucruri. Singura ei dorinţă era să evadeze. Cărţile explicau că Dor se afla într-un loc în care se exercita multă presiune asupra ei, aşa că energia încerca să forţeze ieşirea prin orice fisură sau cale viabilă, trecea dintr-o stare de concentraţie maximă într-una de diluare.

Însă, datorită naturii sale, Dor nu putea intra în lumea fizică decât prin porţi de dimensiuni şi forme potrivite. Elantrienii erau capabili să creeze astfel de porţi în desenele lor, specificând totodată prin aceste desene ce formă urma să ia energia după ce trecea de ele. Oricum, dacă fie şi o singură linie era greşită ca dimensiune, atunci Dor nu putea intra. Era ca şi cum un pătrat forţa intrarea printr-o gaură rotundă. Unii teoreticieni descriseseră procesul folosind cuvinte precum „frecvenţă” sau „lungime

a pulsaţiei”. Raoden abia acum începuse să realizeze cât geniu ştiinţific dormea pe paginile închise în cărţile prăfuite din bibliotecă.

Dezamăgirea lui cea mare era însă că, deşi studiase destul de mult, nu putuse afla încă ce blocase Dor şi o făcuse nefuncţională. Putea numai să presupună că Dor se schimbase cumva. Poate acum, în loc de pătrat, Dor era un triunghi şi, indiferent câţi aoni pătraţi desena Raoden, energia nu putea trece. Ce provocase însă schimbarea Dor era o altă chestiune care îl depăşea.

— Cum a intrat ăsta aici? întrebă Galladon şi-l arătă cu degetul pe seonul Ien, care plutea de-a lungul unui raft. Lumina lui desena umbre pe cotoarele cărţilor.

— Habar nu am, îi răspunse Raoden urmărindu-l câteva momente pe vechiul lui prieten cum plutea în aer.

— Trebuie să recunosc, sole, seonul tău este ciudat.

Raoden ridică din umeri.

— Toţi seonii nebuni sunt la fel.

— Da, dar ceilalţi stau departe de oameni, comentă Galladon, privindu-l pe Ien cum tremura uşor.

Seonul, ca de obicei, nu îi acorda atenţie lui Galladon şi se apropia de Raoden.

— În fine, venisem pentru altceva. Saolin întreabă de tine.

Raoden făcu semn că a înţeles, îşi închise cartea şi se ridică de la micuţul birou pe care-l ocupase, unul dintre multele care se aflau în bibliotecă. I se alătură lui Galladon. Dula mai privi o dată, îngrijorat, spre seon, şi îl închise în întuneric.

*

— Nu ştiu, Saolin, zise Raoden ezitant.

— Stăpâne, dar nu prea avem de ales, insistă soldatul. Oamenii mei au prea multe răni. Ar fi o prostie să încercăm să le ţinem piept oamenilor lui Shaor azi, în situaţia în care ne aflăm. Barbarii nici nu se vor opri să râdă când ne vor da la o parte.

Raoden îl aprobă din cap pe Saolin. Oftă. Soldatul avea dreptate: nu mai puteau rezista împotriva oamenilor lui

Shaor. Cu toate că Saolin se dovedise destul de eficient chiar luptând cu braţul stâng, tot nu erau suficienţi oameni rămaşi care să protejeze curtea principală. Mai grav era că barbarii păreau să fie din ce în ce mai feroce şi mai periculoşi. Mirosiseră cu siguranţă că exista mâncare în curtea principală şi faptul că erau opriţi să ajungă la ea îi înnebunea şi mai tare.

Raoden încercase să le lase mâncare în alte locuri, dar trucul nu funcţionă mult timp. Îşi îndesau mâncarea în gură şi apoi se grăbeau să atace iar, cu şi mai multă furie. Erau conduşi de o singură obsesie: aceea de a ajunge la carul cu mâncare al Sarenei.

Numai dacă am avea mai mulţi soldaţi! se gândea Raoden frustrat. Îşi pierduse foarte mulţi oameni din cauza livrărilor Sarenei, în timp ce banda lui Shaor părea să rămână la fel de numeroasă. Raoden şi Galladon se oferiseră amândoi să-l ajute pe Saolin să le ţină piept nebunilor, dar încăpăţânatul soldat refuzase fără drept de apel.

— Liderii nu luptă, le-o tăiase scurt. Sunteţi prea importanţi.

Raoden ştia că omul avea dreptate. Raoden şi Galladon nu erau soldaţi; ajutorul lor nu ar fi fost oricum cine ştie ce. În schimb, ar fi reuşit să producă dezordine printre adevăraţii soldaţi ai lui Saolin. Nu mai aveau decât câteva variante, niciuna prea avantajoasă, şi cea a lui Saolin se dovedi a fi cea mai bună.

— Bine, se declară Raoden de acord. Fă aşa.

— Foarte bine, stăpâne, încuviinţă Saolin din cap. Voi începe pregătirile. Nu mai avem la dispoziţie decât câteva minute până la sosirea prinţesei.

Raoden îl concedie pe Saolin cu un semn din cap. Planul soldatului era o încercare disperată de a-i prinde în capcană pe nebunii lui Shaor. Barbarii îşi făcuseră un obicei din a o lua pe acelaşi drum până la un punct în care se despărţeau pentru a încerca să forţeze intrarea în curte. Saolin avea de gând să organizeze o ambuscadă înainte ca aceştia să apuce să se despartă. Era riscant, dar era probabil singura

lor şansă. Soldaţii nu mai putea în niciun caz continua să lupte ca şi până acum.

— Presupun că e timpul să mergem, zise Raoden.

Galladon aprobă şi el. Raoden nu-şi putea însă reţine îngrijorarea că lucrurile ar putea să nu meargă aşa de bine. Dacă Saolin pierdea, atunci sălbaticii îi făceau terci, pe el şi pe soldaţii lui. Dacă Saolin câştiga, atunci însemna că zeci de oameni mureau sau erau reduşi la stadiul de legumă. Oameni, de ambele părţi, pe care Raoden ar fi trebuit să reuşească să-i protejeze.

Orice s-ar întâmplă, tot eşec o să fie, se gândea.

*

Sarene îşi putea da seama că ceva nu e în regulă, dar nu putea ghici ce. Spirit era nervos, renunţase cu totul la atitudinea prietenoasă. Şi nu era vina ei, ci se întâmpla altceva. Poate ceva legat de greutăţile conducerii.

Ar fi vrut să-l întrebe ce s-a întâmplat. Se întoarse însă la rutina descărcării mâncării, simţindu-se la rândul ei nervoasă din cauza comportamentului lui Spirit. De câte ori acesta se apropia să ia o cutie din mâinile ei, Sarene îl privea direct în ochi şi vedea cât e de tensionat. Nu putea să se convingă să îl întrebe despre problemă. Se prefăcuse prea mult timp că e rece şi distantă, îi respinsese de prea multe ori prietenia. Exact ca şi în Teod, se izolase singură într-un rol. Şi, exact ca înainte, se condamnase singură, neştiind cum să mai scape de auto-impusa ei indiferenţă.

Din fericire, Spirit nu suferea şi el de aceleaşi inhibiţii. În timp ce nobilii se strângeau să dea mai departe mâncarea în mâinile elantrienilor, Spirit o trase pe Sarene deoparte, la numai câţiva metri de grupul principal.

Îl privi curioasă.

— Ce e?

Spirit mai aruncă o privire înapoi spre grupul de lorzi şi chiar câteva femei nobile, care aşteptau ca elantrienii să se apropie să-şi primească mâncarea. Într-un final, se întoarse spre Sarene.

— S-ar putea să se întâmple ceva rău azi.

— Ce? se încruntă Sarene.

— Îţi aminteşti că ţi-am spus că nu toţi elantrienii sunt la fel de docili ca cei pe care-i vezi tu?

— Da, îmi amintesc, îi răspunse Sarene aproape în şoaptă. *Ce capcană îmi pregăteşti, lord Spirit? Ce fel de joc joci?* se întreba Sarene. Părea atât de sincer, de onest. Oricum, nu putea să nu se teamă în continuare că se juca cu ea.

— Ei bine, doar să… începu Spirit, numai să fii pregătită. Să-ţi ţii gărzile pe aproape.

Sarene se încruntă. Văzuse ceva nou în ochii lui. Ceva ce nu mai văzuse înainte: sentimentul de vinovăţie.

În timp ce se întorcea să li se alăture celorlalţi, preocupată de ce-i spusese Spirit, simţi cum o parte din ea se bucura că rămăsese distantă. Bărbatul îi ascundea cu siguranţă ceva. Ceva important. Simţurile ei de politician versat o avertizau să fie atentă.

Oricum, se părea că nu se va întâmpla nimic. În timp ce distribuiau mâncarea, lord Spirit părea că începe să se relaxeze, deveni chiar şi puţin mai vesel. Sarene începu să creadă că bărbatul exagerase.

Apoi se auziră urletele.

*

Raoden blestemă, scăpând din mână sacul cu mâncare. Păreau a fi aproape, mult prea aproape. Un moment mai târziu, îl văzu pe Saolin împins forţat spre curte de pe o alee laterală. Soldatul mânuia sabia sălbatic în faţa a patru oponenţi sălbatici. Unul dintre aceştia îl lovi cu o bâtă peste picioare şi soldatul căzu.

Oamenii lui Shaor îi învinseseră.

Năvăleau de pretutindeni, zeci de oameni urlau cât îi ţinea gura. Gărzile tresăriră surprinse, scoase din leneveala lor obişnuită în apropierea porţilor, dar se mişcau prea încet. Barbarii tăbărâră asupra nobililor şi elantrienilor.

Eondel apăru de nicăieri. Soarta făcuse ca tocmai în acea zi să vină din nou cu Sarene, şi, ca întotdeauna, purta şi o sabie, sfidând convenţia în favoarea securităţii. De data asta, prevederea lui se dovedise folositoare.

Oamenii lui Shaor nu se aşteptau să mai întâmpine vreo

rezistenţă, şi se îngrămădiră în retragere în faţa sabiei strălucitoare a generalului. În ciuda vârstei înaintate, Eondel mânuia arma cu foarte mare iscusinţă, decapitând câte doi sălbatici dintr-o singură mişcare. Sabia lui Eondel, susţinută de muşchi puternici, îşi făcea loc fără prea mare efort printre elantrienii vlăguiţi. Atacul lui îi opri pe sălbatici destul timp încât gărzile să apuce să i se alăture şi să formeze o linie de apărare lângă el.

Realizând, într-un final, că se aflau în pericol, nobilii începură să ţipe. Din fericire, se aflau la numai câţiva paşi de poartă şi scăpară fără probleme din haos. În curând, Raoden şi Sarene rămaseră singuri, se uitau unul la altul printre săbii şi bâte.

Unul dintre sălbatici căzu la picioarele lor, cu mâna întinsă spre o cutie de carton cu cereale. Stomacul creaturii era spintecată de la talie până la gât şi braţele i se mişcau necontrolat, amestecând cerealele cu noroiul de pe jos. Buzele îi tremurau, în timp ce privirea îi rămânea fixată pe mâncare.

— Mâncare. Voiam numai puţină mâncare. Mâncare… tot repeta, începând să deruleze mantra unui hoed.

Sarene privi în jos la creatură, apoi se dădu cu un pas în spate. Când îl privi din nou pe Raoden, ochii îi scânteiau cu furia de gheaţă a trădării.

— Nu i-ai lăsat să primească mâncare, aşa e?

Raoden aprobă din cap simplu, fără să încerce să se justifice sau să se scuze într-un fel.

— Aşa e.

— Tiranule! şuieră Sarene. Despot fără inimă!

Raoden se întoarse şi privi înspre sălbaticii lui Shaor. Într-un fel avea dreptate.

— Da, sunt un tiran.

Sarene se mai dădu încă un pas în spate. Se împiedică însă de ceva. Raoden se întinse s-o prindă, dar apoi se opri, realiză ce era. Era un sac cu mâncare, unul dintre aceia pe care Raoden îi pregătea pentru hoezi. Sarene privi şi ea în jos şi înţelese.

— Aproape că începusem să capăt încredere în tine, îi

zise pe un ton amar. Apoi se grăbi spre poartă, în timp ce soldaţii începuseră să se retragă. Oamenii lui Shaor nu-i urmăreau, ci se repeziseră la grămada de cutii pe care o abandonaseră nobilii.

Raoden se dădu înapoi. Nici măcar nu păreau să-l fi observat, erau ocupaţi să răvăşească mâncarea şi să îşi îndese în gură cu mâinile lor murdare tot ce apucau. Era clar că nobilii nu aveau să se mai întoarcă în Elantris. Dar cel puţin niciunul dintre ei nu fusese ucis.

Apoi îşi aminti brusc de Saolin. Raoden se grăbi să traverseze curtea şi îngenunche lângă prietenul său. Bătrânul soldat rămăsese cu privirile rătăcite pe cer, îşi legăna capul înainte şi înapoi şi repeta întruna:

— Am pierdut, stăpâne. Am pierdut, lord Spirit. Am pierdut, am pierdut, am pierdut…

Raoden gemu, lăsându-şi capul să cadă în piept.

Ce-am făcut? se întreba neputincios şi legăna în braţe proaspătul hoed.

Raoden rămase acolo, pierdut în suferinţă, până când oamenii lui Shaor luară şi ultima firimitură şi plecară. Un zgomot îl trezi din starea în care căzuse.

Porţile Elantrisului se deschideau din nou.

Capitolul 29

— Sarene, eşti rănită? întrebă Ashe terorizat de îngrijorare.

Sarene încercă să-şi şteargă ochii, dar lacrimile continuau să-i cadă pe obraji.

— Nu, răspunse printre suspine. N-am nimic.

În mod clar neconvins, seonul zbură în jurul ei încet, căuta să vadă dacă exista totuşi vreun semn că prinţesa era rănită.

— Stăpână, o întrebă din nou pe un ton mai ferm, ce ai?

— Am avut dreptate, Ashe, se strădui să râdă de prostia ei, printre scâncete. Ar trebui să fiu fericită; am avut dreptate tot timpul să n-am încredere în el.

— Spirit?

Sarene dădu din cap, apoi se lăsă pe spate să se odihnească, cu ochii împlântaţi în tavanul trăsurii.

— Îi ţinea pe oameni departe de mâncare. Trebuia să-i vezi, Ashe, foamea îi înnebunise. Soldaţii lui Spirit îi ţineau departe de curte, dar probabil că foamea i-a ajutat să răzbească. Nici nu-mi dau seama cum au reuşit să treacă de armata lui Spirit, pentru că nu aveau arme sau săbii, numai foamea. Nici măcar nu a încercat să nege. Pur şi simplu stătea acolo, privea cum planurile îi erau dejucate, cu un sac îndesat cu mâncare la picioare.

Sarene îşi prinse faţa în mâini, înnebunită de frustrare.

— De ce sunt atât de *proastă?*

Ashe continua să fie îngrijorat.

— Ştiam ce face. Nu ştiu de ce sunt atât de distrusă acum că mi s-a confirmat.

Sarene trase aer în piept, dar se înecă. Ashe avusese dreptate. Se lăsase prinsă în toată schema asta cu Spirit şi Elantrisul. Şi se implicase emoţional prea mult ca să mai poată acţiona conform suspiciunilor pe care le avusese.

Rezultatul era un dezastru. Nobilimea reacţionase la durerea şi nenorocirea din Elantris. Prejudiciile până atunci bine înrădăcinate slăbiseră. Acum însă, nobilii aceştia nu-şi vor aminti decât că au fost atacaţi. Sarene nu putea decât să-i mulţumească lui Domi că niciunul dintre ei nu fusese rănit.

Gândurile îi fură întrerupte de sunetul unei armuri care se lovi de fereastra trăsurii ei. După ce se aranjă cât de cât, Sarene scoase capul pe fereastră ca să vadă despre ce era vorba. O grămadă de bărbaţi în lanţuri şi piele, cu uniforme roşu cu negru, veneau din sens invers. Era garda personală a lui Iadon şi se îndrepta spre Elantris.

Sarene simţi cum o trece un fior văzând feţele rigide ale soldaţilor.

— Idos Domi! şopti. Privirile acestor oameni erau aspre, erau pregătiţi să ucidă. Să masacreze.

*

La început, vizitiul se opuse comenzii lui Sarene de a

merge mai repede, dar erau prea puţini aceia care puteau să i se opună prinţesei din Teod. Ajunseră destul de repede la palat şi Sarene sări din trăsură fără să mai aştepte ca vizitiul să tragă la scări.

Avea o reputaţie bine stabilită printre servitori, aşa că majoritatea fugeau din calea ei când o vedeau pe holuri. Gărzile de la biroul lui Iadon se obişnuiseră şi ele cu ea şi nu făcură decât să ofteze resemnaţi când o văzură că împinge în uşă.

Regelui îi căzu faţa când o văzu în pragul uşii.

— Despre orice-ar fi vorba, poate să mai aştepte. Ne confruntăm cu o criză…

Sarene lovi cu pumnii în biroul lui Iadon, făcându-l să tremure.

— Ce crezi că faci, în numele lui Domi?

Iadon se ridică în picioare, roşu de furie.

— Nişte membri ai curţii mele au fost atacaţi. Este de datoria mea să reacţionez.

— Nu-mi vorbi mie despre datorie, Iadon, îi replică Sarene. Cauţi o scuză ca să distrugi Elantrisul de zece ani şi numai superstiţiile oamenilor te-au oprit.

— Şi ce vrei să spui cu asta?

— Nu voi fi eu aceea care să-ţi ofere scuza de care ai nevoie! urlă Sarene. Retrageţi soldaţii.

Iadon pufni.

— Tu ar trebui să fii prima care să aprecieze rapiditatea cu care am acţionat, prinţesă. Onoarea ta a avut de pierdut din cauza acelui atac.

— Sunt în stare să-mi apăr şi singură onoarea, Iadon. Soldaţii tăi distrug tot ce-am reuşit eu să realizez în ultimele câteva săptămâni.

— Era oricum un plan stupid, se aruncă Iadon şi lăsă o grămadă de hârtii să-i scape pe birou. Hârtia de deasupra alunecă în lateral şi Sarene putu citi ordinele scrise în grabă. Cuvintele care săreau în ochi erau „Elantris” şi „exterminare”.

— Întoarce-te în camera ta, Sarene. Totul se va termina în câteva ore.

Pentru prima dată Sarene realiză cum trebuia să arate, cu faţa congestionată şi distrusă de lacrimi, cu rochia ei simplă mânjită de mizeria din Elantris, transpirată şi cu părul murdar şi dat pe spate într-o claie haotică. Momentul de insecuritate dispăru însă de cum dădu cu privirea din nou de rege, şi putu citi în ochii lui cât era de satisfăcut. Avea să masacreze toată mulţimea aceea de înfometaţi, de amărâţi din Elantris. Avea să-l ucidă pe Spirit. Şi totul se întâmpla din cauza ei!

— Ascultă-mă bine, Iadon, începu iarăşi, pe un ton rece şi fără să lase loc de replică. Îl privi pe rege, care era mult mai scund decât ea, direct în ochi. Îţi *vei retrage* chiar acum soldaţii din Elantris. Îi *vei lăsa* pe acei oameni în pace. Dacă nu, o să le povestesc oamenilor ce ştiu despre tine.

Iadon fornăi.

— Mă sfidezi, Iadon? Cred că vei avea altă atitudine atunci când toată lumea va ajunge să cunoască adevărul. Ştii oricum că te consideră un prost. Se prefac că ţi se supun, dar ştii, ştii în partea aia de inimă care îţi şopteşte că râd de tine. Crezi că nu ştiu nimic despre navele tale scufundate? Crezi că nu s-au distrat pe seama faptului că regele mai avea puţin şi ajungea la fel de sărac precum un baron? Ştiau, sigur că ştiau. Cum vei mai da ochii cu ei, Iadon, când vor afla cum de ai reuşit să supravieţuieşti? Când le voi arăta cum te-am salvat, cum te-am ajutat să închei contractul cu Teodul, cum ţi-am salvat coroana.

În timp ce vorbea, îşi puncta fiecare nouă întrebare cu o împunsătură cu degetul în pieptul regelui. Stropi de sudoare apăruseră pe fruntea bărbatului.

— Eşti un prost, Iadon, îi şuieră. O ştiu eu, o ştiu nobilii tăi, o ştie întreaga lume. Ai luat în mâini o ţară minunată şi ai distrus-o. I-ai înrobit pe oameni şi ai mânjit onoarea Arelonului. Ţara ta devine din ce în ce mai săracă. Chiar şi tu, rege, ai rămas cu atât de puţină avere, încât numai un dar de la Teod îţi mai poate păstra coroana.

Iadon se dădu în spate nervos. Regele părea că intră la apă, masca arogantă îi căzu de tot în faţa unei asemenea

dezlănţuiri.

— Cum va fi, Iadon? Cum te vei simţi când întreaga curte va şti că eşti îndatorat unei femei? O femeie proastă ca asta? Pentru că vor afla toţi. Toţi vor vedea cine eşti de fapt. Nimic altceva decât un invalid nesigur şi trivial.

Iadon căzu înapoi pe scaun. Sarene îi dădu un stilou.

— Retrage-ţi ordinul! îi ordonă.

Degetele regelui tremurau în timp ce scrijeleau anularea ordinului anterior undeva în josul paginii şi punea ştampila sa personală.

Sarene îi smulse documentul din mână şi ieşi în goană.

— Ashe, du-te şi opreşte-i din drum pe soldaţi! Spune-le că vin noi ordine de la rege.

— Imediat, prinţesă, îi răspunse seonul şi se avântă pe o fereastră deschisă.

— Tu! îi ordonă Sarene unuia dintre soldaţii de la uşa lui Iadon. Du imediat asta la Elantris.

Omul acceptă documentul destul de confuz.

— Aleargă! urlă Sarene la el.

Şi soldatul începu să alerge.

Sarene îşi încrucişă braţele, privi cum bărbatul dispare pe hol. Apoi se întoarse spre cea de-a a doua gardă, care începu să se foiască nervos.

— Hmm, o să mă asigur că ajunge acolo la timp, bălmăji în cele din urmă şi se grăbi să-şi ajungă companionul.

Sarene mai privi în urma lor câteva momente, apoi se întoarse în biroul regelui, închizând uşa în urma ei. Rămase stupefiată să-l vadă pe Iadon prăbuşit în scaun, cu coatele pe birou şi cu capul în mâini. Plângea.

*

Ordinele cele noi ajunseseră de mult la Elantris când sosi Sarene. Gărzile lui Iadon aşteptau confuze în faţa porţilor. Le spuse să se întoarcă acasă, dar căpitanul lor refuză, pretinse că primise ordin să nu atace, dar nu şi să se întoarcă. Puţin mai târziu, sosi un curier şi cu ordinul de întoarcere. Căpitanul o privi iritat, apoi le ordonă oamenilor săi să se îndrepte către palat.

Sarene mai rămase puţin. Se urcă pe zid ca să privească

ce se întâmpla în curte. Carul ei rămăsese abandonat în centrul pieţei. Fusese răsturnat şi o grămadă de cutii zăceau acum strivite sub el. Şi nu numai cutii, dar şi trupuri. Erau dintre atacatori. Trupurile lor zăceau acum în noroi.

Sarene îngheţă şi simţi cum se încordează toată. Unul dintre aceste trupuri încă mai mişca. Se apropie mai mult de marginea zidului şi se aplecă peste parapet ca să vadă mai bine. Distanţa era destul de mare, dar reuşi totuşi să vadă picioarele unui bărbat – zăcând la câţiva metri de restul corpului său. O lovitură puternică îl tăiase în două. Nu putea să fi supravieţuit unei asemenea răni. Totuşi, nebuneşte, mâinile încă i se mişcau necontrolat prin aer.

— Domi iartă! exclamă Sarene şi-şi duse mâna la piept. Apucă micuţul medalion Korathi pe care îl avea atârnat de gât. Cerceta curtea cu ochi neîncrezători. Mai erau acolo şi alte trupuri care încă mai mişcau, deşi aveau răni oribile.

Se spune că elantrienii sunt morţi, îşi aminti atunci. *Că sunt morţi a căror minte refuză să se odihnească.* Sarene realiză abia atunci cum de rezistau elantrienii fără mâncare. *De fapt nu au nevoie de hrană.*

Dar atunci de ce mâncau?

Sarene scutură din cap, încercă să-şi limpezească mintea. Ochii îi căzură însă pe o altă formă. Silueta era îngenuncheată în umbra zidului pe care stătea ea, postura sa emana o tristeţe răvăşitoare. Sarene se simţi atrasă de-a lungul pasarelei, pipăi piatra cu degetele, aproape fără să-şi dea seama. Se opri exact deasupra bărbatului.

Cumva simţise că era Spirit. Ţinea în braţe trupul cuiva şi se legăna cu tot cu el înainte şi înapoi, cu capul plecat. Mesajul era clar; chiar şi un tiran era capabil să-şi iubească supuşii.

Te-am salvat, gândi Sarene. *Regele te-ar fi distrus, dar eu ţi-am salvat viaţa, Spirit. N-am făcut-o pentru tine. Am făcut-o pentru toţi amărâţii pe care-i conduci.*

Spirit nu o observase.

Încerca să rămână furioasă pe el. Dar, privindu-i agonia, nu se mai putea minţi. Evenimentele din acea zi o tulburaseră în mai multe feluri. Era furioasă că planul ei

fusese distrus. Regreta că nu va mai putea să-i hrănească pe elantrieni. Era nefericită gândindu-se cum aveau nobilii să vorbească despre Elantris de atunci înainte.

Dar era mai ales tristă că nu avea să-l mai vadă niciodată. Tiran sau nu, părea să fie un om bun. Poate… poate numai un tiran putea conduce gloata din Elantris. Poate că era cel mai bun lucru care li se întâmplase acelor oameni.

Oricum, era clar că nu avea să-l mai vadă. Nu mai avea să se uite niciodată în ochii aceia care, în ciuda felului în care arăta restul trupului, părea atât de vii şi de ageri. Emanau o inteligenţă şi o complexitate pe care ea nu avea s-o desluşească niciodată.

Totul se terminase.

*

Se gândi să se refugieze în singurul palat din Kae în care se simţea în siguranţă. Kiin o lăsă să intre şi prinţesa îi căzu imediat în braţe. Era un sfârşit umilitor foarte potrivit unei asemenea zile. Oricum, îmbrăţişarea avu darul să o calmeze. De când era copil, decisese că unchiul ei se pricepea foarte bine la îmbrăţişări, braţele lui largi şi pieptul enorm învăluiau perfect chiar şi trupul unei fete înalte.

În cele din urmă se hotărî să-i dea drumul, cu lacrimi încă în ochi, dezamăgită profund de ea însăşi din cauză că plânsese iar. Kiin îi puse o mână pe umăr şi o conduse în salon, unde restul familiei, inclusiv Adien, stătea în jurul unei mese rotunde.

Lukel vorbea agitat, gesticula mult, dar se opri de îndată ce dădu cu ochii de Sarene.

— Vorbeşti de lup şi lupul la uşă, zise.

Privirea bântuită, pierdută a lui Adien se opri asupra ei.

— Şase sute şaptezeci şi doi de paşi de aici până în Elantris, şopti tânărul.

Pentru câteva clipe, se lăsă liniştea. Apoi Kaise sări de pe scaunul ei.

— Sarene! Chiar au încercat să te mănânce?

— Nu, Kaise, îi răspunse Sarene şi se aşeză. Nu voiau decât puţină mâncare.

— Kaise, las-o pe verişoara ta în pace, îi ordonă Daora. A avut o zi foarte plină.

— Şi eu am ratat-o, se plânse Kaise, reaşezându-se pe scaun. Apoi se întoarse furioasă spre fratele ei: De ce a trebuit să te îmbolnăveşti tocmai azi?

— N-a fost vina mea, protestă Daorn, încă puţin palid. Oricum, nu părea foarte dezamăgit de faptul că pierduse luptele din Elantris.

— Potoliţi-vă, copii, repetă Daora.

— Lasă-i, zise Sarene. Nu mă deranjează să vorbesc despre asta.

— Ei bine atunci, o întrebă Lukel, este adevărat?

— Da. Câţiva elantrieni ne-au atacat, dar n-a fost nimeni rănit. Sau, cel puţin, nu de partea noastră.

— Nu, nu mă refeream la asta. Mă refeream la rege. Este adevărat că ai ţipat la el până l-ai convins să schimbe ordinul?

Sarene se simţi dintr-o dată rău.

— Deja s-a aflat asta?

Lukel râse.

— Vocea ta se auzea până în sala tronului, din câte am înţeles. Iadon n-a ieşit din birou nici până acum.

— S-ar putea totuşi să mă fi înflăcărat prea tare, zise Sarene.

— Dar ai făcut ce trebuia, draga mea, o asigură Daora. Iadon este obişnuit ca toată lumea să sară repede la cel mai mic semn al lui. Probabil că s-a pierdut total pentru că nu mai fusese pus în situaţia ca cineva să i se împotrivească.

— N-a fost foarte greu să-l pun la punct, oricum, zise Sarene. În spatele aroganţei lui nu este decât un om nesigur.

— Dar aşa sunt majoritatea bărbaţilor, draga mea, o asigură Daora.

Lukel chicoti.

— Verişoară, ce ne-am fi făcut oare fără tine? Viaţa era îngrozitor de plictisitoare în Kae până să te hotărăşti tu să vii încoace şi să dai totul peste cap.

— Aş fi preferat totuşi să nu dau totul peste cap chiar în asemenea măsură, mormăi Sarene. Iadon nu va reacţiona prea plăcut când îşi va reveni din starea de şoc.

— Dacă-şi revine, poţi pur şi simplu să ţipi din nou la el, îi sugeră Lukel.

— Nu, interveni Kiin foarte serios. Are dreptate. Monarhii nu-şi permit să fie dezonoraţi public. S-ar putea să fie mai rău când se termină toate astea.

— Ori regele se va hotărî pur şi simplu să abdice în favoarea Sarenei, râse Lukel.

— Exact cum se temea tatăl tău, prinţesă, se auzi vocea lui Ashe de la fereastră. Întotdeauna s-a temut că s-ar putea ca Arelonul pur şi simplu să nu-ţi facă faţă.

Sarene zâmbi.

— S-au întors?

— Da, îi răspunse seonul.

Îl trimisese să urmărească gărzile lui Iadon, în caz că se hotărau să ignore ordinele.

— Căpitanul s-a dus imediat să-l vadă pe rege. A renunţat însă să mai insiste, pentru că Maiestatea sa n-a vrut să-i deschidă uşa.

— Oricum, un rege care plânge ca un copil n-ar fi făcut o impresie prea bună unui soldat, zise Lukel.

— Aşa, continuă Sarene, eu…

O bătaie în uşă o întrerupse. Kiin dispăru, apoi se întoarse cu Shuden. Care părea extrem de agitat.

— Prinţesă, făcu întâi o plecăciune în faţa Sarenei, şi apoi se întoarse spre Lukel.

— Tocmai ce am aflat nişte veşti foarte interesante.

— E adevărat, îi răspunse Lukel. Tocmai ce am întrebat-o pe Sarene.

Shuden scutură din cap.

— Nu e asta.

Sarene îl privi îngrijorată.

— Ce mai e?

Shuden clipi.

— Nu veţi ghici niciodată pe cine a luat Shaod azi-noapte.

Capitolul 30

Hrathen nici măcar nu încercă să-şi ascundă transformarea. Ieşi solemn din camera lui şi-şi expuse damnarea în faţa întregii capele. Dilaf se afla în toiul slujbei de dimineaţă. Meritase să îşi piardă părul şi să suporte petele de pe piele chiar şi numai ca să îl vadă pe artet cum se dă înapoi îngrozit.

Preoţii Korathi veniră după el puţin mai târziu. Îi dădură o robă foarte lungă, albă, care să-i ascundă desfigurarea, apoi îl conduseră afară din capelă, care era deja goală. Hrathen îşi zâmbi sieşi când îl văzu pe Dilaf privindu-l confuz din alcovul lui, cu ură nedisimulată de data aceasta.

Preoţii Korathi îl duseră la capela lor, îl dezbrăcară şi-i spălară trupul plin de pete negre cu apă din râul Aredel. Apoi îl îmbrăcară într-o robă albă mai subţire, dintr-un material nu foarte grozav. După toate aceste ritualuri, preoţii se dădură înapoi şi-i făcură loc lui Omin. Liderul scund şi chel al preoţimii Korathi din Arelon îl binecuvântă pe Hrathen în tăcere, desenă în aer simbolul aonului Omi în dreptul pieptului lui. Ochii arelonianului trădau o urmă de satisfacţie.

După aceasta, îl conduseră pe Hrathen pe străzile oraşului. În faţa Elantrisului dădură de un întreg batalion de soldaţi ai lui Iadon. Soldaţii stăteau cu mâinile pe arme, şuşoteau între ei. Hrathen îi privi surprins; îşi dădea seama că erau pregătiţi de luptă. Omin se certă puţin cu căpitanul Gărzii Elantrisului, în timp ce ceilalţi preoţi îl împinseseră pe Hrathen într-o mică clădire de lângă casa gărzilor, un fel de sală de aşteptare gravată peste tot cu aonul Omi.

Hrathen privea prin micuţa fereastră şi îi văzu pe cei doi soldaţi care veniră în galop să aducă noi ordine de la Iadon. Căpitanul gărzilor care aşteptau în faţa porţii Elantrisului citi ordinele, se încruntă şi se întoarse să se certe cu mesagerul. Imediat după aceea, Omin se întoarse şi îi explică că trebuiau să mai aştepte.

Şi aşteptară – aproape două ore.

Hrathen auzise că preoţii îi aruncau pe damnaţi în

Elantris numai într-un anumit moment al zilei, dar se părea că era vorba de un interval, nu o oră bine-definită. În cele din urmă, preoţii îi puseră în mâini lui Iadon un coş cu mâncare, mai spuseră o rugăciune şi-l împinseră în oraş.

Rămase nemişcat, cu capul deja chel, cu pielea plină de pete mari, negre. Un elantrian. Oraşul arăta la fel văzut de aproape ca de sus: murdar, putred şi păgân. Nu avea nimic de oferit. Se roti, lăsă jos coşul cu mâncare şi căzu în genunchi.

— Oh, Jaddeth, Stăpân al Creaţiei, începu, vocea lui suna puternică şi fermă. Ascultă jelania unui umil servitor al Imperiului tău. Scurge otrava asta din trupul meu. Redă-mi viaţa. Te implor cu toată forţa mea de gyorn.

Nu primi niciun răspuns, aşa că repetă rugăciunea. Iarăşi şi iarăşi…

Capitolul 31

Saolin nu deschise ochii când îl băgă în piscină, dar încetă imediat să geamă. Pluti câteva secunde, apoi inspiră scurt, întinse mâinile spre cer, şi apoi se dizolvă în lichid.

Raoden privea procesul cu o privire solemnă. Aşteptaseră trei zile, speraseră că, în ciuda logicii, soldatul îşi va recăpăta cunoştinţa. Dar nu se întâmplă aşa. Se hotărâseră să-l aducă la piscină în principal pentru că rana lui era oribilă şi pentru că Raoden ştia că nu va mai avea puterea niciodată să intre în Sala celor Căzuţi dacă ştia că Saolin se află acolo. Mantra pe care o tot repeta soldatul – *Am pierdut, lord Spirit* – ar fi fost prea greu de suportat.

— Haide, sole, îi zise Galladon. S-a dus.

— Da, s-a dus. *Şi e numai vina mea,* se gândea. De data asta rănile trupului păreau nimic pe lângă rana care i se deschisese în suflet.

*

Se întoarseră la el. Mai întâi câţiva, apoi din ce în ce mai mulţi. Le luase câteva zile bune să priceapă că Sarene nu avea să se mai întoarcă. Că nu vor mai exista pachete cu

mâncare. Că nu vor mai trăi în ritmul cu care deja se învăţaseră: aşteptare, mâncare, aşteptare, mâncare. Se întorseseră, ca şi cum se treziseră brusc şi realizaseră cu stupoare că nu de mult exista un scop în vieţile lor.

Raoden le dădu sarcinile pe care le avuseseră şi înainte: să cureţe mizeria, să-l ajute pe Galladon la fermă şi să construiască. Cu unelte şi materiale adecvate de data aceasta, munca de refacere a Noului Elantris mergea mult mai bine. Acoperişurile distruse erau înlocuite cu unele mai bune, mai durabile. Seminţele noi de porumb le permiseseră să mai înfiinţeze încă o plantaţie, una mult mai mare decât prima. Zidul scund din jurul Noului Elantris fu refăcut şi extins, deşi, pentru o perioadă, oamenii lui Shaor părură să stea liniştiţi. Raoden ştia însă că pacea nu avea cum să dureze prea mult, că mâncarea pe care o luaseră din carul Sarenei nu avea cum să mai ţină mult şi că barbarii se vor întoarce.

Cei care veniră să i se alăture lui Raoden după episodul Sarene erau mult mai mulţi decât cei dinainte. Raoden fu astfel nevoit să recunoască că, în ciuda faptului că intruziunea prinţesei în Elantris provocase o întârziere în împlinirea planurilor lui, până la urmă se dovedise foarte benefică. Le demonstrase oamenilor că, indiferent cât îi chinuia foamea, nu era suficient să se ghiftuiască cu mâncare. Bucuria reprezenta mai mult decât uitarea disconfortului.

Aşa că, atunci când se întoarseră la el, nu o mai făcură pentru mâncare. Munceau pentru că le era teamă de ce ar fi devenit dacă nu o făceau.

*

— El n-ar trebui să se afle aici, zise Raoden cercetându-l din cap până în picioare pe preotul fjordelez din punctul lor de observaţie de pe acoperiş.

— Eşti sigur că este chiar un gyorn? întrebă Galladon.

— Aşa a spus el însuşi în timp ce se ruga. În afară de asta, e clar că e fjordelez. E prea masiv ca să fie arelonian.

— Dar fjordelezii nu sunt luaţi de Shaod, se încăpăţână Galladon. Numai cei din Arelon, Teod şi ocazional din

Duladel.
— Ştiu, zise Raoden şi se dădu pe spate frustrat. Poate că e o problemă de procentaj. Nu sunt prea mulţi fjordelezi în Arelon, poate din cauza asta nu sunt luaţi de Shaod.
Galladon scutură din cap.
— Atunci de ce nu ia Shaodul niciun jindoez? Că doar din ăştia sunt o mulţime în Arelon, de-a lungul rutei condimentelor.
— Nu ştiu, ridică din umeri Raoden.
— Ascultă-l cum se roagă, sole, se enervă Galladon, ca şi cum noi n-am fi încercat deja asta.
— Chiar mă întreb cât are de gând să mai aştepte răspunsul la aceste rugăciuni.
— Au trecut deja trei zile, zise Galladon. Probabil că începe deja să simtă foamea. Kolo?
Raoden dădu din cap. Chiar şi după trei zile de rugăciune continuă, vocea gyornului era la fel de fermă. Lăsând la o parte celelalte probleme, Raoden se simţea obligat să admire determinarea omului.
— Ei bine, când va realiza în cele din urmă că nu rezolvă nimic cu rugăciunile lui, o să-l invităm să ni se alăture, zise Raoden.
— Avem probleme, sole, îl avertiză Galladon. Raoden îl privi pe dula, care îi făcea semn să se uite spre o alee la stânga gyornului.
Raoden îi blestemă pe barbarii lui Shaor care se furişau pe alee. Se pare că terminaseră proviziile chiar mai repede decât estimase Raoden. Se întorseseră în curte probabil să mai caute resturi, dar găsiseră ceva mult mai bun: coşul cu merinde cu care intrase gyornul, încă neatins.
— Haide, îl grăbi Raoden pe Galladon să coboare de pe acoperiş. Dacă înainte oamenii lui Shaor luau mâncarea şi-l lăsau în pace pe nou-venit, acum se schimbaseră. Distrugeau tot ce întâlneau în cale, de parcă se gândeau că dacă sunt mai puţine guri, atunci le rămâne lor mai multă mâncare.
— Doloken m-ar blestema dacă aş ajuta un gyorn, protestă Galladon, coborând. Din nefericire, el şi Raoden se

mişcau prea încet când ajunseră, era deja prea târziu ca să mai salveze pielea… sălbaticilor.

Raoden tocmai dădea colţul clădirii când primul sălbatic sări în spatele gyornului. Fjordelezul se ridică în picioare, se întoarse cu o viteză aproape imposibilă pentru un om şi îi prinse pe bărbat de după cap. Sălbaticul căzu cu gâtul frânt. Gyornul îi aruncă trupul spre poartă, de care se izbi cu o bufnitură. Ceilalţi doi porniră atacul simultan. Unul dintre ei se trezi lovit, aruncat şi zbură prin curte până căzu pe pietre. Se zdrobi şi rămase acolo nemişcat ca o grămadă de zdrenţe. Celălalt încasă câteva lovituri puternice în figură şi apoi o altă lovitură în stomac. Urletele de durere ale bărbatului abia începuseră să se dezlănţuie când fură înăbuşite de sângele care îi ieşi pe gură după ce gyornului îi mai plasă o ultimă lovitură la cap.

Raoden rămase cu un picior suspendat, cu gura larg deschisă.

Galladon fornăi:

— Ar fi trebuit să ne închipuim că aşa o să se întâmple. Preoţii Derethi ştiu să aibă şi singuri grijă de ei, nu-i aşa?

Raoden dădu şi el din cap. Îl privi pe preot cum se lasă din nou în genunchi pentru a-şi continua rugăciunile. Raoden auzise că toţi preoţii Derethi erau antrenaţi în mănăstirile din Fjorden, unde erau puşi să urmeze antrenamente fizice dure. Oricum, nu crezuse că un gyorn între două vârste îşi putea menţine aşa de bine condiţia fizică şi priceperea în luptă. Cei doi sălbatici care încă mai puteau mişca se târâră departe de gyorn, în timp ce celălalt rămase lipit de locul în care căzuse şi scotea sunete îngrozitoare din gâtul rupt.

— Păcat de pierdere, şopti Raoden. I-am fi putut folosi pe oamenii ăştia la reconstruirea Noului Elantris.

— Nu-mi dau seama ce putem face, îi răspunse Galladon referindu-se la gyorn.

Raoden rămase pe gânduri câteva clipe, apoi se întoarse spre piaţă şi zise pe un ton hotărât:

— Eu ştiu.

*

Intrară pe teritoriul lui Shaor aşa de grăbiţi şi fără să se ascundă, încât aproape că ajunseseră la bancă înainte de a fi observaţi. Raoden nu răspunse când barbarii începură să scoată tot felul de sunete spre ei şi continuă să meargă înainte hotărât, cu gândul numai la ce avea de făcut. Galladon, Karata şi Dashe – care era unul dintre foarte puţinii soldaţi rămaşi printre adepţii lui Raoden – îl acompaniau. Fiecare dintre ei căra un sac cu mâncare.

Oamenii lui Shaor îi urmăreau, în aşa fel încât să nu le permită să scape şi-i înconjurară. După pierderile pe care le suferiseră în ultima vreme, probabil că nici ei nu rămăseseră prea mulţi, dar cei rămaşi păreau să se multiplice şi să se schimbe între ei tot timpul.

Galladon îi aruncă o privi cu subînţeles. Raoden ştia ce înseamnă această privire: *Sper că ştii ce Doloken faci, sole...*

Raoden rămase ferm. Avea o singură speranţă, că oamenii lui Shaor nu-şi pierduseră raţiunea aşa cum păreau să pretindă.

Shaor nu părea să se fi schimbat. Deşi oamenii îi duseseră mâncare din carul Sarenei, fetiţa se văieta pe acelaşi ton ca şi mai înainte.

— Aduceţi-mi mâncare! îi auziră vocea tânguitoare, cu mult înainte de a intra în bancă. Vreau mâncare!

Raoden îşi conduse prietenii în bancă. Oamenii lui Shaor se opriră la mică distanţă în spatele lor. Se apropiau încet, aşteptau ca zeiţa lor să le poruncească să-i omoare pe intruşi.

Raoden se mişcă primul. Făcu semn spre ceilalţi şi fiecare îşi lăsă sacul să cadă. Porumbul se împrăştie pe podea, amestecându-se cu mizeria şi pierzându-se printre crăpături. Gemete groaznice se auziră din spate şi Raoden le făcu semn oamenilor lui să se dea într-o parte pentru a-i face loc lui Shaor, care se dădea jos de pe tron.

— Omorâţi-i! strigă Shaor, dar adepţii zeiţei erau acum mult prea ocupaţi să-şi îndese gurile cu ce găseau pe jos.

Raoden şi ceilalţi plecară aşa cum veniseră.

*

Primul dintre oamenii lui Shaor se apropie de Noul Elantris câteva ore mai târziu. Raoden stătea la focul imens pe care-l aprinseseră pe acoperişul unei clădiri mai înalte. Flăcările înghiţeau multe dintre lemnele lor preţioase şi Galladon se arătase de la început împotriva acestui plan care însemna atâta risipă. Raoden însă îi ignoră obiecţiile. Barbarii aveau nevoie să vadă focul ca să facă conexiunile, va fi pasul de care aveau nevoie ca să-şi recapete sensibilitatea.

Primul apăru deci o dată cu lăsarea serii. Se furişa pe lângă ziduri, privirea lui trăda nervozitate şi bestialitate. Ţinea cu grijă în mâini un sac rupt, cu două-trei mâini de grâu înăuntru.

Raoden le făcu semn soldaţilor lui să rămână paşnici.

— Ce vrei? îl întrebă pe nou-venit.

Omul se dădu un pas în spate, privi de parcă n-ar fi priceput nimic.

— Ştiu că înţelegi ce-ţi spun, îi zise Raoden. Nu poţi fi în Elantris de mai mult de şase luni, să zicem. Şi şase luni nu sunt suficiente ca să-ţi uiţi limba, chiar dacă ai încercat din răsputeri să te convingi singur că ai uitat totul.

Omul ridică sacul cu mâinile îngrozitor de murdare.

— Ce? insistă Raoden.

— Gătit, i se răspunse în cele din urmă.

Grâul pe care îl lăsaseră să cadă în banca lui Shaor era grâu de sămânţă, care trecuse prin iarnă şi urma să fie plantat în primăvară. Aşa că, deşi probabil încercaseră, era prea tare ca să-l poată mesteca sau înghiţi fără probleme.

Aşa se gândise Raoden că îi va face pe aceşti sălbatici să scormonească în minţile lor şi să-şi aducă aminte că fuseseră cândva oameni. Sperase că îşi vor recăpăta memoria a ceea ce fuseseră şi chiar abilitatea de a găti.

— Nu voi găti eu pentru tine, îi răspunse Raoden, dar te las s-o faci singur dacă vrei.

Capitolul 32

— Văd că ai început din nou să porţi negru, draga mea, observă Roial în timp ce o ajuta să urce în trăsură.

Sarene îşi privi rochia. Nu era una dintre cele primite de la Eshen, ci una adusă de Shuden din Duladel la rugămintea ei. Mult mai puţin încărcată decât era moda în Arelon, rochia i se mula mai bine pe forme. Catifeaua moale era brodată cu mici motive argintii şi, în loc de capă, avea o mică mantie care îi acoperea umerii şi partea de sus a braţelor.

— De fapt, e albastră, lord Roial. Nu port niciodată negru.

— Ah.

Bătrânul era îmbrăcat într-un costum bej, care mergea perfect cu părul lui alb, aranjat cu grijă.

Vizitiul închise uşa şi se căţără la locul lui. O secundă mai târziu, porneau spre bal.

Sarene încerca să pătrundă cu privirea întunericul de pe străzile din Kae, simţindu-se binevoitoare, dar nefericită. Nu putea să refuze invitaţia la bal – Roial îl organizase la sugestia ei. Din păcate, aranjamentul fusese făcut cu o săptămână în urmă, înainte de evenimentele din Elantris. Ultimele trei zile şi le petrecuse reflectând. Încerca să-şi dea seama ce simte ca să-şi reorganizeze planurile. Nu prea avea chef să fie întreruptă de o noapte de frivolităţi, chiar dacă o asemenea ieşire putea totuşi să-i fie de folos.

— Nu prea pari să fii în apele tale, prinţesă, îi zise Roial.

— Nu mi-am revenit încă prea bine după episodul cu Elantrisul, recunoscu ea.

— N-a fost o zi prea uşoară, într-adevăr, zise şi lord Roial. Apoi îşi scoase capul pe geamul trăsurii şi privi cerul. E o noapte foarte frumoasă pentru scopul nostru.

Sarene aprobă din cap, absentă. Nu o mai interesa deloc dacă eclipsa avea să fie vizibilă sau nu. Încă de la tirada ei împotriva lui Iadon, întreaga curte începuse să o ocolească. Regele însuşi, în loc să devină din ce în ce mai furios pe ea, pur şi simplu o evita. Când Sarene intra într-o încăpere, toate capetele se întorceau şi privirile se lăsau în jos. Era de

parcă ar fi văzut un monstru, un Svrakiss răzbunător care fusese trimis să-i tortureze.

Era valabil şi pentru servitori. Dacă înainte erau exageraţi în supuşenia lor, acum erau terorizaţi. Cina întârziase, şi, deşi bucătarul insistase că era din cauză că una dintre femei fugise de la palat, Sarene era sigură că de fapt nimeni nu voia s-o servească pe prinţesa cea plină de furie. Situaţia o enerva îngrozitor.

De ce, în numele lui Domi, se întreba, *se simt toţi din ţara asta ameninţaţi în asemenea măsură de o femeie care nu face decât să-şi spună părerea?*

Şi totuşi, de data asta trebuia să admită că, femeie sau nu, ceea ce îi făcuse regelui depăşea orice limită. Sarene plătea pur şi simplul preţul pentru faptul că îşi ieşise din fire.

— Acum gata, Sarene, începu brusc Roial. Destul!

Sarene tresări, privind chipul sever al prietenului ei.

— Lord Roial?

— Am zis că ajunge, continuă bătrânul pe un ton mai blând. De trei zile stai şi lâncezeşti în camera ta. Nu mă interesează cât a fost de puternic impactul emoţional provocat de evenimentele din Elantris. Tot ce ştiu e că trebuie să treci peste asta, şi încă repede! Aproape am ajuns la mine.

— Poftim? întrebă Sarene, luată prin surprindere.

— Sarene, continuă Roial, nu noi ţi-am cerut să ne devii lider. Tu singură ai preluat controlul. Acum nu poţi da înapoi din cauza unor sentimente rănite. Atunci când vrei şi accepţi o asemenea poziţie de lider, trebuie să realizezi că eşti responsabil indiferent de context, că trebuie să fii pe baricade chiar şi atunci când nu te simţi prea în apele tale.

Prinţesa se simţi dintr-o dată ruşinată şi îşi coborî privirea în faţa înţelepciunii lordului.

— Ah, prinţesă, continuă Roial, am ajuns să depindem atât de mult de tine în aceste ultime săptămâni. Te-ai strecurat în inimile noastre şi ai reuşit să faci ce nimeni altcineva nu a reuşit, nici măcar eu: să ne ţii uniţi. Shuden şi Eondel te venerează, Lukel şi Kiin îţi stau de o parte şi de

alta ca două roci de neclintit, eu de-abia dacă îţi pot descifra planurile complicate, şi până şi Ahan vorbeşte despre tine ca despre cea mai încântătoare tânără din câte a cunoscut vreodată. Aşa că nu ne părăsi acum. Avem nevoie de tine.

Roşind uşor, Sarene aprobă din cap pentru a-l linişti pe bătrânul lord, în timp ce trăsura trăgea în faţa casei acestuia.

— Dar ce ne-a mai rămas exact de făcut, Înălţimea ta? Fără contribuţia mea, gyornul Derethi a fost îndepărtat, şi se pare că şi Iadon se simte pus la respect. Mi se pare că primejdia a trecut deocamdată, mai zise ea.

Roial ridică o sprânceană.

— Poate. Dar Iadon este mult mai inteligent decât vrea să credem. Nu trebuie să uităm că a fost destul de isteţ să preia puterea acum zece ani, şi în tot timpul ăsta a ţinut nobilimea învrăjbită. Cât despre gyorn…

Roial privi pe fereastra trăsurii către o altă trăsură care trase aproape de ei. Înăuntru se afla un bărbat scund. Îmbrăcat complet în roşu; Sarene îl recunoscu pe tânărul preot aonic care îl servise pe Hrathen ca asistent.

Roial se încruntă.

— …cred că în locul lui ne-am procopsit cu un individ cel puţin la fel de periculos.

— El? întrebă Sarene surprinsă. Îl văzuse pe tânărul preot însoţindu-l pe Hrathen de nenumărate ori, bineînţeles, chiar îi remarcase fervoarea, dar nu-l putea vedea în niciun caz ca pe un individ la fel de periculos ca gyornul. Deşi…

— L-am urmărit, îi spuse ducele. Numele lui este Dilaf, este arelonian, aşa că probabil a fost crescut în religia Korathi. Am avut deseori ocazia să văd cum cei care întorc spatele unei credinţe pentru a o înlocui cu o alta devin duşmani mult mai feroci ai primei decât cei neutri.

— Probabil că ai dreptate, lord Roial, admise Sarene. Trebuie să ne schimbăm un pic planurile. Nu putem să ne luptăm cu acest nou personaj cu aceleaşi arme cu care ne-am luptat cu gyornul.

Roial zâmbi, o scânteie se aprinse în ochii lui.

— Asta e femeia de care îmi aminteam eu. Haide; n-ar fi prea potrivit să întârzii la propria mea petrecere.

Roial se hotărâse să dea petrecere de observare a eclipsei pe terenul din spatele casei. De altfel, casa lui era prea modestă pentru a putea face faţă unei asemenea dezlănţuiri. Având în vedere că era cel pe locul trei între cei mai bogaţi oameni din Arelon, ducele se dovedea destul de cumpătat.

— Sunt duce numai de zece ani, Sarene, îi explicase Roial când ea îi vizitase pentru prima dată casa, dar am fost dintotdeauna negustor. Nu faci bani dacă eşti cheltuitor. Casa asta mi se potriveşte foarte bine. Mi-e teamă că m-aş pierde într-una mai mare.

Terenul din jurul casei era oricum imens – un lux pe care Roial îl admisese ca fiind un pic extravagant. Ducele iubea grădinile şi îşi petrecea mai mult timp plimbându-se pe-afară, prin curtea sa imensă, decât în casă.

Din fericire, vremea se hotărâse să fie de partea sa în acea seară; o briză călduţă bătea dinspre sud şi cerul era complet senin. Stelele pâlpâiau ca nişte stropi de vopsea pe o pânză dată cu fond negru, şi Sarene se pierdu în căutarea constelaţiilor care imaginau diferiţi aoni. Aonul Rao strălucea chiar deasupra ei, un pătrat mare cu patru cercuri în laterale şi un punct în centru. Aonul ei, Ene, pâlpâia firav la orizont. Abia dacă se vedea. Luna plină se ridica la zenit impunătoare. În numai câteva ore însă, pretindeau astronomii, urma să dispară complet.

— Aşa deci, zise Roial, mergând alături de ea, cu armele încrucişate pe piept, ai sau nu de gând să-mi spui despre ce e vorba?

— Cum adică despre ce e vorba?

— Balul, zise Roial. Nu-mi poţi spune că m-ai făcut să-l organizez pur şi simplu. Ai fost mult prea limpede în privinţa locului şi datei. Ce plănuieşti?

Sarene zâmbi. Aproape că uitase de petrecere, dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai mult se entuziasma. Înainte ca noaptea aceasta să ia sfârşit, spera să afle răspunsul la o întrebare care o tot chinuia încă din

prima zi a sosirii ei în Arelon.

— Hai să zicem că n-am avut altceva în minte decât simpla dorinţă de a privi eclipsa în compania cuiva, zâmbi.

— Ah, Sarene, întotdeauna dramatică. Ţi-ai greşit vocaţia, draga mea, ar fi trebuit să te faci actriţă.

— De fapt, m-am şi gândit la asta odată, recunoscu Sarene. Bineînţeles, aveam 11 ani atunci. O trupă de actori venise în Teoin. După ce i-am privit, i-am informat pe părinţii mei că m-am decis să mă fac actriţă când voi fi mare, şi nu prinţesă.

Roial râse.

— Aş fi vrut să văd figura pe care a făcut-o Eventeo când fiica lui nepreţuită i-a declarat că avea de gând să devină saltimbancă.

— Îl cunoşti pe tata?

— Ei, asta e, Sarene, ripostă Roial indignat. Nu am fost întotdeauna bătrân şi senil, cum se pare că îţi imaginezi tu. Era o vreme când călătoream, şi orice bun negustor are câteva contacte în Teod. Am avut două audienţe la tatăl tău şi de fiecare dată a făcut haz de ţinuta mea vestimentară.

Sarene chicoti.

— Este nemilos cu negustorii care vin în vizită.

Grădina lui Roial înconjura o bucată rotundă de teren plantată cu iarbă, în centrul căreia se afla un pavilion de lemn pentru dans. Câteva alei înconjurate de arbuşti duceau de la pavilion spre rondurile cu flori şi statuete. Torţe fuseseră aprinse în jurul pavilionului şi luminau perfect grădina. Urmau, desigur, să fie stinse înainte de eclipsă. Oricum, dacă lucrurile mergeau după cum plănuise Sarene, nu avea să fie acolo la ora stingerii.

— Regele! exclamă brusc. E şi el aici?

— Bineînţeles, îi răspunse Roial, arătându-i spre un alt pavilion mai mic, în lateralul primului. Sarene abia dacă reuşea să distingă silueta lui Iadon, care şedea alături de Eshen.

Sarene se relaxă. Iadon o interesa de fapt. Bineînţeles, mândria regelui nu i-ar fi permis acestuia să lipsească de la un bal dat de unul dintre ducii săi. Dacă venise la

petrecerea organizată de Telrii, nu avea cum să lipsească de la cea dată de Roial.

— Ce legătură ar putea oare avea regele cu micile planuri diabolice ale prinţesei? se întrebă Roial cu voce tare. Poate că prinţesa a trimis pe cineva să scotocească prin camerele regelui în timp ce acesta este plecat. Poate şi-a trimis seonul?

Exact în acel moment, Ashe îşi făcu apariţia la mică distanţă de ei. Sarene îi aruncă lui Roial o privire ucigătoare.

— Bine, poate nu seonul, continuă Roial. Oricum, ar fi fost prea bătător la ochi.

— Domniţă, salută Ashe.

— Ce-ai aflat? îl întrebă Sarene nerăbdătoare.

— Bucătăreasa a pierdut într-adevăr o femeie în după-amiaza asta, domniţă. Se pare că a fugit ca să fie cu fratele ei, care a fost recent mutat într-una dintre reşedinţele din provincie ale regelui. Bărbatul însă jură că nu a văzut-o şi că nu ştie nimic de ea.

Sarene se încruntă. Poate că se grăbise să le judece pe bucătăreasă şi pe ajutoarele ei.

— Bine atunci, ai făcut treabă bună.

— Despre ce-a fost vorba? întrebă Roial suspicios.

— Nimic important, îi răspunse Sarene, de data asta complet sinceră.

Roial dădu din cap, fără să pară că o crede.

Problema cu a fi inteligent este că toată lumea presupune că plănuieşti continuu ceva, îşi zise Sarene.

— Ashe, vreau să stai cu ochii pe rege, continuă ea să i se adreseze seonului, conştientă în acelaşi timp de zâmbetul curios al lui Roial. Probabil nu va face decât să stea întreaga seară în acelaşi loc, special aranjat pentru el. Dar dacă totuşi se hotărăşte să se mişte de-acolo, anunţă-mă.

— Am înţeles, domniţă, mai zise Ashe şi pluti către una dintre torţe, pentru ca lumina acesteia să o mascheze pe a sa.

Roial aprobă din nou din cap. Era evident că se distra de

minune. Încerca să ghicească ce era în capul prinţesei.

— Aşadar, ce zici, lord Roial, ai chef să i te alături regelui la petrecerea lui privată?

Roial făcu semn că nu prea era încântat de idee.

— Nu. Oricât de bine m-aş simţi privindu-l pe rege cum se foieşte în prezenţa ta, niciodată nu mi-a plăcut stilul lui de a se ţine deoparte de restul lumii. Eu sunt gazda, datorită ţie, şi o gazdă are obligaţia să se plimbe printre invitaţi. În afară de asta, o să fie îngrozitor să stai pe lângă Iadon în seara asta. Caută un înlocuitor pentru fostul baron Edan, şi îţi dai seama că toată nobilimea de rang mai mic o să se înghesuise să-i intre în graţii.

— Cum doreşti, îi zise Sarene şi îl lăsă pe bătrânul lord să o conducă la pavilionul central, unde un grup de muzicieni cântau pentru câteva cupluri care dansau, restul lumii discuta pe margine.

Roial chicoti, iar Sarene îi urmări privirea să vadă despre ce este vorba. Shuden şi Torena se legănau în centrul ringului de dans, complet captivaţi unul de celălalt.

— De ce râzi? îl întrebă Sarene, privind şi ea înspre blondă şi tânărul jindoez.

— Este una dintre puţinele plăceri pe care mi le acord la bătrâneţe, şi anume să-i privesc pe tineri cum se arată cât sunt de ipocriţi, îi explică Roial cu un zâmbet diabolic. După atâţia ani în care a tot jurat că niciodată nu va lăsa o femeie să pună mâna pe el, după ce s-a plâns la toate balurile că femeile îl agasează, inima şi minţile i-au fost supuse total, la fel ca ale oricărui alt bărbat.

— Eşti un bătrân foarte rău, lord Roial.

— Şi aşa şi trebuie să fiu, o informă ducele. Tinerii răutăcioşi devin triviali şi bătrânii blânzi plictisitori. Mă duc să aduc ceva de băut.

Ducele se îndepărtă şi Sarene rămase cu ochii la tânărul cuplu care dansa. Privirea lui Shuden era atât de visătoare, încât simţi nevoia să se uite în altă parte. Poate că Daora văzuse mai bine decât îşi permisese Sarene să admită. Sarene era geloasă, deşi ştia că nu putea intra în nicio afacere romantică cu Shuden. Oricum, încă de la sosirea ei

în Arelon, Shuden fusese unul dintre susţinătorii ei cei mai fervenţi. Îi era greu acum să-l vadă cum se lăsa captat de o altă femeie, deşi era vorba de cu totul altceva.

Şi mai era ceva. Era geloasă pe privirea aceia din ochii lui Shuden. Era invidioasă pe faptul că el îşi permitea să curteze, să iubească şi să se lase copleşit de romantism.

Sarene visase la asemenea lucruri încă din adolescenţă. În timp ce creştea, realizase însă că nu va avea niciodată parte de ele. La început se revoltase, dăduse vina pe personalitatea ei ofensivă. Ştia că îi intimida pe bărbaţii de la curte, aşa că, o vreme, se străduise să pară mai supusă, mai docilă. Rezultatul fusese logodna prinţesei cu tânărul conte Graeo, cu care aproape că se căsătorise.

Încă şi-l mai amintea. Era un bărbat – mai degrabă băiat – de care simţea şi-acum că-i e milă. El fusese singurul care se hotărâse să-i acorde o şansă noii Sarene, cea temperată, riscase astfel să fie luat în râs de prietenii lui. Unirea lor nu fusese una din dragoste, dar totuşi îi plăcuse de Graeo, în ciuda voinţei lui slabe. Se comporta mereu ezitant, ca un copil; îşi dorea din toată inima să facă ceea ce era corect, să reuşească într-o lume în care toţi ceilalţi păreau să înţeleagă lucrurile mai bine decât el.

Până la urmă, ea fusese aceea care rupsese logodna, şi nu pentru că ştia că viaţa alături de naivul Graeo ar fi înnebunit-o, ci pentru că realizase că nu era corect din partea ei să profite de tânărul conte. Profitase de ingenuitatea acestuia, ştiind prea bine că se băgă în ceva ce îl depăşea cu mult. Era mai bine pentru el să poarte cicatricea refuzului în ultimul moment, decât să trăiască tot restul vieţii alături de o femeie care să-l înăbuşe.

Decizia îi pecetluise soarta de fată bătrână. Umblase zvonul că nu voise altceva decât să-şi bată joc de Graeo, aşa că tânărul fu nevoit să părăsească curtea şi rămase în următorii trei ani pe plantaţiile lui ca un pustnic. Nimeni nu mai îndrăznise după aceea să o curteze pe fiica regelui.

Ea alese atunci să părăsească pentru o vreme Teodul, însoţise corpul diplomatic al tatălui ei într-o misiune. Servise ca sol al regelui în toate oraşele importante din

Opelon, de la Fjorden până la capitala Svordenului, Seraven. Perspectiva unei vizite în Arelon o intriga atunci, bineînţeles, dar tatăl său rămăsese ferm pe poziţii şi îi interzisese să plece. Abia dacă se arăta de acord să-şi trimită spionii în această ţară, darămite singura fiică.

Oricum, oftă Sarene, ajunsese până la urmă şi aici. Şi meritase aşteptarea, se gândi; căsătoria ei cu Raoden fusese o idee bună, indiferent cât de rău se sfârşiseră lucrurile. Un timp, pe vremea când schimbau între ei scrisori, îşi permisese să viseze din nou. Visele îi fuseseră spulberate nemilos, dar încă îşi mai amintea cum reîncepuse să spere. Primise oricum mai mult decât se aşteptase să obţină.

— Arăţi de parcă tocmai ai aflat că ţi-a murit cel mai bun prieten, observă Roial, care se întorcea cu o cupă cu vin jaadorian.

— Nu, soţul, oftă Sarene.

— Ah, zise Roial, făcând semn din cap că înţelege. Poate ar trebui să ne mutăm de-aici, să mergem undeva de unde nu vom mai avea o perspectivă aşa de bună asupra celor doi.

— O idee minunată, duce, aprobă Sarene.

Îşi începură rondul pe marginea ringului de dans, Roial mulţumi din când în când din cap celor care îl complimentau pentru o petrecere atât de reuşită. Sarene înainta solemn la braţul bătrânului conte, devenind din ce în ce mai confuză pe măsură ce capta tot mai multe priviri întunecate aruncate în direcţia ei de către nobili. Avu nevoie de câteva minute bune ca să realizeze care era pricina unei asemenea ostilităţi; uitase complet că bătrânul era unul dintre cei mai vânaţi burlaci din ţară. Multe dintre femeile prezente speraseră că ducele avea să se prezinte în seara balului neînsoţit. Probabil îşi făcuseră o mulţime de planuri legate de cum să-l încolţească pe bătrân. Sarene le distrusese orice şansă.

Roial chicoti.

— Te-ai prins în sfârşit despre ce e vorba, nu-i aşa?

— Înţeleg că şi din cauza asta eviţi atât de mult să dai

petreceri.
Ducele o aprobă din priviri.
— Oricât de dificil ar fi să mă descurc cu ei când merg la petrecerea altcuiva, este aproape imposibil să fiu o bună gazdă cu aceste vulpi care mă pândesc pe la spate.
— Fii atent, duce, îl avertiză Sarene. Shuden se plângea şi el de acelaşi lucru prima dată când m-a însoţit la un bal şi uite cum a sfârşit.
— Shuden a procedat greşit, îi explică Roial. Pur şi simplu fugea, şi toată lumea ştie că, oricât de tare ai fugi, până la urmă tot eşti prins. Eu nu fug. Ba chiar îmi face o plăcere deosebită să mă joc cu minţile lacome ale acestor doamne şi domnişoare.
Replica Sarenei rămase suspendată, pentru că un cuplu familiar tocmai îşi făcea apariţia. Lukel era îmbrăcat, ca de obicei, după ultima modă, cu o vestă albastră brodată cu fir auriu şi pantaloni cafenii, în timp ce Jalla, bruneta lui soţie, purta o rochie simplă de culoarea lavandei, cu tăietură jindoeză la gât.
— N-am văzut în viaţa mea un cuplu mai nepotrivit, comentă Lukel cu un zâmbet larg şi făcu o plecăciune în faţa ducelui.
— Ce vrei să spui? întrebă Roial. Te referi la acest duce decrepit şi la tânăra şi încântătoarea lui însoţitoare?
— De fapt, mă refeream la diferenţa de înălţime, duce, râse Lukel.
Roial ridică o sprânceană; Sarene era mai înaltă decât el cu cel puţin un cap.
— La vârsta mea, trebuie să te mulţumeşti cu ce ai.
— Cred că asta e valabil la orice vârstă, Înălţimea ta, zise Lukel, privind înspre adorabila lui soţie. Se pare că nu avem altă soluţie decât să ne mulţumim cu orice se hotărăsc femeile noastre să ne arunce şi să ne simţim şi binecuvântaţi pentru asta.
Sarene simţi cum i se face rău. După Shuden, acum şi Lukel. Cu siguranţă, *nu* se afla în acea seară într-o dispoziţie suficient de bună încât să suporte fără probleme cuplurile de tineri îndrăgostiţi.

Simţindu-i indispoziţia, ducele îşi luă rămas bun de Lukel. Se scuză că trebuie să verifice dacă e totul în regulă cu mâncarea în celelalte zone ale grădinii. Lukel şi Jalla se întoarseră la dans şi Roial o conduse pe Sarene în afara pavilionului luminat.

— Va trebui să treci şi peste asta. Sarene, zise ducele. Nu poţi să dai bir cu fugiţii de fiecare dată când te întâlneşti cu cineva care are o relaţie stabilă.

Sarene se hotărî să-şi ţină pentru sine comentariul că de fapt relaţiile dintre tineri se dovedeau rareori a fi stabile.

— Nu întotdeauna simt nevoia să procedez aşa, duce. Am avut însă o săptămână grea. Mai lasă-mă câteva zile şi am să devin din nou femeia cu inima împietrită pe care o ştii.

Simţindu-i amărăciunea din glas, Roial luă hotărârea înţeleaptă de a nu-i mai răspunde la acea ultimă remarcă, în schimb, privi în lateral şi căută să vadă de unde venise râsul acela atât de familiar.

Se părea că ducele Telrii se hotărâse să nu frecventeze petrecerea privată a regelui în acea seară. De fapt, proceda chiar dimpotrivă. Stătea în mijlocul unui grup de nobili într-o zonă a curţii opusă celei în care se afla Iadon. Era ca şi cum tocmai îşi aranjase propria petrecere privată.

— Asta nu e deloc un semn bun, observă Roial, parcă citind gândurile prinţesei.

— De acord. Îi luă repede la rând pe toţi admiratorii lui Telrii, încercă să-şi dea seama ce rang aveau, apoi se întoarse să privească înspre zona lui Iadon. Erau tot cam atâţia oameni de ambele părţi, dar Iadon părea să fie înconjurat de nobili de rang mult mai înalt. Cel puţin deocamdată.

— Ăsta e un alt efect neprevăzut al tiradei tale împotriva lui Iadon, zise Roial. Cu cât mai instabilă pare poziţia regelui, cu atât mai tentante devin alternativele.

Sarene se încruntă când Telrii râse din nou, cu o voce melodioasă şi lipsită de griji. Nu suna deloc ca vocea unui om al cărui principal susţinător, Hrathen, căzuse în dizgraţie.

— Oare ce plănuieşte? se întrebă Sarene. Oare cum de

mai speră şi acum că va prelua tronul?

Roial scutură din cap. După un moment de tăcere, ducele privi în sus şi întrebă aerul:

— Da?

Sarene se întoarse să-l privească pe Ashe. Apoi realiză cu surprindere că *nu* era Ashe, ci un alt seon.

— Grădinarii tocmai mi-au comunicat că unul dintre oaspeţii tăi tocmai a căzut în iaz, stăpâne, îi spuse seonul, coborând aproape până la nivelul solului în timp ce vorbea. Avea o voce neutră, lipsită de emoţie.

— Cine? chicoti Roial.

— Lordul Redeem, Înălţimea ta, îi explică seonul. Se pare că vinul l-a dat gata.

Sarene îşi îngustă privirea. Încercă să-şi dea seama ce aon se afla în centrul sferei de lumină. I se părea că vede aonul Opa, dar nu era sigură.

Roial oftă.

— Probabil că a reuşit şi să-mi sperie peştii. Mulţumesc, Opa. Asigură-te că lord Redeem primeşte prosoape şi e condus acasă, dacă e de acord. Poate data viitoare nu va mai combina alcoolul cu iazul.

— Nu mi-ai spus niciodată că ai un seon, lord Roial, îi zise Sarene.

— Mulţi nobili au, prinţesă, dar nu mai e la modă să-i luăm cu noi oriunde mergem. Seonii ne amintesc de Elantris.

— Aşa că îl laşi pur şi simplu acasă?

Roial aprobă.

— Opa îi supraveghează pe grădinari. Şi cred că slujba asta i se potriveşte până la urmă, având în vedere că numele lui înseamnă „floare”.

Sarene se bătu uşor cu degetele pe obraz, gânditoare. Se întrebă care să fie oare pricina formalităţii din vocea lui Opa. Seonii din Teod pe care îi ştia ea erau mult mai calzi cu stăpânii lor, indiferent de personalitatea acestora. Poate Opa se purta aşa din cauză că, cu toate că fuseseră creaţi chiar în Arelon, seonii erau priviţi cu suspiciune şi chiar ură.

— Vino, îi zise Roial, luând-o de braţ. Chiar vreau să

verific cum este servită mâncarea.

Sarene se lăsă condusă.

— Roial, prună stafidită, se auzi o voce puternică în timp ce se apropiau de mesele încărcate cu de toate. Sunt uimit! Chiar te pricepi să organizezi o petrecere! Mă temeam că ai de gând să ne înghesui pe toţi în cutia aia pe care insişti să o numeşti casă.

— Ahan, bombăni Roial trebuia să-mi dau seama că am să dau de tine exact în zona asta cu multă mâncare.

Masivul conte era îmbrăcat într-o robă galbenă şi ţinea hotărât în mână o farfurie cu crabi şi scoici. În schimb, pe farfuria soţiei lui se găseau numai câteva felii subţiri de fructe. Seaden reuşise în timpul antrenamentelor cu Sarene să dea jos câteva kilograme bune.

— Bineînţeles, unde altundeva? Mâncarea e cea mai importantă la o petrecere, îi răspunse contele râzând. Apoi, după ce făcu o plecăciune pentru Sarene, continuă: Prinţesă, te-aş sfătui să nu laşi canalia asta bătrână să te corupă, dar recunosc că mi-e mai frică de reversul medaliei, adică să nu cumva să-l corupă Înălţimea ta pe el.

— Eu? se prefăcu Sarene indignată. Ce i-aş putea face eu?

Ahan fornăi.

— Întreabă-l pe rege, zise, molfăind un biscuit. De fapt, întreabă-mă pe mine mai bine. Uită-te ce i-ai făcut soţiei mele. Refuză pur şi simplu să mănânce!

— Îmi place foarte mult fructul meu, Ahan, îi replică Seaden. Cred că ar trebui să încerci şi tu.

— Poate o să încerc un platou întreg plin cu fructe, dar numai după ce termin ce am aici, pufni Ahan. Vezi ce-ai făcut, Sarene? N-aş fi fost niciodată de acord cu „scrima” asta dacă aş fi ştiut că urma să distrugă silueta soţiei mele.

— Să distrugă? întrebă Sarene surprinsă.

— Eu m-am născut în sudul Arelonului, prinţesă, îi explică Ahan, întinzându-se să mai ia nişte scoici. Nouă ne plac femeile rotunjoare. Nu toţi bărbaţii îşi doresc alături de ei o femeie la fel de slabă ca un băieţel de şcoală. Apoi, dându-şi seama că a mers prea departe, Ahan se blocă. N-am vrut,

se înţelege, să jignesc pe nimeni.

Sarene se încruntă. Ahan era un personaj cu adevărat încântător, dar de multe ori îl lua gura pe dinainte, şi era impulsiv. Neştiind cum să-i răspundă, Sarene ezită.

Minunatul duce Roial o salvă însă şi de această dată.

— Ei bine, Ahan, noi trebuie să ne mai mişcăm. Mai avem o mulţime de invitaţi, pe care trebuie să-i salutăm. Oh, era să uit. Ai facem mai bine să dai un impuls caravanei tale.

Ahan privi confuz spre duce, în timp ce acesta se îndepărta cu Sarene.

— Caravană? se întrebă contele şi brusc deveni foarte serios. Ce caravană?

— Cea care duce pepeni-acri din Duladel spre Svorden, bineînţeles, îi răspunse ducele. Am trimis şi eu o încărcătură acum o săptămână. A mea ar trebui să ajungă mâine dimineaţă. Mi-e teamă, prietene, că vei găsi o piaţă saturată, ca să nu mai vorbim de faptul că oricum fructele vor fi destul de trecute.

Ahan înjură, scăpă farfuria din mână şi scoicile se împrăştiară prin iarbă.

— Cum Dumnezeu ai reuşit?

— Oh, nu ştiai? Am fost asociatul lui Lukel în mica lui afacere. Am luat toate fructele încă necoapte din încărcătura lui şi le-am făcut pachet săptămâna trecută. Ar trebui să ajungă numai bune în Svorden.

Ahan scutură din cap şi râse în surdină.

— Mi-ai făcut-o de data asta, Roial. Dar fii pe fază, într-una din zilele astea o să scot untul din tine, şi o să fii atât de surprins, încât nu vei mai fi în stare să te priveşti în oglindă cel puţin o săptămână!

— Abia aştept, mai zise Roial.

Sarene chicoti, ascultând cum Seaden îl boscorodea pe Ahan în urma lor.

— Eşti un negustor chiar aşa de bun pe cât se spune? îl întrebă Sarene pe Roial.

Roial deschise braţele cu umilinţă. Apoi spuse:

— Da, chiar sunt.

Sarene râse.

— Şi cu toate astea, continuă Roial, tânărul tău verişor mă umileşte complet. Nu pot să-mi dau seama cum a reuşit să ţină secret acel transport cu pepeni-acri. Spionii mei din Duladel ar fi trebuit să mă informeze. Am intrat în afacere numai pentru că Lukel a avut nevoie de capital.

— Oricum, tot e bine că nu s-a dus la Ahan pentru asta.

— Într-adevăr, se declară Roial cu totul de acord. N-aş mai avea linişte în veci. Ahan încearcă de două decenii să mă întreacă. Într-una dintre zilele astea o să afle că pur şi simplu *mă prefac* invincibil ca să-l menţin în priză şi viaţa n-o să mai fie atât de interesantă.

Îşi continuară plimbarea, salutând oaspeţii şi admirând grădina. Paturile de flori erau luminate cu torţe, felinare şi chiar candele. Sarene se simţea atât de bine aici, încât nici nu simţi cum trece timpul. Îi aminti însă Ashe.

— Domniţă! exclamă acesta. Regele pleacă!

— Eşti sigur? întrebă şi-l căută cu privirea pe Iadon.

— Sunt sigur, repetă Ashe. A plecat mai mult pe furiş, pretinzând că vrea să meargă la toaletă, dar şi-a chemat trăsura.

— Vă rog să mă scuzaţi, duce, se întoarse Sarene spre Roial, trebuie să plec.

— Sarene? întrebă ducele mirat când o văzu pe Sarene pornind spre casă. Sarene, zise atunci Roial pe un ton mai ferm, nu poţi pleca!

— Îmi cer scuze, Luminăţia ta, dar este important!

Încercă să o urmărească, dar Sarene avea picioarele prea lungi. În plus, ducele nu putea lipsi de la propria lui petrecere.

Sarene ocoli la timp casa lui Roial ca să-l prindă pe rege urcându-se în trăsură. Blestemă. Cum de nu se gândise oare să-şi asigure şi ea o trăsură pentru întoarcere? Se uită agitată în jur, nerăbdătoare să găsească o soluţie. Tocmai alesese o trăsură, în timp ce cea a regelui se îndepărta zgomotos, când Ashe o avertiză:

— Stăpână, regele nu se află în acea trăsură!

Sarene îngheţă.

— Cum adică?

— S-a dat jos pe partea cealaltă şi a dispărut în întuneric. Trăsura este o momeală.

Sarene nu se mai deranjă să-i pună şi alte întrebări seonului. Ştia că acesta avea simţurile mult mai dezvoltate decât cele ale unui om.

— Haide, dă-i drumul, zise ea, făcând semn din cap spre direcţia indicată de Ashe. Costumaţia mea nu e prea potrivită pentru urmăriri de genul ăsta; mai bine îl urmăreşti tu şi-mi spui unde se duce.

— Da, stăpână, am înţeles, zise Ashe şi apoi păli cât putu de mult, ca să nu fie observat, şi o luă după rege. Sarene îl urma mai încet.

Şi continuară aşa. Ashe aproape de rege, Sarene urmărindu-i de la o distanţă mai mare, ca să nu stârnească suspiciuni. Ieşiră repede de pe proprietatea lui Roial şi intrară în Kae. Iadon se strecura numai pe alei lăturalnice, şi Sarene realiză pentru prima dată că putea fi în pericol. Femeile nu aveau ce căuta singure pe străzi noaptea, chiar dacă era vorba de Kae, unul dintre cele mai sigure oraşe din Opelon. Se gândi de o mulţime de ori să se întoarcă; o dată chiar fu la un pas să o ia la fugă, după ce se panicase când un beţivan se mişcase în întuneric în apropiere. Dar nu avea cum altfel să afle ce plănuia Iadon, aşa că îşi înfrânse frica şi lăsă curiozitatea să o conducă, cel puţin pentru moment.

Ashe realiză pericolul, o sfătui să-l lase să continue urmărirea singur, dar prinţesa nu vru cu niciun chip. Până la urmă, ştiind cât era de încăpăţânată, seonul cedă. Zbura înainte şi înapoi, între rege şi Sarene, încercând să se asigure că prinţesa era în siguranţă şi în acelaşi timp să stea cu ochii pe Iadon.

În cele din urmă, seonul încetini ritmul şi se întoarse la Sarene plutind temător.

— Tocmai a intrat în sistemul de canalizare, prinţesă.

— În canalizare? se miră Sarene.

— Exact. Şi nu e singur. S-a întâlnit cu încă doi bărbaţi imediat ce a părăsit petrecerea şi cu încă şase la gura de canalizare.

— Şi de ce nu l-ai urmărit mai departe? întrebă Sarene dezamăgită. Acum n-o să îi mai putem găsi.

— Din nefericire, e adevărat, prinţesă.

Sarene scrâşni din dinţi.

— O să lase urme în noroi, se hotărî. Ar trebui să îi poţi urmări.

Ashe ezită.

— Sarene, insist, trebuie să te întorci la petrecerea ducelui.

— În niciun caz, Ashe.

— Am datoria solemnă de a te proteja, stăpână, spuse Ashe. Nu te pot lăsa să bântui prin sistemul de canalizare al oraşului la ora asta târzie. A fost o greşeală să te las să ajungi până aici. Este responsabilitatea mea să te opresc până nu e prea târziu.

— Şi cum ai de gând să faci asta? întrebă Sarene nerăbdătoare.

— Îl contactez pe Eventeo.

— Tata locuieşte în Teod, îi atrase Sarene atenţia. Ce crezi că poate să facă de-acolo?

— Pot să mă duc să-l aduc pe lord Eondel sau pe altcineva.

— Şi să mă laşi să cobor singură în canalizare?

— N-ai fi în stare de ceva aşa de nebunesc, stăpână, o ţinu seonul pe-a lui. Apoi se opri, clipi de câteva ori, ezită, şi în final admise: Bine, recunosc, ai fi în stare.

Sarene zâmbi.

— Haide, cu cât sunt mai proaspete urmele, cu atât mai uşor îţi va fi să le urmăreşti.

Seonul o conduse îmbufnat pe stradă în jos, până ajunseră într-o fundătură murdară cu o arcadă acoperită de ciuperci. Prinţesa continuă să meargă înainte hotărâtă şi ignora mizeria care avea să îi distrugă rochia.

Lumina lunii dispăru după primul colţ. Sarene aşteptă câteva momente în întuneric, realiză că n-ar fi fost atât de nechibzuită încât să intre în labirintul întunecat fără un ghid. Din fericire, cacealmaua îl convinsese pe Ashe, deşi nu ştia dacă să se simtă sau nu ofensată de faptul că

seonul o credea capabilă de atâta prostie arogantă.

Ashe începu să lumineze mai intens. Canalul era ca un tub gol, construit probabil în zilele de glorie când magia Elantrisului furniza apă curentă tuturor caselor din Kae. Acum canalizarea era folosită numai pentru apa menajeră şi excremente. Era curăţată periodic printr-o deviere a râului Aredel – lucru care în mod evident nu mai fusese făcut de ceva vreme, pentru că mocirla îi ajungea acum până la glezne. Nici nu voia să se gândească din ce era compusă această mocirlă, deşi mirosul pestilenţial care aproape o făcea să leşine era un indiciu destul de puternic.

Toate tunelurile i se păreau la fel Sarenei. Un lucru însă o liniştea; simţul de orientare al seonului. Era imposibil să se rătăcească în compania lui Ashe. Creaturile acestea ştiau întotdeauna unde se află şi cum să ajungă în orice loc în care fuseseră.

Ashe o conducea, plutea numai puţin deasupra mocirlei.

— Prinţesă, mă poţi lămuri totuşi cum de ai ştiut că regele avea de gând să se furişeze de la petrecere?

— Sunt convinsă că o să-ţi dai seama şi singur, Ashe, îl mustră ea.

— Crede-mă, prinţesă, am încercat.

— În ce zi din săptămână suntem?

— Maedal? îi răspunse seonul mirat de o asemenea întrebare.

— Exact. Şi ce se întâmplă în fiecare săptămână, când e Maedal?

Răspunsul lui Ashe întârzia.

— Tatăl tău joacă Shinda cu lord Eoden? întrebă în cele din urmă, cu o voce neobişnuit de frustrată. Activităţile din noaptea asta – mai ales beligeranţa ei – îl scoteau din răbdări până şi pe foarte răbdătorul seon.

— Nu, zise Sarene. În fiecare Maedal, la ora unsprezece, se aud zgomote prin pasajul secret care trece prin peretele meu, cel care duce la camera lui Iadon.

Seonul scoate un uşor „ah” în semn că în sfârşit înţelesese.

— Am mai auzit zgomote în pasaj şi în alte zile, dar

numai cele de Maedal se repetă în fiecare săptămână.

— Să înţeleg că l-ai pus pe Roial să dea o petrecere în seara asta numai pentru că te aşteptai ca regele să-şi vadă de activităţile legate de pasaj?

— Exact! îi răspunse Sarene, străduindu-se să nu alunece în mocirlă. Şi a trebuit să-l rog pe Roial să fie genul de petrecere la care oamenii rămân până după miezul nopţii, aşa că eclipsa a fost scuza perfectă. Regele trebuia să vină la petrecere; orgoliul lui nemărginit nu l-ar fi lăsat să stea deoparte. Oricum, se pare că şi întâlnirea lui săptămânală este foarte importantă, din moment ce a riscat să plece atât de devreme ca să nu lipsească de la ea.

— Sarene, nu-mi place deloc afacerea asta, zise Ashe. Sunt convins că, orice ar face regele la ora asta în canalizare, nu e un lucru bun.

— Exact asta intenţionez să aflu, îi replică Sarene, îndepărtându-şi de pe haine o plasă de păianjen. Un anume gând o conducea prin mocirlă şi întuneric: posibilitatea ca prinţul Raoden să fie viu. Poate că Iadon nu-l închisese în închisoare, ci în canalizare. Poate că nu era văduvă, până la urmă.

Un zgomot se auzi undeva în faţa lor.

— Micşorează-ţi lumina, Ashe, cred că aud nişte voci.

Seonul se făcu aproape nevăzut. Chiar înaintea lor era o intersecţie, iar din tunelul din dreaptă câteva torţe răspândeau o lumină slabă până la ei. Sarene se apropie cu infinită precauţie de colţ, cu gândul să spioneze. Din nefericire, nu observase că solul cobora chiar înainte de colţ, şi piciorul îi alunecă. Dădu disperată din braţe, încercă să se echilibreze, dar alunecă şi se opri doar la baza pantei.

Se opri exact în mijlocul intersecţiei. Ridică încet privirile.

Regele Iadon se holba la ea, arăta la fel de surprins.

— Dumnezeule! Regele stătea cu faţa la ea, în spatele unui altar, ţinând în mână un cuţit cu urme roşii. Era complet gol – în afară de sângele care i se scurgea pe piept. Rămăşiţele unei femei eviscerate zăceau legate de altar, corpul fiind sfârtecat de la gât până la pântece.

Cuţitul căzu din mâna lui Iadon, scoţând un sunet surd la

întâlnirea cu mocirla de pe jos. Numai atunci observă Sarene mulţimea de robe negre cu rune duladene care stăteau în spatele lui. Fiecare dintre aceste siluete avea câte un cuţit în mână. Câteva se apropiară de ea cu paşi repezi.

Sarene se simţi zguduită de un val de rău. Se zbătea între nevoia trupului ei de a vomita şi nevoia minţii de a striga.

Strigătul birui.

Se trase înapoi, alunecă şi se stropi cu mocirlă. Siluetele se aruncară spre prinţesă, cu ochii de sub glugile negre aţintiţi asupra ei. Sarene lovea şi se zbătea în mocirlă, continua să strige în timp ce se chinuia să se ridice. Nici nu auzi paşii apropiindu-se din spate.

Apoi apăru Eondel.

Sabia bătrânului general străluci în lumina slabă, reteză scurt un braţ care tocmai apucase glezna prinţesei. În spatele lui Eondel apărură şi alţi soldaţi din legiunea lui. Mai era acolo şi un bărbat în robă roşie, Dilaf, preotul Derethi. Nu intră în luptă, ci rămase de-o parte, privind fascinat.

Consternată, Sarene încercă să se ridice în picioare, dar nu reuşi decât să alunece din nou în apa neagră. Un braţ o trase în sus. Chipul zbârcit al ducelui Roial apăru zâmbitor în lumină.

— Poate data viitoare îmi spui totuşi ce ai de gând, prinţesă, sugeră bătrânul.

*

— *Tu* i-ai spus! realiză Sarene, privindu-l acuzator pe Ashe.

— Bineînţeles că i-am spus, domniţă, îi răspunse seonul, pulsând uşor ca să-şi puncteze replica. Se afla acum în biroul lui Roial, cu Ashe şi Lukel. Sarene purta o robă pe care o împrumutase ducele de la una din menajerele lui. Era prea scurtă, bineînţeles, dar era mult mai bună decât o rochia de catifea plină de mocirlă.

— Când? întrebă pe un ton autoritar şi se lăsă pe spate pe canapeaua de pluş a ducelui, înfăşurându-se într-o pătură. Ducele ordonase mai devreme ca prinţesa să fie

îmbăiată şi încă avea părul ud.

— L-a chemat pe Opa imediat ce ai trecut de aleea din faţa casei mele, îi explică Roial pe când intra în cameră cu trei cupe fierbinţi. Îi întinse una ei şi alta lui Lukel şi apoi luă loc.

— Atât de repede? întrebă, fără să-şi poată ascunde surprinderea.

— Ştiam că nu te-ai fi întors, orice aş fi zis eu, zise Ashe.

— Mă cunoşti prea bine, bombăni ea, sorbind uşor din băutura care i se adusese. Era garha fjordelez – ceea ce era foarte bine; nu-şi putea permite să adoarmă chiar atunci.

— Va trebui să-mi recunosc acest mic defect fără să protestez, zise Ashe.

— Atunci ce-a fost cu încercarea aia de a mă opri înainte de a coborî în canalizare? întrebă.

— Trăgeam de timp, domniţă, îi explică Ashe. Ducele insistase să vină personal şi grupul lui se mişca mai încet.

— Poate mă mişc eu mai încet, dar în niciun caz n-aveam de gând să ratez ce plănuisei, Sarene, zise Roial. Se spune că pe măsură ce îmbătrâneşti devii mai înţelept, dar eu se pare că devin doar din ce în ce mai curios.

— Şi soldaţii lui Eondel? întrebă Sarene.

— Erau deja la petrecere, îi explică Lukel.

Insistase să afle ce se întâmplase imediat ce o văzuse pe Sarene cum se furişa în casa lui Roial, plină de nămol.

— I-am văzut pe câţiva conversând cu oaspeţii.

— Eu i-am invitat pe ofiţerii lui Eondel, zise Roial. Sau, cel puţin, pe cei câţiva care erau în oraş.

— Bine, zise Sarene. Deci, după ce am plecat, Ashe l-a chemat pe seonul tău şi ţi-a transmis că am de gând să-l urmăresc pe rege.

— „Nebuna are de gând să intre direct în gura lupului”, cred că a fost mesajul exact.

— Ashe!

— Îmi cer scuze, stăpână, zise seonul, pulsând jenat. Nu eram chiar în apele mele.

— Să lăsăm asta acum, continuă Sarene. Ashe l-a chemat pe Roial şi Roial i-a strâns pe Eondel şi pe oamenii lui de la

petrecere. M-aţi urmat cu toţii în canalizare, cu seonul vostru ca ghid.

— Până când Eondel te-a auzit strigând, termină Roial. Eşti o femeie foarte norocoasă, Sarene, dacă ai reuşit să-l faci pe lord Eondel să-ţi fie devotat.

— Ştiu asta. E a doua oară pe săptămâna asta când sabia lui se dovedeşte extrem de folositoare. Data viitoare când îl văd pe Iadon, amintiţi-mi să-i trag una pentru faptul că a convins nobilimea că antrenamentul militar e sub demnitatea lor.

Roial chicoti.

— S-ar putea să trebuiască să stai la coadă, prinţesă. Mă îndoiesc că preoţii oraşului – Derethi sau Korathi, nu mai contează – îl vor lăsa pe rege să scape aşa uşor după ce a participat la o slujbă a Misterelor Jeskeri.

— Şi a sacrificat-o pe biata femeie, completă Ashe încet.

Tonul conversaţiei coborî brusc când îşi amintiră despre ce discutau de fapt. Sarene se cutremură aducându-şi aminte de altarul acoperit de sânge şi de femeia de pe el. *Ashe are dreptate,* se gândi, *nu e momentul să glumim.*

— Deci despre asta a fost vorba? întrebă Lukel.

Sarene aprobă.

— Ceremoniile Misterelor cer uneori sacrificii. Iadon şi-a dorit probabil foarte tare ceva anume.

— Prietenul nostru Derethi pretinde că ştie câte ceva despre asta, zise Roial. Se pare că Iadon le-a cerut spiritelor Jesker să distrugă pe cineva anume.

— Pe mine? întrebă Sarene şi îngheţă în ciuda păturii călduroase.

Roial aprobă din cap.

— Artetul Dilaf zice că instrucţiunile erau scrise pe altar cu sângele femeii.

Sarene se cutremură.

— Ei bine, măcar acum ştim ce s-a întâmplat cu menajerele şi bucătăresele care au dispărut de la palat.

— Cred că regele ia parte la ceremoniile astea de ceva vreme, poate chiar de la Reod. Era limpede că era liderul grupului pe care l-am văzut.

— Şi ceilalţi cine erau?

— Nobili minori. Iadon nu ar fi acceptat niciodată să fie implicat cineva care să-l poată înfrunta.

— Stai puţin, realiză Sarene că uitase ceva. Şi preotul Derethi, el când a apărut?

Roial privi stânjenit în jos, spre cupa cu garda pe care o ţinea în mină.

— E greşeala mea. M-a văzut când i-am adunat pe oamenii lui Eondel – mă cam grăbeam – şi ne-a urmărit. Nu am avut timp să ne ocupăm de el.

Sarene sorbi încă o înghiţitură din licoarea binefăcătoare. Era clar că evenimentele din seara aceea luaseră o întorsătură neaşteptată.

Dintr-o dată uşa se deschise şi Ahan năvăli în încăpere.

— Rag Domi, Sarene! Mai întâi îl sfidezi pe rege, dup-aia îl salvezi, acum îl detronezi. Vrei, te rog frumos, să te hotărăşti?

Sarene îşi trase genunchii la piept şi-şi îngropă capul în pătură.

— Deci nu avem nicio şansă să muşamalizăm asta?

— Niciuna, zise Roial. Preotul Derethi a avut grijă de asta. Probabil că deja ştie jumătate din oraş.

— Telrii va prelua probabil puterea, zise Ahan nervos.

— Unde e Eondel? întrebă Sarene de sub pătură.

— L-a dus pe rege la închisoare.

— Şi Shuden?

— Încă are grijă ca femeile să ajungă cu bine acasă, presupun, rânji Lukel.

— Bine, începu Sarene, ridicându-şi capul şi dându-şi părul pe spate. Va trebui să ne descurcăm fără ei. Domnilor, mă tem că tocmai am distrus pacea de care am avut parte în ultimele câteva zile. Trebuie aşadar să ne facem nişte noi planuri – şi majoritatea vor fi pentru controlarea pagubelor.

Capitolul 33

Ceva se schimbase. Hrathen clipi, parcă pentru a spăla ultimele rămăşiţe ale visului cu ochii deschişi. Nu-şi dădea seama prea bine cât timp trecuse; acum era întuneric, foarte întuneric, singura lumină venea de la câteva torţe de sus, de pe zidul Elantrisului. Nici măcar luna nu era pe cer.

Căzuse din ce în ce mai des într-o stare de inconştienţă în ultima vreme, simţindu-şi mintea cum o lua razna în timp ce el rămânea îngenuncheat, în aceeaşi poziţie de penitenţă. Trei zile petrecute în rugăciune nu însemnau puţin.

Îi era sete. Şi foame. Se aşteptase la asta; nu era prima dată când ţinea un astfel de post. Dar de data asta era diferit. Foamea era mult mai puternică, ca şi cum trupul încerca să-l avertizeze de ceva anume. Elantrisul era de vină pentru acest disconfort, ştia. Era ceva disperat la acel oraş, o nuanţă de nelinişte în orice crăpătură.

Dintr-o dată, o lumină se aprinse pe cer. Hrathen se uită cu o privire confuză, obosită. Luna ieşea încet din întuneric. Creştea chiar în timp ce se uita la ea. Nici nu realizase că urma o eclipsă de lună. Încetase să mai acorde atenţie acestor lucruri încă de când părăsise Duladelul. Religia păgână a acelui popor, acum dispărută, acorda multă atenţie mişcărilor aştrilor, şi Misterele îşi practicau de obicei ritualurile în astfel de nopţi.

Îngenuncheat în curtea principală a Elantrisului, Hrathen înţelese în sfârşit ce-i determinase pe adepţii Jeskeri să privească natura cu uimire religioasă. Era ceva nemaipomenit de frumos la zeiţa palidă a cerurilor, ceva mistic în eclipsa ei. Era ca şi cum ar fi dispărut într-adevăr o vreme, călătorind în alte spaţii, şi nu ar fi căzut în umbra planetei aşa cum pretindeau oamenii de ştiinţă din Svorden că se întâmpla de fapt. Hrathen aproape că-i putea simţi magia.

Aproape. Putea înţelege cum o cultură primitivă ajungea să venereze luna, dar nu putea deveni el însuşi un adorator. Şi totuşi, se întreba, nu era oare acesta

sentimentul pe care ar fi trebuit să-l simtă şi el faţă de Dumnezeul lui? Nu era oare propria lui credinţă viciată din cauză că nu reuşea să-şi privească Dumnezeul cu acelaşi amestec de curiozitate, teamă şi mirare cu care adepţii Jeskeri priveau luna?

El nu va simţi niciodată astfel de emoţii; nu era capabil de veneraţie iraţională. Înţelegea. Chiar dacă îi invidia pe cei care se puteau ruga la un Dumnezeu căruia nu-i înţelegeau învăţăturile, Hrathen nu putea separa faptele de religie. Jaddeth le împărţea oamenilor însuşiri după cum I se părea Lui potrivit, şi Hrathen fusese dăruit cu un intelect logic. Nu s-ar fi mulţumit niciodată să îşi exprime devoţiunea, fără să înţeleagă de ce.

Nu asta sperase Hrathen, dar era totuşi un răspuns şi găsi putere şi alinare în el. Nu era un pătimaş; nu era în niciun caz genul de om capabil de pasiuni extreme. Până la urmă, intrase în rândurile preoţilor Derethi pentru că i se păruse că doctrina are sens. Şi trebuia să fie suficient.

Hrathen îşi linse buzele uscate. Nu ştia cât timp va mai rămâne în Elantris; exilul lui putea să mai dureze zile întregi. Nu voia să dea niciun semn de dependenţă fizică, dar ştia că are totuşi nevoie de ceva de mâncare. Pipăi după coşul cu ofrande. Acoperite deja de mizerie, bucatele erau stătute şi mucegăite. Hrathen le mâncă oricum. Devoră totul – legumele acum deshidratate, pâinea murdară, carnea, chiar şi câteva boabe de porumb înmuiate din cauza mocirlei din Elantris. La sfârşit, puse la gură sticluţa cu vin şi sorbi totul dintr-o singură înghiţitură.

Aruncă apoi coşul în lături. Cel puţin acum nu mai trebuia să-şi facă griji că cineva va veni să îi fure ofranda – deşi nu mai văzuse picior de om de la primul şi singurul atac. Îi era recunoscător lui Jaddeth pentru scurta perioadă de respiro. Se simţea atât de slăbit şi de deshidratat încât nu credea că ar mai fi în stare să facă faţă unei alte lupte.

Luna era acum aproape complet vizibilă. Hrathen privi în sus, de data aceasta cu o figură mai hotărâtă. Poate că-i lipsea pasiunea, dar avea o voinţă de fier. Lingându-şi din nou buzele, Hrathen îşi reluă rugăciunea. Va continua ca şi

până atunci să-şi dea toată silinţa să servească cât mai bine Imperiul lui Jaddeth.

Dumnezeu nici nu putea aştepta altceva de la el.

Capitolul 34

Raoden se înşelase în privinţa oamenilor lui Shaor. Câţiva dintre ei veniseră, e adevărat, ca să îşi gătească porumbul, cu lumina raţiunii pâlpâindu-le slab în priviri. Ceilalţi – majoritatea – nu.

Ceilalţi veniră pentru altceva.

Îi privea acum pe câţiva dintre ei care trăgeau un bloc imens de piatră pe sania lui Mareshe. Minţile le erau duse – capacitatea de a raţiona li se atrofiase din cauza nebuniei animalice în care îşi petrecuseră timpul. Câţiva îşi reveniseră, deşi numai parţial; ceilalţi păreau să nu mai aibă scăpare. Nu făcuseră conexiunea între foc şi gătit; rămăseseră pur şi simplu să se holbeze la mâncare şi să geamă neputincioşi şi confuzi că nu reuşeau s-o devoreze.

Nu, aceşti oameni nu căzuseră în capcana lui. Dar veniseră oricum la el – pentru că Raoden le detronase zeiţa.

Intrase pe teritoriul lui Shaor şi scăpase nevătămat. Avea puteri asupra mâncării; o putea face necomestibilă pentru unii şi suculentă pentru alţii. Soldaţii lui îi învinseseră de nenumărate ori. În minţile lor simple, degenerate, nu exista decât o singură variantă atunci când apărea un zeu mai puternic: convertirea.

Veniseră la el în dimineaţa imediat următoare tentativei lui de a le înapoia inteligenţa. Raoden se plimba în jurul zidului scund care înconjura Noul Elantris şi îi văzuse cum se scurgeau pe una dintre străzile principale. Dăduse semnalul de alarmă, credea că sălbaticii se hotărâseră până la urmă să pună la cale un atac mai bine coordonat.

Dar nu veniseră să lupte. De fapt, îi aduseseră un cadou; capul zeiţei lor. Sau, cel puţin, părul ei. Cel care se afla în fruntea lor aruncase peruca aurie la picioarele lui Raoden, firele subţiri de păr amestecate cu sânge elantrian

întunecat.

În ciuda căutărilor, oamenii lui nu reuşiseră să dea de corpul lui Shaor.

Apoi, cu peruca zeiţei lor căzute în noroi, sălbaticii i se închinară lui Raoden în semn de supunere. Acum făceau exact ce le ordona prinţul. În schimb, el îi premia cu mici bucăţi de hrană, exact aşa cum ar proceda cineva cu animalul de companie favorit.

Nu-i plăcea să se folosească de ei ca de animale, încercase în mai multe feluri să îi readucă la statutul de fiinţe inteligente, dar îşi dăduse seama după primele două zile că era o cauză pierdută. Oamenii aceştia renunţaseră pur şi simplu la intelect şi, indiferent cine era de învinuit, psihicul uman sau Dor, acesta nu mai avea să se întoarcă.

Se purtau minunat, erau docili, durerea nu părea să-i afecteze şi ar fi făcut orice, indiferent cât de plictisitoare sau de migăloasă era munca. Dacă Raoden le-ar fi spus să împingă la o clădire până ce cădea, aşa ar fi făcut. Oricum, în ciuda aparentei lor obedienţe, Raoden nu avea încredere în ei. Îl uciseseră pe Saolin; o omorâseră chiar pe fosta lor stăpână. Acum erau calmi numai pentru că actualul lor zeu le cerea asta.

— Kayana, zise Galladon, alăturându-i-se.

— Nu mai e mare lucru de făcut pentru ei, nu-i aşa? spuse Karata.

„Kayana” era numele pe care li-l dăduse Galladon. Însemna „Nebunii”.

— Bietele suflete, spuse Raoden mai mult în şoaptă.

Galladon dădu şi el din cap.

— Ne-ai chemat, sole?

— Da. Veniţi cu mine.

Datorită noilor mâini de lucru, Mareshe şi ajutoarele sale începuseră să reconstruiască mobilierul de piatră, economisind lemnul preţios. Masa pe care o avea Raoden în capelă era cea pe care o folosise ca să-l facă pe Taan să-şi amintească de zilele când era sculptor. Masa avea o crăpătură destul de mare – care fusese astupată cu mortar – în centru, dar în afară de asta era aproape intactă, cu

sculpturile un pic tocite, dar totuşi destul de vizibile.

Pe masă se aflau câteva cărţi. Lucrările de reconstruire ale Noului Elantris necesitau multă atenţie din partea lui Raoden, şi abia dacă mai apuca să se strecoare câte puţin în biblioteca ascunsă, aşa că nu avusese altă soluţie decât să-şi aducă la capelă câteva volume. Oamenii se obişnuiseră să-l vadă cu cărţi şi nu-i puneau întrebări, deşi tomurile cele noi erau încă acoperite cu piele.

Studia AonDor din ce în ce mai nerăbdător. Durerea aproape că-l dobora acum. Câteodată, îl lovea cu asemenea ferocitate încât cădea pur şi simplu din picioare. Se lupta din greu să ţină piept agoniei. Încă mai putea rezista, dar era din ce în ce mai greu. Trecuse deja o lună şi jumătate de când se afla în Elantris şi se îndoia că va mai reuşi să reziste încă pe-atât.

— Nu înţeleg de ce insişti să împărtăşeşti cu noi absolut tot ce citeşti, sole, oftă Galladon când îl văzu pe Raoden apropiindu-se cu un tom. Abia dacă înţeleg jumătate din lucrurile pe care mi le spui.

— Galladon, trebuie să te concentrezi şi să ţii minte toate aceste lucruri, îi răspunse Raoden. Indiferent cât protestezi, eu ştiu că eşti în stare să înţelegi.

— Poate, admise Galladon, dar asta nu înseamnă că-mi face plăcere. AonDor este pasiunea ta, nu şi a mea.

— Ascultă-mă bine, prietene. Ştiu că AonDor ascunde secretul blestemului nostru. În timp, studiind cu atenţie, vom afla ce ne trebuie. Dar, ridica un deget, dacă mi se întâmplă mie ceva, trebuie să rămână cineva capabil să-mi continue munca.

Galladon fornăi.

— Eşti la fel de aproape de a deveni un hoed pe cât sunt eu de a deveni fjordelez.

Mă ascund bine, se gândi Raoden.

— N-are nicio importanţă asta, zise Raoden. E o prostie să nu-ţi iei măsuri de precauţie. Voi scrie tot ce-am descoperit până acum, dar vreau şi ca voi doi să mă ascultaţi.

Galladon oftă.

— Bine, sole, ce-ai descoperit? O altă expresie care să crească aria de acţiune a unui aon?

Raoden zâmbi.

— Nu, de data asta am descoperit ceva mult mai interesant. Ştiu de ce este Elantrisul acoperit de mocirlă.

Karata şi Galladon se înviorară.

— Chiar aşa? îl întrebă Karata, privind spre cartea deschisă. Ai găsit acolo explicaţia pentru asta?

— Nu, de fapt sunt mai mulţi factori de luat în seamă, dar cheia principală da, se află acolo. Şi le arătă o ilustraţie.

— Aonul Ashe? întrebă Galladon.

— Corect, răspunse Raoden. Ştiţi că pielea elantrienilor era atât de argintie încât mulţi oameni spuneau că străluceşte.

— Aşa era, zise Galladon. Nu strălucea puternic, dar atunci când tata intra într-o cameră întunecată îi puteai vedea limpede conturul.

— Ei bine, lumina asta care-i învăluia pe elantrieni se datora Dor-ului, explică el. Trupul oricărui elantrian e conectat la Dor. Aceeaşi legătură exista şi între Elantris şi Dor, deşi nimeni nu pare să fi ştiut de ce. Dor era infiltrat în întregul oraş, făcând pietrele şi lemnul să strălucească de parcă un foc ardea în toate.

— Probabil că nu le era prea uşor să adoarmă, observă Karata.

— Te puteai acoperi. Dar efectul oraşului era atât de spectaculos încât mulţi elantrieni îl acceptau ca pe un fenomen natural şi se obişnuiseră să doarmă chiar şi cu această strălucire.

— Fascinant, comentă Galladon indiferent. Şi ce legătură are asta cu mocirla?

— Sunt ciuperci şi mucegaiuri care trăiesc cu lumină. Iluminarea dată de Dor era diferită de lumina obişnuită şi a atras un soi diferit de ciupercă. Se pare că totul era acoperit cu o peliculă subţire şi transparentă. Elantrienii nu se oboseau să o cureţe – era practic imperceptibilă şi chiar intensifica luminozitatea. Mucegaiul era dur şi nu făcea multă mizerie. Până când a murit.

— Lumina s-a stins… zise Karata.
— Şi ciupercile au putrezit, aprobă Raoden. Cum mucegaiul acoperea atunci întregul oraş, acum şi mocirla face la fel.
— Şi ce importanţă au de fapt toate astea? întrebă Galladon vizibil plictisit.
— Are şi lucrul ăsta importanţa lui. Este un alt indiciu care ne ajută să înţelegem ce s-a întâmplat la Reod. Trebuie să reconsiderăm totul, prietene, să punem din nou totul cap la cap. Abia acum începem să întrezărim simptomele unui eveniment care s-a petrecut cu zece ani în urmă. Poate că, dacă înţelegem tot ce s-a întâmplat la Reod, o să ajungem şi la cauza sa.
— Explicaţia despre mocirlă este logică, prinţe, zise Karata. Întotdeauna am crezut că e ceva necurat cu jegul ăsta, că nu e ceva natural la mijloc. Am stat în ploaie şi am privit cum valuri de apă se loveau de pietre cu furie, fără să reuşească să cureţe mizeria.
— Mocirla este uleioasă şi respinge apa. Nu l-ai auzit niciodată pe Kahar spunând cât de dificil este să o îndepărtezi?
Karata dădu din cap.
— Cărţile astea conţin într-adevăr multe informaţii utile.
— Aşa e. Deşi de multe ori învăţaţii care le-au scris au un limbaj destul de greu de urmărit. E nevoie de mult studiu pentru a putea găsi răspunsul la întrebări specifice.
— Cum ar fi? întrebă Karata.
Raoden se încruntă.
— Păi, de exemplu, nu am găsit nici măcar o singură carte despre cum să faci seoni.
— Niciuna? întrebă Karata surprinsă.
— Întotdeauna am presupus că seonii erau creaţi de AonDor, dar, dacă e aşa, cărţile astea nu explică sub nicio formă cum. Multe vorbesc despre trecerea faimoşilor seoni de la o persoană la alta, dar asta e tot.
— Trecerea?
— Da, îi explică Raoden, dacă ai un seon îl poţi oferi altcuiva sau îi poţi spune dinainte pe cine să servească în

caz că mori.

— Aşadar, chiar şi o persoană obişnuită putea avea un seon? întrebă Karata. Eu credeam că numai nobilii aveau.

Raoden negă din cap.

— Depindea numai de fostul proprietar.

— Deşi e puţin probabil ca un nobil să ofere un asemenea dar unui ţăran, interveni Galladon. Seonii, ca şi averea, tind să rămână în familie. Kolo?

Karata se încruntă.

— Şi… ce se întâmplă dacă posesorul moare şi n-a apucat să numească pe nimeni la care să se ducă seonul?

Raoden ezită, ridică din umeri şi se uită apoi la Galladon.

— Nu ştiu, admise. Presupun că îşi alege singur stăpânul.

— Şi dacă nu mai vrea să-şi aleagă niciunul?

— Nu cred că există varianta asta, zise Raoden. E ceva cu seonii şi stăpânii lor. Sunt legaţi cumva. Seonii înnebunesc atunci când stăpânii lor sunt luaţi de Shaod, de exemplu. Cred că au fost creaţi exclusiv să servească, ăsta e scopul lor.

Karata dădu din cap.

— Lord Spirit! se auzi atunci o voce.

Raoden închise cartea.

— Stăpâne, năvăli Dashe în încăpere. Soldatul părea mai mult confuz decât îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat, Dashe? întrebă Raoden.

— Gyornul, stăpâne, îi răspunse Dashe agitat peste măsură. Este vindecat!

Capitolul 35

— O lună şi jumătate şi ai reuşit deja să-l detronezi pe rege. Nu se poate spune că nu lucrezi rapid, Ene. Cuvintele tatălui ei erau vesele, deşi chipul lui părea îngrijorat. Ştiau amândoi că haosul ce urma după căderea unui guvern nu putea să facă rău decât ambelor părţi, ţărănimii şi nobilimii deopotrivă.

— Dar nu e ca şi cum mi-aş fi dorit asta, protestă Sarene.

Dumnezeule, eu de fapt am încercat să-l salvez pe nebun. N-ar fi trebuit să se amestece în treburi atât de murdare precum Misterele.

Tatăl ei chicoti.

— N-ar fi trebuit să te trimit acolo de la bun început. Ştiam deja cum te comporţi de când te lăsam să faci vizite duşmanilor noştri.

— Dar nu m-ai „trimis” tu, tată, îi replică Sarene. A fost ideea mea.

— Mă bucur să aflu că opinia mea cântăreşte atât de mult în ochii fiicei mele, zise Eventeo.

Sarene se mai înmuie puţin.

— Îmi pare rău, tată, oftă. Sunt cu nervii la pământ de când... nu ştii cât de *oribil* a putut să fie.

— Din păcate, ştiu. Cum Dumnezeu a putut să se nască un cult atât de odios cum sunt Misterele dintr-o religie atât de liniştită ca Jesker?

— La fel cum au reuşit să se nască Shu-Dereth şi Shu-Korath din învăţăturile aceluiaşi jindoez, îi replică Sarene.

Eventeo oftă.

— Aşadar, Iadon e mort?

— Ai aflat deja? întrebă Sarene surprinsă.

— Am trimis de curând câţiva spioni noi în Arelon, Ene, îi explică regele. N-am de gând să-mi las fiica singură într-o ţară care se află în pragul colapsului, fără ca măcar să stau cu ochii pe ea.

— Cine? întrebă Sarene curioasă.

— Nu trebuie să ştii, îi răspunse tatăl ei.

— Cu siguranţă au şi un seon, se gândi Sarene. Altfel, n-ai fi avut cum să afli aşa de repede despre Iadon. S-a spânzurat abia azi-noapte.

— Nu am de gând să-ţi spun, Ene, se amuză Eventeo. Dacă ai şti despre cine e vorba, ţi l-ai însuşi ca să-l foloseşti în propriile tale scopuri.

— Bine, zise Sarene. Dar, după ce se va sfârşi totul, o să-mi spui.

— Nu-l cunoşti.

— Foarte bine, se prefăcu Sarene indiferentă.

Eventeo râse.

— Spune-mi mai bine despre Iadon. Cum în numele lui Domi a reuşit să facă rost de o frânghie?

— Probabil cu ajutorul lordului Eondel, ghici Sarene, punându-şi coatele pe birou. Contele gândeşte ca un războinic, şi asta era o soluţie foarte eficientă. Aşa nu e nevoie să ne chinuim să-l convingem pe rege să abdice şi suicidul mai salvează şi ceva din onoarea pătată a monarhiei.

— Cam însetată de sânge în după-masa asta, nu-i aşa, Ene?

Sarene se cutremură.

— Nu l-ai văzut, tată. Regele nu numai că a ucis-o pe acea femeie, dar… i-a şi făcut plăcere.

— Ah, zise Eventeo. Sursele mele spun că probabil ducele Telrii va fi cel care va prelua puterea.

— Nu şi dacă reuşim să îl împiedicăm. Telrii este mult mai rău decât Iadon. Chiar dacă n-ar fi simpatizant Derethi, tot ar fi un rege groaznic.

— Dar, Ene, un război civil n-ar folosi nimănui.

— Nu se va ajunge la asta, tată, îi promise Sarene. Oamenii ăştia nu au nicio legătură cu războiul. Au trăit secole de-a rândul sub protecţia elantrienilor. Şi acum cred că cele câteva gărzi de pe zidurile oraşului damnat sunt suficiente ca să-i ferească de invadatori. Singurii lor soldaţi adevăraţi sunt cei din legiunea lui Eondel, care sunt acum adunaţi în Kae. S-ar putea să reuşim să-l încoronăm rege pe Roial înainte ca cineva să se dezmeticească.

— V-aţi hotărât asupra lui, aşadar?

— Este singurul care îl poate concura pe Telrii ca avere, îi explică Sarene. Nu am avut suficient timp să-l conving pe Iadon să schimbe sistemul ăsta idiot cu titlurile oferite în funcţie de bani. Şi dacă oamenii s-au obişnuit cu sistemul ăsta, atunci va trebui să ne conformăm şi noi deocamdată.

Se auzi o bătaie în uşă şi o menajeră intră cu o tavă cu mâncare. Sarene se întorsese să locuiască la palat după o singură noapte în casa lui Roial, în ciuda îngrijorării aliaţilor săi. Palatul era un simbol şi spera că asta îi va conferi mai

multă autoritate. Femeia lăsă tava pe masă şi se îndepărtă.

— Ce ai acolo, prânzul? întrebă Eventeo, care părea să aibă un al şaselea simţ pentru mâncare.

— Da, îi răspunse Sarene şi-şi tăie o felie de pâine de porumb.

— E bun?

Sarene zâmbi.

— N-ar trebui să întrebi, tată. Nu rezolvi altceva decât să te necăjeşti.

Eventeo oftă.

— Ştiu. Mama ta a căpătat o nouă obsesie: supă de buruieni din Hraggen.

— E bună? întrebă Sarene. Mama ei era fiica unui diplomat din Teod şi îşi petrecuse cea mai mare parte a copilăriei în Jindo, de unde rămăsese cu nişte reţete culinare foarte ciudate şi nu se lăsa până nu forţa pe toată lumea să mănânce.

— E oribilă!

— Păcat, zise Sarene. Oare unde-oi fi pus untul ăla?

Tatăl ei gemu.

— Tată, o luă ea pe un ton mai dulce, ştii că trebuie să mai slăbeşti un pic. Deşi regele nu era nici pe departe la fel de voluminos ca fratele său Kiin, era totuşi mai mult burtos decât solid.

— Nu înţeleg de ce „trebuie”. Ştiai că în Duladel oamenii graşi sunt consideraţi atrăgători? Nu le pasă de noţiunile jindoeze de sănătate şi sunt foarte fericiţi. În afară de asta, nu s-a demonstrat niciodată că untul îngraşă!

— Ştii bine ce zic jindoezii, tată. Dacă arde, atunci nu e sănătos.

Eventeo oftă.

— N-am mai băut o cupă cu vin de zece ani.

— Ştiu, tată. Înainte locuiam cu tine, îţi aminteşti?

— Da, dar pe tine nu te forţa să stai departe de alcool.

— Dar eu nu sunt supraponderală, îi replică Sarene. Alcoolul arde.

— Şi supa de buruieni din Hraggen la fel, îi replică Eventeo, pe un ton mai poznaş. Cel puţin dacă o usuci. Am

încercat.

Sarene râse.

— Mă îndoiesc că mama a reacţionat foarte bine la un asemenea experiment.

— Mi-a aruncat una dintre privirile alea ale ei. Ştii şi tu cum e.

— Ştiu, zise Sarene, reconstruindu-şi în minte chipul mamei sale. Sarene îşi petrecuse prea mult timp în ultimii ani în misiuni diplomatice ca să i se mai facă dor de casă, dar nu i-ar fi displăcut deloc să se întoarcă în Teod, mai ales dacă se gândea la seria de dezastre din jurul ei.

— Ei bine, Ene, trebuie să plec. Mă bucur că-ţi faci timp din când în când ca să vorbeşti cu tatăl tău, mai ales dacă e vorba să-l anunţi că ai aruncat în haos un întreg popor. Ah, şi încă ceva. De îndată ce am aflat de sinuciderea lui Iadon, Seinalan s-a urcat la bordul uneia dintre cele mai rapide vase pe care le am să navigheze spre Arelon. Va ajunge acolo în câteva zile.

— Seinalan? întrebă Sarene surprinsă. Ce legătură are patriarhul cu toate astea?

— Nu ştiu, n-a vrut să-mi spună. Chiar trebuie să plec. Te iubesc, Ene.

— Şi eu te iubesc, tată.

*

— Nu l-am întâlnit niciodată pe patriarh, îi mărturisi Roial în sufrageria lui Kiin. Seamănă vreun pic cu părintele Omin?

— Nu, deloc, îi răspunse Sarene pe un ton categoric. Seinalan este un personaj egocentric, cu un orgoliu atât de imens încât l-ar umili până şi pe cel mai mare gyorn Derethi.

— Prinţesă! sări Eondel indignat. Vorbeşti despre tatăl Bisericii noastre!

— Asta nu înseamnă că trebuie să-mi şi placă de el, zise Sarene.

Eondel păli şi căută din reflex talismanul cu aonul Omi pe care-l purta la gât.

Sarene se încruntă la el.

— Nu trebuie să alungi răul, Eondel, nu-l voi respinge pe

Domi numai pentru că a pus un nebun în fruntea Bisericii; şi nebunilor trebuie să li se acorde o şansă.

Ochii lui Eondel se lăsară în jos, apoi se ridicară iarăşi, stânjeniţi. Roial râdea de unul singur undeva alături.

— Ce e? îl repezi Sarene.

— Tocmai mă gândeam la ceva, Sarene, îi zâmbi bătrânul. Nu cred că am mai întâlnit vreodată în viaţa mea pe cineva, bărbat sau femeie, care să fie atât de încăpăţânat ca tine.

— Atunci ai trăit o viaţă foarte izolată, duce, îl informă Sarene. Lukel unde e?

Masa lui Kiin nu era la fel de confortabilă ca biroul lui Roial, dar, nu se ştie din ce pricină, se simţeau cu toţii mai bine aici. În timp ce majoritatea oamenilor încercau să-şi lase amprenta personală asupra biroului de lucru sau a salonului, Kiin îndrăgea cel mai mult mâncarea, iar sufrageria era locul unde le împărtăşea celorlalţi talentul lui. Decoraţiile din cameră – suveniruri din nenumăratele călătorii ale lui Kiin ce includeau orice, de la legume deshidratate la un imens topor ornamental – le erau tuturor familiare. Nu era nevoie să discute niciodată; toţi veneau să se întâlnească în această cameră.

Mai aşteptară câteva momente, până când Lukel îşi făcu în sfârşit apariţia. Era însoţit de Ahan şi de Kiin.

— Ei bine? întrebă Sarene.

— Telrii e pregătit să preia puterea, zise Lukel.

— Nu cu legiunea mea susţinându-l pe Roial, sări Eondel.

— Din nefericire, dragul meu general, începu Ahan, răsturnându-se pe un scaun, legiunea ta nu e aici. Abia dacă ai douăzeci de oameni la dispoziţie.

— Dar e mai mult decât are lord Telrii, îi replică Sarene.

— Lucrurile nu mai stau aşa, zise Ahan. Gărzile Elantrisului şi-au părăsit posturile şi acum păzesc casa lui Telrii.

Eondel fornăi.

— Gărzile sunt un grup de mojici care se cred importanţi.

— E adevărat, zise Ahan, dar *sunt mai mult* de şase sute. La un scor de cincizeci la unu, până şi *eu* aş lupta împotriva

legiunii tale. Mă tem că balanţa puterii înclină în favoarea lui Telrii.

— Nu e bine deloc, zise Roial. Averea mai mare a lui Telrii era o problemă, dar asta…

— Trebuie să existe o soluţie, zise Lukel.

— Eu nu văd niciuna, recunoscu Roial.

Toţi rămaseră tăcuţi şi încruntaţi, căutând o soluţie. Se chinuiau însă să dezlege problema asta deja de două zile. Chiar dacă ar fi avut de partea lor o armată, averea lui Telrii era mai mare decât cea a lui Roial, deci nobilii ar fi ezitat să îl sprijine pe cel din urmă.

Sarene studia pe rând feţele celor din jur, până când se opri asupra lui Shuden. Acesta părea mai degrabă nehotărât decât îngrijorat.

— Ce e? îl întrebă ea mai mult în şoaptă.

— Cred că am eu o soluţie, începu el, încă nesigur.

— Zi-ne mai repede, îl grăbi Ahan.

— Ei bine, Sarene este şi ea bogată, le explică Shuden. Raoden i-a lăsat cel puţin cinci sute de mii de deos.

— Am mai discutat asta, Shuden, îl opri Lukel. Sarene are o grămadă de bani, dar tot e mai puţin bogată decât Roial.

— Aşa e, continuă Shuden, dar *împreună* ar avea mult mai mult decât Telrii.

Toţi cei prezenţi amuţiră.

— Contractul tău de căsătorie este neavenit din punct de vedere juridic, stăpână, îi explică Ashe. S-a dizolvat în momentul în care Iadon s-a sinucis, pentru că în acel moment a tăiat dreptul oricărui moştenitor de-al lui la tron. Imediat ce altcineva devine rege – Telrii sau Roial, nu contează – tratatul va fi anulat şi titlul tău de prinţesă de Arelon nu va mai fi valabil.

Shuden aprobă.

— Dacă îţi uneşti averea cu cea a lui Roial, nu numai că va avea suficienţi bani ca să-l înfrunte pe Telrii, dar astfel vei şi legitima pretenţiile sale. Şi să nu crezi că asta n-ar conta. Nobililor le-ar veni mult mai uşor să se arate loiali unei rude de-a lui Iadon decât lui Telrii.

Roial o privi blând ca un bunic.

— Trebuie să recunosc că tânărul Shuden are dreptate. Alianţa ar fi una strict politică, Sarene.

Sarene inspiră. Lucrurile o luau pe nepregătite.

— Înţeleg, domnul meu. Vom face ce trebuie făcut.

Şi astfel, pentru a doua oară în decurs de numai două luni, Sarene se trezi că era logodită, pe punctul de a se căsători.

*

— Mă tem că nu e prea romantic, se scuză Roial. Întâlnirea era gata şi Roial se oferise discret s-o conducă pe Sarene înapoi la palat. Ceilalţi, inclusiv Ashe, realizară imediat că cei doi aveau nevoie să vorbească singuri.

— Nu e nicio problemă, duce, zâmbi Sarene pierdută. Aşa şi trebuie să fie o căsătorie cu scop politic: seacă, aranjată, dar extrem de folositoare.

— Eşti foarte pragmatică.

— Trebuie să fiu, duce.

Roial se încruntă.

— Am luat-o de la capăt cu formalităţile, Sarene? Credeam că am trecut de faza asta.

— Îmi pare rău, Roial, zise Sarene. Uneori simt că mi-e greu să mă separ de masca asta politică.

Roial îi făcu semn din cap că o înţelege.

— Şi să ştii că am vorbit serios mai devreme. Asta va fi strict o căsătorie de convenienţă. Să nu te simţi cumva obligată în vreun alt fel.

Sarene tăcu o vreme, ascultă copitele cailor lovindu-se de pietre, apoi zise:

— Vom avea nevoie de moştenitori.

Roial râse.

— Nu, Sarene. Mulţumesc, dar nu. Chiar dacă ar fi posibil din punct de vedere fizic, n-aş putea face asta. Sunt un om bătrân şi nu voi mai trăi mai mult de câţiva ani. De data asta, contractul de căsătorie îţi va permite să te căsătoreşti după ce eu nu voi mai fi. Şi atunci vei fi în sfârşit liberă să alegi pe cineva să-ţi fie alături. Până atunci vom reuşi să punem la punct şi un sistem politic mai bun decât tâmpenia lui Iadon şi copiii tăi cu cel de-al treilea soţ vor moşteni

tronul.

Al treilea soţ! Roial vorbea ca şi cum ar fi fost deja mort, iar ea deja văduvă pentru a doua oară.

— Ei bine, zise Sarene, dacă lucrurile se vor întâmpla aşa cum spui, măcar nu va trebui să-mi fac griji că nu-mi voi găsi un soţ. Tronul va fi un premiu foarte important şi dezirabil, în ciuda faptului că va veni cu mine la pachet.

Roial deveni dintr-o dată încruntat.

— Şi despre asta tot am vrut să-ţi vorbesc, Sarene.

— Despre ce?

— Eşti mult prea dură cu tine însăţi. Te-am auzit de mai multe ori vorbind aşa. Presupui că nu te vrea nimeni.

— Păi nu mă vrea, răspunse ea pe un ton neutru. Crede-mă.

Roial scutură din cap.

— Ai o intuiţie excelentă, Sarene, când vine vorba de caracterul altora, dar pe al tău nu-l înţelegi. De cele mai multe ori, opiniile pe care le avem despre noi înşine sunt cel mai puţin realiste. Poate că tu te vezi deja ca o fată bătrână, copilă, dar *eşti* tânără şi *eşti* frumoasă. Numai pentru că trecutul a fost mai lipsit de noroc, nu înseamnă că trebuie să abandonezi şi viitorul.

O privi în ochi. Deşi părea de cele mai multe ori absent, se părea că Roial înţelegea mai multe decât lăsa se vadă.

— *Vei găsi* pe cineva care să te iubească, Sarene, îi promise el. Tu eşti premiul, unul mult mai mare decât tronul la care vei fi ataşată.

Sarene roşi şi îşi lăsă ochii în jos. Totuşi... cuvintele ducelui o încurajaseră. Poate că încă mai avea o şansă. Poate că va avea vreo treizeci şi cinci de ani când va rămâne singură, dar va mai avea cel puţin o şansă să-şi găsească soţul potrivit.

— Oricum, zise Roial, cert e că trebuie să ne căsătorim cât mai repede dacă vrem să-l învingem pe Telrii.

— Cum te gândeşti să facem?

— Ne vom căsători în ziua funeraliilor lui Iadon. Iadon rămâne rege până când este îngropat.

Patru zile. Avea să fie o logodnă foarte scurtă, într-

adevăr.

— Îmi fac griji doar pentru tine, zise Roial. Nu poate fi un lucru prea plăcut să fii nevoită să te căsătoreşti cu un bătrân atât de prăfuit ca mine.

Sarene îşi lăsă mâna în cea a ducelui, zâmbind.

— Cu toate astea, duce, mă simt mai degrabă norocoasă. Sunt prea puţini bărbaţi pe lumea asta cu care m-aş simţi onorată să fiu forţată să mă mărit.

Roial zâmbi poznaş şi ochii îi sclipeau.

— Păcat că Ahan e deja căsătorit, nu-i aşa?

Sarene îşi trase mâna din a bătrânului duce şi-l lovi uşor pe umăr.

— Am avut destule şocuri emoţionale săptămână asta, Roial, aşa că te-aş ruga frumos să nu-mi întorci şi stomacul pe dos.

Ducele râse cu poftă. Imediat ce se potoli însă, altceva îi înlocui râsul: nişte strigăte. Sarene se încordă, deşi nu păreau să fie nici strigăte de durere şi nici de furie. Păreau mai degrabă de bucurie şi entuziasm. Confuzi, priviră pe fereastra trăsurii şi văzură o mulţime de oameni care alerga haotic pe stradă.

— Ce în numele lui Domi o mai fi şi asta?

Trăsura lor se apropie se mulţime şi atunci Sarene îl putu vedea pe bărbatul înalt din mijlocul oamenilor.

Sarene rămase stupefiată.

— Dar… dar asta este imposibil!

— Ce? întrebă Roial, încercând să vadă şi el despre ce e vorba.

— E Hrathen, îi răspunse Sarene cu ochii holbaţi la gyorn, nevenindu-i să creadă. A părăsit Elantrisul! Apoi realiză care era cel mai uimitor lucru. Chipul gyornului era complet lipsit de pete.

— Domi Iertătorule! E vindecat!

Capitolul 36

În zorii celei de-a cincea zile de exil, Hrathen îşi dădu

seama că făcuse o greşeală. Avea să moară în Elantris. Cinci zile erau prea mult timp să stai fără apă, şi ştia că nu avea de unde să-şi procure aşa ceva în oraşul damnat.

Nu regreta ce făcuse. Purtarea lui fusese cât se poate de logică. O logică disperată, e adevărat, dar raţională. Dacă ar fi rămas în Kae, ar fi devenit din ce în ce mai neputincios cu fiecare zi. Nu, mai bine murea de deshidratare.

Delira din ce în ce mai mult. Uneori i se părea că îl vede pe Dilaf râzând de el, alteori o vedea pe prinţesa din Teod. O dată îl văzuse chiar pe Jaddeth însuşi. Chipul acestuia ardea cu dezamăgire divină în timp ce privea în jos la Hrathen. Curând însă toate acestea dispărură. Nu mai vedea chipuri şi nu se mai simţea umilit sau mustrat, în schimb, avea de-a face cu ceva mult mai îngrozitor.

Amintiri din Dakhor.

Vedea iarăşi întunericul, turnurile misterioase ale mănăstirii care-l înconjurau. Ţipete de groază răsunau prin ziduri, urlete agonice amestecate cu cântări solemne. Incantaţii care aveau o putere ciudată. Băieţelul Hrathen îngenuncheat obedient, aştepta înghesuit într-o încăpere nu mai mare decât un dulap, cu sudoarea curgându-i peste ochii îngroziţi. Ştia că până la urmă aveau să vină după el.

Mănăstirea Rathbore antrena asasini, Mănăstirea Fjeldor antrena spioni. Dakhor… Mănăstirea Dakhor antrena demoni.

Delirul îl părăsi pentru câteva minute după-amiază, ca o mâţă care dă drumul şoarecelui înainte de lovitura mortală.

Hrathen îşi ridică trupul istovit de pe pietrele pe care stătuse îngenuncheat; veşmintele murdare se lipeau de suprafaţa cleioasă. Nu-şi amintea când se chircise în poziţia fetală. Cu un oftat, îşi freca scalpul cu o mână – un gest reflex, dar inutil, o tentativă de a elimina stratul de murdărie. Degetele însă se loviră de ceva aspru. Păr.

Hrathen se ridică în picioare, şocul îi dădu un strop de putere în plus. Îşi mai pipăi încă o dată capul cu degete tremurătoare, căutând în acelaşi timp din priviri sticluţa în care fusese ofranda de vin. Curăţă cât putu de bine sticla cu mâneca lui murdară, apoi încercă să se privească.

Imaginea era distorsionată şi neclară, dar putea vedea ceva. Petele dispăruseră. Pielea, deşi îi era acoperită cu murdărie, era proaspătă şi fără pete, ca şi în urmă cu cinci zile.

Poţiunea lui Forton încetase să-şi mai facă efectul.

Începuse să creadă că lucrul ăsta nu avea să se mai întâmple. Oricum, era destul de uimitor că omul reuşise să creeze o poţiune care să imite Shaodul. Se pare că Hrathen îl judecase greşit: omul făcuse exact ce i se ceruse, chiar dacă efectul durase un pic mai mult.

*

Bineînţeles, dacă Hrathen nu scăpa repede din Elantris, avea toate şansele să moară oricum. Se ridică în picioare, îşi adună toate forţele şi strigă cu tot entuziasmul de care era capabil.

— Veniţi să vedeţi! strigă spre casa gărzilor. Fiţi martorii puterii şi gloriei lui Jaddeth! Am fost vindecat!

Nu-i răspunse nimeni. Probabil era prea departe ca să fie auzit. Apoi, cercetă mai bine împrejurimile, observă ceva. Nu era nicio gardă. Nimeni nu mai stătea la poartă, nimeni nu mai făcea de pază în jurul zidului. Văzuse gărzile acolo numai cu o zi în urmă… sau să fi fost două? În ultimele trei zile, mintea lui mai mult delirase: rugăciuni, halucinaţii şi, din când în când, adormea puţin.

Oare unde plecaseră gărzile? Considerau că era de datoria lor solemnă să păzească Elantrisul, de parcă ameninţarea putea veni de la oraşul în descompunere. Gărzile Elantrisului erau inutile, dar postul pe care-l aveau le oferea notorietate. Nu l-ar fi abandonat sub nicio formă.

Numai că se părea că o făcuseră. Hrathen începu din nou să strige, simţea cum puterea i se scurge din trup. Dacă nu mai era acolo nicio gardă care să deschidă porţile, atunci era condamnat pentru totdeauna. Ironia situaţiei aproape că îl făcea să râdă: singurul elantrian care se vindecase vreodată să moară din cauza unor gărzi incompetente.

Poarta se deschise brusc. O altă halucinaţie, oare? Dar apoi un cap răsări prin crăpătură. Era lacomul căpitan care îl tot servise pe Hrathen în alte ocazii.

— Lord Hrathen? întrebă acesta ezitant. Apoi, după ce-l cercetă pe gyorn din cap până-n picioare cu ochii căscaţi, trase repede aer în piept: Domi! E adevărat! Ai fost vindecat!

— Stăpânul Jaddeth mi-a ascultat rugăciunile, căpitane, îl anunţă Hrathen cu ultimele forţe. Boala a fost curăţată din trupul meu.

Căpitanul dispăru pentru câteva momente. Apoi, încet, poarta se deschise, lăsând să se vadă un grup de gărzi.

— Vino, Înălţimea ta.

Hrathen se ridică în picioare – nici măcar nu observase când căzuse în genunchi – şi se clătină spre poartă. Se întoarse, se rezemă puţin de poarta de lemn – pe o parte murdară şi pe cealaltă curată – şi se uită înapoi spre Elantris. Câteva umbre nedefinite îl urmăreau de pe acoperişul unei clădiri.

— Bucuraţi-vă de blestemul vostru, prieteni, şopti, apoi mai făcu un pas în faţă, pentru ca garda să poată închide porţile.

— De fapt, n-ar trebui să fac asta, ştiţi, îi zise căpitanul. O dată ce cineva intră în Elantris…

— Jaddeth îi răsplăteşte pe cei care i se supun, căpitane, îl opri Hrathen. De multe ori prin servitorii Săi.

Ochii căpitanului străluciră şi Hrathen se simţi dintr-o dată foarte recunoscător pentru ideea de a-l fi mituit de la bun început pe soldat.

— Unde sunt restul oamenilor tăi, căpitane?

— Îl protejează pe noul rege, îi răspunse acesta foarte mândru de el.

— Noul rege?

— Ai pierdut o mulţime de evenimente, Luminăţia ta, cât ai stat închis. Lord Telrii conduce acum Arelonul, sau, cel puţin, o va face imediat ce au loc funeraliile lui Iadon.

Slăbit cum era, Hrathen nu putea face altceva decât să rămână înfipt locului, şocat. *Iadon e mort? Telrii e gata să preia controlul?* Cum de s-a răsturnat situaţia în aşa hal în numai cinci zile?

— Vino, îi ordonă el căpitanului pe un ton categoric, îmi

vei explica totul în timp ce mă vei însoţi spre capelă.

*

Mulţimea se tot aduna în jurul lui; căpitanul nu avea trăsură şi Hrathen nu avusese chef să aştepte. Pentru moment, fericirea de a şti că toate planurile ieşiseră aşa cum îşi dorise îi era de ajuns ca să-l ţină în picioare.

Mulţimea îi era şi ea de mare ajutor. Pe măsură ce vestea se împrăştia, oamenii – servitori, negustori şi chiar nobili – veneau valuri-valuri să se holbeze la elantrianul care scăpase de Shaod. Toţi se dădeau la o parte din calea lui, îl priveau când cu uimire, când cu veneraţie, unii mergeau până acolo încât veneau să-i atingă poalele robei.

Excursia lui înapoi spre capelă fu cam aglomerată, dar fără alte incidente, în afară de momentul când o recunoscu pe o străduţă lăturalnică pe prinţesa din Teod, care scosese capul pe uşa unei trăsuri. În acel moment, Hrathen se simţi aproape la fel de mândru ca în ziua în care fusese numit gyorn. Vindecarea lui nu era doar neaşteptată – era de domeniul fantasticului. Sarene nu avea cum să fi prevăzut aşa ceva. De data asta, Hrathen era clar în avantaj.

Când ajunse la capelă, Hrathen se întoarse cu mâinile ridicate spre mulţimea de oameni care-l însoţise. Hainele îi erau încă murdare, dar atitudinea lui făcea ca mizeria să pară un simbol al mândriei. Murdăria semnifica suferinţa, demonstra că gyornul călătorise în cel mai adânc abis al damnării şi că se întorsese cu sufletul intact.

— Locuitori ai Arelonului! strigă. Aflaţi astăzi cine este stăpânul vostru! Lăsaţi-vă inimile şi sufletele să vă fie ghidate de religia care vă poate într-adevăr ajuta. Jaddeth este singurul Dumnezeu din Sycla. Dacă încă mai aveţi nevoie de dovezi, priviţi-mi braţele care s-au curăţat de putreziciune, chipul care este pur şi fără urme, scalpul pe care a început din nou să crească păr. Jaddeth m-a pus la grea încercare, dar eu n-am încetat o clipă să mă bizui pe El şi atunci El m-a binecuvântat. Am fost vindecat!

Îşi coborî braţele şi ascultă murmurul de aprobare al mulţimii. Mulţi se îndoiseră probabil de Jaddeth după aparenta cădere a gyornului, dar acum aveau să se

întoarcă la el cu o pasiune reînnoită. Cei pe care reuşea să-i convertească acum aveau să fie mult mai puternici decât oricare dintre cei care veniseră înainte de experienţa Elantrisului.

Hrathen intră în capelă şi mulţimea rămase afară, înainta din ce în ce mai greu, doborât de oboseală, energia pe care o simţise pentru scurt timp cedă acum în faţa efortului celor cinci zile. Se târî în genunchi până la altar şi-şi aplecă capul, rugându-se sincer.

Nu conta că miracolul se datora de fapt poţiunii lui Forton. Hrathen ştia bine că cele mai multe aşa-zise miracole erau fie naturale, fie rezultatul intervenţiei umane. Jaddeth era oricum în spatele lor, pentru că El se afla în spatele tuturor lucrurilor, folosindu-se uneori de fenomene naturale pentru a întări încrederea oamenilor.

Hrathen îi mulţumea acum lui Jaddeth pentru că îi dăduse capacitatea de a se gândi la un asemenea plan, mijloacele de a-l pune în aplicare şi posibilitatea de a-l face să reuşească. Sosirea căpitanului nu fusese altceva decât intervenţia divinităţii. Faptul că soldatul părăsise tabăra lui Telrii exact când avea el nevoie şi faptul că-l auzise pe Hrathen strigând, în ciuda grosimii zidurilor, reprezentau prea multe coincidenţe. Poate că Jaddeth nu-l „blestemase” pe Hrathen cu Shaodul, dar cu siguranţă îl ajutase să izbândească în ce îşi propusese.

Stors complet de energie, Hrathen îşi termină rugăciunea şi se ridică cu greu în picioare. În timp ce se ridica, o uşă se deschise în spatele lui. Când se întoarse, dădu cu ochii de Dilaf. Hrathen oftă. Sperase că poate evita această confruntare până când va fi apucat să se odihnească puţin.

Dilaf căzu în genunchi în faţa gyornului.

— Hroden, şopti.

Hrathen clipi surprins.

— Da, artet?

— M-am îndoit de tine, hroden, i se confesă Dilaf. Am crezut că Stăpânul Jaddeth te-a blestemat pentru incompetenţă. Acum însă văd cum credinţa ta e mult mai puternică decât am realizat eu. Acum ştiu de ce ai fost ales

să ocupi poziţia de gyorn.

— Îţi accept scuzele, artet, încercă Hrathen să nu-şi trădeze oboseala din voce. Toţi avem la un moment dat îndoieli. Bănuiesc că aţi avut zile grele cât am lipsit, tu şi ceilalţi preoţi.

— Ar fi trebuit să avem mai multă credinţă.

— Ia aminte la ce s-a întâmplat, artet, şi data viitoare străduieşte-te mai mult să-ţi păstrezi credinţa. Poţi pleca.

Dilaf se ridică să plece. În timpul acesta, Hrathen îi cercetă privirea. Era respect, dar nu şi atât de multă căinţă cum dorea artetul să dea de crezut. Părea să fie mai confuz ca niciodată. Era uimit şi nesigur, dar nu mulţumit. Bătălia încă nu se terminase.

Prea obosit ca să îşi mai facă griji pentru Dilaf, Hrathen se retrase în camera lui şi închise uşa. Toate lucrurile lui erau strânse într-un colţ al camerei, ca şi cum aşteptau să fie luate de-acolo pentru a o elibera. Brusc, Hrathen îşi aduse aminte de ceva. Se grăbi să caute cufărul în care se afla seonul. Găsi încuietoarea ruptă. Căută cutia de metal dinăuntru şi o găsi scrijelită, zgâriată, dar încă nedeschisă.

Se grăbi să deschidă cutia. Câteva dintre minere erau îndoite şi cadranul era blocat, aşa că fu extrem de uşurat când auzi declicul încuietorii. Seonul era întreg şi neperturbat. Cele trei sticluţe cu poţiune rămase erau şi ele acolo, în siguranţă.

— A deschis cumva cineva cutia asta de ultima dată când am vorbit noi doi? întrebă Hrathen.

— Nu, stăpâne, îi răspunse seonul pe un ton melancolic.

— Foarte bine, zise Hrathen, şi închise cutia la loc. După asta, bău puţin vin dintr-o sticlă pe care o avea şi se prăbuşi pe pat. Adormi imediat.

*

Era deja întuneric când se trezi. Se simţea încă destul de obosit, dar se forţă să se ridice. O piesă vitală a planului nu putea să mai aştepte. Chemă un preot anume şi acesta sosi imediat. Preotul Dothgen era un bărbat înalt, masiv, cu muşchi care se reliefau chiar prin roba de preot Derethi.

— Da, stăpâne, întrebă preotul.

— Ai fost antrenat în mănăstirea Rathbore, nu-i aşa, artet? îl întrebă.

— Aşa e, stăpâne, îi răspunse omul.

— Foarte bine, îi zise Hrathen, ţinând în mână una dintre cele trei sticluţe rămase. Am nevoie de abilităţile tale speciale.

— Pentru cine e, Luminăţia ta? întrebă preotul. Ca orice absolvent de la Rathbore, Dothgen era antrenat să ucidă. Primise un antrenament mult mai special decât Hrathen, care ajunsese la mănăstirea Ghajan după ce Dahkorul se dovedise a fi prea mult pentru el. Numai un gyorn sau un ragnat aveau dreptul să se folosească de talentul unui preot de la Rathbore fără să ceară permisiunea lui Wyrn pentru asta.

Hrathen zâmbi.

Capitolul 37

Îl lovi în timp ce studia. Nu-şi dădu seama că respiraţia îi devenise mai sacadată din cauza şocului şi nici că tot trupul i se crispase spasmodic. Tot ce simţea era durere, o lovitură puternică ce căzuse asupra lui din senin, cu o forţă nebănuită. Era ca şi cum o mulţime de insecte se năpustiseră asupra lui, fixându-i-se pe corp – înăuntru şi în afară – ca să îl devoreze de viu. În curând simţi că nu mai are trup – durerea *era* trupul său. Reprezenta singurul sens posibil, singurul impuls şi strigătele de durere erau singurul produs.

Şi apoi *o* simţi. Era ca o suprafaţă alunecoasă, imensă, fără niciun fel de crăpătură sau fisură, în spatele minţii lui. Presiunea era enormă, împingea durerea în fiecare punct din trupul lui, ca un muncitor care înfigea pironi ascuţiţi în pământ. Era uriaşă. Făcea ca oamenii, munţii şi lumile să pară neînsemnate. Nu era malefică sau măcar conştientă. Nu simţea nici furie, nici frământare. Era imobilă, îngheţată de enorma ei *presiune.* Voia să se deplaseze – să se ducă undeva, să se descarce de povară. Dar nu exista nicio

posibilitate de ieşire.

Viziunea lui Raoden se limpezi treptat, pe măsură ce forţa aceea străină se retrăgea din el. Se întinse pe marmura rece din capelă, fixă cu privirea masa de piatră de deasupra. Două chipuri ceţoase pluteau deasupra lui.

— Sole? îl strigă o voce, care părea să vină de foarte departe. Doloken! Raoden, mă auzi?

Începu să distingă detaliile. Trăsăturile în general aspre ale Karatei exprimau îngrijorare, iar Galladon era livid.

— N-am nimic, şuieră, ruşinat. Urmau să realizeze cât de slăbit era, că se simţea copleşit de durere după doar o lună de stat în Elantris.

Cei doi îl ajutară să se ridice în şezut. Rămase un moment pe podea, apoi le făcu semn să-l ajute să se aşeze pe scaun. Îl durea tot corpul, de parcă încercase să ridice zeci de greutăţi diferite în acelaşi timp. Gemu când îi dădură drumul pe scaunul de piatră.

— Sole, ce s-a întâmplat? îl întrebă Galladon, retrăgându-se ezitant pe scaunul lui.

— Durerea, îi răspunse Raoden. Îşi ţinea capul în mâini şi se rezemase cu coatele de masă. Pentru o clipă, m-a copleşit. Dar acum sunt bine, s-a retras.

Galladon se încruntă.

— Ce tot spui acolo, sole?

— Durerea, repetă Raoden exasperat. Durerea de la zgârieturile şi rănile pe care le-am adunat de când sunt în Elantris.

— Sole, durerea nu vine în valuri, îi replică Galladon. Rămâne la aceeaşi intensitate.

— Eu o simt în valuri, replică Raoden obosit.

Galladon scutură din cap.

— Nu e asta. Kolo? Când cedezi durerii, raţiunea te părăseşte instantaneu. Aşa se întâmplă în toate cazurile, în afară de asta, pur şi simplu nu aveai când să acumulezi atâtea zgârieturi şi răni ca să te transformi deja într-un hoed.

— Ai mai zis asta, Galladon, dar înţelege pur şi simplu că în cazul meu e altfel. Vine brusc, de parcă ar încerca să mă

distrugă, apoi se depărtează. Poate că pur şi simplu sunt mai slab decât voi.

— Prinţe, interveni Karata ezitant, străluceai.

Raoden o privi şocat.

— Cum?

— Aşa e, sole, întări Galladon. Imediat după ce te-ai prăbuşit, ai început să luminezi. Ca un aon. Aproape ca…

Raoden rămase cu gura căscată, în continuare şocat:

— …ca şi cum Dor încerca să iasă prin *mine.*

Forţa aceea căutase o soluţie de ieşire. Încercase să-l folosească ca pe un aon.

— De ce pe mine?

— Unii oameni sunt mai aproape de Dor decât alţii, sole, îi răspunse Galladon. În Elantris, unii puteau crea aoni mult mai puternici decât alţii şi unii păreau a avea a relaţie mult mai… intimă cu puterea.

— În afară de asta, prinţe, zise Karata, nu tu eşti acela care ştie cel mai bine ce e cu AonDor? Te vedem exersând în fiecare zi.

Raoden aprobă uşor, aproape uitase de agonia prin care trecuse.

— Se spune că la Reod cei mai puternici elantrieni au căzut primii. N-au luptat deloc când mulţimea le-a dat foc.

— Ca şi cum erau copleşiţi de altceva. Kolo? întrebă Galladon.

O uşurare bruscă şi ironică îi alină lui Raoden mintea. Oricât îl deranja durerea, insecuritatea îl îngrijorase mai mult. Oricum, nu era încă liber.

— Atacurile astea devin din ce în ce mai rele. Dacă o ţin tot aşa, atunci până la urmă mă voi pierde. Dacă se întâmplă asta…

Galladon aprobă solemn.

— Te vei alătura hoezilor.

— Dor mă va distruge, zise Raoden, îmi va sfâşia sufletul în încercarea disperată de a se elibera. Nu este ceva viu. Este pur şi simplu o forţă, şi faptul că nu sunt o cale de trecere viabilă nu o va opri în niciun caz să mai încerce. Atunci când mă va lua, va trebui să vă aduceţi aminte

jurământul.

Galladon şi Karata dădură din cap. Aveau să-l ducă la piscina din munţi. Ştiind că se poate baza pe ei dacă i s-ar întâmplă ceva, Raoden se simţea în stare să continue – deşi spera, doar un pic, că ziua căderii nu era prea departe.

— Dar asta nu trebuie să se întâmple, sole, zise Galladon. Vezi că gyornul a fost vindecat. Poate se schimbă ceva.

Raoden ezită o clipă.

— Asta dacă a fost într-adevăr vindecat.

— Ce vrei să spui? îl întrebă Karata.

— A fost prea multă agitaţie în jurul aruncării gyornului în Elantris, zise Raoden. Eu, dacă aş fi Wyrn, n-aş vrea să văd un Derethi devenind elantrian, nu l-aş lăsa să fie plimbat în văzul lumii să mă facă de ruşine pe mine şi religia mea. Aş fi trimis pe cineva să-l scoată din Elantris, le-aş fi spus tuturor că e vindecat şi apoi l-aş fi ascuns în Fjorden.

— Nu l-am văzut de aproape după ce a fost „vindecat”, recunoscu Karata.

Galladon părea puţin dezamăgit de întorsătura pe care o luase discuţia. El, ca şi ceilalţi elantrieni, sperase că vindecarea lui Hrathen era reală. Raoden nu încercase să-i descurajeze, deşi el era mult mai rezervat. De la plecarea gyornului, minunea nu se mai întâmplase.

Era un semn dătător de speranţă, dar Raoden se îndoia totuşi că lucrurile se vor schimba pentru ceilalţi locuitori ai oraşului damnat. Aveau nevoie să continue să muncească şi să-şi îmbunătăţească singuri vieţile, nu să aştepte să se întâmple un miracol.

Se întoarse la studiu.

Capitolul 38

Sarene îl urmărea nemulţumită pe gyorn. Hrathen nu-şi mai ţinea predicile la capela Derethi; acum avea prea mulţi adepţi ca să mai încapă acolo. În schimb, se mutase la marginea oraşului, unde putea să stea pe zidul de un metru şi jumătate care înconjura Kae, cu mulţimea la picioarele

lui. Era văzut ca un sfânt. Suferise atingerea Shaodului şi se dovedise mai puternic decât ea.

Sarene trebuia să admită că avea în persoana gyornului un adversar de temut. Drapat în armura lui roşie, trona ca o statuie de sânge metalic deasupra capetelor mulţimii extaziate.

— Trebuie să fi fost un truc, ceva, zise ea.

— Bineînţeles, verişoară, aprobă Lukel de lângă ea. Dacă am crede ce ne spune gyornul, atunci am sfârşi şi noi prin a ne alătura Shu-Derethului, iar eu personal arăt îngrozitor în roşu.

— Ai faţa prea rozalie, îi răspunse Sarene distrată.

— Dacă a fost vorba despre un truc, Sarene, zise Shuden, atunci trebuie să mărturisesc că-mi depăşeşte imaginaţia.

Cei trei stăteau undeva în lateral, la câţiva paşi de restul mulţimii. Veniseră să vadă cu ochii lor mulţimea pe care o adunase Hrathen la această predică, chiar în dimineaţa zilei în care urmau să aibă loc funeraliile lui Iadon.

— Poate a fost machiaj, zise Sarene.

— Care să fi rezistat spălării ritualice?

— Poate că preoţii au fost şi ei implicaţi.

— Ai încercat vreodată să mituieşti un preot Korathi, Lukel? îl întrebă Shuden în loc de replică.

Lukel păru un pic stânjenit.

— Prefer să nu răspund la întrebarea asta, mulţumesc.

— Aproape că dai de înţeles că îl crezi pe gyorn, Shuden, observă Sarene.

— Nu fac decât să iau în calcul şi varianta asta, zise Shuden. De ce să nu cred că divinitatea îşi binecuvântează un supus devotat? Exclusivismul religios este numai apanajul religiilor Korathi şi Derethi, nu exista aşa ceva în Shu-Keseg.

Sarene oftă, făcându-le apoi semn prietenilor ei să o urmeze spre trăsura care îi aştepta. Truc sau nu, Hrathen dirija cu prea multă uşurinţă mulţimile, şi lucrul acesta nu-i cădea prea bine. Dacă gyornul reuşea să pună pe tron un simpatizant de-al lui, atunci totul s-ar fi sfârşit. Arelonul ar fi devenit un popor Derethi şi ar fi rămas numai Teodul – deşi

probabil nu pentru mult timp.

Cei doi bărbaţi se gândeau cam la aceleaşi lucruri; nici Lukel, nici Shuden nu păreau a fi în apele lor. Urcară în trăsură în tăcere. În cele din urmă însă Lukel se întoarse spre ea, vizibil neliniştit.

— Cum adică faţa mea e prea roz? întrebă pe un ton rănit.

*

Corabia purta pavilion de Teod, un aon Teo auriu pe fond albastru. Era lungă şi subţire; nu exista în toate mările o navă mai rapidă ca cele din Teod.

Sarene se simţise obligată să-i facă patriarhului o primire diferită de cea de care avusese ea parte. Nu-i plăcea omul, dar asta nu putea servi drept scuză pentru nepoliteţe, aşa că îi aduse cu ea pe Shuden, Eondel, Lukel şi pe câţiva dintre soldaţii din legiunea lui Eondel pe post de gardă de onoare.

Corabia intră încet la docuri. Şi marinarii aruncară pasarele peste bord imediat ce vasul fu bine ancorat. O siluetă îmbrăcată în albastru trecu pe lângă marinari şi coborî pe scândură cu paşi hotărâţi. Mai mult de doisprezece asistenţi şi preoţi de rang mai mic îl urmau pe bărbat; patriarhului îi plăcea să fie bine îngrijit. Sarene îşi compuse o mască de curtoazie în timp ce Seinalan se apropia.

Patriarhul era un bărbat înalt, cu trăsături delicate. Părul lui auriu era lung, ca al unei femei, şi aproape se confunda cu mantia aurie care o flutura în spatele lui. Roba albastră era brodată cu atât de mult auriu încât uneori nici nu se mai vedea materialul de dedesubt. Zâmbea cu bunăvoinţa unuia care voia să ştii că e răbdător cu inferioritatea ta.

— Luminăţia ta! se apropie patriarhul de Sarene. A trecut atât de mult timp de când ochii mei bătrâni nu s-au mai lăsat asupra trăsăturile tale gingaşe.

Sarene îşi dădu toată silinţa să zâmbească, făcu o plecăciune în faţa patriarhului şi a ochilor lui „bătrâni”. Seinalan nu avea mai mult de patruzeci de ani, deşi se străduia din greu să pară mai bătrân şi mai înţelept.

— Sfinţia ta, continuă Sarene ceremonialul, întregul Arelon se simte binecuvântat de prezenţa ta.

Seinalan aprobă din cap, ca şi cum ar fi înţeles cât de norocoşi erau arelonienii să-l aibă alături. Apoi se întoarse spre Shuden şi spre ceilalţi.

— Cine sunt însoţitorii tăi?

— Vărul meu Lukel, baronul Shuden şi contele Eondel de Arelon, Luminăţia ta.

Fiecare dintre cei apelaţi făcu câte o plecăciune scurtă în timp ce era prezentat.

— Numai baroni şi conţi? întrebă Seinalan dezamăgit.

— Ducele Roial îţi transmite tot respectul, Luminăţia ta, zise Sarene. N-a putut să vină deoarece este ocupat cu ceremonialul de înmormântare a regelui Iadon.

— Ah, zise Seinalan, cu părul lui bogat, fără niciun fir de păr alb, fluturând în vânt.

Sarene îşi dorise nu o dată să aibă părul patriarhului.

— Sper că nu am întârziat deja la funeralii.

— Nu, Sfinţia ta, îi răspunse Sarene. Vor avea loc în după-amiaza aceasta.

— Foarte bine, spuse Seinalan. Vino, mă poţi conduce la locuinţa mea acum.

*

— A fost… dezamăgitor, i se confesă Lukel de îndată ce urcară în trăsură. Patriarhului îi fusese adusă propria lui trăsură, un dar de la Roial, ceea ce avuse darul de a-i mai şterge din dezamăgirea provocată de absenţa ducelui.

— Nu e nici pe departe aşa cum te-ai fi aşteptat, nu? întrebă Sarene.

— Nu la asta s-a referit Lukel, interveni Shuden.

Sarene îi aruncă o privire vărului său.

— Dar la ce te-ai referit?

— Speram să fie puţin mai distractiv, răspunse Lukel şi două şuviţe de păr îi biciuiră simetric obrajii când ridică din umeri.

— Aşteaptă cu nerăbdare întâlnirea asta încă de când ni l-ai descris pe patriarh, prinţesă, îi explică Eondel vădit nemulţumit. Presupunea că o să vă… certaţi mai mult.

Sarene îl fulgeră pe Lukel cu privirea.

— Numai pentru că am declarat că nu-mi place omul, nu înseamnă că am de gând să fac o scenă, vere. Aminteşte-ţi că am fost unul dintre cei mai importanţi diplomaţi ai tatălui meu.

Lukel aprobă resemnat din cap.

— Trebuie să recunosc, Sarene, zise Shuden, portretul pe care i l-ai făcut patriarhului a fost exact. Mă tot întreb cum de-a ajuns un asemenea om să ocupe o astfel de poziţie importantă.

— Din greşeală, răspunse Sarene tăios. Seinalan a obţinut postul acesta în urmă cu cincisprezece ani, când abia dacă era de vârsta ta. S-a întâmplat imediat după ce Wulfden a devenit Wyrn. Liderii Shu-Korath s-au simţit ameninţaţi de vigoarea lui, aşa că le-a intrat în cap că au nevoie să aleagă un patriarh la fel de tânăr ca Wyrn, dacă nu mai tânăr. Şi aşa a ajuns Seinalan capul Bisericii.

Shuden ridică o sprânceană.

— Sunt de acord cu tine, zise Sarene, dar trebuie să recunosc că nu a fost o idee proastă în totalitate. Se spune că Wulfden este unul dintre cei mai arătoşi bărbaţi care au fost vreodată pe tronul Fjordenului, iar preoţii Korathi au vrut să aibă şi ei pe cineva la fel de impresionant.

Lukel fornăi.

— Arătos şi drăguţ sunt două lucruri complet diferite, verişoară. Jumătate din femeile care-l vor vedea pe acel bărbat se vor îndrăgosti de el, iar cealaltă jumătate vor suferi de gelozie.

În timpul acestei conversaţii, lord Eondel devenea din ce în ce mai livid. Până la urmă, nu mai putut răbda şi îi avertiză indignat.

— Amintiţi-vă, doamnelor şi domnilor, că vorbiţi totuşi despre alesul lui Domi.

— Şi Domi nici că ar fi putut alege pe cineva mai drăgălaş, chicoti Luke, câştigând astfel un cot în coaste din partea Sarenei.

— Vom încerca să fim mai respectuoşi, lord Eondel, îşi ceru scuze Sarene. Nu are nicio importanţă cum arată

patriarhul. Mă interesează mai mult să aflu pentru ce-a venit.

— Nu sunt funeraliile unui rege un motiv suficient? întrebă Shuden.

— Poate, răspunse Sarene neconvinsă, în timp ce trăsura tocmai se oprea în faţa capelei Korathi. Haideţi, să-l vedem pe Sfinţia sa instalat cât mai repede. Funeraliile încep în cel mult două ore, după care se pare că trebuie să mă mărit.

*

Fără niciun moştenitor evident al tronului şi cu Eshen complet distrusă de dizgraţia în care căzuse soţul ei şi de moartea acestuia neaşteptată, ducele Roial se ocupase personal de înmormântare.

— Criminal păgân sau nu, Iadon a fost cândva prietenul meu, explicase ducele. A adus stabilitatea în această ţară într-un moment în care domina haosul. Pentru toate astea, merită măcar o înmormântare decentă.

Omin le ceruse să nu se folosească de capela Korathi, aşa că Roial se hotărâse să ţină ceremonia în sala tronului. Această alegere o făcea pe Sarene să se simtă puţin stânjenită – tot acolo avea să se ţină şi nunta. Oricum, Roial se gândise că era simbolic ca aceeaşi cameră să servească la trecerea vechiului rege în eternitate şi la ascensiunea noului rege.

Sala era decorată cu gust. Roial, econom ca de obicei, alesese în aşa fel culorile, încât se potriveau deopotrivă unei înmormântări şi unei nunţi. Coloanele din sală erau învăluite în pânze albe şi câteva aranjamente de flori erau răspândite ici-colo – majoritatea din trandafiri şi abertine.

Sarene intră în sală şi privi în jur. Undeva în faţă, lângă una dintre coloane, îşi pusese prima dată şevaletul. Avea senzaţia că trecuseră secole întregi de-atunci, deşi abia trecuse o lună. Zilele în care fusese văzută ca o copilă fără creier erau acum uitate. Nobilimea începuse s-o privească cu ceva aproape de veneraţie. Acum era femeia care îl manipulase pe rege, care-l făcuse să pară un prost şi un nebun, şi care reuşise până la urmă să-l detroneze. Nu o vor iubi niciodată aşa cum îl iubiseră pe Raoden, dar se va

mulţumi şi cu admiraţia lor.

Undeva în lateral era masivul duce Telrii, la fel de împodobit ca de obicei, care de data asta părea nemulţumit în loc de indiferent. Roial îşi anunţase nunta cu Sarene numai cu câteva ore în urmă, aşa că nu avusese prea mult timp la dispoziţie să reacţioneze cumva. Sarene îi întâlni privirea şi simţi... frustrare. Se tot aşteptase ca ducele să facă ceva, să încerce să împiedice această nuntă, dar părea că nu se va întâmpla nimic. Ce-l reţinea oare?

Sosirea lui Roial făcu linişte în sală. Roial înaintă spre centrul încăperii, acolo unde se afla sicriul sigilat al regelui şi începu să vorbească.

Nu durǎ mai mult de câteva momente. Raoden vorbi despre cum clădise Iadon ţara din cenuşa Elantrisului şi despre cum îi înnobilase pe toţi cu titluri. Îi avertiză să nu facă aceeaşi greşeală ca regele, îi sfătui să nu uite de Domi în goana lor după avere şi lux. Încheie prin a le mai spune să nu îl vorbească de rău pe cel plecat dintre vii, pentru că Domi urma să aibă el însuşi grijă de sufletul lui Iadon, aşa că asta nu mai era problema lor.

Şi cu asta, le făcu semn câtorva soldaţi de-ai lui Eondel să vină să ridice sicriul. Înainte ca aceştia să facă mai mult de câţiva paşi, altcineva se adresă adunării.

— Am şi eu ceva de adăugat, anunţă Seinalan.

Roial se opri surprins. Seinalan zâmbi, dezvelind audienţei o dantură perfectă. Se schimbase deja de haine şi purta acum o robă asemănătoare cu prima, numai că, în loc de broderia de mai înainte, avea o singură dungă de aur pe spate şi pe piept.

— Bineînţeles, Sfinţia ta, zise Roial.

— Ce vrea oare? întrebă Shuden în şoaptă.

Sarene nu făcu altceva decât să ridice din umeri. Seinalan se instală undeva lângă sicriu. Privi mulţimea cu un zâmbet plin de importanţă şi scoase cu un gest melodramatic un pergament de sub robă.

— Acum zece ani, imediat după ce a preluat puterea, Iadon a venit la mine şi mi-a dat acest document, zise Seinalan. Puteţi vedea aici, jos, sigiliul lui şi pe al meu. M-a

rugat să prezint Arelonului acest document la înmormântarea lui, sau la cincisprezece ani de la data întocmirii documentului, în funcţie de care ocazie s-ar fi ivit prima.

Roial se duse şi se aşeză lângă Sarene şi Shuden. Părea foarte îngrijorat şi curios. În faţa sălii Seinalan rupea sigiliul.

— „Domnilor şi doamnelor din Arelon, citi Seinalan, ţinând hârtia în faţa lui cu atâta emfază, de parcă avea de a face cu nişte moaşte strălucitoare, fie ca testamentul primului vostru rege, Iadon din Kae, să fie cunoscut. Jur solemn în faţa lui Domi. A strămoşilor mei şi a oricăror alţi zei ne privesc acum că această proclamaţie este perfect legală. Dacă voi fi mort, sau dacă nu voi mai putea fi regele vostru din vreo altă pricină, atunci să se ştie că am dat acest decret cu mintea limpede, şi că cele ce vor fi scrise aici vor fi literă de lege.

Las scris ca toate titlurile nobililor să rămână îngheţate aşa cum sunt acum, şi să fie transmise din generaţie în generaţie, din tată-n fiu, aşa cum se întâmplă la celelalte popoare. Bogăţia nu va mai fi de-acum încolo o măsură a nobilităţii. Cei care au rezistat să-şi păstreze titlul atâta timp şi-au demonstrat deja vrednicia. Documentul care este ataşat acestuia de faţă este o listă codificată a legilor moştenirii pe care le-am gândit după modelul celor din Teod. Fie ca documentul acesta să devină legea ţării noastre”.

Seinalan lăsă în jos documentul după ce termină de citit. Toată sala era înmărmurită. În afară de cineva de lângă Sarene care îşi goli zgomotos plămânii, nu se auzea niciun sunet. În cele din urmă, oameni începură să şuşotească între ei, agitaţi.

— Deci asta a plănuit de la bun început, zise în cele din urmă Roial. Ştia cât de instabil este sistemul lui. Îl voise de fapt aşa. Îi lăsase să sară unul la gâtul altuia numai ca să vadă care va fi destul de puternic sau de perfid ca să supravieţuiască.

— Un plan bun, fără îndoială, zise Shuden. Poate l-am subestimat totuşi pe Iadon.

Seinalan încă mai aştepta lângă sicriul regelui. Scruta feţele nobililor cu ochi atotştiutori.

— Dar de ce l-a ales pe el? se miră Shuden.

— Pentru că e absolut, îi explică Sarene. Nici măcar Hrathen nu s-ar încumeta să pună la îndoială cuvântul patriarhului. Sau, cel puţin, nu încă. Dacă Seinalan spune că ordinul acela a fost întocmit acum zece ani, atunci toţi arelonienii trebuie să se supună lui.

Shuden aprobă din cap în semn că înţelesese.

— Ne afectează cumva planurile chestia asta? întrebă.

— Deloc, zise Roial şi-i aruncă o privire lui Telrii, a cărui expresie era chiar mai întunecată decât înainte. Documentul ne conferă mai multă putere: unirea mea cu casa lui Iadon va fi şi mai onorabilă.

— Telrii continuă să mă îngrijoreze, zise Sarene în timp ce patriarhul adăuga câteva platitudini despre înţelepciunea de care dăduse dovadă Iadon cu sistemul moştenirilor. Pretenţiile lui sunt mult mai puţin fondate după apariţia testamentului, dar oare va accepta asta?

— Nu va avea încotro, zâmbi Roial. Niciunul dintre nobili nu va mai îndrăzni acum să-l urmeze. Proclamaţia lui Iadon le garantează ceva ce ei aşteptau de mult: titlurile. Nu va risca nimeni să încoroneze un om ale cărui pretenţii la tron nu sunt justificate prin sânge. Legalitatea declaraţiei lui Iadon de fapt nici nu contează; toţi o vor trata ca pe o doctrină religioasă.

Soldaţii lui Eondel fură în sfârşit lăsaţi să ducă sicriul. Pentru că nu exista niciun precedent pentru înmormântarea regelui în Arelon, Roial se luase după cultura care semăna cel mai mult cu cea a Arelonului: Teodul. Cei din Teod preferau ceremoniile fastuoase, de multe ori înmormântându-şi regele cu destule bogăţii cât să umple un vas întreg, dacă nu chiar şi cu vasul. Dar o asemenea înmormântare era clar nepotrivită în cazul lui Iadon. O procesiune funerară după stilul din Teod lua o grămadă de timp, de multe ori însoţitorii mortului erau nevoiţi să meargă pe jos o oră întreagă pentru a ajunge la groapă. Roial adoptase această tradiţie, dar cu o mică modificare.

O mulţime de trăsuri aşteptau în faţa palatului. Pentru Sarene, ideea de a folosi trăsura pentru a-l însoţi pe mort la groapă era lipsită de respect, dar Shuden îi explică motivele.

— Roial vrea să ceară coroana în după-amiaza asta, îi explică el. Nu-şi poate permite aşadar să-i jignească pe aceşti domni şi domniţe obligându-i la un marş forţat până la marginea oraşului.

De fapt, îşi zise Sarene în gând, *de ce-mi fac eu griji că e lipsă de respect? Până la urmă nu e vorba decât de Iadon.*

Cu trăsurile, nu le luă mai mult de cincisprezece minute ca să ajungă la cimitir. La început mormântul lui Iadon arăta ca o imensă groapă săpată în pământ; dar, dacă priveai cu atenţie, vedeai că era vorba de fapt de o groapă formată în mod natural, care fusese doar lărgită puţin. Încă o dată, Roial dovedise că avea un simţ practic ieşit din comun.

Ducele scurtă cât putu de mult ceremonialul şi porunci ca sicriul să fie coborât în groapă. O mulţime de muncitori începură imediat să o astupe.

Sarene era surprinsă să vadă câţi nobili rămăseseră să privească. Vremea era destul de rece, un vânt puternic bătea dinspre munţi. O ploaie uşoară începuse să cadă şi soarele era complet acoperit de nori. Prinţesa se aşteptase ca majoritatea nobililor să fugă spre trăsură după prima lopată de pământ aruncată peste sicriu.

Dar rămăseseră, privind în tăcere. Sarene, care era îmbrăcată în negru de data asta, se învălui mai bine în şal ca să nu-i fie frig. Era ceva în privirea acestor nobili. Iadon fusese primul rege al Arelonului şi domnia lui, aşa scurtă cât fusese, reprezenta începutul unei tradiţii. Oamenii aveau să-şi aducă aminte numele lui Iadon timp de secole, iar copiii vor învăţa cum a ajuns Iadon să preia puterea asupra unui pământ ai cărui zei muriseră.

Nu era oare normal ca Iadon să ajungă să practice Misterele? Cu câte văzuse – gloria dinainte de Reod a Elantrisului, apoi moartea unei ere care părea fără sfârşit – era oare de mirare că încercase să controleze haosul care

părea să domnească pe tărâmul zeilor? Sarene se gândea, stând în aerul rece şi privea pământul care învelea sicriul. Într-o anumită măsură chiar îl înţelegea pe Iadon.

Nobilii părăsiră groapa numai după ce fu aruncată şi ultima lopată de pământ. Plecară în linişte, o procesiune tăcută pe care Sarene abia dacă o observă. Mai rămase puţin, lângă mormântul regelui în ceaţa după-amiezii. Iadon nu mai era; era vremea ca noi conducători să vină în Arelon.

Simţi o mână uşoară pe umăr. Se întoarse şi dădu cu ochii de privirea blândă a lui Roial.

— Trebuie să ne pregătim, Sarene.

Sarene aprobă din cap şi se lăsă dusă.

*

Sarene îngenunche în faţa altarului din joasa capelă Korathi. Era singură; se obişnuia ca mireasa să fie lăsată să mai aibă o ultimă comuniune privată cu Domi înainte de a-şi depune jurămintele.

Era îmbrăcată din cap până-n picioare în alb. Avea rochia pe care o cumpărase pentru prima ei nuntă – o rochie cu guler înalt pe care i-o alesese tatăl ei. Avea mănuşi albe de mătase, lungi până la umeri, şi faţa îi era ascunsă de un voal foarte subţire care, conform tradiţiei, urma să fie ridicat numai după ce mireasa intra în încăperea în care o aştepta mirele.

Nici nu ştia pentru ce să se roage. Sarene se considera o persoană religioasă, deşi nu era nici pe departe atât de devotată ca Eondel. Oricum, lupta ei pentru Teod era mai degrabă o luptă pentru religia Korathi. Credea în Domi şi se gândea la El cu umilinţă. Asculta de obicei sfaturile pe care i le dădeau preoţii, deşi uneori poate era puţin încăpăţânată.

Acum se părea că Domi îi ascultase în sfârşit rugăciunile. Îi dăduse un soţ, deşi nu era nici pe departe ce aşteptase ea. *Poate,* se gândea Sarene, *trebuia să specific mai bine ce vreau.*

Nu era deloc amărăciune în gândurile ei. Ştiuse dintotdeauna că avea să aibă o căsătorie încheiată din

raţiuni politice, şi nu din dragoste. Roial era unul dintre cei mai cumsecade oameni pe care îi cunoscuse, chiar dacă era suficient de bătrân ca să-i fie bunic. Oricum, auzise de căsătorii politice încă şi mai deplasate; câţiva regi jindoezi se căsătoriseră cu fetiţe de doisprezece ani.

Aşadar, una dintre rugăciunile Sarenei era de mulţumire. Recunoştea o binecuvântare atunci când era cazul. Cu Roial drept soţ, urma să fie regina Arelonului. Şi, dacă Domi va hotărî în următorii ani să-l ia pe Roial de lângă ea, ştia că ceea ce îi promisese ducele era adevărat. Va avea o altă şansă.

Te rog, încheie prinţesa rugăciunea ei simplă, *fă-ne să fim fericiţi.*

Domnişoarele de onoare o aşteptau afară, majoritatea lor fiind fiice de nobili. Kaise era şi ea acolo, arăta foarte solemn în micuţa ei rochie albă, ca şi Torena. Apucară trena Sarenei şi o ţinură până la trăsură, şi apoi din nou, de la trăsură până la intrarea în palat.

Uşa de la sala tronului era deschisă. Roial o aştepta într-un costum alb undeva în capătul celălalt al sălii. Ducele urma să se aşeze pe tron imediat ce ceremonia avea să se încheie. Dacă ducele nu lua tronul într-o manieră de necontestat, atunci exista o şansă ca Telrii să încerce în continuare să devină rege.

Măruntul părinte Omin stătea în dreapta tronului, ţinând în mână tomul impresionant al *Do-Korathului.* Avea o privire visătoare; era evident că-i plăceau nunţile. Seinalan stătea alături de el, puţin înţepat din cauză că Sarene nu-i ceruse să ţină el ceremonia. Dar ei nu-i păsa. Când locuia în Teod, i se părea de la sine înţeles că patriarhul era cel care ar fi trebuit s-o cunune. Acum însă, dacă tot avea ocazia să fie cununată de un preot care chiar îi plăcea, n-avea de gând să cedeze în faţa mândriei patriarhului.

Intră în sală şi toţi ochii se întoarseră spre ea. Erau tot atâţia oameni la nuntă câţi fuseseră şi la înmormântare, dacă nu chiar ceva mai mulţi. Funeraliile lui Iadon fuseseră un eveniment politic important, dar nunta lui Roial era chiar mai importantă. Era firesc ca nobilimea să considere

absolut necesară prezenţa lor la această nuntă, pentru a fi de faţă la începutul domniei lui Roial cu cantitatea potrivită de linguşeală.

Chiar şi gyornul era prezent. În mod ciudat, i se părea lui Sarene, faţa lui Hrathen exprima mult calm. Nunta ei cu Roial avea să constituie un obstacol major în planurile lui de convertire a Arelonului. Pentru moment însă, Sarene alese să uite câteva momente de preotul fjordelez. Aşteptase ziua aceasta prea mult timp şi, chiar dacă nu era totul chiar cum sperase, avea să se bucure de eveniment.

Se întâmpla în sfârşit. După ce fusese atât de aproape în două rânduri, acum în sfârşit se mărita cu adevărat. Cu gândul acesta – şi înfricoşător, şi răzbunător – în minte, îşi ridică voalul.

Strigătele de groază se auziră în secunda imediat următoare.

Confuză, împietrită şi şocată, Sarene îşi luă voalul de pe cap să vadă ce se întâmplă, crezu că poate era ceva în neregulă cu el. Când îl dădu jos, părul ei îl însoţi. Sarene se holba în stare de şoc la pletele ei, care acum i se împleteau pe mâini. Mâinile începură să-i tremure. Îşi ridică privirile. Roial era înmărmurit, Seinalan furios, şi chiar Omin complet blocat.

Sarene se întoarse şi căută cu privirea una din oglinzile care se aflau în sala tronului. Chipul pe care îl văzu nu era al ei. Era un chip care stârnea repulsie, acoperit cu pete negre, scoase şi mai puternic în evidenţă de rochia albă. Numai câteva fire de păr încă îi mai stăteau lipite de scalp.

Inexplicabil şi într-un mod foarte misterios, Shaodul coborâse asupra ei.

Capitolul 39

Hrathen privea cum câţiva preoţi Korathi o conduceau pe înmărmurita prinţesă afară din sală.

— Iată cum judecă lucrurile Sfântul Jaddeth, zise el.

Ducele Roial stătea pe o margine a tronului cu capul între

mâini. Tânărul baron jindoez privea de parcă ar fi vrut să fugă după preoţi şi să le ceară să o elibereze pe prinţesă, iar puternicul conte Eondel plângea fără să se ascundă. Hrathen fu surprins să realizeze că durerea lor nu-i provoca nicio plăcere. Căderea prinţesei Sarene fusese necesară, dar prietenii ei nu-l interesau sau, cel puţin, n-ar fi trebuit să-l intereseze. Totuşi de ce se simţea atât de rănit de faptul că la propria lui cădere nu plânsese nimeni?

Hrathen începuse să creadă că otrava avea să îşi facă efectul prea târziu şi că Sarene şi ducele Roial aveau să apuce să se căsătorească înainte. Bineînţeles, căderea Sarenei ar fi fost la fel de dezastruoasă şi după nuntă – în afară de cazul în care Roial intenţiona să se aşeze pe tron chiar din acea seară. Era o posibilitatea destul de enervantă. Una cu care, din fericire, Hrathen nu mai era nevoit să se confrunte.

Roial nu avea să-şi mai pună coroana acum. Nu numai că nu avea dreptul prin lege, dar în continuare averea sa era mai mică decât a lui Telrii. Hrathen verificase contractul de nuntă şi de data asta moartea *nu* era echivalenta căsătoriei.

Hrathen îşi făcu loc printre nobilii rămaşi în stare de şoc şi ieşi. Trebuia să se mişte repede. Poţiunea pe care i-o dăduse Sarenei avea să-şi piardă efectul în cinci zile. Ducele Telrii îi întâlni ochii în timp ce ieşea şi îl salută respectuos. Primise mesajul lui Hrathen şi nu încercase să împiedice nunta. Acum credinţa lui urma să fie răsplătită.

Cucerirea Arelonului era aproape completă.

Capitolul 40

— Trebuie să existe o cale să ajungi acolo, sus, zise Raoden, cu mâna streaşină la ochi ca să vadă mai bine zidul Elantrisului. În ultimele câteva ore soarele urcase pe cer, uscând roua dimineţii. Din păcate, lumina lui nu adusese şi căldură.

Galladon se încruntă.

— Nu prea văd cum, sole. Zidul ăla e destul de înalt.

— Uiţi, prietene, îi replică Raoden, că zidurile astea nu au fost făcute ca să-i ţină pe oameni închişi înăuntru şi nici măcar ca să-i ţină pe duşmani afară. Vechii elantrieni au construit scări şi platforme pe partea exterioară a zidului, aşa că trebuie să găsim aşa ceva şi în interior.

Galladon mormăi ceva ca pentru sine. Încă de când gărzile dispăruseră în mod misterios de pe ziduri, Raoden se tot chinuia să găsească o cale de a ajunge sus. Zidurile aparţineau Elantrisului şi nu lumii din afara lui. Dacă ajungeau acolo, poate ar fi reuşit să afle mai multe despre ce se întâmplă în Kae.

Faptul că gărzile dispăruseră îl îngrijora. Într-un fel, era un lucru bun; scădeau astfel şansele ca cineva de afară să observe Noul Elantris. Totuşi lui Raoden nu-i treceau prin minte decât câteva motive pentru care soldaţii şi-ar fi părăsit posturile, dintre care cel mai probabil era şi cel mai îngrijorător. Oare Estul invadase deja Arelonul?

Raoden ştia că o invazie era absolut posibilă. Wyrn era mult prea oportunist ca să lase un giuvaier ca Arelonul post-Reodian să rămână neatins pentru totdeauna. Fjordenul avea să atace în cele din urmă. Şi, dacă Arelonul era învins în războiul lui Wyrn, atunci Elantrisul urma să fie distrus. Preoţii Derethi ar fi avut grijă de asta.

Raoden nu-şi împărtăşea temerile cu ceilalţi elantrieni, dar acţiona conform cu ele. Dacă ar fi putut să plaseze câţiva oameni sus pe ziduri, atunci ar fi fost avertizaţi din timp de apropierea vreunei armate. Poate aşa ar fi avut timp să-şi ascundă oamenii. Unul dintre cele trei oraşe în ruine din afara Elantrisului era probabil cea mai bună alegere. Îşi propusese să îi conducă acolo, dacă avea ocazia.

Presupunând că era în stare s-o facă. Dor venise de două ori asupra lui în ultimele patru zile. Din fericire, deşi durerea creştea până la limita suportabilităţii, şi hotărârea lui devenea mai puternică. Cel puţin acum înţelegea ce se petrece.

— Ia uite acolo, spuse Galladon, arătându-i o ieşitură.

Raoden aprobă din cap. Coloana de piatră putea să conţină o scară.

Erau destul de departe de Noul Elantris, care era aşezat chiar în centrul marelui oraş, la adăpost de ochii curioşi de pe ziduri. Aici, în vechiul Elantris, mocirla încă acoperea totul. Raoden zâmbi: mocirla şi murdăria îi stârneau din nou repulsia. O vreme chiar nu mai simţise dezgust.

Nu ajunseră prea departe. Curând după ce Galladon observase scara, un mesager din Noul Elantris apăru în spatele lor de pe o străduţă lăturalnică. Omul se apropia cu viteză, făcându-i semn lui Raoden încă de departe.

— Stăpâne Spirit, începu.

— Da, Tenrao? îl întrebă Raoden.

— Tocmai a fost aruncat un nou-venit în Elantris.

Raoden făcu semn din cap că o să se ocupe. Prefera întotdeauna să-i întâmpine personal pe nou-veniţi.

— Mergem? îl întrebă pe Galladon.

— Zidurile oricum nu pleacă nicăieri, îl aprobă dula.

Nou-venitul se dovedi a fi femeie. Stătea cu spatele la poartă, cu genunchii la piept şi cu capul îngropat în roba de sacrificiu.

— Este foarte energică, stăpâne, îi zise Dashe, care fusese de serviciu la postul de observaţie când îşi făcuse apariţia nou-venita. A strigat la poartă zece minute după ce au aruncat-o. Apoi a dat într-un zid cu coşul cu mâncare şi s-a aşezat în poziţia în care o vezi.

Raoden aprobă din cap. Majoritatea nou-veniţilor erau prea şocaţi ca să mai facă altceva în afară de a se mira la nesfârşit. De data asta însă păreau să aibă de-a face cu cineva mai puternic.

Raoden le făcu semn celorlalţi să rămână în urma lui; nu voia s-o facă să se simtă şi mai agitată. Merse cu paşi uşori până ajunse în faţa ei, apoi se lăsă pe vine ca să fie la aceeaşi nivel.

— Salut, străino, zise pe un ton relaxat, bănuiesc că ai avut o zi cumplit de grea.

Femeia îşi ridică privirile. Când îi văzu chipul, Raoden aproape căzu pe spate din cauza surprizei. Pielea femeii era

acum plină de pete şi nu mai avea păr, dar avea aceeaşi faţă rotundă şi aceiaşi ochi jucăuşi. Prinţesa Sarene. Soţia lui.

— Nici n-ai idee, Spirit, îi răspunse prinţesa, cu un zâmbet ironic.

— Pun pariu că înţeleg mult mai mult decât crezi tu, zise Raoden. Oricum, mă aflu aici ca să fac lucrurile mai puţin plictisitoare pentru tine.

— Ce-ai spus? întrebă Sarene, de data asta pe un ton mai amar. Ai cumva de gând să-mi furi coşul cu provizii?

— Pot să fac şi asta, dacă ţii neapărat, zise Raoden. Deşi nu cred că e nevoie. O persoană drăguţă ne-a distribuit acum câteva săptămâni nişte transporturi serioase de mâncare.

Sarene îl privi ostilă. Nu uitase încă de trădarea lui.

— Vino cu mine, îi întinse Raoden mâna.

— Nu mai am încredere în tine, Spirit.

— Asta înseamnă că înainte ai avut?

Sarene ezită, apoi dădu în cap.

— Am vrut să am, dar ştiam că nu e bine.

— Atunci nu mi-ai dat de fapt nicio şansă, nu-i aşa? întinse mâna puţin mai aproape de ea. Vino cu mine.

Prinţesa îl privi câteva momente, îi studie ochii, într-un final, întinse mâna ei cu degetele lungi şi fine şi o depuse pentru prima oară în a prinţului, lăsându-l să o ridice în picioare.

Capitolul 41

Brusca schimbare se dovedi a fi şocantă. Lui Sarene i se părea că păşise din întuneric în lumină, că ieşise din apă sălcie în aerul călduţ. Mizeria şi mocirla din Elantris se opreau parcă la o graniţă, dincolo de care pietrele erau albe şi curate. Oriunde altundeva curăţenia străzilor ar fi fost observabilă, dar nu şocantă. Aici, cu toată putreziciunea din jur. Sarenei i se păru că intrase în Paradis.

Se opri în faţa porţii din piatră, se holbă la oraşul din

oraş, cu ochii mari şi neîncrezători. Oamenii vorbeau şi munceau înăuntru, toţi purtau pecetea Shaodului pe piele. Nimeni nu purta zdrenţele pe care ea le credea singura îmbrăcăminte din Elantris; hainele lor erau simple fuste sau pantaloni şi cămăşi. Sarene realiză că erau hainele pe care *ea* le alesese. Dar, deşi ea le trimisese ca să-i jignească, oamenii purtau cu bucurie acele culori tari, stridente: galbenul, verdele şi roşul ţipător le subliniau veselia.

Era limpede că nu aceştia erau oamenii pe care-i văzuse cu numai o săptămână în urmă, jalnici şi cerşind de mâncare. Arătau de parcă aparţineau unui sat pastoral tradiţional – oameni al căror chip exprima o jovialitate sănătoasă şi sinceră, aşa cum Sarene nu credea că există în lumea reală. Şi totuşi locuiau în singurul loc despre care toată lumea ştia că e mai rău decât lumea reală.

— Ce…?

Spirit zâmbea larg, încă ţinând-o de mână.

— Bine-ai venit în Noul Elantris, Sarene. Tot ce credeai înainte nu mai e valabil.

— Văd!

O femeie elantriană rotunjoară. Îmbrăcată în galben şi verde puternic, se apropie de cei doi. O privi pe Sarene cu un ochi critic.

— Mă îndoiesc că vom găsi ceva pe mărimea ei, stăpâne Spirit.

Spirit râse şi măsură din ochi înălţimea Sarenei.

— Fă ce poţi, Maare, îi zise femeii, şi apoi o conduse pe Sarene spre o clădire cu tavanul jos, undeva în dreapta porţii. Uşa era deschisă şi Sarene văzu şiruri de haine atârnând în cuie. Stânjenită, deveni brusc conştientă de hainele ei. Reuşise deja să-şi murdărească roba albă cu care fusese trimisă înăuntru.

— Vino, drăguţă, îi făcu semn Maare, conducând-o spre o a doua clădire. Să vedem ce putem face.

Mămoasa femeie găsi până la urmă nişte îmbrăcăminte care i se potrivea cât de cât prinţesei: o fustă albastră, care-i ajungea numai până la jumătatea gambei, şi o bluză de un roşu strălucitor. Avea chiar şi lenjerie, deşi era făcută

din acelaşi material strălucitor. Sarene nu se plânse. Orice era mai bun decât roba ei murdară.

După ce se îmbrăcă, se privi într-o oglindă. O parte din pielea ei încă mai păstra prospeţimea naturală, dar asta nu făcea decât să-i evidenţieze petele. Presupunea că şi acele tonuri de roz aveau să dispară cu timpul, ascunse sub griul în care erau coloraţi toţi ceilalţi elantrieni.

— Aşteaptă, ezită ea, de unde aveţi oglinda asta?

— Nu este o oglindă, drăguţă, o informă Maare căutând printre ciorapi şi pantofi. Este o piatră şlefuită – probabil o bucată dintr-o masă – cu câteva foi subţiri de oţel înfăşurate în jurul ei.

Uitându-se mai de-aproape, Sarene văzu îmbinările fâşiilor de oţel. Ţinând seama de situaţie, era o oglindă remarcabilă. Probabil piatra fusese şlefuită perfect.

— Dar de unde… Sarene se opri. Ştia exact de unde făcuseră rost de foi de oţel atât de subţiri. Sarene însăşi le trimisese materialul, încercând iarăşi să interpreteze cât mai greşit cererea lui Spirit, care ceruse câteva foi de metal ca parte a mitei sale.

Maare dispăru pentru câteva clipe, apoi se întoarse cu şosete şi pantofi pentru Sarene. Atât şosetele, cât şi pantofii, erau de culori diferite faţă de haine.

— Uite, zise Maare. A trebuit să mă duc să caut la bărbaţi.

Sarene simţi că roşeşte când acceptă încălţările.

— Nu-ţi face probleme, drăguţă, râse Maare. E normal să ai piciorul mare. Domi ştie că pentru înălţimea ta e nevoie de o platformă de suport mai mare. Ah, şi ultimul lucru!

Femeia ţinea în mână o lungă eşarfă portocalie.

— Pentru cap, îi explică, arătându-i eşarfa pe care o purta ea însăşi. Ne ajută să uităm că nu mai avem păr.

Sarene îi mulţumi, acceptând eşarfa şi legând-o în jurul scalpului. Spirit o aştepta afară, purtând o pereche de pantaloni roşii şi o cămaşă galbenă. Îi zâmbi.

— Mă simt ca un curcubeu nebun, i se confesă Sarene, privindu-şi hainele.

Spirit râse. Îi întinse mâna şi o conduse în inima

orăşelului.

Are aproape înălţimea potrivită pentru mine, se gândi Sarene, *chiar dacă e la limită.* Apoi, realizând ce făcea, îşi dădu ochii peste cap. Lumea întreagă se prăbuşea în jurul ei şi ea nu avea altă grijă decât să măsoare înălţimea bărbatului de lângă ea.

— ...va trebui să te obişnuieşti cu ideea că toţi arătăm ca nişte păsări seca pe timp de primăvară, îi spunea Spirit. Culorile încetează să te mai deranjeze după ce ai apucat să le porţi un timp. Până la urmă, având în vederea monotonia din Elantris, le prefer aşa, colorate.

În timpul plimbării. Spirit îi explică cum stăteau lucrurile în Noul Elantris. Nu era prea mare, poate includea cincizeci de clădiri cu totul, dar natura sa compactă îl făcea să pară mai unit. Deşi nu puteau fi prea mulţi locuitori în oraş – maxim cinci sau şase sute – aceştia părea să se mişte tot timpul în jurul lor. Bărbaţii lucrau la acoperişuri sau la ziduri, femeile spălau şi curăţau, şi erau chiar copii care alergau pe străzi. Niciodată nu-i trecuse prin cap că Shaod lua şi copii.

Toţi îl salutau pe Spirit când trecea, îl întâmpinau cu zâmbete sincere. Se vedea clar că îl acceptau drept conducător, îi arătau un respect amestecat cu iubire pe care Sarene îl văzuse foarte rar acordat vreunui lider; chiar şi tatăl ei, care în general era iubit de popor, avea dizidenţii lui. Bineînţeles, era mult mai uşor pentru Spirit, care avea un număr mult mai mic de supuşi, dar oricum, era impresionată.

La un moment dat trecură pe lângă un bărbat a cărui vârstă nu putea fi ghicită – era greu să estimezi vârstă oricărui locuitor al Elantrisului – care stătea pe o piatră. Era scund şi rotund, şi nu-i salută. Se vedea însă că lipsa lui de atenţie se datora faptului că era distras de altceva – un mic obiect pe care îl ţinea în mână. Câţiva copii se strânseseră în jurul lui, privindu-l curioşi cum lucra. Tocmai când Sarene şi Spirit treceau de el, bărbatul ridică micuţul obiect să-l arate copiilor: era un minunat căluţ sculptat. Fetiţa care primi căluţul aplaudă plină de entuziasm. Copiii fugiră de

lângă sculptor în timp ce acesta se apleca după o altă piatră. Începu să lucreze la ea cu o mică unealtă; Sarene se uită mai bine şi realiză ce era.

— Unul dintre cuiele mele! exclamă. Foloseşte unul din cuiele îndoite pe care ţi le-am trimis.

— Da? întrebă Spirit. Trebuie să-ţi mărturisesc, Sarene, că nu ne-a fost uşor să găsim o utilitate acelor cuie. Am fi irosit mult prea mult combustibil dacă am fi încercat să le topim, chiar dacă am fi avut uneltele necesare pentru asta. Cuiele alea au fost una dintre cele mai deştepte interpretări ale listei noastre pe care ai făcut-o.

Sarene roşi. Oamenii ăştia se luptau să supravieţuiască într-un oraş fără niciun fel de resurse, şi ea le trimisese cuie îndoite.

— Îmi pare rău. Îmi era frică să nu faci arme din oţelul ăla.

— Şi aveai dreptate să-ţi faci griji, îi zise Spirit. Până la urmă, te-am trădat la sfârşit, nu?

— Sunt sigură că ai avut un motiv bine întemeiat să faci asta, îi răspunse repede.

— Am avut. Dar asta nu conta prea mult atunci, nu-i aşa? Avusesei dreptate să te îndoieşti de mine. Eram – sunt – un tiran. Am ascuns provizii pentru o parte din supuşi, am încălcat o înţelegere, şi am cauzat moartea unor oameni.

Sarene negă din cap şi spuse pe un ton categoric.

— Nu eşti un tiran, oamenii ăştia din jurul nostru o dovedesc. Ei te iubesc, şi nu poate exista tiranie acolo unde există dragoste.

Spirit zâmbi uşor, încă neconvins. Apoi o privi cu o expresie indescifrabilă.

— Oricum, până la urmă acţiunea ta din timpul Pomenii Văduvei tot mi-a folosit la ceva. Am câştigat ceva important în timpul acelor săptămâni.

— Proviziile? întrebă Sarene.

— Şi asta.

Sarene se opri să-l privească în ochi. Apoi se uită din nou la sculptor.

— Cine e?

— Îl cheamă Taan, îi spuse Spirit. Deşi tu s-ar putea să-l ştii mai degrabă ca Aanden.

— Şeful bandei? întrebă Sarene surprinsă.

Spirit aprobă.

— Taan a fost unul dintre cei mai faimoşi sculptori din Arelon înainte să-l ia Shaodul. După ce a fost aruncat în Elantris, a rămas o vreme cu minţile rătăcite. Până la urmă, şi-a revenit.

Îl lăsară pe sculptor să lucreze, şi Spirit o conduse spre ultimele secţiuni din oraş. Trecură de o clădire înaltă pe care Spirit o numi „Sala celor Căzuţi”. Tristeţea din vocea lui o opri să mai întrebe despre ce era vorba, deşi văzu şi câţiva seoni cu minţile rătăcite care pluteau deasupra acelui acoperiş.

Sarene simţi dintr-o dată o durere puternică. *Şi Ashe trebuie să fie aşa acum,* se gândi, amintindu-şi de seonii nebuni care zburau de obicei în jurul Elantrisului. Totuşi, în ciuda a ceea ce văzuse, continua să spere că Ashe o va găsi cândva. Preoţii Korathi o ţinuseră închisă într-un fel de celulă până când se făcuse ora să o arunce în Elantris – se părea că ritualul avea loc doar o dată pe zi – şi aşteptase la fereastră, tot sperând că seonul va veni.

Aşteptase degeaba. Cu toată confuzia de la nuntă, nici măcar nu-şi mai amintea când îl văzuse ultima dată. Pentru că nu voia să intre în capelă, seonul rămăsese în sala tronului. Îl văzuse cumva pe-acolo când sosise şi ea? îi auzise cumva vocea, strigând printre ale celorlalţi oameni şocaţi? Sau pur şi simplu îşi lăsa speranţa să îi înceţoşeze amintirile?

Sarene oftă în timp ce Spirit o conducea mai departe. Tot privea peste umăr, în sus, parcă aştepta să-l găsească pe Ashe acolo. Întotdeauna fusese acolo.

Cel puţin nu e mort, se gândi, forţându-se să-şi mai revină. *E probabil pe-aici pe undeva. O să-l găsesc... poate o să-l pot şi ajuta... cumva.*

Continuau să meargă, şi Sarene se lăsă intenţionat distrasă de peisaj. Nu mai suporta să se gândească la Ashe. În curând, se trezi că treceau pe lângă nişte terenuri

deschise care – realiză când se uită mai îndeaproape – erau câmpuri. Plante scunde răsăreau din pământ în rânduri aliniate cu grijă. Câţiva oameni mergeau printre rânduri, căutând buruieni. Era un miros ciudat în aer.

Sarene ezită.

— Peşte?

— Îngrăşământ, chicoti Spirit. A fost singura dată când am reuşit şi noi să te păcălim pe tine. Am cerut peşte, ştiind că aveai să-ţi dai toată silinţa să găseşti cel mai putrezit şi mai puţin comestibil peşte posibil.

— Se pare că m-aţi păcălit de mai multe ori, observă Sarene. Îşi aminti cu ruşine de timpul pe care îl petrecuse bucurându-se că reuşise să interpreteze cât mai în defavoarea solicitanţilor lista cu cereri. Se părea că, oricât se chinuise să facă rost de lucruri cât mai nefolositoare cu putinţă, elantrienii tot reuşiseră să se descurce cu ele şi să le transforme până la urmă în daruri folositoare.

— Nu prea am avut de ales, prinţesă. Tot ce exista în oraşul ăsta înainte de Reod e putrezit; chiar şi pietrele se fărâmiţează. Nu contează cât de nefolositoare ai vrut tu să fie produsele pe care ni le-ai trimis; oricum s-au dovedit mult mai utile decât orice din oraş.

— Am greşit, se scuză ea din nou.

— Nu începe iar, îi zise Spirit. Dacă începi să-ţi plângi de milă, o să te închid o oră în aceeaşi cameră cu Galladon ca să înţelegi ce înseamnă cu adevărat pesimismul.

— Galladon?

— Individul acela masiv pe care l-ai întâlnit la poartă, îi explică Raoden.

— Dula? întrebă Sarene surprinsă şi încercă să-şi reconstituie în minte chipul elantrianului care avea un accent ascuţit de Duladel.

— El.

— Un dula pesimist? repetă Sarene. N-am mai auzit până acum de aşa ceva.

Spirit râse din nou, conducând-o înspre o clădire înaltă. Se sprijinea pe arcade spiralate, delicat lucrate, iar podeaua era din marmură albă. Sculpturile şi gravurile de

pe pereţi erau chiar mai migăloase decât cele din capela Korathi din Teoras.

— E o capelă, zise ea, apropiindu-se să mângâie figurile de marmură.

— Da, aşa e, cum de ţi-ai dat seama?

— Scenele sunt din *Do-Korath,* îi explică Sarene, cu ochi copilăroşi. Cineva se pare că nu a fost prea atent la şcoala de la capelă.

Spirit tuşi.

— Ei bine…

— Nici să nu încerci să mă convingi că n-ai fost, îl avertiză Sarene şi se întoarse spre gravuri din nou. E clar că eşti nobil. Aşa că sigur te-ai dus la biserică, măcar de dragul aparenţelor, dacă nu din devoţiune.

— Prinţesa e foarte isteaţă. Sunt, bineînţeles, umilul servitor al lui Domi – dar admit că mintea mea tindea să zboare prin alte părţi în timpul slujbelor.

— Aşadar, cine ai fost? îi puse până la urmă Sarene întrebarea pe care o avea în minte încă de când îl cunoscuse prima oară.

Ezită.

— Am fost cel de-al doilea fiu al lordului de pe Plantaţia Ien. O plantaţie destulă de minoră în sudul Arelonului.

Era posibil să fie adevărat. Nu se deranjase niciodată să memoreze numele lorzilor minori; era şi-aşa destul de dificil numai să ţii minte toţi ducii, conţii şi baronii. Dar în acelaşi timp putea fi şi o minciună. Spirit părea să fie cel puţin un om de stat, şi probabil ar fi ştiut să inventeze ceva credibil. Oricum, oricine-ar fi fost, era clar că ştia câte ceva despre ce înseamnă să fii un lider – lucru care lipsea în cea mai parte a aristocraţiei areloniene.

— De cât timp… Începu Sarene, întorcându-se către el. Dar imediat îngheţă.

Spirit lumina.

O lumină spectrală creştea de undeva dinăuntrul lui; îi putea vedea conturul oaselor şi ceva ca o minge de foc arzându-i în piept. Gura îi era căscată într-un strigăt mut; apoi se prăbuşi, tremura în timp ce lumina pâlpâia.

Sarene se grăbi să-l ajute, apoi ezită, nesigură. Strângând din dinţi, se ghemui lângă el şi-i ridică uşor capul, pentru ca spasmele repetate să nu i-l mai lovească de podeaua de marmură. Şi atunci simţi ceva.

Îi făcu piele de găină pe braţe şi îi trimise un fior rece prin întregul trup. Ceva puternic, ceva imposibil de măsurat, exercita presiune asupra ei. Aerul însuşi părea să se îndepărteze de trupul lui Spirit. Nu-i mai vedea oasele; era prea multă lumină. Era ca şi cum se dizolva în pură lumină; dacă nu i-ar fi simţit încă greutatea în braţele ei. Ar fi crezut că se evaporase pur şi simplu. Trupul lui Spirit se mai arcui o dată, apoi se opri şi se lăsă moale.

Apoi îl auzi urlând.

O singură notă, rece şi uniformă, ieşi sfidătoare din gura lui. Lumina dispăru aproape imediat şi Sarene rămase acolo, cu inima care-i bătea aproape să iasă din piept, cu braţele transpirate şi respiraţia neregulată.

Spirit deschise ochii după câteva momente. Înţelegând ce se întâmplase, zâmbi obosit şi îşi lăsă capul să se odihnească pe braţul ei.

— Când am deschis ochii, am crezut că de data asta chiar am murit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sarene nerăbdătoare. Să mă duc să aduc ajutoare?

— Nu, atacurile astea au devenit deja ceva obişnuit.

— Obişnuit? întrebă ea încet. Pentru… toţi?

Spirit râse obosit.

— Nu, numai pentru mine. Numai pe mine vrea Dor să mă distrugă.

— Dor? întrebă Sarene. Ce legătură are Jesker cu toate astea?

Spirit zâmbi din nou.

— Să înţeleg că prinţesa are o educaţie religioasă solidă?

— Prinţesa ştie o grămadă de lucruri, îl expedie Sarene. Vreau să ştiu de ce un „umil servitor al lui Domi” crede că spiritul Jesker vrea să-l distrugă tocmai pe el.

Spirit se mişcă puţin, încercă să se ridice, şi Sarene îl ajută.

— E ceva legat de AonDor, îi explică el cu o voce obosită.

— AonDor? Dar asta e o legendă păgână. Totuşi prinţesa nu prea părea prea convinsă de ceea ce spunea, mai ales după ce tocmai văzuse.

Spirit ridică o sprânceană.

— Să înţeleg aşadar că nu ţi se pare deloc nelalocul lui blestemul acesta pe care-l purtăm toţi, cu trupurile noastre care nu mor, dar ţi se pare imposibil ca magia noastră antică să funcţioneze? Parcă te-am văzut cu un seon…

— Dar asta e altceva… încercă Sarene să protesteze, dar fără forţă, pentru că începuse iarăşi să se gândească la Ashe.

Spirit îi recapătă imediat atenţia, ridică o mână în aer şi începu să deseneze. În aer apăreau linii, urmându-i dansul degetului.

Învăţăturile Korathi din ultimii zece ani îşi dăduseră toată silinţa să minimalizeze magia Elantrisului, în ciuda seonilor. Seonii erau familiari, aproape ca nişte spirite binevoitoare trimise de Domi pentru protecţie şi confort. Sarene fusese învăţată, şi crezuse, că magia Elantrisului fusese mai mult o păcăleală.

Acum însă, nu mai putea să nu ia în calcul posibilitatea. Poate că ce se spunea era adevărat.

— Învaţă-mă şi pe mine, şopti. Vreau să ştiu.

*

Abia mai târziu, după ce se lăsase noaptea, Sarene îşi permise să plângă. Spirit îşi petrecuse cea mai mare parte din zi explicându-i tot ce ştia despre AonDor. După toate aparenţele, făcuse cercetări serioase pe tema aceasta. Sarene îl ascultase entuziasmată, atât din cauza companiei, cât şi a faptului că o distrăgea de la gândurile negre. Înainte ca ei să-şi dea seama, afară se întunecase deja, şi Spirit o conduse în camera ei.

Acum zăcea ghemuită, tremurând de frig. Celelalte două femei din cameră dormeau liniştite, dezvelite, în ciuda aerului rece. De altfel, nici ceilalţi elantrieni nu păreau să sufere din cauza schimbărilor de temperatură aşa ca ea. Spirit credea că trupurile lor se află într-un fel de stază, că

încetaseră să mai funcţioneze, aşteptau ca Dor să-i transforme până la capăt. Oricum, lui Sarene îi era foarte frig.

Atmosfera deprimantă nu o ajuta nici ea prea mult. În timp ce se înghesuia în perete, îşi aminti privirile. Acele priviri îngrozitoare. Majoritatea celorlalţi elantrieni fuseseră luaţi noaptea, probabil fuseseră descoperiţi în linişte. Sarene fusese expusă în faţa întregii nobilimi. Şi, chiar mai rău, cu ocazia propriei nunţi.

Se simţea penibil. Singura ei consolare era că probabil nu îi va mai vedea niciodată pe oamenii aceia. Deşi nici asta nu era cine ştie ce consolare, pentru că, după acelaşi raţionament, nu îşi va mai vedea niciodată tatăl, mama şi fratele. Şi nici pe Kiin şi familia lui. Dacă dorul de casă nu o chinuise prea mult până atunci, acum lovea cu forţa unei frustrări de o viaţă.

Şi mai era şi înţelegerea faptului că eşuase. Spirit o întrebase ce se mai întâmpla afară, dar subiectul se dovedise prea dureros pentru ea. Probabil că Telrii era deja rege şi asta însemna că Hrathen avea să convertească Arelonul fără niciun fel de probleme.

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji în tăcere. Plângea pentru nunta ei, pentru Arelon, pentru nebunia lui Ashe, şi pentru ruşinea pe care trebuie să o fi simţit Roial. Gândul că nu avea să mai simtă vreodată iubirea tachinărilor lui blânde, că nu va mai simţi niciodată aprobarea lui deplină, necondiţionată, o chinuia îngrozitor.

— Prinţesă? şopti cineva prin întuneric. Tu eşti?

Şocată, Sarene privi în sus printre lacrimi. I se păruse? Probabil că da. Nu avea cum să…

— Sarene?

Era vocea lui Ashe.

Apoi îl văzu cum intră uşor pe fereastră, cu aonul pâlpâind atât de slab, că abia dacă mai era vizibil.

— Ashe? întrebă încă nesigură.

— Oh, Slavă lui Domi! exclamă aonul, apropiindu-se repede.

— Ashe! repetă Sarene şi-şi şterse lacrimile cu mâneca,

încă şocată. Niciodată n-ai mai invocat până acum numele lui Domi.

— Dacă El a reuşit să mă aducă iarăşi la tine, atunci o să aibă primul seon convertit, zise Ashe fericit.

Prinţesa abia dacă se putea abţine să întindă mâna şi să încerce să îmbrăţişeze sfera de foc.

— Ashe, dar vorbeşti. N-ar trebui să mai poţi, ar trebui să fii…

— Nebun, completă Ashe. Da, domniţă, ştiu. Dar nu mă simt în niciun fel schimbat.

— Un miracol, zise Sarene.

— Cel puţin de mirare, dacă nu mai mult, zise seonul. Poate că într-adevăr ar trebui să mă convertesc.

Sarene râse.

— Seinalan n-ar aproba niciodată. Dar, bineînţeles, nu ne păsa de opinia lui nici înainte, nu-i aşa?

— Deloc.

Sarene se sprijini de perete, fericită că auzea vocea atât de familiară.

— Nici nu ai idee cât de uşurat mă simt că te-am găsit, prinţesă. Te caut de două zile. Mi-era teamă că ţi s-a întâmplat ceva rău.

— Păi mi s-a întâmplat, Ashe, îi replică Sarene.

— Vreau să spun ceva chiar mai rău, domniţă, zise seonul. Am văzut tot felul de atrocităţi pe-aici.

— Locul acesta e mult schimbat, Ashe, zise Sarene. Nici eu nu înţeleg prea bine cum a reuşit, dar Spirit a făcut ordine în Elantris.

— Orice-ar fi făcut, a avut grijă să te afli în siguranţă, şi îi sunt profund recunoscător pentru asta.

Brusc, Sarenei îi veni o idee. Dacă Ashe trăia… atunci ea deţinea o legătură cu lumea de afară. Nu era complet izolată de Kiin şi de ceilalţi.

— Ce ştii despre ceilalţi?

— Nu mare lucru, domniţă. După ce nunta s-a terminat cum s-a terminat, am stat o oră pe lângă patriarh să-l rog să te elibereze. Nu mi s-a părut foarte dezamăgit de căderea ta. Am venit apoi la porţile Elantrisului, dar se pare

că am ajuns prea târziu, pentru că n-am apucat să văd când te-au aruncat înăuntru. Iar când am întrebat gărzile unde eşti, au refuzat să-mi răspundă. Ziceau că e tabu să vorbeşti despre cei care au devenit elantrieni, şi când le-am spus că sunt seonul tău s-au speriat dintr-o dată şi n-au mai vrut să-mi vorbească. Aşa că a trebuit să mă aventurez în oraş fără nicio informaţie, şi de-atunci te tot caut.

Sarene zâmbi, imaginându-şi cum solemnul seon – practic, o creatură păgână – se certase cu capul religiei Korathi.

— N-ai ajuns prea târziu, de fapt. Ai ajuns prea *devreme.* Preoţii îi aruncă pe noii elantrieni în oraş numai între nişte anumite ore, şi a trebuit să stau toată noaptea în capelă ca să aştept intervalul acela. M-au băgat în Elantris abia în după-amiaza asta.

— Ah, înţelese în sfârşit seonul ce se întâmplase.

— De-acum încolo probabil mă vei găsi aici, în zona curată a Elantrisului.

— E un loc foarte interesant, zise Ashe. N-am mai fost până acum aici, nici nu se vede de pe ziduri. De ce e locul acesta atât de diferit de celelalte?

— O să vezi. Întoarce-te mâine.

— Să mă întorc? Dar n-am de gând să te părăsesc, Sarene.

— Numai pentru scurtă vreme, prietene. Am nevoie de veşti din Kae. Şi trebuie să le spui celorlalţi că sunt bine.

— Bine, prinţesă.

Sarene ezită un moment. Spirit se străduise să ţină secret Noul Elantris; nu putea să-i trădeze secretul aşa uşor, chiar dacă avea încredere în oamenii la care îl trimitea pe Ashe.

— Spune-le numai că m-ai găsit, dar nu le zice nimic despre locul acesta.

— Am înţeles, aşa o să fac. Numai puţin, stăpână, tatăl tău vrea să-ţi vorbească.

Seonul începu să pulseze, apoi lumina se topi şi luă forma chipului lui Eventeo.

— Ene? întrebă Eventeo cu o voce mai îngrijorată ca

niciodată.

— Sunt aici, tată.

— Oh, Slavă Domnului! Sarene, eşti bine?

— Sunt bine, tată, îl asigură. Brusc simţise că putea face orice şi putea merge oriunde, atâta timp cât putea să audă vocea lui Eventeo.

— Blestemat să fie Seinalan! Nici măcar n-a încercat să te elibereze. Dacă nu eram atât de religios, l-aş decapita fără ezitare.

— Trebuie să fim corecţi, tată. Dacă fiica unui ţăran este aruncată aici, atunci aşa trebuie să se întâmple şi cu fiica unui rege.

— Dacă informaţiile mele sunt corecte, aş spune că nimeni n-ar trebui să fie aruncat în mizeria aia.

— Nu e chiar atât de rău pe cât crezi tu, tată, îi zise Sarene. Nu-ţi pot explica acum, dar lucrurile stau mai bine decât m-aş fi aşteptat.

— Oricum ar fi, am să te scot de-acolo.

— Nu, tată! îl opri Sarene. Dacă vii cu soldaţi în Arelon, nu numai că vei lăsa Teodul fără apărare, dar îţi vei transforma în duşman singurul aliat pe care îl ai!

— Oricum nu va mai fi mult timp aliatul nostru, dacă ce spun spionii mei e adevărat, zise Eventeo. Ducele Telrii mai aşteaptă câteva zile ca să-şi consolideze puterea, dar toată lumea ştie deja că el e cel care se va urca pe tron, şi ducele ăsta e foarte bun prieten cu gyornul Hrathen. Ai încercat, Ene, dar Arelonul este pierdut. O să vin după tine. Nici nu am nevoie de prea mulţi soldaţi ca să fac asta. Apoi mă voi întoarce imediat în Teod şi voi încerca să mă pregătesc pentru invazie. Indiferent câţi oameni are Wyrn, nu va trece niciodată de flota noastră. Teod are cele mai bune nave de pe mare.

— Tată, poate că tu ai renunţat deja la Arelon, dar eu nu pot s-o fac.

— Sarene, o avertiză Eventeo, nu începe iar. Acum nu mai ai nicio legătură cu Arelonul…

— Vorbesc serios, tată, repetă Sarene pe un ton şi mai ferm. Nu voi pleca din Arelon.

— Idos Domi, Sarene, asta e nebunie curată. Sunt tatăl şi regele tău. Te voi aduce înapoi în Teod, vrei sau nu vrei.

Sarene se calmă; n-avea cum să-l convingă aşa pe Eventeo.

— Tată, începu din nou, lăsând de data asta dragostea şi respectul să i se facă simţite în voce, tu m-ai învăţat să fiu încăpăţânată. M-ai transformat în cineva mult mai puternic decât o persoană obişnuită. De multe ori te-am urât pentru asta, dar de cele mai multe ori te-am binecuvântat pentru că m-ai încurajat să fiu aşa. Mi-ai oferit libertatea de a deveni eu însămi. Vei nega totul acum, refuzându-mi dreptul de a decide singură asupra a ce trebuie să fac?

Capul alb al tatălui ei plutea tăcut în încăperea întunecată.

— Tot ceea ce m-ai învăţat nu va mai avea nicio valoare, tată, dacă procedezi aşa, îi zise Sarene în şoaptă. Dacă crezi cu adevărat în idealurile pe care mi le-ai insuflat, atunci mă vei lăsa să iau singură decizia asta.

Regele vorbi în sfârşit.

— Îi iubeşti chiar atât de mult, Ene?

— Ei au devenit acum poporul meu, tată.

— Dar au trecut numai două luni de când ai părăsit Teodul!

— Dragostea nu depinde de cât timp a trecut, tată. Am nevoie să rămân în Arelon. Dacă va fi să cadă, atunci voi cădea cu el, dar nu cred că se va întâmpla aşa. Trebuie să existe o cale de a-l opri pe Telrii.

— Dar tu eşti blocată în Elantris, Sarene, îi zise tatăl ei. Ce poţi face de-acolo?

— Ashe poate fi mesagerul meu. Nu mai pot fi liderul lor, dar poate am să-i pot ajuta. Şi chiar dacă nu pot, trebuie să rămân.

— Înţeleg, zise în cele din urmă Eventeo, oftând adânc. Viaţa ta îţi aparţine, Sarene. Întotdeauna am crezut asta, chiar dacă uneori mai uit.

— Mă iubeşti, tată. Şi întotdeauna încercăm să-i protejăm pe cei pe care îi iubim.

— Te iubesc, Sarene, şi să nu uiţi asta niciodată, fiica

mea.

Sarene zâmbi.

— Nici n-am uitat vreodată.

— Ashe, ordonă Eventeo, chemând conştiinţa seonului în conversaţie.

— Da, regele meu, se auzi vocea lui Ashe.

— Să ai grijă de ea. Dacă vezi cumva că e rănită, mă vei chema imediat.

— Aşa cum am făcut şi voi face întotdeauna, rege, îi răspunse Ashe.

— Sarene, oricum am de gând să pregătesc flota. Anunţă-ţi prietenii că orice navă care se va apropia de Teod va fi scufundată fără ezitare. Lumea întreagă s-a întors împotriva noastră şi nu pot să risc siguranţa poporului meu.

— Îi voi avertiza, tată, îi promise Sarene.

— Noaptea bună, atunci. Domi să te binecuvânteze.

Capitolul 42

Hrathen avea din nou controlul. Ca un erou din vechile legende din Svorden, coborâse în infern – fizic, mintal şi spiritual – şi se întorsese mult mai puternic. Dilaf nu mai avea nicio putere. Abia acum realiza Hrathen că lanţurile pe care le folosise Dilaf ca să-l lege de mâini şi de picioare fuseseră împletite numai din propria lui invidie şi nesiguranţă. Se simţise ameninţat de pasiunea lui Dilaf pentru că îşi simţea credinţa inferioară. Acum însă era din nou sigur pe el, ca atunci când pusese pentru prima dată piciorul în Arelon. Va *fi* salvatorul acestor oameni.

Dilaf renunţase la conducere vizibil nefericit. Artetul promisese că nu va mai ţine nicio slujbă sau întrunire fără de ştirea lui Hrathen. Şi, în schimbul numirii sale oficiale ca artet-şef, consimţise să-i elibereze pe toţi cei care îi erau odivi, transformându-i în schimb în krodeti, o poziţie mai puţin dependentă. Dar cea mai importantă schimbare era siguranţa de sine recăpătată de Hrathen. Şi, atâta timp cât Hrathen era sigur că era la fel de puternic în credinţa lui ca

şi Dilaf, artetul nu mai avea cum să-l manipuleze.

Oricum, Dilaf se încăpăţâna în continuare să insiste pentru distrugerea Elantrisului.

— Sunt necuraţi! repeta el în timp ce cei doi mergeau spre capelă.

Slujba din seara aceea fusese un succes nemaipomenit; Hrathen reuşise să convertească trei sferturi din nobilimea areloniană. Telrii urma să devină rege în mai puţin de o săptămână şi de îndată ce domnia lui devenea cât de cât stabilă, avea să îşi anunţe şi convertirea la Shu-Dereth. Arelonul era al lui Hrathen şi mai avea o lună până când expira termenul dat de Wyrn.

— Elantrienii şi-au jucat rolul, artet, îi explică Hrathen lui Dilaf. Era frig afară, deşi încă nu atât de frig încât să scoţi aburi pe gură.

— De ce îmi interzici să predic împotriva lor, stăpâne? îl întrebă Dilaf pe un ton amar. După ce Hrathen îi interzisese artetului să mai vorbească în predicile lui despre elantrieni, predicile sale păreau goale de conţinut.

— Pentru că nu mai are sens să vorbeşti despre Elantris, nu ne mai ajută la nimic, îi răspunse logic. Nu uita că ura noastră avea un scop. Acum că am demonstrat că Jaddeth stăpâneşte Elantrisul, am arătat pur şi simplu că divinitatea noastră este cea adevărată, în timp ce Domi e fals. Oamenii înţeleg asta în subconştientul lor.

— Dar elantrienii tot necuraţi sunt.

— Sunt oribili, sunt nişte blasfemii şi sunt cu siguranţă necuraţi. Dar chiar sunt şi total neimportanţi. Trebuie să ne concentrăm asupra religiei Derethi în momentul ăsta, să le arătăm oamenilor cum să ajungă la Jaddeth jurându-ţi credinţă ţie sau celorlalţi arteţi. Ei simt puterea noastră, şi e de datoria noastră să le arătăm cum pot lua parte la ea.

— Şi elantrienii rămân liberi? întrebă încă o dată Dilaf.

— Nu, bineînţeles că nu. Dar va fi suficient timp să ne ocupăm şi de ei. Numai că nu acum, ci după ce acest popor va fi convertit şi va intra în marea familie a lui Jaddeth.

Hrathen zâmbi ca pentru sine şi-i întoarse spatele artetului.

Am reuşit, realiză el atunci, *am reuşit cu adevărat să-i convertesc fără să fie nevoie de o revoluţie sângeroasă.* Şi totuşi, misiunea lui nu se sfârşea aici. Arelonul era ca şi al lui, dar mai rămânea un popor.

Hrathen avea planuri pentru Teod.

Capitolul 43

Uşa fusese închisă pe dinăuntru, dar portalul de lemn făcea parte din Elantrisul original şi era atacat de aceeaşi putreziciune care cuprinsese întregul oraş. Galladon spunea că poarta căzuse din balamale la prima atingere. Nişte scări întunecate se aflau în spatele acestei uşi, acoperite de zece ani de praf. Praful era neîntinat, în afară de nişte urme care nu puteau fi decât ale masivului dula.

— Şi ajung chiar până sus? întrebă Raoden păşind peste încuietoarea care zăcea ruptă pe jos, în mocirlă.

— Kolo, zise Galladon. Şi e mascată complet în piatră, cu câte o gaură din loc în loc pentru lumină. Dacă faci un pas greşit rişti să te rostogoleşti de-a lungul unui lung şir de trepte la fel de lung – şi de dureros – ca una dintre poveştile pe care mi le spunea mama.

Raoden începu să urce, cu dula în urma sa. Înainte de Reod, scările fuseseră probabil luminate prin magia elantriană, dar acum întunericul era tăiat numai din loc în loc de raze subţiri de lumină care se strecurau prin crăpăturile în piatră. Scările urcau în spirală pe zidul extern al structurii, astfel încât treptele de sub ei abia dacă se mai vedeau dacă te uitai de sus. Fusese o construcţie foarte solidă, dar trecuse mult timp de când îi apusese steaua.

Simţeau nevoia să se oprească destul de des ca să se odihnească, trupurile lor de elantrieni fiind incapabile să suporte un asemenea exerciţiu solicitant. Uşa de lemn de sus era ca şi nouă; gărzile probabil că o înlocuiseră după ce o găsiseră pe cea originală, putrezită. Nu exista niciun mâner însă. De fapt, nu era o uşă, ci o baricadă.

— Până aici am reuşit şi eu să ajung, sole, zise Galladon.

Am urcat toate Doloken astea de trepte numai ca să văd că am nevoie de un topor ca să merg mai departe.

— De-aia am adus ăsta. Raoden scoase toporul cu care Taan aproape doborâse o clădire peste el. Cei doi se apucară de lucru. Făceau cu rândul.

Dar chiar şi cu unealta pe care o aveau, tăierea uşii se dovedi a fi destul de grea. Raoden obosea după numai câteva lovituri de topor, care oricum abia desenau nişte zgârieturi pe uşă. Până la urmă însă reuşiră să desprindă o scândură şi, încântaţi la culme de victorie, lărgiră gaura până reuşiră să se strecoare pe-acolo.

Priveliştea merita tot efortul. Raoden fusese pe zidurile Elantrisului de zeci de ori, dar niciodată nu i se păruse priveliştea atât de minunată. Kae era tăcut; se părea că temerile lui legate de o invazie fuseseră nefondate. Raoden se bucura de sentimentul de a fi realizat ceva important. Se simţea de parcă urcase pe un munte şi nu pe nişte simple scări. Zidurile Elantrisului se aflau iarăşi în mâinile celor care le creaseră.

— Am reuşit, zise, odihnindu-se pe un parapet.

— Ne-a luat destul timp, comentă Galladon şi se aşeză lângă el.

— Numai câteva ore, îi răspunse Raoden, agonia din timpul urcuşului dată uitării în beţia victoriei.

— Nu mă refeream la spartul uşii. De trei zile tot încerc să te aduc aici.

— Am fost ocupat.

Galladon fornăi şi mormăi ceva în barbă.

— Ce-a fost asta?

— Am zis „Un ferin cu două capete nu-şi părăseşte niciodată cuibul”.

Raoden zâmbi; ştia proverbul jindoez. Ferinii erau păsări zgomotoase şi erau deseori auzite cum se certau pe deasupra mlaştinilor jindoeze. Proverbul se referea la cineva care-şi găsise un nou hobby. Sau o nouă idilă.

— Ei, haide, îşi privi el prietenul, nu e chiar aşa.

— Sole, singurele dăţi în ultimele trei zile când v-am văzut despărţiţi a fost când unul dintre voi doi a avut

nevoie la privată. Ar fi şi aici dacă nu te-aş fi răpit când nu se uita nimeni.

— Bine, încercă Raoden să se apere, dar e soţia mea.

— Şi ai de gând s-o informezi şi pe ea de chestia asta?

— Poate o să-i spun cândva, dar n-aş vrea să se simtă obligată în vreun fel.

— Bineînţeles că nu.

— Galladon, prietene, începu Raoden fără să bage în seamă comentariile celuilalt, concetăţenii tăi ar fi distruşi să vadă cât de puţin romantism ai în tine. Duladel era recunoscut pentru idilele lui pătimaşe, relaţiile melodramatice şi dragostea interzisă.

Galladon fornăi în loc să răspundă, arăta clar ce părere avea despre înclinaţiile romantice ale celor din Duladel. Se întoarse şi privi spre Kae.

— Aşadar, sole, suntem aici. Şi acum ce facem?

— Nu ştiu, îi mărturisi Raoden. Tu m-ai forţat să vin.

— Da, dar a fost ideea *ta* să căutăm nişte scări.

Raoden aprobă din cap, amintindu-şi conversaţia pe care o avuseseră cu trei zile în urmă. *Chiar trecuseră trei zile?* se întreba. Abia dacă simţise cum trecuseră. Poate că într-adevăr petrecuse cam mult timp cu Sarene. Nu se simţea însă deloc vinovat.

— Acolo, arătă Galladon spre oraş.

— Ce e? spuse Raoden, privind în direcţia în care arătase prietenul său.

— Văd un steag, zise Galladon. Sunt gărzile noastre, după câte se pare.

Raoden abia dacă reuşea să distingă un punct roşu în depărtare.

— Eşti sigur?

— Absolut sigur.

Raoden se chinui să vadă mai bine şi recunoscu clădirea unde era pus steagul cu emblema gărzilor.

— E casa ducelui Telrii. Ce legătură ar putea avea oare Garda Elantrisului cu el?

— Poate că e arestat, zise Galladon.

— Nu, gărzile n-au nicio legătură cu poliţia.

— Pentru ce altceva şi-ar fi putut părăsi gărzile postul atunci? întrebă Galladon.

Raoden scutură din cap.

— Nu sunt sigur. Oricum, trebuie să se fi întâmplat ceva rău.

*

Raoden şi Galladon coborâră scările în linişte, adânciţi în gânduri.

Era o singură cale de a afla ce se întâmpla cu gărzile. Sarene era singurul elantrian care intrase în oraş după plecarea gărzilor. Şi singura care le putea explica care era climatul politic în oraş.

Sarene încă ezita să vorbească despre zilele dinainte de intrarea în Elantris. Probabil că i se întâmplase ceva foarte dureros. Simţindu-i suferinţa, Raoden evitase s-o chestioneze; nu voia să rişte să o îndepărteze. Adevărul era că îi plăcea foarte mult compania ei. Isteţimea ei îl făcea să zâmbească, inteligenţa ei îl intriga, iar personalitatea ei puternică îi dădea curaj. După zece ani în care avusese de-a face numai cu femei al căror singur gând părea a fi cum le vine rochia – o stare de fapt care fusese condusă de propria sa mamă vitregă lipsită de voinţă – Raoden era acum perfect pregătit să aibă de a face cu o femeie care nu se speria şi nu o lua la fugă la prima problemă ivită. O femeie care semăna mai degrabă cu mama lui adevărată, cea care murise cu mult timp în urmă.

Pe de altă parte, personalitatea asta puternică pe care o admira era şi ceea ce îl ţinuse departe de orice informaţie din Kae. Nimic nu funcţionase, nici persuasiunea subtilă şi nici manipularea directă. Gura Sarenei rămăsese pecetluită. Dar nu-şi mai permitea să fie în continuare la fel de delicat. Mutarea ciudată a gărzilor la casa lui Telrii îl îngrijora. Ştia bine că orice schimbare de putere în Arelon putea fi foarte periculoasă.

Ajunseră din nou la baza scării şi o luară încet spre centrul oraşului. Aveau mult de mers, dar timpul trecu repede, cei doi erau prea adânciţi în gânduri ca să mai conştientizeze distanţa. În ciuda căderii Elantrisului,

Arelonul nu cunoscuse decât pacea în ultimii zece ani, cel puţin la nivel naţional. Cu un aliat la sud, cu flota Teodului patrulând continuu oceanul de la nord şi cu munţii la est, chiar şi un Arelon prea puţin pregătit din punct de vedere militar nu trebuise să înfrunte pericole din exterior. În interior, Iadon păstrase pentru sine puterea militară, încurajându-i pe nobili să renunţe la orice preocupări de acest gen. Le mutase atenţia asupra problemelor politice.

Raoden ştia că pacea nu mai putea dura mult, chiar dacă tatăl său refuza să vadă asta. Decizia lui Raoden de a se căsători cu Sarene fusese în principal influenţată de şansa pe care i-o oferea această căsătorie ca să formeze o alianţă oficială între Arelon şi Teod. Arelonul urma astfel să aibă măcar acces parţial la flota Teodului. Arelonienii nu erau obişnuiţi cu războiul; înainte de Reod fuseseră protejaţi de elantrieni secole la rând. Wyrnul curent trebuia să fie un prost ca să nu atace în curând. Tot ce-i lipsea era un pretext.

Şi conflictele interne aveau să i-l ofere. Dacă gărzile se hotărâseră să-l trădeze pe rege, atunci conflictele civile aveau să arunce din nou Arelonul în haos, şi Fjordenul va profita din plin de situaţie. Raoden trebuia neapărat să afle ce se întâmpla dincolo.

În sfârşit, el şi Galladon ajunseră la destinaţie. Nu la Noul Elantris, ci la clădirea scundă în care se afla şi pasajul către locul sacru. Galladon nu zisese nimic atunci când aflase că Raoden îi arătase Sarenei biblioteca; privirea lui spunea că nici nu fusese surprins de veste.

Câteva momente mai târziu, Raoden şi Galladon intrau în bibliotecă. Numai două-trei felinare erau aprinse, pentru a face economie de combustibil. Dar Raoden reperă imediat silueta prinţesei aplecată deasupra unei cărţi, cam în aceeaşi poziţie în care o lăsase.

Pe măsură ce se apropiau, trăsăturile femeii deveneau tot mai distincte, şi Raoden nu se putu abţine să nu-i remarce frumuseţea. Se obişnuise atât de mult cu petele de elantrian încât nu-l mai deranjau cu nimic: de fapt, nici nu le mai observa. Trupul Sarenei părea să se adapteze foarte

bine la Shaod. De obicei, la câteva zile după sosirea în Elantris începeau să apară mai multe semne de degenerare – zbârcituri şi paloare a pielii, schimbarea culorii acesteia într-un alb palid. Sarene însă nu părea să fie afectată. Pielea îi era la fel de fină şi netedă ca şi în prima zi.

În plus, prinţesa spunea că rănile ei încetează la un moment dat să doară, că se vindecă. Raoden credea că asta se datora faptului că nu trăise niciodată în afara Noului Elantris. Cei mai mulţi dintre nou-sosiţi nici nu simţeau durerile elantriene la intensitatea maximă, pentru că munca şi atmosfera pozitivă nu îi lăsau să se concentreze asupra rănilor. Nici foamea nu o chinuia încă pe Sarene, pentru că mai aveau merinde suficiente ca toată lumea din Noul Elantris să mănânce cel puţin o dată pe zi. E adevărat, aceste provizii nu aveau să mai ţină mult, dar nici nu avea sens să încerce să le mai păstreze. Foamea nu era fatală în Elantris, ci numai incomodă.

Cei mai frumoşi erau ochii ei. Era minunat felul în care cerceta totul cu un interes desăvârşit. Sarene nu privea pur şi simplu, ci studia. Iar când vorbea, se vedea că gândeşte fiecare cuvânt. Inteligenţa vie a prinţesei îl atrăgea cel mai mult pe Raoden.

Sarene ridică privirile când îi simţi apropiindu-se, cu un zâmbet întins pe toată faţa.

— Spirit! Nu o să ghiceşti *niciodată* ce-am găsit!

— Sunt convins că ai dreptate, îi zâmbi Raoden. Încă încerca să se gândească la cum să abordeze subiectul care îl chinuia. Aşa că ai face mai bine să-mi spui tu.

Sarene ridică de pe masă cartea şi îi arătă coperta: *Enciclopedia miturilor politice* de Seor. Deşi Raoden îi arătase Sarenei biblioteca în speranţa că o va determina să-şi canalizeze interesul pe AonDor, aceasta îşi amânase studiile de genul ăsta imediat ce descoperise un raft întreg cu cărţi de teorii politice. Schimbarea totală de interes se datora, probabil, şi faptului că prinţesa se dovedise total incapabilă să deseneze aoni. Raoden rămăsese perplex la început, dar Galladon îi explicase că ăsta nu era deloc un lucru neobişnuit. Chiar şi înainte de Reod, unii elantrieni

aveau nevoie de ani întregi ca să înveţe AonDor; dacă cineva încerca să deseneze un aon şi pornea cu o curbă greşită, atunci tot desenul era compromis şi aerul rămânea netulburat de vreo dâră de lumină. Succesul imediat al lui Raoden fusese aproape miraculos.

Sarene nu privea lucrurile la fel. Prinţesa era genul care nu suporta să înveţe cineva mai repede decât ea. Pretindea că ea făcea desenul perfect – şi adevărul era că nici Raoden nu-şi putea da seama unde greşea. Numai că aonii refuzau să apară şi nicio cantitate de indignare princiară nu îi putuse convinge să se comporte cum trebuie.

Aşa că Sarene îşi mutase interesul spre politică, deşi Raoden ştia că oricum tot acolo ar fi ajuns. Era interesată de AonDor, dar era mai fascinată de politică. Ori de câte ori Raoden venea în bibliotecă să exerseze AonDor sau să studieze, Sarene îşi alegea un tom de politică scris de vreun istoric antic sau de vreun diplomat genial.

— …e uimitor. N-am mai citit până acum ceva atât de muşcător la adresa retoricii şi manipulării practicate de Fjorden.

Raoden îşi scutură capul, realiză brusc că, în loc s-o asculte, stătuse pur şi simplu acolo şi se holbase la ea. Zicea ceva de carte, ceva care avea legătură cu minciunile politice ale Fjordenului.

— Orice guvern îşi are minciunile lui, Sarene, îi zise ezitant.

— E adevărat, zise ea şi arătă din nou spre carte. Dar nu la asemenea nivel. În ultimii trei sute de ani, chiar de când Fjordenul a adoptat religia Derethi, Wyrnii au tot modificat istoria ţării lor şi chiar literatura ca să facă să pară că imperiul a fost dintotdeauna o manifestare a scopului divin. Uită-te aici, îi zise Sarene şi ridică volumul la nivelul ochilor lui. Îi indică o pagină acoperită cu versuri.

— Ce e asta?

— *Wyrn Regele* – poemul complet de trei mii de versuri.

— L-am citit deja, îi zise Raoden. Se spunea că *Wyrn* este cea mai veche bucată de literatură găsită, chiar mai veche decât *Do-Kando,* cartea sfântă care dăduse naştere Shu-

Kesegului şi apoi Shu-Derethului şi Shu-Korathului.

— Ai citit probabil *una* dintre versiunile poemului, dar nu pe asta. Versiunile moderne se referă la Jaddeth din perspectiva religiei Derethi. Versiunea din cartea asta însă arată că preoţii au rescris literatura pentru a face să pară că Wyrn era Derethi, deşi a trăit cu mult înainte ca Shu-Dereth să fie fondată. Iar Jaddeth – sau, cel puţin, zeul cu acelaşi nume care a fost adoptat de Shu-Dereth – se pare că nu era decât un zeu protector al pietrelor de sub pământ. Acum că Fjordenul este religios, au rescris totul astfel încât să ascundă că de fapt cel mai mare rege al lor fusese un păgân. Nu ştiu de unde a făcut rost Seor ăsta de versiunea originală, dar sunt sigură că ieşirea ei la lumină ar fi o ruşine cumplită pentru Fjorden, mai zise prinţesa cu o privire răutăcioasă.

Raoden oftă şi se aşeză pe vine în faţa Sarenei. Astfel încât să-i fie mai uşor să o privească în ochi. În orice alt moment, nu şi-ar fi dorit nimic altceva decât să stea şi să o asculte vorbind. Din nefericire, îl preocupau lucruri mai grave.

— Bine, zise ea şi puse cartea la loc pe masă. Ce este? Sunt chiar aşa de plictisitoare?

— Deloc, îi răspunse Raoden. Numai că nu e momentul potrivit. Vezi… eu şi Galladon tocmai am fost sus, pe zidurile Elantrisului.

Chipul prinţesei rămase blocat.

— Şi?

— Şi am descoperit că gărzile Elantrisului făceau planton la reşedinţa ducelui Telrii, continuă Raoden. Ştiu că nu-ţi prea place să vorbeşti despre ce se întâmplă afară, dar sunt foarte îngrijorat. Trebuie să ştiu ce se petrece.

Sarene rămăsese cu cotul sprijinit de birou. Îşi bătea uşor obrazul, cum făcea deseori când se gândea la ceva.

— Bine, zise într-un final, oftând. Presupun că n-a fost prea cinstit din partea mea să nu vă spun nimic, dar am încercat să nu vă îngrijorez.

— Ştiu că mulţi elantrieni par neinteresaţi de subiect, Sarene, dar asta se întâmplă numai pentru că ştiu că nu pot

face nimic ca să schimbe lucrurile în Kae. Eu însă prefer să primesc veşti de-afară, cu toate că ştiu că ţie ţi-e destul de greu să vorbeşti despre asta.

Sarene aprobă din cap.

— E în regulă, acum pot să vorbesc. Presupun că partea importantă începe când l-am detronat pe Iadon – ceea ce l-a şi determinat să se spânzure.

Raoden se aşeză cu o bufnitură, cu ochii larg deschişi.

Capitolul 44

Chiar în timp ce vorbea, Sarene se simţea din ce în ce mai îngrijorată în legătură cu ceea ce spusese Spirit. Fără ea, ceilalţi nu aveau deloc dreptul legitim de a pretinde tronul. Chiar şi Roial era fără putere; că prietenii ei nu puteau face altceva decât să privească cum Telrii îşi consolida controlul asupra nobilimii. Se aştepta să primească veşti despre urcarea pe tron a lui Telrii nu mai târziu de sfârşitul zilei.

Avu însă nevoie de câteva momente ca să realizeze cât de şocat era Spirit de comentariul ei. Căzuse pe spate într-unul din scaunele din sală. Se mustră în gând pentru lipsa de tact de care dăduse dovadă; era vorba până la urmă de regele lui Spirit. Se întâmplaseră atâtea la curte în ultimele două săptămâni, încât nu mai era sensibilă la nimic.

— Îmi pare rău, zise. A fost un pic cam brutal, nu?

— Iadon e mort? întrebă Spirit în şoaptă.

Sarene aprobă.

— S-a dovedit că era implicat în ceremoniile Misterelor Jeskeri. Când s-a aflat asta, a preferat să se spânzure în loc să suporte ruşinea. Nu detalie rolul ei în toată afacerea; nu era nevoie să-şi complice şi mai mult povestea.

— Jeskeri? repet Spirit. Faţa i se întunecase şi îşi scrâşnea dinţii. Întotdeauna m-am gândit că este un prost, dar… Şi cât de… implicat era?

— Îşi sacrifica menajerele şi bucătăresele, îi răspunse Sarene, simţindu-se dintr-o dată rău. Evitase discuţia dintr-

un motiv întemeiat.

Spirit îi observă paloarea.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Oricum, ştia că, indiferent ce s-ar fi întâmplat, avea să-şi amintească toată viaţa imaginea pe care o văzuse la ceremonia sacrificială a lui Iadon.

— Atunci, Telrii e acum rege?

— Probabil că nu încă, dar va fi curând.

— Şi ducele Roial? E şi mai bogat şi mai respectat decât Telrii. El ar fi trebuit să se urce pe tron.

— Nu mai e mai bogat, îi explică Sarene. Fjordenul i-a crescut averea lui Telrii. Şi este un simpatizant Derethi, ceea ce mă tem că i-a crescut considerabil şi statutul social.

Spirit ridică o sprânceană.

— Dacă eşti simpatizant Derethi eşti mai popular? Se pare că am pierdut destul de multe, nu-i aşa?

— De când eşti aici?

— De vreun an, îi răspunse Spirit distrat. Răspunsul lui confirma ceea ce spuseseră şi ceilalţi elantrieni. Nimeni nu ştia cu certitudine când fusese aruncat în oraş, dar toţi presupuneau că trecuse în jur de un an; subjugase bandele rivale în ultimele câteva săptămâni, dar nimeni nu putea face aşa ceva fără nişte planuri minuţioase.

— Şi aşa se explică şi ce caută gărzile la casa lui Telrii, mormăi Spirit. Au fost întotdeauna deosebit de nerăbdătoare să se declare de partea personajului care părea să fie mai popular la un moment dat.

Sarene dădu şi ea din cap.

— S-au mutat la ducele Telrii cu puţin timp înainte ca eu să fiu adusă aici.

— Bine, zise Spirit. Acum va trebui s-o iei de la început, pentru că am nevoie de cât mai multe informaţii.

Aşadar, prinţesa îi explică. Începu cu căderea Republicii Duladel şi cu ameninţarea crescândă din partea Fjordenului. Îi spuse despre angajamentul ei matrimonial cu prinţul Raoden şi de convertirile Derethi din Arelon. În timp ce vorbea, realiză că Spirit înţelegea care este climatul

politic din Arelon mult mai repede şi mai uşor decât se aşteptase ea să fie posibil. Intuise imediat care erau implicaţiile proclamaţiei post-mortem a lui Iadon. Ştia o mulţime de lucruri despre Fjorden, deşi nu ştia din proprie experienţă cât de periculoşi puteau fi preoţii Derethi; era mai mult îngrijorat de soldaţii lui Wyrn.

Cel mai mult o impresiona însă cât de repede înţelese cum stăteau lucrurile cu diverşi nobili din Arelon. Sarene nu avu deloc nevoie să-i explice ce fel de om era fiecare; Spirit îi cunoştea deja pe toţi. Când ea îl întrebă cum de îi ştia atât de bine, el îi răspunse că în Arelon era foarte important să-i cunoşti pe toţi nobilii care aveau cel puţin titlul de baroni. De multe ori, singura metodă prin care un nobil minor reuşea să avanseze era prin contracte încheiate cu cei mai puternici decât el, pentru că de obicei nobilii de rang mai înalt erau cei care controlau pieţele.

Un singur lucru îl şocă în afară de vestea morţii regelui.

— Urma să te *căsătoreşti* cu Roial? întrebă nevenindu-i să creadă.

Sarene zâmbi.

— Nici mie nu-mi venea să cred. Totul s-a întâmplat foarte repede.

— Roial? întrebă Spirit din nou. Bătrân ticălos! Probabil că s-a distrat de minune când ţi-a sugerat aşa ceva.

— Mie mi s-a părut că ducele a fost un gentleman perfect, zise Sarene.

Spirit o privi într-un fel care părea să zică „Şi eu care mă gândeam că te pricepi să citeşti oamenii…”

— Oricum, continuă ea, nu el a sugerat asta, ci Shuden.

— Shuden? se miră Spirit. Apoi, după câteva momente de gândire, zise: Da, ăsta e genul de propunere pe care ar putea-o face el, deşi nu mi-l pot imagina pronunţând cuvântul „căsătorie”. Conceptul însuşi îl înspăimântă.

— Nu mai e valabil, îl informă Sarene. El şi cu fiica lui Ahan par din ce în ce mai apropiaţi.

— Shuden şi Torena? întrebă Spirit, parcă mai descumpănit. Apoi o privi pe Sarene cu subînţeles: Dar cum aveai de gând să te măriţi cu Roial? Credeam că erai deja

căsătorită.

— Cu un mort, fornăi ea.

— Dar în contractul de căsătorie scria că nu mai aveai dreptul să te recăsătoreşti.

— De unde ştii asta? îl întrebă Sarene suspicioasă.

— Tocmai ce mi-ai explicat tu acum un minut.

— Ba nu.

— Ba sigur că da. Nu-i aşa, Galladon?

Masivul dula, care răsfoia cartea pe care le-o arătase Sarene, nici măcar nu-şi ridică privirile.

— Nu te uita la mine, sole. N-am de gând să mă bag în treburile voastre.

— Oricum, zise Spirit, întorcându-se iarăşi la Sarene. Cum aveai de gând să faci ca să te poţi mărita cu Roial?

— Păi ce m-ar fi împiedicat? Nu l-am cunoscut niciodată pe Raoden. Toată lumea spune că era un om minunat, dar ce-i datorez? Iar contractul meu cu Arelonul s-a dizolvat în momentul morţii lui Iadon: oricum, singurul motiv care mă determinase să închei acel tratat fusese că aveam nevoie de o alianţă politică cu Arelonul. Dar de ce să onorez un contract cu un mort, când aş fi putut forma o alianţă mult mai folositoare cu regele Arelonului?

— Aşadar, singurul motiv pentru care aveai de gând să te măriţi cu prinţul era unul politic.

— Bineînţeles. Sunt o fiinţă politică. Spirit. Am făcut ce am crezut că era mai bine pentru Teod, şi din acelaşi motiv aveam de gând să mă mărit şi cu Roial.

Spirit făcu semn din cap că înţelege, deşi privirea lui părea puţin melancolică.

— Aşadar, eram în sala tronului, pe punctul de a mă mărita cu ducele, ignoră Sarene supărarea lui Spirit.

Ce drept avea el, până la urmă. Să-i judece motivaţia?

— Şi exact atunci m-a luat Shaod.

— Fix atunci? întrebă Spirit. S-a întâmplat la nuntă?

Sarene aprobă. Se simţea dintr-o dată nesigură. Se părea că de fiecare dată când era cât pe ce să fie acceptată de cineva, se întâmpla ceva şi rămânea iar izolată.

Galladon mormăi.

— Ei bine, măcar acum ştim de ce nu voia să vorbească despre asta. Kolo?

Spirit îi puse o mână pe umăr.

— Îmi pare rău.

— Nu mai contează acum. Trebuie să ne facem în schimb griji pentru ce se va întâmpla după încoronarea lui Telrii. Cu Fjordenul în spatele lui…

— Ne putem face o mie de griji, dar mă îndoiesc că avem vreo putere. Numai dacă am putea cumva să luăm legătura cu cei de-afară!

Simţindu-se brusc ruşinată, Sarene îşi aruncă privirile spre colţul întunecat în care se ascundea Ashe, cu aonul aproape stins.

— S-ar putea să existe o cale, admise.

Prinţesa îi făcu semn lui Ashe, care începu să lumineze, aonul împrăştia o sferă de foc în jurul lui pe măsură ce creştea în intensitate. În timp ce seonul plutea spre ei, Sarene îi aruncă lui Spirit o privire jenată.

— Un seon?

— Nu eşti supărat că l-am ascuns până acum de tine? întrebă.

Spirit chicoti.

— Cu toată sinceritatea, Sarene, mă aşteptam să ascunzi de mine câteva lucruri. Pari exact genul de persoană care are nevoie să aibă secretele ei, chiar şi numai de dragul de a le avea.

Sarene roşi uşor la auzul comentariului.

— Ashe, ia legătura cu Kiin şi cu ceilalţi. Vreau să ştiu exact când este încoronat Telrii.

— Am înţeles, domniţă, răspunse seonul şi plecă.

Spirit tăcea. Nu comentase nimic despre faptul că seonul Sarenei nu înnebunise, dar, desigur, nu ştia Ashe fusese chiar seonul personal al prinţesei.

Aşteptau cu toţii în tăcere, şi Sarene nu întrerupse gândurile lui Spirit. Îi dăduse o grămadă de informaţii şi avea nevoie să le pună cap la cap.

Şi el îi ascundea unele lucruri. Nu că nu ar fi avut încredere în el. Oricare i-ar fi fost secretele, probabil că

exista un motiv întemeiat pentru care nu voia încă să le trădeze. Era în politică de prea mult timp ca să mai considere o jignire faptul că cineva păstra un secret faţă de ea.

Bineînţeles, asta nu însemna că nu avea să facă tot posibilul să afle despre ce era vorba. Până acum, Ashe nu reuşise să afle nimic despre un al doilea fiu al proprietarului Plantaţiei Ien, dar nici nu putea face prea multe investigaţii. Sarene nu-i dăduse voie să vorbească cu nimeni altcineva în afară de Kiin şi de ceilalţi; nu ştia nici ea cum de seonul ei supravieţuise în timp ce ceilalţi îşi pierduseră cu toţii minţile, dar era sigură că avea să profite de acest avantaj.

Înţelegând că nu aveau să se mişte curând de-acolo, masivul dula se duse şi se aşeză pe un scaun. Apoi închise ochii şi păru că adoarme. Poate că era un pesimist incorigibil, dar era totuşi un dula. Se spunea că oamenii ăştia erau atât de relaxaţi, încât puteau adormi oricând, oriunde, în orice poziţie.

Sarene îl privi pe Galladon. Bărbatului nu prea părea să-i placă de ea. Dar, dacă se gândea la cât era de morocănos în general, nici nu-şi dădea seama dacă ea era cu adevărat problema. Ştia multe lucruri, deşi în unele privinţe era total ignorant – şi nici nu-i păsa deloc de asta. Lua mereu lucrurile cu uşurinţă, deşi se şi plângea tot timpul.

În timp ce-l aşteptau pe Ashe, Sarene se adânci din nou în cartea ei. Seonul trebui să îşi facă simţită prezenţa cu un clinchet. Spirit îşi ridică şi el privirile la acest semnal, în timp ce dula continuă să sforăie pe scaunul lui până când primi un cot în stomac. Apoi toţi trei se întoarseră spre Ashe.

— Ei bine? întrebă Sarene.

— S-a terminat, îi informă Ashe. Telrii este rege.

Capitolul 45

Hrathen stătea în lumina lunii pe zidurile Elantrisului, studia curios gaura de sub el. Una dintre baricadele care

blocau scările din interior fusese spartă. Gaura părea făcută de şobolani – şobolani elantrieni, dornici să scape din cuib. Asta era una dintre secţiunile zidului care era curăţată de gărzi, astfel încât urmele de noroi demonstrau clar că cineva de jos reuşise să urce până aici.

Hrathen se dădu înapoi. El era probabil singurul care ştia de acea gaură; Elantrisul era acum păzit de două sau trei gărzi, care nu patrulau pe zid decât extrem de rar. Pentru moment, avea să ţină secretul pentru sine. Nu-i păsa prea mult dacă elantrienii reuşeau să iasă din cuşca lor. Oricum nu se puteau duce nicăieri; erau prea uşor recognoscibili. În afară de asta, nu voia să îi deranjeze pe oameni cu griji despre elantrieni; voia să le menţină atenţia asupra noului rege şi asupra credinţei pe care acesta urma să o adopte.

Începu să se plimbe pe buza zidului, cu Elantrisul la dreapta şi cu Kae la stânga. Luminile de la palat, acum casa lui Telrii, se vedeau pronunţat în decorul serii. Nobilimea areloniană, nerăbdătoare să îşi arate devotamentul faţă de noul rege, era aproape în unanimitate prezentă la această petrecere de încoronare. Pomposul fost duce se bucura la maximum, bineînţeles, de toată atenţia care i se acorda.

Hrathen continuă să se plimbe, paşii săi dădeau naştere singurelor zgomote pe care le auzea. Încoronarea lui Telrii mersese conform planului. Fostul duce, acum rege, era destul de uşor de citit, iar oamenii care erau atât de uşor de citit erau şi foarte uşor de manipulat. Îl lăsa să se bucure de diversiune pentru moment; a doua zi venea plata datoriilor.

Telrii va încerca fără îndoială să obţină mai mulţi bani de la Hrathen înainte de a se converti la Shu-Dereth. Va crede că asta e o altă mişcare isteaţă de-a lui şi va presupune că, din moment ce acum avea coroana, va avea şi mai multă putere să se joace cum vrea cu Fjordenul. Hrathen o să se prefacă indignat la pretenţiile lui Telrii, cu toate că gyornul înţelesese de mult ceea ce fostul duce nu părea să priceapă: puterea nu consta în avere, ci în control. Banii nu aveau nicio valoare în faţa unui om care refuza să se lase cumpărat. Regele nu va înţelege niciodată că banii pe care îi cerea nu îi ofereau puterea, ci îl plasau pe el în puterea

altcuiva.

Hrathen scutură din cap, simţindu-se puţin vinovat. Se folosise de Telrii pentru că ducele se dovedise o unealtă minunată. Oricum, era clar că, în inima lui, noul rege nu se va converti niciodată. Nu va accepta niciodată cu adevărat Imperiul lui Jaddeth. Promisiunile lui Telrii în faţa preoţilor vor fi la fel de goale ca şi puterea pe care o deţinea ca rege. Şi totuşi, Hrathen avea să-l folosească în continuare. Era logic şi, după cum pricepuse Hrathen, puterea credinţei sale stătea în logică. Telrii poate că nu avea să fie un adevărat credincios Derethi, dar copiii lui, care creşteau în această religie, urmau să fie. Convertirea falsă a unui om putea să salveze o întreagă naţiune.

În timp ce mergea, Hrathen îşi simţi privirea tot mai atrasă de străzile din Elantris. Încerca să se concentreze asupra lui Telrii şi a problemei Arelonului, dar gândurile îi fugeau spre altceva.

Până la urmă, chiar să vrea, Hrathen fu nevoit să admită că de fapt ieşise să facă această plimbare de noapte pe zidurile Elantrisului pentru un cu totul alt scop. Era îngrijorat din cauza prinţesei. Îl deranja că simţea asta, bineînţeles, dar nu putea să-şi nege sentimentele. Sarene îi fusese un adversar excelent, şi ştia cât de periculos putea fi Elantrisul. Realizase asta încă de când dăduse ordinul să fie otrăvită, dar considerase că, punând în balanţă ce avea de câştigat, merita să rişte. Totuşi trecuseră trei zile de-atunci şi deja nu mai era sigur că procedase bine. Avea nevoie de prinţesă pentru mai multe lucruri.

Aşadar, Hrathen scruta străzile Elantrisului, spera prosteşte că o va vedea şi că îşi va putea astfel linişti conştiinţa. Bineînţeles, nu văzu nimic. Nu ştia ce să creadă: oare toţi elantrienii deciseseră să se mute în altă zonă a oraşului, sau pur şi simplu violenţa crescuse atât de mult în acel loc încât se autodistruseseră? De dragul prinţesei, spera să nu fie a doua variantă.

— Sunteţi gyornul, zise cineva din senin.

Hrathen se răsuci pe călcâie, căută să-l descopere prin întuneric pe cel care se apropiase de el nevăzut şi neauzit.

Nu descoperi decât un seon care plutea undeva aproape de el şi care vibra luminos în întuneric. Hrathen se chinui să vadă aonul din centru: era Dio.

— Eu sunt, da, răspunse precaut.

— Vin din partea stăpânului meu, Regele Eventeo din Teod, zise seonul cu o voce melodioasă. Vrea să vă vorbească.

Hrathen zâmbi. Chiar se întrebase cât avea de gând să mai aştepte Eventeo până să-l contacteze.

— Sunt chiar nerăbdător să aud ce vrea Maiestatea sa de la mine.

Seonul pulsă de câteva ori, şi apoi contură din lumină portretul unui bărbat cu faţa ovală şi cu o bărbie rotundă.

— Maiestate, începu Hrathen cu o plecăciune. Cu ce-ţi pot fi de folos?

— Nu e nevoie să te formalizezi atâta, gyorn, i-o tăie Eventeo scurt. Ştii bine ce vreau.

— Îţi vrei fiica.

Regele aprobă cu un semn din cap.

— Sunt convins că tu ai putere asupra acestei boli, cumva. Ce vrei în schimbul vindecării Sarenei?

— Eu nu am nicio putere, răspunse Hrathen. Lord Jaddeth a fost acela care m-a salvat şi pe mine.

Regele ezită.

— Atunci să punem astfel întrebarea: ce ar vrea lord Jaddeth de la mine în schimbul vindecării Sarenei?

— S-ar putea să reuşeşti să-l convingi dacă îl încurajezi puţin, îi sugeră Hrathen. Cei fără credinţă nu au parte de miracole, Maiestatea ta.

Regele Eventeo îşi plecă încet capul. Era clar că ştiuse dinainte ce avea să-i ceară Hrathen. Îşi iubea într-adevăr fiica foarte mult.

— Voi face ce trebuie, preotule, promise Eventeo. Dacă fiica mea se întoarce în oraş în siguranţă, atunci mă voi converti la Shu-Dereth. Oricum ştiam că până la urmă era inevitabil.

Hrathen afişă un zâmbet larg.

— Voi vedea cum… îl voi încuraja pe lord Jaddeth să o

aducă înapoi pe prinţesă, Maiestate.

Eventeo dădu din cap. Chipul lui era cel al unui om înfrânt. Seonul închise conexiunea şi plecă fără să spună un cuvânt.

Hrathen zâmbi. Ultima piesă din puzzle-ul planului său îşi găsise locul. Eventeo luase o decizie înţeleaptă. Cel puţin în felul ăsta regele putuse să şi ceară ceva în schimb, chiar dacă era un lucru pe care l-ar fi primit oricum.

Hrathen privi iar spre Elantris, mai neliniştit decât de obicei din cauza lipsei veştilor despre soarta Sarenei. Oricum, se părea că avea toate şansele ca în următoarele câteva luni să-i predea lui Wyrn nu numai unul, ci două popoare păgâne.

Capitolul 46

Raoden îşi dorise nu o dată să-şi vadă tatăl mort. Îi văzuse pe oameni suferind şi ştia că tatăl său era singurul vinovat. Iadon se dovedise necinstit când avusese succes şi fără milă în hotărârea lui de a-i călca pe alţii în picioare, îi plăcea la nebunie să-i privească pe nobili cum se certau pentru nimic în timp ce regatul se prăbuşea. Arelonul ar fi dus-o mai bine fără Iadon.

Şi totuşi, când află de moartea tatăl său, Raoden se simţi cuprins de melancolie. Inima lui voia să uite de Iadon cel din ultimii cinci ani, amintindu-şi-l în schimb pe Iadon cel din copilăria lui. Tatăl său fusese cel mai de succes negustor din Arelon, respectat de concetăţenii lui şi iubit de fiul său. Părea un om de onoare şi un om puternic. O parte din Raoden rămase acel copil care îşi vedea tatăl ca pe cel mai mare erou.

Două lucruri îl ajutau să uite de durerea pierderii tatălui său: Sarene şi aonii. Când nu era cu Sarene, era cu aonii, şi invers. Noul Elantris nu mai avea nevoie de atenţia lui permanentă acum; oamenii îşi găseau singuri ceva de făcut şi rareori existau conflicte mărunte care trebuiau aplanate. Aşa că venea din ce în ce mai des la bibliotecă, desena

aoni, în timp ce Sarene studia alături.

— Ciudat, e foarte puţină informaţie aici despre Fjordenul modern, citi Sarene dintr-un tom atât de greu, încât aproape că avea nevoie de ajutor ca să-l ducă.

— Poate că încă nu ai găsit tu o carte pe subiectul ăsta, zise Raoden în timp ce desena aonul Ehe. Prinţesa era la biroul ei obişnuit, cu un maldăr de cărţi lângă scaun, şi el stătea sprijinit cu spatele de perete, exersa o nouă serie de modificări pentru aoni.

— Posibil, zise Sarene nu prea convinsă. Dar totul de aici pare să fie despre Vechiul Imperiu; numai cartea aia despre reconstrucţia istorică menţiona, în treacăt, Fjordenul ultimilor o sută de ani. Mi-aş fi închipuit că elantrienii au studiat cu mare atenţie alte religii, măcar ca să-şi dea seama cu ce au de-a face.

— După câte înţeleg, elantrienii nu-şi prea făceau griji din cauza competiţiei, zise Raoden.

În timp ce vorbea, degetul lui greşi o linie. Aonul rămase în aer câteva clipe, apoi pieri, greşeala distruse întreaga construcţie. Oftă, apoi îşi continuă explicaţia.

— Elantrienii credeau că erau în mod atât de evident superiori tuturor celorlalţi, încât nu aveau nevoie să-şi facă griji. Multora dintre ei nici măcar nu le păsa dacă erau veneraţi sau nu.

Sarene se gândi câteva clipe, apoi reveni la cartea pe care o citea, dădu la o parte farfuria goală de la raţia de mâncare din acea zi. Raoden nu îi spusese că îi dădea o raţie mai mare decât a celorlalţi – aşa cum făcea în cazul tuturor nou-veniţilor în prima lor săptămână în Elantris. Învăţase din experienţă că reducerea gradată a porţiilor ajuta mintea să se adapteze mai bine foamei.

Începu să deseneze din nou, dar uşa bibliotecii se deschise câteva momente mai târziu şi Galladon se ivi în Prag.

— Încă mai e acolo? îl întrebă Raoden.

— Kolo, îi răspunse dula. Continuă să strige la zeul lui.

— Vrei să spui „să se roage”.

Galladon ridică din umeri şi se duse să se aşeze lângă

Sarene.

— Eu aş zice că un zeu ar trebui să te audă şi dacă te rogi în şoaptă.

Sarene îşi ridică ochii din carte.

— Vorbeşti cumva de gyorn?

Raoden aprobă el în locul lui Galladon.

— Stă nemişcat sus pe zid încă de azi dimineaţă. Se pare că îi cere zeului lui să ne vindece.

Sarene rămase blocată.

— Să ne *vindece?*

— Ceva de genul ăsta. Nu se aude prea bine ce spune.

— Să vindece Elantrisul? Asta e o noutate. Privirea ei deveni suspicioasă.

Raoden ridică din umeri şi continuă să deseneze. Galladon îşi alese o carte despre agricultură şi începu să caute ceva în ea. În ultimele zile tot încercase să găsească o metodă de irigaţie care să meargă în condiţiile date. Câteva minute mai târziu, când Raoden aproape că terminase de desenat un aon foarte complex, realiză că Sarene îşi pusese cartea jos şi îl privea cu deosebit interes. Privirea ei îl făcu să greşească din nou şi aonul păli înainte ca prinţul să-şi dea seama ce se întâmplă. Prinţesa continuă să-l privească chiar şi după ce începu să deseneze din nou aonul Ehe.

— Ce e? o întrebă în cele din urmă. Degetele lui trasau instinctiv primele trei semn în aer: linia de sus, linia din lateral şi punctul din mijloc care constituiau începutul oricărui aon.

— Desenezi acelaşi aon de o oră deja, observă ea.

— Vreau să-mi iasă bine.

— Dar ţi-a ieşit deja de nu ştiu câte ori.

Raoden ridică din umeri.

— Mă ajută să mă gândesc.

— La ce? întrebă curioasă, părând să se fi plictisit pentru moment de Vechiul Imperiu.

— În ultima vreme, chiar la AonDor. Înţeleg acum mare parte din teorii, dar încă nu ştiu ce anume blochează Dor. Simt că aonii s-au schimbat, că vechile modele sunt uşor

greşite, dar nu am nici cea mai vagă idee de unde ar trebui să încep să caut o soluţie.

— Poate e ceva în neregulă cu pământul, zise Sarene la întâmplare şi se lăsă pe spate în scaun.

— La ce te referi, mai exact?

— Ei bine, îşi începu Sarene speculaţia, spui că aonii şi pământul sunt legaţi, deşi până şi eu aş fi putut să-ţi spun asta.

— Oh, exclamă Raoden în timp ce desena. Să înţeleg că educaţia ta de prinţesă a cuprins şi nişte cursuri secrete despre magia Elantrisului?

— Nu, îi răspunse Sarene dramatic. Dar am învăţat câte ceva despre aoni. Ca să începi un aon, trebuie să desenezi forma Arelonului. Am învăţat asta când eram mică.

Raoden îngheţă, mâna îi rămase suspendată în aer.

— Repetă ce-ai zis.

— E doar un truc pe care mi l-a dezvăluit profesorul meu ca să mă facă să fiu atentă. Vezi? Toţi aonii încep la fel, cu o linie sus care reprezintă coasta, o linie jos care seamănă cu munţii Atad şi un punct în mijloc – lacul Alonoe.

Galladon se opri şi el din lectură.

— Are dreptate, sole. Cam seamănă cu Arelonul. Nu spun nimic cărţile tale despre asta?

— Nu, răspunse Raoden încă în stare de şoc. Mă rog, spun ceva despre o legătură între aoni şi Arelon, dar nu şi despre faptul că ar *reprezenta* de fapt ţara. Poate conceptul era pur şi simplu prea elementar ca să mai fie menţionat.

Galladon alese una dintre cărţile pe care le avea pe birou, căută undeva aproape de coperta din spate şi găsi o hartă a Arelonului.

— Tu continuă să desenezi, sole, altfel aonul ăla o să dispară.

Raoden se conformă, îşi forţă degetele să-şi recapete supleţea. Galladon ridică harta şi Sarene se duse să stea lângă el. Se uitau amândoi prin hârtia subţire la aonul din aer.

— Doloken! exclamă Galladon. Sole, proporţiile sunt exact aceleaşi. Până şi liniile se înclină cu acelaşi unghi.

Raoden termină aonul şi li se alătură să privească harta, apoi o privi pe Sarene.

— Dar atunci unde e greşeala? Munţii, şi coasta şi lacul sunt încă prezente.

Sarene ridică din umeri.

— Nu te uita la mine. Tu eşti expertul. Eu nu pot să desenez nici măcar prima linie.

Raoden se întoarse la aon. Câteva secunde mai târziu acesta pâlpâi de câteva ori şi se stinse, blocat nu se ştie de ce. Dacă ipoteza Sarenei era corectă, atunci aonii erau chiar mult mai puternic legaţi de Arelon decât presupusese el. Orice ar fi fost lucrul acela care blocase AonDor, afectase cu siguranţă şi pământul.

Se întoarse, intenţionă să-i mulţumească Sarenei pentru indiciu. Cuvintele însă îi rămaseră în gât. Ceva nu era în regulă. Petele întunecate de pe pielea prinţesei aveau o altă culoare; erau o amestecătură între albastru şi purpuriu, ca vânătăile. Păreau să dispară chiar sub ochii lui.

— Domi Iertătorule! exclamă. Galladon, uită-te la ea!

Dula se întoarse alarmat, apoi expresia feţei i se schimbă de la îngrijorare la confuzie totală.

— Ce se întâmplă? întrebă agitată prinţesa.

— Ce ai făcut, sole? întrebă Galladon.

— Nimic! Altceva trebuie să o fi vindecat.

Apoi făcu legătura. Sarene nu reuşise niciodată să deseneze aoni. Se plânsese că îi este frig, şi tot repeta că pe ea nu o dor deloc rănile. Raoden întinse mâna şi-i atinse faţa. Carnea îi era caldă, prea caldă. Era mult prea caldă chiar şi pentru cineva care era în Elantris de numai câteva zile. Îi dădu jos eşarfa de pe cap cu degete tremurânde, şi simţi firele de păr blonde, aproape invizibile.

— Idos Domi! repetă. Apoi o apucă de mână şi o scoase afară.

*

— Spirit, nu înţeleg! protestă prinţesa în drum spre curtea din faţa porţii Elantrisului.

— N-ai fost niciodată elantriană, Sarene, îi zise. A fost un truc, acelaşi truc pe care l-a folosit şi gyornul. Cumva,

Hrathen a putut să facă să pari luată de Shaod când nu era aşa.

— Dar…

— Gândeşte-te, Sarene! insistă Raoden şi se întoarse pe călcâie s-o privească în ochi.

Gyornul continua să se roage pe zidul de deasupra lor. Vocea lui era denaturată de distanţă.

— Nunta ta cu Roial ar fi pus pe tron un adversar puternic al Shu-Derethului. Hrathen trebuia să oprească nunta şi a făcut-o în modul cel mai ticălos cu putinţă. Tu nu ai ce căuta aici.

O trase din nou de braţ, încercă să o conducă spre poartă. Sarene se împotrivi, trăgând înapoi cu aceeaşi forţă.

— Nu vreau să mă duc.

Raoden se întoarse surprins.

— Dar trebuie să te duci. Ăsta e *Elantrisul,* Sarene. Nimeni nu *vrea* să stea aici.

— Nu-mi pasă, îi răspunse prinţesa categoric. Rămân.

— Arelonul are nevoie de tine.

— Arelonul se va descurca mai bine fără mine. Dacă nu interveneam eu, Iadon ar fi fost încă în viaţă şi Telrii n-ar fi putut ajunge la tron.

Raoden se simţi brusc rău. Voia ca ea să stea, tânjea ca ea să stea, dar oricum avea să facă tot posibilul să o convingă să plece. Elantrisul însemna moarte.

Porţile se deschideau; gyornul îşi recunoscuse prada.

Sarene îl privi pe Raoden cu ochii larg deschişi, întinse mâna spre el. Petele îi dispăruseră deja aproape complet. Era frumoasă.

— Crezi că ne putem permite să te hrănim? încercă Raoden pe o voce cât putu de aspră. Crezi că ne permitem să irosim mâncarea pe o femeie care nu e din rândurile noastre?

— Nu mă păcăleşti aşa, Spirit. Văd adevărul în ochii tăi.

— Atunci să crezi asta. Oricum am lua-o, Noul Elantris nu mai are hrană decât pentru câteva săptămâni. Cultivăm grâu şi porumb, e adevărat, dar vor mai trece câteva luni până să culegem ce-am semănat. În timpul ăsta o să

suferim de foame. Toţi: bărbaţi, femei şi copii. O să suferim de foame dacă nu va fi cineva de afară care să ne aducă provizii.

Ezită, apoi i se aruncă în braţe şi îl lovi cu pumnii în piept.

— Blestemat să fii, şuieră. Domi să te blesteme.

— Arelonul are nevoie de tine, Sarene, şopti Raoden. Dacă ai dreptate şi un simpatizant al Fjordenului se află acum pe tron, atunci Elantrisul nu va mai rezista nici el mult. Ştii bine ce vor face preoţii Derethi dacă li se dă cale liberă. Lucrurile nu merg foarte bine în Arelon, Sarene, şi numai în tine am încredere că le poţi repara.

Îl privi în ochi.

— Am să mă întorc.

Bărbaţii în galben şi cafeniu intrară şi îi înconjurară. Îi despărţiră şi îl împinseră pe Raoden la o parte. Acesta căzu pe spate pe pietre, privi cum siluetele o târau pe Sarene afară. Rămase aşa, simţind mocirla sub el, uitându-se în sus la bărbatul în armură roşie. Gyornul rămase în linişte câteva momente, apoi se întoarse şi o urmă pe Sarene afară din oraş. Porţile se închiseră în urma lor.

Capitolul 47

Porţile se închiseră cu zgomot. De data asta nu o încuiau în Elantris, ci afară. Emoţiile începură să-i tortureze sufletul, se aruncară asupra lui ca o ceată de lupi înfometaţi, fiecare cerând atenţie. Cu cinci zile în urmă, crezuse că viaţa ei se terminase. Îşi dorise, se rugase, sperase şi îl implorase pe Domi să o vindece. Acum se trezea tânjind să fie din nou blestemată şi să se întoarcă în locul unde se afla Spirit. Oricum, Domi decisese în locul ei. Spirit avea dreptate: ea nu putea rămâne în Elantris, aşa cum el nu putea trăi în afara lui. Lumile şi nevoile corpurilor lor erau mult prea diferite.

Simţi o mână pe umăr. Se scutură ca să se dezmorţească un pic, se întoarse. Nu existau prea multe persoane la care să fie nevoită să se uite în sus. Hrathen.

— Jaddeth a avut grijă de tine, prinţesă, îi zise acesta cu un uşor accent.

Sarene se eliberă.

— Nu ştiu cum ai făcut asta, preotule, dar ştiu cu siguranţă un lucru: nu-i datorez nimic zeului tău.

— Tatăl tău nu pare să gândească la fel, prinţesă, îi replică Hrathen pe un ton mai dur.

— Pentru cineva care pretinde că religia lui răspândeşte adevărul, preotule, minţi destul de vulgar.

Hrathen zâmbi.

— Mint? De ce nu încerci să vorbeşti cu el? Într-un fel, se poate spune că *tu* ne-ai dat Teodul. Converteşte-l pe rege şi adesea converteşti întregul regat.

— Imposibil! repetă Sarene, de data asta mai nesigură. Gyornii erau în general prea şireţi că să spună direct minciuni.

— Te-ai luptat cu înţelepciune şi inteligenţă, prinţesă, îi zise Hrathen şi făcu un pas în faţă. Îi întinse mâna galant. Dar adevăratul înţelept ştie când nu mai are sens să se lupte. Am Teodul, şi Arelonul va fi şi el în curând al meu. Nu te purta ca o ciocârlie de stâncă; ştii cum încearcă ele să sape gropi în nisip şi totdeauna vine mareea şi le astupă. Converteşte-te la Shu-Dereth şi atunci eforturile tale vor deveni mai mult decât vanitate.

— Mai bine mor!

— Deja ai murit, îi replică gyornul. Şi *eu* te-am adus înapoi. Mai făcu încă un pas în faţă. Sarene se trase înapoi şi îşi încrucişă braţele pe piept.

O sabie luci în aer şi se opri la gâtul lui Hrathen. Era Eondel. Sarene se trezi cuprinsă în strânsoarea unor braţe de fier şi auzi vocea hârşâită a lui Kiin.

— Binecuvântat fie numele lui Domi! Kiin o ridică de la pământ într-o îmbrăţişare de urs.

— Binecuvântat fie numele lui *Jaddeth,* zise Hrathen, cu sabia încă mângâindu-i carnea. Domi a lăsat-o să putrezească.

— Ajunge, preotule, şuieră Eondel, apăsând şi mai mult.

Hrathen pufni. Apoi, se mişcă mai repede decât putură

ochii Sarenei să-l urmărească, gyornul se dădu pe spate şi îşi trase capul de sub sabie. În acelaşi timp îl lovi pe Eondel în braţ şi arma acestuia sări cât colo.

Hrathen se răsuci pe călcâie, cu mantia purpurie unduindu-se în jurul lui, şi prinse din aer sabia. Gyornul tăia aerul mânuind sabia cu repeziciune, iar oţelul reflecta razele soarelui. În cele din urmă, o sprijini de pietre, ca pe un sceptru regal. Apoi o lăsă să cadă, mânerul ajunse din nou în mâna încremenită a lui Eondel. Preotul făcu un pas în faţă şi trecu pe lângă general, care rămăsese ca o statuie de piatră.

— Timpul se mişcă precum un munte, Sarene, îi şopti prinţesei, atât de aproape încât atingea cu platoşa braţele protectoare ale lui Kiin. Trece atât de încet încât majoritatea nici nu-l simţim. Şi totuşi îl va zdrobi pe cel care nu se va mişca măcar în acelaşi ritm cu el.

După asta, gyornul se întoarse şi se îndepărtă, cu mantia fluturând în urma lui teatral.

Kiin îl privi cum se îndepărtează, cu ură în priviri. În sfârşit, se întoarse spre Eondel.

— Haide, generale, să o ducem pe Sarene să se odihnească puţin.

— Nu e timp de odihnă, unchiule, zise Sarene. Te rog să stabileşti cât mai curând o întâlnire cu aliaţii noştri.

Kiin ridică o sprânceană.

— Avem destul timp pentru asta mai târziu, Ene. Nu eşti destul de…

— Am avut o vacanţă foarte odihnitoare, unchiule, dar acum s-a terminat şi avem mult de lucru. Poate când se va termina totul o să evadez din nou în Elantris. Deocamdată însă trebuie să ne gândim cum să-l oprim pe Telrii, ca să nu ne ofere ţara cadou lui Wyrn. Trimite curieri la Roial şi Ahan. Vreau să-i văd cât mai repede posibil.

Unchiul ei privea năucit.

— Mie mi se pare că se simte foarte bine, observă Eondel.

*

Bucătarii de la palatul tatălui ei învăţaseră un lucru: când

Sarene avea chef să mănânce, mânca.

— Ar fi bine să te grăbeşti, verişoară, îi zise Lukel când o văzu terminând cea de-a patra farfurie cu mâncare. Aproape că ai apucat să simţi gustul ultimei porţii.

Sarene îl ignoră şi-i făcu semn lui Kiin să-i aducă următoarea farfurie cu bunătăţi. I se spusese că dacă un om stătea flămând mai mult timp, i se micşora stomacul şi nu mai putea mânca la fel de mult ca înainte. Bărbatul care inventase teoria s-ar fi luat cu mâinile de cap dacă ar fi văzut-o cum se înfrupta.

Stătea la masă în faţa lui Lukel şi Roial. Ducele abia sosise şi fusese gata să leşine când dăduse cu ochii de Sarene. Până la urmă nu făcuse decât să-i mulţumească lui Domi şi să se aşeze pe scaun fără să mai zică nimic altceva.

— Pot să spun cu mâna pe inimă că n-am mai văzut în viaţa mea o femeie care să mănânce atât de mult, zise ducele. Încă nu-i venea să creadă că era chiar ea.

— Este o uriaşă din Teod, zise Lukel. Nu cred că ar fi corect să o comparăm pe Sarene cu o femeie obişnuită.

— Ţi-aş da o replică la asta dacă n-aş fi ocupată cu mâncarea, ridică Sarene furculiţa la el. Nu realizase cât îi era de foame până nu intrase în bucătăria lui Kiin, unde mirosul banchetelor trecute domnea ca o ceaţă delicioasă. Abia acum îşi dădea seama ce bine era să aibă un unchi specializat în bucătăria internaţională.

Kiin intră cu un platou cu fripturi în sânge şi legume în sos roşu.

— Este o mâncare jindoeză care se numeşte Raidomo Mai. Se traduce „carne cu pieliţa supărată”. Ai noroc că am avut toate ingredientele, piperul jindoez Raidel nu prea a avut un sezon bun, şi…

Se opri când văzu că Sarene deja începuse să îşi încarce farfuria cu carne.

— Nu prea te interesează, nu-i aşa? oftă. Puteam s-o fierb în apa cu care am spălat vasele şi pentru tine ar fi fost tot aia.

— Te înţeleg, unchiule. Suferi pentru arta ta.

Kiin se aşeză, privi lung vasele goale care zăceau pe masă în dezordine.

— Măcar pot să spun că ai moştenit pofta de mâncare a familiei.

— Este o fată măricică, zise Lukel. Are nevoie de tot combustibilul acesta ca să se menţină în formă.

Sarene îl săgetă printre înghiţituri cu o privire usturătoare.

— A încetinit vreun pic ritmul de când mănâncă? întrebă Kiin. Am cam rămas fără provizii.

— De fapt, zise Sarene, cred că m-am cam săturat. Nu ştiţi cum e acolo înăuntru, domnii mei. Chiar mi-a plăcut experienţa, dar nu prea aveam ce să mâncăm.

— Eu mă mir că era totuşi ceva de mâncare, zise Lukel. Elantrienilor le place să mănânce.

— Dar de fapt nici nu au nevoie de asta. Zise Kiin, aşa că îşi permit să-şi facă rezerve.

Sarene continuă să mănânce, fără să se uite la vărul şi la unchiul ei. Dar mintea ei se blocă. Cum de ştiau cei doi atât de multe lucruri despre elantrieni?

— Indiferent de condiţii, prinţesă, zise Roial, îi suntem recunoscători lui Domi că te-a trimis înapoi.

— Întoarcerea mea nu e chiar aşa de miraculoasă precum pare, Roial, zise Sarene. Ştie cineva câte zile a stat Hrathen în Elantris?

— Patru sau cinci, zise Lukel după ce se gândi câteva secunde.

— Pun pariu că au fost cinci, adică exact cât am stat şi eu până să mă „vindec”.

Roial aprobă din cap.

— Gyornul a avut cu siguranţă ceva de-a face cu asta. Ai vorbit cu tatăl tău în ultima vreme?

Sarene simţi cum i se revoltă stomacul.

— Nu… dar o să fac asta curând.

Cineva bătu atunci la uşă şi câteva momente mai târziu apăru Eondel, însoţit de Shuden. Tânărul jindoez fusese să călărească cu Torena.

Faţa baronului se lumină când o văzu.

— Ar fi trebuit să ştim că te vei întoarce, Sarene. Numai tu puteai să fii trimisă în iad şi să te întorci nevătămată!

— Nu chiar nevătămată, îi răspunse Sarene, pipăindu-şi scalpul. Ai găsit ceva?

— Iată, prinţesă, îi răspunse Eondel, ridicând în sus o perucă blondă tunsă scurt. Cea mai bună din câte am găsit. Toate celelalte parcă erau făcute din păr de cal.

Sarene se uită la perucă cu un ochi critic – abia dacă îi ajungea până la umeri. Dar oricum era mai bine decât chealã. După calculele ei, părul era cea mai dureroasă pierdere survenită în urma exilului. Urma să aibă nevoie de ani de zile ca să crească din nou la o lungime potrivită.

— Păcat că nu s-a gândit nimeni să-mi salveze părul, zise ea, punând peruca deoparte pentru a o proba mai târziu.

— Nu ne aşteptam la o întoarcere a ta, verişoară, îi zise Lukel, trăgând cu ochiul la ultimele bucăţi de carne din farfurie. Probabil a fost ataşat de voal când l-am ars.

— Ars?

— Aşa e obiceiul, Ene, îi explică Kiin. Când cineva este aruncat în Elantris, îi ardem toate posesiunile.

— Toate? întrebă Sarene cu teamă.

— Mă tem că da, îi răspunse Kiin stânjenit.

Sarene închise ochii şi inspiră adânc.

— Asta e, zise. Unde e Ahan?

— La palatul lui Telrii, îi răspunse Roial.

Sarene se încruntă.

— Ce face acolo?

Kiin ridică din umeri.

— Ne-am gândit că ar fi bine să avem măcar un reprezentant acolo. Ne-am gândit să încercăm să cooperăm cu regele, deşi nu îmi prea dau seama la ce fel de cooperare ne putem aştepta.

Sarene îşi privi prietenii. Deşi se bucurau foarte mult să o vadă, simţea că totuşi ceva nu era în regulă. Toţi aveau întipărită aceeaşi expresie pe faţă: înfrângere. Se chinuiseră atât de mult să-l ţină pe Telrii departe de tron şi eşuaseră. Sarenei îi venea greu să admită că, în sinea ei, simţea şi ea acelaşi lucru. Se simţi deodată rău. Nu se

putea hotărî ce vrea; totul era atât de confuz. Din fericire, simţul datoriei fu cel care o îndrumă şi de această dată. Spirit avea dreptate: Arelonul se afla în mare pericol. Nici nu voia să se gândească la lucrurile pe care le spusese Hrathen despre tatăl ei: tot ce ştia era că, orice s-ar fi întâmplat, trebuia să protejeze Arelonul. De dragul Elantrisului.

— Vorbeşti de parcă n-am putea face nimic în legătură cu pretenţiile lui Telrii asupra tronului, tulbură ea până la urmă tăcerea care se lăsase în cameră.

— Dar ce putem face? întrebă Lukel. Telrii a fost încoronat şi nobilimea îl susţine.

— Şi Wyrn, adăugă Sarene. Să-l trimiteţi pe Ahan la curte a fost o idee bună, dar mă îndoiesc că veţi găsi vreun sprijin în rege – pentru noi sau pentru restul Arelonului. Domnilor, Raoden ar fi trebuit să fie rege, şi eu sunt soţia lui. Mă simt responsabilă faţă de aceşti oameni. Au suferit în timpul domniei lui Iadon. Dacă Telrii îi oferă lui Wyrn acest regat, atunci Arelonul va deveni doar o altă provincie fjordeleză.

— Ce vrei să sugerezi, Sarene?

— Că trebuie să acţionăm împotriva lui Telrii, să încercăm orice.

Se făcu linişte. În cele din urmă, Roial fu cel care vorbi:

— Lucrurile s-au schimbat, Sarene. Ne-am opus lui Iadon, dar nu am plănuit să-l coborâm de pe tron. Dacă acţionăm direct împotriva lui Telrii, atunci vom fi consideraţi trădători ai coroanei.

— Trădători ai coroanei, dar nu ai poporului, zise Sarene. În Teod, îl respectăm pe rege pentru că ne protejează. Este un târg, o înţelegere formală. Iadon nu a făcut nimic ca să protejeze Arelonul. Nu a avut grijă să-şi formeze o armată care să îndepărteze pericolul fjordelez, nu a creat niciun sistem juridic care să judece drept şi nu s-a preocupat deloc de bunăstarea spirituală a acestei naţii. Instinctele îmi spun că va fi şi mai rău cu Telrii.

Roial oftă.

— Nu ştiu ce să zic, Sarene. Iadon a luat cu forţa puterea

din mâinile elantrienilor şi acum tu propui să facem şi noi la fel. Cât crezi că va mai rezista ţara asta, dacă tot e ruptă în două?

— Dar câtă manipulare din partea lui Hrathen crezi că mai poate suporta? întrebă Sarene usturător.

Nobilii se uitau unii la alţi.

— Lasă-ne să ne mai gândim, Sarene. Zise în cele din urmă Shuden. Vorbeşti de lucruri grave, care trebuie gândite cu mare atenţie.

— De acord, zise prinţesa. Ea însăşi aştepta cu nerăbdare odihna de peste noapte. Pentru prima dată după aproape o săptămână avea în sfârşit să doarmă la căldură.

Lorzii aprobară toţi din cap şi se ridicară. Roial se mai întoarse însă să întrebe.

— Se pare că nu mai e nevoie să păstrăm logodna, Sarene, nu-i aşa?

— Nu cred nici eu, duce. Dacă vom ajunge să preluăm tronul în noile condiţii, o vom face prin forţă, nu prin manipulare politică.

Bătrânul aprobă din cap, nostalgic.

— Era oricum prea frumos ca să fie adevărat, draga mea. Noapte bună.

— Noapte bună, zise şi Sarene, zâmbind cald. Trei logodne şi nicio nuntă. Avea un palmares impresionant. Cu un oftat, mai privi o dată spre Roial, apoi se întoarse spre Kiin, care curăţa resturile de mâncare.

— Unchiule, îi zise, Telrii s-a mutat la palat şi lucrurile mele au fost arse. M-am trezit aşadar că n-am unde să stau. Pot să accept acum oferta de acum două luni şi să mă mut aici?

Kiin chicoti.

— Nevastă-mea ar fi foarte supărată dacă n-ai face-o, Ene. De o oră îţi tot pregăteşte camera.

*

Sarene se aşeză pe noul ei pat, purta una dintre cămăşile de noapte ale mătuşii ei. Îşi strânse picioarele la piept şi îşi lăsă capul pe genunchi.

Ashe clipi câteva momente şi faţa tatălui ei dispăru.

Aonul zise, după câteva clipe lungi de tăcere:

— Îmi pare rău, prinţesă.

Sarene dădu din cap şi îl lăsă din nou pe genunchi. Hrathen nu minţise, nici măcar nu exagerase. Tatăl ei se convertise la Shu-Dereth.

Ceremonia nu avusese încă loc, pentru că nu existau preoţi Derethi în Teod. Oricum, se părea că, imediat ce îşi termina misiunea în Arelon, Hrathen avea să călătorească spre ţara lui prin Teod, pentru ca Eventeo să jure în faţa lui.

Jurământul avea să-l poziţioneze pe Eventeo în partea de jos a ierarhiei Derethi, îl forţa astfel să se supună chiar şi pretenţiilor unui preot minor.

Oricât s-ar fi rugat şi oricât i-ar fi explicat acum tatălui ei, o făcea degeaba. Eventeo era un om onest. Îi promisese lui Hrathen că avea să se convertească dacă Sarene se întorcea în siguranţă în Kae şi avea să-şi respecte promisiunea.

Şi poporul trebuia să-şi urmeze regele. Urma să fie un proces de lungă durată, bineînţeles; teozii nu erau oi. Oricum, dacă arteţii vor începe să invadeze Teodul, atunci oamenii vor începe uşor-uşor să plece urechea – pentru că regele lor era Derethi. Teodul avea să fie schimbat pentru totdeauna.

Şi o făcuse pentru ea. Bineînţeles, regele pretindea că era şi pentru binele ţării. Indiferent cât de bună era flota Teodului, o campanie fjordeleza serioasă n-ar fi avut probleme mari în a o învinge. Eventeo susţinea că o făcuse şi pentru că nu avea de gând să poarte un război fără speranţă.

Şi acesta era exact acelaşi om care o învăţase pe Sarene că principiile trebuiau respectate întotdeauna, indiferent de situaţie. Eventeo jurase că adevărul este imposibil de schimbat şi că nicio bătălie – nici măcar una fără speranţă – nu era în zadar dacă apărai ceea ce era corect şi adevărat. Dar acum se părea că dragostea fusese mai puternică decât adevărul. Era flatată, dar sentimentul îi făcea rău. Teodul avea să cadă din cauza ei, devenea o altă provincie fjordeleza, iar regele Teodului nu mai era decât un simplu

servitor al lui Wyrn.

Eventeo îi sugerase chiar să procedeze şi ea la fel cu Arelonul, deşi îşi dăduse seama din vocea lui că fusese mândru să o audă refuzând. Ea avea să protejeze Arelonul. Şi Elantrisul. Trebuia să se lupte pentru supravieţuirea religiei ei, pentru că Arelonul, bietul Arelon, era acum ultimul sanctuar al Shu-Korathului. Dacă Arelonul fusese odată o ţară populată de zei, acum avea să servească ca ultimul refugiu al lui Domi însuşi.

Capitolul 48

Hrathen stătea în sala de aşteptare a palatului, vizibil nemulţumit. În jurul lui, semnele unui guvern în schimbare erau deja evidente. I se părea extraordinar că un singur om putuse să aibă atâtea tapiserii, brocarturi şi carpete. Sala de aşteptare era atât de ticsită că Hrathen fusese nevoit să mute un munte de perne ca să se poată aşeza undeva.

Stătea lângă căminul de piatră, privind cu dinţii strânşi nobilimea adunată acolo. După cum se aştepta, Telrii devenise brusc un om foarte ocupat. Fiecare nobil, moşier sau negustor din oraş voia să-şi arate „respectul” faţă de rege. Zeci de asemenea doritori se aflau în acel moment în sala de aşteptare, mulţi dintre ei fără să aibă stabilită o audienţă. Nu reuşeau să-şi ascundă nerăbdarea, dar nu era niciunul suficient de brav ca să-şi exprime cu voce tare iritarea.

Dar dificultăţile celorlalţi nu erau importante. Ceea ce i se părea intolerabil era că se afla şi el în aceeaşi situaţie. Mulţimea zgomotoasă a nobililor era enervantă, o gloată indolentă. Iar Hrathen era cel care reprezenta puterea lui Wyrn şi Imperiul lui Jaddeth, adică exact acea putere care îi dăduse lui Telrii averea necesară ca să poată urca pe tron.

Şi totuşi Hrathen era pus să aştepte. Asta îl înnebunea, era o impoliteţe, era de necrezut! Dar nu avea nicio altă soluţie decât să aştepte. Chiar şi cu sprijinul lui Wyrn, nu avea trupe şi nu avea cu ce să-i forţeze mâna lui Telrii. Nu-l

putea pur şi simplu denunţa public – în ciuda frustrări, instinctul lui politic era prea puternic ca să-l lase să facă aşa ceva. Muncise destul ca să pună pe tron un potenţial simpatizant Derethi; numai un prost ar da acum cu piciorul la tot ce realizase. Hrathen avea să aştepte deocamdată, tolerând lipsa de respect, pentru a-şi duce planul până la capăt.

Un valet intră în încăpere, drapat în mătase – livreaua exagerat de împopoţonată a servitorilor lui Telrii. Toţi cei care aşteptau se ridicară, câţiva îşi aranjară hainele.

— Gyornul Hrathen, anunţă valetul.

Toţi nobilii făcură nişte feţe dezamăgite, iar Hrathen se ridică şi intră la rege. Era şi timpul.

Telrii aştepta dincolo. Hrathen se opri imediat ce trecu de uşă şi privi în jur vădit dezgustat. Camera îi servise înainte drept birou lui Iadon, şi la acea vreme arăta ca o încăpere aranjată eficient pentru un om de afaceri. Totul se afla la locul lui, iar mobila fusese confortabilă, fără a fi luxuriantă.

Telrii schimbase însă totul. Valeţii stăteau de-o parte şi de alta a uşii, iar în apropierea lor erau mese întinse cu tot felul de fructe exotice, cumpărate de la negustorii din piaţa Arelonului. Telrii stătea proptit pe un divan imens îmbrăcat în mătase, cu un zâmbet curtenitor întins pe faţa lui pătată de semnul din naştere. Podeaua era acoperită cu carpete, iar tapiseriile erau aşezate una peste alta pe pereţi.

Cu ce oameni sunt nevoit să lucrez… se gândea Hrathen, oftând în sine. Iadon cel puţin avea stilul unui om de afaceri.

— Ah, Hrathen, îi zâmbi Telrii. Bine ai venit.

— Maiestate, zise Hrathen abia reţinându-şi dezgustul. Speram să putem vorbi fără martori.

Telrii oftă.

— Bine, fie, zise şi îi expedie cu un gest pe cei doi valeţi. Aceştia ieşiră şi traseră uşile în urma lor.

— Acum, zise Telrii, de ce-ai venit? Cumva pentru taxele percepute negustorilor tăi în piaţa Arelonului?

Hrathen se încruntă.

— Sunt lucruri mai importante care mă preocupă.

Maiestate. Aşa cum ai şi tu. Am venit să văd împlinite promisiunile de credinţă şi supunere pe care mi le-ai făcut acum câtva timp.

— Promisiuni, Hrathen? Nu ţi-am făcut nicio promisiune.

Şi aşa începea jocul.

— Trebuie să te converteşti la religia Derethi, zise Hrathen. Aşa a fost înţelegerea.

— Nu am făcut nicio înţelegere de genul ăsta, Hrathen, zise Telrii. Mi-ai oferit nişte bani; i-am acceptat. Ai întreaga mea recunoştinţă pentru acest ajutor, aşa cum ţi-am şi spus.

— Nu am de gând să mă cert cu tine, negustorule, zise Hrathen şi se întrebă câţi bani o să ceară Telrii ca să-şi „amintească”. Nu sunt un oarecare cu care să te joci tu cum vrei. Dacă nu vei face ceea ce aşteaptă Jaddeth de la tine, atunci voi găsi pe altcineva. Nu uita ce-a păţit predecesorul tău.

Telrii pufni.

— Din câte-mi amintesc eu, preotule, căderea lui Iadon a fost provocată de prinţesa din Teod. Tu te aflai în Elantris atunci. Acum, dacă Fjordenul vrea un Derethi pe tronul Arelonului, probabil se va putea aranja. Dar, desigur, va exista un preţ pentru acest serviciu.

În sfârşit, se gândi Hrathen. Îşi încleştă maxilarul, se prefăcu mânios şi aşteptă un moment. Apoi oftă.

— Bine. Cât?

— De fapt nu e vorba de un preţ pe care să-l poţi plăti cu bani.

Hrathen îngheţă.

— Poftim?

— Mie va trebui să-mi plătească cineva cu mai multă… autoritate decât tine. Vezi tu, ştiu că preoţii Derethi nu au dreptul de a numi oameni decât în ranguri inferioare faţă de al lor.

Hrathen simţi un fior rece urcându-i pe şira spinării când înţelese în sfârşit unde bătea Telrii.

— Nu se poate să vorbeşti serios, şuieră.

— Ştiu mai multe decât tine, Hrathen, zise Telrii. Mă crezi

un prost, un ignorant în problemele Estului. Ce putere aş mai avea dacă te-aş lăsa să mă transformi într-un amărât de sclav Derethi? Nu, nu mă mulţumesc cu aşa ceva. Mă voi converti la religia ta, dar o voi face numai dacă mi se va promite un rang înalt în ierarhie. Nu vreau să fiu numai regele Telrii, ci şi *gyornul* Telrii.

Hrathen rămase blocat. Nu-i venea să creadă. Cât de uşor pretindea acest om că nu e „ignorant” în privinţa legilor Estului, deşi până şi copiii fjordelezi ştiau suficientă doctrină ca să râdă la o astfel de sugestie ridicolă.

— Lord Telrii, începu de data aceasta amuzat, nu ai nici cea mai vagă idee despre…

— Am spus, Hrathen, că tu nu mai poţi face nimic pentru mine. M-am gândit că ar fi mai bine să negociez cu cineva care deţine o putere mai mare.

Abia atunci Hrathen înţelese.

— Ce vrei să spui?

— Wyrn, îi răspunse Telrii mândru şi rânji larg. Am trimis un mesager acum câteva zile, informându-l despre pretenţiile mele. Nu mai eşti necesar, Hrathen, poţi să te retragi.

Hrathen se trezi iarăşi incapabil să se mişte. Îi trimisese o scrisoare lui Wyrn în persoană… Telrii îi trimisese *pretenţiile* lui Regentului Creaţiei?

— Eşti un prost, îi şuieră Hrathen, înţelegând acum cât de gravă era situaţia. Când Wyrn va primi acel mesaj…

— Pleacă! îi repetă Telrii şi-i arătă uşa.

Uşor ameţit, Hrathen făcu cum i se spusese.

Capitolul 49

În primele zile, Raoden evită biblioteca, pentru că îi amintea de ea. Apoi se simţi din nou atras să meargă acolo, pentru că îi amintea de ea. În loc să se gândească la pierderea suferită, se concentră asupra conexiunii pe care o făcuse. Studia pe rând fiecare aon, încerca să descopere alte semne ale hărţii Arelonului. Aonul Eno, litera apei,

includea o linie şerpuită. Care se suprapunea reprezentării pe hartă a râului Aredel. Aonul pentru mâncare, Dii, includea câteva cercuri, care reprezentau pădurile din sud.

Aonii erau hărţi, fiecare scotea în evidenţă alte elemente ale structurii generale. Toţi presupuneau cele trei linii de bază – coasta, munţii şi punctul care reprezenta Lacul Alonoe. Deseori, mai apărea încă o linie, sus, care reprezenta râul Kalomo, care separa Arelonul de Duladel.

Unele elemente însă îl băgau complet în ceaţă. Nu înţelegea, de exemplu, de ce aonul Mea, cel al precauţiei, avea un X undeva în mijlocul districtului Eon. Sau de ce era aonul Rii pătat cu o mulţime de puncte care păreau aruncate la întâmplare? Poate că răspunsul zăcea într-unul dintre tomurile din bibliotecă, dar până acum el nu dăduse de niciun indiciu.

Dor îl ataca acum de cel puţin două ori pe zi. Fiecare atac părea să fie ultimul, şi de fiecare dată se simţea mai slăbit după ce lupta înceta, ca şi cum energia lui era o materie finită şi fiecare confruntare îi mai fura puţin din ea. Întrebarea nu era dacă va ceda până la urmă, ci dacă va reuşi să descopere secretul înainte să se întâmple asta.

*

Raoden lovi harta, frustrat. Trecuseră cinci zile de la plecarea Sarenei şi încă nu avea niciun răspuns. Începuse că creadă că îşi va petrece eternitatea agonizant de aproape de secretul AonDor, dar fără să fie vreodată în stare să-l descifreze.

Harta, care acum spânzura pe peretele de deasupra biroului lui, se rulă puţin când încercă să o întindă. Marginile îi erau roase de vechime şi cerneala începuse să se şteargă. Harta trăise gloria şi decăderea Elantrisului; cât de mult şi-ar fi dorit să poată vorbi, să-i poată şopti misterele pe care le ştia.

Se scutură, se aşeză în scaunul Sarenei şi lovi din întâmplare cu piciorul unul dintre maldărele ei de cărţi. Oftă, se lăsă pe spate în scaun şi începu să deseneze, căuta consolarea în aoni.

Începuse de curând să studieze o tehnică nouă, mult mai

complicată. Cărţile explicau că aonii erau mai puternici dacă atunci când desenai nu erai atent numai la lungime şi unghiuri, dar şi la grosime. Cu toate că funcţionau şi dacă liniile avea toate aceeaşi grosime, variaţia în anumite puncte dădea aonilor un plus de control şi putere.

Aşadar, Raoden exersa conform teoriei, folosindu-şi degetul mic pentru a desena liniile mai subţiri şi pe cel mare pentru a le desena pe cele mai groase. Putea să folosească de asemenea şi unelte, cum ar fi un băţ sau o pană, ca să deseneze liniile. Degetele erau o simplă convenţie – forma era cea care conta cu adevărat. Până la urmă, elantrienii folosiseră AonDor pentru a grava simboluri permanente în piatră, şi chiar le construiseră din sârmă, bucăţi de lemn şi o mulţime de alte materiale. Se părea că era dificil să creezi asemenea hieroglife AonDor din elemente materiale, dar era cert că aonii aveau acelaşi efect şi aşa.

Exerciţiile lui erau inutile. Nu conta cât de eficienţi erau aonii lui, oricum nu mergeau. Îşi folosea unghiile să traseze linii delicate, abia vizibile; desena altele cu câte trei degete împreunate, exact aşa cum ziceau cărţile. Şi totul era inutil. Tot ce învăţase, toată munca lui. De ce se mai deranja oare?

Pe hol se auziră nişte paşi. Ultima invenţie a lui Mareshe era o pereche de pantofi cu o talpă mai groasă de piele, întărită cu cuie. Raoden privi prin aonul său translucid uşa care se deschise şi Galladon intră.

— Seonul ei a venit din nou, sole, zise dula.

— E încă aici?

Galladon făcu semn că nu.

— A plecat imediat. A vrut numai să-ţi transmită că a reuşit în sfârşit să-i convingă pe aliaţii ei să se revolte împotriva lui Telrii.

Sarene îşi trimitea zilnic seonul să le dea veşti despre ce se mai întâmpla afară, lucru care le făcea şi bine, dar şi rău. Raoden ştia că avea nevoie să cunoască mişcările din exterior, dar într-un fel parcă tânjea după ignoranţa dinainte. Atunci nu trebuia să se gândească decât la Noul

Elantris, acum se preocupa pentru întregul regat, lucru care îl chinuia cu atât mai mult cu cât ştia că de fapt nu putea face nimic ca să ajute.

— Ţi-a spus Ashe şi când ajunge următorul transport?

— În seara asta.

— Foarte bine, zise Raoden. A spus cumva şi dacă are de gând să vină şi ea în persoană?

Galladon dădu din cap în semn că nu.

— Aceleaşi condiţii ca şi până acum.

Raoden făcu semn că înţelege şi că se aştepta. Nu ştia de ce Sarene le dăduse instrucţiuni să nu se ducă după cutiile cu provizii decât după ce cei care le descărcaseră ieşiseră din Elantris.

— Nu mai fi aşa posomorât, sole, mormăi Galladon. Nu ţi se potriveşte. Ai nevoie de un pesimism fin ca să reuşeşti să fii aşa deprimat şi să arăţi totuşi respectabil.

Raoden nu îşi putu abţine un zâmbet.

— Îmi pare rău. Numai că am senzaţia că, oricât m-aş lupta cu problemele noastre, nimic nu se schimbă. Am încercat să desenez liniile de bază înclinate puţin altfel, dar nimic. Liniile nu apar până nu le desenez exact ca înainte. Chiar şi lacul se află în acelaşi loc. Nu văd ce s-a schimbat.

— Poate că nu e vorba de vreuna din liniile de bază, sole, zise Galladon. Poate mai trebuie ceva adăugat.

— M-am gândit şi la asta, dar ce? Nu ştiu nimic despre vreun râu sau lac nou şi cu siguranţă n-au apărut în ultimii zece ani munţi noi în Arelon.

Raoden termină de desenat aonul, punctă nemulţumit cu degetul mare la final. Privea centrul aonului, care reprezenta Arelonul şi trăsăturile lui. Nimic nu se schimbase.

Cu excepţia… la Reod, pământul a crăpat.

— Crăpătura!

— Crăpătura? întrebă Galladon sceptic. Ea a fost cauzată de Reod, sole, şi nu invers.

— Dar dacă totuşi n-a fost aşa? se arătă Raoden entuziasmat. Dacă de fapt cutremurul a avut loc *înainte* de Reod? A dat naştere crăpăturii de la sud, şi brusc toţi aonii

şi-au pierdut puterea – aveau nevoie de o linie în plus ca să funcţioneze. AonDorul şi Elantrisul au căzut imediat.

Raoden se concentră asupra aonului care încă mai lumina în faţa lui. Cu o mână ezitantă, trase o linie şerpuită în diagonala hieroglifei, cam pe unde presupunea că ar fi fost Crăpătura. Nu se întâmplă nimic, nu apăru nicio linie. Aonul se stinse.

— Presupun că asta a fost, sole, zise Galladon.

— Nu, insistă Raoden şi începu să deseneze un nou aon. Degetele lui zburau prin aer. Desena cu o viteză pe care nici nu realizase până atunci că o atinsese, refăcu aonul în numai câteva secunde. Ezită puţin la final. Aproape că simţea…

Împunse aonul şi îşi mişcă degetul de-a lungul lui. O linie şerpuită începu să lumineze în aer…

Apoi îl lovi. Dor atacă din nou cu o forţă înnoită, şi de data asta nu mai întâmpină niciun obstacol. Îl lovi în plin, se revărsă prin el ca un râu. Îşi ţinu respiraţia şi înotă în acea putere pentru o clipă. Simţi cum se eliberează, ca un animal care fusese închis multă vreme într-o cuşcă. Aproape că părea… bucuroasă.

Apoi dispăru şi el se dezechilibra, căzu în genunchi.

— Sole? îl întrebă Galladon îngrijorat.

Raoden nu făcu decât să dea din cap, incapabil să explice. Încă îşi mai simţea degetul arzând, dar Dor fusese eliberată. Reuşise să… repare ceva. Dor nu va mai avea să-l atace niciodată ca înainte.

Apoi auzi sunetul. Semăna cu trosniturile unui foc. Aonul din faţa lui strălucea. Raoden ţipă şi îi făcu semn lui Galladon să se lase în jos; aonul se legăna înainte şi înapoi în faţa lui, liniile desenului combinându-se şi recombinându-se până când formară un disc. O minusculă suliţă de lumină roşie apăru în centrul discului, apoi se mări, sunetul de flăcări crescu din ce în ce mai mult. Aonul deveni un vârtej de flăcări răsucite; Raoden simţea pe piele căldura emanată de acestea. Se dădu înapoi şovăind.

Apoi explodă, scuipând o coloană orizontală de flăcări prin aer, chiar pe deasupra capului lui Galladon. Coloana de

foc se lovi de un raft de cărţi, distrugându-l. Cărţi şi pagini ardeau şi se agitau prin aer, se loveau de pereţi şi de celelalte rafturi.

Când coloana de foc se stinse şi senzaţia de căldură dispăru, Raoden începu să-şi simtă pielea umedă şi rece. Câteva hârtii mai pluteau încă în aer, aşezându-se încet pe podea. Tot ce mai rămăsese din raftul cu cărţi lovit de pumnalul de foc era o grămadă de cenuşă.

— Ce-a fost asta? întrebă Galladon.

— Cred că tocmai am distrus secţia de biologie, răspunse Raoden încă stupefiat.

*

— Data viitoare, sole, îţi recomand să *nu* îţi testezi teoriile cu aonul Ehe. Kolo? Galladon stătea pe un teanc de cărţi aproape în întregime arse. De mai bine de oră curăţau biblioteca, ca să se asigure că nu mai exista pe nicăieri nicio scânteie periculoasă.

— De acord, îi răspunse Raoden, prea fericit ca să mai fie în defensivă. S-a nimerit să-l exersez tocmai pe ăsta şi n-ar fi fost chiar aşa de rău dacă nu adăugam atâţia modificatori.

Galladon mai privi o dată peisajul din bibliotecă. O cicatrice neagră încă mai marca locul dezastrului, şi câteva teancuri de tomuri zăceau pe jos pe jumătate arse.

— Să mai încercăm o dată? întrebă Raoden.

Galladon pufni.

— Atâta timp cât e vorba de ceva care n-are legătură cu focul, eu sunt perfect de acord.

Raoden aprobă din cap şi ridică mâna să deseneze aonul Ashe. Termină de desenat schema simplă şi apoi trase şi ultima linie, reprezentând Crăpătura. Se dădu înapoi şi aşteptă nerăbdător.

Aonul începu să lumineze. Lumina se aprinse în vârful coastei, apoi porni să ardă prin întreg aonul, nişte flăcări se ridicară dintr-o baltă de ulei. Liniile deveniră mai întâi roşii, ca metalul încins, apoi de un alb orbitor. Culoarea se stabiliză, lumină în jur şi făcu totul să pară incandescent.

— Funcţionează, sole, şuieră Galladon. Doloken, chiar ai

făcut-o!

Raoden dădu din cap entuziasmat. Se apropie ezitant de aon, încercă să-l atingă. Nu emana căldură, exact aşa cum îi explicau cărţile. Oricum, ceva tot nu era în regulă.

— Nu e atât de strălucitor pe cât ar trebui să fie.

— De unde ştii? îl întrebă Galladon. Asta e primul pe care îl vezi funcţionând.

Raoden scutură din cap.

— Am citit destul despre asta ca să-mi pot da seama. Un aon Ashe de dimensiunile astea ar trebui să fie suficient de puternic încât să lumineze întreaga bibliotecă, şi ăsta abia dacă are puterea unui felinar.

Se apropie şi atinse aonul în centru. Lumina se stinse instantaneu, liniile din care era construită litera păliră una câte una, de parcă erau şterse de un deget invizibil. Apoi mai desenă încă un aon Ashe, de data incluzând toţi modificatorii de putere pe care îi ştia. Când aonul se stabiliza în sfârşit, era ceva mai puternic decât primul, dar nici pe departe atât de strălucitor pe cât trebuia.

— Ceva tot nu e în regulă, zise Raoden. Ar trebuit să fie atât de luminos încât să nu ne putem uita la el.

— Crezi că linia care reprezintă Crăpătura e greşită? îl întrebă Galladon.

— Nu. E clar că linia asta era foarte importantă, dar mai e ceva. AonDor funcţionează acum, dar nu la forţa maximă. Trebuie să mai fie o problemă, poate e vorba de încă o linie care trebuie adăugată.

Galladon îşi privi braţele. Chiar şi cu pigmentul lui mai închis, era uşor să remarci petele de elantrian.

— Încearcă un aon vindecător, sole.

Raoden aprobă şi începu să traseze în aer liniile care reprezentau aonul Ien. Adăugă o modificare, indică trupul lui Galladon drept ţintă şi încă trei semne care să sporească puterea aonului. Termină cu linia tremurată. Aonul abia se aprinse şi dispăru.

— Simţi ceva? îl întrebă Raoden.

Dula făcu semn că nu. Apoi, ridicându-şi braţele, îşi inspectă cotul unde avea o tăietură, o rană căpătată numai

cu câteva zile în urmă, când alunecase pe câmp.

— Încă mai simt durerea, sole, îi răspunse el dezamăgit. Şi inima tot nu-mi bate.

— Aonul nu a funcţionat cum trebuia. A dispărut exact cum dispărea înainte, când nu ştiam de crăpătură. Dor nu a reuşit să găsească o ţintă pentru puterea ei.

— Atunci la ce bun, sole? întrebă Galladon cu frustrare în glas. Tot vom putrezi în Elantris.

Raoden îşi puse mâna pe umărul prietenului său.

— Nu e inutil, Galladon. Avem puterea elantrienilor. Poate că nu funcţionează toţi aonii, dar poate e din cauză că nu am exersat destul. Gândeşte-te! Asta e puterea care altădată făcea ca oraşul să fie atât de frumos, puterea care hrănea întregul Arelon. Nu renunţa la speranţă când suntem atât de aproape.

Galladon îl privi, apoi zâmbi.

— Nimeni nu poate renunţa când te are prin preajmă, sole. Pur şi simplu refuzi să laşi un om să dispere.

Mai desenară câţiva aoni şi atunci se lămuriră că ceva într-adevăr era în neregulă, că ceva bloca în continuare puterea AonDor. Făcură o grămadă de hârtii să zboare, dar nu o carte întreagă. Vopsiră un perete în albastru şi apoi îi schimbară culoarea la loc. Raoden reuşi chiar să transforme o grămăjoară de cenuşă în grâu. Rezultatele erau încurajatoare, dar totuşi mulţi aoni pur şi simplu refuzau să funcţioneze.

De exemplu, orice aon care avea ca ţintă trupul unuia dintre ei pierea imediat. Dacă ţinta erau hainele lor, nu era nicio problemă; dacă era carnea însă, atunci aonul pur şi simplu nu funcţiona. Raoden îşi rupse vârful unei unghii şi încercă să o facă să zboare, dar nu reuşi. Singurul lucru la care se putu gândi Raoden era cel de mai demult.

— Trupurile noastre sunt blocate într-un proces de transformare, Galladon, explică el, privind o hârtie care plutea în aer în faţa lui, şi care brusc se aprinse. Aonii în serie păreau să funcţioneze. Shaodul nu a terminat cu noi. Orice opreşte aonii de la a funcţiona la capacitatea maximă ne opreşte şi pe noi de la a deveni adevăraţi elantrieni.

Până când transformarea noastră nu va fi completă, se pare că niciun aon nu ne va atinge.

— Încă nu înţeleg ce-a fost cu prima explozie, sole, îi zise Galladon, desenând aonul Ashe în faţa lui.

Dula nu ştia să deseneze decât câţiva aoni, şi nici pe aceştia foarte bine. Chiar în timp ce vorbea, făcu o mică greşeală şi litera se stinse. Se încruntă, apoi îşi continuă întrebarea:

— Părea atât de puternic. De ce niciun alt aon nu a mai avut aceeaşi putere?

— Nu sunt sigur, zise Raoden. Cu câteva minute în urmă, încercase din nou să deseneze aonul Ehe cu aceleaşi modificări, încercând să creeze un complex de semne care ar fi trebuit să formeze o coloană de flăcări asemănătoare cu prima. În schimb, aonul abia dacă scuipase destul foc cât să încălzească o cană cu ceai. Se gândi că prima explozie fusese conectată cumva cu faptul că Dor trecuse prin el… o expresie a îndelungatului prizonierat.

— Poate că e vorba de un fel de creştere în intensitate a Dor-ului, zise Raoden. Ca o pungă de gaz care se adună în partea de sus a unei peşteri. Primul aon pe care l-am desenat a mâncat mai mult din această rezervă.

Galladon ridică din umeri. Erau pur şi simplu prea multe lucruri pe care nu le înţelegeau. Raoden stătu în linişte câteva momente, pe gânduri, şi atunci ochii îi căzură pe una dintre cărţi şi îi veni o idee.

Se grăbi spre maldărul de cărţi AonDor, de unde alese un volum care nu conţinea altceva decât pagini întregi cu diagrame de aoni. Galladon, pe care tocmai îl lăsase cu propoziţia neterminată, îl urmă cu o expresie morocănoasă şi încercă să vadă peste umărul prietenului său la ce pagină se oprise.

Aonul era neobişnuit de complex. Raoden trebui să facă mai mulţi paşi în lateral ca să-l poată desena, modificările şi condiţiile mergeau departe de aonul central. Braţul începu să-l doară încă înainte de a-şi fi terminat treaba. La sfârşit, o reţea complexă de linii şi punte, ca un zid, rămase suspendată arzând în aer. Apoi începu să clipească, şi

elementele se contopiră unele în altele, răsucindu-se la final şi îmbrăţişându-l pe Raoden. Raoden strigă de bucurie şi de surpriză.

În câteva secunde, lumina dispăru. Raoden îşi dădu seama din expresia de năucire de pe faţa lui Galladon, că de data asta avusese succes.

— Sole, ai reuşit! Te-ai vindecat!

— Mi-e teamă că nu, îi răspunse Raoden. E numai o iluzie. Priveşte. Îşi ridică braţele, care încă mai aveau culoarea cenuşie şi petele negre. Faţa însă era diferită. Merse şi se privi într-o placă de oţel şlefuit care se afla pe partea laterală a unui raft de cărţi.

Ce vedea era un chip străin. Petele nu mai erau acolo, era adevărat, dar nu semăna deloc cu el însuşi dinainte de Shaod.

— O iluzie? întrebă Galladon nedumerit.

Raoden dădu din cap.

— Porneşte de la aonul Shao, dar sunt atâtea alte elemente amestecate aici încât aonul de bază este practic irelevant.

— Dar a funcţionat chiar dacă ţinta ai fost tu, zise Galladon. Credeam că am stabilit că aonii nu funcţionează pe elantrieni.

— Păi nu funcţionează. Ţinta a fost cămaşa mea. Iluzia e ca un articol de îmbrăcăminte. Nu face decât să-mi acopere pielea, dar nu schimbă nimic.

— Atunci la ce bun?

Raoden zâmbi.

— O să ne scoată din Elantris, prietene.

Capitolul 50

— De ce-a durat atât?

— Nu l-am putut găsi pe Spirit, prinţesă, îi explică Ashe, intrând pe fereastra trăsurii ei. Aşa că a trebuit să-i transmit mesajul lui Galladon. După care m-am dus să văd ce mai face regele Telrii.

Sarene îşi mângâia obrazul, agitată.

— Şi ce mai face?

— Galladon sau regele, prinţesă?

— Regele.

— Maiestatea sa este foarte ocupată să stea comod pe divan, în timp ce mai mult de jumătate din nobili aşteaptă afară să intre la el, îi răspunse seonul pe un ton evident dispreţuitor. Cred că ultima lui plângere semnificativă a fost că nu sunt destul de multe femei tinere care să servească la palat.

— Am dat un idiot pe altul, zise Sarene scuturând din cap. Cum o fi reuşit bărbatul ăla să strângă atâta avere încât să ajungă duce?

— Nu a făcut-o el, domniţă, îi explică Ashe, ci fratele lui. Telrii l-a moştenit la moartea sa.

Sarene oftă, apoi se dădu puţin pe spate când trăsura nimeri o groapă.

— Este şi Hrathen acolo?

— Vine deseori, prinţesă. De fapt, se pare că îl vizitează pe rege zilnic.

— Nu înţeleg ce aşteaptă, izbucni Sarene cu frustrare în glas. De ce nu se converteşte Telrii?

— Nimeni nu ştie să răspundă la întrebarea asta, stăpână.

Sarene se încruntă. Faptul că jocul încă mai continua o lăsase perplexă. Se ştia clar că Telrii asistase de mai multe ori la slujbele Derethi şi nu mai avea niciun sens să menţină iluzia unui conservatorism Korathi.

— Nu se aude nimic de proclamaţia aia pe care se presupune că a pus-o cap la cap gyornul? întrebă neliniştită.

— Nimic, veni răspunsul dorit.

Circula zvonul că Hrathen întocmise un document care să forţeze tot Arelonul să se convertească la Shu-Dereth, alternativa fiind încarcerarea. Deşi întreaga clasă negustorească se prefăcea că nu se întâmplase nimic şi că nu ştie nimic, vindea ca de obicei produsele în piaţa Arelonului. În întregul oraş se simţea un aer de nelinişte.

Sarene îşi putea imagina viitorul cu uşurinţă. Wyrn avea să trimită în curând o flotă cu preoţi în Arelon, care avea să fie urmată îndeaproape de călugări războinici. Telrii, la început numai simpatizant, apoi convertit, va sfârşi prin a avea mai puţină importanţă decât un pion oarecare. În numai câţiva ani, Arelonul avea să devină nu o doar o ţară convertită la Derethi, ci o extensie a Fjordenului.

O dată ce legea întocmită de Hrathen avea să fie adoptată, preoţii nu vor mai pierde timpul şi-i vor aresta pe Sarene şi pe ceilalţi. Aveau să fie închişi, sau, mai degrabă, executaţi. După dispariţia lor, în Arelon nu va mai exista nimeni care să se opună Fjordenului. Întreaga lumea civilizată urma să îi aparţină lui Wyrn, şi visul fjordelez al Vechiului Imperiu se va fi împlinit.

Şi totuşi, în ciuda acestor lucruri, aliaţii ei continuau să facă planuri şi să discute. Niciunul nu credea că Telrii ar fi în stare să semneze documentul convertirii; asemenea atrocităţi nu se puteau întâmpla în lumea lor. Arelon era un regat paşnic; chiar şi aşa-zisele răscoale din timpul Reodului nu fuseseră distructive – decât pentru elantrieni. Prietenii ei se gândeau să trebuie să acţioneze cu atenţie. Precauţia lor era de înţeles, şi chiar lăudabilă, dar nu în asemenea timpuri. Se bucura că avusese ocazia să exerseze la scrimă astăzi. Avea nevoie să mai scape de tensiune.

Parcă pentru a răspunde gândurilor ei, trăsura se opri chiar atunci în faţa casei lui Roial. După mutarea lui Telrii la palat, femeile se mutaseră şi ele cu antrenamentele de scrimă în grădina ducelui. Vremea fusese caldă şi plăcută în ultima vreme, de parcă primăvară se hotărâse în sfârşit să rămână. Ducele le primise cu plăcere.

Sarene fusese surprinsă când femeile insistaseră să continue antrenamentele. Se arătaseră foarte hotărâte. Întâlnirile urmau să aibă loc în continuare o dată la două zile, aşa cum se întâmplă de o lună şi ceva. Se părea că Sarene nu era singura care avea nevoie să mai scape de tensiune mânuind o sabie.

Se dădu jos din trăsură, îmbrăcată în costumul ei de

scrimă obişnuit, alb, şi purtând noua perucă. În timp ce ocolea clădirea, putea auzi undeva în fundal zgomotele făcute de tăişurile săbiilor. Foarte luminat şi cu podea de lemn, pavilionul din grădina lui Roial era perfect pentru exerciţii. Majoritatea femeilor ajunseseră deja şi o salutară pe Sarene cu zâmbete şi plecăciuni. Niciuna dintre ele nu-şi revenise încă după şocul întoarcerii ei din Elantris; acum o priveau cu şi mai mult respect şi teamă decât de obicei. Sarene le răspunse şi ea cu afecţiune: îi plăceau aceste femei, cu toate că nu putea fi una dintre ele.

Văzându-le, îşi amintea mereu de durerea pe care încă o mai simţea din cauză că părăsise Elantrisul. Nu era vorba numai de Spirit; Elantrisul era singurul loc unde se simţise total acceptată pentru ce era. Nu era o prinţesă acolo, era ceva mai mult: o membră a unei comunităţi în care fiecare avea un rol vital. Simţise căldură din partea elantrienilor cu pielea pătată de Shaod, dorinţa de a o primi în vieţile lor.

Aici, în centrul celui mai blestemat oraş din lume. Spirit construise o societate perfectă din punctul de vedere al învăţăturilor Korathi. Biserica vorbea despre binecuvântarea comuniunii între oameni; era ironic însă că tocmai cei care fuseseră damnaţi practicau aceste învăţături.

Sarene scutură din cap. Îşi lovi sabia de podea, pregătindu-se să se încălzească pentru exerciţii. Îşi petrecuse întreaga viaţă căutând acceptare şi dragoste. Când, în cele din urmă, reuşise să le găsească pe amândouă, fusese nevoită să le abandoneze.

Nu ştia de cât timp exersa. Intrase în rutină imediat ce terminase cu încălzirea. Gândurile îi zburau la Elantris, la Domi, la sentimentele ei şi la ironiile indescifrabile ale vieţii. Transpirase deja complet când se opri şi observă că toate celelalte femei făcuseră o pauză.

Sarene privi surprinsă. Toate se strânseseră într-o parte a pavilionului şi vorbeau între ele, aruncau din când în când câte o privire spre ceva ce Sarene nu putea vedea. Curioasă, se apropie de ceilalţi şi se uită pe deasupra lor. Era un bărbat.

Era îmbrăcat în mătase fină albastru-verzuie şi purta o pălărie cu pană pe cap. Avea tenul măsliniu al unui aristocrat din Duladel, nu atât de închis la culoare ca al lui Shuden, dar nici atât de deschis ca al Sarenei. Trăsăturile lui erau cele ale unui om vesel şi avea un aer distrat, de parcă n-ar fi avut nicio grijă. Era clar că era din Duladel. Servitorul din dreapta lui era înalt şi masiv, aşa cum erau majoritatea celor de origine modestă din acel regat. Nu-i mai văzuse înainte pe niciunul dintre ei.

— Ce se întâmplă aici? întrebă ea.

— Numele lui este Kaloo, prinţesă, îi explică Ashe, plutind spre ea. A sosit acum câteva clipe. Se pare că este unul dintre puţinii republicani din Duladel care au reuşit să se salveze din masacrul de anul trecut. A stat ascuns în sudul Arelonului până de curând, când a aflat că regele Iadon se afla în căutarea unui baron care să-l înlocuiască pe Edan.

Sarene se încruntă; ceva o deranja la bărbatul din faţa ei. Femeile izbucniră toate în râs la unul dintre comentariile sale, chicotiră de parcă era unul dintre vechii membri favoriţi de la curte. Înainte ca hohotele să înceteze, dula o remarcase pe Sarene.

— Ah, zise şi făcu o plecăciune. Trebuie să fiţi prinţesa Sarene. Se spune că sunteţi cea mai frumoasă femeie din întregul Opelon.

— N-ar trebui să credeţi tot ce se spune, nobile domn, îi replică Sarene încet.

— Aşa e, continuă Kaloo, privind-o în ochi. Numai acele lucruri care se şi adeveresc.

În ciuda tentativei de a se controla, Sarene roşi. *Nu* îi plăceau bărbaţii care o făceau să roşească.

— Mă tem că ne-aţi luat prin surprindere, Domnia voastră, zise Sarene. Am exersat până acum şi nu cred că suntem chiar în situaţia de a primi cum se cuvine un nobil.

— Îmi cer scuze pentru că am dat buzna, Înălţimea ta, zise Kaloo. În ciuda cuvintelor politicoase, nu părea deloc deranjat de faptul că tocmai întrerupsese o întrunire privată.

— Imediat ce am sosit în acest glorios oraş, continuă, m-

am dus să-mi ofer omagiile la curte, dar mi s-a spus că mai am de aşteptat cel puţin o săptămână pentru a putea ajunge la rege. M-am trecut pe listă, apoi mi-am pus vizitiul să facă un tur al oraşului. Auzisem de ilustrul duce Roial şi m-am hotărât să-i fac o vizită. Nu mică mi-a fost surpriza să găsesc atâtea femei încântătoare adunate aici, în grădină!

Sarene fornăi, dar răbufnirea ei fu întreruptă de sosirea ducelui Roial. Se pare că ducele abia acum observase că proprietatea îi fusese invadată de un rătăcitor dula. În timp ce ducele se apropia, Kaloo mai făcu o plecăciune exagerată de-a lui, deschise braţele larg şi făcu un balans cu pălăria. Apoi începu să-l linguşească pe duce, spunându-i cât era de onorat să-l întâlnească.

— Nu-mi place individul, îi declară Sarene în şoaptă lui Ashe.

— Bineînţeles că nu, prinţesă. Niciodată nu te-ai dat în vânt după aristocraţii din Duladel.

— E mai mult decât atât. Insistă Sarene. Ceva nu e în regulă cu el. Nu are accent.

— Majoritatea cetăţenilor din republică vorbesc aonică fluent, mai ales cei care au locuit aproape de graniţă. Am întâlnit foarte mulţi dula de-a lungul timpului care nu aveau deloc accent.

Sarene se încruntă. În timp ce îl privea pe dula desfăşurându-se, înţelese despre ce era de fapt vorba. Kaloo era *prea* stereotipic. Reprezenta tot ce se spunea despre un aristocrat dula: înfumurat, împopoţonat şi cu curtoazii exagerate, şi în general nepăsător în legătură cu orice. Kaloo era ca un clişeu care nu ar fi trebuit să existe, o reprezentare vie a unui nobil dula idealizat.

Kaloo îşi termină introducerea şi trecu la o istorisire dramatică a sosirii sale. Roial zâmbi tot timpul; ducele făcuse multe afaceri cu dula şi părea că ştie că cel mai bine în astfel de situaţii e să zâmbeşti şi să dai din cap.

Una dintre femei îi întinse lui Kaloo o cupă. Îi zâmbi, îi mulţumi, apoi dădu întregul conţinut peste cap, aproape fără să-şi întrerupă povestirea, în care un mare rol păreau să-l aibă mâinile. Cei din Duladel nu vorbeau numai cu

gura, ci cu întregul trup. Mătasea şi penele fluturau dramatic în jurul lui, în timp ce Kaloo povestea ce surprins fusese când auzise de moartea regelui Iadon şi de urcarea pe tron a noului rege.

— Poate doriţi să vă alăturaţi nouă, îl întrerupse Sarene – pentru că alt mijloc de a intra în vorbă cu nobilul intrus nu părea să existe.

Kaloo clipi surprins.

— Să mă alătur? întrebă ezitant, oprindu-şi pentru câteva secunde debitul verbal. Sarene simţi dezorientarea străinului, care încerca să găsească o soluţie pentru a se salva din noua situaţie. Era din ce în ce mai sigură că bărbatul din faţa ei nu era cine pretindea. Din fericire, tocmai găsise o metodă prin care să-l testeze.

— Bineînţeles, nobile domn, îi zise Sarene. Ştiu că cetăţenii din Duladel sunt foarte buni scrimeri. Sunt chiar mai buni decât jadorienii, se spune. Sunt sigur că doamnelor aici prezente le va face mare plăcere să vadă un adevărat maestru în acţiune.

— Vă sunt foarte recunoscător pentru ofertă, prinţesă, începu Kaloo, dar nu sunt îmbrăcat corespunzător…

— Vor fi numai câteva minute, insistă Sarene şi scoase din sac două dintre cele mai bune săbii pe care le avea, dintre acelea mai puţin boante la vârf. Şfichiui una prin aer, zâmbind larg către dula.

— Bine, zise dula, şi-şi lăsă pălăria deoparte. Hai să facem o încercare.

Sarene rămase perplexă, încercă să-şi dea seama dacă era vorba despre o cacealma sau omul chiar se hotărâse să participe. Nu avusese de gând să se lupte cu el de fapt; dacă ar fi ştiut, măcar ar fi ales săbii mai puţin periculoase. Se gândi câteva clipe, şi apoi, ridicând din umeri, îi întinse una dintre cele două arme. Dacă era o cacealma, atunci cu siguranţă nu avea să scape prilejul de a-l face de râs.

Kaloo îşi dădu jos haina turcoaz, dezveli cămaşa verde aprins de dedesubt şi, surprinzător, se aşeză în poziţia de bază, cu o mână ridicată în spatele său şi cu vârful syrei în sus.

— Bine, zise Sarene şi atacă.

Kaloo sări în spate, învârtindu-se în jurul ducelui Roial, care se uita perplex cum îi para loviturile Sarenei. Femeile ţipară înspăimântate când Sarene îşi făcu loc printre el să atace. În curând, ieşi din pavilion, sărind de pe podeaua de lemn pe iarbă.

În ciuda şocului pe care-l suferiseră la punerea în scenă a unei bătălii atât de nepotrivite, femeile continuau să se asigure că nu pierd nicio fază. Sarene le vedea urmărind cu privirea cum ea şi Kaloo se deplasau spre centrul grădinii.

Dula era foarte bun, dar nu era în niciun caz un maestru. Pierdea prea mult timp ca să-i pareze ei loviturile, nefiind în mod clar în stare să facă mai mult. Dacă era într-adevăr un membru al aristocraţiei din Duladel, atunci era cu siguranţă unul dintre cei mai slabi scrimeri dintre aceştia. Sarene întâlnise câţiva cetăţeni ai Duladelului care erau mai slabi decât ea la scrimă, dar în medie 3 din 4 o învingeau.

Kaloo îşi concentra acum atenţia numai asupra paratului. Acoperiseră deja toată curtea, Kaloo se retrase câţiva paşi la fiecare încrucişare de syre. Păru foarte surprins când călcă pe cărămizi în loc de iarbă, când ajunseră la fântâna din mijlocul curţii ducelui.

Sarene forţă atunci înaintarea şi Kaloo păru să se dezechilibreze pentru câteva secunde. Îl tot împinse în spate până când îl lipi de marginea fântânii. Nu mai avea unde să se ducă – sau cel puţin aşa credea ea.

Privi surprinsă cum dula intră în apă. Cu o lovitură de picior, o stropi pe Sarene, apoi ieşi din fântână undeva în dreapta ei.

Syra Sarenei împunse apa, dar Kaloo trecu pe lângă ea. Simţi cum vârful sabiei ei lovi ceva moale, şi atunci se auzi un strigăt scurt, aproape mut, de durere. Sarene se întoarse, ridică sabia să lovească din nou, dar Kaloo era deja în genunchi, cu sabia înfiptă în pământ undeva aproape. Îi oferea o floare de un galben strălucitor.

— Ah, prinţesă, zise pe un ton dramatic. Mi-ai descoperit secretul. Niciodată n-am reuşit să fac faţă în luptă unei femei frumoase. Inima mi se topeşte, genunchii îmi tremură

şi sabia refuză să lovească. Făcu încă o plecăciune şi-i întinse floarea. Femeile din spatele lui oftară la unison.

Sarene îşi lăsă sabia jos, nesigură. De unde luase oare floarea? Cu un oftat, acceptă darul. Amândoi ştiau că floarea nu era decât o scuză care să-l scape de umilinţa de a fi învins, dar Sarene fu nevoită să accepte acest final. Nu numai că reuşise să se salveze dintr-o situaţie penibilă, dar reuşise să şi impresioneze femeile cu romantismul lui.

Sarene îl studie mai de aproape, căutând rana. Era sigură că îl zgâriase uşor cu vârful sabiei pe faţă când sărise din fântână, dar nu exista niciun semn. Nesigură, îşi privi sabia. Nu era nici urmă de sânge. Probabil că se înşelase.

Femeile începură să aplaude şi îl chemară pe dandy înapoi în pavilion. Kaloo se mai întoarse încă o dată spre ea şi îi zâmbi – nu zâmbetul prostesc, de filfizon, de mai devreme, ci unul mai cunoscător, ironic. Un zâmbet care i se părea ciudat de familiar. Dula mai făcu încă una din plecăciunile lui simandicoase şi apoi se lăsă condus de acolo.

Capitolul 51

Corturile din piaţă erau o explozie de culoare în centrul oraşului. Hrathen mergea printre ele, privind cu vădită nemulţumire marfa nevândută şi străzile pustii. Mulţi negustori veneau din Est şi cheltuiseră o mulţime de bani cu transportul mărfii până aici. Dacă nu reuşeau să-şi vândă marfa, atunci pierderile suferite puteau să fie o lovitură din care să nu îşi mai revină vreodată.

Majoritatea negustorilor, înveşmântaţi în haine fjordeleze închise la culoare, îşi plecau capetele la trecerea lui. Hrathen fusese atât de mult timp plecat, mai întâi în Duladel, apoi în Arelon, încât aproape că uitase cum era să fie tratat cu respectul cuvenit. Chiar în timp ce îl salutau, Hrathen putea citi ceva în ochii negustorilor. O încordare. Plănuiseră transporturile către această piaţă timp de luni de zile, încă dinainte de moartea lui Iadon. Şi cheltuiseră

enorm pentru a se afla aici, aşa că erau nevoiţi să încerce să vândă în orice condiţii.

Mantia lui Hrathen îi flutura în spate solemn, iar armura scotea un clinchet reconfortant la fiecare pas. Afişa o încredere de sine pe care de fapt nu o simţea, încerca să le ofere acestor negustori senzaţia de siguranţă. Lucrurile nu stăteau foarte bine. În ciuda faptului că se grăbise să-l contacteze pe Wyrn prin intermediul seonului, apelul lui sosise prea târziu; mesajul lui Telrii ajunsese deja la destinaţie. Din fericire, Wyrn fusese doar iritat de îndrăzneala regelui.

Nu avea prea mult timp la dispoziţie. Wyrn îi explicase clar că nu are prea multă răbdare cu proştii şi că, bineînţeles, nu avea să ofere titlul de gyorn unui străin. Cu toate acestea, ultimele întâlniri ale lui Hrathen cu Telrii nu decurseseră prea bine. Deşi noul rege părea să se arate ceva mai rezonabil în ultima vreme, continua totuşi să respingă orice sugestie de răsplată materială. Iar faptul că acesta întârzia să se convertească făcea ca arelonienii să devină din ce în ce mai confuzi.

Piaţa goală era şi ea un rezultat al stării care învăluise nobilimea ţării. Brusc, nimeni nu mai ştia dacă era bine să fii simpatizant Derethi sau nu, aşa că preferau să se ascundă. Balurile şi petrecerile dispăruseră, iar oamenii evitau să viziteze pieţele, aşteptau mereu o mutare a monarhului lor. Totul atârna de decizia pe care avea s-o ia Telrii.

Şi această decizie va fi luată, îşi spuse Hrathen. *Încă mai ai o lună la dispoziţie. Ai timp să-l convingi, să-l constrângi, să-l ameninţi. Telrii va ajunge să înţeleagă cât de ridicole sunt pretenţiile lui şi se va converti.*

Şi totuşi, în ciuda a ceea ce încerca să se convingă singur, Hrathen se simţea pe marginea prăpastiei. Juca un joc periculos. Nobilimea areloniană nu era de fapt de partea lui, nu încă. Majoritatea erau mult mai îngrijoraţi de aparenţe decât de esenţe. Dacă ar fi predat Arelonul lui Wyrn, nu i-ar fi oferit decât o mulţime de convertiţi pe jumătate, în cel mai bun caz. Spera ca asta să fie suficient.

Hrathen se opri din mers. Pentru că văzuse ceva mişcând în apropiere de el, lângă un cort. Cortul era unul mare, albastru, cu o broderie extravagantă şi pavilioane de o parte şi de alta. Vântul purta miros de mirodenii şi fum: era un negustor de tămâie.

Hrathen se încruntă. Era sigur că văzuse strecurându-se înăuntru o robă roşie de genul acelora purtate de preoţii Derethi. Se presupunea că la acea oră arteţii meditau în singurătate, nu făceau cumpărături prin piaţă. Hotărât să descopere despre cine era vorba, Hrathen trecu strada şi intră în cort.

Înăuntru era întuneric. Un singur felinar atârna într-o parte, dar încăperea erau atât de plină de obiecte îngrămădite, încât Hrathen nu vedea decât nişte umbre. Rămase nemişcat timp de câteva secunde, încercând să-şi obişnuiască privirea. Nu părea să fie nimeni în cort, nici măcar un negustor.

Făcu câţiva paşi înainte, alunecând prin valuri de parfum înţepător sau, dimpotrivă, liniştitor. Săpunuri şi uleiuri parfumate îşi răspândeau aromele în aer, ameţindu-l. Undeva în spatele cortului, dădu de felinarul care se afla lângă o cutie cu cenuşă, un rest de tămâie arsă. Hrathen îşi scoase mănuşa şi luă pe deget puţină pudră arsă.

— Cenuşa se aseamănă cu ruinele puterii tale, nu-i aşa, Hrathen? întrebă o voce.

Hrathen se întoarse, luat prin surprindere. Silueta unui bărbat se vedea în umbră, îmbrăcată într-o robă Derethi.

— Ce cauţi aici? îl întrebă Hrathen, întorcându-se cu spatele la Dilaf şi scuturându-se pe mână pentru a-şi pune înapoi mănuşa.

Dilaf nu-i răspunse. Rămase în întuneric, nemişcat.

— Dilaf, ţi-am pus o întrebare, repetă Hrathen, şi se întoarse iarăşi.

— Ai dat greş, Hrathen, îi şopti Dilaf. Tâmpitul de Telrii se joacă cu tine. Cu tine, un gyorn Shu-Dereth. Oamenii nu au voie să pretindă ceva Imperiului Sfânt, Hrathen. N-ar trebui să fie lăsaţi să facă asta.

Hrathen simţi că se înroşeşte.

— Ce ştii tu despre lucrurile astea? întrebă. Lasă-mă pe mine-n pace, artetule.

Dilaf nu se mişcă.

— Recunosc că ai fost foarte aproape, dar naivitatea ta te-a făcut până la urmă să pierzi.

— Ba nu! îi răspunse tare Hrathen şi alunecă în întuneric spre ieşire. Bătălia mea e departe de a se fi încheiat.

— Crezi? Cu colţul ochiului, Hrathen îl văzu pe Dilaf cum se apropie de cenuşă şi-şi trece degetele prin ea. Ţi s-a scurs printre degete, nu-i aşa. Hrathen? Victoria mea este mult prea dulce în faţa eşecului tău.

Hrathen se opri, apoi râse, întorcându-se spre Dilaf.

— Victorie? Ce victorie? Ce...?

Dilaf zâmbi. În lumina palidă a felinarului, cu faţa ascunsă de umbre, zâmbi. Expresia feţei artetului, ambiţioasă, pătimaşă, plină de fanatismul pe care Hrathen îl remarcase încă din prima zi, era atât de tulburătoare încât întrebarea lui Hrathen muri pe buze. În lumina jucăuşă, artetul nu mai semăna cu o fiinţă umană, ci cu un Svrakiss trimis să-l chinuie pe gyorn.

Dilaf aruncă pe jos mâna de cenuşă, apoi trecu pe lângă Hrathen, ieşi din cort şi înaintă cu paşi mari în lumină.

— Dilaf? întrebă Hrathen mult prea încet ca să poată fi auzit. Ce victorie?

Capitolul 52

— Au! se văită Raoden când Galladon îi înfipse acul în obraz.

— Încetează odată, îi ordonă dula, continuând să coasă.

— Karata se pricepe mult mai bine la asta, zise Raoden.

Se aflau în faţa unei oglinzi din camera pe care le-o oferise Roial în casa lui. Raoden îşi ţinea capul într-o parte şi privea cum Galladon se chinuia să-i coasă rana făcută de sabie.

— Ei bine, aşteaptă atunci până ne întoarcem în Elantris, îi replică dula morocănos şi-şi punctă remarca printr-o nouă

împunsătură de ac.

— Nu, oftă Raoden. Am aşteptat oricum prea mult. Simt crăpătura asta lărgindu-se de fiecare dată când zâmbesc. De ce nu putea să mă lovească la braţ?

— Pentru că suntem elantrieni, sole, îi răspunse Galladon. Dacă ni se poate întâmpla ceva rău, atunci o să se şi întâmple. Eşti norocos că ai scăpat numai cu atât. De fapt, mă mir că ai putut lupta de vreun fel cu trupul ăla.

— Nu mi-a fost prea uşor, zise Raoden, încercând să nu-şi mişte capul în timp ce dula lucra. De-asta am şi încercat să scap aşa de repede.

— Oricum, te lupţi mult mai bine decât mă aşteptam.

— M-a învăţat Eondel pe vremea când încercam să demonstrez cât de ridicole erau legile tatălui meu. Eondel a ales să mă înveţe să lupt cu syra pentru că s-a gândit că asta îmi va folosi ca politician. Nu mi-am imaginat vreodată că o voi folosi ca să o împiedic pe soţia mea să mă facă bucăţi.

Galladon pufni amuzat şi împunse din nou, iar Raoden strânse din dinţi. Toate uşile erau încuiate şi draperiile erau trase, pentru că Raoden fusese nevoit să-şi dea jos masca iluzorie pentru a-l lăsa pe Galladon să coasă. Ducele fusese amabil şi îi găzduise – Roial părea să fie singurul dintre foştii lui prieteni care era mai degrabă intrigat decât enervat de personalitatea lui Kaloo.

— Gata, sole, zise Galladon şi împunse cu acul pentru ultima dată.

Raoden dădu din cap şi se duse să se privească în oglindă. Aproape că începuse să creadă că acel chip frumos de nobil dula îi aparţinea. Şi acesta era un lucru periculos. Trebuia să-şi amintească tot timpul că era elantrian, cu toate slăbiciunile şi suferinţele adiacente, în ciuda personalităţii lipsite de griji pe care şi-o alesese.

Galladon încă mai purta masca. Iluziile aonice rezistau atâta timp cât Raoden le lăsa în pace. Indiferent dacă erau desenaţi în aer sau în noroi, aonii nu putea fi distruşi decât de un alt elantrian. Cărţile explicau că un aon desenat în praf continua să funcţioneze chiar şi atunci când era şters

de paşi.

Iluzia era ataşată de lenjeria lor, permiţându-le astfel să îşi schimbe hainele în timpul zilei fără a fi nevoie să redeseneze aonul. Masca lui Galladon era aceea a unui dula dur, masiv, o imagine pe care Raoden o găsise la sfârşitul cărţii sale. Chipul său fusese însă mult mai greu de ales.

— Cum este personalitatea mea? îl întrebă Raoden pe Galladon, scoţând cartea AonDor ca să-şi recreeze imaginea. Sunt convingător?

Galladon ridică din umeri şi se aşeză pe pat lângă prietenul lui.

— Eu nu te-aş fi confundat cu un dula, dar ei par să nu aibă probleme din astea. Oricum, nu cred că ai fi putut face o alegere mai bună. Kolo?

Raoden dădu din cap în timp ce desena. Nobilimea din Arelon îi era mult prea cunoscută, şi Sarene ar fi sărit imediat dacă i-ar fi spus că e din Teod. Şi, având în vedere că voia să vorbească aonică, nu mai exista altă alternativă decât Duladel. Era evident din tentativele lui de a imita accentul lui Galladon că nu ar fi trecut niciodată drept un membru al clasei inferioare; chiar şi când pronunţa un cuvânt simplu cum ar fi „kolo”, Galladon murea de râs. Din fericire, erau destui cetăţeni mai puţin importanţi din Duladel – foşti primari ai micile oraşe sau membri ai unor consilii neimportante – care vorbeau perfect aonică. Raoden întâlnise mulţi astfel de indivizi şi ştia că pentru a-i imita nu era nevoie decât să se poarte un pic extravagant şi să aibă o atitudine nonşalantă.

Cel mai dificil lucru fusese să facă rost de haine. Raoden fusese nevoit să le cumpere, purtând altă mască iluzorie, din piaţa Arelonului. De la sosirea sa oficială însă, îşi putuse procura nişte haine mai bine croite. I se părea că joacă destul de bine rolul unui dula, deşi nu toată lumea fusese convinsă de performanţele lui.

— Cred că Sarene suspectează ceva, zise Raoden, terminând aonul şi privindu-l cum se răsuceşte şi se întoarce să i se lipească de faţă.

— Ea e întotdeauna puţin mai sceptică decât majoritatea.

— E adevărat, zise Raoden. Intenţionase să-i spună de la bun început cine era de fapt, dar prinţesa evitase orice încercare a lui „Kaloo” de a rămâne singură cu ea, şi chiar refuzase scrisoarea pe care acesta i-o trimisese, returnindu-i-o nedeschisă.

Din fericire, lucrurile stăteau ceva mai bine cu ceilalţi. De când părăsise Elantrisul, cu numai două zile în urmă şi o lăsă pe Karata să aibă grijă de Noul Elantris, reuşise să-şi facă loc printre nobilii arelonieni cu atâta uşurinţă că nu-i venea să creadă. Nobilii erau prea preocupaţi să-şi facă griji în legătură cu domnia lui Telrii pentru a mai pune la îndoială identitatea lui Kaloo. De fapt, se ataşaseră imediat de el ca de o cunoştinţă veche. Se părea că nonşalanţa pe care o afişa şi micile lui prosteli şi caraghioslâcuri ofereau în sfârşit nobilimii şansa de a râde după haosul din ultimele săptămâni. Aşa că deveni repede un oaspete necesar în orice împrejurare.

Bineînţeles, adevăratul test era să fie acceptat la întrunirile secrete ale Sarenei şi ale lui Roial. Dacă avea de gând să facă ceva ca să ajute Arelonul, atunci trebuia să fie admis în acel grup. Ei erau cei care se străduiau să schimbe soarta ţării. Galladon era, bineînţeles, sceptic în privinţa şanselor lui Raoden de a ajunge în cercul în care dorea – dar Galladon era sceptic în legătură cu orice. Raoden zâmbi ca pentru sine: de fapt el era cel care iniţiase aceste întruniri. I se părea ironic că trebuia să se chinuie acum ca să-şi recâştige dreptul de a fi acolo.

Masca era gata şi Raoden deveni din nou Kaloo. Îşi puse o pereche de mănuşi verzi – care aveau pe ele magia care îi făcea braţele să pară normale – şi se întoarse spre prietenul său:

— Magnificul Kaloo se întoarce.

— Te rog, sole, nu şi când suntem numai noi doi. Şi-aşa abia rezist în public să nu te sugrum.

Raoden chicoti.

— Ah, ce viaţă. Iubit de femei, invidiat de bărbaţi.

Galladon pufni:

— Iubit de toate femeile în afară de una, vrei să spui.

— Bine, dar măcar m-a invitat să ne duelăm oricând am chef, zâmbi Raoden în timp ce se ducea să tragă draperiile.

— Chiar dacă a făcut-o numai ca să aibă încă o ocazie să înfigă o sabie în tine. Ar trebui să fii bucuros că te-a lovit în faţă, unde iluzia a acoperit rana. Dacă te-ar fi înţepat prin haine, ar fi fost destul de dificil de explicat de ce nu curge sânge. Kolo?

Raoden deschise uşa de la balcon şi ieşi să privească grădina lui Roial. Oftă când Galladon i se alătură.

— Spune-mi. De ce de fiecare dată când o întâlnesc, Sarene începe să mă urască?

— Probabil pentru că te iubeşte.

Raoden râse.

— Ei bine, măcar de data asta îl urăşte pe Kaloo, nu pe mine. Aproape că îl urăsc şi eu, deci o iert pentru asta.

Cineva bătu în uşă, atrăgându-le atenţia. Galladon îl privi pe Raoden şi aprobă din cap. Erau în regulă din cap până-n picioare. Galladon, în rolul servitorului, se duse şi deschise uşa. Era Roial.

— Domnul meu, începu Raoden şi se apropie de Roial cu braţele deschise şi cu un zâmbet larg, sper că ziua ta a fost la fel de bună ca a mea!

— A fost, cetăţene Kaloo, îi răspunse Roial. Pot să intru?

— Bineînţeles, mai încape vorbă? Până la urmă, e casa ta. Îţi suntem foarte îndatoraţi pentru amabilitatea cu care ne-ai primit, nu te vom putea răsplăti niciodată cum se cuvine.

— Prostii, cetăţene. Deşi, că tot veni vorba de răsplată, ar trebui să ştii că am făcut o afacere grozavă cu sistemele de prindere pentru lămpi pe care mi le-ai dat. Ţi-am deschis un cont la banca mea. Probabil că banii o să îţi ajungă să trăieşti cu tot confortul încă vreo câţiva ani.

— Excelent! Vom căuta atunci imediat un alt loc unde să ne mutăm.

— Nu, nu, îl opri bătrânul duce şi ridică mâinile. Stai aici cât doreşti. Am atât de puţini vizitatori la vârstă mea că până şi casa asta mică mi se pare uneori uriaşă.

— Atunci vom rămâne cât timp ne vei suporta! declară

Raoden, cu atitudinea lui caracteristică de dula. Se spune că atunci când inviţi un dula să rămână, nu vei mai scăpa niciodată de el – sau de familia lui.

— Spune-mi, cetăţene, începu Roial, lăsându-se pe balustrada balconului, unde-ai găsit sistemele acelea de prindere din aur solid?

— Moştenire de familie, zise Raoden. Le-am desprins din zidurile casei noastre chiar în timpul incendiului.

— Trebuie să fi fost oribil.

— Mai mult decât oribil, îi răspunse Raoden întunecându-se la faţă. Apoi zâmbi. Dar timpurile acelea au rămas în urmă acum. Am o nouă ţară şi noi prieteni! Voi veţi fi acum familia mea.

Roial aprobă din cap absent, apoi îl ţinti cu privirea pe Galladon.

— Văd că vă preocupă ceva, duce Roial, zise Raoden. Nu te teme să îmi spui ce te frământă. Dendo a fost alături de mine încă de când m-am născut; e demn de toată încrederea.

Roial aprobă, întorcându-se să privească spre grădină.

— Nu am adus vorba degeaba de atrocităţile din ţara ta, cetăţene. Spui că toate astea au rămas acum în urmă, dar mă tem că pentru noi asemenea vremuri abia acum încep.

— Vă referiţi la problema cu tronul, zise Raoden.

— Da. Telrii nu este un lider destul de puternic. Mă tem că Arelonul va avea în curând soarta Duladelului. Lupii fjordelezi ne-au înconjurat deja, ne adulmecă sângele, iar nobilimea continuă să pretindă că nu vede altceva decât nişte câini favoriţi.

— Vremuri tulburi, zise Raoden. Unde să merg să caut simpla pace?

— Cetăţene, sper că nu te vei simţi jignit când îţi voi spune că ceilalţi te consideră mai degrabă frivol.

Raoden râse.

— Chiar speram să mă vadă aşa, nobile domn. N-ar fi fost prea plăcut pentru mine să mă prostesc degeaba.

Roial zâmbi.

— Mi-am dat seama că ai o înţelepciune care nu poate fi

mascată complet de rolul pe care îl joci, cetăţene. Spune-mi, cum ai reuşit să scapi din Duladel?

— Mi-e teamă că acesta e un secret care va trebui să rămână nespus, zise Raoden. Sunt destui cei care ar suferi dacă aş face imprudenţa să-mi spun povestea.

Roial dădu din cap.

— Înţeleg. Ce e important este că ai supravieţuit atunci când concetăţenii tăi au murit. Ai idee cât de mulţi refugiaţi au ajuns la graniţa cu Arelonul când a căzut Republica?

— Mă tem că nu, nobile, îi răspunse Raoden. Eram destul de ocupat pe-atunci.

— Nici măcar unul. Am înţeles că republicanii au fost atât de şocaţi, încât nu au mai avut forţa să se gândească la evadare.

— Concetăţenii mei acţionează mai greu, zise Raoden cu mâinile ridicate. În acest caz, relaxarea noastră proverbială s-a dovedit a fi fatală. Revoluţia a trecut peste noi în timp ce încă discutăm ce să mâncăm la cină.

— Dar voi aţi reuşit să scăpaţi.

— Aşa e.

— Şi aţi trecut deja prin încercarea care ne aşteaptă pe noi, aşa că sfaturile voastre ne-ar fi foarte utile, indiferent de ce cred ceilalţi.

— Există o cale prin care puteţi evita să aveţi soarta Duladelului, nobile, zise Raoden precaut. Deşi ar putea fi destul de periculos. Ar implica o… schimbare de conducere.

Roial îşi îngustă ochii complice şi aprobă. Se înţeleseseră deja: Raoden primise o ofertă şi o acceptase.

— Vorbeşti de lucruri periculoase.

— Am trecut deja prin multe, duce. Nu o să mă dau în lături de la încă un pericol, dacă asta îmi va oferi posibilitatea de a îmi petrece restul zilelor în pace.

— Nu-ţi pot oferi vreo garanţie că va fi aşa, zise Roial.

— Nici eu nu-ţi pot oferi vreo garanţie că balconul acesta nu se va prăbuşi în secunda următoare. Tot ce putem face e să sperăm că norocul şi înţelepciunea noastră ne vor proteja.

Roial aprobă din cap.

— Ştii casa negustorului Kiin?
— Da.
— Ne întâlnim acolo în seara asta, la apus.
Raoden aprobă şi ducele ceru permisiunea să iasă. În timp ce uşa se închidea în urma lui, Raoden îi făcu cu ochiul lui Galladon.
— Şi ziceai că n-o să reuşesc.
— Nu mă voi mai îndoi niciodată de tine, sole, îi replică Galladon sec.
— Secretul era Roial, prietene, zise Raoden şi închise uşa balconului, după ce intră înapoi în cameră. El de obicei ghiceşte mai repede ce se ascunde în spatele măştilor, dar, spre deosebire de Sarene, prima întrebare care-i vine în minte nu este „De ce vrea omul acesta să mă păcălească?”, ci „Cum să mă folosesc de ce ştiu?”. I-am oferit câteva indicii şi el a răspuns în consecinţă.
Galladon aprobă.
— Ei bine, ai reuşit să intri în cercul lor. Ce vei face acum?
— Voi găsi o cale de a-l pune pe Roial pe tron în locul lui Telrii, zise Raoden şi ridică de jos o batistă şi o cutie cu machiaj. Puse puţin machiaj pe batistă şi apoi şi-o ascunse în buzunar.
Galladon ridică o sprânceană.
— Şi asta ce e? întrebă, arătând spre batistă.
— Ceva ce sper să nu fiu nevoit să folosesc.

Capitolul 53

— Ce caută *el* aici? întrebă Sarene din uşa bucătăriei lui Kiin. Idiotul de Kaloo era înăuntru, drapat într-un costum în culori ţipătoare, roşu şi portocaliu. Vorbea cu Kiin şi Roial gesticulând mult şi părea să nici nu fi observat apariţia Sarenei.
Lukel închise uşa în urma ei, apoi aruncă o privire dezgustată spre dula. Verişorul ei era recunoscut drept unul dintre cei mai spirituali bărbaţi din Kae. Reputaţia lui Kaloo

o eclipsase însă destul de repede pe a lui Lukel, lăsându-l pe tânărul negustor pe poziţia a doua.

— Roial l-a invitat, se strâmbă Lukel.

— Oare Roial a înnebunit? întrebă Sarene, mai tare decât ar fi fost cazul. Dacă blestematul ăla de dula e un spion?

— Un spion al cui? întrebă Kaloo. Nu cred că pomposul tău rege e destul de ager ca politician ca să se gândească să angajeze un spion, şi lasă-mă să te asigur că, indiferent cât de mult te exasperez, prinţesă, exasperez Fjordenul şi mai tare. Gyornul acela mai degrabă şi-ar înfige un cuţit în inimă, decât să mă plătească pentru informaţii.

Sarene roşi stânjenită, ceea ce nu avu alt efect decât să-l facă pe Kaloo să izbucnească într-un nou hohot de râs.

— Eu sunt convins, Sarene, că vei ajunge şi tu la concluzia că cetăţeanul Kaloo ne poate fi de mare folos, zise Roial. Omul acesta vede lucrurile dintr-o altă perspectivă şi e mai obiectiv decât noi relativ la evenimentele din Kae din ultima vreme. Nu-l judeca atât de pripit numai pentru că excentricitatea lui te deranjează.

Sarene se încruntă, dar nu mai răspunse. Observaţiile ducelui fuseseră corecte; le-ar fi prins bine să vadă lucrurile şi dintr-o altă perspectivă. Roial părea să aibă încredere în Kaloo, deşi nu-şi putea da seama de ce. Simţea însă că cei doi se respectă reciproc. În silă, admise că ducele poate văzuse în Kaloo ceva ce ea nu remarcase. Până la urmă, ducele îşi petrecuse câteva zile bune cu dula.

Ahan întârzia, ca de obicei. Shuden şi Eondel vorbeau în şoaptă într-un colţ al mesei, contrastând puternic cu declamaţiile zgomotoase ale lui Kaloo. Kiin aduse aperitive: nişte biscuiţi cu un fel de cremă albă deasupra.

În ciuda insistenţelor Sarenei, care încercase să-l convingă să nu mai pregătească cina, Kiin se dovedise incapabil să-i lase pe invitaţi să discute fără să le dea ceva de mâncare. Sarene zâmbi; se îndoia că în alte cercuri conspirative se mânca atât de mult şi de bine.

Câteva momente mai târziu, Ahan dădu buzna, fără a se deranja măcar să bată la uşă. Se aruncă în scaunul lui obişnuit şi începu să înfulece biscuiţi.

— Suntem toţi, începu Sarene brusc, întrerupându-l pe Kaloo. Toate capetele se întoarseră spre ea. Sper că v-aţi gândit cu toţii foarte serios la soluţii pentru problema noastră. Vrea cineva să înceapă?

— Eu, sări Ahan. Mă gândesc că l-am putea convinge pe Telrii să nu se convertească la Shu-Dereth.

Sarene oftă.

— Credeam că am discutat deja posibilitatea asta, Ahan. Telrii nu se gândeşte dacă să se convertească sau nu la Shu-Dereth; pentru el e clar: aşteaptă să vadă cât de mulţi bani poate scoate de la Wyrn.

— Numai de-am avea mai mulţi soldaţi, zise Roial, scuturând din cap. Cu o armată pe măsură l-am putea intimida pe Telrii. Sarene, care sunt şansele de colaborare cu Teod în acest sens?

— Nu prea sunt. Amintiţi-vă că tata a jurat să se convertească. În afară de asta, Teodul are o flotă foarte puternică, dar nu prea are trupe de uscat. Tara noastră are o populaţie mică. Supravieţuim numai pentru că ne scufundăm inamicii înainte ca aceştia să apuce să pună piciorul pe uscat.

— Am auzit că sunt luptători ai rezistenţei în Duladel, sugeră Shudden. Îmi tot hărţuiesc caravanele.

Toate privirile se întoarseră de data asta spre Kaloo, care ridică mâinile cu palmele întinse în faţă.

— Credeţi-mă, prieteni, nu vreţi să apelaţi la ajutorul lor. Majoritatea sunt foşti republicani, ca şi mine. Se pot duela foarte bine între ei, dar o syre nu face faţă unui soldat cu adevărat antrenat, mai ales dacă acesta mai are încă cinci prieteni pe lângă el. Rezistenţa supravieţuieşte numai pentru că fjordelezilor le e prea lene să-i alunge din mlaştini.

Shudden se încruntă.

— Credeam că ascunzătoarea lor e în peşterile din stepa Duladelului.

— Sunt mai multe grupuri, zise Kaloo vrând să pară netulburat, deşi Sarene detectă o urmă de ezitare în vocea lui. *Cine eşti?* se tot întreba.

— Cred că ar trebui să implicăm mai multă lume, zise Lukel. Telrii a spus clar că intenţionează să menţină plantaţiile. Dacă îi vom câştiga pe oamenii de rând de partea noastră, probabil vor fi dispuşi să se revolte împotriva lui Telrii.

— Asta ar putea funcţiona, zise Eondel. Planul Sarenei de a le da mai multă libertate ţăranilor de pe plantaţie a funcţionat de minune. Au acum mai multă încredere în ei şi a început să le placă libertatea. Dar ar dura destul de mult să-i antrenăm pentru luptă.

— De acord, zise Roial. Telrii o să apuce să se convertească până să terminăm noi, şi proclamaţia lui Hrathen va fi deja lege.

— M-aş putea preface un timp că sunt Derethi, zise Lukel. Măcar cât plănuiesc doborârea regelui.

Sarene scutură din cap.

— Dacă facem compromisul ăsta în faţa Shu-Derethului în Arelon, atunci nu ne vom mai putea elibera niciodată.

— Dar nu e decât o religie, Sarene, zise Ahan. Cred că ar fi bine să ne concentrăm mai mult pe adevăratele probleme.

— Şi nu crezi că Shu-Dereth este o „adevărată problemă”? întrebă Sarene. De ce nu încerci să le explici celor din Jindo şi Duladel că nu religia e problema?

— Are dreptate, interveni Roial. Fjordenul se foloseşte de Shu-Dereth ca de un instrument cu care să domine. Dacă preoţii fjordelezi reuşesc să convertească Arelonul, atunci Wyrn va fi stăpânul aici, indiferent pe cine am pune noi pe tron.

— Atunci ideea de a forma o armată din oamenii obişnuiţi din Arelon a căzut? întrebă Shuden, readucând discuţia în punctul din care deviase.

— Ar dura prea mult, zise Roial.

— Şi, în afară de asta, observă Kaloo, nu cred că vreţi un război în Arelon. Am văzut ce înseamnă o revoluţie sângeroasă – îi întărâtă pe oameni să se lupte între ei. Poate paznicii din Garda Elantrisului sunt proşti, dar sunt tot cetăţeni ai acestei ţări. Sângele lor ar mânji mâinile

voastre.

Sarene ridică privirile surprinsă, comentariul lui Kaloo fiind făcut pe un cu totul alt ton decât cel emfatic cu care dula îi obişnuise. Ceva o făcea să devină din ce în ce mai suspicioasă.

— Atunci ce să facem? întrebă Lukel exasperat. Nu ne putem lupta cu Telrii şi nu putem nici să stăm cu braţele încrucişate până îl vedem convertit. Ce putem face?

— Îl putem ucide, sugeră Eondel aproape în şoaptă.

— Ei bine? întrebă Sarene. Nu se aşteptase ca sugestia asta să vină atât de devreme.

— N-ar fi o idee tocmai rea, se arătă Kiin de acord, pe un ton rece şi impersonal, pe care Sarene nu i-l auzise niciodată. Asasinarea lui Telrii ar rezolva o mulţime de probleme.

Tăcură cu toţii. Sarene îi studia pe rând pe cei prezenţi, cu un gust amar în gură. Ştiau şi ei ce ştia şi ea. Înţelesese cu mult timp înainte ca această întrunire să aibă loc că nu exista altă soluţie.

— Un om moare pentru a fi salvată o naţiune, şopti Kaloo.

— Asta pare să fie singura soluţie, zise Kiin.

— Poate, interveni dula. Deşi mă întreb dacă nu cumva îi subestimăm pe arelonieni.

— Am discutat deja asta, zise Lukel. Nu avem destul timp la dispoziţie ca să-i aţâţăm pe ţărani.

— Dar nu mă refeream numai la ţărani, tinere Lukel, zise Kaloo, ci şi la nobili. N-ai observat cât de mult ezită să-l susţină pe Telrii? Nu ai văzut tulburarea din ochii lor? Un rege care nu are susţinători nu este rege.

— Şi Garda? întrebă Kiin neaşteptat.

— Mă gândesc că o putem atrage de partea noastră. Sunt sigur că pot fi convinşi că nu e bine ce fac.

„Voi” devenise „noi”. Sarene ridică o sprânceană. Era din ce în ce mai sigură că dula nu îi era străin. Era ceva atât de familiar în cuvintele lui…

— Este o idee interesantă, admise Roial.

— Gărzile şi nobilimea îi acordă acum sprijin lui Telrii

numai pentru că nu au altă alternativă, le explică Kaloo. Ducele Roial a pierdut teren din cauza a ceea ce s-a întâmplat la nuntă, când prinţesa a fost aruncată în Elantris. Acum însă, toate astea au fost uitate. Poate dacă le-am arăta gărzilor care va fi rezultatul final al deciziei lor de a-l sprijini pe Telrii – adică ocuparea Arelonului de către Fjorden şi transformarea poporului într-unul de sclavi – atunci vor realiza că au sprijinit persoana greşită. Daţi-le oamenilor şansa să aleagă o alternativă mai bună şi sunt sigur că o s-o facă.

Asta era. Sarene ştia o singură persoană care era atât de optimistă şi avea atâta încredere în oameni. Şi, când realiză în sfârşit unde mai auzise acel discurs, nu se putu abţine, tresări şi scoase un mic ţipăt.

*

Raoden ezită, dându-şi seama că se trădase. Renunţase prea repede la Kaloo, lăsase să se vadă prea mult din personalitatea lui reală. Ceilalţi nu observaseră schimbarea, dar Sarene – draga de Sarene, care era atât de suspicioasă – fusese ca de obicei atentă. Privi în ochii ei măriţi, şocaţi, şi îşi dădu seama că ştia. Cumva, în ciuda faptului că petrecuseră împreună atât de puţin timp, îl recunoscuse, deşi cei mai buni prieteni ai lui nu.

Ups, se gândi.

*

— Sarene, o strigă Roial, te simţi bine?

Sarene privi în jur, ruşinată. Stătea în picioare în faţa scaunului. Uită însă repede de stânjeneală, pentru că privirea îi căzu din nou asupra lui Kaloo, care încerca să se facă nevăzut.

— Nu, domnii mei, mă tem că nu mă simt prea bine. Aş vrea să luăm o scurtă pauză.

— Dar abia am început… protestă Lukel.

Sarene îl pironi cu privirea, reducându-l la tăcere, şi nimeni nu mai comentă.

— Să facem pauză atunci, decretă Roial.

— Perfect, zise şi Kiin, ridicându-se de pe scaun. Am nişte

plăcinte cu carne lăsate la răcit în spate. Mă duc să le aduc.

Sarene era atât de agitată încât abia dacă îi trecu prin gând să-l certe pe unchiul ei pentru că pregătise ceva de mâncare în ciuda faptului că ea îi spusese în mod clar să n-o facă. Îi aruncă lui Kaloo o privire plină de subînţeles, apoi se îndepărtă de masă, părând că se duce la toaletă. Aşteptă câteva momente în biroul lui Kiin până când nefericitul impostor se strecură după ea.

Sarene îl apucă de cămaşă şi aproape îl zdrobi de zid când îşi presă faţa pe a lui.

— *Spirit?* Ce în numele lui Domi cauţi aici?

Spirit se uită îngrijorat în dreapta şi în stânga.

— Mai încet, Sarene! Cum crezi că vor reacţiona oamenii ăştia, dacă o să descopere că au stat la masă cu un elantrian?

— Dar… cum? întrebă prinţesa, furia transformându-i-se brusc în entuziasm imediat ce primi confirmarea că era într-adevăr el. Ridică mâna ca să îi pipăie nasul, care era mai lung decât ar fi trebuit. Rămase înmărmurită când degetele ei trecură prin aer în loc să-i atingă vârful nasului.

— Ai avut dreptate cu aonii, Sarene, îi explică Spirit în şoaptă. Sunt hărţi ale Arelonului. Tot ce a trebuit să fac a fost să adaug o linie şi întregul sistem a început să funcţioneze din nou.

— O linie?

— Crăpătura. *Ea* a cauzat Reodul. A provocat o schimbare destul de semnificativă în relief încât să trebuiască adăugată.

— Funcţionează! exclamă Sarene. Apoi îi dădu drumul la cămaşă şi îl lovi uşor în coaste. M-ai minţit!

— Au! se plânse Spirit. Te rog, nu mă mai lovi, corpul meu nu se mai vindecă, îţi aminteşti?

Sarene icni.

— Asta nu…?

— S-a rezolvat odată cu repararea AonDor? completă Spirit întrebarea. Nu. Sunt încă elantrian. Înfăţişarea asta nu este decât o iluzie. Încă mai e ceva în neregulă cu AonDor.

Sarene abia se abţinu să nu-l lovească din nou.
— De ce m-ai minţit?
Spirit zâmbi.
— Şi ce, ai de gând să-mi spui acum că nu a fost mult mai distractiv aşa?
— Păi…
Râse.
— Numai tu ai putea găsi scuza asta valabilă, prinţesă. De fapt, nu am avut ocazia să-ţi spun. De câte ori am încercat să mă apropii de tine zilele astea, ai dispărut. Şi mi-ai ignorat şi scrisoarea. Nu puteam să sar pur şi simplu în faţa ta şi să înlătur iluzia. De fapt chiar am venit aseară în faţa casei lui Kiin, sperând să te văd la fereastră.
— Da? întrebă Sarene zâmbind.
— Întreabă-l pe Galladon dacă nu mă crezi, zise Raoden. E acasă la Roial acum, se străduieşte să mănânce toate bomboanele jandoriene pe care le găseşte. Ştiai că e înnebunit după dulciuri?
— Ducele sau Galladon?
— Amândoi. Acum ar trebui să mergem. O să înceapă în curând să se întrebe ce tot facem.
— Lasă-i, zise Sarene. Toate celelalte femei s-au învârtit până acum în jurul lui Kaloo. A venit în sfârşit şi timpul meu.
Spirit începu să chicotească, apoi prinse sclipirea periculoasă din ochii prinţesei, aşa că încetă.
— N-am avut de ales, Sarene. Trebuia să-mi joc rolul.
— Cred totuşi că l-ai jucat un pic prea bine, îi replică ea. Apoi zâmbi, incapabilă să rămână supărată.
Raoden remarcă imediat, aşa că se relaxă.
— Trebuie să recunoşti, că uneori a fost foarte amuzant. Nu aveam nici cea mai vagă idee că ştii să mânuieşti *atât* de bine sabia.
Sarene zâmbi cu subînţeles.
— Talentele mele sunt nenumărate, Spirit. Şi se pare că şi ale tale. Habar nu aveam că *tu* eşti un actor aşa de bun. Te-am urât!
— Mă bucur să aflu că sunt apreciat, zise Spirit şi o înconjură cu braţele.

Sarene realiză brusc cât de apropiaţi erau. Temperatura corpului lui aceeaşi cu cea a camerei şi această răceală o tulbură puţin. Însă în loc să se retragă, îşi lăsă capul pe umărul lui.

— Deci, de ce-ai venit? Ar trebui să fii în Noul Elantris, să îţi pregăteşti oamenii. De ce ai risca atât ca să vii în Kae?

— Ca să te găsesc, îi răspunse.

Sarene zâmbi. Răspunsul era cel corect.

— …şi, continuă el, să am grijă să nu vă omorâţi între voi. Ţara asta e complet haotică, nu-i aşa?

Sarene oftă.

— Şi e în parte şi vina mea.

Spirit o apucă de după gât şi îi ridică faţa, ca să se poată privi în ochi. Chiar dacă chipul lui era altul, ochii îi erau aceiaşi. De un albastru intens. Cum îl putuse confunda?

— *Nu* ai voie să te învinovăţeşti, Sarene. M-am săturat deja de lamentaţiile lui Galladon. Ai făcut o treabă foarte bună aici, mai bună decât mi-aş fi putut imagina. Eu eram convins că oamenii ăştia vor înceta să se mai întâlnească după plecarea mea.

Sarene ezită, scuturându-se pentru a se rupe din acea înlănţuire de priviri.

— Ce-ai spus? Cum adică după plecarea ta?

Ceilalţi începură să strige din camera de alături, şi Spirit îi făcu cu ochiul.

— Trebuie să ne întoarcem. Dar… să spunem numai că mai am ceva ce trebuie să-ţi mărturisesc, imediat ce întrunirea asta va lua sfârşit şi vom putea vorbi mai în linişte.

Îl aprobă din cap, pe jumătate pierdută. Spirit era în Kae şi AonDor funcţiona. Se întoarse în sala mare şi se aşeză tăcută la masă. Spirit intră şi el câteva secunde mai târziu. Un scaun rămăsese totuşi liber.

— Unde e Ahan? întrebă Sarene.

Kiin se încruntă.

— A plecat, îi răspunse pe un ton amar.

Lukel râse şi se întoarse spre Sarene.

— Contele pretinde că i s-a făcut rău din cauza a ceva ce

a mâncat. Aşa că a… plecat.

— Imposibil, mormăi Kiin. Nu am pus nimic în biscuiţii ăia care să-l poată deranja la stomac.

— Sunt convinsă că nu biscuiţii au fost de vină, unchiule, zise Sarene. Probabil că a mâncat altceva înainte să vină încoace.

Lukel râse din nou.

— Numai Domi ştie cât poate să mănânce acel om, că te şi miri cum de nu i se face rău în fiecare seară.

— Ei bine, va trebui să continuăm fără el, zise Roial. Nu avem de unde să ştim în cât timp îşi revine.

— De acord, zise Sarene şi se pregăti să înceapă din nou.

Roial însă i-o luă înainte. Arăta foarte obosit. Ducele oftă şi scutură din cap.

— Am eu ceva de spus.

Ceilalţi îi făcură semn că poate să continue, simţind cu toţii solemnitatea din vocea lui.

— Nu o să vă mint; nu m-am gândit niciodată să mă opun unei acţiuni împotriva lui Telrii. Noi doi am fost duşmani pe plan comercial în ultimii zece ani. Este un om flagrant şi risipitor, aşa că va fi un rege mai rău decât Iadon. Faptul că a acceptat chiar şi să se gândească la proclamaţia lui Hrathen e ultima dovadă de care aveam nevoie. De fapt, motivul pentru care am cerut mai mult timp de gândire până la următoarea noastră întâlnire a fost pentru că trebuia să aştept să sosească aici câţiva… asociaţi de-ai mei.

— Asociaţi? întrebă Sarene.

— Asasini, o lămuri Roial. Bărbaţi pe care i-am angajat din Fjorden. Nu toţi fjordelezii sunt loiali acestui zeu al lor – unii sunt credincioşi numai aurului.

— Unde sunt? întrebă Sarene.

— Sunt cazaţi la un han, nu departe de aici.

— Dar, zise Sarene confuză, săptămână trecută ne avertizai de pericolul imens pe care l-ar reprezenta o vărsare de sânge.

Roial îşi plecă privirile.

— Vina era aceea care vorbea, dragă Sarene, pentru că

trimisesem deja după aceşti oameni. Oricum, m-am răzgândit. Tânărul acesta din Dula…

Cuvintele lui Roial fură întrerupte de zgomotul unor paşi care se auzea din hol; Ahan se întorsese. *Ciudat,* se gândi Sarene, *n-am auzit uşa din faţă închizându-se.*

Când se întoarse însă, nu Ahan era acela care stătea în uşă. Un grup de soldaţi înarmaţi înconjurau un bărbat foarte bine îmbrăcat: regele Telrii.

Sarene sări în sus, dar strigătul ei de surpriză se pierdu între exclamaţiile similare ale celorlalţi. Telrii se dădu la o parte, lăsând soldaţii să umple încăperea. În urma lor venea şi contele Ahan.

— Ahan! exclamă Roial. Ce-ai făcut?

— Am reuşit în sfârşit să înscriu şi eu un punct, bătrâne, îi răspunse contele, sugrumat de plăcere, cu bărbia tremurându-i. Ţi-am spus că o voi face. Mai distrează-te *acum* pe seama caravanelor mele din Svorden, idiot bătrân. Să vedem cum se vor descurca ale tale când îţi vei petrece următorii cinci ani din viaţă în închisoare.

Roial scutură din capul său împodobit cu păr alb, nevenindu-i să creadă.

— Idiotule… N-ai priceput că ăsta a încetat demult să mai fie un joc? Nu ne mai jucăm cu fructe şi mătăsuri acum.

— Comentează cât vrei, îi zise Ahan triumfător, dar trebuie totuşi să admiţi că ţi-am făcut-o! De luni de zile tot plănuiesc asta, dar niciodată n-am reuşit să-l conving pe Iadon să-l aduc aici. Îţi vine să crezi că te considera incapabil de trădare? Credea că vechea prietenie care vă lega era prea puternică.

Roial oftă şi-l privi pe Telrii, care în mod evident se distra urmărind schimbul de replici.

— Oh, Ahan, zise Roial. Întotdeauna te-ai priceput atât de bine să acţionezi fără să gândeşti.

Sarene era şocată. Nu putea nici să se mişte, nici să vorbească. Trădătorii ar fi trebuit să fie nişte bărbaţi acri şi cu privirea întunecată. Nu putea lega acea imagine de Ahan. Era un tip arogant şi impetuos, dar *îi plăcea* de el. Cum putea cineva pe care îl plăcea să facă ceva atât de

oribil?

Telrii bătu din palme şi un soldat făcu câţiva paşi în faţă, îşi scoase sabia şi o înfipse în burta lui Roial. Roial gemu şi se prăbuşi.

— Asta e judecata regelui vostru, zise Telrii.

Ahan urlă, cu ochii mari pe faţa rotundă.

— Nu! Ai zis închisoare! Trecu vijelios pe lângă Telrii şi se ghemui lângă Roial, plângând în hohote.

— Aşa am zis? îl ironiză Telrii. Apoi le făcu semn la doi dintre soldaţi: Voi doi, strângeţi câţiva oameni şi duceţi-vă să-i prindeţi pe asasinii ăia, şi apoi… Se bătu cu degetele pe bărbie, gânditor:…aruncaţi-i de pe zidul Elantrisului.

Cei doi soldaţi salutară, apoi părăsiră încăperea.

— Iar voi, continuă Telrii şi se întoarse spre ceilalţi soldaţi, omorâţi-i pe trădători. Puteţi să începeţi cu scumpa noastră prinţesă. Ca să ştie toată lumea de-acum încolo care va fi pedeapsa pentru toţi aceia care încearcă să uzurpe tronul.

— Nu, strigară Shuden şi Eondel la unison.

Soldaţii deja porniseră, dar Sarene se trezi protejată de un zid format din Shuden, Eondel şi Lukel. Eondel era însă singurul înarmat şi cei trei trebuiau să facă faţă la zece soldaţi.

— Interesant că ai adus vorba de uzurpatori, duce Telrii, se auzi o voce de undeva din spate. Aveam impresia că tronul aparţinea familiei lui Iadon.

Sarene privi în direcţia din care venea vocea. Ochii ei dădură de Spirit, sau, cel puţin, de cineva care purta hainele lui Spirit. Avea pielea albă, aonică, păr şaten şi ochi albaştri. Ochii lui Spirit. Dar chipul lui nu trăda nimic din aspectul unui elantrian. Aruncase pe masă o haină zdrenţăroasă pe care se vedeau încă nişte pete maronii, de parcă bărbatul ar fi vrut să îi facă să creadă că şi-ar fi şters machiajul ca să le arate adevărata lui identitate.

Telrii gemu şi se dădu în spate, abia stăpân pe picioarele lui.

— Prinţe Raoden! bâlbâi. Nu! Ai murit! Mi-au spus că ai murit!

Raoden. Sarene era complet amorţită. Se holba la Spirit, întrebându-se cine era şi dacă îl cunoscuse de fapt vreodată.

Spirit se întoarse spre soldaţi.

— Aţi îndrăzni să-l ucideţi pe adevăratul rege al Arelonului? îi întrebă ferm.

Gărzile se dădură înapoi, fără să mai înţeleagă nimic şi vizibil îngrozite.

— Protejaţi-mă! îi imploră Telrii, târându-se afară din cameră. Soldaţii îl priviră cum iese, apoi plecară şi ei şi-i lăsară pe conspiratori iarăşi singuri.

Spirit – Raoden – sări peste masă, trecu în viteză pe lângă Lukel, îl împinse la o parte pe Ahan, care încă plângea şi îngenunche lângă Kiin, singurul care se gândise să se ocupe de rana lui Roial. Era limpede însă că nimic din ce putea face Kiin atunci nu era destul cât să-l salveze pe duce. Sabia intrase adânc în corpul bătrânului, desenând o rană uriaşă, care avea să-i fie în mod cert fatală.

— Raoden! gemu ducele. Te-ai întors!

— Stai liniştit, Roial, îi ceru Raoden şi ridică un deget în aer. Dâre de lumină se năşteau în urma degetului lui în timp ce desena.

— Trebuia să-mi dau seama că eşti tu, îngăimă ducele. Toată teoria aia cu încrederea în oameni. Îţi vine să crezi că ajunsesem să fiu de acord cu tine? Ar fi trebuit să-i trimit pe asasinii ăia să-şi facă treaba imediat ce-au sosit.

— Eşti un om mult prea bun pentru asta, Roial, zise Spirit, cu o voce puternic emoţionată.

Privirea lui Roial se focaliză, ducele observă abia acum aonul pe care Spirit îl desena deasupra lui. Începu să respire precipitat.

— Ai înviat din nou şi oraşul magic?

Spirit nu-i răspunse, se concentra să termine aonul. Desena altfel decât înainte, cu degetele alunecând prin aer mai repede şi mai precis. Termină aonul cu o linie scurtă într-o parte şi acesta începu să lumineze cald, învelindu-l pe Roial în lumină. Sub ochii lui Sarene, rana lui Roial părea să se închidă, o zgârietură de pe faţă îi dispăru complet, la fel

ca şi câteva pete maronii de bătrâneţe de pe cap.

Apoi lumina se stinse, iar din rana continuă să izvorască sânge cu fiecare nouă bătaie a inimii muribunde.

Spirit blestemă.

— E prea slab, exclamă disperat, şi începu imediat să deseneze un alt aon. Şi nu am apucat încă să studiez modificatorii! Nu ştiu cum să fac să canalizeze toată energia aonului spre o singură zonă a corpului.

Roial întinse o mână tremurând şi prinse mâna lui Spirit. Aonul dispăru imediat, pentru că mişcarea ducelui îl făcuse pe Spirit să greşească. Spirit nu mai începu alt aon. Rămase cu capul plecat, plângând.

— Nu plânge, băiete, zise Roial. Întoarcerea ta e o binecuvântare pentru mine. Nu poţi salva acest trup bătrân, dar poţi salva un regat întreg. Mor în pace, acum că ştiu că tu vei fi acela care va avea grijă de soarta Arelonului.

Spirit acoperi faţa bătrânului cu palmele.

— Ai făcut o treabă minunată cu mine, Roial, îi şopti el şi Sarene se simţi atunci ca o intrusă. Fără tine, aş fi devenit la fel ca tatăl meu.

— Nu, băiete. Ai semănat de la început mai mult cu mama ta. Domi să te binecuvânteze.

Sarene se întoarse cu spatele când corpul ducelui începu să se mişte spasmodic şi sângele începu să îi iasă pe gură. Când se întoarse, ştergându-şi lacrimile din ochi, Raoden era încă îngenuncheat deasupra cadavrului bătrânului. Într-un final, trase aer în piept şi se ridică, privindu-i pe rând pe ceilalţi, cu ochi trişti, dar fermi. Sarene simţi cum Shuden, Eondel şi Lukel cad în genunchi, în semn de respect.

— Regele nostru, zise Eondel, vorbind şi pentru ceilalţi.

— …Soţul meu, realiză şocată Sarene.

Capitolul 54

— *Ce* a făcut? întrebă Hrathen din nou, nevenindu-i să creadă.

Preotul, luat prin surprindere de reacţia lui Hrathen,

începu să repete haotic ceea ce tocmai povestise, dar gyornul îl opri la jumătate.

Ducele de Ial, mort? Din ordinul lui Telrii? Ce fel de tâmpenie mai era şi asta? Hrathen îşi dădea seama după faţa mesagerului că mai erau încă multe de spus, aşa că îl încurajă să continue. În curând, Hrathen realiză că execuţia nu era chiar aşa lipsită de logică pe cât i se păruse la început. Nu-i venea să creadă ce noroc avusese Telrii. Roial era cunoscut pentru viclenia sa; să îl prindă pe duce în mijlocul unui act de trădare fusese extrem de oportun.

Dar ce îi spuse mesagerul mai departe era mult mai şocant. Zvonurile spuneau că prinţul Raoden se întorsese din mormânt.

Hrathen se aşeză pe scaun, complet derutat. O tapiserie flutură pe perete când mesagerul deschise uşa ca să plece.

Controlează-te, se gândi. *O să te descurci.* Zvonurile despre întoarcerea lui Raoden nu puteau fi decât false, dar Hrathen trebuia să admită că era o lovitură de maestru. Ştia bine care era reputaţia prinţului; oamenii vorbeau despre el cu acea adoraţie care este rezervată numai pentru morţi. Dacă Sarene găsise o sosie, atunci putea să îl numească soţul său şi să pretindă tronul, chiar dacă Roial era mort.

Ce e clar e că se mişcă foarte repede, se gândi Hrathen, cu un zâmbet respectuos pe faţă.

Oricum, faptul că Telrii îl ucisese pe duce încă îl deranja. Asasinarea fără proces sau încarcerare nu putea decât să-i facă pe ceilalţi nobili să devină mai înfricoşaţi. Hrathen se ridică. Poate că nu era prea târziu să-l convingă pe Telrii să emită măcar un mandat de execuţie. Un document de acest gen ar mai fi liniştit minţile aristocraţilor.

*

Telrii refuză să-l primească. Hrathen era din nou în antreu, cu braţele încrucişate, ţintuindu-le cu privirea pe cele două gărzi din faţa lui. Cei doi nu îndrăzneau să-şi ridice privirile din pământ. Se părea că ceva îl zguduise atât de puternic pe Telrii, încât se baricadase în birou şi nu mai primea pe nimeni.

Hrathen nu avea însă de gând să se lase ignorat. Deşi nu putea să forţeze pur şi simplu intrarea la rege, putea să se facă atât de nesuferit încât Telrii să fie nevoit să îl primească. Aşa că îşi petrecuse ultima oră cerând o dată la cinci minute să fie introdus la rege.

De fapt, tocmai era momentul să încerce din nou.

— Soldaţi, ordonă, întrebaţi-l pe rege dacă mă primeşte.

Soldaţii oftară, exact aşa cum făcuseră şi la ultimele şase astfel de cereri. Totuşi, unul dintre soldaţi deschise uşa şi se supuse, intrând la comandantul lui. Câteva minute mai târziu, se întoarse.

Întrebarea pe care avea de gând să o rostească Hrathen îi rămase în gât. *Nu era acelaşi bărbat.*

„Garda” îşi scoase repede sabia şi o înfipse în cel de-al doilea soldat. Zgomotul de fier lovind fier explodă din camera de audienţă a regelui şi oamenii începură să strige: unii de furie, alţii de durere.

Hrathen blestemă: o luptă exact în singura seară în care se hotărâse să-şi lase armura acasă. Scrâşni din dinţi, trecu în viteză pe lângă gărzi şi intră în cameră.

Tapiseriile erau în flăcări şi oamenii se luptau disperaţi să scape. Câţiva bărbaţi zăceau morţi la uşa din partea cealaltă. Câţiva purtau maro şi galben, culorile Gărzii Elantrisului. Alţii erau în argintiu şi albastru – legiunea contelui Eondel.

Hrathen evită câteva atacuri, se feri de săbii sau se smulse pur şi simplu din mâinile purtătorilor. Trebuia neapărat să-l găsească pe rege. Telrii era prea important ca să…

Timpul se opri în loc când gyornul dădu cu ochii de rege prin hărmălaia din jur, cu bucăţi de tapiserie care ardeau desprinzându-se continuu de pe pereţi. Telrii avea ochii mari de spaimă şi se grăbea să iasă pe uşa din fundul încăperii. Sabia lui Eondel însă îi găsi gâtul înainte ca regele să apuce să facă măcar câţiva paşi.

Trupul decapitat al lui Telrii căzu la picioarele contelui. Eondel privi timp de câteva secunde cu ochi de gheaţă cadavrul lui Telrii, apoi se prăbuşi şi el din cauza unei răni

la şold.

Hrathen rămase blocat în mijlocul scandalului, uită haosul pentru moment şi privi cele două cadavre. *S-a zis cu o schimbare de putere fără vărsare de sânge,* îşi spuse resemnat.

PARTEA A TREIA
SPIRITUL ELANTRISULUI

Capitolul 55

I se părea straniu să privească Elantrisul din exterior. Locul lui Raoden era în oraş. Era ca şi cum se afla în afara propriului său corp, privindu-l din perspectiva altei persoane. Nu trebuia să fie despărţit de Elantris, aşa cum nici spiritul nu trebuia să-i fie separat de trup.

Stătea cu Sarene pe acoperişul casei-fortăreaţă a lui Kiin, în soarele amiezii. Negustorul, dând dovadă în acelaşi timp de prevedere şi de paranoia după masacrul din urmă cu zece ani, îşi construise căminul mai degrabă ca un castel decât ca o casă. Era un cub compact, cu pereţi solizi de piatră şi ferestre înguste, aşezat pe vârful unui deal. Acoperişul era prevăzut cu un parapet de piatră, asemănător cu crenelurile unui zid de apărare. Raoden se sprijini de el, cu Sarene alături, ţinându-l după talie.

Curând după moartea lui Roial de cu o seară înainte, Kiin baricadase uşile şi îi informase că are destule provizii în casă cât să stea liniştiţi câţiva ani întregi. Deşi Raoden se îndoia că uşile ar rezista totuşi la un atac insistent, îi făcea bine sentimentul de siguranţă pe care i-l inspira Kiin. Nu ştia cum avea să reacţioneze Telrii după ce aflase de întoarcerea lui. Era destul de probabil că urma să ceară ajutorul fjordelezilor. Garda Elantrisului ar fi putut să ezite în a-l ataca pe Raoden, dar trupele fjordeleze nu ar fi avut astfel de inhibiţii.

— Trebuia să-mi dau seama, mormăi Sarene.

— Ce anume? întrebă Raoden. Prinţesa purta una dintre rochiile Daorei, care îi era, bineînţeles, prea scurtă, dar lui Raoden îi plăceau picioarele care se vedeau.

Sarene purta peruca ei blondă cu păr scurt, care o făcea

să pară mult mai tânără, aproape ca o şcolăriţă. *O şcolăriţă de aproape 2 metri,* simţi Raoden nevoia să se corecteze.

Sarene îşi ridică fruntea ca să-l poată privi în ochi.

— Nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama. Chiar am suspectat împrejurările dispariţiei tale – a lui Raoden. Mă gândeam că regele te-a ucis sau te-a exilat.

— I-ar fi plăcut cu siguranţă, zise Raoden. A încercat de nenumărate ori să mă trimită de aici, dar am scăpat de fiecare dată.

— Trebuia să-mi fi dat seama, repetă Sarene, lăsându-şi cu putere fruntea pe umărul lui, bosumflată. Muşamalizarea, stinghereala… Era perfect logic.

— E uşor să faci legăturile după ce puzzle-ul a fost deja rezolvat, îi răspunse Raoden. Eu nu sunt deloc surprins că n-a făcut nimeni legătura între dispariţia mea şi Elantris, pentru că acesta e genul de conexiune pe care arelonienii nu o fac. Oamenii preferă să nu vorbească despre Elantris şi cu siguranţă refuză să asocieze Elantrisul cu oamenii pe care îi iubesc. Au preferat să creadă că sunt mort decât să se gândească că aş fi putut fi luat de Shaod.

— Dar eu nu sunt areloniană, îi replică Sarene. Nu am aceleaşi fobii.

— Dar ai trăit cu ei. N-aveai cum să nu capeţi şi tu ceva din prejudecăţile lor. În afară de asta, nu ştiai foarte bine cum funcţionează Shaodul.

Sarene mormăi ceva pentru sine.

— Şi tu m-ai lăsat să bâjbâi în ignoranţă. Propriul meu soţ.

— Ţi-am dat totuşi un indiciu, protestă prinţul.

— Da, cu cinci minute înainte să-ţi dezvăluieşti identitatea în faţa tuturor.

Raoden chicoti şi o trase mai aproape. Indiferent ce avea să se întâmple mai departe, era fericit că hotărâse să iasă din Elantris. Timpul petrecut cu Sarene, chiar şi scurt, merita orice risc.

După câteva momente, păru să realizeze ceva.

— Dar nu sunt, ştii…

— Ce?

— Soţul tău. Sau, cel puţin, lucrurile nu sunt foarte clare. Contractul matrimonial prevedea că vom fi legaţi pentru totdeauna prin căsătorie dacă unul dintre noi murea înainte de nuntă. Dar eu nu am murit, ci am fost luat de Shaod. Şi, deşi este cam acelaşi lucru, stipulaţia din contract era foarte clară.

Sarene îl privi îngrijorată.

Prinţul râse.

— Nu încerc să scap de tine, Sarene. Ce încerc să spun este că ar trebui să oficializăm clar relaţia, astfel încât să ştie toată lumea exact cum stau lucrurile.

Sarene se gândi câteva clipe, apoi aprobă din cap.

— Categoric. Am fost logodită de două ori în ultimele două luni şi n-am ajuns niciodată să mă căsătoresc. Orice fată merită o nuntă în toată regula.

— O nuntă demnă de o regină, completă Raoden.

Sarene oftă, privind spre Kae. Oraşul părea rece şi lipsit de viaţă, aproape nelocuit. Instabilitatea politică din ultima vreme distrugea economia ţării, exact la fel de sigur cum îi distrusese Iadon spiritualitatea. Acolo unde ar fi trebuit să fie comerţul în toi nu se vedeau decât câţiva trecători care se furişau pe străzi. Singura excepţie era reprezentată de piaţa mare din centrul oraşului, piaţa Arelonului. Deşi o parte dintre negustori se hotărâseră să-şi mai reducă pierderile şi se orientaseră spre Teod ca să vândă ce mai puteau, o altă parte rămăseseră. Ce îi determinase oare pe aceştia, destul de mulţi, să rămână şi să încerce să convingă o mulţime de cumpărători care pur şi simplu refuzau să cumpere?

Celălalt loc care încă mai părea animat era palatul. Soldaţii din Garda Elantrisului mişunaseră toată ziua prin zonă ca nişte insecte. Sarene îşi trimisese seonul să vadă ce se întâmplă, dar acesta nu se întorsese încă.

— Era un om atât de bun, zise Sarene aproape în şoaptă.

— Roial? Da, era. Ducele mi-a servit drept model în viaţă atunci când tatăl meu s-a dovedit nevrednic de acest rol.

Sarene chicoti.

— Când Kiin mi l-a prezentat pe Roial prima dată, a zis că

nu era sigur dacă ducele ne ajuta pentru că iubea Arelonul sau ca să mai scape de plictiseală.

— Mulţi au luat şiretenia lui Roial ca pe un semn de înşelăciune, zise Raoden. Dar greşeau; Roial era inteligent şi îi plăceau intrigile, dar era şi un adevărat patriot. M-a învăţat să cred tot timpul în Arelon, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

— Era ca un bunic poznaş, zise Sarene, şi era cât pe ce să-mi devină soţ.

— Încă nu-mi vine să cred asta, exclamă Raoden. L-am iubit pe Roial… dar să mi-l imaginez căsătorit? Cu tine?

Sarene râse.

— Nici nouă nu ne venea să credem. Bineînţeles, asta nu ne-ar fi împiedicat în niciun fel să mergem până la capăt.

Raoden o mângâie pe umăr.

— Dacă aş fi ştiut pe ce mâini bune am lăsat Arelonul, aş fi fost scutit de o grămadă de griji.

— Şi Noul Elantris? îl întrebă Sarene. Cine are grijă de el? Karata?

— Noul Elantris nu mai are nevoie de cineva să aibă grijă de el. Dar l-am trimis totuşi pe Galladon înapoi în dimineaţa asta cu instrucţiuni să încerce să-i înveţe şi pe alţii să deseneze aoni. Dacă dăm greş aici, nu vreau să las Elantrisul incapabil să se apere.

— Dar nu cred să mai fie atât de mult timp la dispoziţie…

— E destul timp să înveţe măcar câţiva aoni, zise Raoden. Merită să cunoască secretul puterii lor.

Sarene zâmbi.

— Am fost întotdeauna sigură că ai să găseşti răspunsul. Domi nu lasă o astfel de dedicare să se risipească.

Raoden zâmbi. Cu o noapte înainte, Sarene îl pusese să deseneze o mulţime de aoni ca să-i arate că funcţionează. Bineînţeles, cunoştinţele lui nu fuseseră suficiente ca să-l salveze pe Roial.

Vina îl gâtuia pe prinţ. Dacă ar fi ştiut modificatorii, atunci poate că l-ar fi putut salva pe duce. O rană ca aceea nu provoca moartea imediat. Raoden ar fi putut vindeca fiecare organ separat, apoi pielea. Dar în loc de asta

desenase un aon general care afecta întreg corpul. Puterea aonului, şi aşa slabă, se diluase atât de mult încât fusese inutil.

Raoden stătuse treaz până târziu, rememorând modificatorii. Arta vindecării AonDor era destul de complexă, dar nu avea de gând să mai vadă pe cineva murind din cauza neştiinţei lui. Avea să dureze luni în şir, dar până la urmă avea să memoreze toţi modificatorii, pentru fiecare organ, muşchi şi os.

Sarene se întoarse iarăşi să contemple oraşul. Se ţinea strâns de talia lui Raoden. *Nu* îi plăceau înălţimile, mai ales când nu avea nimic de care să se ţină. Privind-o, Raoden îşi aminti brusc ceva din studiile de noaptea trecută.

Întinse mâna şi îi luă peruca de pe cap, fiind nevoit să tragă mai tare din cauza lipiciului care opunea rezistenţă, şi dădu la iveală scalpul aproape golaş. Sarene se întoarse iritată spre el, dar Raoden începuse deja să deseneze.

Nu era un aon foarte complex; nu avea nevoie decât să precizeze ţinta, cum avea aonul să o afecteze şi durata. Când termină, părul Sarenei începu să crească. Creştea uşor, ca o respiraţie domoală. În câteva minute, era crescut la loc până la jumătatea spatelui, aşa cum îl avusese înainte.

Sarene îşi trecu degetele prin păr, nevenindu-i să creadă. Apoi îl privi pe Raoden cu lacrimi în ochi.

— Mulţumesc, zise. N-ai idee cât de mult înseamnă pentru mine.

După câteva clipe, se dădu în spate şi-l privi într-un anume fel.

— Arată-te.

— Faţa mea?

Sarene dădu din cap.

— Dar ştii cum arăt, zise Raoden ezitant.

— Ştiu, dar nu vreau să mă obişnuiesc cu chipul acesta nou. Vreau să te văd aşa cum eşti de fapt.

Hotărârea din ochii ei se dovedi un argument suficient. Cu un oftat, îşi atinse partea din interior a cămăşii cu degetul arătător. Pentru el nu se schimbă nimic, dar o simţi

pe Sarene încordându-se când masca dispăru. Se simţi dintr-o dată ruşinat şi se grăbi să deseneze din nou aonul, dar ea îl opri.

— Nu este chiar atât de groaznic pe cât crezi. Raoden, îi spuse, pipăindu-i faţa. Se spune că trupurile voastre sunt ca nişte cadavre, dar nu e adevărat. Chiar dacă ai pielea pătată şi puţin ridată, sub ea este carne.

Degetele ei atinseră cicatricea de pe bărbie şi tresări.

— Eu ţi-am făcut asta, nu?

Raoden aprobă din cap.

— Ţi-am spus deja. Nici nu mi-a trecut prin cap că mânuieşti sabia atât de bine.

Sarene rămase cu degetele pe rană.

— Am fost foarte nedumerită când am văzut că nu ai nicio zgârietură. Cum de masca asta îţi permite să-ţi schimbi expresia feţei, dar nu-ţi arată rănile?

— E complicat, începu Raoden. Trebuie să legi fiecare muşchi al feţei cu corespondentul lor în mască. Nu mi-aş fi dat niciodată seama de asta singur; ecuaţia se afla într-o carte.

— Dar ţi-ai schimbat atât de repede înfăţişarea aseară, când te-ai transformat din Kaloo în Raoden!

Prinţul zâmbi.

— De fapt aveam activate *două* măşti, una conectată la căptuşeala hainei şi cealaltă la cămaşă. Când am dizolvat prima mască am rămas cu a doua. Mă bucur numai că am reuşit să fac masca asta să semene cu mine şi că ceilalţi m-au recunoscut. Nu aveam, bineînţeles, cum să găsesc ecuaţii care să recreeze chipul meu. A trebuit să-mi dau seama singur cum să desenez.

— Ai făcut o treabă grozavă.

— Am pornit de la chipul meu de elantrian şi i-am spus iluziei să îl folosească drept punct de pornire. Zâmbi. Eşti o femeie norocoasă, Sarene. Ai un soţ care-şi poate schimba înfăţişarea oricând, aşa că nu te poţi plictisi.

Sarene pufni.

— Îmi ajunge ăsta. Acesta e chipul care s-a îndrăgostit de mine când credea că sunt o elantriană, fără niciun rang şi

titlu.

— Şi crezi că te-ai putea obişnui cu chipul ăsta?

— Raoden, era cât pe ce să mă mărit cu Roial săptămâna trecută. Era un bătrân tare simpatic, dar era atât de ridat încât pietrele păreau frumoase pe lângă el.

Raoden râse. În ciuda a toate câte se întâmplaseră: Telrii, Hrathen şi moartea lui Roial, inima lui jubila.

— Oare ce fac acolo? spuse Sarene, privind către palat.

Raoden îi urmări privirea şi o împinse uşor mai aproape de parapet, lucru care o făcu pe Sarene să ameţească. Îşi încleştă mâna pe cotul lui Raoden, degetele aproape îi intrară acestuia în carne.

— Nu face asta!

— Scuză-mă, zise el, şi o luă pe după umeri, trăgând-o mai aproape. Am uitat că ţi-e frică de înălţime.

— *Nu* mi-e frică, se revoltă prinţesa, încă ţinându-se de braţul lui, numai că ameţesc puţin.

— Bineînţeles, zise Raoden, privind spre palat. Abia dacă putea distinge un grup de soldaţi care făceau nu se ştie ce în faţa clădirii. Întindeau pe jos pături sau cearşafuri sau ceva de genul ăsta.

— E prea departe, zise Sarene. Oare unde o fi Ashe?

Raoden ridică mâna şi începu să deseneze aonul Nae, o figură rotundă, exact în faţa lor. Când termină, aerul din interiorul aonului se undui ca şi cum ar fi fost apă, apoi se limpezi şi le arătă o imagine mărită a oraşului. Aşezându-şi palma în centrul aonului, Raoden îl poziţionă în aşa fel încât să le arate palatul. Imaginea se stabiliză şi reuşiră să vadă soldaţii atât de bine încât distingeau până şi rangul fiecăruia.

— Chestia asta e utilă, zise Sarene în timp ce Raoden ridica uşor aonul. Soldaţii puneau într-adevăr cearşafuri pe jos, care păreau că transportă nişte cadavre. Ultimele două cadavre din rând păreau destul de familiare.

Sarene trase adânc aer din piept, recunoscând îngrozită cei doi morţi: Eondel şi Telrii.

Capitolul 56

— A atacat aseară târziu, prinţesă, îi explică Ashe.

Restul membrilor grupului – Kiin, Lukel şi Shuden – se strânseseră şi ei pe acoperişul casei lui Kiin, privind prin aonul pe care-l manevra Raoden pregătirile pentru funeralii care aveau loc în curtea palatului.

Baronul Shuden stătea morocănos pe una dintre pietre, dădea întruna din cap de parcă nu îi venea să creadă ce se întâmpla. Sarene îl ţinea de mână, încerca să-l liniştească şi realiza cât de grele trebuie să fi fost ultimele zile pentru tânărul jindoez. Viitorul lui tată-socru se dovedise a fi un trădător, Torena dispăruse, iar acum cel mai bun prieten al lui era mort.

— A fost un om brav, zise Kiin.

— A făcut-o pentru onoare, Raoden, îi explică Sarene, privind de lângă deznădăjduitul baron. Telrii a asasinat ieri un om extraordinar, iar Eondel a simţit imperativă nevoia de a-l răzbuna.

Raoden scutură din cap.

— Răzbunarea e întotdeauna un act necugetat, Sarene. Acum nu l-am pierdut numai pe Roial, dar şi pe Eondel. Iar oamenii îşi văd înmormântaţi doi regi în decurs de numai două săptămâni.

Sarene renunţă. Raoden vorbise ca un lider, nu ca un prieten. Nu-şi permitea să-i dea dreptate lui Eondel, chiar dacă acesta era mort, din cauza situaţiei pe care gestul lui necugetat o crease.

Soldaţii nu aşteptară să aibă loc o ceremonie religioasă pentru cei căzuţi. Pur şi simplu dădură foc rugului, apoi salutară milităreşte în timp ce trupurile ardeau. Orice se spunea despre Garda Elantrisului, îndeplinise această din urmă misiune cu solemnitate şi onoare.

— Acolo, arătă Raoden şi focaliză aonul pe un detaşament de aproximativ cincizeci de soldaţi care lăsaseră rugul şi veneau spre casa lui Kiin. Toţi purtau mantiile maronii ale Gărzii Elantrisului.

— Asta e semn rău.

— Sau dimpotrivă, poate fi un semn bun, zise Raoden.

Kiin scutură din cap.

— Ar trebui să baricadăm mai bine uşa de la intrare. Să se chinuie s-o spargă cu un morman de pietre în spate.

— Nu, zise Raoden. N-o să ne ajute cu nimic să stăm aici. Vreau să mă întâlnesc cu ei.

— Sunt şi alte variante de ieşire din clădire, zise Kiin.

— Şi totuşi, va trebui să aştepţi să baricadezi uşa de la intrare când îţi spun eu, Kiin, zise Raoden. Şi ăsta e un ordin.

Kiin strânse din dinţi timp de câteva clipe, apoi aprobă.

— Bine, Raoden, aşa să fie. Dar nu pentru că îmi ordoni, ci pentru că am încredere în tine. Poate că fiul meu te-a numit rege, dar eu nu accept domnia nimănui.

Sarene îl privi pe Kiin surprinsă. Nu-l auzise niciodată vorbind aşa; de obicei era un om jovial, ca un urs de circ vesel. Acum faţa lui era severă şi neclintită, acoperită de o barbă pe care o lăsase să crească la moartea lui Iadon. Bucătarul neatent, dar binevoitor, dispăruse complet, şi în locul lui apăruse un bărbat care semăna mai degrabă cu un amiral neînduplecat din flota tatălui ei.

— Mulţumesc, Kiin, îi răspunse Raoden.

Unchiul ei aprobă din cap. Călăreţii se apropiaseră deja şi acum se despărţeau ca să înconjoare fortăreaţa lui Kiin. Observându-l pe Raoden pe acoperiş, unul dintre soldaţi îşi struni calul să-l ducă mai aproape.

— Am auzit că prinţul moştenitor al Arelonului, Raoden, trăieşte, anunţă bărbatul. Dacă e adevărat, să vină mai aproape. Ţara noastră are nevoie de un rege.

Kiin se relaxa dintr-o dată, iar Raoden oftă şi el uşor. Ofiţerii Gărzii stăteau aşezaţi în rând, încă pe cai. Raoden le putea distinge chipurile. Erau obosiţi, confuzi şi totuşi plini de speranţă.

— Trebuie să ne mişcăm repede, înainte ca gyornul să apuce să facă vreo mişcare, le spuse Raoden prietenilor săi. Trimiteţi mesageri nobilimii. Vreau să fiu încoronat în cel mult o oră.

*

Raoden intră în sala tronului. De o parte şi alta a podiumului pe care era ridicat tronul stăteau Sarene şi tânărul patriarh al religiei Korathi. Raoden abia îl întâlnise, dar portretul pe care i-l făcuse Sarene era exact. Părul lung şi auriu, un zâmbet care voia să trădeze un om atotştiutor cu toate că nu era cazul şi un aer enervant de importanţă erau trăsăturile care îl defineau. Oricum, Raoden avea nevoie de el. Semnificaţia faptului că Raoden avea să fie încoronat de patriarhul Shu-Korath era foarte importantă.

Sarene zâmbi încurajator în timp ce Raoden se apropia. Îl uluia cât de mult putea ea să ofere, având în vedere prin ce trecuse în ultima perioadă. I se alătură pe podium, apoi se întoarse să privească nobilimea Arelonului.

Recunoştea aproape pe toată lumea. Mulţi îl sprijiniseră în diverse chestiuni înainte de plecarea lui în exil. Acum erau pur şi simplu dezorientaţi. Circulau unele zvonuri potrivit cărora Raoden fusese în spatele asasinatului, dar cei mai mulţi oameni rămâneau indiferenţi la ele. Ochii le erau încă goliţi de orice expresie din cauza şocului şi toţi dădeau semne de extenuare psihică.

Lucrurile se vor schimba acum, îşi promise Raoden. *Nu vor mai exista atâtea îndoieli. Nu va mai fi nesiguranţă. Ne vom uni cu Teodul şi vom înfrunta Fjordenul.*

— Stimaţi lorzi şi domniţe, începu Raoden. Bietul nostru regat a suferit prea mult în ultimii zece ani. Va trebui să facem ca lucrurile să meargă din nou bine. Jur pe această coroană…

Îngheţă. Simţea… o putere. La început, crezu că era un atac al Dor-ului. Înţelese însă rapid că era vorba de altceva, ceva ce nu mai experimentase niciodată. Ceva ce venea din afară.

Se părea că altcineva manipula Dor.

Căută cu privirea în mulţime, încercând să-şi ascundă surpriza. Ochii îi căzură pe un bărbat îmbrăcat într-o robă roşie care încerca să se piardă printre nobili. Puterea venea de-acolo.

Un preot Derethi? se întrebă, neputând să creadă. Bărbatul zâmbea. De sub glugă i se vedeau câteva fire

blonde de păr. *Ce?*

Atmosfera din încăpere se schimbă. Câţiva oameni leşinară imediat, dar majoritatea doar se holbau. În transă. Şocaţi. Şi totuşi, într-un fel, nu părea surprinşi. Fuseseră atât de chinuiţi în ultima vreme, încât se aşteptau oricum să se întâmple ceva rău. Fără să mai încerce măcar să verifice, Raoden ştiu că masca sa iluzorie căzuse.

Patriarhul părea să se sufoce. Lăsă coroana să-i cadă din mână şi se dădu în spate speriat. Raoden privi coroana, simţind cum i se face rău. Fusese atât de aproape…

O voce se ridică de undeva de aproape.

— Priviţi-l, nobili din Arelon! începu Sarene. Priviţi-l pe cel care v-ar fi fost rege. Priviţi-i petele întunecate de pe piele şi chipul de elantrian! Apoi să-mi spuneţi: contează cu adevărat?

Mulţimea tăcea.

— Timp de zece ani aţi fost conduşi de un tiran pentru că aţi respins Elantrisul. Voi aţi fost cei privilegiaţi, cei bogaţi, dar într-un fel şi cei mai chinuiţi, pentru că n-aţi putut cunoaşte siguranţa. Au meritat titlurile voastre să vă sacrificaţi libertatea? Acesta este cel care v-a iubit atunci când toţi ceilalţi nu se gândeau decât să vă dezonoreze. Vă întreb: Numai pentru că e elantrian înseamnă că e un rege mai rău decât Iadon sau Telrii?

Îngenunche în faţa lui.

— Eu îl accept să fie regele meu.

Raoden privi mulţimea. Rând pe rând, începură să îngenuncheze şi ceilalţi. Începu cu Shuden şi Lukel, care se aflau undeva în faţă. Ca un val, formele alunecau în genunchi, unii încă nu înţelegeau ce fac, alţii pur şi simplu erau resemnaţi. Unii îndrăzneau chiar să fie fericiţi.

Sarene se duse şi luă coroana de pe jos. Era foarte simplă. Nimic altceva decât un cerc de aur. Reprezenta însă atât de mult. Cu Seinalan încă împietrit, prinţesa din Teod luă sarcina asupra sa şi puse coroana pe capul lui Raoden.

— Iată-l pe regele vostru! exclamă.

Câţiva chiar începură să ovaţioneze.

*

Un singur om blestema în loc să ovaţioneze. Dilaf arăta de parcă era gata s-o pornească prin mulţime şi să-l sfâşie pe Raoden în bucăţi cu mâinile goale. Oamenii, care ovaţionau din ce în ce mai tare, îl ţineau însă în spatele lor ca într-o cuşcă. Preotul privi în jurul lui cu furie crescândă, apoi se întoarse şi îşi făcu loc prin mulţime, în final ieşi afară, în oraşul înghiţit de întuneric.

Sarene îl ignoră, privindu-l în schimb pe Raoden.

— Felicitări, Maiestate, îi zise şi-l sărută uşor.

— Nu pot să cred că m-au acceptat, încă se mira Raoden.

— Acum zece ani i-au respins pe elantrieni, îi explică Sarene, şi au avut ocazia să afle că un om poate fi un monstru indiferent cum arată. Acum sunt în sfârşit gata să accepte un domnitor nu pentru că e un zeu sau pentru că are bani, ci pur şi simplu pentru că ştiu că le va fi un bun conducător.

Raoden zâmbi.

— Bineînţeles, ajută destul de mult şi faptul că acest conducător are o soţie care e în stare să ţină un discurs foarte convingător, exact la momentul potrivit.

— Şi asta e adevărat.

Raoden se întoarse, privi peste mulţime spre Dilaf, care tocmai dispărea.

— Cine era?

— Unul dintre preoţii lui Hrathen, zise Sarene expeditivă. Îmi imaginez că nu are o zi prea bună. Dilaf e celebru pentru ura lui faţă de Elantris.

Raoden nu păru să fie gata să expedieze aşa uşor acest subiect.

— Ceva nu e în regulă, Sarene. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu masca mea…

— Credeam că tu ţi-ai dat-o jos.

Raoden negă.

— Nu… cred că a fost preotul.

— Dar acum?

— Am simţit energia Dor înainte ca masca să-mi cadă, şi venea din direcţia preotului. Tăcu câteva momente, scrâşnind din dinţi.

— Pot să-l împrumut puţin pe Ashe?
— Bineînţeles, zise Sarene şi făcu semn seonului să se apropie.
— Ashe, vrei, te rog, să duci cuiva un mesaj din partea mea?
— Bineînţeles, răspunse seonul.
— Găseşte-l pe Galladon în Noul Elantris şi povesteşte-i ce tocmai ai văzut, îi zise Raoden. Apoi avertizează-l să fie pregătit.
— Pentru ce, stăpâne?
— Nu ştiu nici eu exact. Spune-i numai să fie pregătit şi că sunt îngrijorat.

Capitolul 57

Hrathen îl urmărise pe „Raoden” intrând în sala tronului. Nimeni nu încercase să se opună pretenţiilor acestui impostor. Acest bărbat, Raoden sau nu, avea să fie rege. Sarene făcuse o mutare excelentă. Telrii era asasinat şi cineva deja pretindea că avea drept asupra coroanei… Planurile lui erau în mod serios primejduite.
Hrathen îl urmărea pe pretendentul la tron şi simţi că îl urăşte pe acest om pe care Sarene îl privea atât de pierdută. Hrathen putea citi dragostea în ochii ei. Putea oare să fie reală acea adoraţie stupidă? De unde apăruse aşa, dintr-o dată acest bărbat? Şi cum reuşise să o subjuge aşa de uşor pe Sarene, care era de obicei atât de suspicioasă?
Era clar însă era că femeia îşi dăruise inima. Hrathen îşi dădea seama că gelozia lui era ridicolă. Relaţia lui cu Sarene fusese una de luptă continuă, în niciun caz nu una care să implice afecţiune. Era ilogic să se simtă acum gelos. Şi mai avea numai o lună la dispoziţie până când armatele Derethi aveau să invadeze Arelonul, ucigând în dreapta şi în stânga, inclusiv pe Sarene. Hrathen trebuia să facă ceva imediat dacă avea de gând să găsească până la urmă o cale prin care să-i converteasă pe arelonieni.

Hrathen se dădu puţin mai înapoi imediat ce ceremonia de încoronare începu. Mulţi regi obişnuiau să emită decrete pentru arestarea duşmanilor imediat după încoronare, printr-un prim decret, şi Hrathen nu avea de gând să-i amintească impostorului de existenţa lui.

Era totuşi destul de aproape ca să prindă procesul transformării. Se simţi dintr-o dată foarte confuz; se presupunea că procesul de transformare provocat de Shaod era rapid, dar nu chiar *atât* de rapid. Spectacolul îl obligă să-şi revizuiască presupoziţiile. Dacă Raoden nu murise totuşi? Dacă prinţul se ascunsese în Elantris în tot acest timp? Hrathen găsise o cale prin care să treacă drept elantrian. Dacă şi Raoden făcuse acelaşi lucru?

Hrathen fusese şocat de transformare, dar şocul pe care îl avu când îi văzu pe toţi ceilalţi lipsiţi de reacţie era infinit mai mare. Sarene îşi ţinu discursul şi oamenii pur şi simplu ascultară. Nu făcură nimic ca s-o oprească să pună pe cap coroana de rege unui elantrian.

Hrathen se simţea rău. Se întoarse şi îl surprinse fără să vrea pe Dilaf în timp ce ieşea. Hrathen îl urmă. Pentru prima dată, împărtăşea dezgustul lui Dilaf. Era pur şi simplu dat peste cap de faptul că arelonienii acceptaseră ca un elantrian să le fie rege.

În acel moment, Hrathen înţelese unde greşise. Dilaf avusese dreptate: dacă Hrathen s-ar fi concentrat mai mult asupra Elantrisului, acum oamenii ar fi fost mult prea dezgustaţi ca să accepte încoronarea. Hrathen neglijase să le insufle celor care se convertiseră un respect real pentru voinţa lui Jaddeth. Se folosise de popularitatea pe care o câştigase ca să adune cât mai mulţi convertiţi, în loc să se folosească de doctrină. Rezultatul era o congregaţie instabilă, gata oricând să se întoarcă la vechile convingeri.

Dacă n-ar fi timpul ăsta atât de scurt! se gândi, în timp ce măsura grăbit străzile din Kae. Trei luni nu aveau cum să fie suficiente ca să reuşesc să convertesc oamenii aşa cum trebuie.

În faţa lui, Dilaf o luă pe o străduţă lăturalnică. Hrathen ezită. Nu era drumul spre capelă, ci era drumul care ducea

spre centrul oraşului. Curios, Hrathen se luă după artet, păstra distanţa, astfel încât clinchetul armurii pe care o purta să nu îi trădeze prezenţa. Nu era însă cazul să-şi facă griji; artetul era mânat de o singură obsesie şi nu auzea nimic în jur. Nu se deranja să se uite măcar o dată în urmă.

Soarele aproape că apusese complet şi întunericul învelea piaţa principală. Hrathen pierduse urma artetului, aşa că se opri să se gândească, în acelaşi timp îşi rotea privirile în jur, spre corturile negustorilor.

Dintr-o dată, se aprinseră luminile în jurul lui.

O sută de torţe se aprinseră în zecile de corturi din jur. Hrathen se încruntă, apoi rămase să privească cu ochii largi mulţimea de bărbaţi care ieşeau din corturi, cu torţele reflectându-se pe spatele lor goale.

Hrathen făcu câţiva paşi în spate, îngrozit. Cunoştea bine aceste creaturi. Cu braţele ca nişte crengi de copaci întortocheate şi cu pielea întinsă peste simboluri ciudate.

Deşi noaptea părea să fie liniştită, amintirile începură să năvălească cu tot vacarmul peste Hrathen. Corturile şi negustorii nu erau decât o acoperire. Ăsta era motivul pentru care atâţia fjordelezi se hotărâseră să vină în Arelon în ciuda instabilităţii politice, şi ăsta era motivul pentru care aceştia hotărâseră să rămână după ce toţi ceilalţi plecaseră. Pentru că nu erau negustori, ci războinici. Invazia Arelonului avea să înceapă cu o lună mai devreme.

Wyrn trimisese deja călugării din Dakhor.

Capitolul 58

Raoden se trezi din cauza unor zgomote ciudate. Rămase în pat câteva clipe, dezorientat. Era în casa lui Roial. Nunta era programată abia în după-amiaza următoare, aşa că Raoden alesese să doarmă în camera lui Kaloo din casa lui Roial în loc să rămână la Kiin, unde Sarene ocupase deja camera de oaspeţi.

Zgomotele se auziră din nou. Părea că undeva se dă o luptă.

Raoden coborî din pat şi deschise uşa de la balcon, privind pe deasupra grădinilor, spre Kae. Un fum dens se ridica pe cerul nopţii şi focuri ardeau peste tot în oraş. Aerul era plin de strigăte de disperare care izvorau prin întuneric ca plânsul disperat al celor blestemaţi. În apropiere se auzeau zgomote de metal.

Îşi aruncă repede pe el o jachetă şi se grăbi să iasă din casă. Imediat ce dădu colţul, se trezi în spatele unui grup de soldaţi din Garda Elantrisului, care se luptau din greu cu nişte… demoni.

Aveau pieptul gol şi ochii lor păreau să ardă. Aveau înfăţişarea unor oameni, dar carnea le era toată umflată şi deformată, ca şi cum ar fi avut bucăţi de metal sub piele. Unul dintre soldaţii lui Raoden reuşi să plaseze o lovitură, dar arma lui lăsă doar o zgârietură în loc să spintece. O mulţime de soldaţi muribunzi zăceau pe jos, în timp ce cei cinci demoni păreau neatinşi. Soldaţii care încă mai erau în picioare se luptau cu o expresie de groază întipărită pe chip, realizară că armele le erau practic inutile şi că tovarăşii le mureau unul după altul.

Raoden se dădu şi el în spate, îngrozit. Unul dintre demoni sărise la un soldat, ferindu-se de lovitura acestuia cu o viteză uluitoare, apoi îl străpunse pur şi simplu cu o sabie.

Raoden îngheţă. Îl recunoscuse pe demon. Deşi acesta avea trupul la fel de desfigurat ca şi ceilalţi, chipul îi era familiar. Era Dilaf, preotul fjordelez.

Dilaf zâmbi, privindu-l pe Raoden. Regele se aplecă să apuce una dintre armele căzute pe jos, dar se mişca prea încet. Dilaf se repezi spre el ca vântul şi îl lovi în stomac. Raoden începu să geamă şi căzu la podea.

— Aduceţi-l aici, ordonă creatura.

*

— Asigură-te că ajunge chiar în seara asta, insistă Sarene, trăgând capacul şi închise bine cutia cu provizii.

Cerşetorul aprobă din cap. Privind temător zidul Elantrisului care se înălţa la numai câţiva paşi de ei.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă, Hoid, îl linişti Sarene. Acum

ai un nou rege. Lucrurile se vor schimba în Arelon.

Hoid ridică din umeri. În ciuda morţii lui Telrii, cerşetorul refuza să se întâlnească cu Sarene în timpul zilei. Oamenii lui îşi petrecuseră mai bine de zece ani temându-se de Iadon şi de fermele lui; nu se puteau obişnui atât de repede să iasă din ascunzătoare pe timp de zi, indiferent ce aveau de făcut. Sarene ar fi folosit pe altcineva să trimită proviziile, dar Hoid şi oamenii lui ştiau deja cum să procedeze şi unde să ducă toate cutiile. În plus, prefera ca nimeni din Arelon să nu afle ce conţinea acest transport.

— Cutiile astea sunt mult mai grele decât cele dinainte, stăpână, observă Hoid. Exista un motiv pentru care reuşise să supravieţuiască pe străzile din Kae fără să fie prins.

— Nu te interesează ce conţin cutiile, îi replică Sarene şi-i întinse un pumn de monede.

Hoid aprobă din cap, cu faţa ascunsă sub glugă. Sarene nu-i văzuse niciodată faţa, dar presupunea, după voce, că omul era destul de bătrân.

Tremură în răcoarea nopţii, nerăbdătoare să se întoarcă în casa lui Kiin. Nunta era fixată pentru a doua zi şi Sarene abia îşi putea tempera entuziasmul. În ciuda dificultăţilor şi a numeroaselor obstacole, în sfârşit Arelonul avea un rege demn de tot respectul. Şi, după ani şi ani de aşteptare, Sarene găsise pe cineva cu care atât mintea, cât şi inima ei. Voiau să se mărite.

— Noapte bună atunci, prinţesă, zise Hoid şi-i urmă pe ceilalţi cerşetori care urcau încet pe zidul Elantrisului.

Sarene îi făcu semn lui Ashe.

— Du-te şi anunţă-i că vine un transport, Ashe.

— Da, stăpână, zise Ashe şi se grăbi să-l urmeze pe Hoid.

Sarene îşi strânse mai bine şalul pe lângă ea şi se urcă în trăsură. Îi ordonă vizitiului să o ducă acasă. Spera că Galladon şi Karata aveau să înţeleagă de ce le trimisese săbii şi arcuri. Avertismentul lui Raoden de mai devreme o neliniştise foarte tare pe Sarene. Nu putea să nu-şi facă griji pentru Noul Elantris şi oamenii lui inteligenţi şi binevoitori, aşa că se decisese să facă ceva.

Sarene oftă când trăsura începu să alunece uşor pe

stradă. Probabil că armele nu aveau să fie de prea mare ajutor; locuitorii Noului Elantris nu erau soldaţi. Dar era singurul lucru pe care îl putea face.

Trăsura se opri brusc. Sarene se încruntă şi deschise gura să-l interogheze pe vizitiu. Apoi ezită. Acum că huruitul trăsurii se oprise, desluşi alte zgomote. Auzea... strigăte. Şi simţea miros de ars. Sarene dădu la o parte perdeaua caleştii şi scoase capul pe ferestruică. Ce văzu părea să fie nici mai mult, nici mai puţin decât iadul.

Trăsura se oprise exact în intersecţie. Trei dintre străzi erau liniştite, dar cea dinaintea lor era complet înroşită. Focul se întindea peste tot şi zeci de cadavre zăceau pline de sânge pe jos. Femei şi bărbaţi alergau strigând îngroziţi pe stradă, în timp ce alţii stăteau pur şi simplu împietriţi, în stare de şoc. Printre ei alergau turbaţi nişte soldaţi cu pieptul gol, cu pielea plină de sudoare lucind monstruos în lumina focului.

Era un masacru. Războinicii ucideau fără niciun fel de discernământ, la întâmplare, bărbaţi, femei şi copii dintr-o singură lovitură de sabie. Sarene privi câteva momente ca în transă, apoi strigă la vizitiu să întoarcă imediat trăsura. Omul se trezi şi el din starea în care căzuse şi începu să dea bice cailor.

Strigătul Sarenei i se opri în gât când îşi dădu seama că unul dintre războinici observase trăsura. Dăduse prea târziu ordinul vizitiului. Războinicul făcu un salt imposibil de lung şi ateriză pe cal. De aproape, Sarene observă pentru prima dată malformaţiile de pe trupul soldatului şi focul îngheţat ce îi ardea în ochi.

O altă săritură îl proiectă pe acoperişul trăsurii, care se zgudui uşor, şi atunci vizitiul începu să urle.

Sarene deschise uşa şi se aruncă afară îngrozită. Alerga haotic. Scăpă curând de pantofi şi continuă să alerge în picioarele goale. Chiar în susul străzii, departe de foc, era casa lui Kiin. Dacă ar fi...

Trupul vizitiului se izbi de un zid de lângă ea şi se scurse apoi la pământ. Sarene ţipă, se dădu înapoi, se împletici. Într-o parte, creatura demonică era ca o siluetă întunecată

proiectată pe fundalul flăcărilor. Sări de pe acoperişul trăsurii şi începu să alunece de-a lungul străzii, în direcţia ei. Sarene putea vedea umbrele şi umflăturile ciudate de sub pielea soldatului, de parcă scheletul însuşi îi fusese zdrobit şi refăcut, modificat.

Sarene începu să strige din nou, alerga cât o ţineau picioarele spre casa de pe deal a unchiului ei. Dar nu alerga destul de repede. Era floare la ureche pentru urmăritor să o prindă; îi auzea paşii tot mai aproape. Din ce în ce mai rapizi. Vedea luminile casei deasupra, dar…

Ceva o apucă de gleznă. Sarene se smuci, dar creatura o ţinea cu o forţă incredibilă, aşa că se împiedică şi se izbi de pământ. Se întoarse pe spate, ţipând de durere.

Silueta monstrului se contura acum chiar deasupra ei. Mormăia ceva într-o limbă străină. Fjordeleză.

O umbră masivă şi întunecată lovi monstrul, aruncându-l câţiva metri mai încolo. Creatura urlă, dar nou-venitul urla mult mai tare. Ameţită, Sarene încercă să se ridice şi urmări cele două umbre care se luptau. O lumină care se apropia de ei le dezvălui trăsăturile. Figura monstrului n-o surprinse, dar cealaltă da.

— *Kiin?* întrebă.

Unchiul ei ţinea în mână un topor uriaş, cât pieptul unui bărbat. Lovi cu el în spatele creaturii care se târa acum pe pietre, încercând să-şi găsească sabia. Monstrul blestema de durere, deşi toporul nu-i făcuse răni atât de adânci pe cât ar fi trebuit. Kiin smulse toporul, apoi îl ridică deasupra capului şi îl înfipse în faţa demonului.

Creatura gemu, dar încă se mai mişca. Kiin continua să lovească iar şi iar, lovind cu toporul în ţeasta soldatului, urla cu vocea lui hârşâită strigăte de luptă teoeze. Cu oasele zdrobite, creatura încetă până la urmă să se mai zbată.

Ceva o luă de braţ şi Sarene ţipă. Lukel, care îngenunchease lângă ea, ridică un felinar.

— Haide, o grăbi, apucând-o de braţ şi o ridică în picioare.

Alergară până la casa lui Kiin. Unchiul ei îi urmărea şi el,

respirând greu. Deschiseră uşile şi nu se opriră până în bucătărie, unde un grup înspăimântat îi aştepta. Daora se grăbi să se arunce în braţele soţului ei, în timp ce Lukel închidea uşa.

— Lukel, baricadează uşa de la intrare, strigă Kiin.

Lukel se conformă, trase de o pârghie pe care Sarene o crezuse întotdeauna un suport de felinar. O secundă mai târziu se auzi un zgomot puternic dinspre uşa de la intrare şi un nor de praf intră în bucătărie.

Sarene se lăsă să cadă într-un scaun, holbându-se în jur. Shuden era şi el acolo, şi reuşise să o găsească pe Torena, care acum plângea încet în braţele lui. Daorn, Kaise şi Adien se aflau într-un colţ cu soţia lui Lukel. Raoden nu era.

— Ce… ce *erau?* întrebă Sarene.

Vărul ei scutură din cap.

— Nu ştiu. Atacul a început cu puţin timp în urmă şi ne-a fost teamă că ţi s-a întâmplat ceva. Te aşteptam afară – ai avut noroc că tata ţi-a văzut trăsura abandonată la poalele dealului.

Sarene lăsă capul în jos, încă în stare de şoc.

Kiin îşi ţinea soţia cu o mână şi privea toporul plin de sânge din cealaltă.

— Am jurat că n-o să mai pun mâna niciodată pe arma asta blestemată, zise mai mult în şoaptă.

Daora îl bătu uşor pe umăr. În ciuda şocului, Sarene recunoscu acel topor. Era de obicei atârnat pe un perete în bucătărie, alături de alte amintiri din călătoriile lui Kiin. Se părea însă că nu era un simplu ornament, pentru că unchiul său mânuise arma cu neaşteptată îndemânare. Sarene văzu că lama toporului era ciobită şi zgâriată. Aonul Reo scrijelit pe oţel. Cuvântul pe care îl reprezenta aonul era „răzbunare”.

— De ce are nevoie un negustor să ştie cum să mânuiască un topor? se întrebă Sarene cu voce tare.

Kiin ridică din umeri.

— Un negustor nu ar avea nevoie.

Sarene nu cunoştea decât o singură persoană care folosea aonul Reo, deşi era vorba mai mult de o legendă

decât de un om.

— Dreok, zise încet. Zdrobitorul-de-gâturi.

— Aia a fost întotdeauna o greşeală, îi răspunse Kiin pe un ton aspru. Adevăratul nume era Dreok Gât-zdrobit.

— A încercat să îi fure coroana tatălui meu, zise Sarene, privindu-l pe Kiin în ochi.

— Nu, îi replică Kiin. Dreok nu voia decât ce i se cuvenea. A încercat să ia înapoi coroana pe care fratele lui mai mic, Eventeo, a furat-o chiar de sub nasul lui Dreok, pe când acesta îşi irosea viaţa în călătorii de plăcere.

*

Dilaf intră în capelă şi chipul îi exulta de satisfacţie. Unul dintre călugări târî trupul inconştient al lui Raoden până lângă un zid din partea din faţă a capelei.

— Iată, dragul meu Hrathen, cum trebuie să-i tratezi pe eretici.

Hrathen, care stătea împietrit lângă o fereastră, se întoarse.

— Ai masacrat întregul oraş, Dilaf! Pentru ce? Ce glorie îi aduce masacrul ăsta lui Jaddeth?

— Nu îmi pune la îndoială judecata! urlă Dilaf, cu ochii arzând. Fanatismul ieşise în sfârşit la iveală.

Hrathen se întoarse iarăşi cu spatele. Dintre toate titlurile din ierarhia Derethi, numai două erau mai sus de cel de gyorn: Wyrn şi cel de gragdet – stareţ al unei mănăstiri. De obicei aceştia din urmă nu erau luaţi în calcul, pentru că aveau prea puţin de a face cu lumea de afară. Dar lucrurile, după cum se vedea, se schimbaseră.

Hrathen privi pieptul gol al lui Dilaf, văzând modelele încovoiate care în trecut fuseseră ascunse sub roba roşie. Stomacul lui Hrathen se revoltă la vederea liniilor şi curbelor care se încolăceau ca nişte vene cu varice sub pielea bărbatului. Era os – os tare, dur. Dilaf nu era un simplu călugăr sau un simplu gragdet; era călugăr şi gragdet al celei mai îngrozitoare mănăstiri din Fjorden: Dakhor. Ordinul Oaselor.

Rugăciunile şi incantaţiile care erau folosite pentru a-i forma pe călugări în Dakhor erau secrete; nici măcar

gyornii nu le ştiau. La câteva luni după ce un băiat era iniţiat în ordinul Dakhor, oasele lui începeau să crească ciudat şi să se răsucească, formând acele modele ciudate care se vedeau şi sub pielea lui Dilaf. Într-un fel, fiecare din aceste semne îi dădeau purtătorului abilităţi extraordinare, precum o mai mare viteză sau forţă.

Imagini oribile treceau prin mintea lui Hrathen. Imagini cu preoţi care rosteau incantaţii deasupra lui; amintiri despre o durere care tot creştea înăuntru, durerea oaselor care îşi schimbau forma. Întunericul, strigătele, tortura, fuseseră prea mult. Hrathen plecase la numai câteva luni pentru a se duce într-o altă mănăstire.

Dar nu lăsase în urmă coşmarurile şi amintirile îngrozitoare. Dakhor nu se putea uita aşa uşor.

— Aşadar, erai fjordelez?

— Nu te-ai gândit niciodată, nu? Ar fi trebuit totuşi să-ţi dai seama. Este mult mai uşor să imiţi un arelonian vorbind fjordeleza decât chiar să fii arelonian şi să înveţi limba sfântă la perfecţie.

Hrathen îşi plecă privirile. Totul era clar: Dilaf îi era superior. Nu ştia de cât timp se afla Dilaf în Arelon – cei care ieşeau din mănăstirea Dakhor trăiau foarte mult – dar era clar era că Dilaf plănuia distrugerea oraşului Kae de foarte mult timp.

— Oh, Hrathen, râse Dilaf. Niciodată n-ai înţeles care e locul tău, nu? Wyrn nu te-a trimis să converteşti Arelonul.

Hrathen îşi ridică privirile surprins. Avea o scrisoare de la Wyrn în care scria cu totul altceva.

— Da, ştiu ce ordine ai, gyorn, zise Dilaf. Dar citeşte bine încă o dată scrisoarea. Wyrn nu te-a trimis să converteşti Arelonul, ci te-a trimis să-i informezi pe oameni de distrugerea iminentă a ţării. N-ai fost decât un mod de a le distrage atenţia pe care să se concentreze oameni ca Eventeo în timp ce noi ne pregăteam să invadăm oraşul. Şi ţi-ai făcut treaba perfect.

— Distragere…? Dar oamenii…

— Nu trebuia să fie salvaţi, Hrathen. Wyrn a vrut dintotdeauna să distrugă Arelonul. Are nevoie de o astfel de

victorie pentru a-şi asigura dominaţia absolută asupra celorlalte ţări. În ciuda eforturilor tale, controlul nostru asupra Duladelului este şubred. Lumea trebuie să afle ce se întâmplă cu cei care blasfemiază numele lui Jaddeth.

— Dar aceşti oameni nu sunt blasfemiatori! Nici măcar nu-l cunosc pe Jaddeth! Cum să ne aşteptăm de la ei să devină drepţi, dacă nici măcar nu le dăm şansa să se convertească!

Dilaf îl plesni peste faţă. Hrathen se dădu înapoi şocat; obrazul îl durea îngrozitor din cauza loviturii – lovitură dată de o mână nenatural de puternică, întărită cu oase în plus.

— Uiţi cu cine vorbeşti, gyorn, îi replică Dilaf. Oamenii ăştia sunt păgâni. Numai cei din Arelon şi Teod pot deveni elantrieni. Dacă îi distrugem pe ei, atunci am distrus pentru totdeauna erezia Elantrisului!

Hrathen îşi ignoră durerea. Abia acum realiza cât de adâncă era ura lui Dilaf pentru elantrieni.

— Îi vei ucide? Ai ucide o întreagă naţiune?

— Numai aşa putem fi siguri, îi răspunse Dilaf, zâmbind.

Capitolul 59

Când se trezi, Raoden descoperi noi dureri. Cea mai puternică era cea de la cap, dar erau şi altele – zgârieturi, vânătăi şi tăieturi pe tot corpul.

Pentru o clipă durerea îl copleşi. Era îngrozitoare, nu se oprea, nu slăbea. Din fericire, petrecuse săptămâni întregi înfruntând atacurile lui Dor. Comparativ cu acele momente de agonie, simplele dureri ale trupului – chiar dacă erau crunte – păreau neimportante. Printr-o ironie a sorţii, forţa care aproape îl distrusese îl ajuta acum să îşi menţină echilibrul mintal.

Deşi era ameţit, simţi cum e ridicat de pe jos şi aruncat pe ceva tare – o şa. Pierdu noţiunea timpului şi fu nevoit să lupte împotriva întunericului leşinului. Se auzeau voci în jurul său, dar vorbeau în fjordeleză şi nu înţelegea ce spuneau.

Calul se opri. Raoden îşi deschise ochii cu un geamăt când nişte mâini puternice îl ridicară de pe animalul de povară şi îl aşezară pe jos.

— Trezeşte-te, elantrianule, spuse o voce în aonică.

Raoden îşi ridică ochii şi clipi confuz. Era încă noapte şi putea să simtă mirosul înecăcios al fumului. Erau la baza unui deal – dealul lui Kiin. Fortăreaţa era doar la câţiva metri distanţă, dar de-abia putea să o desluşească. Nu vedea bine, totul era neclar.

Domi Iertătorule, se gândi, *ţine-o pe Sarene în siguranţă.*

— Ştiu că poţi să mă auzi, prinţesă, urlă Dilaf. Uite ce ţi-am adus. Hai să facem o înţelegere.

— Nu! încercă Raoden să zică, dar din gât nu îi ieşi decât un şuierat. Lovitura pe care o primise îi făcuse ceva la creier. De-abia putea să se ţină pe picioare, darămite să vorbească. Şi partea cea mai rea era că ştia că starea lui nu se va îmbunătăţi niciodată.

Nu se putea vindeca – acum că ameţeala era asupra lui, nu avea să mai dispară niciodată.

*

— Îţi dai seama că nu putem negocia cu el, spuse Kiin încet. Îi priveau pe Dilaf şi pe Raoden, care se împleticea, printr-unul dintre geamurile ca nişte fante ale casei lui Kiin.

Sarene încuviinţă în linişte, simţindu-se îngheţată. Raoden nu se simţea bine; se clătina, privea dezorientat lumina focurilor.

— Domi Iertătorule, ce i-au făcut?

— Nu te uita, Ene, spuse Kiin, întorcându-se cu spatele la fereastră. Toporul său enorm – toporul piratului Dreok – stătea pregătit într-un colţ.

— Nu pot să nu mă uit, şopti Sarene. Trebuie măcar să vorbesc cu el – să îmi iau la revedere.

Kiin suspină, apoi dădu din cap.

— Bine. Să mergem pe acoperiş. Dacă vedem vreo urmă de arc, ne încuiem la loc.

Sarene încuviinţă solemn şi cei doi urcară scările până pe acoperiş. Prinţesa se apropie de margine, privind în jos la Dilaf şi Raoden. Dacă putea să îl convingă pe preot să o ia

pe ea în locul lui Raoden, avea să o facă. Dar suspecta că Dilaf ar fi cerut să i se predea toţi cei prezenţi în casă, şi cu aşa ceva nu putea fi de acord. Daora şi copiii erau înghesuiţi în subsol, în grija lui Lukel. Sarene nu i-ar fi trădat, indiferent ce ostatici ar fi avut Dilaf.

Deschise gura ca să vorbească, ştiind că acestea probabil aveau să fie ultimele pe care le auzea Raoden.

*

— Du-te! ordonă Dilaf.

Hrathen aştepta şi observa consternat cum Sarene cădea în capcana lui Dilaf. Călugării din Dakhor săriră din ascunzătorile lor de la baza clădirii şi se aruncară pe pereţi. Picioarele păreau că se lipesc de zid când luptătorii le sprijineau în crăpăturile minuscule dintre cărămizi. Câţiva călugări care erau deja pe poziţii, în partea din spate a acoperişului, se aruncară în sus şi îi tăiară lui Sarene posibilităţile de retragere.

Hrathen auzi ţipete speriate când Sarene şi însoţitorul ei realizară situaţia în care se găseau. Era prea târziu. Câteva clipe mai târziu, un Dakhor sări de pe acoperiş cu prinţesa care i se zbătea în braţe.

— Hrathen, adu-mi seonul tău, ordonă Dilaf.

Hrathen se conformă, deschise cutia de metal şi lăsă mingea de lumină să plutească afară. Gyornul nu se mai obosise să întrebe de unde ştia Dilaf despre seon. Dakhorii erau luptătorii favoriţi ai lui Wyrn; probabil conducătorul lor cunoştea multe secrete.

— Seon, vreau să vorbesc cu regele Eventeo, spuse Dilaf.

Seonul se conformă. În curând lumina sa se modelă în forma capului unui bărbat gras cu o figură mândră.

— Nu te cunosc, spuse Eventeo. Cine mă caută în miezul nopţii?

— Sunt bărbatul care o are pe fiica ta, rege, spuse Dilaf, împungând-o pe Sarene. Prinţesa ţipă fără să vrea.

Eventeo întoarse capul, parcă încerca să descopere sursa sunetului, deşi nu putea să vadă decât chipul lui Dilaf.

— Cine eşti?

— Sunt Dilaf, gragdet al Mănăstirii Dakhor.

— Domi Iertătorule… şopti Eventeo.

Dilaf îşi îngustă ochii şi zâmbi malefic.

— Credeam că te-ai convertit, Eventeo. Nu contează. Trezeşte-ţi soldaţii şi adună-i pe navele tale. Voi sosi în Teod peste o oră şi, dacă vor fi acolo ca să mi se predea în mod oficial, n-o omor pe fată.

— Tată, nu! Nu poţi să ai încredere în el! strigă Sarene.

— Sarene? întrebă Eventeo neliniştit.

— O oră, Eventeo, spuse Dilaf. Apoi îşi trecu mâna prin aer în semn că discuţia s-a încheiat. Faţa confuză a regelui se topi în lumina sferei seonului.

— O să îi omori şi pe locuitorii din Teod, spuse Hrathen în fjordeleză.

— Nu, spuse Dilaf. Alţii se vor ocupa de acea execuţie. Eu doar le voi ucide regele şi apoi voi arde corăbiile cu soldaţii încă pe ele. Când flota va fi distrusă, Wyrn va acosta cu armata sa şi va folosi ţara pe post de câmp de luptă unde îşi va dovedi forţa.

— Nu este necesar, ştii, spuse Hrathen, simţindu-se din ce în ce mai rău. Îl aveam – Eventeo era al meu.

— Poate că se convertise, Hrathen, spuse Dilaf, dar eşti prost dacă îţi închipuiai că ar fi permis ca armatele noastre să debarce pe teritoriul său.

— Eşti un monstru, şopti Hrathen. Vei măcelări două regate din cauza paranoiei tale. Ce s-a întâmplat de urăşti Elantrisul atât de mult?

— *Destul!* strigă Dilaf. Să nu crezi că voi ezita să te omor, gyornule. Dakhorii sunt în afara legii! Călugărul îl privea pe Hrathen cu ochi ameninţători, apoi se calmă lent, respira adânc, şi-şi îndreptă atenţia spre captivii săi.

Raoden, în continuare dezorientat, se împleticea către soţia sa, care era ţinută de un Dakhor tăcut. Prinţul se întinse către ea cu braţe tremurânde.

— Ah, spuse Dilaf. Uitasem de tine. Zâmbi cu răutate şi îşi înfipse sabia în burta lui Raoden.

*

Durerea îl cuprinse pe Raoden ca un val brusc de lumină. Nici măcar nu văzuse când fusese lovit.

Dar o simţise. Gemu şi se ridică în genunchi. Agonia era de neimaginat, chiar şi pentru cineva ale cărui dureri crescuseră constant în ultimele două luni. Se ţinu de burtă cu mâinile. Simţea Dor. Era… aproape.

Era prea mult. Femeia pe care o iubea era în pericol, iar el nu putea face nimic. Durerea, Dor, eşecul său… Sufletul care era Raoden se prăbuşi sub greutatea lor. Cu un ultim suspin de resemnare.

După aceea nu mai fu durere, pentru ca nu mai era un sine. Nu mai era nimic.

*

Sarene ţipă când Raoden căzu la pământ. Vedea suferinţa de pe faţa lui şi simţea sabia de parcă ea ar fi fost cea străpunsă. Se cutremură, plânse în timp ce Raoden se zbătea. Apoi bărbatul pur şi simplu se… opri.

— Eşec… şopti Raoden, buzele sale începură să recite o mantra a hoezilor. Mi-am dezamăgit iubirea. Eşec…

— Aduceţi-o, spuse Dilaf. Sarene de-abia auzi cuvintele în fjordeleza.

— Şi ceilalţi? întrebă un călugăr.

— Adunaţi-i, împreună cu restul oamenilor din oraşul ăsta blestemat şi aruncaţi-i în Elantris, spuse Dilaf. Îi veţi găsi pe elantrieni în centrul oraşului, într-o zonă care arată mai curată.

— I-am găsit deja, gragdet, spuse călugărul. Oamenii noştri au atacat.

— Ah, bine, spuse Dilaf cu un sâsâit de plăcere. Să nu uitaţi să le adunaţi trupurile – elantrienii nu mor ca oamenii obişnuiţi şi nu am vrea să ne scape.

— Am înţeles, gragdet.

— Când îi veţi fi adunat într-un singur loc – cadavre, elantrieni şi viitori elantrieni, spuneţi ritualul de purificare. Apoi daţi-le foc tuturor.

— Da, gragdet, spuse soldatul, aplecând capul.

— Vino, Hrathen, spuse Dilaf. Mă vei însoţi în Teod.

Sarene căzu într-o amorţire neîncrezătoare în timp ce o târau după ei. Îl privi pe Raoden până când forma lui căzută nu mai fu vizibilă în noapte.

Capitolul 60

Galladon rămase ascuns în umbră până când se asigură că gyornul şi însoţitorul lui ciudat cu pieptul gol plecaseră. Apoi, făcându-i semn Karatei, se târî până la Raoden.

— Sole?

Raoden nu se mişcă.

— Doloken, sole! zise Galladon, gâtuit. Nu-mi face asta!

Raoden părea să repete întruna ceva şi Galladon se apropie de buzele lui să audă mai bine.

— Eşec, şoptea Raoden. Mi-am dezamăgit iubirea… Mantra celor căzuţi; Raoden se alăturase hoezilor.

Galladon se lăsă să cadă pe pietre, tremura din tot corpul şi plângea fără lacrimi. Ultima oră fusese de coşmar. El şi Karata şi-o petrecuseră în bibliotecă, plănuiau cum să scoată oamenii din Elantris. Auziseră strigătele de teroare din Kae, dar când reuşiseră să ajungă înapoi în Noul Elantris nu mai găsiră pe nimeni în afară de hoezi. Din câte ştia, el şi Karata erau ultimii elantrieni conştienţi.

Karata îi puse o mână pe umăr.

— Galladon, trebuie să mergem. Locul ăsta e periculos.

— Nu, zise Galladon, ridicându-se în picioare. Trebuie să-mi ţin promisiunea. Privi spre muntele de lângă Kae. Apoi se aplecă, îşi puse haina pe trupul lui Raoden ca să-i acopere rana şi îşi ridică prietenul pe umăr.

— Raoden m-a pus să jur că îi voi reda pacea. După ce voi avea grijă de asta, voi face şi eu acelaşi lucru. Suntem ultimii, Karata, nu mai există un loc în lumea asta pentru noi.

Femeia aprobă şi îl ajută să-l ţină mai bine pe Raoden. Împreună, cei doi plecară spre drumul care ducea la uitare.

*

Lukel nu opuse rezistenţă. Cu tatăl lui era însă altă poveste. Fu nevoie de trei fjordelezi ca să-l lege şi să-l ridice pe cal şi, chiar şi atunci, bătrânul reuşi să mai dea un picior în cap unuia dintre soldaţii care erau mai aproape.

În cele din urmă, un soldat îl lovi cu o piatră în ceafă şi-l

potoli.

Lukel îşi proteja mama şi soţia în timp ce războinicii îi conduceau spre Elantris. Era un lung şir de oameni – nobili adunaţi de pe la colţurile străzilor, îmbrăcaţi în zdrenţe şi cu feţele murdare. Soldaţii îi supravegheau cu mare atenţie pe captivi – de parcă ar fi avut cineva curajul să încerce să scape. Majoritatea nu îndrăznea nici măcar să-şi ridice ochii din pământ, înainta mecanic.

Kaise şi Daorn se ţineau strâns de Lukel, cu ochii măriţi de groază. Lukel încerca să-i ascundă mai întâi pe ei de privirile războinicilor. Adien mergea singur pe lângă el, parcă fără grijă. Număra paşii.

— Trei sute cincizeci şi şapte, trei sute cincizeci şi opt…

Lukel ştia că sunt conduşi spre locul execuţiei. Văzuse cadavrele care zăceau abandonate pe străzi şi înţelesese că fjordelezii nu aveau de gând să-i cucerească, ci să-i ucidă pe toţi. Erau aici să comită un masacru şi niciun masacru nu ar fi fost complet dacă nu dispăreau cu toţii.

Se gândi să riposteze, să se arunce şi să apuce o sabie într-un gest disperat de eroism. Până la urmă însă nu făcu nimic decât să meargă în rând cu toată lumea. Ştia că avea să moară şi ştia că nu putea face nimic. Tot ce putea spera era să moară repede.

*

Hrathen stătea în dreapta lui Dilaf, rămânea perfect nemişcat, conform ordinelor. Erau aşezaţi în cerc: cincizeci de călugări, Sarene şi Hrathen, şi un călugăr singuratic în centru. Călugării ridicară mâinile în sus şi cei de lângă Hrathen îi puseră o mână pe umăr. Inima începu să-i bată mai tare când pielea călugărilor începu să strălucească, cu inscripţiile din oase de sub piele arzând. Simţi o vibraţie şi Kae dispăru pur şi simplu din faţa privirii sale.

Se dezmetici într-un oraş străin. Casele din apropiere erau înalte şi aproape lipite unele de altele şi nu aveau grădini care să le separe, ca în Kae. Se aflau în Teod.

Dilaf făcu un pas în faţă şi-şi conduse oamenii pe una dintre străzi. Din câte îşi putea da seama Hrathen, Dilaf îşi adusese cu el cei mai puternici războinici, lăsând Kae în

grija soldaţilor de rând şi a câtorva supraveghetori din Dakhor. Arelonul şi Elantrisul erau la pământ; următoarea bătălie avea să se dea în Teod. Hrathen înţelegea din privirea lui Dilaf că acesta nu va fi liniştit până când nu va îi va rade de pe faţa pământului pe toţi cei cu sânge aonic.

Dilaf alese o clădire cu acoperişul plat şi le făcu semn oamenilor să se caţere. Se mişcau cât se poate de uşor, forţele lor supranaturale şi agilitatea îi ajutau să se caţere aşa cum niciun om normal nu ar fi putut. Hrathen se simţi luat pe sus şi pus pe umărul unui călugăr, care îl cără fără ca măcar să se sinchisească de armura grea pe care o purta gyornul. Călugării Dakhorului erau cu adevărat nişte monştri, dar cu toate astea nu puteai să nu fii impresionat de forţa lor neobişnuită.

Călugărul îl abandonă pur şi simplu pe acoperiş, iar armura îi zdrăngăni puternic la contactul cu piatra. În timp ce Hrathen se ridica în picioare, întâlni ochii prinţesei. Chipul Sarenei era deformat acum complet de ură. Îl învinovăţea pe el, bineînţeles. Nu realiza că, într-un fel, Hrathen era la fel de prizonier ca şi ea.

Dilaf stătea pe marginea acoperişului, contemplând oraşul. O flotă imensă se strângea în golf.

— Am ajuns prea devreme. Trebuie să mai aşteptăm puţin.

*

Galladon aproape că-şi putea imagina că oraşul era liniştit. Stătea pe un platou pe munte, privea lumina zorilor care inunda Kae ca şi cum o mână invizibilă trăgea înapoi umbra. Aproape că reuşea să se mintă că fumul care se vedea se ridica din coşurile caselor, şi nu din ruinele clădirilor. Şi aproape putea să se mintă că umbrele care zăceau pe străzi nu erau cadavre, ci cutii sau tufişuri, şi că sângele care se întindea pe jos era de fapt o iluzie în lumina dimineţii.

Galladon se întoarse cu spatele la oraş. Kae poate părea liniştit, dar era pacea morţii, nu a serenităţii. Nu-l ajuta cu nimic dacă se amăgea. Poate că, dacă ar fi fost mai puţin înclinat spre amăgire, nu l-ar fi lăsat pe Raoden să-l scoată

din Elantris. Nu ar fi permis ca optimismul lui Raoden să-i întunece mintea; n-ar fi început să creadă că viaţa în Elantris putea însemna şi altceva decât durere. Nu ar fi îndrăznit să spere.

Din nefericire, ascultase. Ca un rulo, se lăsase tras în visele lui Raoden. Înainte credea că nu va mai cunoaşte niciodată speranţa; o alungase de la el, temându-se de festele pe care i le-ar fi putut juca. Ar fi trebuit să lase lucrurile să rămână aşa. Fără speranţă, nu ar fi trebuit să-şi facă probleme că va fi dezamăgit.

— Doloken, sole! privi spre Raoden cel cu minţile pierdute, m-ai transformat într-un dezastru.

Însă cel mai rău lucru dintre toate era că încă mai spera. Lumina pe care o aprinsese Raoden în pieptul lui încă mai licărea, indiferent cât încerca să o stingă. Imaginile cu Noul Elantris distrus îi erau încă întipărite pe creier. Mareshe, cu o gaură enormă în piept; Taan cu chipul zdrobit de o piatră, dar cu degetele încă tremurând; bătrânul Kahar, care practic curăţase singur întregul oraş, cu un braţ lipsă şi ambele picioare retezate.

Galladon rămăsese minute lungi în mijlocul măcelului, reproşându-i lui Raoden că îi abandonase. Prinţul îi trădase pentru Sarene.

Şi totuşi, spera.

Era ca un fel de mică rozătoare care se ascunde într-un colţ al sufletului său, speriată de furia, de disperarea de acolo. Şi totuşi, de fiecare dată când încerca să o prindă, aluneca pur şi simplu în altă parte a inimii. Ea îl ajutase să se adune, să lase morţii în urmă, să se târască afară din Elantris pentru a-l căuta pe Raoden, încă mai crezând, iraţional, că prinţul poate rezolva orice.

Tu eşti cel prost, Galladon, nu Raoden, îşi spunea cu amărăciune. *El nu putea fi altfel decât era, dar tu, tu ar fi trebuit să ştii mai bine!*

Şi totuşi, continua să spere. O parte din el încă mai credea că Raoden va schimba ceva. Asta era blestemul pe care prietenul lui îl adusese asupra sa, sămânţă şireată a optimismului care refuza să se dezrădăcineze. Galladon

încă mai spera, şi probabil avea să spere până în momentul în care avea să se abandoneze în piscină.

Fără niciun cuvânt, Galladon o privi pe Karata. Continuară să-l ducă mai departe pe Raoden, spre piscină. În câteva minute, el însuşi avea să fie eliberat atât de speranţă, cât şi de disperare.

*

Elantrisul era întunecat, în ciuda zorilor. Zidul lăsa o umbră grea, împiedicând lumina soarelui să pătrundă şi prelungind noaptea pentru câteva momente. Aici, în curtea principală a oraşului, îi aduseseră soldaţii pe Lukel şi pe ceilalţi nobili. Alţi soldaţi construiau un imens rug din bucăţi de mobilă.

Surprinzător, erau numai câţiva dintre monştrii care atacaseră în noaptea trecută; numai trei, de fapt, care dirijau lucrările. Ceilalţi erau soldaţi obişnuiţi, care purtau robe roşii şi armuri specifice călugărilor Derethi. Lucrau repede, fără să se uite la prizonieri, încercând să nu se gândească prea mult la ce avea să folosească imensa construcţie din lemn.

Lukel încercă şi el să evite să se gândească la asta.

Jalla stătea lipită de el, tremurând toată. Lukel încercase să o convingă să se elibereze, să le explice soldaţilor că ea era din Svorden, nu din Arelon, dar femeia refuzase. Era atât de tăcută şi de supusă încât era uneori considerată slabă de înger, dar dacă cei care o catalogaseră astfel ar fi putut să o vadă cum rămâne de bunăvoie alături de soţul ei şi în moarte, s-ar fi răzgândit. Dintre toate afacerile, trofeele şi titlurile pe care le câştigase Lukel de-a lungul vieţii lui, inima Jallei era de departe cea mai preţioasă.

Întreaga familie încerca să stea lipită de el, acum că nici Kiin nu mai era. Numai Adien stătea deoparte şi se holba la construcţia care se ridica în faţa lui. Continua să numere ceva.

Lukel îi privi pe ceilalţi nobili. Încerca să zâmbească şi să-i încurajeze, deşi nici el nu se mai simţea în stare. Elantrisul avea să fie mormântul lor. În timp ce privea, observă pe cineva undeva în spatele grupului de oameni. Se mişca

încet, gesticulând ceva.

Shuden?

Ochii jindoezului erau închişi, dar braţele i se mişcau ca într-un fel de dans. Lukel îşi privea prietenul fără să înţeleagă nimic, întrebându-se dacă nu cumva îşi pierduse minţile; apoi îşi aminti dansul ciudat din sala de antrenamente a Sarenei. Chayshan.

Shuden îşi mişca braţele foarte încet, astfel încât nimeni nu-şi putea face încă o idee despre furia care avea să urmeze. Lukel privea vrăjit, parcă empatizând cu prietenul lui.

Shuden nu era un luptător. Dansul acesta nu avea alt rol decât de a menţine condiţia fizică, era ca un fel de exerciţiu, nu ca o luptă. Cu toate astea, baronul simţise că nu poate să-i lase pe cei dragi să fie ucişi, fără măcar un simulacru de luptă. Mai degrabă ar fi murit luptându-se, decât să aştepte într-un miracol.

Lukel inspiră adânc, simţindu-se ruşinat. Privi în jur şi dădu cu ochii de un picior de masă scăpat de unul dintre soldaţi. Când avea să vină timpul, prietenul lui nu va fi singur în lupta lui disperată.

*

Raoden plutea în inconştienţă. Timpul nu mai însemna nimic pentru el. El însuşi era timpul. Era esenţa lui. Din când în când răzbătea la suprafaţa a ceea ce numea conştiinţă, dar imediat ce se apropia de aceasta simţea durerea şi se retrăgea rapid. Agonia semăna cu suprafaţa unui lac; dacă ar fi spintecat apa, atunci durerea l-ar fi prins iarăşi în chingile ei.

Însă în momentele în care părea să ajungă la suprafaţă, i se părea că vede anumite imagini. Viziuni care ar fi putut fi reale, dar care nu erau probabil decât reflecţii ale memoriei lui. Îi vedea chipul lui Galladon, îngrijorat şi furios în acelaşi timp. O vedea pe Karata cu privirea încărcată de disperare. Vedea un peisaj de munte.

Totul i se părea imaterial.

*

— De multe ori îmi doresc să o fi lăsat să moară.

Hrathen îşi ridică privirile. Dilaf părea să vorbească singur. Şi totuşi privirea preotului îl fixa pe el.

— Despre ce vorbeşti? întrebă ezitând.

— Numai dacă ar fi lăsat-o pur şi simplu să moară… repetă Dilaf. Stătea pe marginea acoperişului, privind cum vasele se adunau sub el. Preotul fusese întotdeauna instabil emoţional. Nimeni nu putea să fie atât de pătimaş fără a-şi face singur rău. În câţiva ani, Dilaf avea să fie probabil complet nebun.

— Aveam deja cincizeci de ani atunci, Hrathen, zise Dilaf. Ştiai? Am aproape şaptezeci de ani, deşi trupul meu arată de douăzeci. Credea că sunt cel mai frumos bărbat din câţi văzuse vreodată, chiar dacă trupul meu fusese deja deformat pentru a semăna cu cel al unui arelonian.

Hrathen tăcu. Auzise despre cum incantaţiile din Dakhor puteau schimba felul în care arăta o persoană. Procesul era probabil extrem de dureros.

— Când s-a îmbolnăvit, am dus-o în Elantris, continuă Dilaf cu voce tremurată, stând cu genunchii la piept. Ştiam că era un obicei păgân, că era un act de blasfemie, dar nici măcar patruzeci de ani de Dakhor nu m-au putut opri din drum. Nu când m-am gândit că elantrienii ar fi putut-o salva. Se spunea că Elantrisul salva, iar Dakhorul nu putea. Şi aşa că am dus-o.

Călugărul nu-l mai privea pe Hrathen. Privea în gol.

— Au schimbat-o, zise în şoaptă. Au zis că ceva nu fusese bine, dar eu mi-am dat seama care era adevărul. Mă cunoşteau şi mă urau. Dar de ce s-o blesteme pe Seala? Pielea ei a devenit mai întunecată, părul i-a căzut şi a început să moară. Striga toată noaptea că durerea o mănâncă pe dinăuntru. Până la urmă, n-a mai putut suporta şi s-a aruncat de pe zid.

Vocea lui Dilaf deveni din ce în ce mai tristă.

— Am găsit-o jos, încă respira. Încă mai respira, în ciuda căzăturii. Şi i-am dat foc. A urlat încontinuu. Încă mai urlă. O aud. Şi va urla până când Elantrisul va dispărea definitiv.

*

Ajunseră pe platoul unde se afla piscina şi Galladon îl lăsă jos pe Raoden. Prinţul alunecă puţin când îi dădură drumul şi capul îi căzu într-o parte, privirile lui goale rătăciră în direcţia oraşului Kae. Galladon se sprijini de stânca în care era tăiată uşa care ducea la Elantris. Karata se aşeză şi ea jos, extenuată. Aveau să aştepte un timp, apoi urma uitarea.

*

O dată ce fu ridicat rugul, soldaţii începură o nouă grămadă, de data asta formată din trupuri. Căutară pretutindeni pe străzile din Elantris după cadavrele elantrienilor pe care îi măcelăriseră în noaptea trecută. Lukel realiză că nu erau toţi morţi. De fapt, cei mai mulţi încă mişcau.

Majoritatea aveau răni aşa de oribile că Lukel abia putea să se uite, dar încă mai dădeau din mâini şi picioare şi buzele li se mişcau. *Elantrienii,* se gândi Lukel şocat, *morţii care nu încetează să gândească.*

Piramida de trupuri creştea din ce în ce mai înaltă. Erau sute, toţi elantrienii care fuseseră aruncaţi în oraşul blestemat timp de zece ani. Niciunul nu opunea rezistenţă; se lăsau pur şi simplu legaţi, cu privirile goale. Piramida crescu mai înaltă decât rugul de lemn.

— Douăzeci şi şapte de paşi până la trupuri, şopti Adien brusc şi se îndepărtă de grup. Lukel întinse mâna să-l prindă, dar era prea târziu.

Un soldat îi strigă să se întoarcă în grup. Adien nu-i răspunse. Enervat, soldatul îl lovi cu o sabie, făcându-i o gaură imensă în piept. Adien se împletici câţiva paşi în spate, dar în cele din urmă reuşi să-şi regăsească echilibrul şi continuă să meargă. Din rana lui nu curgea picătură de sânge. Soldatul făcu ochii mari şi se dădu în spate blestemând. Adien se apropie de elantrieni şi rămase lipit acolo. Secretul pe care îl ţinea Adien de cinci ani fusese în sfârşit revelat. Acum se alăturase alor săi.

*

— Îmi amintesc de tine, Hrathen, îi spuse Dilaf zâmbind

în felul lui demonic. Îmi amintesc că erai copil când ai venit la noi. Abia mă întorsesem din Arelon. Erai foarte speriat, ca şi acum. Ai fugit de noi şi mi-a făcut plăcere să te văd plecând. Nu erai potrivit pentru Dakhor. Eşti mult prea slab.

Hrathen simţi cum îl trece un fior.

— Erai acolo?

— Eram deja gragdet, zise Dilaf. Nu-ţi aminteşti de mine?

Apoi, privindu-l în ochi, Hrathen îşi aminti ceva. Îşi aminti de acei ochi demonici şi de un bărbat înalt, nemilos. Îşi amintea urlete – urletele lui – şi chipul care se apleca deasupra băiatului care fusese. Erau aceiaşi ochi.

— Tu! gemu Hrathen.

— Îţi aminteşti deci.

— Îmi amintesc, se înfioră Hrathen din nou. Tu ai fost cel care m-a convins să plec. Când eram de trei luni acolo, i-ai comandat unuia dintre călugări să folosească magia pentru a te trimite la palatul lui Wyrn. Călugărul a făcut întocmai, renunţând la viaţa lui ca să te transporte pe tine pe o distanţă pe care ai fi putut-o parcurge singur în cincisprezece minute.

— Se cere supunere absolută, Hrathen. Testele şi exemplele ocazionale îi fac pe ceilalţi să fie mai loiali. Apoi se uită spre port. Flota era deja toată acolo, aşteptând, conform ordinelor sale. Hrathen privi spre orizont şi văzu nişte umbre pe valuri. Armata lui Wyrn se apropia.

— Vino, îi ordonă Dilaf şi se ridică în picioare. Comanda noastră a fost împlinită: flota e sub noi, aşa că nu vor putea împiedica armata lui Wyrn să debarce. Mai am o singură datorie de îndeplinit: să-l ucid pe Eventeo.

*

O viziune se limpezi în mintea lui Raoden. Încercă să o ignore. Dar, dintr-un motiv pe care nu îl înţelegea, aceasta refuza să dispară. Răzbătea prin stratul tremurător al suferinţei sale – un simplu tablou.

Era aonul Rao. Un pătrat cu patru cercuri în jurul lui, conectate la centrul pătratului. Era un aon folosit foarte des, mai ales în religia Korathi, pentru semnificaţia lui. Spirit. Suflet.

Plutind în eternitatea albă, mintea lui Raoden încercă să scape de imaginea aonului. Era ca ceva venit dintr-o existenţă anterioară, ceva neimportant şi uitat. Nu mai avea nevoie de această imagine. Şi totuşi, indiferent cât se străduia să o împingă în spatele memoriei, ea revenea iar şi iar la suprafaţă.

Elantris. Patru ziduri formând un pătrat. Cele patru oraşe sub formă de cerc din jur. Un drum drept ducea din fiecare aceste oraşe la Elantris.

Domi Iertătorule!

*

Soldaţii deschiseră câteva butoaie cu ulei şi Lukel privi dezgustat cum stropeau piramida de trupuri. Trei monştri stăteau deoparte, cânta ceva ce semăna cu o incantaţie într-o limbă străină, care nu părea să fie fjordeleza. *Şi noi vom urma,* se gândi Lukel.

— Nu vă uitaţi, le ordonă el alor lui, întorcându-se cu spatele.

*

Regele Eventeo se opri la câţiva metri distanţă, cu câteva gărzi în jurul lui. Îl salută pe Dilaf cu un semn din cap când acesta se apropie. Călugărul zâmbi şi-şi pipăi cuţitul. Deşi îşi pregătise ţara pentru a se preda, Eventeo nu realizase că de fapt o pregătise pentru sacrificiu.

Hrathen mergea alături de Dilaf, gândindu-se la necesitate şi datorie. Aveau să moară mulţi oameni, era adevărat, dar pierderea lor nu avea să fie lipsită de semnificaţie. Întregul imperiu al Fjordenului va deveni mai puternic după victoria asupra Teodului. Inimile oamenilor aveau să creadă încă şi mai mult în puterea lui Jaddeth. Era ceea ce făcuse şi el în Arelon. Încercase să-i convertească pe oameni din raţiuni politice, folosindu-se de politică şi retorică. Îl mituise pe Telrii pentru a-l face să se convertească, fără să se gândească măcar o clipă că e nevoie să salveze şi sufletul omului. Ce însemna o naţie de necredincioşi în comparaţie cu tot Shu-Derethul?

Şi totuşi, chiar în timp ce încerca să îşi motiveze sieşi

acţiunile, simţea că i se face rău.

Am fost trimis să-i salvez pe aceşti oameni, nu să-i ucid!

Dilaf o ţinea pe prinţesa Sarene de după gât, cu gura înfundată cu un căluş. Eventeo o privi şi îi zâmbi încurajator. Nu vedea cuţitul din mâna lui Dilaf.

— Am aşteptat mult clipa asta, zise Dilaf în şoaptă.

La început, Hrathen crezu că preotul se referea la distrugerea Teodului. Dar Dilaf nu se uita la rege. Se uita la Sarene, lama cuţitului fiind îndreptată spre spatele acesteia.

— Tu, prinţesă, eşti ca o boală, îi şuieră Dilaf prinţesei în ureche, cuvintele abia ajungeau până la Hrathen. Înainte să vii tu în Kae, chiar şi arelonienii îi urau pe elantrieni. Numai din cauza ta au lăsat deoparte această ură. Te-ai asociat cu cei păgâni şi chiar ai coborât la nivelul lor. Eşti mai rău decât ei – deşi n-ai fost blestemată, cauţi să fii. M-am gândit să-l ucid întâi pe tatăl tău şi să te oblig să priveşti, dar am realizat că va fi mult mai rău dacă fac invers. Gândul că bătrânul Eventeo va privi cum te ucid va fi mult îngrozitor pentru tine, prinţesă. Gândeşte-te la această imagine în timp ce te trimit în iadul etern al lui Jaddeth.

Sarene plângea, lacrimile îi umeziseră căluşul.

*

Raoden se lupta să iasă la suprafaţă. Durerea îl lovi din plin, ca un bolovan, iar mintea încercă să se retragă în faţa agoniei. Încercă să se lupte, şi chinul se revărsă peste el. Îşi forţă încet ieşirea, recăpătându-şi treptat conştienţa.

Voia să urle, să urle şi să urle din nou. Durerea era incredibilă. Şi totuşi mai simţea şi altceva. Îşi simţea trupul. Se mişca, era dus pe sus, plutea pe deasupra pământului. Imaginile începură să se limpezească. Văzu că era purtat deasupra unui cerc albastru.

Piscina.

Nu! se gândi disperat. *Nu încă! Ştiu răspunsul!*

*

Raoden strigă dintr-o dată, smucindu-se în acelaşi timp din tot trupul. Galladon fu atât de surprins, încât îl scăpă

din braţe.

Raoden se împletici, încercă să se ţină pe picioare, dar căzu în piscină.

Capitolul 61

Dilaf se mişcă puţin ca s-o prindă mai bine pe prinţesă şi-i apăsă lama cuţitului pe gât. Eventeo deschise ochii larg, îngrozit.

Hrathen privi cum lama începu să taie pielea Sarenei. Se gândea la Fjorden. Se gândea la cât muncise până atunci, la câţi oameni salvase. Se gândea la băieţelul care, nerăbdător să-şi dovedească loialitatea şi credinţa, intrase în mănăstire. Unitate.

Nu!

Se răsuci pe călcâie şi îi trase un pumn în faţă lui Dilaf.

Dilaf se clătină câteva momente şi lăsă jos arma din cauza surprizei. Apoi îşi ridică mânios privea asupra lui Hrathen şi îi înfipse cuţitul în piept.

Cuţitul întâlni armura gyornului şi alunecă. Dilaf privi nedumerit mica zgârietură de pe armură.

— Dar armura asta e numai pentru impresie…

— Trebuia să-ţi fi dat seama până acum, Dilaf, zise Hrathen, lovindu-l pe Dilaf în faţă cu braţul drept învelit în armură.

Deşi oasele neobişnuite ale călugărului rezistară loviturii, sunetul făcut de mănuşa de fier la contactul cu maxilarul era destul de mulţumitor.

— Nu fac *nimic* numai pentru impresie…

Dilaf căzu şi Hrathen îi trase sabia din teacă.

— Lansează-ţi flota la apă, Eventeo! strigă. Armatele Fjordenului sunt în drum spre Teod. Şi nu vin să domine, vin să masacreze tot. Mişcă-te imediat dacă vrei să-ţi salvezi poporul!

— Rag Domi! exclamă Eventeo şi-şi strigă generalii. Apoi se opri. Fiica mea…

— O s-o ajut eu! i-o reteză Hrathen. Salvează-ţi regatul,

prostule!
Deşi trupurile călugărilor Dakhor erau mult mai puternice şi mai iuţi decât cele ale oamenilor obişnuiţi, mintea li se recupera la fel de lent după lovituri. Şocul lor îi oferi câteva secunde lui Hrathen. Înşfăcă sabia, o împinse pe Sarene pe o alee lăturalnică şi se întoarse ca să apere intrarea.

*

Apa îl îmbrăţişa pe Raoden blând, din toate părţile. Era vie; o putea auzi chemându-l.
Vino! îi spunea. *Te voi elibera.*
Era ca un părinte protector. Voia să îi ia durerile şi teama, exact aşa cum o făcea mama lui odată.
Vino, îl chema. *Acum poţi renunţa în sfârşit la toate.*
Nu, se gândi Raoden, *nu încă.*

*

Fjordelezii terminară cu uleiul şi începură să pregătească torţele. În tot acest timp, Shuden descrise cu braţele cercuri din ce în ce mai mici, fără a creşte ritmul aşa cum o făcuse la antrenamentul Sarenei. Lukel începuse să se întrebe dacă nu cumva se înşelase şi Shuden nu plănuia un atac, ci doar se pregătea pentru soarta inevitabilă care îl aştepta.
Apoi urmă o explozie de mişcare. Tânărul baron începu să se rotească cu mare viteză, lovind cu pumnul în pieptul unui călugăr. Se auzi un trosnet incredibil şi Shuden lovi din nou călugărul, de data asta peste faţă. Capul demonului se roti complet pe umeri, cu ochii daţi peste cap. Gâtul îi trosni.
Şi Shuden făcea totul cu ochii închişi. Lukel nu putea fi sigur, dar parcă vedea ceva: o uşoară lumină îl urma pe Shuden în aerul înserării.

*

Cu un strigăt de luptă pe buze, menit mai mult pentru a se încuraja pe sine decât pentru a-i speria pe duşmani, Lukel înşfacă piciorul de masă şi lovi un soldat. Lemnul zbură coiful bărbatului. Lovitura fusese destul de puternică încât să-l ameţească, aşa că Lukel se grăbi să-l mai lovească încă o dată, de data asta în plină faţă. Soldatul

căzu şi Lukel îi luă arma.

Acum avea o sabie. Îşi dorea numai să fi ştiut s-o folosească.

*

Călugării din Dakhor erau mai rapizi, mai puternici, mai rezistenţi, dar Hrathen avea o motivaţie mai puternică. Pentru prima dată după ani de zile, mintea şi inima lui se puseseră de acord. Se simţea puternic. Se simţea la fel de puternic ca şi în prima zi în Arelon, încrezător în abilitatea sa de a-i salva pe oameni.

Reuşea să-i ţină la distanţă, deşi cu greu. Poate că nu era el călugăr Dakhor, dar era un maestru în mânuirea sabiei. Compensa prin pricepere faptul că era mai lent şi mai puţin puternic. Fandă şi înfipse sabia în pieptul unui călugăr, între două coaste. Sabia alunecă uşor, pătrunzând până în inimă. Călugărul gemu şi căzu la pământ în timp ce Hrathen îşi elibera sabia din trupul lui. Însoţitorul călugărului însă îl făcu pe Hrathen să se retragă pe alee.

O simţi atunci pe Sarene cum se zbătea în spatele lui să-şi scoată căluşul.

— Sunt prea mulţi! strigă la el. Nu te poţi lupta cu toţi!

Avea dreptate. Din fericire, un val se mişcă prin mulţimea de războinici şi strigăte de luptă se auziră de undeva din spate. Se părea că garda de onoare a lui Eventeo venise să participe şi ea la încăierare.

— Vino, îi strigă Sarene, bătându-l pe umăr. Hrathen riscă şi se întoarse să se uite la prinţesă. Aceasta îi arăta o uşa deschisă din apropiere. Hrathen aprobă din cap, mai respinse un atac şi fugi după ea.

*

Raoden se ridică din apă, luptându-se să respire. Galladon şi Karata se dădură în spate, surprinşi. Raoden simţi răceala lichidului albastru pe faţă. Nu era apă, ci altceva. Ceva mai vâscos. Nu-i dădu prea multă atenţie.

— Sole! exclamă Galladon fericit.

Raoden se uită la el, dar se simţi incapabil să-i răspundă deocamdată. Ei se aşteptaseră să-l vadă dizolvându-se, nu

aveau de unde să ştie că piscina nu făcea asta decât dacă era şi voinţa lui.

— Haideţi, zise în sfârşit şi se ridică cu greu în picioare.

*

Cu tot atacul energic al lui Lukel şi Shuden, ceilalţi nu făcură decât să rămână să privească stupefiaţi. Lukel lupta disperat cu trei soldaţi deodată, reuşea să rămână în viaţă numai pentru că mai mult se dădea în spate şi fugea decât să lupte. Când ajutorul sosi în sfârşit, rămase surprins să vadă că erau… femeile.

Câteva din femeile antrenate de Sarene apucaseră bucăţi de lemn sau săbii căzute şi i se alăturaseră în luptă, mânuiau armele cu mult mai multă pricepere şi talent decât reuşea el chiar să pretindă. Uşurarea de a le simţi alături îl făcu să spere pentru câteva momente că vor reuşi să se elibereze.

Apoi Shuden căzu, urlând când o sabie îl înţepă în braţ. Imediat ce jindoezul nu mai putu să se concentreze, dansul luă sfârşit şi o simplă bâtă peste cap fu suficientă să-l doboare. Bătrâna regină, Eshen, căzu şi ea imediat după el, cu o sabia înfiptă în piept. Strigătul ei teribil şi sângele care îi năvăli afară din rană le scoase din joc şi pe celelalte femei. Fugiră, aruncând armele jos. Lukel încasă o tăietură de-a lungul coapsei când unul dintre adversari pricepu în sfârşit că habar nu are cum să-şi folosească arma.

Lukel urlă de durere şi căzu pe pietre, ţinându-se de picior. Soldatul nici măcar nu se mai deranjă să-i dea lovitura de graţie.

*

Raoden se grăbi să coboare pe coasta muntelui în oraşul pustiit. Prinţul sărea şi se târa pe stânci, ca şi cum n-ar fi fost în comă cu câteva minute mai devreme. Un singur pas greşit şi s-ar fi rostogolit până la poalele muntelui.

— Doloken! exclamă Galladon şi se strădui să ţină pasul cu prinţul. În ritmul în care coborau, aveau să ajungă în Kae în câteva minute.

*

Sarene se ascundea în întuneric, alături de salvatorul ei, amândoi perfect nemişcaţi.

Hrathen privi în sus prin crăpăturile din podea. El fusese acela care descoperise pivniţa, deschisese uşa şi o împinsese şi pe ea înăuntru. Jos, dăduseră de o întreagă familie îngrozită. Aşteptaseră în linişte, încercând să-şi controleze respiraţia, în timp ce călugării Dakhor cercetaseră casa şi apoi plecaseră.

— Haide acum, zisese în cele din urmă Hrathen, împingând chepengul.

— Rămâneţi aici, spuse Sarene familiei. Nu urcaţi decât dacă trebuie neapărat.

Armura gyornului zdrăngănea în timp ce urca pe scări; bărbatul scoase atent capul pe uşă să verifice dacă drumul era liber. Îi făcu semn Sarenei să-l urmeze, apoi intră într-o bucătărie îngustă din spatele casei. Începu să-şi scoată armura. Deşi gyornul nu-i dădu nicio explicaţie, Sarene înţelese. Armura roşie sărea mult prea mult în ochi, aşa că valoarea ei de protecţie pălea considerabil în faţa riscului pe care îl reprezenta.

În timp ce gyornul se dezbrăca de armură, Sarene fu surprinsă să vadă cât de greu părea să cântărească metalul.

— În toate lunile astea ai purtat o armură reală? N-a fost dificil?

— Povara chemării mele, zise Hrathen şi-şi dădu jos ultima bucată. Vopseaua de culoarea sângelui era acum zgâriată şi lovită. O chemare pe care nu o mai merit. O lăsă să cadă cu zgomot.

O privi şi apoi dădu din cap. Îşi trase peste cap şi haina de bumbac care era menită să uşureze apăsarea armurii. Avea acum pieptul gol. Purta numai o pereche de pantaloni până la genunchi şi un fel de bandaj în jurul braţului drept.

La ce i-o servi oare bandajul? se întrebă Sarene. *E o parte din costumaţia unui preot Derethi?* Alte întrebări erau însă mai presante.

— De ce-ai făcut-o, Hrathen? îl întrebă. De ce te-ai întors împotriva alor tăi?

Hrathen ezită. Apoi privi într-un parte.

— Ce făcea Dilaf era greşit.

— Dar credinţa ta…

— Eu cred în Jaddeth, un zeu care îşi doreşte devoţiunea oamenilor. Un masacru nu îi serveşte la nimic.

— Se pare că Wyrn nu gândeşte aşa.

Hrathen nu îi mai răspunse. Luă două pelerine dintr-un dulap de lângă el şi-i întinse una.

— Să mergem.

*

Picioarele lui Raoden erau atât de acoperite de răni, zgârieturi şi contuzii încât nu le mai simţea ca pe nişte bucăţi de carne. Simţea numai valuri de durere imensă arzându-i în picioare de sus până jos.

Şi totuşi continua să alerge. Ştia că dacă se oprea, durerea avea să-l posede din nou. Nu era pe deplin liber. Mintea lui părea întrucâtva împrumutată, întoarsă numai pentru că mai avea o sarcină de dus la bun sfârşit. Când avea să termine şi cu asta, atunci albul acela infinit avea să-l tragă din nou în uitarea atât de binefăcătoare.

Se târa spre Kae, concentrându-se asupra drumului.

*

Lukel zăcea ameţit lângă Jalla, care îl trăsese înapoi în grupul nobililor. Piciorul îi zvâcnea şi simţea cum puterile îi slăbesc din ce în ce mai mult din cauza sângelui care i se scurgea din rană. Soţia lui îl bandajase cât de bine putuse, dar era inutil. Şi, chiar dacă ar fi reuşit să oprească sângerarea, soldaţii oricum aveau să-i ucidă nu peste mult timp.

Privi disperat cum unul dintre soldaţii cu pieptul dezvelit dădu foc unei torţe şi o aruncă pe grămada de elantrieni. Uleiul atrăgea imediat focul asupra ghemurilor de carne.

Unul dintre demoni le făcu un semn soldaţilor şi aceştia îşi scoaseră săbiile şi se îndreptară spre grupul de oameni năuciţi.

*

— Ce vrea să facă? întrebă Karata când ajunseră la

poalele muntelui. Raoden era în continuare înaintea lor, alergând pe picioare nesigure către, zidul oraşului Kae.

— Nu ştiu, îi răspunse Galladon. În faţă, Raoden luase un băţ de pe jos şi începuse să alerge, târându-l după el.

Ce vrei să faci, sole? se întreba Galladon. Simţea cum speranţa se încăpăţâna să apară din nou.

— Orice-ar fi, Karata, trebuie să fie foarte important. Trebuie să-l ajutăm să termine. Alergă la Raoden şi îl urmă.

După câteva minute, Karata arăta către ceva.

— Acolo! Un grup de şase gărzi fjordeleze, care probabil căutau nişte soldaţi rătăciţi, mergeau de-a lungului zidului de apărare din Kae. Soldatul din frunte îl observă pe Raoden şi ridică o mână.

— Vino, îi zise Karatei, alergând după Raoden cu forţă reînnoită. Indiferent ce se întâmplă, Karata, nu-i lăsa să îl oprească!

*

Raoden abia îi auzi pe oamenii care se apropiau, şi îi văzu pentru un moment pe prietenii săi aruncându-se disperaţi în faţa soldaţilor. Erau neînarmaţi; o voce din capul lui îl avertiză că nu aveau să câştige prea mult timp pentru el.

Raoden continuă să alerge, cu degetele înţepenite pe băţ. Nu-şi dădea seama cum de era aşa de sigur că se afla în locul corect, dar ştia. O *simţea.*

Încă puţin. Încă puţin.

O mână îl apucă din spate şi o voce urlă la el în fjordeleză. Raoden căzu la pământ, dar încă mai ţinea băţul în mână. O secundă mai târziu auzi un geamăt şi mâna îl eliberă.

Încă puţin.

Oamenii se luptau pe lângă el, Galladon şi Karata încercau disperaţi să capteze întreaga atenţie a soldaţilor. Raoden scoase un sunet de frustrare, se târî ca un copil şi trasă linia pe pământ. Văzu nişte bocanci care se opriră chiar lângă mâna lui. Dar continuă să se mişte.

Privi în sus când mai avea puţin. Un soldat tocmai îi reteza capul Karatei cu o singură lovitură de sabie.

Galladon căzu şi el cu două săbii înfipte în burtă. Un soldat arăta spre Raoden.

Raoden scrâşni din dinţi şi îşi termină desenul.

Trupul lui Galladon se prăbuşi la pământ, iar capul Karatei încă se rostogolea. Soldaţii făcură un pas.

Atunci lumina explodă din pământ.

Explodă din mizerie ca un râu de argint, se întinse de-a lungul liniei pe care o desenase Raoden. Lumina îl învăluia. Şi era mai mult decât o lumină. Era puritatea esenţială. Puterea rafinată. Dor. Îi spăla întregul trup, acoperindu-l cu un lichid cald.

Şi pentru prima dată după două luni, durerea dispăru.

*

Lumina continua să se întindă de-a lungul liniei desenate de Raoden, care era legată de zidul din Kae. O luă pe lângă zidul care forma centura oraşului şi ocoli repede întregul oraş. Nu se opri. Alunecă de-a lungul drumului care lega Kae de Elantris, înconjură la fel şi măreţul oraş. De la Elantris trecu şi la celelalte trei oraşe, ruinele lor aproape uitate în cei zece ani după Reod. Curând, toate cele cinci oraşe erau înconjurate de această linie de lumină.

Complexul de oraşe reprezenta un aon imens – un centru de greutate al puterii elantriene. Tot ce mai lipsea acum era linia Crăpăturii şi Dor avea să funcţioneze din nou.

Un pătrat şi patru cercuri: aonul Rao. Spiritul Elantrisului.

*

Raoden stătea în plină lumină, cu hainele fluturând în spatele lui. Simţea cum i se întorc puterile, cum durerea se evaporă ca amintirile lipsite de importanţă şi cum rănile i se vindecă. Nici măcar nu avea nevoie să verifice, pentru că ştia că pe cap îi crescuse păr alb şi moale şi că pielea se curăţase de pete şi devenise argintie şi strălucitoare.

Ce urmă însă depăşi orice fantezie. Inima începu să-i bată din nou în piept. Shaodul, Transformarea, era în sfârşit completă.

Cu un oftat de regret, Raoden părăsi lumina, reintră în lume total metamorfozat. Galladon, înmărmurit, se ridică

de la pământ câţiva metri mai încolo, cu pielea de un argintiu închis, metalic.

Soldaţii se dădură înapoi îngroziţi. Câţiva făcură semne împotriva răului şi îşi strigară zeul.

— Aveţi la dispoziţie o singură oră, le zise Raoden, ridicând o mână şi arătând spre port. Plecaţi.

*

Lukel îşi îmbrăţişa soţia, privind cum focul îşi consuma combustibilul viu. Îi şopti cuvinte de dragoste în timp ce soldaţii se apropiau să-şi îndeplinească misiunea lor murdară. Părintele Omin spunea o rugăciune în şoaptă în spatele lui, se ruga deopotrivă pentru sufletele lor şi pentru cele ale torţionarilor.

Apoi, ca un felinar imens, Elantrisul începu dintr-o dată să lumineze. Întregul oraş se cutremură, se contorsiona, distorsionat de o putere nevăzută. Oamenii erau prinşi într-un vortex de energie, un vânt brusc se iscă.

Nimeni nu mişca. Stăteau ca şi cum ar fi fost în ochiul unei uriaşe furtuni albe; puterea se contura într-un râu de lumină care înconjura oraşul. Oamenii începură să strige îngroziţi, iar soldaţii să blesteme, priviră toţi stupefiaţi zidurile scăldate în lumină pură. Lukel nu se uita la ziduri. Rămăsese cu gura căscată privind piramida de trupuri – şi umbrele care se mişcau înăuntrul ei.

Încet, cu trupurile învăluite într-o lumină mult mai puternică decât flăcările din jurul lor, elantrienii începură să coboare din foc nevătămaţi.

Nobilii erau înmărmuriţi. Numai călugării păreau capabili să se mişte. Unul dintre ei urlă ca turbat, se grăbi să-i atace cu sabia pe cei care ieşeau din flăcări.

O forţă din lumină îl lovi în piept şi-l arse cu o suflare de energie pură. Sabia îi căzu zdrăngănind pe pietre, urmată de câteva oase fumegând şi de nişte carne arsă.

Lukel întoarse capul să vadă de unde venise acea forţă. Raoden stătea în poarta Elantrisului, cu mâna ridicată. Regele strălucea ca un spectru întors din mormânt. Pielea toată îi strălucea, la fel ca şi părul acum de un alb pur. Avea pe faţă întipărită expresia triumfului.

Ultimul demon care mai rămăsese strigă îngrozit la vederea lui Raoden, blestemându-l în fjordeleză şi numindu-l Svrakiss. Raoden ridică mâna uşor în aer şi începu să deseneze nişte dâre luminoase, la fel de luminoase ca întregul oraş.

Apoi se opri, ţinând mâna nemişcată în faţa hieroglifei. Era aonul Daa, aonul Puterii. Regele privi prin simbol şi-şi aţinti privirea provocator spre călugărul Derethi.

Călugărul blestemă din nou, apoi dădu uşor drumul la armă.

— Ia-ţi oamenii, călugărule, îi ordonă Raoden. Condu-i înapoi la bordul vaselor şi plecaţi. Orice e Derethi – fiinţă sau lucru, om sau corabie – şi rămâne în ţara asta după ce trece o oră va avea ocazia să cunoască mânia mea. Te provoc să îmi oferi o ţintă potrivită.

Soldaţii deja începuseră să alerge, trecură de Raoden şi ieşiră pe poarta oraşului. Liderul lor o luă după ei, şchiopătând. În faţa gloriei lui Raoden, trupul contorsionat al călugărului părea mai degrabă demn de milă decât impresionat.

Raoden îi privi cum dispar, apoi se întoarse spre Lukel şi ceilalţi.

— Oameni ai Arelonului, Elantrisul s-a trezit din nou la viaţă!

Lukel clipi ameţit. Se întreba dacă nu cumva totul fusese o simplă viziune de-a lui, din cauza tensiunii enorme prin care trecuse. Când strigătele de bucurie începură să izbucnească de pretutindeni, ştiu însă că totul era real. Fuseseră salvaţi.

— Un miracol! exclamă, apoi leşină din cauza cantităţii de sânge pierdut.

*

Dilaf îşi pipăi cu atenţie nasul zdrobit, abia rezista tentaţiei de a urla de durere. Oamenii lui, călugării Dakhor, aşteptau lângă el. Fusese floare la ureche pentru ei să ucidă garda regală, dar îi pierduseră atât pe Eventeo şi pe fiica lui, cât şi pe trădătorul de Hrathen.

— Găsiţi-i! le ordonă şi se ridică în picioare. Pasiune.

Furie. Vocea soţiei lui moarte încă îi mai răsuna în urechi, cerând răzbunare. Şi avea s-o aibă. Eventeo nu avea cum să-şi lanseze navele la apă în timp util. Şi în afară de asta, avea cu el cincizeci de călugări Dakhor care bântuiau prin oraş. Călugării făceau cât o armată, fiecare din ei având puterea a o sută de soldaţi obişnuiţi.

Aveau să îngenuncheze Teodul.

Capitolul 62

Sarene şi Hrathen se furişau pe străzile oraşului, ascunşi bine sub pelerine. Hrathen îşi pusese şi gluga, ca să-şi ascundă coama de păr negru. Oamenii începuseră să iasă pe străzi, întrebându-se de ce strânsese regele lor întreaga flotă în port. Mulţi mergeau în direcţia docurilor şi cu aceştia se amestecaseră şi Sarene şi Hrathen. Mergeau cu capetele plecate şi încercau să treacă neobservaţi.

— Când ajungem, trebuie să încercăm să ne îmbarcăm pe unul dintre vasele comerciale, îi şopti Hrathen. Sunt sigur că vor fugi de îndată ce flota se va lansa la apă. Sunt câteva locuri în Hrovell prin care nu trece niciun preot Derethi luni de zile. Ne putem ascunde acolo.

— Vorbeşti de parcă Teodul va cădea, ripostă Sarene, tot în şoaptă. Tu poţi să pleci, preotule, dar eu nu-mi voi părăsi ţara.

— Dacă ţii cât de cât la ea, vei pleca. Îl cunosc bine pe Dilaf. Este un bărbat obsedat. Dacă rămâi în Teod, atunci va rămâne şi el. Dacă pleci, e posibil să te urmeze.

Sarene strânse din dinţi. Cuvintele gyornului erau destul de logice, dar se putea să fi inventat poveşti ca să o convingă să vină cu el. Şi totuşi, nu avea niciun motiv să vrea să facă asta. Ce treabă avea el cu Sarene? Doar prinţesa fusese inamicul lui înverşunat.

Se mişcau încet şi încercau să rămână în mijlocul mulţimii.

— De fapt nu mi-ai răspuns la întrebare, preotule, începu din nou Sarene. Te-ai întors împotriva religiei tale. De ce?

Hrathen mai făcu doi-trei paşi în tăcere:

— Nu… nu ştiu, femeie. Am crescut în religia asta încă de când eram copil. Structura şi învăţăturile ei m-au atras întotdeauna. M-am făcut preot. Am… am crezut că am credinţă. Se pare însă că lucrul în care am crezut în tot acest timp n-a fost Shu-Dereth. Nu ştiu ce este.

— Shu-Korath?

Hrathen negă din cap.

— E prea simplu. Credinţa nu e sau Shu-Dereth, sau Shu-Korath. Încă mai cred în învăţăturile Derethi. Problema mea este cu Wyrn, nu cu Jaddeth.

*

Îngrozit de slăbiciunea de care dăduse dovadă în faţa femeii, Hrathen se pregăti să reziste eventualelor întrebări ulterioare. Da, trădase Shu-Derethul. Da, era un trădător. Dar, dintr-un motiv neînţeles, se simţea calm acum că luase decizia. Adusese sânge şi moarte în Duladel. Nu avea să permită să se mai întâmple asta vreodată.

Se convinsese că nu era altă soluţie şi căderea Republicii era o tragedie necesară. Acum nu se mai putea minţi. Ce făcuse el în Duladel nu fusese cu nimic mai etic decât ce încerca să facă acum Dilaf în Teod. În mod ironic, permiţând în sfârşit adevărului să îl lumineze, Hrathen începea să fie şi ros de vina vechilor sale atrocităţi.

Dar exista ceva ce îl ajuta să nu ajungă la disperare – ştia că, orice s-ar mai fi întâmplat şi indiferent ce făcuse până atunci, acum putea să spună că urmărea adevărul din inima sa. Putea să moară şi să dea ochii cu Jaddeth cu curaj şi mândrie.

Gândul ăsta îi trecea prin minte exact în momentul în care simţi o înţepătură dureroasă în piept. Surprins, pipăi locul cu degetele, gemu când le ridică şi văzu că erau pline de sânge. Simţi imediat că nu se mai poate ţine pe picioare şi se sprijini de o clădire din apropiere, ignorând strigătele îngrozite ale Sarenei. Până la urmă privi confuz în mulţime şi dădu cu ochii de asasinul lui. Îl cunoştea. Era Fjon, preotul pe care Hrathen îl alungase din Kae în ziua în care ajunsese acolo. Adică în urmă cu două luni. Cum de îl

găsise Fjon? Cum…? Era imposibil.

Fjon îi zâmbi, apoi dispăru în mulţime.

În timp întunericul îl împresura, Hrathen renunţă la toate întrebările. În schimb, îi veni în minte chipul îngrijorat al Sarenei. Femeia care îl distrusese. Din cauza ei, ajunsese până la urmă să respingă minciunile în care crezuse întreaga viaţă.

Nu avea să ştie niciodată că ajunsese să o iubească.

Rămas bun, prinţesa mea, se gândi. *Fie ca Jaddeth să aibă grijă de sufletul meu. Eu am făcut tot ce-am putut.*

*

Sarene privea lumina care dispărea din ochii lui Hrathen.

— Nu! striga şi presa cu palma pe rană într-o încercare disperată de a opri sângerarea. Hrathen, să nu îndrăzneşti să mă laşi singură aici!

Nu răspunse. Se luptase cu el pentru soarta a două ţări, dar nu-l cunoscuse deloc. Şi nici nu avea să-l cunoască.

Un strigăt de groază o trase pe Sarene înapoi în lumea reală. Oamenii se adunaseră în jurul lor, atraşi de gemetele unui muribund în plină stradă. Înmărmurită, Sarene realiză că era în centrul atenţiei. Îşi ridică mâna într-o tentativă de a se ascunde de ochii celorlalţi, dar era prea târziu. Câţiva călugări apăreau de o alee lăturalnică, curioşi să vadă ce se întâmplă. Unul dintre ei avea faţa plină de sânge, semnul unui nas spart.

*

Fjon ieşi uşor din mulţime, extaziat că primul său asasinat fusese atât de uşor. Îi spuseseră că va fi simplu: nu avea nevoie decât să înjunghie un singur om şi apoi avea să fie admis în mănăstirea Rathbore, unde va fi antrenat să devină asasin.

Ai avut dreptate, Hrathen, se gândi. *Mi-au oferit o nouă cale de a servi Imperiul lui Jaddeth, una importantă.*

Cât de ironic i se păruse că cel pe care trebuia să-l ucidă era tocmai Hrathen. Dar cum de ştiuse oare Wyrn că Fjon avea să-l găsească pe Hrathen aici, pe străzile Teodului? Fjon probabil nu avea să afle niciodată; căile lui Jaddeth

erau mai presus de înţelegerea umană. Dar Fjon îşi făcuse datoria. Perioada lui de penitenţă se încheiase.

Vioi, Fjon se întoarse înapoi la hanul la care poposise, ca să-şi ia micul dejun.

*

— Lasă-mă pe mine, ripostă Lukel cu vocea pe jumătate stinsă. Eu sunt aproape mort. Ai grijă de ceilalţi.

— Nu mai comenta atâta, îi replică Raoden şi desenă aonul Ien în aer deasupra rănii lui Lukel. Trase la sfârşit linia corespunzătoare crăpăturii provocate de cutremur şi rana din piciorul tânărului negustor se refăcu imediat. Nu numai că acum ştia şi modificatorii, dar aonii aveau şi puterea Elantrisului în spate. Odată cu revenirea la viaţă a oraşului, AonDor îşi recăpătase puterea legendară.

Lukel privi în jos spre piciorul vindecat şi pipăi cu degetele locul unde fusese tăietura. Apoi se încruntă.

— Ştii, ai fi putut măcar să laşi o cicatrice. Nu mi-a fost deloc uşor să capăt rana aia. Ar fi trebuit să vezi cât am fost de curajos. Nepoţii mei o să fie dezamăgiţi că nu o să am nicio cicatrice pe care să le-o arăt.

— O să le treacă, îi replică Raoden şi plecă.

— Ce-ai păţit? îl întrebă Lukel din spate. Credeam că am izbândit.

Noi am izbândit, se gândea Raoden, *dar eu am pierdut.*

Căutaseră prin tot oraşul şi nu dăduseră de nici urmă de Sarene, Dilaf sau Hrathen. Raoden prinsese un soldat Derethi şi-i ordonase să-i spună unde erau aceştia, dar omul ridicase din umeri şi Raoden îi dăduse drumul, dezgustat.

Stătea deoparte posomorât, în timp ce toţi ceilalţi sărbătoreau. În ciuda morţilor, în ciuda faptului că oraşul Kae aproape fusese distrus, erau fericiţi. Fjordenul fusese izgonit şi Elantrisul reînviase. Zilele zeilor veniseră din nou. Din nefericire, Raoden nu putea gusta dulceaţa victoriei sale. Nu fără Sarene.

Galladon se apropie uşor de el, se desprinse de grupul de elantrieni. Cea mai mare parte a oamenilor cu pielea argintie erau încă dezorientaţi. Mulţi dintre ei fuseseră ani

de zile hoezi şi nu ştiau nimic despre evenimentele din ultima vreme.

— Va fi nevoie… începu dula.

— Lord Raoden! întrerupse o voce – o voce pe care Raoden o recunoştea.

— Ashe? întrebă nerăbdător, uitându-se după seon.

— Maiestate! zise Ashe şi se grăbi prin curte. Tocmai am vorbit cu un seon. Prinţesa! Este în Teod! Şi regatul meu e atacat acum.

— Teod? se miră Raoden. Cum în numele lui Domi a ajuns acolo?

*

Sarene se dădu înapoi şi-şi dori cu disperare o armă. Orăşenii îi remarcară pe Dilaf şi pe soldaţii lui şi, văzându-le trupurile contorsionate şi privirile îngrozitoare, o luaseră la goană. Reflexele Sarenei îi spuneau că ar fi trebuit să se ia după ei, dar o astfel de mişcare ar fi aruncat-o probabil direct în braţele lui Dilaf. Călugării de sub comanda acestuia se răspândiseră imediat în jurul ei, blocându-i toate posibilităţile de evadare.

Dilaf se apropie, cu faţa plină de sânge, cu bustul gol asudat în ciuda frigului din Teod, cu modelele complicate de sub piele şi cu un zâmbet răutăcios afişat pe buze. În acel moment, Sarene realiză că acest om avea să fie cel mai îngrozitor lucru pe care-l va vedea vreodată.

*

Raoden se urcă pe zidul Elantrisului, din două în două trepte; muşchii săi de elantrian se mişcau mai repede decât cei dinainte de Shaod şi oboseau mai greu.

— Sole! îl strigă din urmă Galladon îngrijorat.

Raoden nu-i răspunse. Ajunse pe creasta zidului şi-şi făcu loc printre oamenii care priveau rămăşiţele oraşului Kae. Se dădeau la o parte când realizau cine era, unii chiar îngenuncheau şi murmurau „Maiestate”. Vocile lor exprimau veneraţie. Vedeau în el o întoarcere la vechile lor vieţi. De preferat vieţi luxoase, cu mâncare din belşug şi mult timp liber la dispoziţie. Vieţi de care aproape uitaseră

în cei zece ani de tiranie.

Raoden însă nu avea timp acum să-i bage în seamă, continuă să urce până când ajunse pe zidul dinspre nord, dinspre marea albastră a Fjordenului. De cealaltă parte a mării se afla Teodul. Şi Sarene.

— Seon, îi ordonă Raoden, arată-mi direcţia exactă în care se află capitala Teodului din acest punct.

Ashe clipi câteva momente, apoi se mută într-un alt loc în faţa lui Raoden şi marcă un punct la orizont.

— Dacă ai vrea să navighezi spre Teod, ar trebui s-o iei în direcţia asta.

Raoden făcu semn că a înţeles, avea încredere în simţul de orientare înnăscut al seonului. Începu să deseneze. Trasă liniile aonului Tia rapid, automat, amintindu-şi de vremurile când făcea asta crezând că nu-i va folosi la nimic. Acum, cu Elantrisul care hrănea energia aonului, liniile explodau pur şi simplu în aer.

— Sole! îl strigă iarăşi Galladon, care în sfârşit reuşise să-l ajungă. Sole, ce se întâmplă? Apoi, recunoscând aonul, începu să blesteme. Doloken, Raoden, nu-ţi dai seama ce faci!

— Mă duc în Teod, zise Raoden, continuând să deseneze.

— Dar, sole, protestă Galladon, tu însuţi mi-ai spus cât de periculos poate fi aonul Tia. Dacă nu ştii exact distanţa pe care vrei să călătoreşti ai putea fi ucis. Nu poţi pleca aşa orbeşte. Kolo?

— Este singura cale, Galladon. Trebuie măcar să încerc.

Galladon scutură din cap şi-şi lăsă o mână pe umărul lui Raoden.

— Sole, o tentativă oarbă nu va folosi la nimic. Ştii măcar aproximativ la ce distanţă se află Teodul?

Raoden ridică din umeri descurajat. Nu era geograf; ştia că Teodul se afla cam la patru zile de drum pe mare, dar nu avea nici cea mai vagă idee ce înseamnă asta în mile. Trebuia totuşi să-i dea nişte date aonului, ca să ştie unde să-l transporte.

Galladon îl bătu pe umăr.

— Pregătiţi o navă! ordonă dula unui grup de soldaţi,

ultimele rămăşiţe ale Gărzii Elantrisului.

Dar va fi prea târziu! se gândea Raoden disperat. *Ce folos să deţii puterea, ce folos că Elantrisul funcţionează din nou, dacă nu mă pot folosi de astea ca să protejez femeia pe care o iubesc?*

— Un milion, trei sute douăzeci şi şapte de mii, patruzeci şi doi, zise o voce din spatele lui Raoden.

Raoden se întoarse surprins. Adien stătea câţiva metri în spatele lor, cu pielea argintie strălucind. În ochii lui nu se mai vedea vreun semn din retardarea mintală pe care o avusese încă de la naştere; acum priveau lucizi înainte.

— Adien! strigă Raoden surprins. Eşti…

Tânărul, care semăna izbitor cu Lukel acum, după ce fusese vindecat, făcu încă un pas în faţă.

— Mă simt… mă simt de parcă întreaga mea viaţă a fost un vis, Raoden. Îmi amintesc tot ce s-a întâmplat. Dar nu puteam să interacţionez, nu puteam să vorbesc. Asta s-a schimbat acum, dar un lucru a rămas totuşi la fel. Mintea mea… Întotdeauna am fost bun la cifre.

— Paşi, şopti Raoden.

— Un milion trei sute douăzeci şi şapte de mii patruzeci şi doi, repetă Adien. Atâţia paşi sunt până în Teod. Măsoară lungimea unui pas de-al meu şi o să ştii exact.

— Grăbeşte-te, stăpâne! îl zori Ashe. Prinţesa e în mare pericol. Seonul Mai o priveşte chiar acum. Zice că e încercuită. Oh, Domi! Grăbeşte-te!

— Unde, seonule! îl întrebă Raoden, aruncându-se în genunchi ca să măsoare un pas de-al lui Adien cu o bucată de pânză.

— Lângă docuri, îi răspunse Ashe. Se află chiar pe drumul care duce la port!

— Un milion trei sute douăzeci şi şase de mii opt sute cinci, zise Adien. Până la docuri. Apoi ridică privirea încruntându-se. Nu-mi dau seama cum de ştiu asta. Am fost acolo când eram copil, dar…

Va trebui să fie corect, se gândi Raoden. Se ridică şi scrise modificatorii lângă aon şi preciză distanţa.

— Sole, dar asta e nebunie curată! îi strigă Galladon.

Raoden îl privi, îi făcu semn că da, era o nebunie, şi trasă ultima linie.

— Să ai grijă de Arelon până mă întorc, prietene, îi mai zise Raoden, în timp ce aonul începu să vibreze. Atinse centrul aonului.

Domi, îşi spuse în gând, *dacă mi-ai auzit vreodată până acum rugăciunile, ajută-mă.* Apoi, sperând că Ashe îi spusese unghiul corect, simţi cum puterea aonului îl preia în grija ei. Un moment mai târziu, lumea dispăruse.

*

Sarene stătea cu spatele lipit de zid. Dilaf se apropia cu un rânjet fericit. Se apropia încet, urmat de toţi ceilalţi călugări.

Era sfârşitul. Nu avea unde să mai fugă.

Dintr-o dată, o lumină puternică îl lovi pe unul dintre călugări, aruncându-l cât colo prin aer. Stupefiată, Sarene privi cum corpul călugărului descrise o boltă înaltă în faţa ei şi apoi căzu la pământ cu o bufnitură puternică. Ceilalţi călugări rămăseseră împietriţi.

Cineva se grăbea să treacă printre ei, în direcţia Sarenei. Creatura avea pielea argintie, părul complet alb, chipul…

— *Raoden?* întrebă şocată.

Dilaf începu să urle şi Sarene ţipă când îl văzu cum se repezi la Raoden, mişcându-se cu o viteză supranaturală. Raoden însă reacţionă la fel de repede, se răsuci şi dispăru din calea lui Dilaf. Mâna regelui ţâşni şi desenă incredibil de repede un aon.

O nouă explozie de lumină se văzu în aer, care se văluri în jurul aonului. Vârtejul îl lovi pe Dilaf în piept şi explodă, aruncându-l pe călugăr câţiva metri mai încolo. Dilaf se lovi de un zid şi căzu. Se ridică însă cât putu de repede, mârâi spre Raoden, deşi abia se putea ţine pe picioare.

Raoden blestemă. Se grăbi să o ia pe Sarene de mână.

— Ţine-te, îi ordonă, desenă un alt aon cu mâna liberă. Termină de desenat exact în clipa în care oamenii lui Dilaf ajunseră lângă ei.

Trupul Sarenei se clătină, exact ca atunci când Dilaf o adusese în Teod. Lumina o îmbrăţişa, tremura şi pulsa. O

secundă mai târziu, lumea apăru din nou. Sarene nu mai înţelegea nimic. Se aflau tot în Teod, pentru că recunoscuse modelul pietrelor de pe stradă.

Privi în sus surprinsă. La câteva zeci de metri mai încolo erau călugării lui Dilaf, care formau un cerc destul de confuz. Unul dintre ei ridică mâna şi arătă spre cei doi fugari.

— Idos Domi! exclamă Raoden. Am uitat ce scria în carte. Aonul are puteri tot mai slăbite pe măsură ce te îndepărtezi de Elantris.

— Adică nu putem merge acasă? întrebă Sarene disperată şi se ridică în picioare.

— Nu prin intermediul aonului, îi răspunse Raoden. Apoi, luând-o de mână, începu să alerge.

Mintea ei era atât de asaltată de întrebări încât lumea întreagă părea o confuzie imensă. Ce se întâmplase cu Raoden? Cum îşi revenise oare după rana oribilă pe care i-o făcuse Dilaf? Îşi ţinu însă întrebările pentru mai târziu. Pentru moment, îi era suficient că era din nou alături de ea.

*

Raoden căuta agitat o cale de scăpare. Poate că singur ar fi reuşit să fugă de călugării lui Dilaf, dar cu Sarene în grija lui – nu. Strada era goală în apropierea docurilor, unde vasele din flota Teodului continuau să iasă pe rând din port ca să întâmpine vasele de război fjordeleze. Un bărbat într-o robă verde stătea pe docuri, discuta cu câţiva oameni. Era regele Eventeo – tatăl Sarenei. Regele nu-i văzuse, aşa că se întoarse şi o luă grăbit la picior pe o alee lăturalnică.

— Tată! strigă Sarene, dar distanţa era prea mare.

Raoden auzi paşi apropiindu-se. Se răsuci pe călcâie, o trase pe Sarene în spatele lui şi îşi ridică braţele, gata să deseneze cu ambele mâini câte un aon Daa. Aonii erau mai slabi în Teod, dar nu erau total ineficienţi.

Dilaf ridică o mână, oprindu-şi oamenii. Raoden se opri, nu dorea să se angajeze într-o confruntare decisivă dacă nu era nevoit. Ce aştepta oare Dilaf?

Alţi şi alţi călugări cu pieptul dezgolit apăreau de pe alei. Dilaf zâmbi, aştepta ca toţi războinicii lui să se strângă

acolo. În câteva minute, grupul lui crescu de la doisprezece la cincizeci de oameni, aşa că Raoden se simţea din ce în ce mai neajutorat.

— Ce misiune de salvare! mormăi Sarene şi făcu un pas în faţă ca să stea alături de Raoden, care se uita dispreţuitor la adunătura de monstruozităţi.

Ironia ei sfidătoare îl făcu să zâmbească uşor.

— Data viitoare, voi avea grijă să aduc cu mine o armată.

*

Călugării atacară. Raoden îşi completă aonii, trimiţând două explozii de energie înspre armata lui Dilaf, şi începu să deseneze rapid din nou. Ţinându-se de talia lui Raoden în timp ce acesta desena, Sarene îşi dădu seama că nu avea nicio şansă să termine desenul la timp. Atunci docurile începură să vibreze. Lemnul trosnea şi pietrele zdrăngăneau şi o explozie de energie o lovi în plină faţă. Fu nevoită să se ţină strâns de Raoden ca să nu fie aruncată la pământ. Când, în sfârşit, îndrăzni să deschidă ochii, se trezi că erau înconjuraţi de sute de oameni cu pielea argintie.

— Aonul Daa! tună Galladon.

Două sute de mâini se ridicară în aer, desenând aoni. Jumătate dintre ei greşiră, aonii lor evaporându-se imediat. Totuşi terminară destui încât valul de energie creat să-i spulbere pe călugării din primele rânduri ale armatei lui Dilaf.

Trupurile lor se prăbuşiră instantaneu sau fură aruncate prin aer la câţiva metri mai încolo. Călugării care încă mai erau în picioare rămaseră să se holbeze şocaţi la elantrieni.

Apoi călugării se pregătiră să atace, de data asta se aruncară asupra elantrienilor şi uitară de Sarene şi de Raoden.

*

Dilaf fu singurul care se gândi să fugă. Ceilalţi, plini de încredere în forţele lor, pur şi simplu rămaseră să fie loviţi de incredibila forţă creată de armata lui Galladon.

Proştii! îşi spunea Dilaf în timp ce se grăbea să dispară. Toţi călugării Dakhor aveau puteri speciale. Erau cu toţii

mai rapizi şi mai puternici decât oamenii obişnuiţi şi aveau oase aproape indestructibile, dar Dilaf era singurul rezistent la Dor, o putere care necesitase moartea a cincizeci de oameni. Simţea mai degrabă decât vedea cum oamenii lui erau terminaţi de atacul elantrienilor.

Nu mai rămăseseră decât câţiva călugări. Aceştia însă continuau să atace, încercând să omoare cât mai mulţi elantrieni. Fuseseră foarte bine antrenaţi. Urmau să moară luptând. Dilaf jinduia să li se alăture.

Mulţi îl credeau nebun, dar în niciun caz nu era prost. Strigătele din capul lui cereau răzbunare şi încă mai exista o cale pentru asta. O cale de a se răzbuna pe prinţesa Sarene şi pe elantrienii ei. O cale de a duce la capăt misiunea pe care i-o încredinţase Wyrn. O cale prin care avea să întoarcă din nou soarta bătăliei.

În timp ce se grăbea să dispară, o forţă extraordinară îl lovi în spate. Atacul îl destabiliză puţin, dar rămase nevătămat.

Când ajunse în cort, câteva momente mai târziu, îl văzu pe regele Eventeo cum dispare pe o alee lăturalnică. Se luă după el.

Prada avea să îl urmeze.

*

— Raoden! strigă Sarene, arătând spre aleea pe care tocmai dispărea Dilaf.

— Lasă-l să fugă, îi răspunse Raoden, nu mai poate face niciun rău acum.

— Dar pe-acolo a luat-o şi tatăl meu! insistă Sarene, trăgându-l de mânecă spre aleea în cauză.

Are dreptate, îşi aduse aminte Raoden blestemând. O luă după Dilaf. Sarene îi făcu semn şi el o depăşi în mare viteză, noile lui picioare de elantrian îl purtau cu viteză spre ţinta sa. Ceilalţi elantrieni nu îl văzură plecând, fiind în continuare ocupaţi să se lupte cu călugării.

Raoden intră pe alee aproape fără să gâfâie. Dilaf îl atacă o secundă mai târziu. Corpul monstruos al călugărului apăru de după un colţ şi îl lovi pe Raoden cu toată forţa de un zid.

Regele Arelonului scoase un geamăt de durere, simţi cum îi pocnesc coastele. Dilaf se retrase imediat, scoţându-şi sabia din teacă cu un zâmbet. Preotul se aruncă asupra lui atât de neaşteptat, încât Raoden abia avu timp să se ferească. Dilaf reuşi să-i înfigă sabia în braţul stâng. Din rană izvorî sângele elantrian alb-argintiu.

Raoden gemu din nou. Durerea era însă slabă şi aproape insignifiantă comparativ cu agonia de dinainte de a se vindeca. Uită repede de ea şi se feri din nou din calea sabiei lui Dilaf care îi căuta inima. Dacă inima i se oprea din nou, atunci ar fi murit. Elantrienii erau puternici şi se vindecau imediat, dar nu erau nemuritori.

În timp ce se ferea, Raoden căută în minte printre aoni. Alese aonul Edo şi începu repede să-l deseneze. Era un aon foarte simplu, care nu avea nevoie de mai mult de şase linii şi pe care reuşi să-l termine înainte ca Dilaf să atace pentru a treia oară. Aonul străluci în aer, apoi un perete de lumină apăru între el şi Dilaf.

Dilaf testă scutul cu vârful sabiei şi acesta rezistă. Cu cât îl apăsa mai tare, cu atât îşi trăgea mai multă energie din Dor, împingând înapoi cu aceeaşi forţă. Dilaf nu mai putea ajunge la el.

Nonşalant, Dilaf ridică mâna şi atinse peretele de lumină. Palma lui se învălui în lumină câteva secunde, apoi zidul începu să vibreze şi dispăru.

Raoden îşi blestemă prostia – acesta era bărbatul care îi dăduse jos masca iluzorie cu numai o zi înainte. Dilaf deţinea cumva puterea de a dezactiva aonii. Raoden se dădu înapoi, dar sabia atacase mult prea repede. Vârful sabiei nu-i atinse însă pieptul, ci mâna.

Raoden scoase un ţipăt când spada îi găuri mâna. Îşi astupă rana cu mâna cealaltă, dar rana de pe antebraţ începu să-l doară încă şi mai tare. Cu amândouă mâinile scoase din circuit, Raoden nu mai putea desena aoni. Următoarea lovitură a lui Dilaf nici măcar nu mai era la fel de puternică, dar coastele deja rupte cedară de tot. Raoden începu să geamă şi căzu în genunchi.

Dilaf râse şi-l atinse cu vârful sabiei pe obraz.

— Skazii au dreptate, aşadar. Elantrienii nu sunt indestructibili.

Raoden nu-i răspunse.

— Tot o să câştig până la urmă, elantrianule, îi zise Dilaf pe un ton pătimaş. Imediat ce armatele lui Wyrn vor înfrânge flota Teodului, îmi voi strânge trupele şi voi mărşălui asupra Elantrisului.

— Nimeni nu poate înfrânge flota Teodului, preotule, se auzi o voce de femeie în spate şi imediat o sabie se repezi spre ceafa lui Dilaf.

Preotul scoase un ţipăt, abia reuşind să pareze la timp lovitura Sarenei. Prinţesa găsise undeva o sabie şi o mânuia cu o asemenea viteză, încât Raoden nu reuşea s-o urmărească.

Zâmbi văzând cât de surprins era Dilaf şi-şi aminti ce repede îl învinsese şi pe el prinţesa nu cu mult timp în urmă. Arma ei era mai groasă decât o syre, dar oricum o mânuia impecabil.

Totuşi, Dilaf nu era un om obişnuit. Simbolurile de sub pielea lui începură să strălucească în timp ce para atacurile Sarenei, iar trupul începu să i se mişte mai rapid. În curând, Sarene nu mai avansă, apoi fu nevoită să înceapă să se retragă. Lupta se încheie când Dilaf reuşi să îi străpungă umărul. Sabia zdrăngăni pe pietre, iar prinţesa se dădu înapoi şi se lipi de Raoden.

— Îmi pare rău, îi zise.

Raoden scutură din cap. Nimeni nu se putea pune cu Dilaf la mânuirea sabiei.

— Şi răzbunarea mea începe, şopti Dilaf reverenţios. Acum poţi să te opreşti din plâns, iubita mea.

Raoden o prinse pe Sarene protector pe după umeri cu mâna rănită. Apoi se opri. Ceva se mişca în spatele lui Dilaf – o siluetă în întunericul de pe alee.

*

Încruntându-se, Dilaf se întoarse să urmărească privirea lui Raoden. Cineva se clătina pe picioare în întuneric, ţinându-se cu mâna într-o parte. Era un bărbat înalt, masiv, cu părul negru şi cu o privire hotărâtă. Deşi nu mai purta

armura obişnuită, Raoden îl recunoscu totuşi. Era gyornul Hrathen.

În mod straniu, Dilaf nu părea prea fericit să-l vadă. Călugărul se răsuci şi îşi ridică sabia, cu ochii scăpărând de mânie. Se aruncă înainte, strigă ceva în fjordeleză şi îşi înfipse sabia în gyornul slăbit.

Hrathen se opri, apoi îşi scoase mâna de sub pelerină. Sabia lui Dilaf lovi în carnea antebraţului.

Şi se opri.

Sarene icni în spatele lui Raoden.

— E unul dintre ei! şopti.

Era adevărat. Sabia lui Dilaf dezvelise braţul lui Hrathen, descoperind pielea de dedesubt. Braţul nu arăta ca acela al unui om normal; avea acelaşi diformităţi sub piele, aceleaşi oase răsucite care erau însemnele caracteristicile ale călugărilor Dakhor.

Şi Dilaf era, în mod evident, surprins. Călugărul rămăsese cu gura căscată; Hrathen întinse mâna şi îl apucă de gât.

Dilaf începu să blesteme, zbătându-se. Gyornul se îndreptă. Sub pelerină avea pieptul gol şi Raoden nu vedea nicio altă diformitate Dakhor sub piele. Pieptul îi era în schimb scăldat în sânge. Se părea că numai oasele de la mână îi fuseseră transformate. De ce numai acea transformare parţială?

Hrathen stătea drept, ignorându-l pe Dilaf care încerca să taie cu sabia lui scurtă în braţul îmbunătăţit al gyornului. Loviturile ricoşau însă, aşa că Dilaf încercă să îl lovească în abdomen. Sabia se înfipse adânc în carne, dar gyornul nu părea să reacţioneze. În schimb, îşi încleştă bine degetele pe gâtul călugărului şi acesta scăpă sabia.

Braţul lui Hrathen începu să strălucească.

Liniile stranii de sub piele ardeau, radiind o lumină puternică în timp ce îl ridica pe Dilaf de la pământ. Gagdetul gemea şi se zvârcolea, respira sacadat. Se lupta să scape, dar gyornul îl ţinea strâns.

Hrathen îl ridică pe Dilaf mai sus, parcă spre ceruri. Cu privirile înfipte în cer, cu ochii ficşi. Dilaf începuse să spună un fel de incantaţie. Gyornul rămase pentru câteva clipe

imobil, cu braţul strălucindu-i; Dilaf devenea din ce în ce mai înnebunit.

Atunci se auzi un pocnet. Dilaf încetă să se mai zbată. Hrathen îl coborî uşor, îl lăsă jos şi lumina din braţ i se stinse. Îi privi pe Sarene şi pe Raoden, stătu în linişte câteva clipe, apoi căzu cu faţa în jos.

*

Când Galladon ajunse, un pic mai târziu, Raoden se chinuia fără succes să vindece umărul Sarenei cu mâinile lui rănite. Masivul dula privi scena şi le făcu semn câtorva elantrieni să verifice cadavrele lui Hrathen şi Dilaf. Apoi se aşeză lângă Raoden, care îi dădu instrucţiuni cum să deseneze aonul Ien. În câteva clipe, Raoden era vindecat şi se duse să o ajute pe Sarene.

Prinţesa stătea tăcută. În ciuda rănii sale, verificase imediat să vadă dacă Hrathen mai respira. Era mort. De fapt, oricare dintre rănile pe care le avea ar fi trebuit să-l doboare cu mult înainte să apuce să-l ucidă pe Dilaf. Ceva legat de acele însemne Dakhor îl ţinuse probabil în viaţă. Raoden începu să deseneze un aon ca să-i vindece umărul prinţesei. Încă nu-şi explica cum de îi ajutase gyornul, dar îl binecuvânta totuşi pentru intervenţie.

— Ce s-o fi întâmplat oare cu flota? întrebă Sarene îngrijorată în timp ce Raoden desena.

— Mie mi se pare că se descurcă de minune, îi răspunse Galladon, ridicând din umeri. Tatăl tău te căuta – a venit la docuri la puţin timp după ce am ajuns şi noi.

Raoden trase linia finală şi rana Sarenei dispăru.

— Trebuie să recunosc, sole, că ai un noroc extraordinar, zise Galladon. Faptul că te-ai aruncat în călătoria asta cu ochii închişi e de departe cel mai stupid lucru pe care-l puteai face.

Raoden ridică din umeri şi o strânse pe Sarene mai aproape.

— Dar a meritat. Şi până la urmă m-ai urmat, nu-i aşa?

Galladon pufni.

— Dar l-am trimis pe Ashe înainte să verifice dacă ai ajuns cu bine. Nu suntem kayana, spre deosebire de regele

nostru.
— Bine, zise Sarene. Cineva o să îmi ofere nişte explicaţii *chiar acum*.

Capitolul 63

Sarene îndreptă haina lui Raoden, apoi se dădu un pas în spate să-l studieze cu atenţie. Ar fi preferat un costum alb în loc de unul auriu, dar albul părea să pălească lângă pielea lui argintie.
— Ei bine? întrebă Raoden şi-şi puse mâinile în şolduri.
— Va trebui să ne mulţumim cu ăsta, se decise ea.
Raoden râse, se apropie şi o sărută pe obraz.
— N-ar trebui să fii deja la capelă, rugându-te şi pregătindu-se? Ce s-a întâmplat cu tradiţiile?
— Am mai încercat asta o dată, îi replică Sarene şi se întoarse să verifice dacă nu cumva îi stricase machiajul când o sărutase. De data asta am de când să procedez altfel, aşa că voi sta tot timpul cu ochii pe tine. Viitorii mei soţi au tendinţa să dispară.
— Asta spune multe despre tine, Băţ Leky, o tachină Raoden. Râsese o zi întreagă când tatăl ei îi povestise de unde venea porecla şi de-atunci era atent să o folosească cu fiecare ocazie.
Prinţesa îl pocni distrată, atentă să-şi potrivească voalul.
— Domnule, domniţă, spuse o voce solemnă. Seonul Ien al lui Raoden pluti pe uşă. E timpul.
Sarene îşi încleştă degetele în jurul braţului lui Raoden şi îi ordonă:
— Mergi!
De data asta nu avea de gând să îi dea drumul până când îi căsătorea cineva.

*

Raoden încerca să fie atent la ceremonie, dar slujbele de nuntă Korathi erau destul de seci şi plictisitoare. Părintele Omin, conştient de importanţa faptului că un elantrian îi ceruse unui preot Korathi să oficieze nunta, era pregătit cu

un discurs. Ca de obicei, ochii bărbatului mărunţel deveniră sticloşi şi el începu să divagheze, parcă uita că mai era cineva în jur.

Aşa că Raoden îşi lăsă şi el gândurile să zboare. Nu putea să nu se gândească la conversaţia pe care o avusese mai devreme în acea zi cu Galladon, care pornise de la o bucată de os. Osul, care provenea din braţul unuia dintre călugării fjordelezi morţi, era complet deformat şi răsucit. Cu toate astea, părea mai degrabă frumos decât dezgustător. Era ca o sculptură în fildeş sau ca un buchet de beţişoare gravate răsucite împreună. Ceea ce îl deranja însă era că i se păruse că desluşeşte anumite simboluri familiare în acele răsuciri: caractere fjordeleze antice.

Călugării Dakhor utilizau propria lor versiune de AonDor.

Lucrul îl îngrijora atât de tare, încât îl capta cu totul chiar în timpul nunţii sale. De-a lungul secolelor, un singur lucru stătuse în cale totalei dominaţii fjordeleze: Elantrisul. Dacă însă Wyrn învăţa cum să lupte cu Dor… Raoden şi-l amintea pe Dilaf şi cum acesta putea rezista atacului Dor. Dacă ar fi fost mai mulţi călugări care să posede acea putere, atunci rezultatul bătăliei ar fi putut fi altul.

Ien plutea aprobator undeva alături de el. Faptul că seonul îşi revenise din nebunie aproape că îl consola pentru pierderea celorlalţi prieteni în bătălia finală din Elantris. Avea să-i fie dor de Karata şi de ceilalţi. Ien spunea că nu-şi aminteşte nimic din perioada când plutise cu minţile rătăcite, dar ceva părea… diferit la seon. Era mai tăcut decât fusese înainte, şi chiar mai gânditor. Imediat ce avea puţin timp la dispoziţie, Raoden avea de gând să-i interogheze pe ceilalţi elantrieni cu privire la seoni. Nu înţelegea cum nu găsise nicăieri în studiile sale ceva referitor la modul în care erau creaţi seonii – dacă erau într-adevăr creaţii AonDor.

De asemenea, avea de gând să încerce să afle ceva despre dansul Chayshan. Martorii, inclusiv Lukel, îi povestiseră că Shuden reuşise să ucidă singur unul dintre călugării Dakhor. Unii chiar spuneau că la un moment baronul începuse să strălucească. Raoden începuse să

bănuiască faptul că erau mai multe moduri de a accesa Dor, mult mai multe. Şi una dintre aceste căi era cunoscută de cel mai brutal tiran din Opelon: Wyrn Wulfdeh al IV-lea. Regentul Creaţiei.

Sarene păru să observe că Raoden nu era atent la ceremonie, aşa că îi dădu un cot când discursul lui Omin se apropie de sfârşit. Întotdeauna atentă la treburile statului, Sarene se afla mereu în alertă, în control. Şi era incredibil de frumoasă.

Ceremonia se încheie, cei doi schimbară între ei medalioane Korathi cu aonul Omi şi îşi jurară unul altuia credinţă pe viaţă şi pe moarte. Talismanul pe care Raoden i-l dădu Sarenei era lucrat delicat în jad de Taan însuşi, apoi împletit cu fire de aur care să se potrivească părului ei. Cadoul Sarenei era mai puţin extravagant, dar la fel de potrivit. Găsise undeva o piatră neagră care, şlefuită, semăna cu o bucată de metal şi care contrasta minunat cu pielea argintie a lui Raoden.

Şi, cu asta, Omin anunţă întregul Arelon că regele lor era căsătorit. Ovaţiile începură imediat şi Sarene se întinse să îl sărute.

— A ieşit până la urmă aşa cum ai sperat? o întrebă Raoden. Spuneai că aştepţi momentul ăsta de o viaţă întreagă.

— A fost minunat, îi răspunse Sarene. Oricum, mi-am dorit întotdeauna ceva mai mult decât căsătoria.

Raoden ridică o sprânceană.

Regina îi zâmbi cu subînţeles:

— Noaptea nunţii.

Raoden izbucni în râs, întrebându-se în ce se băgaseră el şi Arelonul când o primiseră pe Sarene în mijlocul lor.

EPILOG

Ziua era calmă şi strălucitoare, în contrast desăvârşit cu ziua înmormântării lui Iadon. Sarene stătea la marginea oraşului, privind mormântul fostului rege. Toate lucrurile pentru care luptase Iadon erau acum uitate; Elantrisul fusese readus la viaţă şi iobăgia fusese declarată ilegală. Cel care stătea acum pe tron era totuşi fiul lui, chiar dacă îşi mutase reşedinţa în Elantris.

Nu trecuse mai mult de o săptămână de la nuntă, dar se întâmplaseră deja o mulţime de lucruri. Raoden le permisese până la urmă nobililor să-şi păstreze titlurile, deşi la început încercase să schimbe întregul sistem. Oamenii însă se opuseseră. Li se părea anormal să nu mai fie conţi, baroni sau lorzi. Aşa că Raoden sfârşise prin a da o interpretare diferită. Îi numi pe toţi lorzii servitori ai Elantrisului şi îi făcu responsabili de câte o regiune mai izolată din ţară. Astfel, nobilii deveniseră mai mult distribuitori de provizii decât aristocraţi, aşa cum ar fi trebuit să fie de la început.

Sarene îl privea acum pe rege alături de Lukel şi Shuden, cu pielea încă strălucindu-i chiar şi în lumina soarelui. Preoţii care spuseseră că Reodul revelase adevăratele suflete ale elantrienilor nu-l cunoscuseră pe Raoden. Pentru că regele abia acum era cel adevărat, cu pielea strălucitoare care ascundea o capacitate supranaturală de a da putere şi speranţă. Indiferent cât de strălucitoare îi era pielea, nu se putea compara cu lumina caldă a sufletului lui.

Lângă Raoden se afla Galladon, tăcut, cu pielea la fel de strălucitoare, dar într-un alt fel. Era mai închisă la culoare, ca lemnul lustruit, datorită originii sale. Masivul dula era şi acum tot chel. Sarene fusese surprinsă de lucrul ăsta, pentru că toţi ceilalţi elantrieni aveau pe umeri un păr lung, alb. Când fusese întrebat, Galladon nu făcuse altceva decât să ridice din umeri cum obişnuia şi să răspundă mormăind:

— Mie mi se pare corect. Am rămas chel încă de la treizeci de ani. Kolo?

Lângă Raoden şi Lukel, Sarene văzu silueta strălucitoare a lui Adien, cel de-al doilea fiu al Daorei. Potrivit lui Lukel, Shaod îl luase pe Adien cu cinci ani în urmă, dar familia decisese să ţină ascuns acest lucru.

Adevărata natură a lui Adien nu era cu nimic mai puţin derutantă decât cea a tatălui său. Kiin nu dorise să-i explice prea multe, dar Sarene citise totul în ochii lui. În urmă cu zece ani, atacase flota lui Eventeo în încercarea de a obţine tronul – un tron care i se părea şi lui Sarene că, din punct de vedere legal, îi aparţinea lui Kiin. Dacă era adevărat că el era fratele mai mare, atunci el ar fi trebuit să fie moştenitorul şi nu Eventeo. Tatăl ei încă refuza să-i răspundă la întrebări, dar era hotărâtă să afle până la urmă adevărul.

În timp ce medita astfel, observă o trăsură care trase aproape de mormânt. Uşa se deschise şi Torena coborî, alături de supraponderalul ei tată, Ahan. Ahan se schimbase complet de la moartea lui Roial: vorbea cu un glas slab, bolnăvicios, şi slăbise foarte mult. Ceilalţi nu-l iertaseră încă pentru trădarea care dusese la execuţia ducelui, dar privirile lor învinuitoare nu însemnau nimic pe lângă propriile lui mustrări de conştiinţă.

Raoden îi surprinse privirea şi aprobă uşor din cap. Era timpul. Sarene trecu de mormântul lui Iadon şi de alte patru la fel – locurile de odihnă ale lui Roial, Eondel, Karata şi al unui bărbat numit Saolin. În acest ultim mormânt nu se afla niciun cadavru, dar Raoden insistase să fie totuşi construit lângă celelalte.

Toată zona avea să fie un loc de comemorare a celor care se luptaseră pentru Arelon, dar şi a celui care încercase să-l distrugă. Orice lecţie avea două părţi. Era important ca ei să-şi amintească în acelaşi timp de lăcomia bolnăvicioasă a lui Iadon şi de sacrificiul lui Roial.

Se apropie de ultimul mormânt. Pământul era ridicat într-un mic deluşor, ca şi la celelalte morminte, şi urma într-o zi să fie acoperit cu iarbă şi frunziş. Deocamdată însă nu era

decât pământ sterp. Sarene nu fusese nevoită să pledeze prea mult pentru crearea acestui mormânt. Toţi ştiau cât de mult îi datorau celui care era îngropat acolo. Hrathen de Fjorden, înalt preot şi gyorn al Shu-Derethului. Ceremonia la mormântul lui avea să fie ultima.

Sarene se întoarse să se adreseze mulţimii. Raoden era în primul rând.

— Nu voi ţine un discurs foarte lung, începu ea, pentru că, deşi am avut mai multe de-a face cu cel care este îngropat aici decât oricare dintre voi, nu l-am cunoscut foarte bine. Am presupus întotdeauna că pot cunoaşte un om dacă sunt duşmanul lui, şi credeam că îl înţeleg pe Hrathen – simţul datoriei, voinţa lui puternică şi hotărârea cu care se lupta să ne salveze de noi înşine.

Nu mi-am dat seama niciodată ce luptă se dădea în el. Nu l-am cunoscut pe cel a cărui inimă l-a făcut să respingă la final toate acele lucruri în care crezuse în numele a ceea ce era corect. Nu l-am cunoscut niciodată pe Hrathen cel care a pus vieţile celorlalţi mai presus de propria-i ambiţie. Toate aceste lucruri erau ascunse, dar până la urmă au fost cele mai importante.

Când vă gândiţi la acest om, nu trebuie să vă gândiţi la el ca la un duşman. Gândiţi-vă la un om care a vrut să protejeze Arelonul şi pe oamenii lui. Gândiţi-vă la el ca la eroul care v-a salvat regele. Eu şi soţul meu am fi fost ucişi de monstrul Dakhor dacă gyornul nu ne-ar fi salvat.

Şi, cel mai important lucru, amintiţi-vă că Hrathen a fost cel care l-a avertizat pe regele Eventeo de pericolul care ameninţa Teodul. Dacă flota ar fi rămas în port, atunci Teodul ar fi căzut. Şi probabil nu ar fi căzut singur. Armatele lui Wyrn ar fi ajuns în Arelon, cu sau fără Elantris, şi toţi aţi fi luptat acum pentru supravieţuire – bineînţeles, dacă aţi mai fi fost în viaţă.

Sarene se opri şi lăsă ochii să cadă pe mormânt. La căpătâiul acestuia stătea armura roşie ca sângele a gyornului. Pelerina lui Hrathen atârna şi ea pe o sabie înfiptă în pământ. Flutura în vânt.

— Nu, zise Sarene, când vorbiţi despre acest om, spuneţi

tuturor că şi-a dat viaţa pentru a ne proteja. Să vă gândiţi că acest bărbat, Hrathen, gyorn Shu-Derethi, nu a fost duşmanul, ci salvatorul vostru.